

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FİLİZ PULUÇ

Derler ki: Asıl aşk, kavuşamadan yaşadığın anlarda saklıdır.

Ates

KAVUŞMAK

indigo

Ates

KAVUŞMAK

FİLİZ PULUÇ

İ N D İ G O K İ T A P

“Derler ki: asıl aşk kavuşamadan yaşadığın anlarda saklıdır.”

| Filiz Puluç

24.07.2019 / 12.11.2022

*“Birini sevmek onu Tanrı’nın istediği şekilde görmektir.”**

- Fyodor Mihayloviç Dostoyevski

* Fyodor Mihayloviç Dostoyevski, *Dünyayı Güzellik Kurtaracak*, çev: Emre Murat Bozer (İstanbul: Zeplin Kitap, 2019).

#1. BÖLÜM

KARAKIŞTA AÇAN ÇİÇEK

Saçlarına dokunmak yıllara dokunmak gibidir sevgilim.
Uçlarına dokunmaya korkarım.

İnsan, insandır ki yaşamak ister. Bir yandan yaşarken bir yandan da biri veya bir şey onu tüm korkularından korusun ister. Herkes korkusu kadar inançlıdır derler ve ben çok inançlı biriyim. Tesadüflere inanmadığım kadar kaderime inanırım. Kader, yollarımızı birileriyle kesiştirir, ruhlarımızı birileriyle birleştirirdi. Her ne kadar kötü şeyler yaşamış olsam da isyan etmemeye gayret ederdim. Çünkü bana bu acıları getirenle yüzümü güldüren, aynı kaderin bir parçasıydı. Canım ne kadar yanmış olursa olsun kalbimi heyecanla ve sevgiyle attıran o güzel anılara, sırtımı dönemezdim. Canım küçükken çok yandı diye geç gelen güzelliklere sırt çeviremezdim. *Yine de...* Hayatımın tek bir acı ile sınırlı kalmayacağını bilsem de bu kadar çok acıya maruz kalacağımı düşünmemiştim hiç. *Daha önce hiç yaratıcının beni sevmediğini düşünmemiştim...*

İnsan, insandır ki seçimler yapar ve yaptığı seçimlerle ilerler hayatında, bir ileri bir geri salınır durur kader denen ince bir ip üzerinde. Herkes seçimlerinden sorumludur fakat ben hiç seçenек

sunulmamış biriyim. Sürekli o ipin üzerinden düşmek üzereymişim gibi hissediyordum. İçinde oturduğum araba nereye varacağını bilmediğim bir yere ilerlemeden hemen önce bir seçim yapmak zorunda bırakıldım ve beni buna mecbur bırakan kişi teyzemden başkası değildi. Nedenini bilmediğim büyük bir nefretle hayatımı etkileyecek iki seçenek sunmuştu bana ama ben ikisinde de ölüyordum. Biri kâh ateşler içinde kâh çiçekler içinde geçmiş biçare hayatım, diğeri ise gözyaşlarımın söndüremediği içimdeki dinmek bilmez ateşi ehlileştiren, ruhumda tekrar çiçekler yetiştiren Ulaş'ın hayatıydı. Derler ki her seçim, bir vazgeçiş getirir.

Ulaş... Ben seni seçiyorum ama nasıl oluyor da yine senden vazgeçiyorum? Görünürde bana iki seçenek sunuluyor ama ben ikisinde de yanıyorum... Ölüyorum...

On sekiz yıllık hayatımın ilk dokuz senesini mutluluk içinde geçirmiştim, sonraki dokuz yıl ise ateşler içinde geçmişti. Tekrar mutlu olabileceğime dair umutlarımı yitirmek üzereyken o çarpmıştı bana ve yine o tutmuştu beni. Düştüğüm yerden kaldırmış, bir daha düşmeyeyim diye sırtıma kelebek kanatları takmıştı. Ve Ulaş Tütüncü, yarısı acılar içinde geçmiş biçare hayatıma isyan edemeyişimin en büyük sebebi haline gelmişti. Ummadığım kadar mutlu etmişti beni ve devamı için umut vermişti bana. Her şeye rağmen bu hayatı tekrar sevmiştim; onu bana getirdiği için, tüm kimsesizliğime rağmen ona sahip olduğum için... Şimdi nasıl olurdu da onu bana getiren aynı kadere isyan eder ya da ona zarar verecek bir seçim yapardım? İnsanın canı, acıyan yerindedir derler. Benim en çok acıyan yanımda Ulaş iken nasıl onun canını riske atardım? Bu yüzden hiç seçenek sunulmamıştı bana ve bunu o kadın da biliyordu.

Ulaş'ı özlemiştim tüm bunlar yaşanmadan önce. O kadar özlemiştim ki bu sabah huzursuzdum. Sanki ölecektim. Kafenin

otoparkında beslediğim kedilere mama ve su götürürken tek düşünebildiğim Ulaş'tı. Hatta ayağım taşa takılmış, sendelemişim önüme bakmadığım için. Otoparkta kedilerin zarar görmeyeceği bir köşeye mama kaplarını bırakıp kedileri biraz sevdikten sonra telefonuma sarılmıştım dayanamayarak. Aramak istememiştım onu çünkü işim var demişti, acele ettirmek istememiştım ama mesaj atma isteğime de karşı koyamamıştım. Tam yazarken bir çocuk gelmişti yanıma. Çaresiz görüntüsü içimi sızlatmıştı. Parmağıyla bir yönü işaret edip yardım istediğinde hiç düşünmeden onunla gitmişim. Bunun bir tuzak olabileceği aklımın ucundan geçmemişti. Kimsesiz çocuğu kullanarak beni ayağına götürmüştü.

Mecbur bırakıldığım seçimin sonunda arabaya binerken korkmadığımı söyleyemezdım ama seçim yaparken tereddüt de etmemişim. Cevabımı zaten biliyor gibiydi ve bundan keyif aldığını görebilmişim gözlerinde. Beni şimdi içinde olduğum arabada tanımadığım adamlarla bırakmıştı ve tüm bedenim korkudan titriyordu. Bilmediğim yollarda, bilmediğim bir yere ilerliyor ve beni sevdiğim insanlardan her saniye biraz daha uzaklaşıyor, endişeleniyordum. O kadının gözlerindeki nefretin hedefi olmak beni korkutuyordu. Benden kendi hayatımla Ulaş'ın arasında bir seçim yapmamı isterken ciddi olduğunu her bir zerremde hissedebilmişim. *Gerçekten beni öldürmek istiyordu.* Korkudan zihnim uyuşmuş, aklıma gelen onlarca sorunun hiçbirine cevap bulamıyordum.

Teyzem neden benden bu kadar nefret ediyordu? Neden beni öldürmek istiyordu? Levent Tütüncü ile ilgisi var mıydı bu olanların? Gerçekten öldürecek miydi beni? Yetimhanedeyken beni kurtarmasını umduğum kadın o muydu gerçekten? Katilimden mi ilgi beklemişim yıllarca? Ulaş'ın haberi olmuş muydu bunlardan? Biliyor muydu artık orada olmadığını? Şimdi neredeydi? O kadın zarar verir miydi ona? Ulaş'ı bir daha göremeyecek miydim?

Ölmek zorunda mıydım? Ölürken canım çok yanar mıydı? İnsanlar öldüğünde ruhları sevdiklerini ziyarette gidebilir miydi gerçekten? Öleceksem onu ziyarette gidebilir miydim? Annemi ve babamı tekrar görebilecek miydim?

Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken titreyen dudaklarım arasından bir nefes aldım. Kaskatı kesilmiş olsa da bendenim, içim karmakarışıktı. Zihnim ve bedenim uyuşmuştu sanki kalbim korkudan patlayacak gibiydi. Kendimi koruma içgüdüsüyle kollarımı daha sıkı sardım kendime. Yokluğumu fark etmiş olmalıydılar. Başıma bir şey geldiğini anlayıp beni bulmak için ellerinden geleni yaparlardı değil mi? *Ulaş beni nereye gitsem bulurdu...* Endişe etmeye gerek yoktu. Ulaş neler olduğunu anlayabilecek kadar zeki ve güçlüydü. Bu konuda artık tek başına da değildi. Eren de onun yanındaydı. Bir sürü polis arkadaşı vardı hem. Arkadaşları onları korurken Eren’le birlikte o kadının üstesinden gelebilirlerdi. Beni kurtarabilirlerdi.

“Endişelenme,” diye fısıldadım titreyen dudaklarımla kendimi ikna etmek isteyerek. “Geçecek hepsi. Ulaş gelecek. Hep geldi. Yine gelecek.”

Titreyen ellerimi birleştirdim. İçim titreyerek nefes alıp vermeye devam ettim. Mantıklı düşünebilmek için sakinleşmem gerekiyordu ama yapamıyordum. Korkumdan sık nefesler alıp vermeye devam ediyordum yalnızca. Oksijen yetmiyordu, kalbim kulaklarımda atıyordu âdeta.

Sakinleşmek için gözlerimi dışarı çevirdim. Fakat hiçbir şey tanıdık gelmiyordu artık. Hayatımın yarısında bir çocuk, diğer yarısında bir yetim olduğumdan ve yetimhanede büyüdüğümünden, doğup büyüdüğüm bu şehir çok tanıımıyordum. İstanbul’da on sekiz yıldır yaşıyordum ama hâlâ yabancıyıldım bu şehrin. Ben yalnızca Ulaş’a çıkan sokakları biliyordum. Şimdi nereye gittiğimiz

hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu da kaybolduğum hissini içime işliyordu, her saniye daha çok kayboluyordum ve daha çok korkuyordum. Sanki beni ayak bileklerimden yerin dibine çekiyorlardı.

Daha fazla korkmamak ve umutsuzluğa kapılmamak için gözlerimi kapattım. Korku ve endişeyle başlayan göğüs ağrım her dakika şiddetleniyordu, kaburgalarım içime çöküyordu sanki. Bu his tanıdık ve bu tanışıklığın getirdiği hatıralar beni kendi cehennemime çekiyordu. O geceyi hatırlatıyordu. Yetimhanedeki ilk günlerimi hatırlatıyordu. Suna Annemin öğrettiği dua geldi aklıma. Hızlı alıp verdiğim nefesle kuruyan dudaklarımı aklıma gelen duayı etmek için kıpırdattım.

“Sıkıntıda imdadıma yetişen, güçlükte desteğim, her an görüp gözeten Rabbim; beni muhafaza et, sonsuz kudretinle bana yardım et...”

Fısıltı halinde tekrar ettim, yetimhanede yaptığım gibi. Acılar içinde büyümüş olsam da canım çok yanmış olsa da ölmek istemiyordum. Normal, sıradan bir hayatım olsun istiyordum sadece. Bir sürü arkadaş edinip, sevdiğim bir mesleğe sahip olmak, Ulaş ile bir kez daha akşam yemeği yemek, onunla bir yolculuğa daha çıkmak ve ona bir kez daha sarılmak istiyordum. Kendim için yapabileceğim her şeyi yapmak, Ulaş’la yapabileceğim her şeyi yapmak istiyordum. Bilmediğim yolları Ulaş’la keşfetmek, Ulaş’la kaybolmak istiyordum. Onunla üniversiteye gitmek ve ailemi gururlandırarak mezun olmak istiyordum. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak, şimdiki halimden çok daha güçlü olmak ve geçmişimi hatırlarken bu kadar acı çekmiyor olmak istiyordum. Kendimi keşfe çıkıp Ulaş’ı bulmak istiyordum. Onu doyasıya sevmek, onun kollarına hasret kaldığım sevgiye geri dönmek istiyordum. Ruhum henüz bu bedendeyken sevdiklerimin yanında olayım, Ulaş bana şiir okusun, saçlarıma dokunsun istiyordum. Nihayet kavuştuğum sıradan

hayatıma dönmek istiyordum sadece. Hep iyi bir insan olmaya çalışmışken tüm kötülüklerin beni bulduğunu hissetmek istemiyordum.

Kalbim sancıdı. Korkuyla titreyen kirpiklerimi aralayıp cama baktım. Bir ormanın içinde ilerliyordu araba. Yeşil uzun ağaçların arasında güneş parlıyordu. Bu bana Ulaş'la çıktığımız yolculuğumuzu anımsattı. Fakat Ulaş yanımda yoktu ve gün ortasında ilerlediğim bu yol gittikçe daha karanlık hale geliyordu. Gittikçe tanımadığım bir ormanda şeytanlarımla yapayalnız kalıyordum. *Korkuyorum.*

Elimi göğsüme daha çok bastırıp dua etmeye devam ettim çaresizce. Annem samimi duaların daha çabuk kabul edilebileceğine inandığını söylerdi. Şimdi şu anda her zamankinden daha çok yalvarıyordum yaratıcıya... *Allah'ım bu kez bana öncelik ver. Lütfen. Lütfen. Lütfen.*

Araba toprak yolda sarsılarak ilerlerken etrafta yalnızca uzun yeşil ağaçlar vardı. Uzandığım koltuktan zorlukla doğrulup ellerimi cama yasladım. Gözlerimi bir umut arar gibi ormanın içinde gezdirdim, bir yaşam, yardımcı olabilecek bir şey görebilmeyi diledim. Sık ağaçların arasından beyaz bir evin silueti çarptı gözüme. Ufak da olsa bir umut yeşerdi içimde. Kaçabilirsem eğer yardım isteyecek birileri olabileceğini sandım fakat arabanın doğrudan o eve ilerlediğini anladığımda içimdeki umut filizleri soldu. *Bu ev umut kapım değil mezarım olacaktı belki de.*

Araba toprak yolda hafifçe sağa dönüp ağaçların arasında ilerlerken o iki katlı beyaz evi karşımıza almış olduk ve o an içimdeki korku ateşi büyüdü, bedenimi kapladı, etrafımı sardı ve yaktı beni. Acı dolu bir inilti döküldü dudaklarımdan şaşkınlıkla. Nefesim yavaşladı, zihnim uyuştı, tenim karıncalandı, bir an kalbimin duracağını sandım.

Karşımdaki ev, karanlık geçmişin bir hayaleti gibi dikiliyordu gözlerimin önünde. Dokuz senemi geçirdiğim, yanışını, aileme mezar oluşunu izlediğim evdi. Babamın annem için yaptığı, babamın ve annemin içinde yandığı evdi. Benim canımı en çok yakan yerdi. Peki neden sanki hiç yanmamış gibi duruyordu? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi dikilebiliyordu karşımda? Ben bir enkazken neden o ayakta idi? Ben birkaç ay önce o enkazın önünde uyumuştum yine. Gerçek olamazdı... *Bunu bana yapıyor olamazlardı.*

Nefes alamıyordum ya da alamıyor gibi hissediyordum... Sadece acı duyuyordum. Kalbim hızla çarpıyordu. Araba durdu. Yanımdaki kapı açıldı, biri kolumdan tutup çıkardı beni arabadan. Beni o eve götürmeye çalışsa da ayaklarım direndi.

“Gitmem...” dedim ağlayarak. “Ne olur!”

Titreyen ve uyuşan bedenimle yere yığıldım. Eve bakmak istemiyordum, onu görmek istemiyordum ama gözlerimi kırpamıyor, bakışlarımı başka yere çeviremiyordum bir türlü. Kimseyi duymuyordum, görmüyordum. Belki de kâbus görüyordum; yalnızca o ev ve ben kalmıştık. Her şey yanmıştı sadece biz vardık.

“Neden?” dedim ağlayarak.

Karşımda duran bu ev o kadar bizimdi ki birazdan içinden babam annemle birlikte çıkıverecekti sanki. Bana söz verdiği gibi annemi de çıkaracaktı o evden. Dokuz sene önce babam annemle dönecek diye beklerken bu evin yanışını izlemiştim. Ama babamla annem hiç dönmemişti. Ben bu evi onlarla yanarak izlemiştim. Peki şimdi neden bu ev karşıma dikilmişti?

Titreyen sağ elim çaresizce ileri uzandı. İçimdeki acı, korku, hüznün, endişe hepsi bir oldu, boğazıma sarıldı; bir haykırış gibi döküldü dudaklarımdan. Sesim tıpkı o gece gibi yankılandı ormanda ama kimse duymadı yine. Acı dolu çılgın hatıralarımda bir zelzeleye sebep oldu, zihnimin ortasına dağıldı bir bir.

Varlığını unuttuğum, aslını unuttuğum ne varsa hepsi bir anda zihnime düşmüştü... Ellerimi çakıl taşları üzerine koyarak yerden destek aldım. Karşımdaki ev yanıyordu yine zihnimdeydi ve ben yine izliyordum. Hava kararmış, ileri uzattığım elim küçülmüştü bu kez. Dokuz yaşındaydım yine hiç büyümemiştim. Başım okşanmayacaktı bir daha, sevgi yüzü görmeyecektim.

“Yardım edin,” diyebildim zorlukla.

Eve doğru uzandım. Gidip onları kurtarmak istedim ama vücudum kendini taşıyamadı. Yüzüme batan ve yakan taşları, yüzümden akan sıcak sıvıyı hissettim. Ama gözlerimi evden ayıramadım. Her şey yanıyordu, yer gök yanıyordu. Annem, babam, bu ev, çocukluğum her şey yanıyordu.

“Neden?” diye sordum gözyaşlarım akarken eve uzanan elim de yere düştü. “Neden beni arkada bıraktınız?” *Kulaklarımda alevlerin sesi, annemin acı çığlığı... Gözlerim kararmaya başlarken kalp atışlarım kulaklarımda.*

“Beni arkada bırakma baba,” diye fısıldadım zorlukla. Hâlâ o eve uzanmak istiyordum çaresizce. “Korkuyorum... Beni de götür.”

Gözlerim tamamen kararırken hatıralarımdan biri daha düştü zihnimin ortasına. *Yaşımın yarısı kadarken yere yığıldığımda, gözlerim kapanmak üzereydi yine. Gözlerimi karanlık ormana dikmiştim acı içinde. Bir adam vardı sanki... Evin yanışına inanamıyor gibiydi. Beni gördü, yaklaşmak istedi ama düştü yere. Biri vurdu onu, göremedim. Gözlerim kapanmıştı benim de.*

Gözlerim kapanıp açılırken ve nefes sesim kulaklarımda uğuldarken o evden bir adam çıktı. Kalbim çarpı heyecanla. Babam mı gelmişti gerçekten? Gözlerim kapandı, açıldı. Bedenim havalandı.

“İyi olacaksın,” dedi biri.

“Baba,” diye fısıldayabildim son gücümle. Zihnim alevlerin içine düşmüştü sanki ama bu sefer o kadar korkmadım çünkü babam beni kurtarmaya gelmiş gibiydi...

ULAŞ TÛTÛNCÛ

Bir çiçek büyümek için bin bir türlü zorluktan geçer, bin türlü emekle açar. Rüzgâra dayanır, güneşe dayanır, yağmura dayanır ve insana dayanır. Ne kadar güzelse o kadar dikkat çeker, o kadar koparılmak istenir. O kadar sevilir, korunmak istenir. Bazen tüm bu kötü şartlar onu öldürür ve bazen o tüm kötü şartlarda bile çok güzeldir, güzel kalmayı becerir. Kötü havada bile çiçek açar, insanı gülümsetir. *Tıpkı bir karanfil gibi.*

Arya, benim kışıma açan o karanfildi. İkimizin hayatı da soğuk ve kasvetli çetin bir karakıştı, ben altında yitip giden çorak topraktım. Arya ise benim çoraklığında karakışa rağmen içime kök salan o güzel çiçekti. Hayatı kıştan ibaret olsa da güzel yüzünü güneşe çeviren, içime cansuyuyla hayat veren o çiçekti. Hayat ne kadar kötü olursa olsun ona bakıldığında insanı gülümsetir, gülümsemesi yüzünde güneş gibi parlarken insanın içini ısıtırdı. Ben o topraktım, çoraklığıma rağmen içimde kök salan karanfile âşık olan. Ben o kardım, sabahına doğan güneşe içim erirken onun üzerine yağan ve ateştim o narin bir kelebekken onu yakan...

Bu hayatı uzun zamandır yaşıyordum. Bakınca seneler az geliyordu insana fakat bir hayatın uzunluğu yaşananlarla ölçülüyordu. Ben, yolun yarısını bile yürümemiştim belki de ama sonunu görmüşüm gibi hissediyordum. O sona defalarca yürümüş, sonra geri dönmüşüm gibi hissediyordum. Ölmeden ölümü kalbimde daha kaç kez misafir etmem gerekiyordu? Üstelik yeni yolcu etmişken... Henüz yeni yeni atıyordu kalbim tekrardan.

Daha önce canım kadar çok sevdiğim insanları kaybettiğim olmuştu fakat bu kez canımı kaybetmişim gibi hissediyordum... Acı çekmekte iyi olduğumu sanırdım oysa konu o olduğunda çok zayıftım. İçimde bir yükü gezmeye alışkın olsam da onun açtığı boşluğu kaldıramıyordum. Onun yokluğunu kabul edemiyordum. Arya'nın yokluğu nefesimi kesmiyor, nefesin önemini tamamen ortadan kaldırıyor. Sevgimden güçsüz olan bedenimin aldığı her nefes bir intihardı fakat onun için ölemiyordum. Hayat, ellerimin arasından kayıp gidiyordu, ben onu tutamıyordum.

Göğsümdeki ağrının şiddeti anbean artıyordu. Sebebi aldığım bir darbe mi yoksa boşluk hissinden mi emin değildim. Ağzımda acı bir tat vardı. İçimde yanan ateşin isı boğazımda birikiyordu sanki. İçim onu tamamen kaybetme korkusuyla titrese de ellerim kıpırdamıyordu. İçim ona gidiyordu ama elim ona uzanmıyordu.

Başımı arkamdaki soğuk duvara yasladım. Gözlerimi karşımdaki parmaklıkların tavanla birleştiği noktaya diktim. Aklımda yalnızca o vardı, ondan başka hiçbir şey düşünemiyor, hissedemiyordum. Bir yanımda yaşanan hiçbir şeye ikna olmuyordu. Onu kaybetmiş olamazdım. Ben onu bakmadan gören biriydim, nasıl kaybederdim? Nasıl ona zarar verecek bir ihtimali gözden kaçırdım? Nasıl kaybederdim? Kaybedemezdim. *Kaybedemem. Bu sefer olmaz. Arya olmaz...*

Boğazıma oturan yumrudan kurtulamadığımda beton zemine dalıp gitmiş gözlerim acıyla kapandı. Gözlerim ve dudaklarım kurumuş, ona dokunmayacak her bakışın, ona hitap etmeyecek her kelimenin acısı ile sızlıyordu. Duyduğum kaybın acısı içimde bir yaygın gibi büyüyor, kalbim patlayacak gibi hissediyordum. Yaralı bir hayvan gibiydim, sol kolum kopmuş da ben yaşamak için hiçbir şey olmamış gibi kaçıp gidebilmişim ama biliyordum, o yolu yürürken farkındalığım arttıkça acı içinde kan kaybederek

ölecektim. Yine de koşmak istiyordum. Koşmam lazımdı, sol yanıma geri almam lazımdı. Her sokakta onu arıyor olmam lazımdı. Olabilme ihtimalini sıfırdan bir virgülle dahi olsa ayıran her ihtimalin peşinde olmam lazımdı. Ama buna bile mâni olmuştu o kadın. Onu almadı yalnızca benden. Ona gitmeme, her sokakta onu aramama da mâni oldu. Hep zekâmla övünürdüm ama kötülüğün kurnazlığına bir kez daha yenilmiştim.

İnsan en çok koşması gereken zamanlarda böyle bir yere kapatıldığında yetişmesi gerekeni düşünmeye mahkûm edilmiş sayılırdı. Yirmi metre karelik bir alanda yapılabilecek tek eylem buydu ve bu eylem ne düşürsem düşüneyim beni ona çıkarıyor, bin bir çeşit kötü fikirle beni cezalandırıyordu. Asıl ceza hiçbir yere gidemiyor oluşum değil, ona gidemiyor oluşumdu. Çaresizliğim ve acizliğimin yarattığı kaybı düşünmeye mahkûm edilmiş olmamdı. Burada geçirdiğim her dakika Arya'yı biraz daha kaybediyor gibi hissediyordum ve elimden yine hiçbir şey gelmiyordu. Bir kavgada dezavantajlı taraf yumruğuna ilk davranan olurdu. Bunu biliyordum. Hiçbir zaman kavgayı başlatan taraf olmazdım. Fakat bu sabah, soğukkanlılığımla tanınan ben, ilk yumruğu atandım. Hayatım kelimelerle elimden alınmıştı fakat katilime dokunamayan ellerim silah sayılıyordu şimdi. Kameraların, görgü tanıklarının ve yalanların marifetiydi Eren'le bu kafeste oluşumuz. Beni ayak altından kaldırmışlardı.

"İlk ben vurdum," derken buldum kendimi pişmanlık dolu sesimle. Eren'in bakışları bendeydi. "Bu yüzden buradayım. Bu yüzden onun peşinden gidemiyorum... Hepsi benim suçum."

Arya'nın ismini söylemek son nefesimi vermek gibiydi bu yüzden söyleyemedim. Henüz veremezdim o nefesi. Nasıl içim titrerken ellerimde zerre kıpırdama yoksa o ismi de içime kilitlemiştim. Ölüm sakinliği vardı üzerimde. Bu sakinliği tanıyordum.

Tehlikeliydim. Yaralı bir hayvan kadar hem de. Eren'in beni izlerken aynı şeyi düşündüğüne emindim.

"Nil, onun haberini aldığımda yoluna çıkacağımı biliyordu. Bu yüzden onu benden aldıktan hemen sonra çıktı karşıma. Ben Nil'in yolunu kesmeden o benim yolumu kesti."

"Sakinsin," dedi Eren gözlerini üzerimde gezdirirken. "Tüm bunları söylerken çok sakinsin." Öyleydim. Buz kesmiştim. Donmuştum. Atmıyordu sanki kalbim. Korkulacak, endişe duyulacak, tetikte olunacak o kadar çok şey vardı ki. Bilinmediğim ve bildiğimi sandığım çok şey vardı. Bu resmin bir parçasıydım, Arya benim en hayati parçalarımından biriydi ve içinde olduğumuz resmin tamamını göremiyordum. Eren'in anlattıklarını, Arya'nın anlattıklarını ve kendi bildiklerimi bir araya getiriyor, birleştiriyor, eşleştiriyordum ama artık ne eskiden olduğunu sandığım resme benzetebiliyor ne de yeni halini kavrayabiliyordum. Gelişen olaylar bana hiçbir şey bilmediğimi hissettiriyordu ve en kötüsü bunun bildiğim tek doğru oluşuydu. İçine düştüğüm bu bilinmezlik daha çok soruya ve endişeye sebep oluyordu derinlerimde. Yaşadığım gerçeğin bilinmezliğiyle başa çıkamıyordum ama önce yaşamam gerektiğini bildiğimden aklıma gelenleri bilinçaltıma itiyordum. Şimdi sormanın ve kendini kaybetmenin değil, bulmanın sırasıydı. Mantiğımı elden bırakamaz, elimin titremesine müsaade edemezdim. Yıkılamazdım, yıkılacağım kolların arasına girmeden olmazdı.

"Delirdim," diye cevapladım Ereni. Gözlerimi beni onu aramaktan alıkoyan parmaklıklara diktim. "Şimdiye kadar delirmek akıl işi değildi zaten."

"Değil," diye onayladı beni. "Bu hayatı inatla yaşamaya devam etmek, akıl işi değil." Boğazıma kızgın bir şiş basıyorlardı sanki. "O, bu hayatı yaşamaya gülümseyerek devam ediyordu," dedim

hayretle. O parlak gülümsemesi kararan kalbimde ısıldadı ve kalbim yokluğuyla sızladı. “O. Bu hayata gülümsüyordu.”

Ölüm hali vardı üzerimde, o kadar ruhsuzdum ki etimi kesseler kanım akmazdı. Arya’nın yaşadıkları yetmiyormuş gibi kâbusları bırakmamıştı onun peşini hiç. Ama o bu hayata gülümsemişti. Bir kez olsun içerlediğini, isyan ettiğini görmemiştım. Ağlamıştı. Çok ağlamıştı. Ama bir kez olsun kaderine söylendiğini işitmemiştim ondan. Yetmemiş miydi? Ne zaman yeterdi? Daha ne kadar kanaması gerekiyordu? Elleri... Tutmaya kıyamadığım elleri daha ne kadar titreyecekti?

“Beni bile sevmişti.” Derin bir nefes aldım. “Her şeye rağmen. Beni sevebilmişti.”

Kalbim kor alevler gibi yanıyordu. İsmi söylemek istiyordum. Bu bir ihtiyaçtı ama ondan dönüt alamayacaktım. Ona seslenmeyen her kelime boğazımı, onu görmeyen her bakış gözlerimi yakıyor.

“Bulacağız onu,” dedi Eren kendinden emindi. “Nil Soykan bu anı dokuz senedir kolluyormuş sanki. Bir anda almaz öcünü.”

Bu söylediği beni teselli etmedi. Aksine Eren’in serin kanlılığı kanıma dokundu. Ölüm sakinliği vardı omuzlarımızda. Çatacak yer aradığımın farkındaydım. Biri nasılsın diye sorarsa üzerine yürümem işten bile değildi.

“Biliyorum bu bir teselli değil senin için. Ama Ulaş. O yaşadığı sürece umudumuz olacak.”

Tüylerim bir bıçak gibi dikeldi, enseme dayandı. Dişlerimi sıkıttım, diş etlerime kan oturacak kadar çok sıkıttım. Onun acı çekmesi ateşe, onu kaybetmek cehennemin ta kendisiydi ve ben ikisine de yaşamaya mecbur bırakılmıştım. Onu acılarından koruyamıyordum ama onu kaybedemezdim. Eren bir konuda haklıydı. O yaşadığı sürece onu tekrar kendi cennetine getirmek için elimden

geleni yapabilirdim. Yaşaması gerekiyordu. Her şeyi düzeltecektim. Yeter ki yaşasın...

Başımı yere eğdim, dişlerimi sıkmayı bırakıp dudaklarımı araladım. Kavga ederken patlayan avurdumdan ağzıma dolan kan altdudağıma aşip yere damladı. Kanıma bakmak dahi neden bana onu hatırlatıyordu? Neden hep, yanımda ağladığı zamanları hatırlıyordum? Neden kaybolacağını düşündüğüm halde onu öptükten sonra bıraktım? Neden o hep hayatımdaymış gibi hissediyordum? Bunca zaman onsuz nasıl yaşamıştım? Neden ondan öncesini hatırlayamıyordum?

Kanıma bakarken onu hatırlamak daha kötü hissettirdi, kapat-tım gözlerimi; o an gözlerimin önünde belirdi. Gözkapaklarımın altına kazınmıştı güzel yüzü. Sırf bu yüzden onu görmek için uykuya kaçtığım anlarım olmuştu, inkâr edemezdim. Ben hiçbir zaman duygularımı inkâr eden bir adam olmadım. Ama Arya'a âşık olana kadardı bu. Onu sevene kadar bu kadar göstermek istediğim halde gizlemek zorunda kaldığım bir hissim olmamıştı.

Zihnim benimle alay etti. Onu bacaklarımın arasındaki boşluğa sığmış, yüzü bana dönük, dizlerinin üzerine otururken hayal ettirdi bana. Yüzünde o parlak gülümsemesi vardı, hafiften kızarmıştı yanakları. Ne yaşarsa yaşasın güneş gibi parlayan o gülümseme kalbimi her zaman hızlı attıran bir hadiseydi. Yıllarca tekdüze bir ritimle atan kalbim onun gülümsemesiyle yoldan çıkıyor, bildiği yollarda kayboluyordu. Fakat şimdi kaybolan kalp atışlarım değil, onun kendisiydi ve onun kaybı kalbimi uçuruma sürüklüyordu.

Gördüğüm hayalinde gözlerine bakmaya utanır gibi başımı eğdim. Burada olsa, görse ne hale geldiğimi gülümsemesi solar, gözlerinde şefkat dolu bir üzüntü belirirdi. Utansa bile yüzüme dokunur, başımı kaldırıp teselli ederdi beni. Ben tesellilere tok bir adamdım ama onun her kelimesine hep aç hissediyordum

kendimi. Küçük bir çocukmuşum gibi başımı okşasa, sesim çıkmazdı. Hatta hoşuma giderdi ama bilmiyordu. Bana kolların ulaştığı yere kadar sarılıp, sevgiyle ismimi söylese her şeyin iyi olacağına inandırırды. Ben iyimserliğimi senelerce önce kaybetmiş biriydim ve mantığımı elimden bırakmazdım. Fakat iyi olma ihtimalim sıfırın altındayken Arya bana iyi olacağımı söylese inanmakla kalmaz, iyileşirdim. Bunu bilmiyordu. Bilecek kadar kendimi açmama izin vermemişlerdi. Arya onun her şeyini kabul edeceğimi bilecek kadar kollarımın arasında kalmamıştı henüz.

Tenine göre hep biraz daha soğuk olan ufak elinin hatırasıyla sızladı avuççım, o tutuyormuş gibi sevimli soğukluk hissi yayıldı. Parmaklarımı katladım ve hayaline tutundum. “Seni kaybedemem,” diye fısıldadım. “Elimi bırakma Arya.”

Gözlerimi açtım, duvardaki dijital saate diktim. Mahkemeye çıkarılmayacaksa bu saate kadar bekletilmenin bir anlamı yoktu. Soykanların avukatlarının işiydi bu. Bizi olabildiğince içeride tutmak istiyordu. Bizimkiler halletmeye çalışıyor olmalıydı ama normal bir durum değildi bu.

“Bizi buradan çıkar,” dedim dijital saatte devrilen bir dakikaya düşmanımıymış gibi bakarken. “Sen sadece bir yazılım mühendisi ya da hukuk öğrencisi değilsin. Fazlası var, çıkar bizi. Çıkmanam lazım benim buradan.”

İsteğime biraz olsun şaşırılmazken gözlerimin içine bakıyordu. Son söylediğim yüzünde hafif bir gülümsemeye sebep oldu ama mutluluktan uzak bir gülümsemeydi bu. Çok durmadı yüzünde. Onu tam olarak tanımasam da görüldüğünden fazlasına sahip olduğunu biliyordum. Geri döneli birkaç ay olmuştu ama Arya’yı eliyle koymuş gibi bulmuştu. Benden ve yaptıklarımın haberi vardı, polislik eğitimi alırken okuyabildiklerimden daha detaylı dosyalar vardı evinde. Dahası içeriye girdiğimizden beri sanki

birinin gelmesini bekliyordu, sakindi. Oturduğu yerden kalkmamıştı hiç. Kafasında bir şeyler kurduğu belli oluyordu.

“Şimdiye kadar haberi olmuş olmalı,” dedi dalgın dalgın.

Yüzündeki gülümsemenin yerini tatsız bir ifade aldı. Fakat söyledikleri tahminimde haklı olduğumu ortaya çıkardı. Göründüğünden çok daha fazlasına aynı zamanda daha azına sahipti. Eren Arga esasında Arya’yı gülümseten alaylı adam değildi. Arya’yı küçük kız kardeşi gibi gördüğünden onu eğlendiriyordu yalnızca. Ağabeylik ediyordu ona.

“Ben tek bir kişi değilim,” diyerek kabul etti söylediğimi. “Kimse tek bir kişi değildir Ulaş. Sen de değilsin,” dedi gözlemin içine bakarak. “Arya bana ‘Ulaş da intikam istiyor,’ dediğinde, ‘Senin gözlerine bakarken içi giden adam mı seni riske atıp intikamını seçecek!’ demek istedim. Şimdi neden bu kadar korktuğunu anlıyorum Arya’nın. Senin canının acısını görmüş, neleri göze alabileceğini görmüş. Canın çok yanarsa neye döneceğini görmüş.”

Arya’nın ismini söylediğinde kimseden onun adını duymaya tahammül edemediğini fark ettim. Yutkunmama sebep oldu adını duymak. Bana tek bir adam olmadığımı Arya öğretmişti. Ben yalnızca Levent Tütüncü’nün oğlu Ulaş Tütüncü değildim. Ben Arya’nın her şeye rağmen sevdiği, bana baktığında bir tek beni gördüğü Ulaş’tım. Arya’nın Ulaş’ıydım. Keşke o gün beni kaybetmek için ağladığında onu yeterince teselli edebilmiş olsaydım. Gözlerinden öpseydim onu, benimle kalırsa benim onu bırakamayacağıma ikna etmiş olsaydım.

“Zorlaysa zorla,” dedim kalbim köz gibi yanarken içimde. “Ama kendi mutlu sonumuzu yazacağım.”

Başını salladı Eren. “Adil bir savaş değil bu. Bizi sevdiğimiz insanlardan vuruyor hep. Ben de ondan her şeyini alacağım ve bunu

ellerimi dahi kirlletmeden yapacağım. Ölmemeli, ölüm çok hafif bir ceza.”

Kafasında bir planı olduğu belliydi. Karşımda hile yapmayan, maskelerin arkasında saklanmayan bir adam vardı. Saf gözlerine baktığımda onun da ne kadar kayıp verdiğini görebiliyordum artık. Gözlerindeki kararlılığın içinde ölümü göze almışlığı görebiliyordum. İlk zamanlarda ondan hiç hoşlanmayışımın sebebiydi o maskesi. Gözlerinin içi gülmüyorken sürekli alaylı bir tavır olmasındı. Ama şimdi o tavrıdan eser yoktu. Arya o gün ona üzüldüğü zaman bu bakışları görmüş olmalıydı. Arya onun hayatı için gözyaşı dökerken onun için o hayatın bir anlamı kalmamış gibiydi. Ben de intikam istiyordum, istemediğimi inkâr etmemiştim hiç. Hele şöyle bir durumda asla edemezdim. Fakat şimdi önceliğim değildi intikam. Arya’yı kollarımın arsasında istiyordum. Onu sapasağlam kollarım arasına almalıydım önce.

O an Eren’e bakarken onu Arya’nın bana bir emaneti gibi görmeden edemedim. “Söz ver bana,” dedim, “bilirse üzüleceği, kendini suçlayacağı hiçbir şey yapmayacaksınız.”

Arya’nın bana onun hakkında her şeyi anlattığını biliyordu ve neyi kastettiğimi bilerek sustu. Kararlılıkla gözlerine bakmaya devam ettim.

“Sana, Arya’nın iyiliği için söz verebilirim. Ötesi için susmayı becerebilen birine benziyorsun, halledersin benim için,” deyip gülümsedi. Bu, Arya’ya bakarkenki gülüşün aynısıydı. Ondan bahsederken hep gülümsüyordu. Canımı sıkıyordu bu. *Sanki Arya bir tek bende bir kalp ağrıydı...*

“O senin için ne ifade ediyor?” diye sordum, kıskançlıktan uzak bir merakla.

İç çekti ve parmaklıklarına baktı düşünceli bir ifadeyle. “Ona bakmak bana eski güzel zamanları hatırlatıyor.” Yüzünde buruk bir

ifade oluşmuştu. “O benim en eski hatırlarımdaki gülümseyen küçük kız kardeşim gibi. Buraya dönmeden önce kendimi soktuğum baraklıktan yeni kurtulmuştum. İlk tanıştığımızda kim olduğumu öğrenip çok üzülmesine rağmen birkaç dakika sonra benimle şakalaştığında gözlerine bakıp ne kadar güçlü olduğuna şaşırmıştım çünkü hiç öyle birine benzemiyordu. Ağladıktan hemen sonra gülümseyebilen biriydi ve ben bunu asla başaramayan biriyim. Onu küçüklüğünden beri tanıyan ve yaşadıklarını anlayan biri olarak daha çok gülsün istiyorum sadece. İntikamımı onun için alıyorum diyecek kadar cömert değilim ama onu da seni de bu yükten kurtarmak istiyorum. İkiniz de iyi çocuklardınız ve biz bu hayatı hak etmedik,” diye mırıldandı.

Geçmişten özlemle bahsetmesini ve babalarımız eski arkadaş olduğundan bizi küçüklüğümüzden beri tanımasını anlıyordum. Çok ortak anımız varmış gibi konuşuyordu ama benim hatıralarımda ona dair bir şey yoktu. Belki de yaşımdan dolayı hatırlamıyordum; Arya ve Eren’e dair pek anım yoktu. Hatırlayabildiğim yıllarda ailelerimiz arasına küslük girmişti belki de.

Geçmişten bahsettiği için mi yoksa Arya için söylediklerinden mi bilmiyorum, onun intikam isteği zihnimde daha çok yer etti. Arya’yı bulmak için attığım her adımda artık gözüm üzerinde olacaktı.

“Kimi bekliyorsun?” diye sordum bu sefer.

“Arya sana bir kadından bahsetti mi?” Sesi derinden geliyordu.

Eren’in kim olduğunu bana anlatıp intikam alacağından bahsederken sevdiği kadının başına gelen kaderin kendine sirayet edeceğinden korktuğuna da değinmişti. Benim de intikam uğruna ondan vazgeçebileceğimden korkmuştu içten içe ve şimdi onu yeterince rahatlatmadığım için pişmanlık duyuyordum. Sorusunu kafamı sallayarak onayladım.

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme oldu, “Abisi ülkenin en iyi avukatlarından biri. Yıllardır görmüyorum onu ama hâlâ bir gözünün benim üzerinde olduğuna, beni kolladığına dair inancım var. Eskiden arkadaşımı.”

Yangından sonra nasıl hayat sürdüğünü bana anlatabileceği kadar yakın değildik ama zor bir hayat yaşadığını, yaşamakta olduğunu tahmin etmek zor değildi. Babasını bir hiç uğruna kaybetmişti, annesi yanında değildi, intikam almak için sevdiği kadına sırtını dönmüştü ve şimdi istemeye yüzü olmasa bile beklediği iyiliğin eski dostundan geleceğini biliyordu. İkimiz de benzer bir durumdaydık ve çaresizdik; ona güvenmekten başka şansım yoktu. Bir-birimizden başka kimseye güvenecek durumda değildik ikimiz de.

“Çıkınca ne yapacaksın Ulaş?”

“Onu... arayacağım,” dedim. Gözlerimi beton zemindeki çatlağa dikmişim. Zemin bana benziyordu. Sorsan betonu ama çatlıyordu işte. Bir çiçek bir taşı çatlatıp güneşe uzanabilirdi ve o taş o çiçeği severdi, bilirdim.

“Nerede arayacaksın?”

“Ona çıkan her sokakta.”

Çünkü benim yürüdüğüm her sokak ona çıkar. Çıkılmazsa yansın İstanbul. *Hayır yanmasın... İçinde o varken yanmasın. Yıkılsın. Yıkılsın İstanbul. Ondan uzağa yıkılsın.*

“Bulamayacağını bile bile mi?”

“Bile bile,” diye onayladım onu kafamı hafifçe sallayıp. “Sürüne sürüne.” *Yana yana.*

Sessiz kaldık. O çatlağı ne kadar süre izledim bilmiyorum. Ondan bir çiçek yeşersin istedim. Bir çiçek yeşersin, bana umut versin istedim.

Bir uğultu oldu nezarethanenin içinde. Olduğumuz yerden kapı tam olarak görülmüyordu ama adımları işittik, yaklaşıyorlardı.

Eren gözlerini saate dikmişti. Dakikalar birbirini devirmişti, tamı gösteriyordu.

“Hâlâ dakik,” dedi Eren ve ayağa kalktı.

Ayak sesleri bize yaklaştığında başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Yerden destek alarak ayağa kalktım ben de. Sırtımı dik tutmak her zamankinden zordu. Tutacaktım. Sırtımdaki kamburu yalnızca Arya’ya gösterecektim. Kanımda boğulsam dik duracak, yalnızca onun kollarında kanayacak, ona ağlayacaktım. Dik durmaya alışmış benliğimin zayıflığını yalnızca ona gösterecektim. *Sarılsın bana diye. Sevsin beni diye. İlgi istediğim için...*

Derin bir nefes alıp parmaklıklara ilerledim. Eren ile yan yana dururken gözlerim saatteydi. Eren’e arayacağım demiştim ama tek yapabileceğim umutsuzca sokakları aramak değildi. Zihnimdeki çarklar buraya girdiğimden beri dönüp duruyordu. Birkaç farklı planım vardı ama önce buradan çıkmam lazımdı.

Çok geçmeden görüş alanımıza oldukça uzun, beyaz tenli, siyah saçlı, genç, iyi görünümlü bir adam girdi. Önce bana ardından Eren’e ilişti gözleri. Eren onu uzun zamandır görmediğini söylemişti ama adamın yüzünde eski bir dostu görmenin verdiği memnun bir ifade vardı. Ben iyi dostları olan biri idim, tanıdık bir ifa-
deydi bu. Eren hiç arkadaşı olmadığından buna yabancıydı belki ama ben hemen tanımıştım. Eren, “Eskiden arkadaşımı,” demişti ama hâlâ öyleydiler. Yalnızca o kendini buna layık görmüyordu. Adam tam karşımızda durup başıyla selam verdi. “Ben Yağmur Leventoğlu. Ceza avukatıyım ve dosyanıza ben bakacağım,” diye tanıttı kendini. “Görevli arkadaşına savcılıktan bilgi geldiğinde çıkacaksınız.”

Nil Soykan’ın avukatlarına, kamera kayıtlarına ve ilk saldıran taraf olmamıza rağmen bizi bir gün bile olmadan çıkarmayı başarmıştı. İşinde Eren’in söylediği kadar iyi olmalıydı.

“Eyvallah,” dedim.

Eren’e baktı, “Yasın bitti mi?” diye sordu gözlerini saçlarında gezdirirken, “Saçlarını kesmişsin.”

Eren yasından ötürü saçlarını uzatmışsa muhtemelen intikamı için döndüğünden kestirmişti. Fakat saçlarını kestirmiş olsa bile yası bitmiş bir adama benzemiyordu. Aksine yasını hep içinde taşıyan birinin yüzünü taşıyordu ve Yağmur da bunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Eren bir şey demeyince dudaklarında buruk bir gülümseme oldu. “Korktun mu?”

Bu sorusu Eren’in yüzünde buruk bir gülümsemeye sebep oldu ve bu kez doğrudan Yağmur’a baktı. “Burada olmasından mı, burada olmamasından mı?”

O kadından bahsettiklerini anlamamak imkânsızdı. Eren’in yüzündeki ifade de söyledikleri de canımı sıktı. İçinde bulunduğum durumdan ötürü kendimi onun yerine koymak, ihtiyacım olan en son şeydi. Ben ne zaman Arya’dan kaçsam geri dönmüştüm ve o koca yüreklilikle her seferinde kollarını açmıştı bana. Eğer bu kez onu kaybedersem ne yapardım bilmiyordum. Düşünmüyordum bu ihtimali. Düşünemiyordum, düşünmek imkânsızdı. Kaybederdim aklımı. Aklım şimdi bana lazımdı.

Avukatın yüzündeki buruk gülümseme kaldı öylece. “Merak etme,” dedi onu rahatlatmak ister gibi. “Ona söylemedim, kendi öğrenmediği sürece benim buraya geldiğimi bilmeyecek.”

Eren söyleyeceğine pişman olacaktı gibi elini sağ gözü üzerine kapattı üzgün bir ifadeyle. “Hayır... Şu an onu görsem daha iyi hissederdim aslında,” dedi. Hakkı olmayan bir şeyi istiyordu sanki. Bu isteği, ölüme yürüyecek olan bir mahkûmun son dileği gibiydi.

“Nerede olduğunu biliyorsun. Hep biliyordun. Gidip görebildin ama ona bakmaya cesaretin yok,” deyip omuz silkti sakince

Yağmur. “Sen ölmekten değil, tekrar yaşamaktan korkuyorsun.” Bunları Eren’e söylüyordu ama üzerime alınacaktım neredeyse. Arya’yı hayatıma almadan önce Argun bana bunları söylemiş olsaydı ona gülümser ve kabul ederdim. Argun’un bir kez olsun beni anlamadığı, içimi okumadığı olmamıştı. Onun bana söyleyeceği türden cümlelerdi bu cümleler. Ben de ölmekten değil tekrar yaşamaktan korkardım. Fakat geçmişte kalmıştı bu. İçime Arya’nın sevgisi düşmeden önceydi. Yaşamak aklımın ucunda yokken kırılıp aynı yerde kalmış kurmalı bir oyuncakken Arya beni almış, tamir etmiş tekrar kurmuştu da ben çalışmaya başlamıştım kaldığım yerden. Bana, “*Sen geride bırakılamayacak kadar değerlisin,*” demişti. Ben o beni bulana kadar geçmişte saplı kalmıştım halbuki...

Eren, arkadaşının söylediklerine tepki vermedi. Kendinden vazgeçmiş olsa da aşk öyle bir şeydi ki ondan asla tam anlamıyla vazgeçemiyor, bilakis yalnızca onun için yaşamak istiyordun. Eren bunu dile getirmiyordu ama anlıyordum çünkü ben de Arya için böyle hissediyordum. En çok da bu yüzden kaybedemezdim onu.

“Bu hayatı reddediyorum,” dedi Eren gözlerinde ışık yoktu hiç. “Bu hayattan tamamen kurtulduğumda yeni bir hayatı yaşayacağım... Sona yaklaştım artık.”

Sondan kastı kendi hayatı mıydı yoksa içine düştüğümüz bil-mecenin cevabı mı bilmiyordum ama Eren için fark etmezdi, görüyordum. Çok insanla tanışmıştım, yalanı insanların gözlerinden anlardım ve Eren’in gözlerinde yalan yoktu. O, hayatın dolu tarafına bakmayı kendine görev edinmişleri bile korkutabilecek kadar gerçek ve boş bakıyordu. Gözleri, acıyla körelip öfkeyle bilenmiş birine aitti. Benim gibi. Arya’yı görmeden önce baktığım gibi.

Yaşadıklarını reddettiğini söylerken de yeni bir sayfa açmak istediğini söylerken de ciddiydi. Ölümü göze almış olsa bile aslında iyi bir hayat yaşamak istiyordu. Herkes gibi sıradan bir hayat.

Yağmur onu başıyla onayladı sadece. Hüzünlü bir kabullenişti bu. Sonra bana baktı, söylemek istedikleri vardı sanki.

"Araştırdım seni biraz Ulaş," dedi sol eli cebinde. "Nil Soykan'ın oğlunu hastanelik etmişsin, Polis Akademisi'nden disiplin suçuyla atılmışsın, baban Arya Ateş'in ailesinin ölümüyle ilgili olayda baş şüpheli ve şu an kayıp, daha önce Nil Soykan'ın evini basmışsın hatta bugün çıkan arbedede ilk saldıran da sensin. Seni tanımıyorum ve kimseyi ailesiyle yargılamam ama şüpheli olmaya çok müsaitsin, farkındasın değil mi?"

Bunları art niyetle söylemiyordu. Sesinde en ufak bir yargılama sezmemiştim. Avukatlık onun omuzlarına oturuyordu. Dahası haklıydı, biliyordum ben de bunları. Ama bilmek ve sindirmek farklı konulardı. Babamın belirsiz durumunun bana mâl olmasına alıştığımı zannetsem de konu özellikle Arya olduğunda elimde olmadan içerliyordum. Ben Arya'nın sevgisiyle yaşadığımı hissediyorum ama ona olan sevgimi sorgulayacaklardı. İçime sığdıramadığım sevgimin varlığını kabul ettiremeyecektim belki de. Ya da olaydan tamamen uzaklaşacaklardı beni. Nil'in bana karşı babamı kullanması olası bir hamleydi. İnsanları zayıf yanlarından vurmayı seviyordu çünkü ve beni oyun dışı bırakmanın en kolay yolu babamdı. Yine de bu sefer ben kazanacaktım. Bu sefer onun benden daha fazla kaybetmesine emin olacaktım.

"Açık verirsen Nil Soykan'ın avukatları seni babanla işbirliği yapmakla suçlayabilir. İkinci de Nil Soykan'dan şüpheleniyorsunuz ve haklı sebepleriniz var. Oun da savunmasında bazı çelişkiler var. Çünkü sen sana güvenmediği halde Arya Ateş'i karşı dairene yerleştirmiş olmasın gibi." Yağmur Leventoğlu, kısa sürede olaya genel olarak hakim olmuş gibi duruyordu.

"Annaya hangi soru yaptın?" diye sordum. Bu olay çözülmüş, gerçek mahkûm belirlenmiş ve bu kadar onun oynamadığını

olsaydı, bunların hepsi geçmişte kalmış olacaktı. Arya yanımda olacaktı. Ama değildi. Sebebi de Savcı Cengiz Atalay'dı. Aynısının olmasına izin vermeyecektim bu kez. Öfkem içimde kaynıyordu, patlamaya hazır bir yanardağdan ibarettim. Kaşları çatıldı hafifçe gözlerime bakarken. Bir tahminim vardı ve eğer o tahmin ettiğim kişiye planlarımı gerçekleştirmek daha kolay olurdu benim için. Borçluydu bana bunu. O da biliyordu.

“Yiğit Atalay,” dedi Yağmur gözlerime bakarken. “Üç ailenin dosyalarına bakan, onları örtbas ettiğinden şüphelenilen merhum Savcı Cengiz Atalay'ın oğlu. Sizin dosyanızı, diğer olaylarla bağlantılı olabileceği için o üstlenmiş.”

Öfke duymadım. Aksine onun ismini duymaktan memnun kaldım. İsmi duymak zihnimdeki anıların perdesini araladı; beni iki sene öncesine götürdü. Cengiz Atalay'ın öldüğünü öğrendiğimde dava zaman aşımına uğramadan önce olayı aydınlatmak için son bir şansımız olabilir diye düşünmüş, neredeyse sevinmişim. Midemi bulandıran bir adam olduğundan, yaşarken yaptıklarının cezasını çekmesini içtenlikle dilemişim. Defnedildikten sonra mezarının başında tanıdığı herkesten daha çok beklemişim. Bir süre toprağına bakmış, orada öylece dikilirken yeni defnedilmiş o adama olan tüm kinimi kusmuştum sessizce. Ne geçen zamandan ne de beni izleyen adamdan haberdardım. Yağmur yağmaya başladığında başıma tutulan şemsiye beni derin öfkemin içinden keskin bir bıçak gibi çekip çıkarmıştı. Elimdeki öğrenci kartımın elimi kestiğini ve kanımın o toprağına aktığını ancak o zaman fark etmişim. Okuldan yeni atılmış, bunu bile ona bağlamışım. Kafamı kaldırıp bana şemsiye tutan siyah takım elbiseli genç adamı gördüğümde yüzündeki ifadeden dolayı irkilmişim. O, acısına gülmeyi öğrenmişti. Bana, “Senin canını herkesten daha çok yakmış gibi duruyor,” demişti ve yüzünü

sonradan babası olduğunu öğrendiğim adamın mezarına çevirip, "Sadece bir adamın ölmesiyle adaletin kurtulduğunu düşünmek normal midir sence?" diye sormuştu. Sonra onun o adamın oğlu olduğunu ve savcılık sınavını geçtiği halde mülakatlara katılmadığını öğrenmiştim. O babasından utandığı için savcı dahi olmayan biriydi ama babası öldükten sonra olacağını biliyordum içten içe. Düşündüğüm gibi kendini mecbur hissetmişti, benim kendimi bir şeylere mecbur hissettiğim gibi ve şimdi buradaydı. Tam olmasını istediğim yerde.

"Savcıyı tanıyor musun?" diye sordu Eren merakla. Bana bağıyordu ama sorusu Yağmur'aydı. Yağmur başını iki yana salladı. "Şahsen tanımıyorum ama yaptığı işleri biliyorum. Babasının aldığı tüm dosyaları tekrar inceleyip şüpheli olanları tekrar soruşturduğunu duymuştum. Pek çoğunu geç de olsa çözdü."

Yiğit'in o günkü yüz ifadesi zihnimde canlıydı hâlâ. Hâlâ tanıştığım adamsa ona güvenebilirdim. Beni dinleyeceğine, bana inanacağına, beni oyuna dahil edeceğine inanıyordum. Etmek zorundaydı. O, babasının çamurundan arınırken bana da aynı şans tanımak zorundaydı.

"Ulaş," dedi Eren. Ona baktım. "Savcıyı tanıyor musun?"

Başım la onayladım. Saklanacak bir detay değildi bu, aksine Eren işbirliği yapmaya ikna olursa daha hızlı ilerleyeceğimizi biliyordum. Yasalar umurumda değildi, beni sırtımdan vurmuşlardı. Eren'in yeteneğine, zekâsına ve hatıralarına ihtiyacım vardı. Yiğit de bizim arkamızda durursa dokuz sene beklemek zorunda kalmazdım. Dokuz senem yoktu benim. Dokuz saniyem bile yoktu.

"Cengiz Atalay öldüğünde Yiğit'le, babasının mezarı başında konuşma fırsatım olmuştu. O zaman onun Cengiz Atalay'ın oğlu olduğunu bilmiyordum," diye açıkladım. "Eğer hâlâ tanıştığım adamsa bizim tarafımızda duracaktır."

Yüzüme baktı uzun uzun. Kararlıydım. O da öyle görünüyordu. Onun güttüğü intikam ateşine benziyordu benim içimde yanan da. Ben de yandığım kadar yakmak, Nil Soykan'ın elinden her şeyini almak istiyordum. Önce benim olanı alacaktım ama.

Yaklaşan ayak sesleri üçümüzün de dikkatini çekti. Yağmur polis memurunun geldiğini tahmin ederek geri çekildi. Polis memuru anahtarlarla kapatıldığımız kafese ilerledikçe düşünmekten kaçtığım o korkunç gerçek günyüzüne çıktı. Üzerime kilitlenen bu kapı, bir yere gidemiyor oluşumun bahanesiydi. Fakat şimdi bu kapı, onu nerede bulacağımı bilmeyişimin azabına açılıyordu.

Endişe, bedenimi ele geçirmek ister gibi kol gezdi tüm vücudumda. Yine de bu duyguya boyun eğmedim, eğemezdim. Şimdi durmanın, yıkılmanın hiç sırası değildi. Derin bir nefes alarak açılan kapıdan çıktım. Eren sükûnetle beni takip etti. Polis memuru, kilitli bir dolaptan içinde eşyalarımızın olduğu şeffaf poşetleri çıkarıp masadaki formun üzerine koydu. Yağmur bizi sessizce çıkış kapısının yanında beklemeye koyuldu. Eşyalarımı teslim aldığıma dair imza attım. Şeffaf poşetten telefonumu çıkardım önce. Telefonun ekranı aydınlandı, birkaç arama ve mesaj gelmişti fakat hiçbirisi Arya'dan değildi. Hiçbiri duymak istediğim haberin öznesinden değildi. Telefonu sıkarak arka cebime koydum. Kolsaatimi, künyemi ve ayakkabı bağcıklarını poşetten çıkardım. Künyemi başımdan geçirirken aklıma gelen, düşünebildiğim yalnızca oydu. Sanki gözlerimi kapatsam Arya'nın künyemi okumak için yanıma kadar gelip bana yakından bakan o güzel yüzünü görecektim ama gözlerimi kapatmadım. Onu tekrar görecektim, bir anıya sığınmak için henüz çok erkendi. Ayakkabı bağcıklarını daha sonra takmak için arka cebime sokup saatimi koluma bağlarken Eren'e baktım. O da saatini takıyordu, düşünceli bir ifade vardı yüzünde. Bir planı vardı, benim de öyle...

Avukatın yanına ilerledim hızlıca. Sakinliğimi kaybedemezdim ama acelem vardı. *Yetişmemiştim, yetişmek istiyordum ama çıksam nereye gideceğimi de bilmiyordum.* Hep birlikte merdivenleri çıkmaya başladık. O sırada Harun, çıkacağımı duymuş olsa gerek, aşağı iniyordu, merdivende karşılaştık. Beni merdivenleri çıkarken görünce gerildi. Çünkü sakindim, *ölüm kadar sakin...*

“Geçmiş olsun,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Henüz geçmesi mümkün değildi ama geçecekti. Yaralı olmak yeni değildi benim için ama Arya varken varlıklarını unutup rahata alışan kalbime onun eksikliği zor geliyordu. Kan kaybediyordum içten içe. Benim yaralarımın Arya’nın ellerine ihtiyacı vardı. Benim Arya’yı kalbime bastırmam lazımdı ancak öyle yaşadım. *Yaşayacaktım. Bu savaşı bu kez ben kazanacaktım. Bu kez Arya yaşayacaktı.*

“Eyvallah,” dedim hafifçe koluna dokunup. Birlikte merdivenleri çıkmaya başladığımızda, “Var mı bir haber?” diye sordum. Gözlerini kaçırdı benden. “Kameralar ve mobeseler inceleniyor. Arya bir sokak çocuğunu takip ederek ayrılmış kafeden. Ara sokakta kaybolmuş. O sokağın girişine ve çıkışına bakan tüm kayıtları inceledik. Şüpheli birkaç araç takibe alındı ama daha sonra izlerini kaybettiriyor ikisi. Takibi sürdürüyoruz. Savcı Yiğit Atalay öğle saatlerinde Nil Soykan’ın ifadesini aldı. Yeterli delil olmadığından serbest elbette ama gözümüz üzerinde. Şehir ve yurtdışına çıkma yasağı getirildi şimdilik.”

Usulüne uygun ilerliyordu her şey. Fakat bir şeytanı ancak bir şeytan yenebilirdi. Şeytanı yenmek istiyorsak şeytan olmak zorundaydık.

“Ateş ve Arga ailelerinin dosyaları tekrar açıldı. Olaylarla ilişkisi olan herkesin tekrar ifadesi alınacak. Ateş ailesinin avukatı ve Arya’nın resmi vasisi Kenan Çetin burada hâlâ. Ateş Holding’in nüfuzunu kullanarak Vali ile iletişime geçti. Özel arama başlatılacak

gibi duruyor. Savcım özel bir arama ekibi kurdu. Ankara'dan özel bir tim çağırıldı. Savcım daha önce de çalışmış bu ekiple. Muhtemelen ekibin başında Öztuna olacak.”

Duyduğum ikinci tanıdık soyadının sahibi, planımda olmayan ve elimi güçlendirecek biriydi.

“Anladım,” dedim yalnızca. Anlattıkları Arya'nın kaybolduğuna olan inanmamcılığımı biraz daha ezmişti ama o ezilmişliğin altında kalmayacaktım. Bir süre sonra dördümüz de zihnimizdeki, “Şimdi ne yapıyoruz?” sorusuyla ayakta dikildik. Eren'e baktım doğrudan.

“Kenan Çetin ve Nil Soykan, Arya,” duraksadım. İsmi öyle kolay çıkmıştı ki dudaklarımdan bu nefesimi kesmişti bir anlığına. Yumruklarımı sıkıp sözüme devam ettim. “Arya... yetimhanedeyken yakınlaşmış gibiydiler. Eğer Nil, Kenan Çetin'i de manipüle ederse onu bulmamız zorlaşır.”

Ben Kenan Çetin'le konuşacak olsam belki geri teperdi ama Eren'le aralarının iyi olduğunu tahmin ediyordum. Babaları yakın arkadaştı ve Eren de Arya gibi mağdurlandı.

Yağmur bu söylediğimi onayladı. “Eğer samimiyetleri varsa Kenan Çetin'i manipüle etmesi daha kolay olacaktır. Yanlış yönlendirme ve hatalı bilgi hayati önem taşıyor şu durumda. Gerekirse hiçbir şey öğrenmemeli.”

Hayati önem... Bu iki kelime kalbime zehirli birer ok gibi battı. Oktan akan zehir içimdeki ateşe aktı. Kalbim hem yanıyor hem çürüyordu sanki.

“Kenan Çetin'le ben konuşurum,” dedi Eren. “Sen ne yapacaksın?”

Boynumda asılı künyemin tişörtümün altında sıcak tenime çarpan soğukluğunu hissederken, “Ekibe katılacağım,” dedim.

Anlam veremedi belki ama gözlerimdeki kararlılık onu ikna etmiş gibi görünüyordu. Nasıl yapacağımı sormadı. Yapacağıma inandı yalnızca. “Sen ekibe gir,” dedi. “Ben de sana pusula olacağım.”

Tam olarak öyle olacaktı. İkimiz de adaletin çeşitli kollarından en büyük kazığı yemiştik seneler önce ama bu sefer farklı olacaktı. Bu sefer kendi doğrumuzla yola çıkıp boşlukları bizzat kendi kalıplarımızla dolduracaktık. Gerekirse biz açacaktık bizi korumayan o kalkanın üstüne boşlukları. Kalbim göğsüme hırsla çarptı.

Eren intikamını tek başına güden biriydi ve kendini ortaya koyuyordu şimdi. Kendi yöntemleriyle bulup bana verebileceği her bilgi onun geleceğine hatta benim geleceğime sıkılacak bir kurşundu belki ama ikimiz de gözümüzü kırpmadan göğüs gerecektik buna. Eren Arga yeniden kurmak istediği hayatı üzerine bir kumar oynuyordu ve ben onun el ortağıydım. İkimizin de tereddütü yoktu bu konuda. Bu iş bitecekti ve bu sefer bu eli biz kazanacaktık. Başka seçenek yoktu. Olamazdı. Elimizi aynı taşın altına sokacaktık. Gösterdiği her yere gidecektim, kuşku duymadan. Ben Arya'yı bulduğum sürece, o da intikamını aldığı müddetçe bize ne olacağı umurumuzda değildi. Şu durumda ve şu anda yeryüzünde benim kadar çaresiz bir adam zor bulunurdu. Ben kendi zamanımın en çaresiz adamıydım şu anda. Eren'in bana gösterdiği her yere gitmekten, onu olma ihtimali olan her yerde aramaktan başka şansım yoktu. Eren'in yardımı, kafamda oluşturduğum yolu yürümem için olmazsa olmazdı ve bana destek vereceğini açıkça söylemişti şimdi. Bunca umutsuzluk içinde verdiği güven yanan kalbime bir damla olsa da su oldu, kalbim göğsüme bir umutla çarptı. O umudu verenin adı Eren'di, o umuda ulaşacak olan bendim. İkimizin de isminin hakkını verebilen adamlar olmamızı diledim.

"Eyvallah." dedim minnetle.

Yüzünde çaresizliğini bilen bir ifade vardı. "Yaşından daha ol-gunsun hep." dedi bu hopuna girmiyormuş gibi. "Böyle davranır-san sana karşı sorumlu hissederim."

Son cümlesini gözlerimdeki çaresizliği silmek adına söylediğini biliyordum, “Bir dost sayılırsın artık benim için,” dedim samimiyle. “Ben herkesi dost bellemem kendime.”

Burukça gülümsedi. “Daha hiçbir şey yapmadım, peşin hükümlü olma.”

Kafamı salladım. “Nereye gideceğini bilmeyen bir avareysen bozuk bir pusulanın bile ne kadar hayat kurtarıcı olduğuna şaşarsın. O pusula beni hiçbir yere götürmese de umut verdiği için asla şikâyet etmeyeceğim. Ben umut tacirliğinden hiç hazzetmem. Ama bu konu farklı. Yürümeye devam etmem için, aklımı kaybetmem için en azından denemem için bana bir umut ver.”

Sanki söylediklerimden çok daha fazlasını görüyormuş gibi baktı yüzüme. Bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kapattı ve yavaşça tekrar açtı iç çekerek. “Seninkiler buradadır hâlâ. Sen onlarla ilgilen ben de Yağmur’u yolcu edeceğim.”

Başımı salladım. Elimi Yağmur’a uzattım tokalaşmak için. “Her şey için teşekkürler.”

O da elimi sıktı. “Rica ederim,” dedi gözlerime bakarak. Cekeatinin iç cebinden kartını çıkarıp bana uzattı. “Yardıma ihtiyacın olursa beni her konuda arayabilirsin Ulaş. Zira bir elim bu dava üzerinde olacak sizden ötürü. Ama sana benzeyen bir kardeşim var, avukat olarak değil abilikte de iyiyimdir.”

Samimiydi, bakışı içtendi. “Eyvallah,” dedim. “Her şey bitsin. Ödeşelim mutlaka.”

Kafasını salladı hafifçe. Kartını cebime kaldırdım. Başımla selamladım ikisini de ve Harun’la yanlarından ayrıldık. Sigara içme isteğiyle dişlerim sızlıyor, şakağımdaki bir damar zonkluyordu. Adımlarım normaldi ama koşarak eve gitmek istiyordum. Kapısını çalmak istiyordum. Kapıyı açsın istiyordum.

“Girecek misin ekibe gerçekten?” diye sordu Harun, bana değil yere bakıyordu.

“Gireceğim. Girmem lazım.”

“Ulaş,” dedi durgun bir sesle. “Ben bu bakışı biliyorum. En akli başında hissettiğin ama aynı zamanda her şeyi gözden çıkarabildiğin bir andasın yine.”

“Her şeyi değil,” dedim, “*Her şeyimi* değil,” dedim üstüne basa basa.

Bana sakinleş diyemiyordu çünkü beni tanıyordu. Yine o hissizlik sınırına yaklaştığımı biliyordu. Korktuğu buydu.

“Derya Teyze ve Savaş da burada,” diye konuyu değiştirdi bir yere varmayacağını bilerek. Annemin de burada olduğunu duymak canımı sıktı. Ne zamandır bekliyordu? Savaş neden onu götürmüyordu? Götüremiyordu muhtemelen. Biliyordum ama onu bu halde görmek isteyeceğim en son şeydi.

Harun’la dışarı çıktık. Bu binadan içeri girerken güneş gökyüzünde en tepedeydi artık batıyordu. *Batmasın. O yokken güneş batmasın.*

Polis merkezinin küçük otoparkında birkaç araba vardı fakat sadece birinin etrafı kalabalıktı. Sevdığım tek kalabalık o arabanın etrafındaydı ve kalbim yokluğunun farkındalığıyla köz gibi yanıyordu. Şimdi bu kalabalığın içinden sıyrılıp, “Ulaş,” diye koşarak yanıma gelse ve bunun bir şaka olduğunu söylese ona kızmaz, ayaklarına kapanıp burada olduğu için teşekkür ederdim.

Beni ilk fark eden Can Ağabey oldu. Harun onları görünce omzuma dokunup geride kaldı, ben devam ettim. Can Ağabey’in ismini söylediğini duydum, herkes bana döndü. Yüzleri asıktı, en çok da annemin. *Ben se paramparçaydım...*

Yaklaştığımda annem bir adım öne çıkarak kollarını omuzlarıma sardı. Beni kendine çekti, eğilerek yüzümü boynuna gömdüm. Saçlarını okşarken tekrar ağlamaya başladığını burnunu çekişinden anladım. Andından biraz geri çekilip canımı

acıtmaktan korkarak hafifçe dokundu yüzüme. Yüzümde birkaç morluk ve yara vardı muhtemelen ama buraya getirilmeden önce bir doktor pansuman yapmıştı. Canımın acısı yüzümdekini unutturmuştu bana.

“İyi misin bir tanem?” diye sordu annem gözleri yaralarımda gezinirken.

“İyiyim,” dedim. Benim sorunum fiziksel değildi, hiç olmamıştı. Ruhsal bir sancı çekiyordum ve annem bunu biliyordu. Sorsalar yerini gösteremezdim ama içimdeydi, gerçektir. Arya’yı hep kalbimde sakladığımı zannederdim, ruhumu sardığını yeni fark ediyordum. Canımın acısı ondandı. Ruhumu sızlatıyordu. İnsanın canı, acıyan yerindedir derler; benim canım Arya’dıydı.

Annem gözlerimin içine baktı. “Geçecek annecim,” dedi. Gözlerimin içine baktığında ne kadar yıkıldığımı görebiliyordu. “Atlatacağz bunu da.” *Atlatamam. Biliyorum ben kendimi. Ben ağır bir taşım, batarsam yerimden oynamam. Dokuz sene öncesindeki gibi... Arya’yı da kaybedersem bunu atlatamam. En iyi o biliyor.*

“Eve git anne,” dedim gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. “Bekleme burada.”

Savaş’a baktım. Elini uzattı ve omzuma dokundu teselli eder gibi. Gözlerini usulca kapatıp açtı ve sol elinin yumruğunu yavaşça göğsüne vurdu iki kez. Bu, “Güçlü kal, seninleyim,” demenin kısa yoluydu aramızda. Çocukken annemin ağladığını görüp üzüldüğümde Savaş bunu yapar, gülümserdi. İyi hisseder, geçeceğine inanırdım. Yine inandım, iyi şeyler olacağına inanmak isteyen o küçük çocuk kadar çaresizdim hâlâ.

Savaş annemin omuzlarına dokundu. Annem benden ayrıldı ve onun eve gitmesini istediğimi anlayarak kafasını kaldırıp bana baktı. “Canın yanıyor, biliyorum. Sen hiçbir zaman acını dile getiren bir çocuk olmadın ve bunun suçlusu benim,” dedi ağlayarak.

Dişlerimi sıktım. Bunun suçlusu o değildi, yaşadıklarımızdı. Yanağıma dokundu üzüntüsünü belli ederken. "Ama sen söylemesen de biliyordum. Şimdi de aklından neler geçirdiğini, ne yapmak istediğini biliyorum. Ama lütfen Ulaş. Lütfen bir tanem, merhamet konusunda kendine karşı bu kadar bencil olma."

Olumlu bir cevap için beklentiyle yüzüme baktığı için cevap vermeye mecbur kaldım.

"Elimden geleni yapacağım." Benim elimden gelen Arya'ya giderdi. Kendimi kaybetmiş haldeydim. Onu bulmak kendimi bulmakla eşdeğerdi.. Ne olursa olsun onu bulmam gerekiyordu.

"Benim biraz daha işim var, bekleme daha fazla burada; Savaş'la eve git." Gönülsüzce onayladı. Uzanıp yanağımdan öptü. Savaş da arayacağını belli eden bir kafa sallamasıyla annemle birlikte ayrıldı. Arkalarından baktım bir süre.

Can Ağabey sırtıma dokunduğunda yıkılacağım sandım. Derin bir nefes almaya çalıştım ama aldığım boğazımda takılıyordu. Arya olmadığında Can Ağabey'in gözlerine bakmak bile zor geliyordu. Arya'yı kazdığım gözbebeklerime, onun sevdiği kadına olan özleminin oturduğu bakışlar bulaşır, oraya yerleşir diye korkuyordum.

"Ulaş," dedi.

"Abi," deyip sustum. Boğazıma oturan yumruyu yutmak için yutkundum ama geçmedi. "Arya," dedim nefes verir gibi. İsmi söylemek içimde büyük bir yankı uyandırdı. Birbirine zorla iliştiğim parçalarıma çarptı, hepsi bir köşeye dağılıp içime battı, cümlemi tamamlayamadım. Ona ulaşmayan her sesleniş en çok ayakta durmam gereken zamanda beni yıkımın eşiğine getiriyordu.

Can Ağabey beni kendine çekince başım omzuna düştü. O an on bir yaşındaydım. O zaman da 'Abi, babam," diyebilmişim sadece. Benim kelimelerimle aram hep iyi olmuştu ama acımı dile getiremiyordum, annem haklıydı. Onu bile almışlardı elimden.

Acı çektiğim için suçlu hissetmişim, utanmışım daha o yaşında. Yine utanıyordum, gururum incinmişti. Arya'yı kaybetmişim. Ellerimden kayıp gitmişti. Her şeyin artık iyi olacağına dair umudumu elimden almışlardı. *Hayat benim omuzlarıma yakışmıyor mu? Neden hep kayıp gidiyor?*

Acımı dile getiremiyorum diye canı acımayan duygusuz soğuk bir adam olarak yaftalanırdım. Alışık ve barışıkım bu yanımla ama Arya, benim içimi görmüştü. On bir yaşındaki halimle arkadaş olmuştu, herkesin diken saydığı beni pamuklara sarmıştı. Şimdi bir diken pamuktan ayrılırken nasıl pamuğu parçalarsa Arya benden uzaklaştıkça aynen öyle parçalanıyordum.

“Dik tut başını. Henüz kaybetmiş değilsin,” dedi Can Ağabey. Sırtıma birkaç kez vurdu güç vermek için. Titreyen bir el hissettim; Esra ağlıyordu.

“Yüzüme gülererek aldı onu,” diye mırıldandım ruhsuz bir sesle. “Hiçbir şey yapamadım.” Bu söylediğim Can Ağabey’in hoşuna gitmedi. “Sakin kendini suçlama. Kendi cehennemini bu dünyaya taşımakla aynı şey çünkü.” *Taşımak değil o cehennemi yaşamak gibi...*

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. “Şeytanlarımdan kurtuldum derken göğsümün tam ortasına cehennemi koydular.”

Yer, gök ve bulutlar... Ona uzanan ağaçlar... Bir kuş cıvıltısı, başıboş bir kedi, hoş bir meltem... Her şey.. Her şey onunla ilgili. Hiçbiri teselli edemez yokluğunu.

Onu kaybetme korkusuyla sıkışan kalbimi rahatlatmak, sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Koca bir ah olarak geri verdim. Sızlasa da burnumun direği, canımın acısından inim inim inlesem de onu sağ salım kucaklamadan tek bir damla dahi düşürmeyecektim gözlerimden. Onun silmeyeceği tek bir gözyaşı dökmeyecektim. Onun teselli etmeyeceği hiçbir acıya tahammülüm yoktu.

Can Ağabey sağ eliyle göğsüme vurdu iki kez. “Orada Arya var. Nasıl cehenneme dönsün?” Neydi bu yangın o zaman? Arya’yı çok sevdiğim için mi yanıyordum?

Kutay, Argun ve Bahadır’a baktım. Esra, Bahadır’a sarılarak omzunda ağlıyordu. Kutay yüzüme keyifsizce bakıyordu; yaralarımda geziniyordu yeşili sönmüş gözleri. Elindeki su şişesini uzattı. Suyu görmek ağzımdaki demir tadını hatırlattı. Teşekkür ettim. Şişeyi açmak istedim, parmaklarımda derman yoktu sanki. Argun elimden aldığı şişenin kapağını açtı. Sessizdi. Bana haber veren oydu, mahcuptu, bunu tahmin etmek zor değildi. Ona emanet etmiştim Arya’yı ama gönül koymamıştım. Şişeyi açıp uzattı bana. Bir yudum içtim. Ağzımdaki kan tadı tazelendi. Onu giderene dek içmeye devam ettim.

“Neden suçlu gözlerle bakıyorsun?” diye sordum boş şişeyi ona uzatırken.

“Gözün üstünde olsun demiştin,” dedi; kendine kızdığı belliydi. “Bana emanet ettiğin en değerli şeydi.” Gözlerime bakamıyordu.

“Senin suçun yok. Kaderin bana bir oyunu bu. Onu yanacağı hiçbir yerden uzak tutamıyorum, hep ateşin içine düşüyor.” Belki de bu yüzden benim de kalbime düşmüştü. Orası da yangın yeriydi çünkü ondan önce. “En ufak bir kızgınlığım yok sana,” diye temin ettim onu samimiyetimle. “Yalnızca kendime kızgınlım.” Gerçekleri göremediğim için... Senelerdir bu işi çözmeye çalışıyordum ve Nil hep etrafımda olduğu halde ondan şüphe etmemiştim. Arya’yı ondan uzak tutmamıştım. Arya’yı tek bırakmıştım. Yanında olsaydım böyle olmazdı belki.

“Kimse öz teyzesinin ona zarar vermek isteyeceğini düşünemezdi Ulaş,” dedi Bahadır. *Öz teyzesi*. Nasıl yapabilmmişti? Ne için? Eren’in tahmin ettiği gibi miydi? Yasak bir aşk için mi? Arya’yı mı suçluyordu âşık olduğu adamı öldürdüğü için? Tüylerim diken diken oldu.

Gözlerimi Bahadır'a çevirdim. "Egemen'le konuştun mu hiç?" diye sordum.

Harun'un Öztuna olarak bahsettiği özel harekât polisi, Bahadır'ın rahmetli büyük amcasının oğlu Egemen Öztuna'ydı. İşinde iyiydi, biliyordum neler yapabildiğini, neleri göze alacağını... Birbirimizi tanıyorduk. Arya'yı ararken yanımda olmasını isteyeceğim biriydi Egemen. Arya için fedakârlık yapacağına inandığım biriydi.

"Evet. Seni aramış önce ama açamayacağını söyledim. Bu akşam burada olacaktıymış."

Anladım der gibi kafamı salladım hafifçe. "Savcıyla ilgili bir şey söyledi mi?"

Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Daha önce çalıştıklarını söyledi, 'Rahat olsun,' dedi. O gelene kadar aklında ne varsa ertelemeni istedi."

Ben askerdeyken hiç olmayacak bir anda pusuya düşmüştü bölüğüm. Egemen ve ekibi destek için gelmişti. Askere gitmeden önce de tanışıyorduk ama o olaydan sonra dosttan öte olmuştu benim için. Sırtımı yaslayabileceğim biriydi, koşulsuz güvenirdim ona.

"Gözüm arkada kalmayacak," diye onayladım. "Sağ ol Bahadır," dedim minnetle.

Söylediğim ilk cümle hepsinin bana şüpheli gözlerle bakmasına sebep oldu. Öyle kolayca bırakacak biri değildim, biliyordu onlar da. Egemen bile biliyordu.

"Ulaş, ne var aklında?" dedi Can Ağabey.

Ruhu çekilmiş boş gözlerimi Can Ağabey'e çevirdim. "Arama ekibine katılacağım." Kimseye söylemeyeceklerini bildiğimden saklama gereği duymadım. Usule uygun değildi ama uydurtacaktım.

Can Ağabey'in kaşları çatıldı, sokak lambası altında mavi gözleri parlıyordu hüznle. "Nasıl yapacaksın onu?"

“Var kafamda bir yol,” dedim üstü kapalı. Açıklamak istemememin sebebi onların başını belaya sokmak istemememdi. “Gerekirse dayımı arayacağım ama boş oturmayacağım.”

Polis Akademisi’nden atıldığımda beni askere yollayabilen kişiydi dayım. Orgeneral olduğundan hiçbir zaman bu işe karışmasına, mesleğine leke bulaşmasına izin vermemiştik. Ama bu sefer bencilliği üzerime giyer yardım isterdim ikinci kez düşünmeden. Bu sefer kaybetmeyecektim. Bu sefer hayat ellerimden kayarken öylece izlemeyecektim.

“Her insanın sınırları vardır Ulaş. Yalnızca insanız. Sen yine koş koşabildiğin kadar ama ne zaman durman gerektiğini bilmezsen kimseye yardım edemeyeceğini çıkarma aklından olur mu? Sen iyi olmazsan Arya’yı iyi edemezsin.”

Bu yüzden ekibe girmek istiyordum, tek başıma yapamayacağımı biliyordum. Yalnızca insan olmak hiç bu kadar ağır gelmemişti. Kendim için değil, Arya için çok daha fazlası olabilmek isterdim.

“Bana müsaade,” dedim. “İçeri dönmem lazım.”

“Haber ver bir gelişme bile olsa,” dedi Can Ağabey yalnızca. Öz kızı olsa ancak bu kadar severdi Arya’yı, biliyordum. Beni de öz oğlu gibi sevdiği aşikârdı. İkimize de kıyamadığından ses etmiyordu bana. Edemiyordu.

“Merak etme.”

“Biz de kalalım,” dedi Argun.

“Boşuna beklemeyin burada. Bir şey lazım olursa sizi arayacağım nasıl olsa.”

Kutay, Argun’u onayladı ama burada kalmalarını istemeyişimden memnun olmadığı yüzünden anlaşılıyordu. Argun ısrar etmedi, cebinden araba anahtarını ve sigara paketini çıkarıp bana uzattı.

“Lazım olur...” İtiraz etmedim. “Eyvallah.” Vedalaşırken Esra Bahadır’dan ayrılıp bana döndü ve sarıldı. Gözyaşlarının omzuma düştüğünü tişörtümün ıslanmasından anladım.

“Çok üzgünüm Ulaş,” dedi ağlayarak. Benim kadar olamazdı ama inanıyordum samimiyetine. “Sen zeki ve güçlü bir adamsın. Sana gıcık olduğumdan hiç söylemedim ama sen gerçekten tanıdığım en iyi insansın. Arya’yı bulacağına eminim. Ona hiçbir şey olmayacak. Olamaz,” dedi aksine inanmak istemiyormuş gibi. Yutkunabildim yalnızca, ellerim yumruk olmuştu. “O çok güçlü biri. Pabuç bırakmaz kimseye. Zeki bir kız. Sen onu bulana kadar saklanır bir yere çıkmaz. İyi olacak. İyi olacaksınız. Hepimiz iyi olacağız. Tamam mı? Üzme kendini çok.”

“Bulacağım onu,” dedim gözlerimi asfalt yola dikmişken. “Ağlama.”

Omuzlarımı bırakıp geri çekilirken gözlerini sildi yavaşça. “Kendine dikkat et tamam mı? Dikkat etmek zorundasın. Arya çok üzülür bak.”

“Esra,” diye uyardı Bahadır. Esra iç çekti üzüntüyle ve kendine kızar gibi alnına koydu elini. “Üzül diye demedim. Sadece dikkat et Ulaş...”

Esra ile anlaşıyorduk esasen. Dışarıdan öyle gözükmese bile yakın arkadaşlık liseden beri. Simge’den daha yakındı bana. Bunu bildiğinden başıma kakar dururdu. Aynı kitaplara ilgimiz vardı, ciddi bir tartışmada bakış açımız farklı yönler bakmıyordu ama hayatı yaşama şeklimiz, bakış açılarımız farklıydı, en çok da bu konuda sataşırdı bana. O fazla canlı, herkesle kolayca samimi olabilen ve zarar görse de bundan vazgeçemeyen biriydi. Bense sakın ve herkesi içine almayan biriydim. Soğuk yapım Esra’nın hoşlanmadığı tek huyumdu; beni hep oradan vururdu. Kötü niyeti yoktu. Yalnız kalmayayım istiyordu yalnızca ve bana sataşmaktan zevk alıyordu. Arya ile tanıştığımdan beri bunu daha sık yapar olmuştu. Ona da ketum davrandığı mı sanıyordu. Arya’yla işlerin onun tahmin ettiği gitmediğini görmeye, içimdekileri anlamaya

başladıkça sataşmaları daha dostane olmuştu. Şimdiyse yalnızca kendi üzüntüsüne değil en çok da benim üzüntüme ağladığını biliyordum.

“Ederim,” diye onayladım. Omzuna dokundum hafifçe. Kutay ve Can Ağabey, Kutay’ın arabasına binerken Argun, Bahadır’ın arabasının şoför koltuğuna geçti. Bahadır ve Esra arka koltuğa geçtiler. Peş peşe çıktılar karakolun bahçesinden.

Adımlarımı sigara içme alanına yönlendirdim. Duvar boyunca biraz ilerledim ve içeri girmeden önce biraz nefeslendim. Elimdeki sigara paketine baktım. İçinden bir tane çıkardım ve dudaklarımın arasına sıkıştırdım ama cebimden çıkmağı çıkarıp yakacak gücü bulamadım kendimde bir süre. Her şey onunla ilgiliydi, sanki onun tek bir hareketi, aldığı bir nefes, güzel gözlerini tek bir kez kırpışı dünyanın seyrini değiştiriyordu. O kelebek etkisinin ta kendisiydi.

Duvardaki çıkıntıya yaslanıp kaldım bir an. Dudaklarımda sigarayla öylece yere bakarken biri çelik zippodan çıkan ateşi sigaramın ucuna tuttu. İstemsiz bir nefesle sigaramı tutuştururken başımı elin sahibine çevirdim ve geçmişimde yüzünü gösteren o adamın yıl almış yüzüne baktım. *Yiğit Atalay*.

Benim sigaramı tutuşturduktan sonra kendi sigarasını yakıp yanıma ilişti. “Yine karşılaştık,” dedi. “Polis Akademisi’nden anıldığını duyunca, ‘İyi oldu, çocuk hayatını kaydıracaktı,’ diye düşünmüştüm.”

Dudaklarımda yanan sigarayı baş ve işaretparmağımla tutup derin bir nefes alarak dudaklarımdan ayırdım ve elimi yanımda tuttum öylece. “Benim kim olduğumu biliyor muydunuz?”

Gözleri bahçeyi izlerken kafasını salladı yavaşça. “Öğrenci kartın elini kesmeden önce adını okuyacak kadar zamanım olmuştu.”

Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdim ve bir nefes aldım. Duman dudaklarımdan ayrılırken her zamankinden farklı geliyordu tadı.

“Sessiz öfkeni babamın mezarına kusarken sana hem hak vermiş hem de kötü hissetmiştim. Arya Ateş ile beraberken sen de öyle hissetmiş olmalısın.”

Kalbim sancıdı ama sözleri iğneleyici değil, aksine yamalayıcıydı. Benim yaramla alay etmiyordu, aynı yaraya sahip olduğunu söyleyerek beni anladığını bildiriyordu sadece.

Kafamı iki yana salladım yeşil ile mavinin bir tonunun buluştuğu ufuk çizğine bakarken. “O öfkelenirse bile onu sahibine kusa-cak biri değil.” Yutkundum, boğazımda dört yumru oturdu, adını söylersem her harfi sesimi esir alacak gibi duruyordu. “O, bir şey kötüyse ya da hoşuna gitmiyorsa onu lanetlemiyor. Sadece o yöne yüzünü dönmüyor o kadar. Onun yüzü... Hep güneşe dönük.”

Savcının yüzüme baktığını hissettim. Sanırım artık ruhumun Arya’yla olan bağını anlamıştı. Ne kadar çaresiz ve öfkeli hissettiğimi biliyor olmalıydı.

Hafifçe kafasını salladı ve gözlerini benim baktığım yöne çevirip sigara dumanını üflledi.

“Akademiden atılmanın sebebi bendim.”

Duyduğum şey zihnimin tam ortasına olmayacak zamanda patlamış bir saatli bomba gibi patladığında dudaklarıma sigarayı götüren elim duraksadı. Kaşlarım çatıldı. Ona döndüm. “Ne?”

“Seni yetkin dahilinde olmayan dosyaları karıştıırken gördüm,” dedi bana bakmadan. Sol elim yaslandığım çıkıntıyı sıkı avucumda. Hep babasının sebep olduğunu düşünmüştüm halbuki. “Adalet yerini bulsun isteseydin hukuk okurdun ama senin ne o kadar vaktin vardı ne de sabrın. İntikam almak istedin,” deyip gözlerini bana çevirdi. İfadesizdi yüzü, pişman gibi değildi hiç. “Sen,

babanın peşine düşmek istedin. İz süren olmak istedin. Polis Akademisi'ne güvenlik ve adalet duygusuyla gitmedin, adalet açlığıyla gittin. Nedenlerini anlıyordum, hâlâ anlıyorum ama yaptığın şey geçmişin peşine düşerken geleceğini hiç etmekte. Ben de yapmam gerekeni yaptım.”

Öfkeliydim ama soğukkanlılığımı kaybetmeden bomboş bir ifadeyle baktım yüzüne. “Şimdi bana, sizin yüzünüzden onu aramadığımı mı söylüyorsunuz yani?”

“Ödeşelim mi artık?” diye sordu yarasına gülümseyen bir adam gibi.

“Nasıl yapacaksınız?”

Sağ elini uzattı bana. “Ekibe girmek istersen izin vereceğim,” dedi gözlerimin içine bakarak. Göğsümde yanan öfkemin ateşi harlandı. “Fakat tamamen gizli olacak. Görünmez olacaksın ve başına bir şey gelirse sorumluluğunu almayacağım. Alamam. Benim bu işe devam etmem gerek, biliyorsun. Tekrar açmam gereken çok soruşturma var.”

Sigaramı tek nefeste bitirdim. Söndürdüm izmaritimi ve doğruldum. Kovaladığım fırsat ayağıma gelmişti. Gizlilik şartından asla gocunmadım. O devam etmek zorundaydı, ben de öyle. Babasının kırk senede inşa ettiği mezarlığı iki senede temizlemek elbette mümkün olmamıştı henüz, gidecek çok yolu vardı. Bense yolun sonuna gelmek üzereydim ve kaybetmeyecektim.

Uzattığı elini sıktım. “Gözünüz arkanızda kalmasın Savcım çünkü arkanızda kalmayacağım. Kalırsam da gönül rahatlığıyla sırtınızı dönün çünkü ben sizden önce size sırtımı dönmüş olacağım. Benzer yarayı taşıyan biri olarak en son isteyeceğim şey birine yük olmak.”

Beni anladığı yüzünden belliydi. Bana bakarken ne hissettiğini tahmin edebiliyordum, ben de Arya beni çıkarana kadar aynı

çamurun içindeydim. Sol kolundaki saatine baktı. “Ekip dokuz gibi burada olur. En azından gün bitmeden durumun kritiği yapıp nereden başlayacağıma karar vereyim istiyorum.”

Pusuda bekleyen bir karanlıktı umutsuzluk. Gözümü ne zaman kapatacak olsam ensemde bitiyor bana korktuğum ne varsa hepsini kulağıma fısıldıyordu. Arya’yı nerede arayacağımı bilmiyordum ama beni asıl korkutan onu aradığım hiçbir yerde bulamamaktı ve dokuza daha çok vardı. Benim Arya’yı aramam lazımdı.

“Eren Arga için de elimde bir şey var,” dediğinde kaşlarım çatıldı hafifçe. “Babası Yiğit Arga’nın yangından kurtarılan bilgisayarını vereceğim ona.”

“Yandığı için içindeki hiçbir şeyi kurtaramadıklarını sanıyordum?”

Beni onayladı sakın bir ifadeyle. “Öyle ama kurtarmak için uğraşıldı mı emin olamadım. Arşive kaldırılmıştı, ben de birkaç kişiye incelettim. Hiçbir şey bulamadılar fakat sebebinin parçanın zarar görmüş olması değil, kimsenin Yiğit Arga’nın yazdığı yazılımı çözebilecek seviyede olmayışından kaynaklandığını düşünüyorum.”

Eren’in bilgisayar mühendisi olduğunu öğrenmek zor değildi ama savcı onun sadece bir mühendis olmadığını tahmin ediyor gibi duruyordu. Belki de bu durumda Eren’i karanlıkta tutmak gerekmezdi. İçimdeki çorak toprağı Eren sulamış, büyüyecek umut filizinin tohumunu Savcı Yiğit atmıştı. O umut tohumu adı gibi olsun istedim. O umut filizlensin içimde, büyüsün, güneşe doğru uzansın, ulaşsın istedim.

“Bence Eren Arga babasının yazdığı programı çözebilir ve belki bize Yiğit Arga’nın ne bulduğu ya da neden ölmüş olabileceği hakkında ipucu verebilir.” Eğer Yiğit Arga, Taner Ateş ve Derya Ateş’in ölümüyle ilgili bir şeyler bulduğu için öldüyse mutlaka bilgisayarında bir şeyler olmalıydı. Eren o sabit diskte bir şeyler

bulursa Arya'yı nerede arayacağımızı, onu kimden koruyacağımızı bilirdik. En azından Nil'i ondan tamamen uzak tutmak, onu dört duvar arasına hapsedmek istiyordum. Arya'ya ulaşmasını istiyordum.

Savcının gözleri aradığını bulmuş gibi dikkat kesildiğinde onun baktığı yere döndüm. Eren, polis merkezinden çıkmış, dudaklarındaki sigarayı yakarken telefonuna bakıyordu. Birini aradı ve telefonu kulağına götürdü. Bir zaman sonra cebimdeki telefonumun titrediğini hissettim.

"Eren Arga mı?" diye sordu savcı gözlerini ondan ayırmadan.

"Evet o," dedim ve telefonumu çıkarıp aramayı cevapladım. Ben telefonumu kulağıma götürdüğüm sırada Eren'le göz göze geldik.

"Gördüm seni," dedi ve telefonu kapatıp bize doğru yürümeye başladı. Gözlerinde bir avcının hedefe kitlenişine benzeyen bir bakış vardı ve hedefi Savcı Yiğit'ti. Onu tanıyor gibiydi, her şeyi araştırmıştı muhtemelen. Bize yaklaşırken sigarasından derin bir nefes aldı. Dumanını salarken soru dolu bakışlarını bana çevirdi.

Benim tanıştırmama gerek kalmadan Yiğit sağ elini uzattı. "Savcı Yiğit Atalay." Eren önce ona uzatılan ele, ardından elin sahibine baktı ve dudaklarından sigarayı alıp uzatılan eli sıktı. "Eren," dedi sadece. "Babamla aynı isme sahip olmanız da çok manidardır."

Eren'in babası, Yiğit'in babası işini doğru yapmadığı için ölmüştü. Bunu söylerken bir iğneleme olduğu barizdi fakat Yiğit'in kendisine karşı bir kin yoktu sesinde. Tıpkı bana karşı olmadığı gibi. Yalnızca yaşadıklarıyla ilgili güvensizliğinin suretiydi sözleri ve ne Yiğit ne de onunla benzer bir çamura batmış olan ben, bunu yadırgıyorduk.

"Öyle," diye kabul etti Yiğit gözlerini Eren'in gözlerinden kaçırmadan. Dimdik, kendinden emin duruyordu. "Belki de babanın isteğini yerine getirmem için bir işarettir."

Eren'in kaşları çatıldı, çenesi gerildi. Dişlerini sıkıdığından çene sinde boynunda damarlar kabardı ama öfkesi Yiğit'e değildi. Öyle bir bakışı vardı ki bir kesik atılsa kılı kıpırdamayacak, kanı dahi akmayacaktı sanki. Bir adanmışlık vardı içinde, bu onu sarsılmaz yapıyordu ve aynı adanmışlığı kendi damarlarında da hissediyordum. Bu işte birlikteydik.

"Babanın yangından hasar gören bilgisayarına bakmakla ilgilenir misin?" diye sordu Yiğit. İlgileneceğini biliyordu ama yine de sormuştu; işbirliğine teşvik ediyordu. Zeki bir adamdı.

"O sizde miydi?" dedi Eren yerde aradığını gökte bulmuş gibi. O an savcı da ben de anladık ki Eren babasının bilgisayarını aramıştı ve bunu anlayacağımızı bildiği halde sormaktan kaçınmamıştı. Yasadışı yollarla bilgi edindiğinin bir savcı tarafından bilinmesini önemsemiyor gibiydi.

Yiğit'in ondan yardım istemesindeki mantığı anladı ama cevap vermedi. Gözleri yerde gezinirken kafasından bir şeyler geçiriyordu. Sigarası bitene kadar sustu. Yiğit ve ben ona zaman tanıdık. İzmariti çöp kutusuna attı ve önce bana, ardından savcıya baktı. Bakışlarında kararlılık vardı yine.

"Gözlerin ne kadar iyi görüyor Savcı?" diye sordu. Yiğit gülümsedi. "Burnum gözlerimden daha seçicidir. Midem bulanmazsa bazen gözümünden kaçabilir."

Eren bu cevap onun için yeterliymiş gibi onayladı onu. "O zaman biri sana doğru yolu temiz bir şekilde gösterip başını döndürmediği sürece iyi olacağız."

Savcı başıyla onayladı. "İyi yön duygusu olan insanları unutmam ama. Hafızam kuvvetlidir."

Eren bu üstü kapalı gözdağını umursamadan dertsiz biri gibi gülümsedi. Savcıya bunları sormasının sebebi temiz bir sayfa aç-

mak istemesi olabilirdi. Yiğit'in cevabı ona yeterince adil görünmüştü sanki.

"Kurduğum ekipte Ulaş da olacak. Ekip saat dokuz gibi burada olur, ekip lideri ve sizinle bir toplantı yapmak istiyorum. Başlamadan önce ne bildiğimizden emin olalım," dedi Yiğit. "Sana bilgisayar vereceğim ama burada çalışman gerek. Uygun mudur?"

"Bilgisayar dili bilmiyorsanız beni burada kısıtlamanız hiçbir şey kazandırmaz size. Kendi bilgisayarlarım, programlarım, alet edevatımla daha iyi sonuç elde ederim," dedi Eren de.

Yiğit bir süre ona bakıp daha sonra diliyle dudaklarını ıslattı düşünceli bir ifadeyle. "Bakarız o zaman duruma göre." Yiğit saatine baktı. "O zaman akşam görüşmek üzere. Benim birkaç yere telefon etmem gerek."

Başımızla selamladık ve arkasından baktık bir süre. Savcı gözden kaybolduğunda Eren gözlerini bana çevirdi ama bir şey demeden önce sigara paketini çıkarıp bana uzattı. Elim alışkanlıkla uzandı ve yine Arya'nın hatırası sararken etrafımı bir dal aldım. Dudaklarıma yerleştirip ateşlediğimde Arya düştü zihnime. Zihnim hem çiçek açtı hem de kırmızıya bulandı. *Tıpkı iki karanfil gibi.*

"Eee?" dedi Eren kendi sigarasını yakarken. "Güveniyor muyuz ona?"

Derin bir nefes aldım sigaradan. İçimdeki küle bulandı soluduğum zehir. "Birini babasının yaptıkları için suçlayabilecek son kişiyim."

Ağzıma bir kan tadı yayıldı; avurdum mu kanıyordu yine yoksa psikolojik miydi, emin değildim. Eren yanındaki banka bıraktı yavaşça kendini. "Bence o kişi Arya olurdu," dedi benim söylediğime karşılık. Yutkunamadım. "Sen kendini baban için suçlayan birisin Ulaş... O seni çok sevmekle kalmadı. Biri senden nefret eder, seni suçlar diye de ödü koptu."

Söyledikleri üzerimde soğuk duş etkisi yarattı. Ürperdim. Kalbimin ritmi bozuldu, titredi, sancıdı, sonra ölüm gibi bir uykuya yattı ama ölmedi, ölemezdi. Ciğerlerime uğrayıp dudaklarımdan çıkan duman geçmiş zaman ekinin ucuna bağlandı, dudaklarımdan ayrılırken güneşsiz gökyüzünde dağıldı. Bir daha nefes alamayacağım sandım. Aniden vuran bir dalgaydı onun yokluğu, yokluğunda sendeliyor sallanıyordum. Sonra aniden öyle bir çarpıyordu ki bana, ayakta bile zor duruyordum.

Dişlerimi sıktım öfkeyle. Özlemlerle buz keserken ellerim, öfkeylemin ateşiyle kalbimi ısıtıyordum. Muhtemelen dumandan gözlerim yaşardı, sigarayı dudaklarımdan uzaklaştırdım.

“Kenan Çetin’le konuştun mu?” diye sordum Eren’e.

Parmaklarım arasında yavaş yavaş küle dönen sigarayı izliyordum. Başını sallayınca konuşmasına fırsat vermeden, “Ben kim olduğumu biliyorum.” Bana baktı ne demek istediğimi anlayarak. “Bu yüzden olur da benim uzak durmamı isterse dinlemeyeceğim. Arkamı kollarsın diye umuyorum.”

“Bana güveniyor musun?” dedi.

“İçindeki intikam ateşine güveniyorum, ben de onunla büyüdüm. O ateş beni Arya’ya götürecektir ve beni Arya’ya götürdüğü sürece beni o ateşte yaksan dahi gıkım çıkmaz. Çünkü ben Arya olmadığında zaten cehennemin ta kendisiyim.”

Boğazımdan verdiğim nefes o kadar sıcaktı ki içimde gerçekten bir yangın vardı. Onu kaybettiğim, onu ebediyen kaybedebileceğim düşüncesine katlanamıyordum, aklıma geldiği her an nefesim yavaşlıyordu.

“Ben sana güveniyorum. Gerçekten merhametli bir adamsın. Hatalı olmadığın durumlarda bile sorumluluğu almakta korkunç derecede iyisin; bu da seni önemsedığın insanlara karşı zayıf kılıyor.”

Bir insanın kim olduğunu zaafları belirler ve Arya benim en büyük zaafım. Nil Soykan beni hep en zayıf yanımdan vuruyor, bu yüzden her defasında sendeliyorum.

“Kenan Amca seni görmek istiyordu,” dedi. “Gidelim mi?”

Başımla onayladım. Elimdeki izmariti çöpe atıp Eren’le birlikte polis merkezinin girişine yürüdüm. Kenan Çetin, Arya’nın vasisi ve o olaydan bu yana yanında kalan tek yakınıydı. O kadınla yıllarca telefonda konuşmuştu ve şimdi fark ediyorduk ki onu yalnızlığa mahkûm edendi o kadın. Arya’nın ne durumda olabileceğini düşündüm. Çok korkuyor olmalıydı. Belki de kriz geçirmişti ve onu sakinleştirebilecek kimse yoktu yanında. Titreyen çaresiz sesi yankılanıyordu kafamın içinde. Düşündükçe delirecek gibi oluyordum.

Yol ne zaman Kenan Çetin’e ulaştı bilmiyorum. Eren kapıyı açtı ve içeri girip ben de gireyim diye tuttu. Tereddütsüz girdim ve beni bekleyen Kenan Çetin’e baktım doğrudan. Ayağa kalktı masanın başında. “Ulaş,” dedi hiç de beklediğim gibi soğuk veya mesafeli yaklaşmayarak bana. Elini uzattı. “Geçmiş olsun.” Ne kadar gergin ve üzgün olduğu anlaşılıyordu. Elini sıktım.

Geniş toplantı masasının etrafındaki sandalyelerden birini çekip oturduk. Lafı uzatmadan gözlerimi Kenan Çetin’e dikip, “Kenan Bey. Ben,” demiştim ki sözümü kesti...

“Seni tanıyorum, babanı da... Çok iyi tanıyorum hem de. Levent benim en yakın arkadaşlarımdan biri,” dedi. Geçmiş zaman eki kullanmamıştı ve sesinde kötü niyet yoktu. Şaşırmıştım, beklemiyordum bunu.

“Benden neden uzak durduğunu biliyorum fakat ne sana ne de babana senin düşündüğün şekilde bakıyorum. Benim ailem, üç arkadaşım ve onların ailelerinden ibaretti.” Gözlerini masaya dikmişti. Öfkeliydi o da. Ve çaresizdi. “Fakat her geçen gün ailemden birini kaybediyorum.”

Arya'nın burada olmamasından Nil Soykan, Nil Soykan'ın da Arya'yı bulabilmesinden Kenan Çetin sorumluydu aslında. İyi niyetliydi elbette. Bir kadının ablasını ve eniştesini öldürüp yeğeninin peşine düşebileceğini düşünmezdi kimse. Kenan Çetin, muhtemelen yakın arkadaşının kızının yalnızlığına dayanamamış, teyzesinin ona sevgi göstermesine müsaade etmek istemişti. Nereden bilecekti Arya'yı asıl o kadından koruması gerektiğini? Fakat yine de o bu konuda kendini suçluyor olmalıydı içten içe. Arya onun için kendi kızı gibiydi belki de. Onun büyüyüşüne herkesten çok şahit olmuştu ve şimdi o kızı koruyamadığını anlıyordu. Çökmüş durumdaydı.

“Baban kaybolduktan sonra insanların ne dediğini, Nil'in ne anlattığını biliyorum ama ne ben ne de Yiğit Levent'in böyle bir şey yapacağına inandık,” deyip sıkıntı içinde sakallarını sıvazladı. “Tüm oklar babana yöneltildiğinde ben Taner'in vasiyetini yerine getirmek için Arya'nın kimliğini gizleyip onu yerleştirecek en uygun yeri ararken bir yandan da Taner'in bunu neden istediğini anlamaya çalışıyordum. Yiğit de kendi tasarladığı evdeki yangını araştırırken Levent'e ulaşmaya çalışıyordu. Nil hep etrafımızdaydı ama yasını tutuyordu. Onun ablasının ölümüyle yıkıldığına inanmıştık. Bana hep Arya'yı soruyor, ona bakmak istediğini söylüyordu ve sinir krizlerine giriyordu.”

Yumruklarını sıktı. Yüzünün çizgilerine kayıplarının hüznü oturmuştu. O yıkılmış ifadeyle ellerine bakarken benden daha çok vicdan azabı çekiyordu. Eren'le birbirimize baktık ve o an ikimizin de sinir krizlerinin üzüntüden olmadığını düşündüğümüzü biliyordum. Dişlerimi sıktım, bu gerçekten yaşanıyordu.

“Yine de Taner'in istediği gibi kimseye Arya'nın nerede olduğunu söylemedim. Ben Arya'yla ilgilenirken Yiğit bir şeylerin yanlış gittiğinden bahsetmişti ama emin değildi ve kimseyi karalamak

istemiyordu. Sonra bir yangın daha oldu ve benden arkadaşımı aldı...”

Eren’in gerildiğini hissettim. Babasının ismini duyduğunda masaya vurduğu parmakları durmuştu.

Kenan Çetin ona baktı. “Akina, Yiğit’in eşi, bu durumdan çok etkilendi. Eren, Akina’yla birlikte Japonya’ya gitti. Sonra iletişimi-mizi kopardı. Soruşturma yürütüldü ve Ateş ailesinin evindekinin aynısı olduğunu savundular. Bu, şirkete büyük zarar verdi. Yiğit’in ve Taner’in, Ateş Holding’e bağlı ortak şirketi ArtA inşaat battı. Bunun arkasında şirketin rakiplerinden birinin olabileceğini düşünmeye başladım. Ne Taner ne de Yiğit düşman edinecek insanlar değildi ama bir inşaat ihalesinde mafya tipli müteahhitlerden biriyle epey çekişmeli bir ihaleye girmiş, kazanmıştık. Üzerine gittim ama bir şey çıkmadı.”

“Nil o kadar derin bir yas dönemindeydi ki mezarlıktan çıkmıyordu. Arya’yı sormak dışında konuşmuyordu, depresyondaydı. Çocuklarıyla bile iletişimini kesmişti. Şüphelenmek için hiçbir sebebim olmadı. Her gün kâbuslar görüp odasından kaçan, annesi ve babasını özlediğinden ağaçlara sarılarak uyuyan Arya’nın acısına o kadar çok kapıldım ki...” Yutkunup yüzüne dokundu hayal kırıklığıyla. “Bir nebze teselli bulsun istedim. Usanmadan Arya’yı arayıp sormasını, ona olan ilgisini, düşkünlük sandım. Ondan Arya’yı yıllarca sakladım ama Arya’nın geçen yıllara rağmen iyileşmemesi gardımı düşürdü. Aralarına girmiş olmak istemedim çünkü Taner de Arya’nın sevgiden mahrum kalmasını istemezdi, biliyorum. Onun Arya’yı incitmek için arayabileceğine hiç ihtimal vermedim.” Sıkıntıyla alnını ve gözlerini ovuşturdu. Eren uzanıp omzuna dokundu teselli etmek ister gibi. Tüm arkadaşlarının kayıp gittiğini görmüştü. Elinden hiçbir şeyin gelmemesinin verdiği acıyı biliyordum, tam şu anda yaşıyordum. Kalbim Kenan Çetin’in

anlattıklarının kırıcılığıyla titriyordu içimde. Bekâr bir adamdı. Kendini arkadaşlarının çocuklarından sorumlu hissetmişti sanki ama Eren ülkeyi terk etmişti, ben ve abim babamla bağlantılı herkese sırtımızı çevirmiştik. Bir tek Arya kalmıştı elinde. Arya'yı korumak istemiş ama kaybetmişti. Gerçekten sahip olduğu tek ailenin yıkılışına şahit oluyordu ve çekip gidemeden her şeyi izlemek zorunda kalmıştı.

“Yıllardır anlamaya çalışıyorum. Siz benim arkadaşlarımın çocuklarısınız. Hatta benim çocuklarımsınız. Doğduğunuz günü gördüm, hüznünü derinden hissediyor olsam da büyümenize babalarınızdan daha çok şahitlik ettim. Öz evlatlarım gibisiniz.” Gözlerini bana dikti. “Başını eğme Ulaş. Sana ve senin sözüne Nil'den daha fazla itimadım vardı her zaman.”

Boğazıma birkaç yumru oturdu. Sırtıma yüklendiğim yükü almadı omuzlarımdan ama bana omuz verdi sanki. Yıllardır babamın yaptığını düşündüğüm şeylerden dolayı başım eğikti. Bunları babamı tanıyan birinden duymak hep dilediğim bir şeydi.

“Eren'in bana anlattıklarını aklım almıyor. İnanmakta güçlük çekiyorum ama Yiğit'in tereddüt ettiği konu belki de buydu diye düşünmeden edemiyorum. Belki de hassas bir konu olduğundan emin olmadan anlatmak istemedi çünkü tam olarak böyle biriydi.” Gözlerimin içine baktı. Ruhsuz bakışlarım onu rahatsız etmişti sanki. “Senin Arya'yı ne kadar önemseydiğini biliyorum. Senden şüphe edecek olsam onu senin karşı dairene koymazdım.”

Kaşlarımla çatıldı hafifçe. “Ben evi Nil Soykan tuttu diye biliyordum.”

Başını salladı. “Arya'yla ilgilenmek istemişti. Ben de müsaade ettim ama Arya, Galata Kulesi'ne yakın oturmak istediğinden aklıma sen geldin. Karşı daireniz doluydu o zaman, para teklif edip boşalttırdım ve Nil'e önerdim. Senden bahsetmedim tabii... Önce

kabul etmedi, kendi evine uzak olduğundan bahsetti ama birkaç gün sonra Arya'nın isteklerinin daha önemli olduğunu söyleyip orayı tutmaya karar verdi.”

Kendine kızıyormuş gibi elini saçlarına daldırdı. “Babandan şüpheleniyor olsa bile seninle bir problemi yoktu aslında ama sen Arya'yı koruyup kollamaya başladıkça bundan rahatsız olmaya başladı. Levent ve Derya için kurduğu senaryoyu sen ve Arya için kurmaya başladığında paranoyaklık ettiğini düşünmüştüm ama belki de başka bir planı vardı,” diye mırıldandı.

Bu nasıl bir nefret, nasıl bir öfkeydi? Bununla senelerce nasıl yaşayabilmişti? Neden hiçbir kanıtımız yoktu? Bizi manipüle etmesine nasıl izin verebilmiştik? Bu kadar yakinken nasıl görememiştim?

“Sızlanmanın sırası değil,” dedi Eren. “Ulaş ve ben ekipte gayri resmi olarak yer alacağız. İşler istediğimiz gibi gitmezse arkamızı toplaman gerekebilir.”

Kenan Çetin ikimize bakıp bize olan güvenini kanıtlamak ister gibi hiçbir şey sormadı. “Nil onun değil sizin tarafınızda olacağını tahmin ediyordur. Soruşturmayla dair bir bilgi alamaması için elimden geleni yapıp arkanızı kollayacağım... Sizin de başınıza bir şey gelmesine izin veremem. Sağ salım geri dönmek zorundasınız. Anlaşıldı mı?” Eren’le başımızı sallayarak onayladık. *Geri dönemecek gibi bir ihtimal vardı gerçekten de...*

Ateş Holding’in nüfusunu yönetebilen en önemli kişi olan Kenan Çetin’in bizim tarafımızda olması destekleyiciydi. Onun varlığı karanlık gecede etrafı bir nebze olsun aydınlatan ay gibiydi, doğuya gidecek yolu bulabilirsem güneşi görebilecektim ve sırtımı yaslayıp yönümü gösterecek Kuzey Yıldızı Eren’di. Her şey güneşe kavuşmak içindi. Kaybolmak, tekrar başlamak, yanmak ve yaralanmak önemli değildi. Mutlaka güneşimi bulacaktım.

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Gözlerimi ellerime dikmiştim. Gitmek istiyordum. Neresi olursa. Onu bulmak istiyordum. Kalkmak için izin isteyeceğim sırada Kenan Amca'nın iç çektiğini duydum. Yüzünde ağlamaya yakın kırık bir gülümseme vardı. Masaya bakıyordu.

“Küçükken Arya ile saklambaç oynadığınızı hatırladım,” dedi, sanki o günlerde olmak istiyordu. Hafızamda böyle bir anı yoktu ama Eren hatırlar gibi başını salladı.

Eren, “Ulaş hatırlamıyor olmalı. Beş altı yaşlarında falandı o zaman,” deyip bana döndü. “Arya sakladığında sana onun yerini söyledim ama sen o üzülmesin diye hemen bulmazdın. Ben Arya'yı sevmek istediğimde de izin vermezdin,” dedi buruk bir gülümsemeyle. “Şimdi düşününce hiçbir şey değişmemiş gibi duruyor.”

Duyduğum anılar hafızamda yer edinmemiş en güzel anılardan ikisiydi fakat çocukken o kadar yakın olduğumuzu bile bilmediğimden şaşırmışım. Neden bilmiyordum? Neydi ailelerimizi bu kadar ayrı düşüren? “O kadar yakın mıydık?” diye sorduğumda ikisinin de kaşları çatıldı ve bu soruma anlam veremeyen bakışların şüphesi zihnimin ortasına bir çivi gibi çakıldı.

“Öyleydi,” diye mırıldandı Kenan Çetin üzgün bir sesle. “Arya, sen, Savaş birlikte büyüdünüz denebilir. Ne olduysa sen beş altı yaşlarındayken oldu. İki ailenin arası bozuldu bir anda.”

Eren'e baktım içimdeki şüpheyile. “Taner Ateş'in, Ömer Soykan'la tanıştığı senelere, denk geliyor, evet.”

Kaşlarını çatıldı. “Bunun da sebebi Nil olabilir mi?”

Kenan Çetin huzursuz oldu. Senelerce kandırılmış olmayı kimse hazmedemezdi. “Bilemiyorum,” dedi. “Belki de. Bunu en iyi annen bilir.” Boğazına bir yumru daha oturdu. “Sanıyorum o istemişti mesafe koymayı.”

Annem neden istemiş? Aldatıldığını o zamanlardan mı sezmış? Nil Soykan kulağına bir şeyler fısıldadı belki de bana yaptığı gibi

aynı. Birini ne kadar severse o kadar ihanet şüphesine katlanamazdı insan. Belki de bu yüzden uzaklaşmıştı annem.

Eren düşünceli bir ifadeyle bakıyordu bana. “Siz bir süre daha Muğla’da yaşadığınızdan bu uzaklaşma çok da göze batmadı sanırım. Çünkü zaten aynı şehirlerde değildiniz ve yavaş yavaş kopmuşsunuz gibi algılandı belki de,” diye mantıklı bir bakış açısı sundu. Bu yüzden Arya’yı unutmuş olmalıydım zamanla. Beş seneden bahsediyorduk neredeyse. Çocuk aklımla Arya’yı tutmamıştım aklımda. “Ama ne zaman ki İstanbul’a taşındınız, işte o sıralarda onlarla iş yapmadığımız halde Nil Soykan daha çok dahil oldu hayatımıza. Çünkü Nil Soykan komşunuzdu.”

“Bizimle aranız bozuk değildi ama zaten çok gidip gelmezdik birbirimize. Annem konuşamıyordu, bu yüzden misafirlğe gitmekten hoşlanmazdı dolayısıyla beni hatırlamaman da normal. Fakat ben seni, Arya’yı ve Savaş’ı çok net hatırlıyorum. Eminim Savaş da üniversiteye gidene kadar olan biteni senden daha iyi hatırlıyordur.”

Arya’yla birlikte büyümüşüm aslında. Arya ile büyüyebilirmişim aslında. Onu hiç kaybetmeyebilirmişim. Ailesini ondan alan bir insan değil ecel olsa Arya’ya sahip çıkabilirmişiz. Ona aile olabilirmişiz. Hiçbir şans vermemiş o kadın bize. Yaralarımızı sarma şansını bırakmamış.

Anlamaya, çalıştım. Eğer aramız bozuk olmasaydı Derya Ateş’i hatırlardım, babamla sarılmalarını garipsemezdim, annem de bu kadar tepki vermezdi. Belki de eskiden beri babamın Derya Ateş’le olan yakınlığından hoşlanmamıştı ya da arkadaştan fazlası olmaları ihtimalini zihnine ta o zaman Nil Soykan ekmişti; annemin de sabrı taşmıştı. Çünkü hatırlıyordum, annem İstanbul’a taşınmayı hiç istememişti, babam işi için ısrarcı olmuştu. Bunu bile Derya Ateş’e yormuş olabilirdi annem. *Bir yalan, bizi buralara getirdi. Bir*

insan bizden bunca şeyi alabildi. Bir kalbim bir ben kaldım geri. Onu da almak istiyor benden... Arya'yı görmek istiyorum. Arya'yı geri istiyorum. Arya'mı geri istiyorum.

“Çocuklarını birlikte büyüten insanların arasına ne girmiş olabilir ki fesattan başka?” diye sordum durgun bir sesle yerdeki meremere bakarken.

“İnan, ben de bilmiyorum,” dedi Kenan Çetin. “Levent’e ne zaman sorsam yüzünde kırgın bir utanç belirir, konuyu değiştirdi. Söylemek istemediğini bilirdim. Bu yüzden bir daha konusunu açmadım hiç. Taner’le aralarında bir şey olmadığı belliydi. Annenle ilgili olduğunu bu yüzden düşündüm ben de ama hiçbir zaman anlayamadım bu soğukluğun nedenini.”

Annemi aramak ve ne olduğunu sormak istiyordum. Dişlerimi sıktım. Şimdi arasam kalbini kırardım.

“Arya’ya ismini sen koydun, bunu da bilmiyorsun o zaman.” Eren’in söylediği cümle kalbime bir yumruk gibi indi. Zihnim cümleyi böldü birleştirdi ve kalbimin tam ortasına dikti. *Arya’ya ismini ben vermişim.*

“Ben mi?” Cümlemi tamamlayamadım. “Ona o ismi... Ben mi verdim?” Ondan yalnızca üç yaş büyüktüm. Nasıl isim vermiş olabilirdim ki? Nasıl ona bu ismi verip, onu unutmuş olabilirdim ki? Adını ilk duyduğumda annesinin, babamdan ötürü bu ismi verdiğini düşünmüş, bana babamı hatırlattığı için ona ismiyle doğru düzgün hitap etmemiştim başlarda. Ama bir o kadar da sevmiştim ismini, içimde saklamış olsam da.

“Derya Ateş ve baban çocukluk arkadaşı,” diye açıkladı Kenan Çetin. “Taner’le Levent ise çok yakın arkadaşlardı. Derya, Arya’ya hamileyken sen iki yaşlarındaydın, konuşmayı sökmüştün. Baban zaman zaman şirketin gemilerini kontrol etmeye gittiğinde seni de yanında götürdüğünden çalışanlardan Arya demeyi öğrenmiştin.”

Çocukluğum gemilerde, şantiye ziyaretlerinde geçmiş sayılırdı. Fakat bunu da hatırlamıyordum.

“Derya, seni çok severdi. Muğla’da bir araya geldiğimizde en çok seninle zaman geçirirdi. Sen de hep yanına oturur başını onun karnına yaslayıp uyuyakalırdın. Arya demeyi yeni öğrenmiştin, Derya’nın karnında bir bebek olduğunu öğrendikten sonra ona Arya demeye başladın. Bu, Derya’nın o kadar hoşuna gitti ki kızının ismini Arya koydu.”

Arya benimle büyümüş. İsmi ben vermişim. Onunla oyun oynamışım, konuşmuşum, onu sevmişim. Saklambaç oynarken küsmesin diye bulmamışım, Eren’in onu sevmesinden nefret etmişim...

O an Derya Ateş’i düşündüm. Okula başladığımda, beni gördüğü zamanki buruk tebessümü, ismini öğrendiğindeki mutluluğunu anımsadım. Beni çok seviyormuş... Belki de öğretmenim olabildiği için mutlu olmuştu. Annem neden Derya Ateş ile babam arasında bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştı bilmiyordum ama Nil’le bir ilgisi olduğu açıktı. Fakat Arya’yı tanıyordu ve seviyordu. Aldatıldığını düşünse sever miydi bu kadar? Ne değişmişti? Ne olmuştu da Arya’yı seviyordu? Pişman mı olmuştu? Hatasını mı fark etmişti? Babam hakkında kötü konuşmamı istemiyordu? Boşandıklarında ev anneme kalmasına rağmen taşınmıştık. Nil’den mi kaçmak istemişti o da?

“Babam ve Derya Ateş birbirlerini çok önceden beri tanıyorlar dediniz değil mi?” diye sordum yaşadıklarına bir anlam kazandırmaya çalışarak. Zira Nil, lisede sevgili olduklarını iddia etmişti. Annemin şüphe duymasının sebebi bu muydu?

“Evet,” diye onayladı Kenan Çetin. “Derya’nın annesi o küçükken öldüğünden babaannen büyütmüş onu üç yaşına kadar. Babanla kardeş gibi büyümüşler.”

Kardeş gibi mi büyümüşler! Nil'in annesi kim peki? *Kahretsin. Hiçbir şey bildiğimiz gibi değil.* Şakaklarımdaki damarlar zonklu-
yor, kan basıncım yükseliyor, başımda bir ağrıya sebep oluyordu.

“Levent’in, Derya ve Taner’i öldürmüş olacağına inanmayışım bundan. Nil, Levent ve Derya’nın lisedeyken sevgili olduklarını id-
dia etti. Levent de reddedip kardeş gibi olduklarını söyledi. Biz de
ihtimal vermedik; Derya, Levent’ten abisi gibi bahsederdi. Kaldı ki
babam çok âşıktı annene.”

Nil Soykan’dan o cümleyi ben de duymuştum ve o an küçük
kalbim bu cümleyle sarsılmış, annem ve babam boşanınca baba-
mın Derya Ateş’i sevdiğine emin olmuştum aklımca. Annemin ve
Derya Ateş’in aynı ismi taşımasını babamın bir takıntısı olarak gör-
müştüm ama bu aslında Nil Soykan’ın düşüncesiydi, benim değil.
Kendime olan hayal kırıklığı ve kandırılmışlık hissiyle gözlerimi
kapattım. Öfkem öyle büyüktü ki burada kıpırtısız oturuyor olsam
da içimde afet üstüne afet kopuyordu. Yumruk ettiğim parmak-
larım avuççıme yer etmişti. Aptal gibi hissediyordum kendimi.
Kendime de anneme de kızgındım Nil’e olduğum kadar.

“O zaman annem ve babam neden boşandılar?” diye sordum.
“Ben Derya Ateş yüzünden olduğunu sanıyordum. Kardeş gibiler-
se niye bu sebeple boşandılar?”

Kenan Çetin’in yüzünde tatsız bir ifade oluştu. “İnan bilmiyo-
rum. Yalnızca annenin, Derya ve babam arasında bir şeyler oldu-
ğundan şüphe ettiğini ve İstanbul’a taşındığınızda tartışmalarının
arttığını biliyorum. Fakat hâlâ Levent’in anneni, neden Derya’yla
aralarından bir şey olmadığına inandıramadığını anlamıyorum.
Belki de sizin de dediğiniz gibi ta o zamanlarda Nil, anneni mani-
püle ediyordu...”

Öfkemden çıldıracaktım. “Neden annemle babamın arasını
bozmak istesin?”

“Bu dedikodu yalnızca senin değil Derya Ateş’in de ailesini etkileyecek bir şey,” dedi Eren ve bu açıklama doğrudan onun yasak aşk teorisine çıkıyordu. “Asıl amacı Derya ve Taner Ateş’in arasını bozmak olabilir. Ama Taner Ateş, babana ve eşine çok güvenmiş olmalı ki onları ayıramadı.”

Kenan Amca o günleri tekrar yaşıyormuş gibi bir bakışla yavaşça kafasını salladı Eren’i onaylayarak.

“Taner ve Derya’yı bir araya getiren kişinin bizzat Levent olmasının yanı sıra Derya’nın erkeklere karşı tutumu o kadar sertti ki Taner’in, Derya’nın güvenini tam olarak kazanıp sevgisine ikna ederek evlenebilmesi yıllarını aldı. Taner eşini de arkadaşını da çok iyi tanıyordu ve Derya’nın hayatını yalnızca Taner ve Levent bildiklerinden birbirlerinden değil Nil’den uzaklaşmayı seçtiler muhremelen. Fakat bunu şimdi fark ediyorum düşündükçe ve kafamı duvarlara vurmak istiyorum. Hiç fark edemedim bunu.” Pişmanlıkla yüzünü sıvazlıyordu her farkındalıkta biraz daha çökerken.

“Taner de Derya da Nil’e karşı hep mesafeliydi ama Taner, kadınlara karşı hep mesafeli olurdu zaten. Derya’nınsa kardeşiyle arasının bozuk olduğunu biliyordum yalnızca. Konuşmuyorlardı. Küslük vardı aralarında ama kardeş küslüğü diye düşünmüştüm. Ne Levent ne de Taner hakkında kötü bir şey söylemediler, onlar öyle insanlardır, kimsenin arkasından kötülükle bahsetmezlerdi. Nil’in hiçbir zaman kötü bir tutum sergilediğini görmedim. Hele onları kaybettikten sonra halini gördüğümde içim acımişti...” Sesi pişmanlık ve öfke doluydu. “Her şeyin içindeydim ama ne gerçekleri görebildim ne de onları koruyabildim. Yalnızca her şeyi izlemişim öylece. Allah kahretsin. Şimdi de...” Sustu. Devamını getiremedi. Getirmemesi iyiydi. İkimiz de kaldıramazdık devamını...

Eren elini uzatıp sırtına dokundu destek olmak ister gibi. “Pişman olmanın sırası değil şimdi. Her şeyi açığa çıkardıktan, Arya’yı

bulduktan sonra pişman olmaya kaldığımız ya da bittiğimiz yerden devam ederiz.”

Ben bittiğim yerden devam edemezdim hayatıma bir daha. Arya’yi bulmam lazımdı. Gerçekleri bilmem lazımdı. Yaşadığım her şeyin hesabını sormam lazımdı.

“Ben hep babamın başka bir kadını sevip onu ailesiyle birlikte öldürdüğünü düşündüm,” dedim kupkuru bir sesle. *Bu yüzden kimseye güvenemedim, içimi açamadım, Arya’nın yüzüne bakamadım.*

“Biliyorum... Babanın kaybolması üzerine Nil’in verdiği ifadeden sonra herkes öyle düşündü,” dedi üzüntüyle. “İnsanoğlundan her şey beklenir denir ama ben Levent’ten böyle bir şey beklemem. Beklemedim de. Babana inanan bir Yiğit vardı bir de ben...”

Beynim patlayacaktı. Kenan Çetin, Taner Ateş’in avukatı olduğundan gidip onunla konuşmaya cesaret edememiştim hiç; etsem belki daha fazla şey biliyor olurdum. Anneme bu kırgınlığın sebebini sorardım. Eğer Kenan Amca’ya gitmiş olsaydım belki de o zaman Nil’in farkına varır, Arya’yı kimden korumam gerektiğini biliyor olurdum. Bir sürü keşkem vardı, hepsi sırtımda birer bıçak gibiydi; sızlıyordu. Ama Eren haklıydı, şimdi pişman olup kahrolacak zaman değildi. Arya’yı bulduğumda ve her şey açığa çıktığında tüm pişmanlıklarımı toplayacak, çıkararak, bölecek vicdanıma pay edecektim. Ama en çok onun kollarında dinlenecektim, şimdi yığılmanın sırası değildi. Eren sessizce beni izliyordu. Kolumdaki saate baktım, dokuza iki saat kalmıştı. Ayağa kalktım yavaşça. Söylenenleri sindirmem, ağırlaşan ciğerlerime temiz hava çekmem lazımdı. Benim Arya’nın omzunda biraz nefeslenmem lazımdı. *Yapamıyordum.*

“Ben biraz temiz hava alacağım,” dedim ve arkama bakmadan odayı terk ettim. Kabalalık binadan çıkıp duvar kenarındaki o çıkıntıya geri döndüm. Cebimden telefonumu çıkardım, ekranı

açtığımda rehberim çıktı karşıma. En son buraya gelmeden önce Arya'yı aramıştım çaresizce. Derin bir nefes alıp rehberden annemi buldum ama arayamadım. Ne diyeceğimi bilemedim, şimdi ararsam onu hangi kelimelerin kıracağı ayrımını yapamayabilirdim. Aramakta tereddütte kalarak telefonumu sıktım.

Rehberden çıkınca bir anda ekranımda Arya'nın gülümseyen fotoğrafıyla göz göze gelince duraksadım. Beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki, elim titredi fotoğrafına bakarken. İstesem galerime girer onlarca fotoğrafına bakardım ama bana gülümseyen fotoğraflarına bakmaya cesaret edemedim. O güzel ismi ben vermişim ona. Benimle büyümüş. İnanılmaz geliyor kulağa. *Tutamamışım seni aklımda Arya. Gün ışıgım... Ben seni nasıl silebilmişim? Şu an aklım çıkıyor Arya, sen çıkmıyorsun. O kadar yer ettin ki içimde, ben seni artık ölsem unutamam. Ne olur, gitme ulaşamayacağım yerlere...*

Polis merkezinde ekibin gelmesini beklerken boş geçirdiğim her saniye bir intihardı. Her saniye benden onu alıyordu âdeta. Endişenin çelikten dikenli sarmalı tüm bedenimi çevrelemiş, etime batıyor, kaybetme korkusu zehirli bir yılan gibi damarlarımda geziyordu. Nefes almak bile zor geliyordu. Her dakika bir on dörtlûge tek kurşun koyup kalbime sıkmak gibiydi. Kurşun denk gelmediğinden kalbime saplanıp öldürmüyordu beni ama korkusuyla titriyordum. Ucu güneşe bağlanmayan her umut karakışımdı.

Ayaklarım ona gitmek istiyordu, kollarım yokluğuyla sızlıyor, avuçlarım ellerini özlüyordu. Ona gitmem lazımdı. Benim ona gidesem bile ona çıkan her yolu yürümem lazımdı. Bu isteğimi bastıramadım, Arya'ya dair hiçbir şeyi bastıramıyordum içime, tıka basa onunla doluydum. Eren'i aradım.

"Efendim?"

"Onu arayacağım," dedim. Onu sakladığım, onu bıraktığım her yerde arayacaktım. "Duramayacağım daha fazla..."

Sığamıyordum hiçbir yere. Ufak tefek bir kızın kolları arasında dünyalara sahiptim ama şimdi o uzakta diye dünyaya sığamıyordum.

Bir süre sessizlik oldu. Beni durdurmadı, bir şey de söylemedi. Bana zaten bildiğim umutsuzluğu hatırlatması içimdeki yangına üfleme kadar etki ederdi yalnızca. Sakladığım hiçbir yerde olmayacağını biliyordum ama onu sakladığım yerlere sırtımı dönüp, görmezden de gelemiyordum.

“Haberleşelim,” dedi sonra keyifsiz bir sesle. “Bir gelişme olursa haber veririm. Telefonun açık olsun.”

“Eyvallah,” dedim yalnızca.

Telefonu kapattım. Elim Argun’un arabasının anahtarına gitti ama kalbim onu gözden kaçırma endişesiyle çarptı. Vazgeçtim. Sanki onu sokaklarda bulacaktım da gözden kaçırmaktan korkuyordum içten içe. Sanki o hâlâ orada bir yerdeydi. Bıraktığım yerde...

Arkamda bıraktım polis merkezini. Argun’un verdiği sigara paketini çıkardım cebimden. Paketi açıp baktım. Zihnimde Arya’nın sigaramı yakarkenki bakışı, gözlerinin içinin titreyişi canlandı. İçim ezildi yine o zamanki gibi. İlk kez o zaman düşünmüştüm sigarayı bırakmayı ve uzun zaman sonra şimdi ilk kez bu kadar ihtiyaç duyuyordum sigaraya. Onun yokluğuydu sebebi, o benim hem en büyük bağımlılığım hem de en büyük yoksunluğumdu.

Bir sigara alıp dudaklarımın arasına sıkıştırdım, yaktım. Derin bir nefes çektim, ellerim titreyecek gibi hissediyordum. Ayaklarım onun yürüdüğü yolları, ona çıkan tüm yolları ezbere adımladı.

Ne kadar yürüdüm bilmiyorum; adımlarım beni onu ilk sakladığım yere getirmişti. Mezarlığa yakın, boş bir parktaki mavi renkli tünelin tam önüne gelmişim. Yıllardır sigara içiyordum ama ciğerlerim hiç böyle yanmamıştı. Bu gece gerçekten ateşi çekiyordum içime. Yanmak istiyordum. Yanacaksam onu için yanmak istiyordum ama o yanmasın istiyordum.

Kendimi kumlara bıraktım. Yeni aldığım paket yürürken yanı-
lanmıştı neredeyse. Bir tane daha yaktım, ne kadar içersen içeyim
yetmiyordu. Daha çok yanmak, o ateşi daha çok içime çekmek,
o ateşin kendisi olmak istiyordum. Onu yakarı yakmak, yanacak
olsam bile onu yakanları yakıp kül etmek istiyordum.

Sigaramdan derin bir nefes aldım, gözlerimi onun oturduğu
salıncaktan ayıramıyordum bir türlü. Salıncakta otururken beni
izleyişi, yarın farklı davranırım diye endişesi dün gibi aklımday-
dı. Yine bırakır giderim diye korkuyordu ve bu kez benden giden
oydu.

“İki kez,” diye mırıldandım. “İki kez onu ardında bıraktın.”

Kendime öfkeliydim fakat beni buna mecbur bırakanlara daha
çok öfkeliydim. İçtiğim sigaranın izmaritini salıncağın bir ayağının
yanına diktim bu kez. Buraya geldiğime, onu aradığıma ama onu
sakladığım hiçbir yerde bulamadığıma dair bir iz bıraktım. Hattı-
rası vardı, kendisi yoktu. Oturduğum yerden kalktım, onu bula-
madığım her yere yaptığım gibi sırtımı döndüm, onlar da bana
dönmüşlerdi. *Ben Arya'yı buralara saklamıştım, neden onu bana geri
vermiyorlardı?*

Peşi sıra yaktığım sigarayla evin sokağına girdim. Balkonuna
bakmaya cesaret edemeyerek duraksamadan binanın önünden geç-
tim, doğruca Galata'ya yürüdüm. Onu ne zaman bulamasam evsiz
bir kedi gibi bu soğuk yapının taştan duvarlarının bir köşesine kıvrı-
lmış oluyordu. Şimdi de buraya saklanmış olmasını diliyordum,
ben onu ararken ortaya çıksın istiyordum. Bu kez kızmıyacaktım
ona. Korkudan deliye dönmüş olsam da zerre kızmıyacaktım. Et-
rafında tam on sekiz kez döndüm. Her yaşı için bir kez... Ama
burada da değildi. Kalbimdeki yara gidebileceği her yere gidip onu
her bulamayışında biraz daha açılıyordu. Olmadığını bildiğim
yerde aramaktan vazgeçemedim ama.

Sigaramı Galata'nın soğuk taşına basarak söndürdüm, izmariti dibine diktim. Arkama bakmadan devam ettim yoluma. Onu bulamadığım her yere diktiğim izmariti yere değil kendi tenime basıyordum sanki. Kalbim közüyle yanıyor, külüyle griye boyanıyordu. Eskiden böyle bir kalp taşırdım sol tarafımda, ne zamandır yabancı olduğunu anlayamıyordum. Ben aynı adamdım ama kalbimde o varken farklıydı. Cansuyu almış gibi çiçek açmıştı içimde, şimdi uzak kaldığımdan canlılığını yitiyordu. Uzak kalmak idare edilebilirdi ama kaybetmek kalbimi durdurmaya yeterdi, biliyordum. Belki ölmezdim fakat sonrası yoktu benim için. Onu da kaybedersem toprağın altında değil üstünde çürüyen bir adam olacaktım.

Evden birkaç sokak arkadaki sokağa saptım. Nostaljik bir dalga geçti üzerimden. Temmuzun ortasında kar yağıyordu sanki... Arnavutkaldırımlarının üzerini karla kapattı. Gözlerimi kaldırımda belli bir noktaya sabitledim. O bir elinde elmaşekeri bir elinde vali ziyle ilk kez özgürce sokağa çıktığı gün ilgiyle etrafını incelerken bu kaldırımda çarpmıştım ona. Bu kaldırım benim onu ilk bulduğum verdi. Ayaklarım beni onu ilk bulduğum yere getirmişlerdi.

Tam düştüğümüz yerde durdum. Ona çarptığımda düşmesi öyle kolay olmuştu ki, kardan dengemi kaybetmemiş olsaydım onu düşürmeden tutmak hiç zor olmazdı. Başı yere gelmesin diye kafasını tuttuğumda yüze yüze geldiğimiz an düşündüğüm iki şey vardı. Hem çok hafif hem de çok sevimliydi. Sanki Allah'ın özenle yarattığı bir ruh, bu porselene benzer kırılgan bedeninin içine yeni yerleşmişti. İçi de dışı da tertemizdi. İnsanlar yüzlerinden ve gözlerinden belli eder ya kendilerini, Arya ışıldıyordu. Ne yüzünde ne de gözlerinde kötü niyete, eyleme ya da söyleme dair bir emare vardı. Âdeta güneşin bir iz düşümüydü, tam benim önüme düşen. Parlıyor, ellerimi yakıyordu sanki. Kovaladığını adamı unutmuş, ona zarar verdiğim düşüncesine odaklanmıştı. Onu arkamda

Sigaramı Galata'nın soğuk taşına basarak söndürdüm, izmariti dibine diktim. Arkama bakmadan devam ettim yoluma. Onu bulamadığım her yere diktiğim izmariti yere değil kendi tenime basıyordum sanki. Kalbim közüyle yanıyor, külüyle griye boyanıyordu. Eskiden böyle bir kalp taşırdım sol tarafımda, ne zamandır yabancı olduğunu anlayamıyordum. Ben aynı adamdım ama kalbimde o varken farklıydı. Cansuyu almış gibi çiçek açmıştı içimde, şimdi uzak kaldığımdan canlılığını yitiyordu. Uzak kalmak idare edilebilirdi ama kaybetmek kalbimi durdurmaya yeterdi, biliyordum. Belki ölmezdim fakat sonrası yoktu benim için. Onu da kaybedersem toprağın altında değil üstünde çürüyen bir adam olacaktım.

Evden birkaç sokak arkadaki sokağa saptım. Nostaljik bir dalga geçti üzerimden. Temmuzun ortasında kar yağıyordu sanki... Arnavutkaldırımlarının üzerini karla kapattı. Gözlerimi kaldırımda belli bir noktaya sabitledim. O bir elinde elmaşekeri bir elinde vali ziyle ilk kez özgürce sokağa çıktığı gün ilgiyle etrafını incelerken bu kaldırımda çarpmıştım ona. Bu kaldırım benim onu ilk bulduğum yerdı. Ayaklarım beni onu ilk bulduğum yere getirmişlerdi.

Tam düştüğümüz yerde durdum. Ona çarptığımda düşmesi öyle kolay olmuştu ki, kardan dengemi kaybetmemiş olsaydım onu düşürmeden tutmak hiç zor olmazdı. Başı yere gelmesin diye kafasını tuttuğumda yüze yüze geldiğimiz an düşündüğüm iki şey vardı. Hem çok hafif hem de çok sevimliydi. Sanki Allah'ın özenle yarattığı bir ruh, bu porselene benzer kırılğan bedenin içine yeni yerleşmişti. İçi de dışı da tertemizdi. İnsanlar yüzlerinden ve gözlerinden belli eder ya kendilerini, Arya ışıldıyordu. Ne yüzünde ne de gözlerinde kötü niyete, eyleme ya da söyleme dair bir emare vardı. Âdeta güneşin bir iz düşümüydü, tam benim önüme düşen. Parlıyor, ellerimi yakıyordu sanki. Kovaladığım adamı unutmuş, ona zarar verdiğim düşüncesine odaklanmıştı. Onu arkamda

bırakıp koşmaya başladığımda artık o adamı kovalamıyordum, gözlerinin içinde gördüğüm kendimden kaçıyordum.

Karalama defterime şöyle not etmiştim bu durumu:

Bugün birine çarptım. Ona çarpan bendim ama çarpılmışım gibi hissettirdi. Sanki çarpışmamız lazımmış da ben onun gözle-rini görmeliymişim gibi bir his bu içimi kaplayan. Tuhaf. Gözle-rinin hiçbir farkı yok. Büyük kahverengi gözleri var, oldukça sı-radan ama kendimi buna ikna edemiyorum. Üstelik kendim için yazdığım halde kendime bile itiraf edemiyorum. Onun gözlerinde gördüklerimden korkup kaçtığımı itiraf edemiyorum kendime.

Kaldırıma oturdum, sırtımı sokak lambasına yasladım. Göz-lerimi düştüğümüz yere diktim, elimi başının muhtemelen denk düştüğü taşın üzerine koydum. “Düştüğümde beni tutamasan bile yanıma uzanacağını söylemiştin bir keresinde,” diye mırıldandım. “Neredesin Arya?”

Gözlerimi kapattım ve başımı sokak lambasına yasladım. Ken-dime doğru çektiğim sağ bacağıma yasladım sağ elimi. Bir süre bu şekilde dinlendim orada. Âşık olmak çılgınca bir şey olduğu halde mantıklı gelen bir eylemdi. İnsan hiçbir zaman aşka yükselmezdi aksine aşka düşerdi. Aşkın ta kendisiydi bu düşüşten şikâyet ede-memek. Benim aşkım ona düşmek ve onun etrafında dönmektir. O gün ona, ona âşık olduğum için aslında her anın bir düşüş olduğ-u nu bu yüzden her an beni tutması gerektiğini söylemem gerekirdi. Söylememiştim.

Bir sigara daha yaktım yokluğuna. Sessiz sokakta gözlerim ka-palı onu beklerken kulaklarımda sesi yankılanıyordu. Beni sevdiğ-i ni söylediği, ismimi söylediği her an canlıydı zihnimde. İsmimi se-viyordu, bana seslenmeyi seviyordu. Mezun olduğu o gün... Bana seslenirken nasıl sırtımı dönmüştüm ona?

O günü detaylı planlamıştım halbuki. O gün kaçmayacaktım ondan. O güzel kollarında bir kucağı dolusu karanfilden bir buket tutarken fotoğrafımız olsun istemiştım. Onunla dans etmek istemiştım. Liseden mezun olurken buruk hissetmesin, seneler geçtiğinde bile o günü güzel hatırlasın istemiştım ama o an bile bir varaydı şimdi içinde. Her özel günü yara bere içindeydi.

Onunla çekilmeyi hayal ettiğim fotoğrafı düşününce gözlerimi araladım. Dizimin üzerine yasladığım kolumu kaldırdım, sigarayı dudaklarım arasında sıkıştırdım ve arka cebime uzandım. Siyah cüzdanımı çıkarıp sigaradan derin bir nefes aldım. Cüzdanımı kıyamamaktan doğan bir eli titreklikle açtım ve sokak lambasının altında, cüzdanımda sakladığım fotoğrafımıza baktım. Fotoğrafta bana gülümsüyordu ama şimdi bana bakmıyordu, canımı sıktı bu. Sigaramın dumanı gözlerimi yaktı ama bakışlarımı bir an olsun fotoğrafımızdan çekmedim. Gözlerimi kırpmadım fotoğrafa bakarken. Bu fotoğrafı oraya koyalı çok olmamıştı ama hep oradaydı sanki. Başparmağım fotoğrafta gülümseyerek bana bakan Arya'nın üzerinde gezindi, okşadı onu.

"Niye öyle dedin bana?" diye sordum fotoğrafa. "Niye bana 'sana ulaşmışım ama asla kavuşamayacakmışım gibi hissediyorum' dedin Arya?" Parmaklarım arasındaki sigara titriyordu. "Ben bu kelimelerin altından nasıl kalkacağım? Sana ulaşamazsam Arya.... Bu ismi üzerimde nasıl taşıyacağım?"

Fotoğrafımıza bakarak kalan tüm sigaraları içtim orada öylece oturarak. Telefonumda birkaç düzine fotoğrafı vardı ama en çok bunu seviyordum. Bu fotoğraf bana iyi hissettiriyordu, sırf o bana öyle bakıyor diye kendimi güzel hissediyordum. Onunla tamamlanmış hissediyordum, ona yakıştığımı hissediyordum. Onun kalbini kendime ait hissediyordum. Bu fotoğrafa bakmak iyi hissettiriyordu ama her şeyi daha acımasızlaştırıyordu. Mutlu olduğum gün şimdi bana nispet yapıyordu.

“Bu bir son değil,” dedim. “Seni bir kez daha g l nserken göreceğim.” Dudaklarımı fotoğrafına bastırdım ve cüzdanımı cebime kaldırdım. Bu cümle miydi bana cesaret veren yoksa bu fotoğraf mı bilmiyorum. Daha din hissettim kendimi. Sokak lambası altına diktiğim bir düzine izmariti arkamda bıraktım. Evin sokağına geri döndüm. Gözlerim her köşede her taşta ve duvarda onu aradı. O hayatımın merkezi değil, ta kendisiydi. Baktığım her yerdeydi ve yokluğu çekilir gibi değildi.

Eve uğramadan geldiğim yolu geri yürüdüm. Aldığım ikinci paketin son sigarası dudaklarımda ölürken kaçtığım o mezarlığa gelmiştim. Onu ikinci kez bıraktığım yere gelmiştim.

Ya şimdi sonsuza kadar onu bırakmam gerekirse?

İşte içimi oyan bu endişeydi; gelmek isteyeceğim en son yerdı burası. Daha önce bir mezarlıktan içeri girerken elim hiç bu kadar titrememişti. Benden sonra sevdiğim girer diye korkuyordum. Titrek elimi uzatıp tuttum yaz kiş soğuk gelen demir kapıyı ve içeri girdim. Daha önce onu burada terk eden ayaklarım şimdi çaresizce onu arıyordu. Yumruğumu sıktım.

“Bu kaçıncı kaışındı ondan? şimdi istesen bile kavuşamıyorsun ona,” diye fısıldadım öfkeyle. Anne ve babasının mezarını buldum kolayca ve ayak altındaki tümseğe oturdum. Damarlarımda kan değil hem buz hem de ateş geziyordu. İki de yakıyordu. Güneşin yörüngesinden çıkmış gezegen gibi hem karanlık hem de dengesizdim. Savruluyor, merkezimden řařtıķķa kendimi kaybediyordum.

Derya ve Taner Ateş’in mezarları üzerindeki lalelere baktım. Arya’nın diktiği lalelerin boynu mu b k kt  bana mı öyle geliyordu bilemiyordum ama bu görüntüye dayanamayarak uzanıp işaretparmağımla destek verdim birinin ta yapraklarına.

“Ben her şeyi Arya’ya yormaya meyilli biriyim,” dedim gözlerim lale yapraklarının üzerinde gezinirken. “En azından sen  zg n durma. O seni burada yaşatmak istedi, ben buradayken  lemezsin.”

Gözlerimi mezar taşlarındaki yazılara çevirdim. Yutkunamadım. Elimi toprağa bıraktım ve gözlerimi toprağa diktim. “Lütfen...” dedim hem kırık hem de kısık bir sesle. “Lütfen onun biraz daha benimle kalmasına izin verin.”

Kendimi utanmaz bir herif gibi hissetsem de onunla daha çok zaman geçirmek istiyordum. Altı aydır tanışıyor olsak da onu mutlu ettiğim süre o kadar azdı ki; bunun pişmanlığında kaybolmak üzereydim. Biraz daha gülümsesin istiyordum, onu biraz daha göreyim... Parmaklarımın arasında kül olan sigarayı kabrin dışında gözlerimi diktiğim toprağa bastırdım ve öylece baktım ona bir süre.

“Ne yapacağım?” diye sordum gerçekten cevap bekleyerek. “Eğer bana değil de size gelirse ne yapacağım?”

Ağlama hissi burnumu sızlattı; kendimle savaştım. O olmadan ona dair tek bir damla düşürmeyecektim gözlerimden. Onun silmeyeceği hiçbir gözyaşı rahatlatmayacaktı beni. Yokluğunun tek tesellisi kendisiydi. Ben yalnızca onu istiyordum.

“Ben sizi bile aşamıyorum. Onu nasıl aşacağım?” Sağ elimi kaldırıp gözlerimi kapattım. “Onun sevgisi belimi büküyor benim... Ben bu yolları onsuz nasıl yürüyeceğim?”

Gözlerimi Taner Ateş’in mezar taşına diktim. Bu mezarların başına birçok kez gelmiş, mezar taşlarına birçok kez bakmıştım ama o an kalbimin ritminin yavaşladığını hissettim.

27.07.1966 - 14.02.2007

Bugün Temmuz’un yirmi dördü.

Üç gün sonra Taner Ateş’in doğum günü.

Nil Soykan, Taner Ateş’i Arya’nın doğum gününde öldürdü...

Bugün ayın yirmi dördü...

Üç gün sonra Taner Ateş’in doğum günü...

Yirmi yedi Temmuz Arya’nın... Söyleme. Söyleme. Söyleme.

#2. BÖLÜM

KARAKIŞTA SOLAN ÇİÇEK

Bir ev yapmışlar.
Sonra onu yakmışlar.
Kelebeğe yuvana git demişler.
Kapısında bin gün yanmış.

LEVENT TÜTÜNCÜ

Her canlı büyürken acı çeker. Tırtılın kozaya girdiğinde acı çekmesi gerekir ki kelebek olabilsin. Sürünmek değil uçmak istiyorsan gökler boyu, bir bedeli olmalı bunun. Her kazancın bir kaybı olur. Ama kazancı kaybıyla boy ölçüşemeyenler vardır bazen. Arya gibi...

Annesini anımsatan güzel yüzüne bakarken “Arya,” diye fısıldadım geçmişin hatıralarından kopan bir kelime gibi. *Sen tıpkı annen gibi hayatı karakış bahara bir türlü evirilmeyen ama karakışa rağmen açan o nadide çiçeksin...*

Küçüklüğünden bu yana hiç değişmemiş yüzünü inceledim içim hüznle dağlanırken. Saçları ve gözleri babasına benziyordu ama yüzü o kadar annesine benziyordu ki burnumun direği sızladı. Saatlerdir bilinci kapalı uyuyordu onun için yapılan bu cehennemin içinde. Geçirdiği ataktan sonra bir daha uyanmamış.

gördüklerini kaldıramadığından olsa gerek ateşi yükselmişti. Zaman zaman sayıklıyor ya annesinden ya babasından ya da Ulaş'tan medet umuyordu. Yıllar geçmişti ama koştığı kişiler değişmemişi belli ki.

“Annene benziyorsun tıpkı,” diye mırıldandım güzel yüzüne bakarken içim eziliyordu. Seneler önceki çaresizliğimin üzerine bir de şimdi Arya'nın burada oluşunun çaresizliği devrilmişti. “Annemi solduran karakışın sana uğramasını kaldıramıyorum,” dedim öfke ve çaresizlikle. Hiçbir şeyi engelleyemiyordum. Ne aileme ne kız kardeşime ne en yakın arkadaşıma ne de onların tek emanetine bir yararım dokunuyordu. *Ne işe yarayacaksın sen Levent? Utanç ve hayal kırıklığı sebebi olmaktan başka ne işe yarayacaksın?*

“Özür dilerim Arya, affet beni güzel kızım.” Sol gözümünden bir yaş düştü. “Ben o kadını durdurabilmiş olsaydım sen şimdi burada olmayacaktın.” Öfkeyle sıktığım sol yumruğumu sakat bacağıma indirdim. Dişlerimi sıktım. “Ne annemi ne de babanı kurtarabildim. Şimdi de aynı ateş seni almak istiyor. Yine benim için kıymetli birinin gözlerimin önünde yanışını izlememi istiyor. Böyle kader olmaz olsun.”

Öfkeyle dişlerimi sıktım, başımı eğdim. Boğazıma oturan yumruyu geriye itmeye gayret ettim.

“Seni de koruyamazsam bu kadından.” Yutkundum. Bu ihtimali bile düşünmek istemiyordum. Aksi halde bir işe yaramayan elleri temiz tutmanın ne önemi var? “Bu kez dayanamam Arya. Bir kere izledim. Bir kere annenin ve babanın yanışını izledim. Senin-kini de izleyemem.”

“Korkma,” diye fısıldadım. Yanağından akan gözyaşını sildim kıyamayarak. “Sana bir şey olmasına izin vermem. Derya'yı ve Taner'i koruyamamış olmak bir pişmanlık değil, bin pişmanlık. Bu bir ah değil güzel kızım, bin ah. Annenle babanın ahı benim

boynumda. Ölürüm de seni ikinci kez yakmasına izin vermem. Nazikçe elini tuttum. “Sen annen gibi tek başına büyümüş bir çiçeksin. Bu karakışa kurban etmem seni, bunu da adanmış Korkma.”

Saçlarını okşadım. Seneler geçmişti üzerinden hepimiz başına büyümüştü ama dokuz yaşındaki halinden farkı yoktu sanki. Buruk bir gülümseme oldu yüzümde, bir damla dansa düştü gözümden.

“Anne ve babanın ölmesine engel olamadım, o kadın her şeyi mi aldı elimden. Seni bile aldı. En sevdiklerimin katili etti beni. Yetimhanede seni bulduğundan beri zihnine benimle ilgili bütün şeyler ektiğini biliyorum. Benim sanıyorsun seni yakan. Halbuki ben de yananım Arya. Bilmiyorsun.

“Her şeyi anlatacağım sana... Kendimi anlatacağım. Sonra çıkaracağım seni buradan. Çıkacaksın bu cehennemden. Yine çıkacaksın. Söz veriyorum Arya. Her şey yanacak yine gerekirse ama sen çıkacaksın. Sen o kadına inat yaşayacak, annen gibi çiçek açacaksın.” Alnına koyduğum nemli bezi ıslatıp sıktım ve alnına yerleştirdim yine. Bu işlemi bez kurudukça devam ettirdim.

Kenan... Dokuz sene sonra en kıymetli emanetimizi nasıl kaybedersin? Nil'in seni de kandırmasına nasıl izin verirsin?

Tek bir kadındı tüm bunların sebebi. Tek bir kadının hırsı sözde aşkı ve kibrinden ibaretti çektiğimiz acılar. Hepimiz tek bir kadının kötü kalbine ve anlaşılmayan kötü niyetine yenilmiştik. Dürüst ve iyi insanlardık. Nereden bilecektük yabancı bile olmayan bir kadının bu kadar kötü olabileceğini ve Derya'yı seven herkesin canını yakmak isteyeceğini?

“Ulaş.”

Arya'nın dudaklarından dökülen fısıltıyla dalgın gözlerimi yüzüne çevirdim. Tüylerim diken oldu içime battı birer birer.

Ulaş... Küçük oğlum. Benden nefret eden, ateşsiz için için yanan oğlum.

En son onunla birkaç ay önce konuşma fırsatı bulabildiğim oğlum, Ulaş. Nil, sürekli ayağına dolandığını söyleyerek Arya'nın telefonu üzerinden onunla iletişime geçmemi ve uzak durması için tehdit etmemi söylediğinde Ulaş'ın daha çok Arya'ya yaklaşacağını biliyordum. Zira yapmazsam ya Ulaş'ın ya Savaş'ın ya da onların sevdiği birinin canını yakardı gözünü kırpmadan. Daha önce de yapmıştı. Blöf yapmadığını biliyordum.

Şimdi yirmi yaşında bir delikanlıydı ama zihnimde on bir yaşından sonrası yoktu. Sesini duyduğumda o olduğundan emin olmayacak kadar yabancı olduğum gerçeğiyle bir tokat gibi yüzleşmiştim. Ona söylediğim her kelime ruhuma sıkılan bir kurşundu. Öyle nefret ediyordu ki benden, söyledikleri ruhumu ateşe vermişti. Nil oyunu o kadar kusursuz işlemişti ki Ulaş benden nefret ediyordu. Kendi öz oğlumun en büyük düşmanı, en büyük ahıydım.

Yıllar sonra ilk kez sesini duyduğumda sesim titremesin diye öfkeli bir tonda konuşup onu tehdit etmek zorunda kalmıştım. Dokuz sene sonra onunla ilk konuşmamızda onu tehdit etmek zorunda kalmıştım. Benden öyle çok nefret ediyordu ki bu yaptığım-la daha da körüklenmişti... Haksız da değildi. Ben de onun yerinde olsaydım bunca şey beni işaret ederken benden şüphe ederdim.

Fakat yine de insan, sevdikleri tarafından anlaşılmadığına içerliyordu. Derya'm. Biricik sevgilim, eşim, çocuklarımin annesi olan o güzel kadın. Benim değil, Nil'in sözlerine itimat ettiği gün kaybetmiştim ben ailemi. Yalancı suçlu ama yalana inananın da hiç mi güveni yok? Kimseyi suçlayacak durumda değilim ama insan yaşını aldıkça kırılğan oluyor sanırım. Dokuz senedir bu cehennemde, ailemden ve insanlıktan uzakta yaşıyordum ve kırık kırık hissediyordum kendimi. Öfkeli ve içerlemiş hissediyordum. Zaman zaman

sevdığım tüm insanlara sitem etmiştim zaman zamansa yalnızca öfke duymuştum Nil'e bana bunları yaşattığı ve hâlâ beni öldürmediği için. Yaşadıklarına şahit olmaktansa ölmeyi tercih ederdim...

Eşim unutmuştu beni muhtemelen. Büyük oğlum Savaş olaylara uzaktı ama annesiyle iletişimdeydi hep. Muhtemelen beni babalıktan reddetmişti hatta. Fakat Ulaş öyle değildi. Nil'in manipülasyonlarına en çok maruz kalan oydu ve bana çok düşkünlüğünden olsa gerek silmek yerine içine ilmek ilmek nefret işlemiştii benim için. Yirmi bir yaşının ortasındaydı ve intikam almak istiyordu benden. Her şeye rağmen gurur duyuyordum onunla. O sevdiklerini ve kendini benden daha iyi koruyabilen bir adam olmuştu. Yine korurdu, biliyordum. Fakat düşmanını tanımıyordu. Tanısa Arya'yı kaybetmezdi, biliyordum. Kaybetmeyecekti de. İzin vermeyecektim bu kez. Bu kez tek kaybeden *Nil Kaya* olacaktı.

Arya'nın gözlerinden süzülen yaşı sildim. "Küçükken de hep Ulaş'ın adını sayıklardın," diye mırıldandım içimde büyüyen özlem belimi bükerken. "Belli ki Ulaş sana iyi bakmış."

Zihnimde Arya'nın iki, Ulaş'ın beş yaşında olduğu zamanlar tazeydi hâlâ. Arya, sürekli Ulaş'ın peşinde gezinip onun adını tekrar eder, Ulaş da o ne istese ikiletmezdi. Onlar belki de son güzel günlerimizdi. Kaderin önüne geçilmez ama en çok da Derya ve Taner ölmeden önce onlarla yeterince vakit geçiremediğim için üzülüyordum.

Derya, Nil ölmediği sürece onun nefretinden kurtulamayacağımızı söylediğinde bu sefer bizim yeneceğimizi söylemiştim ona halbuki. Bu sefer Derya'nın hayatını mahvedemeyecekti. Taner vardı bu sefer onun yanında. Ben de vardım ve lisede değildik artık. Kız kardeşimi bu sefer koruyabilirdim. Koruyabilirim sandım. *Bir şeytanı ancak bir şeytanın yenebileceğini o gece öğrendim Derya. Sen haklıydın. Özür dilerim güzel kız kardeşim, biricik yakın arkadaşım.*

İğretmensim, can yoldaşım... Özür dilerim. Bunu geç anladığım için özür dilerim. Üzülme ama sakın. Arya'da kalmasın aklın. Bu sefer Letice Amcası yanında ve akıllanmış, o korkunç gerçekle yüzleşmiş durumda. İzin vermem sizi yakarın onu da yakmasına. Bu kez izin vermem. Senin için yaşadım. Sonunu getireceğim Derya bu kez.

Yüzümde buruk bir gülümseme oldu, buğulanan gözlerimin ardından Arya'nın güzel yüzüne baktım; sanki liseye giden Derya'ya bakıyormuşum gibi. "Üzgünüm Arya," diye fısıldadım saçlarını okşarken. "Sırf iyi insanlar olduğumuz için hiç bu kadar pişmanlık duymamıştım."

Dokuz sene... Nil, dokuz senedir Arya'nın peşindeydi. Dokuz senedir nefretini diri tutuyordu ve sabırla bekliyordu o hastalıklı zihninde. Sırf Derya'yı çok sevdiği için onu, yani kendisine istediği Taner'i Arya'nın doğum gününde kazara öldürmüştü. Şimdi ise Arya'yı, annesinin ondan kaçtığı yaşta, babasının doğum gününde, aynı evin bir kopyasında yakmak istiyordu. Bu sonu hiç gelmeyecekmiş gibi görünen, kendini tekrar eden hikâyenin sonuna gelmiştik artık. Bu sefer asıl yanması gerekenler yanacak, Nil, Arya'nın hayatından tamamen çıkacaktı. Onu herkesten daha iyi tanıyordum. Tek ihtiyacım olan Arya'nın bana inanması ve güvenmesiydi. Onu ilk babası kurtarmıştı. Şimdi de ben kurtaracaktım.

"Ağlama kıymetlim... Bu ev yine cehennem olacak belki ama bu sefer seni değil, şeytanını yakacak."

1985 NİSAN - ARTVİN

DERYA KAYA

Cennet Anne, her zaman hayata ne gözle bakarsam hayatın da bana o gözle bakacağını söylerdi. Her şeye rağmen iyi bakmaya gayret etmiştim bu yüzden ama bir türlü iyiye gitmemişti işler.

Sonradan fark etmiştim ki hayat benim yüzüme bakmıyormuş en başından beri. Bana hep sırtı dönükmüş.

Sabah erkenden uyanıp sessizce yer yatağımı topladım. Okul üniformamı giyip, kumral uzun saçlarımı küçük aynaya bakarak özenle taradım ve tek örgü yapıp sırtımda toparladım. Nisan ayında olsak da rakım yüksek olduğundan ayaz vardı. En kalın hırkamı giyip çantamı sol koluma astım. Odamın kapısını ses çıkarmadan araladığım sırada yumuşak saçlarımın ön kısımlarındaki daha kısa tutamlar yüzümün iki yanına dökülmüştü bile. İşaretparmaklarımla onları kulaklarımın arkasına sıkıştırıp ayakkabılarımı boyamak için kapıya ilerlediğim sırada merdivenlerde bir ses işittim. “Nereye gidiyorsun kahvaltıyı hazırlamadan?”

Nil’in hesap soran sesi beni sinirlendirse de yapabileceğim pek bir şey yoktu. En çok da bu gidiyordu ağırım. Hafifçe başımı ona çevirdim. Okul kıyafetlerini dahi giymemişti henüz ama saçlarını ütölemiş gibiydi. Gözlerine de annesinin kalemini çekmişti. Annesi saçlarımı dağınık görse; beni kocaya kaçmak istemekle itham ederdi ama kendi kızına her şey serbestti.

“Ayakkabılarıma bakacağım,” diye açıkladım. “Makyaj yaptığın için yine hocalarından azar işiteceksin.”

Önüme dönüp ayakkabılıktaki okul ayakkabılarıma baktım. Aslında azar işitmesi umurumda değildi ama hocalar ona her seferinde benim gibi olmasını söylediklerinde cezalandırılan ben oluyordum. Annesi, kızını kötü göstermek için insanların yanında rol yaptığımı iddia ediyordu. İkisinin de zihinleri ve kalpleri hastalıklıydı.

Nil benden neredeyse bir yaş büyüktü, resmiyette ablamı sayılırdı. Anne ve babalarımız ayrı olsa da bu evde büyümüştük. Hatta annem beni doğururken vefat ettiğinden kimliğimde onun annesinin adı geçer. Onun baba isminde ise benim babamın adı. Yuva

bozanın yuvası olmaz derler. Temelleri bunun üzerine kurulu sahte bir aileydi bizimkisi. Hiçbir zaman ailenin bir parçası gibi hissetmedim bu yüzden. Nil ve annesi de bir türlü kabullenmemişlerdi beni. Babam da öz kızı ben değilmişim gibi davranıyordu; bana karşı kördü âdeta.

Nil hep tüm sevgi ve ilgiyi kendisine ister, benim olanı da elimden almaya çalışırdı. Bana karşı dayanılmaz bir kıskançlık ve kin barındırırdı içinde. Babama benim varlığımı unutturmaya çalışırdı. Fakat bunun için onu da annesini de suçlamıyordum; tek suçlu görmezden gelen babamdı. Annemi, bana zulmeden kadın uğruna kahrından öldüren babamdı. Anneme acımadığı gibi bana da acı-mamıştı. Bu yüzden o adamı babam olarak görmeyi bırakalı uzun zaman oluyordu. Fakat gidecek yerim olmadığından en azından üniversite kazanana dek göze batmamaya gayret ediyordum. Yalnızca dört ay daha katlanmam gerekiyordu bu eziyete. Buraya uzak bir şehirde üniversiteye başlayınca onları bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

Nil, “Üstüne vazife olmayan şeylere karışma da bana kahvaltı hazırla,” dedi arkamdan ve indiği merdivenleri geri çıktı.

Ayakkabılarımı boyamaya gerek görmeyerek mutfığa ilerledim. Evde kahvaltıyı her sabah ben hazırlardım. Pazar günleri hariç. O gün babam evde olurdu; onun gözüne girmek için resmen tiyatro kurulurdu evde ve babam söylenenlerin de yapılanların da rol olduğunu hiçbir zaman anlamazdı. Babam yokken kahvaltıyı hazırlamazsam bu konu pazar günleri mutlaka gündeme gelir, bire bin katılır bolca saygısızlıkla harmanlanıp babama servis edilirdi. Babam da önüne koyulanı bana pay ederdi. Ya döver ya da söverdi. Bu yüzden gururumu incitmeyecek durumlarda isteklerine karşı çıkmamayı tercih ediyordum; aksi halde gurur kırıcı oluyordu.

Kendime bir sandviç hazırlayıp Nil, küçük erkek kardeşi ve anesi için hızlıca kahvaltı hazırladım. Sandviçimi bir poşete koyup Nil'in annesi uyanmadan evden çıkmak için hızlıca kapıya gittim. Ayakkabılarımı giydim ve sırt çantamı da alıp evden çıktım.

Kolumdaki saate bakıp adımlarımı hızlandırdım. Sabahın erken saatlerinin ayazı düşmüştü havaya, yüzümün açık kısmı buz kesmişti. Dudaklarımın çatladığını hissedebiliyordum, sızlıyordu. Köşeyi dönüp okula biraz daha yaklaştığım sırada Levent'i sırtından tanıdım. Yavaş rahat adımlarla okula doğru yürüyordu. Yüzüm düştü yanına gidip selam veremeyeceğim için. Beni üç dört yaşlarıma kadar Tütüncüler büyötmüştü ama sonra Nil'in annesi araya fesat düşürmüş, iki ailenin arasını açmıştı. Cennet Tütüncü, manevi annem, öz annemin en yakın dostuydu. Annem beni doğururken ölünce bana sahip çıkmış ele avuca gelene kadar bakmıştı. Levent'le süt kardeşlik aynı zamanda. Cennet Teyzem o kadının beni dövdüğünü görünce müdahale etmiş olay oradan kopmuştu. Neymiş; Tütüncüler Kayaların aile işlerine karışıyorlarmış. Koparmıştı o kötü kadın yaygarayı. Bülent Amca ile babam karşı karşıya gelmişti ve babam yine kördü. O kadın yüzünden komşuluğunu da dostluğunu da bitirmişti Tütüncülerle. Olan yine bana olmuştu. En iyi arkadaşım da canım Cennet Teyzemle de görüşemiyordum ağız tadıyla. Levent ile yalnızca sınıfta, Cennet Teyze'yle de bostanda görüşebiliyordum denk gelirsek.

Nil bu kavgadan en çok zevk alan kişiydi nedenini anlamamış olsam da. Benden bir yaş büyük olsa da geç yazdırıldığından o da son sınıftaydı. Farklı şubelerdeydik ama Levent'le konuştuğumu görmek için fırsat kolluyordu. Sınıf dışında onunla konuştuğumuzu görürse hemen annesine yetiştirdi, ben de babamdan fırça yerdim.

Levent için bu kavg a kadar anlamsızdı ki direkt yok sayıyordu ve benimle canı ne zaman isterse o zaman konuşuyordu. Sanki o

kavga hiç edilmemişti. Fakat ben çoğu zaman dışarda onu görmezden gelmek durumunda kalıyordum ve Levent bunu da anlayışla karşılıyordu. Tasasız görünürdü ama öyle olmadığını biliyordum. Onunla büyümüştüm. Engin bir yüreği vardı, kimse kendisi yüzünden incinsin istemiyordu. Onu görmezden geldiğimde alınmıyordu bana, utanmadan sınıfta selam verdiğimde sanki onu görmezden gelmemişim de o da beni ilk kez sınıfta görmüş gibi gülümseyerek selamlıyordu beni.

Üzgün ama hızlı adımlarla yaptığımdan utanarak omuzlarımı kaldırdım ve saklanır gibi Levent'in yanından geçip okula adımladım.

"Derya?" diye seslendi arkamdan ben olduğuma emin olmamış bir sesle.

Yüzüm asıldı. "Hım?" diye mırıldandım ona dönmeden yoluma devam ederken. Dönersem biri görür dedikodumuzu yapar diye korkuyordum.

"Günaydın," dedi benim iki adımım onun bir adımına denk düştüğünden yan yana gelmiştik ama aramızda iki metre kadar uzaklık vardı ve o biraz önümde yürüyordu. Bana çevirmemişti başını.

Gözlerimi önüme çevirip "Günaydın," diye karşılık verdim üşüyen bir sesle.

"Ne bu acele?" diye sordu hızlı adımlarıma bakıp.

"Ders başlayacak şimdi," diye açıkladım.

Benim aksime o çok rahattı. Dersleri iyi olduğundan hocaların onu çok azarlamayacağını biliyordu. Beni de azarlamazlardı ama o kadın ve kızı yüzünden geç kalıp özür dilemeyi sevmiyordum.

"Geç kalırsak kayıp düşüğümüzü söylerim," dedi gülümseyen bir ifadeyle.

"Yerler ıslak bile değil," dedim.

Omuz silkti yine, "Kaymak için yerin ıslak olmasına gerek yok," dedi eğlenerek. Gülümsedim; onunla Nil ve annesi yüzünden

gölüp eğlenemiyor olmak, dertleşemiyor olmak, ders çalışamıyor olmak öyle canımı sıkıyordu ki gülümseme yerini hüzne bıraktı çabucak.

“Asma suratını,” dedi. “Daha iyi yalan söylerim fırçayı bana atarlar.”

Beni neşelendirmeye çalıştığını biliyordum. Onun da benim için üzüldüğünü görebiliyordum ama o genelde duygularını çok belli etmemeyi seçerdi.

“Üniversiteye aynı şehirde gidelim,” dediğinde kulaklarının kırdığını gördüm. Bana değil önüne bakıyordu. “Bir daha dangalak bir herifin hayatına yön vermesine izin vermeyeceğim.”

Bu beni güldürdü. Elimle dudaklarımı kapatıp güldüm hafifçe.

“Ne gülüyorsun?” dedi huysuz bir ifadeyle. “Ben senden ay olarak büyüğüm, abin sayılırım.”

Gerçekten iyi hissettim o öyle söyleyince. Keşke gerçekten abim olsaydı. Keşke gerçekten onun öz kız kardeşi olsaydım.

“Kızma kızma,” dedim gülümseyerek. “Evlenmeyi ya da bir adamla ilişki içinde olmayı düşünmüyorum.” Babamın anneme yaptıkları kalbimde bir yaraydı ve konu sevgi olduğunda erkeklerin güvenilmez olduğunu düşündürüyordu bana. Bir erkekle en fazla akraba olabilirdim ben ki o da elimde değildi. Kendi isteğimle en fazla arkadaş olabilirdim; birini sevmeyi ya da birine kalbimi vermeyi asla düşünmüyordum. Onların duyguları sahteydi, kendi öz babam bile beni unutmuştu, neden bir başkası aynısını yapmasın ki? Neden beni de başka bir kadın için bir kenara atmasındı ki?

Başıyla onayladı. “Bir erkeğe kimin ihtiyacı olur ki?” dedi. “Siz kadınlar her şeyi becerebiliyorsunuz ve onca söyleme, yasaklara ve dayatmaya rağmen harika işler yapıyorsunuz. Bizden beklenen sadece insan olmamız ama bunu bile yapamayanlar var.”

Bunu söylerken içliydi, dertliydi, öfkeliydi. Ben de öyleydim. Ama ikimizin de elinden pek bir şey gelmiyordu hayıflanmaktan başka. Sessizce okulun bahçesinden girip giriş kapısına ilerlerken Levent boğazını temizledi ve kafasını çevirip bana baktı.

“Fizik notun tam mı?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

“Hım,” diye mırıldandım ve merdivenleri çıkmaya başladım arkasından.

“Bana notlarını verir misin?” Gözlerimi ona çevirmeden başımı salladım. “Ama tek bir konuda takılıp kalmamalısın. Üniversite sınavına az kaldı, diğer konuları da anladığından emin ol. Her konuda profesyonel olman gerekmiyor.”

Bir an göz göze geldiğimizde söylediklerime bozulduğunu görüp pişman oldum.

“Fizikte iyi olmazsam nasıl mühendis olacağım?” diye söylendi merdivenleri çıkarken.

Kaşlarım kalktı şaşırarak. “Mühendis olmak mı istiyorsun?” Levent hayal kurar ama gerçekleştirmeden kimseye söylemezdi. Uçuk hayal peşinde koşmayacak kadar da gerçekçiydi. Hocalar ne zaman hangi mesleği seçeceğimizi sorsalar kararsız olduğunu söylerdi. Bu yüzden mühendis olmak istediğini bilmiyordum. Kızardı. Umar-sız, serseri imajı, planlı ve çalışkan bir lise öğrencisine dönüştüğü için utanmıştı sanırım.

“Peki peki, sana notlarımı verip püf notları söyleyeceğim,” dedim morali düzelsin diye. Ensesine dokundu ve koluyla yüzünü kapattı onu görmeyeyim diye. “Eksik olma,” diye mırıldandı.

“Sen de. Gerçekten,” dedim ve ona gülümseyip merdivenleri hızla tırmanarak onu arkamda bıraktım. Utandığı için biraz zamana ihtiyacı var gibi duruyordu. Bu gülümsetti beni.

Alnıma dokunan elle gözlerimi araladım. Düştüğüm o karanlıktan bir nefeste çıkmıştım dokunuşuyla. Gözlerimi birkaç kez kırpma zorunda kaldım, alnıma konulan elin altından, bana dikkatle bakan yüzünü seçtiğimde yüzümde samimi bir gülümseme oldu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Levent beni uyandırdığını fark edip elini alnımdan çekti ama dikkatle bakıyordu hâlâ.

“Ateşin var,” dedi. Nisan ayında ateşim vardı ve sebebi mevsimsel geçişler bile değildi. Odamda soba yoktu benim, yerde yatıyordum.

“Havalar soğuk hâlâ,” deyip gözlerimi pencereye çevirdim. Dışarı iyi görünüyordu halbuki. İnanmayacaktı söylediğime biliyordum. Levent elini başımın üzerine koyduğunda ona çevirdim yine bakışlarımı. Her şeyi anlıyormuş ama susuyormuş gibi bakıyordu yine.

“Biraz kurnaz olmayı dene,” dedi.

“O ne demek?”

“Herkes uyuduğunda uyanık olanlar özgürdür,” deyip omuz silkti ve elini çekip pantolonunun cebine koydu. “Kantine gidiyorum, bir şey ister misin?”

Başımı iki yana sallayarak reddettim. Kafasını salladı hafifçe o da. Kantine gitmek için sınıfın kapısına doğru ilerlediğinde arkasından “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Bana dönmeden “Beceremeyeceğin bir şey için neden teşekkür ediyorsun?” diye sordu. Umursamaz görünse de her şeyi görüyor, anlıyor, ihtiyaç duyarsa tepki veriyordu. On yedi yıllık hayatımda, benimle en çok ilgilenip bana destek olan üç kişiden biri olması komik geliyordu, diğer ikisi de onun annesi ve babasıydı zira.

Hafifçe öksürdüm. Ders için kitaplarımı ve defterlerimi düzenledim sıramın üzerinde. Çantamdan sonraki dersin kitabını

ve defterini çıkardım; kolumu defterin üzerine, başımı da koluma yasladım. Dışarıdaki güzel havayı izledim. İnsan güzel havada hasralandığında daha kırgın oluyordu. Derken biri, buharı tüten bir bardağı tam önüme bıraktı. Kafamı kaldırmadan gözlerimi kaldırıp ona baktım. O kendine aldığı bardağa bakıyordu dikkatle.

Kafamı kaldırdım o arkama otururken. “Teşekkürler,” diye mırıldandım utanarak. Cevap bile vermedi önemsiz bir detay olduğu ve benim utanacağımı bildiğinden. Fakat ben o ne zaman benim içimi görse kendimi daha kötü hissediyordum. Bir insan anlaşıldığı için mahcup olur muydu? Ben oluyordum. Omzuma kalemle vurunca kafamı ona çevirdim omzumun üzerinde. “Hım?”

“Masanı biraz ileri alsana, sıram yine daralmış bacaklarım sığmıyor.”

“Sürekli uzuyor musun?” Dediğini yaptım.

“Tamam iyi böyle,” diyerek sırasını ayarladı. “Uzun ve yakışıklı olmak benim suçum mu?”

Bunu dümdüz bir ifadeyle söylediği için yüzümde bir gülümsemeye sebep oldu. “Espri yapıyorsan biraz daha az ciddi duran yüz ifaden olmalı.”

“Espri değildi ki,” deyip omuz silkti, dudaklarına götürmüştü bardağını. “Ben espri yapmam.”

Kıkırdadım. “O zaman daha komik oluyor.”

Gülümsedi. “Güldüğünde yedi yaşındaki haline benziyorsun aynı.” Zaten minyon bir yüzüm vardı, gülünce gözlerim kısılıyordu, gerçekten yedi yaşındaki halime benziyordum. “En mutlu zamanlarımdı, keşke o yaşıma geri dönebilseydim.”

İç çekti, sinirlenmişti yine. Dirseklerini sırasına yaslayıp bana doğru eğildi. “Beceremeyeceğini biliyorum ama yine de söylediklerimi aklında tut. Kadın olsaydım ya da bana benzeyen bir kız kardeşim olsaydı Nil'i biz hallederdik ama...”

Sözünü kestim. “Sadece üç ay. Sonra üniversite kazanıp gideceğim.”

Kafasını iki yana salladı bu tutumumu onaylamayarak ama kabullenmiş bir şekilde geri çekildi. “Nil’e bir şey yapamam ama babanı dövmeyle deneyebilirim.”

Levent gibi birinin birini dövme istemesi babamın ne kadar dayanılmaz ve kötü biri olduğunu kanıtlayabilecek bir tutumdur.

“Değmeyecek biri için neden nezaketini zedeleyesin ki?”

“Ben çabuk sinirlenen biri değilim biliyorsun,” dedi Levent gözlerime bakarken. “Ama babanı görünce midem bulanıyor.”

“Benim de.”

İç çekti ve elini saçlarından geçirdi. Çenesiyle sıramı işaret etti. “Çayı sıcak içmezsen hiçbir anlamı kalmayacak.”

Konuyu kapatmak istediğini anlayarak gülümsedim ve önüme dönüp parmaklarımı sardım. Ona masamın üzerindeki defterimi uzattım. “Fizik notlarım.”

Defterimi elimden alıp sayfalarını çevirdi. Zekiydi, sayısalda hepimizden iyiydi ama bu ona yetmiyordu. Fizikte çok başarılı olmak, yetkin olmak istiyordu. Tutkusunu anlıyordum, ben de buradan kurtulmak için çalışacaktım onun gibi.

“Tork,” deyip gözlerini bana diktiğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Sen sınavdaki Tork sorusunu çözmüştün,” dedi.

“Sınav kağıdına mı baktın?”

“Ben yapamadım, sen yapabiliyor musun diye baktım ki yapmıştın.” Beni kendine rakip görmesine gülümsedim.

“Takıldığın bir şey olursa sınıftayken sorabilirsin,” dedim.

“Son dersten sonra sınıfta biraz çalışsak bile Nil seni ispiyonlar değil mi?” diye mırıldandı kendi kendine bir şey düşünüyormuş gibi. Beni zor durumda bırakmaktan endişeleniyordu.

“Kulüp günleri kütüphaneye mi gelsen?” diye sordum aklıma gelen fikirle.

“Nasıl yani?” dedi anlamayarak.

“Dersten sonra kalamam evet ama haftanın üç günü ikişer ders kulüp günü oluyor. Dönemin sonuna geliyoruz; kulübünü değiştiremezsin ama lise son sınıfların kulüp saatlerinde ders çalışmaları için kütüphaneye gitmelerine izin veriyorlar. Ben zaten kütüphane kulübündeyim. Eğer öğretmenden ders çalışmak için izin alırsan kütüphaneye gelersen birlikte çalışırız. Nil hayatta kütüphaneye gelmez ve senin kütüphanede olduğunu bilemez,” diye açıkladım.

Fikrim onu gülümsetti, “Bu iyi bir plan.”

Nil’e yakalanmadığımız sürece onunla ders çalışabilirdik ve bu ikimiz için de yararlı ve eğlenceli olurdu.

“Anlaştık,” dedi keyifle.

Ben de aynı keyifli gülümsemeyle baktım yüzüne. “Anlaştık.”

“Bir şey olursa sorumluluğu alıyorum,” dedi gerçekten kendine güvenen bir ifadeyle.

“Bir şey olmaması için sorumluluk almanı tercih ederim,” dedim gülümseyerek.

Kütüphanede Levent’le vedalaşıp saatime baktım. O kadar dalmıştık ki ders çalışmaya, zilin çaldığını bile işitmemiştik. Bir aydır yakalanmadan kütüphanede çalışmalarımız öyle verimli geçmişti ki tüm konuları bitirmiş, tekrara geçmeye karar vermiştik. Levent’le çalışmak kendi başıma çalışmaktan daha verimli olmuştu. Bir konuyu anladığında onu basitçe anlatabiliyordu, bu da daha kolay anlamama olanak sağlamıştı. Ona tork anlattığımda yüzündeki ifadeyi hatırlayıp gülümsedim. Bana öğretmen olmamı söylemişti ki gerçekten öğretmen olmak istiyordum aslında. İnsanlara ilim

öğretmenin yanında onlara iyi bir insan olmanın önemini anlatmak istiyordum. İç çektim hevesle. Keşke bir an önce buradan gidip üniversiteyi de bitirip öğretmen olabilseydim. Kendi ayaklarım üzerinde durmayı, kendi evimi kurmayı istiyordum.

Eve, on dakika kadar geç kalmıştım ve bu beni çok geriyor olsa da bir bahane üretebileceğimi düşündüm. Sınıf başkanıyım, bir sürü sorumluluk vardı uydurabileceğim. Belki iyi bir yalan düşürdüm eve yürüene kadar.

Eve yaklaştığım sırada, “Ne kadar arsızsın,” sesiyle irkildim ve olduğum yerde durdum. Başımı kaldırdığımda iki metre kadar uzağımda beni bekleyen Nil’i gördüm. Nefretle bana bakıyordu. Evden çok uzakta değildik, beni beklemişti. “Levent’i bu kadar mı seviyorsun?” diye sordu tükürür gibi.

Bu tavrı tüylerimi diken diken etse de dik durdum. Kaşlarımı çattım hafifçe.

“Ne diyorsun Nil?”

“Onunla gizli gizli kütüphanede buluştuğunuzu anlamam mı sandın?”

Kalbim korkuyla çarptı. Ne zamandır biliyordu? Yoksa blöf mü yapıyordu sadece?

“Buluştuğumuz falan yok,” diye inkâr ettim. “O kulüp dersinde ders çalışmak için izin alıyor ben de kütüphane–”

Sözümü bitiremedim çünkü üzerime yürüdü büyük bir nefretle. İrkilerek birkaç adım geri çekildim. Nil her zaman beni korkutan biri olmuştu, ürkütücü ve kötücüldü. Ben dikbaşı, gururluydum ama kötüyü yenecek yürek yoktu bende.

“Çok güzel ve iyi olduğunu düşünüyorsun değil mi?” diye sordu sinirden deliriyormuş gibi. “Benim kötü, kendinin ise zeki olduğunu düşünüyorsun. Ucuz kaltak. Babam, Tütüncülerin oğluyla bırak konuşmayı köşe bucak gizli gizli buluştuğunu öğrendiğinde ne yapacak bakalım?”

Damarlarımdaki kanın çekildiğini hissettim. Babam öğrenirse beni yalnızca dövmekle bırakmazdı bu sefer. "Beni rahat bıraksan olmaz mı? Yanlış bir şey yapmadım ben. Lütfen Nil."

Yüzünde tüyler ürpertici bir gülüşü vardı. "Levent Tütüncü'den uzak durmanı söylememiş miydin sana? Neden durmadın?"

Benden yalnızca nefret etmiyordu. Bana takıntılıydı da. Benim olan her şeyi istiyordu, içinde olduğum her kalpte ya kendi yer almak istiyordu ya da var olmamamı. Şimdi ise Levent'i istiyordu benden. Önce babamı almıştı, sonra Cennet Teyze'yi ve Bülent Amca'yı. Şimdi de Levent'i istiyordu... Dişlerimi ve yumruklarımı sıkıttım.

"Ne zamana kadar devam edeceksin buna?" diye sordum onu durduramadığıma öfkelenip aynı zamanda ona kaybedeceğimi bildiğimden çok üzülerek. Gözlerim doldu.

"Sen ölene kadar?" diye sordu düşünür gibi.

Tüylerim diken diken oldu. Alaycı bir ifadeyle baktı. Beni küçümsüyordu.

"Sen hiçbir şeyi hak etmeyen bir zavallısın. Neden en güzel şeylere sahip olduğunu anlamıyorum," deyip sıkıca kolumdan tuttu ve beni kendine çekti. Zihni normal çalışmıyordu.

"Neden ilçenin en zengin adamlarından biri senin baban? Neden sınıfın en iyisisin? Neden herkes seni seviyor? Neden hep örnek alınıyorsun? Neden en iyi senmişsin gibi? Neden okulun en yakışıklı, en zeki erkek öğrencisi sadece seninle konuşuyor, sadece seninle yakınlık kuruyor? Neden seni seviyor? Neden hep istediğim şeylere senin gibi ezik ve aptal biri benden önce sahip oluyor? Ve ben hazır yapabiliyorken neden bunları senin elinden almayayım?"

Öfkeyle kolumu çekip kurtardım elinden. "Sen hastasın!" Beni göğsümden öyle şiddetle itti ki sendeleyip düştüm. Acıyla inledim.

“Bana deli mi dedin sen az önce?” deyip eğildi ve saçlarımdan tutup kafamı kaldırdı. Histerik bir gülüş oldu dudaklarında. “Senin elinden her şeyini alacağım Derya. Canın çok yansın istemi yorsan usluca her şeyi arkanda bırakır çeker gidersin. Çünkü hep ensende olacağım.”

Arkasını dönüp eve yürümeye başladı. Kazağımın kollarına sil dim hemen gözyaşlarımı. Konu komşu bakıyordu. Aile işine karışılmaz deyip kulak tıkayacak arkalarını döneceklerdi. Zira babamla tartışmak istemezlerdi. Sonları Tütüncüler gibi olacaktı. Duvara tutunarak ayağa kalktım ve üzerimi silkeledim. Deli gibi bir korku büyüyordu içimde. Şimdi ben... eve nasıl gidecektim? Evde yaşayan herkesten korkuyordum ama gidecek başka yerim de yoktu. Cennet Teyze’ye gidersem onların da başı belaya girerdi, zarar gör sünler istemiyordum.

Burnumu çekip kazağımın kollarını avuçlarımda toplayarak gözlerimi kuruladım. Korkunun ecele faydasının olmayışı tenimde birer izdi bu yaşma kadar, çok iyi biliyordum bu gerçeği. Gidecek başka yol bilmediğimden mecburiyetten doğan bir çaresizlikle eve doğru ilerledim ama bahçe kapısından girmeye cesaret edemedim. Kapının yanındaki betondan yükseltiye çöktüm ve babam gelene kadar beklemeye karar verdim. Onlar doldurmadan babama ben ulaşsam belki bu sefer bana inanırdı. Tamam belki yine kızardı ama Nil’in söylediği gibi beni edepsizlikle suçlamazdı. Levent’le kardeş gibi büyümüştük, biliyordu.

Karanlık çöktü, hava daha çok soğudu, acıksam da yerimden kıpırdayamadım. O betonun üzerinde iki büklüm, soğuktan burnumu çekerek kütüphanede çalıştığımız konuyu tekrar etmeye çalıştım fakat korku esir almıştı tüm bedenimi. Hem soğuktan hem de endişeden ellerim titriyordu, aklımı veremiyordum bir türlü ama ders çalışmak tek çıkış kapım olduğundan elimden

bırakamıyordum da defterimi. Kendi evimin kapısı doğduğum gün yüzüme kapanınca hayallerimden bir kapı inşa etmiştim, kendime bırakmazdım onu öyle kolay kolay. Ne olursa olsun kurtulacak, kendimi kurtaracaktım.

Önümde biri durduğunda korkuyla irkildim. Kafamı usulca defterden kaldırıp önümde duran adamın yüzüne çevirdim. Babamdı. Çatıktı kaşları yine. Hemen toplandım ve ayağa kalktım aceleyle.

“Baba,” demiştim ki sol yanağıma çarpan şiddetli bir tokatla kafam sağ omzuma düştü, sözüm yarıda kesildi. Dişlerime kadar yayılan şiddetli sızıyla gözlerim doldu. Yenilmiştim yine. Nasıl olmuştu, ne olmuştu da öğrenmişti bilmiyordum ama babam öfkeliydi yine bana.

Sağ eli kafamın arkasından saçlarımı kavradığında acıyla inledim ve elini tuttum iki elimle.

“Baba ne olur bir dinle beni,” dedim acıyla. “Ben kötü bir şey yapmadım.” Beni saçlarımdan çekerek içeri soktu.

“Ne babası ulan!” diye bağırarak itince dengemi sağlayamayıp dizlerimin ve ellerimin üzerine düştüm.

“Kaç kere dedim sana görüşmeyeceksin o piçle diye?!” diye kükredi üzerime gelirken. “Sen o piçle oynaş diye mi okula gönderiyorum seni! Hamit Kaya’yım ben! Kızına söz geçiremedi dedirtmem!”

“Baba vallahi kötü bir şey yapmadım.”

Evin kapısı açıldı. Kendi yazdıkları tiyatro oyunu beklediklerinden erken sahnelenmişti. Babam beni sürükleyerek içeri çekti. Ayağa kalkmaya çalıştım ama müsaade etmedi. Nil ve annesi içeri girmemiz için kapının önünden çekilirken babam beni, bir canlı değilmişim gibi var gücüyle âdeta içeri fırlattığında yere yığılıp kafamı zemine çarptım. Burnumun kanadığını hissettim. Ellerim

üzerinde kalkmaya çalıştığım sırada babamın kemer tokasının tanıdık sesini işittim. Tüm bedenim korkuyla titredi.

“Başımı belaya sokacaksın sen benim!” O kadar öfkeliydi ki gözü hiçbir şeyi görmüyordu. *Melek annem, neden beni de götürmedin yanında cennete?* Sırtımda hissettiğim keskin acı bir feryada dönüştü. Fakat bu onu durdurmadı. Sövüp sayıyor, tüm öfkesini benden çıkarıyordu. Korkudan ve acıdan kaskatı kesilip ağlayarak bunun bitmesini bekledim. Burnumdan akan kan ahşap zemine damlıyordu. Acı artık hissizleştirmişti neredeyse. Nefes nefese durdu; yorulmuştu kemeri savurmaktan. Aldığım her nefes titrek ve kesik kesikti. Ciğerlerim kanıyordu sanki.

“Okul mokul yok artık!” dediğini işittim babamın. “Evlendireceğim seni bulduğum ilk adamla! Biraz da o çeksin senin derdini!”

İçim korkuyla doldu. Gözyaşlarım şiddetlendi. Önümden geçip gidecekken titreyen elimle uzanıp paçasından tuttum tüm gücümle. O kapıyı bırakamazdım. O kapıyı da yıkmasına izin veremezdim. O kapı olmazdı. O kapıyı yakmalarına izin veremezdim, paçasına yapıştım. “Yalvarırım,” dedim ağlayarak. “Sözünden çıkmam bir daha. Kimseyle konuşmam. Ne olur okula gideyim baba.”

Bacağını hırsla çekti, elim savruldu. “Kes sesini elimde kalacaksın şimdi!” Elini tekrar kaldırmıştı ki karısı tuttu. “Yeter bu kadar... Dersini almıştır artık. En iyi kararı verdin, yorma daha fazla kendini,” deyip tebrik eder gibi babamın sırtını sıvazlayarak onu uzaklaştırdı; arkalarından baktım. Bir eşyaymışım da bozulduğum için beni yerden yere vurup oracıkta bırakmıştı.

Ağlayarak yerdeki kanıma baktım. Sırtım öyle sızlıyordu ki istesem bile yarın okula gidebilir miydim emin değildim ama sürünerek bile olsa gitmek istiyordum. Sürünerek bile olsa bu evden gitmek istiyordum.

Önüme bir bez atıldı, ardından Nil önümde eğildi. “Üniversiteyi kazanıp gidecektin değil mi?” dedi alaylı bir ifadeyle. “Gidemeyeceksin. Ama ben gideceğim. Üniversiteye gidip senin hayal ettiğin ne varsa hepsini yaşayacağım,” dedi memnun bir sesle. Ardından ayağa kalktı. “Temizle kanını.”

Önüme atılan ıslak çaputa uzandım sessizce ağlayarak. Burumdan parkelere akan kanımı içim sızlaya sızlaya temizledim.

“Ben de,” diye fısıldadım ağlayarak kendi kanımı temizlerken ahşap zeminden. “Yaşamak istiyorum.”

Sessiz hıçkırıklarımla içimde koparken yeri temizledikten sonra sessizce odama çekildim. Yaralarımı elimden uzanabildiğince temizleyip acıyla yüzüstü yer yatağıma uzandım. Gözyaşlarımı yastığıma ıslatırken üst kattan gelen neşeli kahkahaları dinlemek zorunda kaldım. Sanki bu evde benim kanım hiç dökülmemiş gibi tasasız gülme seslerinin her bir tınısı yaralı ruhumu öyle acıttı ki içerledim içerledim durdum.

Herkes uyuyakaldığında ben hâlâ yatakta sızlarken Cennet Teyze’ye gitmek istedim ama o kadar takatim yoktu ki cesaret edemedim. Kimseyle evlenmeyecektim. Gerekirse sokakta yaşadım, yine de evlenmezdim. Doğru zamanı bekleyecek, evde derse çalışacaktım. Bülent Amca durumumdan haberdar olacaktı muhtemelen, okulla benim için konuşur, mezuniyetimin sıkıntıya düşmesine izin vermezdi. Şunun şurasında bir ay kalmıştı okulun bitmesine. Sınavdan önceki gece de Cennet Teyze’ye kaçardım. Bülent Amca beni sınava götürürdü. Sonra da başımın çaresine bakardım. İşe girerdim yurtlar açıklanana kadar, gerekirse dilenirdim bilmediğim şehirlerde ama bu evde bir aydan bir gün bile fazla kalmayacaktım.

Gözyaşları ve acıyla gözlerimi kapattım. Hayatım öyle tatsız öyle şanssız öyle kötü öyle umutsuzdu ki çoğu zaman bir kâbus mu

görüyordum yoksa hayatım bir kâbustan mı ibaretti emin olamıyordum...

ARYA ATEŞ

Bir kâbusun içine mi doğdum yoksa bir kâbustan mı uyandım bilmiyorum. Zihnim uyanır uyanmaz hissettiğim tek şey derin bir üzüntü hissiydi. İçim kavruluyordu sanki. Göğsüm sıkışıyordu üzüntüden. Hani uyuyunca her şey geçerdi? Neden geçmiyordu hiçbir şey?

Yumuşak bir yere uzanmıştım, başımın altında bir yastık vardı. Zihnim pushıydı. Alnımın üzerinde nemli bir şey vardı. sıcaktı. Hasta mıydim? Bedenim titriyordu sanki. Kriz mi geçiriyordum yine? Rüya mı görüyordum? Ayırt edemiyordum. O kadının gözleri, sözleri ve beni getirdikleri o ev gerçek miydi? Kalbim korku ve acıyla sancıldı.

Açmaya korktuğum kapalı gözkapaklarım arasından gözyaşlarım sızdı, yanaklarımdan kayıp saçlarıma aktı. Birinin varlığını hissettim o an. Sanki babamı hissetmiştim, gerçekten babam mı gelmişti? Babam ölmüştü benim, gelemezdi ki. Rüya mı görüyordum yine? O ev yanmıştı ama sapaşğlam görmüştüm onu. Belki babamla annem ölmemiştir. Belki de kendi evimdeydim şimdi. Gördüklerim upuzun bir rüyaydı belki de. Ama çok acıtmıştı. Rüyada canı yanınca uyanırdı insan. Benimki çok acımişti ama uyanmamıştım hiç. Hem Ulaş vardı. O rüya olamayacak kadar güzeldi...

Rüyalarla gerçekleri ayırt edemediğim anlar olurdu. Gerçek kâbuslar yaşadığım da olmuştu ama hiçbirini şimdi yanışını izlediğim evin içinde olabileceğim hissi kadar dehşete düşürmemişti beni. Korkuyordum. Aldığım cılız nefes acılı bir inilti olarak döküldü dudaklarımdan. Soğuk ama nazik bir el yanağıma dokunduğunda

korkuyla irkildim, tüm bedenim kasıldı. O nazik dokunuş gözyaşımını sildi yavaşça. Bu nezaketli dokunuş bana Ulaş'ı hatırlattı. Belki de Ulaş gelip kurtarmıştı beni hemen.

“Ulaş,” diye fısıldadım çaresiz bir sesle. Neden benimle konuşmuyordu? Neden bana sarılmıyordu? “Korkuyorum... Sakla beni.” Pürüzlü sesim öyle çaresiz, öyle hasta çıktı ki daha da üzgün hissettim kendimi. Yıllar önce yetimhaneye bırakıldığımda yatak döşek yattığım zamanları anımsattı bu bana. Belki de aklımı kaybediyordum. Belki de yetimhanedeydim yine, Suna Annem yine ateşimi düşürmeye uğraşıyordu. *Ateş benim içimde... Ateşböcekleri gibi...*

Elin sahibi diğer yanağımı da kuruladı ve saçlarıma dokundu hafifçe beni teselli etmek ister gibi.

“Korkma,” diye fısıldadı tanımadığım bir adamın sesi. “Her şey iyi olacak.”

Ben... artık babamın sesini hatırlamıyorum. Ama ben babamı kaybettim. Babam olamaz. Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. Yorgunca elimi kaldırdım ve gözlerimin üzerine kapattım. Buradan gitmek istiyordum, kaçmak istiyordum, saklanmak istiyordum bir yere. Yalnızca Ulaş bulsun istiyordum. Yanmak istemiyordum artık, birazcık daha yaşamak istiyordum.

Korkularıma rağmen araladım gözlerimi kısıkça. Biriken göz yaşlarımda düştü birer birer. Yanımda oturan adamın yüzünü bulanık gördüğüm an Ulaş'ı anımsatmış olsa da gözlerimdeki yaşlar düştüğünde yüzü netleşti ve kalbim endişeyle göğsümde çarptı. Bu adam Ulaş değildi ama onun otuz yıl kadar yaşlanmış haliydi sanki. Sanki zamanda ileri gitmiş, Ulaş'ın ellili yaşlardaki haline bakıyor gibiydim. Ulaş Tütüncü'ye değil Levent Tütüncü'ye bakıyordum.

Levent Tütüncü... Ailemi öldürdüğünden şüphelenilen, yıllarca sebebini bilmediğim bir şekilde kaçtığım; oğlunun, Ulaş'ın içinde koca bir ah olan adam...

Kalbim acı ve korkuyla kasılırken gözyaşlarım şiddetlenmişti. Nil Soykan gözlerime bakarken bana olan nefretini çok net bir şekilde görmüştüm gözlerinde ama bu adamın ağladığı için kızaran gözlerinde nefrete dair hiçbir şey göremedim. Neden ağlıyordu? Ağladığı için kızaran gözlerindeki ifade o kadar tanıdık geldi ki kalbim kırıldı. Dudaklarımdan acı bir hıçkırık kaçtı ve sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Kaderden kaçamayacağımı kabul ediyordum artık. Kimden kaçarsam kaçayım eline düşmüştüm işte. *Yanmaktan bir kez kaçtım ama yine yanacağım işte.*

“Lütfen,” dedim korku ve üzüntü içinde. “Beni yakmayın. Ne olur...”

Söylediğim cümle ona da dokundu. Neden üzgündü o da bu kadar... Sol eli uzandı yüzüme, gözyaşımı sildi yine nazikçe. Dokunuşu bir kelebeğe dokunurkenki kadar dikkatliydi, onu yakacak gibi değildi hiç. Kafam karışmıştı. Zaten karışık. Zaten düşünemiyordum yeterince. Allak bullak olmuştum iyice.

“Yakamayacak artık kimse seni,” dedi. “İzin vermeyeceğim.”

Sol eli sağ kaşımı nazikçe okşadığında içim ezildi, babamın bir alışkanlığıydı bu. O babamın beni nasıl sevdiğini nereden biliyordu? Çok üzgündüm, kafam karmakarışık. Rüya ile gerçeği ayırt edemiyordum.

“Ben... Hiçbir şey... anlamıyorum.”

Yanağımdan düşen yaş sildi yine. “Biliyorum,” dedi. “Biraz daha iyi hissettiğinde her şeyi anlatacağım.” Elini yanağımdan çekip kâhküllerime dokundu ve saçlarımı okşadı. “Ağlama... Seni bu sefer de koruyamazsam, Taner ve Derya’nın yüzüne nasıl bakarım?”

Ona inanmamak için birçok nedenim vardı ama onun bana yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Artık elindeydim, beni avutmasına gerek yoktu. Yoksa var mıydı? Yalan mıydı her şey? Bana

istediğini yapabilir, varsa öcünü alabilirdi fakat o hayal ettiğimden çok uzak şeyler söylüyordu. Ben mi hayal etmiştim bunları? Gördüğüm adamın Levent Tütüncü olduğunu neden düşünmüştüm? Neden Levent Tütüncü'den kaçıyordum? Nil Soykan söylediği için mi? Öyleydi sanırım. Hangisi gerçekti? Gerçek olan neydi ki? Ne oluyordu? Rüyada mıydım, gerçekte mi? Anılarım birbirine karışıyordu, zihnim uyuşmuştu sıraya koyamıyordum hiçbir şeyi. Puslu bilincim yine bulandı. Korkularım ve kâbuslarım bir çukurun içine düştü, yanında beni de götürdü...

Hayat bir perde gibi yığılıyor üzerime, hafif gibi duruyor ama ben altında eziliyorum. Nefes almak zor. Gözlerim açık ama gerçeği görmek zor. Seçim yapmak zor, seçmediğine tabi olmak zor. Yaşamak zor ama ben yaşamak istiyorum. Yanımda Ulaş olduğunda hafifliyor bu tül, ruhum onunla uçuşuyor, olması gerektiği gibi. Sevgi benim en eksik yanımda, o sevgiyi bulduğumda her şey olması gerektiği gibi... Bir süredir her şey olması gerektiği gibiydi... Öyle hissetmişim...

Uyanıktım ama neyin rüya neyin gerçek olduğunu bilmediğim bir noktadaydım. O kadar çok görüntü vardı ki zihnimde, gözlerimi açıp asıl gerçekliği görmekten korkuyordum. Gözlerimi açtığımda göreceklemlerden korkuyordum fakat korkmanın kaderime bir faydası olmayacağını çoktandır biliyordum. Hiçbir zaman çok korkuyor olmamın kaderim üzerinde bir caydırıcılığı olmamıştı.

Titrek bir nefes alıp gözlerimi araladım, uzamış kâhküllerim ıslak kirpiklerime yapıştığından etrafı saç tellerimle bölünmüş olarak görüyordum. Karanlıkta odanın içi, başucumda bir gece lambası yanıyordu. Kalbim şiddetle çarpı göğsüme, kaçmak istedim. Gerçek olamazdı. Gerçek miydi?

İçinde bulunduğum bu oda, dokuz sene önce sahip olduğum odaydı. Yanarken babamın beni içinden kurtardığı, bir cennetken bir anda cehenneme dönüşen odaydı. *Hayır. Burası oda değildi, bir mezardı. Çocukluğumun mezarı.*

Kendimi eski odamda bulmanın verdiği şaşkınlık ve endişeyle zihnim kolayca uyuştu. Yangın, tüm o acılar, Ulaş... Hepsi rüya mıydı? Ben neden bu odada uyuyordum? Bu nasıl gerçek olabilir di? Öncesini anımsayamıyordum, zihnim bulanmıştı. O kadar çok kâbus görmüştüm ki şimdi gerçekliği karıştırıyordum ve panikle-mek hiç yardımcı olmuyordu zihnime.

Ellerimi şakaklarıma yaslayıp gözlerimi kapattım ağlayarak. Benim yanan odamda ne işim vardı? Ne kadar zamandır buradaydım? Kaç tane kâbus gördüğümü, bunlardan kaç tanesinin gerçek anım kaç tanesinin sahte olduğunu bilmiyordum. Yangın hiç yaşanmamıştı da rüya mı görmüştüm? Bu acı, bu özlem, bu kayıp bir rüya olamayacak kadar gerçekti ama bu oda da kâbus olamayacak kadar gerçekti. Ne oluyordu? Üzerimdeki örtüyü başıma kadar çektim ve uzandığım yatakta yumak oldum. Yangın olmamış mıydı? Rüya mıydı bunlar? Ulaş... Hiç sevmemiş miydim onu? Nasıl olurdu? Nerede görülmüş cehennemle cennetin iç içe olduğu? Ben o cehennemi yaşadım, ardından da cenneti. Çok mu günahkârım? Bitmemiş günahlarımın bedeli...

Bu odadan babamın kollarının arasından çıktığımı hatırlıyordum, bu gerçekti. Annemin çığlıkları zihnimde yankılanıyordu her gece, bu da gerçekti. Acıtıyordu, yakıyordu. İnsan acısından şüphe eder mi? Hem insanlar rüyalarında ölünce uyanırlar; bir insan kaç kez ölebilir hiç uyanmadan? *Annem de babam da yanmışlardı bu odayla birlikte. Ama ben neden bu odanın içindeyim?*

Dudaklarımdan acı ve korku dolu hicırıklar kaçarken bedenim zangır zangır titriyordu. Bu bir kâbustu. Ben bir kâbusu

yaşıyordum. Bunların hepsi bir kâbus silsilesiydi, hayatımı ele geçirmişti. Hatıralarımda gezindim, en son Nil Soykan beni tehdit etmişti, değil mi? Gerçekti bu. Beni yandığını izlediğim eve o getirmişti. Cehennemi benim için tekrar inşa etmek mi istemişti?

“Bu delilik,” diye fısıldadım ağlayarak. “Delilik.”

Kollarımı kendime sarıp yüzümü yastığa gömdüm, ağzımdan kısıt kısıt iniltiler döküldü acıdan kıvranıırken. Kalbimin sesi kulaklarımdaydı. Bu odada, bu tanıdık yatağın üzerinde yine dokuz yaşımdaydım o an.

“O yangın gerçektir,” diye fısıldadım, o korkunç kafa karışıklığını ortadan kaldırmak için. “Annemin çığlıkları, babamın beni buradan çıkarışı, yaşadığım tüm acı gerçektir. Ben tüm bunları yaşadım. Bana bunları yaşattılar. Hepsi gerçek. Hepsi acı, hepsi gerçek. Kayıplarım ve krizlerim gerçek. Ulaş gerçek. Onun elleri, sıcaklığı, sarılığı gerçek. Sevgisi gerçek.”

Kendime yardım edebilmek için düşünebilmeliydim. Düşünemez bir hale gelmekten korkuyordum ama korku beni düşünemez bir hale getiriyordu her seferinde. Sakinleşmem gerektiğini biliyordum ama bu oda hiç yardımcı olmuyordu bana.

“Bu ev sahte, geriye kalan her şey gerçek,” diye fısıldadım. Acım sahte olamayacak kadar gerçektir, kalbim sızlıyordu. Ulaş sahte olamayacak kadar güzeldi, benim onu hayal etmemin bir imkânı yoktu. Ben o kadar güzel düşünemez, o kadar güzel göremezdim.

Kollarımı daha sıkı sardım bedenime. Yüzümü yastığa gömdüm, Ulaş’ın boynuna gömdüğümü hayal ettim sakinleşebilmek için. O hep beni kollarına çekiyordu, hep kollarının arasında olmak istiyordum. Orada öyle mutlu oluyordum ki çiçek açıyordum sanki. Bu yüzden onu hayal etmek acı içindeki ruhumu dindirebilecek tek şeydi. Onu düşünmek beni en kötü kâbusların içinden

çıkarıp en tatlı rüyalara götürüyor, bulutlarda gezdiriyordu. İşte b. .
en gerçek sevgiydi. O gerçektir. *En gerçektir.*

*Kelebek... Ulaş gerçek. Aklımı kaybetmiş olamam. Kim öyle güzel
kaybeder ki aklını? Kayıp akıl nasıl hayal eder onun gibi birini?*

"Ulaş," diye fısıldadım üzüntüyle. "Bul beni."

Kendime sakinleşmek için zaman tanıdım. Bu ev sahteydi.
Benim evim değildi burası. Yandığını görmüştüm, ne kadar tanı-
dık olursa olsun her şeyi sahteydi. Üzmemeli, incitmemeliydi bu
beni. Sakinleşmeli, sağlıklı düşünmeliydim ama korkuyordum işte.
Elimde değildi. Ölecektim. Yine bu evde ölecektim. Bu evin yan-
dığını yine izleyecektim. Korkuyordum. Çok korkuyordum.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum. Cesaretimi topladım çünkü
korkum geçmeyecekti, biliyordum. Bu bir kâbus değildi. Bu uya-
nabileceğim bir şey değildi, bu sonsuza kadar kaçmak istediğim
ama kaçamadığım kaderimdi.

Aileme mezar olan evin bir kopyasının içinde bulunmak benim
için yeterince acımasızcaydı ama odamın tamamen aynı döşenmiş
olması delilikti. Bu, deliliğin kanıtıydı. Bu deliliğin sahibi her kim-
se geçmişime dair güzel anılarımı bile elimden almak istiyordu.
Benden bu kadar mı nefret ediyordu?

İçin için ağlayarak karşımdaki duvara baktım. Duvarın rengi
çocukluğumdaki gibiydi fakat üzerinde yaşanmışlığın izi gibi du-
ran çizimlerim, yazıları ve karalamalarımın eser yoktu. Yatağın
ayakucunda, tam çaprazdaki piyano yerli yerindeydi. Benim pi-
yanomun aynısıydı ama yeni duruyordu. Üzerinde tek bir çizik.
tek bir hatıra, tuşlarında tek bir yaşanmışlık izi yoktu. Tuşlarına
benim, annemin ve babamın parmakları hiç dokunmamıştı. Bunu
biliyordum. Bunu çok iyi biliyordum. O benim değildi. Benim
piyanomun enkazı holdingde bir anıt gibi tutuluyordu. Hepsini
biliyordum ama ona bakmak neden bu kadar canımı yakıyordu?

Neden canım bu kadar yanıyordu? Neden bu kadar ileri gitmek zorundaydılar? Yeteri kadar acı çekmemiş miydim? Neden iyi anılarımı da elimden alıyorlardı?

Piyanoyu izlerken bu görüntü o kadar üzdü ki beni nefes almak zorlaştığından uzandığım yerden biraz doğrulup ellerimi göğsüme bastırdım. “Ben,” dedim sessizce ağlayarak. “Evi çok özlemişim. Ben annemi çok özlemişim.” *Ben annemi çok özliyorum. Ben hep babamın hatırasına saklanıyorum çünkü benim annemi özlemeye hiç hakkım yok. Çünkü annem benim yüzümden öldü. Çünkü annem, babamdan, önce beni kurtarmasını istedi. Ben annemi özleyemem. Buna hakkım yok. Ama çok özliyorum.*

Yataktan yavaşça kalkıp tam karşısındaki cama yaklaştım nefes almak isteyerek. Camı açtığımda serin bir yaz havası içeri doldu, ormanın ardında batıp giden güneşe baktım. Pencereden görünen manzara kendi odamdaki görüntünün bir benzeriydi ama bu benim ormanım değildi. Ben hiç bu ağaçlara günaydın dememiş, dallarına binmemiştim. Bu ormanın hatıralarımda yeri yoktu. *Güneş batıyordu ve Ulaş'a değildi.*

Tıpkı eskiden olduğu gibi pencerenin pervazına oturup bacaklarımı kendime çektim ve perdenin arkasına saklandım; odayı görmek acı veriyordu. Kollarımı bacaklarıma yaslandım, gözyaşları içinde batan güneşi izledim. Camın üzerinden batan güneşi okşadı parmaklarım.

“Ulaş gitme,” dedim ağlayarak. “Güneş giderse geceyi bu evin ateşi aydınlatır, çok korkarım. Gitme.”

Dudaklarımı dizlerime bastırıp güneş ormanın ardında kaybolana dek izledim. Kalbim öyle şiddetli sancıyordu ki sanki duruverecekti. Bir ormanın derinlerinde, kendi evimin hayaletinin içindeydim. Bana özel bir cehennem inşa edilmişti. Mezarım ben ölmeden eşilmişti. Ben bu sefer bu evle yanıp kül olacaktım.

Öyle hissediyordum. Bu sefer kimse kurtarmaya gelmeyecekti beni. *Kelebekler ateşten kaçamazlar Ulaş. Yakmayan ateş diye bir şey yok. Biz inanmak istedik diye gerçek olacak sandık ama olmuyor işte. Ateş benim içimde Ulaş, tıpkı senin gibi.*

Gözlerimi ormanın derinlerinde gezdirirken buraya getirildiğimde hatırladığım o anı canlandı tekrar zihnimde. Bu anıyı yangından hemen sonra unutmuştum aslında. Hafızam epey hasarlıydı kazadan sonra. Travma sonrası stres bozukluğu teşhisi konmuştu. Kâbusla gerçeği ayıramayışımın, uykusuzluğumun, krizlerimin, ataklarımın sebebi de buydu.

Yetimhanedeyken Nil Soykan beni aramaya başlayana kadar bu anıyı hatırlamıyordum. Ama dokuz yaşlarında bir kız çocuğuydum; tanımadığım ama bana şefkat gösteren bir kadın, bana bunları bir adamın yaptığından bahsetmişti ve ben o ormanda o adamı gördüğümü hatırlamıştım. O kadın ne derse o şekilde şekillenmişti hatıralarım. Emin değildim hiçbir şeyden. Tek bildiğim o kadının en büyük düşmanım olduğuydu. Umutlarımı çalan kadının beni kurtarmasını umut etmiştim senelerce. Beni öldürmek isteyen kadının beni sevmesini istemişim. Bu hikâyede Nil Soykan'ın yeri neresiydi bilmiyordum ama parmaklarında benden ailemi alan ateşin küllerini vardı.

O gece ormanda yalnızca bir adam değil bir kadın da görmüştüm. Gördüğüm o kadın Nil Soykan, adam ise Levent Tütüncü'ydü. Ben yanan evimizde mahsur kalan anneme ve babama ağlarken onların yanan evi izlediğini, adamın ellerini başına koymuş halde baktığını, kadının ise öylece seyrettiğini görmüştüm.

"Neden?" diye mırıldandım. "Neden onlar ölmek zorundaydı? Neden yaktınız bizi?"

Dudaklarımdan acıyla bir ses çıktı, dudaklarımı birbirine bastırdım ve ses çıkarmamak için daha çok gömüldüm dizlerime.

Aldığım nefes oksijen değil dumandan ibaretti sanki. Nefes aldıkça boğuluyordum bu evde. Burada olmak anılarımla yanmakla eşdeğerdi. Kâbuslarım etrafımı örüyor, duvar olup üzerime geliyordu. Kimden kaçacağımı, kiminle savaştığımı, bu acıyı neden çektiğimi bile bilmiyordum. Yıllarca Levent Tütüncü'nün ailemi öldürdüğünü, beni de öldüreceğini düşünmüş ve korku içinde yaşamıştım. Levent Tütüncü'den yıllarca kaçmış, beni kurtardığını düşündüğüm kadına, teyzem Nil Soykan'a yakalanmıştım. Hiçbir şey anlamıyordum. Levent Tütüncü ile Nil Soykan'ın nasıl bir ilişkisi vardı? Bunu ne için yapıyorlardı? Zaten ailemi almışlardı. Neden hâlâ devam ediyorlardı? İlla benim de mi ölmem gerekiyordu durmaları için? Bizden neden bu kadar nefret ediyorlardı? Nil Soykan mıydı bu hastalıklı zihnin sahibi yoksa Levent Tütüncü mü? İçimden bir ses Nil Soykan diyordu. Gözlerindeki o nefreti unutamıyordum.

Ne düşüneceğimi ne yapacağımı, nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Çaresizdim. Ne bir teselli bulabiliyor ne de avutabiliyordum kendimi. Odadaki tüm bu eşyalar içimdeki kabuk tutmuş yaraları kanatıyordu. Elimi göğsümün tam ortasına koyup derin bir nefes almaya çalıştım. Duvar kenarına koyulan oyuncak sandığının üzerinde gezdirdim gözlerimi. Acaba içi de dolu muydu? Ayağa kalkıp sol gözümünden akan yaş sildim ve oyuncak sandığına gittim, dizlerimin üzerine çöktüm. Benimle birlikte küçük Arya da dizlerinin üzerine çöktü sanki. Sandığın kapağını yavaşça kaldırdık. Küçükken olduğu gibi oyuncak dolu değildi ama içine bırakılmış o tek oyuncak kırık kalbimizi kanatmaya yeterdi.

Sadece evin değil Koca Göz'ün hayaleti de buradaydı. Yanmamıştı, yıpranmamıştı, yepyenydi. Onu elime aldığım ilk anı hatırladım, kalbim bin bir parçaya bölündü. Pembe peluş maymuna uzandı titreyen elim. Onu babam değil, benden babamı alanlar

hediye etmişti ve bu odada elimde Koca Göz'ü tutuyor olmak öyle kahrediciydi ki tanıdık birinin yüzünü görmüş gibi hissetmeden edemedim. Gözyaşlarım onun üzerine yağarken yere oturdum ve onu dizlerime yaslayıp yumuşak tüylerini okşadım.

"Yine karşılaştık," diye fısıldadım büyük siyah gözlerine bakarken. "Eski dostlar böyle yapar." Peluşun eliyle gözyaşlarımı sildim. Küçük Arya ne zaman gizli gizli ağlasa gözyaşlarını biricik arkadaşı silerdi. Sırtımı yatağa yasladım.

"Korkuyorum," diye fısıldadım. "Tüm bu şeyleri çok severdim... Ama şimdi... O kadar acıtıyor ki... Ölecek gibi hissediyorum."

Ellerini gözlerime bastırdım. Gözyaşlarımın hızına yetişemiyordu. Yetişemezdi. Kimse bana yetişemiyordu ki. Benim burada ölmem gerekiyordu. Bu evde, bu odada ölmem gerekiyordu. Yoksa ben değil Ulaş zarar görecekti. Yapardı, biliyordum. Ailem öleli dokuz sene olmuştu ama onlara hiçbir şey olmamıştı. İyiler hep kaybediyordu, kabullenmiştim artık. Ama korkuyordum yine de. Ölmekten korkuyordum. Yanmaktan korkuyordum. Arkamda sevdiklerimi bırakmaktan korkuyordum. Ulaş'ı bırakmaktan korkuyordum. Onu arkamda büyük bir acıyla bırakacak olmaktan korkuyordum. Öldüğümünden öldüğümü bile bilmeyecektim ama geride bıraktığım insanlar için üzülmekten yapamıyordum. Ulaş hiç üzülmese olmaz mıydı? Ben çok üzülürüm.

Gözyaşlarım Koca Göz'ün gözlerine düşüp onu da ağlıyormuş gibi gösterdi, onun gözyaşlarını da sildim.

"Her seferinde bitmek üzere olan hayatıma eşlik etmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diye fısıldadım. "Bu sefer son... Üzgünüm... Ama ben yine kaçmak istiyorum. Çektiğim bunca acıya rağmen yaşamak istiyorum." Başımı Koca Göz'e yasladım. "Çok... Üzgünüm... Ben... böyle olmasına... çok... üzüldüm."

Hiçkırıklarım duyulmasın diye dudaklarımı Koca Göz'e bas-

tırdım. Korkuyorum, buradan kaçamazsam canımdan olacağım.

Korkuyorum... buradan kaçarsam da *canımdan* olacağım.

Ulaş... Canımın içi... Ben, bizi nasıl hayatta tutacağım?

ULAŞ TÛTÛNCÛ

Sırtımı dönüp kaçmak istediğim beyaz duvarların arasına geri döndüğümde aradığım iyi haberin bu duvarların içinde bulunan kimsenin dilinden çıkmayacağını biliyordum. Hiçbir zaman çarem yakınlarda olmadı. Benim dermanımın sırtı hep bana dönüktü. *Onu tanıyamayayım diye.*

Mezarlıkta anlamına vardığım farkındalık ellerini boğazımdan çekmiş değildi. Boğuluyor gibiydim. İnadım olmasa yere yığardı beni bu farkındalık ama deliliğimdi beni ayakta tutan. Gözümü karartmışlığımı korkuma boyun eğmeyen iradenin sebebi. Deli gibi korkuyordum, kaburgamın içindeki kalbim yanık bir kelekten farksızdı ama duramazdım şimdi. *Hayatıma* belli bir ömür biçilmişse ne olmuştu? Her salisesinde savaşırdım, ondan daha değerli ne vardı?

Eren'i bıraktığım yerde buldum. Sanki yerinden bir milim dahi kıpırdamamıştı. Gözlerini bana çevirdiğinde muhtemelen kireç gibi olan suratımı fark ederek kaşlarını çattı hafifçe ama hiçbir şey sormadı. Soğukkanlılığından mıydı yoksa fırtına öncesi sessizlik miydi yaşadığı bilmiyordum.

Herkesin üç farklı kişiliği olduğu söylenir. Ortaya çıkardığım soğuk bir adamdı, sahip olduğum Arya'nın eseri, sahip olduğumu sandığım ise artık yıkılmayacak oluşumdu. *Yıkılmışım...* İçten içe oyulmuşum küçük bir kız tarafından, sağlam sandığım bir kaleymişim ve o küçük kızın bir gidişine yerle yeksan olmuşum.

Eren'in ortaya çıkardığı umursamaz adam, sahip olduğu ise kar-

şımda oturandı. Eren dokuz senedir aynı yerde duruyordu. Benim gibi. O dokuz senedir zihnen aynı ateşin içinde, her gün baştan yanıyorduk.

Ona yeterince yaklaşıncaya oturmadım, ayakta dikildim öylece. Bir süre yüzümü izledi. Bense gözlerimi karakolun beyaz duvarına dikmiştim.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Eren.

Bir şey değil. İki şey oldu. Önce her şeyimi elimden aldılar, sonra da ona belli bir zaman tanıdılar. Çok büyük bir şey oldu. Nil Soykan, Arya’yı almakla kalmadı, ona bir ömür biçti...

“Üç gün,” diye fısıldadım duvara bakarken. “Taner Ateş’in doğum gününe üç gün kaldı.”

Kısa bir sessizlik. Farkına varış ve kabullenemeyiş; kaderin bu kadar acımasız olabileceğini...

Küfrettiğini işittim Eren’in. Bu sabah ona, Arya’nın doğum günü olmasaydı Taner Ateş’in o gün ölmeyeceğini söylemiştim.

“Üç günümüz var yani,” diye mırıldandı.

“Yetmiş iki saat.”

“Ulaş,” diyerek ayağa kalkarken yüzümde ne gördüyse sustu.

“Bulacağım onu,” dedim. “Her şeyi gözden çıkardım ben buraya gelirken.”

Kaşları çatıldı hafifçe ama bir şey söylemedi.

“Ekip geldi mi?” diye sordum; içimde koca bir kaos varken dışımdaki sakinlik deliliğin bir belirtisiydi. Eren’i de rahatsız ediyordu bu, görebiliyordum. Her kaosun bir düzeni vardır derler. O an kaosun düzeni bendim. Arya’yı bulana dek böyle olacaktı. Onu bulduğumda kucağına dağılacaktım. Bir gülüşüne dağılacaktım. Sonra toplanmasam bile olurdu.

“Geldi,” dedi yalnızca. Karanlık gözlerinde artık hiçbir duygu seçilmiyordu. Aynı gözlerle bakıyorduk sanki hayata şimdi.

“Benden hiçbir şey saklamazsın değil mi?” diye sordum. “Sonu-

cu ne olursa ne olsun.”

Gözlerini kırpmadı. “Sonucu ne olursa olsun,” dedi söz verir gibi. “Neye mâl olursa olsun.”

“Gerekirse yetmiş iki değil yedi saatim olsun onu bulmak için. Yaşayacağım yetmiş yılım olsa tek kalemde silerim ama yenilmem bir daha aynı kadere.” Beni anladı, gözlerinde bir yadırgama, kınama ya da korku görmedim.

“Gerek kalmayacak,” dedi. “Hem Arya’yı bulacağız hem de Nil’den her şeyini alacağız. Tıpkı bize yaptığı gibi.”

Başımı salladım. Birlikte Yiğit’in olduğu odaya gittik. Sessizdik ama kafamın içi öyle gürültülüydü ki başım ağrıyordu. Gözlerimi kapatsam senelerce uyuyacak gibi hissediyordum ama zihnim, başımı yastığa koysam bile hiçbir uyku yetmiş iki saatten önce kollarına almazdı beni, biliyordu.

Cam duvarlı odada Egemen’in tanıdık cüssesini gördüm, sırtı dönüktü, önünde savcı duruyordu. Ayaktaydılar, savcı konuşuyordu yalnızca. Eren kapıyı çaldığında ikisinin de bakışları kapıya çevrildi. İçeri girdik. Egemen’le göz göze geldik; zayıflamıştı, yüzü daha kemikli duruyordu. Burada olmamdan hiç memnun değildi. Olayın merkezindeydim, hata yapacağımı düşünüyordu. Yapabilirdim de ama sonraki yetmiş iki saat boyunca sağduyumu bir kenara bırakmıştım. Delirmemek için üzerimden bir şeyleri atmam gerekiyordu, yoksa aklımı kaybedecektim.

Savcı elini bize doğru uzattı. “Ulaş Tütüncü ve Eren Arga,” diye tanıttı bizi Egemen’e.

Muhtemelen Egemen’le olan tanışıklığımızı bilmiyordu. “İkisi de işbirliği yapacaklar bizimle,” diye açıkladı kısaca. Ardından büyük oval masayı işaret etti. Herkes oval masaya geçti, önümüzdeki dosyada ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bunlar bir avukat aracılığıyla görülebilecek dosyalardı. Bense Polis Akademisi’nde-

ki kısa öğrenciliğimi bu belgeleri ezberleyerek geçirmiştım. Kayıt alınan her dosyayı ezberleyene kadar okumuştım. İşe yarar hiçbir şey yoktu. İç boşaltılmış, göstermelik bilgilerden ibaretti hepsi. Bu odadaki herkes biliyordu bunu. Hepimizin aksine savcının önünde çok daha fazla dosya vardı, bizimkilerden farklıydı şüphesiz. Ellerini dosyaların üzerinde birleştirip doğrudan yüzüme baktı.

“Önünüzdekiler, bu soruşturmayla ilgili paylaşılabılır olan bilgileri içeriyor ama sen zaten hepsini biliyorsun.” Biliyordum. Başımı salladım. Zaten atmıştı beni okuldan, şimdi telafi etmek için bu odaya girmeme izin vermişti.

“Elimizde ifadeler ve bazı raporlar mevcut fakat gurur duymayarak belirtmem gerek ki içi boş şeyler. Hatta arşivde olması gereken birçok belgeye de sahip değiliz. Elimizde olsalardı bile bu olayı çözmek için bir ipucu teşkil ederler miydi emin değilim. Önceliğim, olayın nasıl ya da neden olduğu değil; Arya Ateş’in nerede olduğu ve onu sağ salım bulmak. Eğer bunu yapanın Nil Soykan, yaptığı şeyin de nefret suçu olduğu iddianızdan yola çıkarsak bu konuda danışabileceğim kişiler yine sizsiniz. Onu nereye götürmüş olabileceği konusunda en ufak bir tahmininiz bile varsa söylemekten çekinmeyin.”

Nerede olabileceğine dair en ufak fikrim olsa çoktan gitmiş olurum. Bildiğim tek şey kafamın içinde dönen bir tarihten ibaretti. 27 Temmuz... Gece yarısına yaklaşıyorduk. Kırk sekiz saatimiz var demekti yalnızca. *Sakin ol Ulaş. Sakin ol. Bu kadar beklediğine göre hemen yapamaz. Eren haklı. Birden yapamaz. Belki de o akşamki gibi yapacaktır. Belki de o akşamki gibi yakacaktır.*

“Üç gün sonra ayın yirmi yedisi,” dedim ruhsuz bir sesle masaya bakarken öylece. İçim titriyordu. Korkuyordum. En son ne zaman bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Sanki ölecektim. *Ölmek yok. Kimse ölmeyecek. Yaşayacak senelerimiz var. Arya’nın bana gü-*

lüksediğini göreceğim; bir kez daha değil, çok kez daha. Kahkahalarını duyacağım. Ölmek yok. Çıkar aklından. Kullan övündüğün aklını. Şimdi yenilmenin sırası değil. Düştüğünce kalk, gerekirse sürün. Bu sefer kazanmam lazım.

Ben sustuğum için Eren, “Taner Ateş’in doğum günü,” diye açıkladı benim yerime.

“Ateşlerin evi kundaklandığında Arya’nın doğum günüydü. İfade-mizde de bahsetmiştik. Taner Ateş’in bu yüzden toplantıya gitmediğini varsayıyoruz. Teorimiz doğruysa, Taner Ateş’i istemeden öldürdüyse bunun için Arya’yı suçlamış olabilir ve Arya’yı da Taner Ateş’in doğum gününde...”

Sustu. Yeterliydi herkesin anlaması için. O kelimeyi kullanmasına gerek yoktu. Kullansaydı elimden bir kaza çıkabilirdi. Kim olduğu fark etmezdi. O kelimeyle Arya’nın ismini bir arada duymaya tahammülüm sıfırdı.

“Anlıyorum,” dedi Yiğit ciddi, sarsılmaz bir ifadeyle. “Şartlar ne olursa olsun, elimizi çabuk tutacağız. Kırk sekiz saat geçmeden bulalım onu.” O kadar inanarak söyledi ki beni mi teselli ediyordu, kendine mi çok güveniyordu emin değildim. İkincisi olmasını umdum. “Nil Soykan’ı yarın alıyoruz komiser,” diye ekledi Egemen’e bakarak. “Gerekirse alıkoyacağız kendisini. Tahminlerimiz doğruysa bir seri katilden bahsediyoruz. Durumun ciddiyetini kavrasın herkes.”

“Emredersiniz Savcım,” dedi Egemen. “İsterseniz gece misafir edelim.”

“İzliyor muyuz?”

“Evet, Savcım.”

“Bu gece çok kritik, kışkırtmak istemiyorum onu. Evde olduğuna göre Arya başka bir yerde olmalı. Onun zarar görmemesi için elimizden geleni yapalım. Hane sakinlerinin hepsi evdeyken sabah

erkenden alacağız. Kesinlikle kimseyle iletişime geçmelerine izin vermeyin, avukatları dahil. Onları buraya bizzat benim çağıracağımı söylersiniz. Uçan kuştan bile haberin olsun. Tek bir hata istemiyorum.”

“Emredersiniz.”

“Zaman kazanmamız lazım. Nil’i ne kadar elimizde tutarsak o kadar iyi bizim için. Nil’se gerçekten esas suçlu, diğerlerine yaptığı gibi işini bitirdikten sonra hayatına devam etme niyetinde. Zaaflarını düşünmenizi istiyorum. Betül burada mı?”

Diğerlerine yaptığı gibi... Hayatımızı elimizden alıp hayatına devam ediyor öylece. Arya geceleri ağlayarak uyanıp tek başına yetimhanede büyürken o hayatına devam ediyordu. Eren, babasının mezarını bırakıp ülkesinden giderken o, hayatına devam ediyordu. Ben bu hale gelirken o hayatına devam ediyordu. Şimdi hayatımı elimden almıştı ve o hayatına devam ediyordu. Evinde, ailesiyle birlikteydi. Arya neredeydi bilmiyordum ama o evindeydi. Onun gidebildiği bir evi vardı ama hepimizden aldı evimizi.

“Evet, Savcım. Profilini çıkarmasını istedim çoktan.”

“Güzel.”

Egemen diliyle dudaklarını ıslattı ciddi bir ifadeyle. “Eğer düştüğümüz gibi intikam planıysa onu şimdiden içeri almak ters tepmez mi? O zamana kadar bekleyeceğini düşünürsek şimdiden içeri alındığında başka birini görevlendirebilir.”

Kafasını iki yana salladı Yiğit. “Dokuz sene beklemiş bir kadından bahsediyoruz. İşini başkasına bırakmak istemeyecektir. Onu elimizden kaçırma riskine giremeyiz. Belli ki eli kolu uzun biri. Bir maşası olsa bile son ana kadar onu kullanmayacaktır. Biz de Arya’yı bulmuş olacağız. İki türlü de risklerinin olduğunu farkındayım. Fakat Nil’i uzak tutmak daha iyi bir seçenek. Onu içerde tutmamız için bana bir sebep bul Komiser.”

“Emredersiniz. İlgileneceğim.”

"Rehin ve kaçırma konusundaki tecrübelerine güveniyorum," dedi Yiğit elini Egemen'in omzuna koyarak.

Arya'ya kalktı yavaşça, gözlerini Eren'e çevirdi. "Eren Arya'ya, Yiğit Arya'nın bilgisayarı üzerine çalışması için alan yaratalım. Alper'i, Eren'e yardımcı olması için görevlendir." Egemen başıyla onayladı.

"Kendi bilgisayarımı kullanabilir miyim?" diye sordu Eren.

"Tabii."

"Bebek bakıcısına da ihtiyacım yok," dedi aksi olmayan bir ifadeyle. Daha çok iş gücünü Arya'yı bulmaya yoğunlaştırmak isteyen bir hali vardı. "Arya'yı bulmayı en çok isteyen iki kişiden biriyim zaten."

"Yanlış anlama ama gözetim altında yapmazsan bu işi kanıt olarak kullanamayız, soruşturmanın akıbeti açısından iyi olmaz," dedi Egemen.

"Marifetini göstermekte serbestsin, gerekirse yanına Alper'i de alıp istediğin yerde çalışabilirsin," dedi Yiğit. Sonra da bana baktı. "Arya'nın kaybolduğu noktadan başlayıp Mobese kameralarından takip ederek olası hedefler belirlemeye çalışacağız. Sorguları izleyebilir, fikirlerini paylaşabilirsin. Eğer kendine hâkim olabilirsen baskınlara katılmana da müsaade ederim."

Başım la onayladım.

"Tüm dosyalara erişimin var, istediğin ne varsa bak." Polis Akademisi'nden atılmama sebep olan dosyaları kastediyordu. "Her taş kaldırı ama Egemen'in emri altındasın. Disiplinsizlik edersen, ekibin ya da benim başımı derde sokacak bir karara varırsan, daha önce de söyledim, geride kalırsın."

"Hemen şimdi başlamam mümkün mü?" Eve gidemezdim. Bir şeyler yapmam lazımdı.

"Ben de şimdi başlarsam iyi olur," dedi Eren.

Filiz Puluç

Savcı gözlerini Egemen'e çevirdi. "Ulaş'a elimizde ne varsa verelim. Sorularını da yanıtlayalım. Sabit disk de Eren'e teslim et ve onunla git. Sabah Alper'le yer değiştirirsin.

"Anlaşıldı."

Herkes sorumluluklarını anlamış olarak bitirildi toplantı. Yiğit, Egemen'le özel olarak konuşmak istediğinde ilk Eren'le ben terk ettik odayı.

"Ulaş," dedi Eren ben nefes almak için çıkışa doğru ilerlerken.

Gözlerimi Eren'e çevirdim. Yorgun bir ifadesi vardı yüzünde onun da. Bana acıyor muydu yoksa üzüntüsünü acımaya yormaya çok mu meyilliydim bilmiyorum ama hüzne dair bir bakış vardı yüzünde.

"Onu mutlaka bulacağız."

Gözlerimi karşıma çevirdim tekrar. İnanmaktan başka şansım yoktu. "O kadın gözlerimin içine baka baka ölümünden bahsederken zamanım olup olmadığını bile bilmiyordum. Şimdi ise yaşadığını biliyorum ama bu sefer de üç gün kaldı elimde." Arya'yı elimden alıp bana yetmiş iki saat vermişti o kadın.

Arya... Seni üç gün içinde bulamazsam sonsuza dek kaybetmiş mi olacağım? Toplasam, seni gönlümce sevebildiğim, seni mutlu edebildiğim saniyeleri... Kalbinde yetmiş iki saat eder miyim?

Boğazıma dört yumru oturdu. "Bir kere düştüm bu kuyuya," dedim dışarı adım attığımda duraksadım. "Bana bir ip sarkıtıp ateşe verdiler, kuyunun başına da Arya'yı diktiler. Ben o ipi tutarım Eren, yanarım diye korkmam. Tutunduğum ip koparsa diye korkarım." Parmaklarımı şakağıma bastırdım. "Yanayım ziyarı yok," dedim gözlerimi kapatıp. "Yeter ki o ip kopmasın."

"Kopmayacak," dedi. "Bulacağım onu. Halledeceğiz."

"Savcının bana vereceği dosyaların çoğunu ezbere biliyorum."

diye mırıldandım. "Senin elindekilere bakma şansım var mı?"

Düşünmedi. Kafasını sallayarak onayladı beni anında. "Olur. Getiririm sana." Omzuma dokundu teselli etmek isteyerek. O sırada telefonu çaldı. Bekliyormuş gibi anında çıkardı cebinden, cevapladı.

"Akın," deyip beni başıyla selamlayarak sırtını döndü, yürümeye başladı. "Ne durumda? Yok mu bir iz?"

Arkasından baktım. Şimdiden çalışmaya başlamıştı, iz sürüyordu. Bense bana verilenle yetinmek zorundaydım. Elimden bir şey gelmeyişi içten içe tüketiyordu beni. Sıkıntıyla şakaklarımı ov-
dum. Sigara içme alanına giderken beni izleyen adımları duydum. Savcıyla sigara içtiğimiz yere iliştiğimizde Egemen de yanıma ilişti yorgunca. Sessiz kaldık bir süre. Cebimden sigara paketini çıkarıp Egemen'e uzattım.

"Bıraktım," dedi keyifsiz bir sesle ileri bakarken. Ben bir tane yakıtım. Üç ayda aldığım toplam nikotini tek bir gecede almış olmalıydım ama yetmiyordu hiçbir şey.

"Düşman olmuşsun yine kendine," dedi Egemen gökyüzüne bakarken. "Sadece intikam işi değil bu. Neyin oluyor Arya Ateş? Sevgilin mi?"

Sevgili... Çok garip bir kelime. Eğreti duruyor bizim üzerimizde sanki. Arya'ya olan bağımı yalnızca sevgili diye tanımlayamazdım. Eksik kalıyordu. Sevgi ile ilgili evet ama çok yavan kalıyor onun yanında sevgili kelimesi.

Egemen sessizliğimi bir evet olarak anlamış olacak ki, "Ah be oğlum," dedi iç çekerek. İç bile çekemiyordum ben, çeksem temeli çürük bir bina gibi çökecek, dizlerimin üzerine yığılacaktım sanki. Bir arada zorla tuttuğum bu duvarlara ihtiyacım vardı halbuki.

"Yazık edeceksin kendine. Niye geliyorsun?"

Çünkü ben öleceğimi bilsem de ona giden yolu yürürüm ama bir

başkanı yürüte mi bilemem. Ben onunla yarıyorum ama boşken
mi bilemem. Onu kimden hableyemem, seğmem.

"Ben gitmez miydin?" diye andımın sıyrattırdı. Çeri...
yabancıydı.

"Çıktıydın," dedi her bir seale püfletini bana çarptı.
Ben polise oldum."

Ben de polis olmak istemiştim. Babam bulduğumda yakasına
yapışan ilk ben olmak istemiştim. Ama şimdi ne polistim ne de
ceşitli şey babamın yakasına yapışmaktı. Yalnızca Arya'yı bulabil-
mek, onu koruyabilmek biliyordum. Yalnızca onu geri istiyordum.

"Ben olamadım," dedim yere bakarken. "Ama ona gidebilmek
çün bir şansım var. Helu etmeyeceğim."

"Kendini de etme... Arya nüfuzlu bir aileden geliyor, onun için
nisi İstanbul seferber oldu. Geç kalmayacağız."

"Sizin geçiniz benim geçimle bir değil," diyemedim... Arya'yı en
eri ben tanıyordum ve ben ashında her saniye ona geç kalıyordum.
Orada, şeytaniyle bir arada olduğu her saniye ruhen çöküyordu.
bulıyordum. O, kıstan ibaret bir hayatta yeşermiş en güzel çiçektir.
Hayatı hep kıstan ibaretti ama o hep kafasını kaldırıyor, güneşe
bakıyordu. Onu hep güneşe benzetirdim; ne yaşarsa yaşasın yü-
zünü hep güneşe dönen. Ama güneş batıp gece olduğunda aya da
benzerdi. Kâbus dolu gecelerden ağlayarak uyandığında bile yüzü
parlardı ama iyileşmeyen yaraları ruhunu siyaha boyardı. Onun o
karanlık yüzünü bir o biliyordu, bir de ben biliyordum. O yüzünü
bile seviyordum bir bana döndüğünden. Bir bana döndüğünden
güneşi olarım o yüzünü de aydınlatayım istiyordum.

Şimdi, şeytani tarafından her nereye inşa edildiyse cehennemi
umda kaldığı her gece o güzel yüzü yeni aya evrilecekti. Hastane
varmışla, vükâdıkları umursamadan bir keleşin peşine düşüp
uzaklığı anı daha dün gibiydi. Umutsuzluk aniden ruhunu sarı

ğında bir kelebeğe çok çabuk kapılıp gidebilirdi.

Sigarayı tutan elim titredi. Arya'nın çaresizlikle titreyen ürkek ruhunun bulduğu tek çıkış yolu benden sonsuza kadar gitmek olursa ne yapardım? Benim *geçim* sizinkiyle bir mi?

Yumruklarımı sıktım. Yanan sigaramı avucumda sıktım, yandım.

Yandım.

Kelebekler yalan söyler Arya... Peşinden gitme onların...

#3. BÖLÜM

KARAKIŞTA YANAN ÇİÇEK

Sensizlik alır gider başını.
Duraksız ve ucsuz bucaksız
süregelen bir yalnızlık.
Doludizgin yağmurlu günler.
Böyle acırken insanın kalbi,
yüzü nasıl güler?

ARYA ATEŞ

Hayat, siz söndüm sanırken sizi her gün baştan yakabiliyordu. Aştım dediğiniz her tümsekte aynı taşa takılıp düştüğünüz oluyordu. Kaçtım zannederken çoktan yakalanmış oluyordunuz. Ben kaçtıklarına yakalandım, aynı ateşte yüzlerce kez yandım. Daha ne kadar yanacağımı ya da ne zaman söneceğimi bilmiyorum.

Levent Tütüncü benim dokuz senemin katiliydi. Nil Soykan, yetimhanedeyken beni aradığı ilk günden son güne kadar zihnime ince ince işlemişti bunu. Çarpıtılmış eksik bir hatıranın izinde yıllarca Levent Tütüncü'nün beni bulmasından korkarak yaşamıştım. Beni kurtardığını düşündüğüm kadın tarafından yakalanmıştım ve en kötü kâbusumun içine atılmıştım. Bu ev geçmişimin cenneti şimdimin cehennemiydi.

Gece boyunca o pencere kenarında, kucığımda Koca Göz'ün kopyasıyla oturmuştum. Peluşu sıkmaktan sol kolum ağrıyordu

ama ona sarılmayı bırakamıyordum. Güneş doğuyordu. Sağ elimin parmakları pencerenin ötesinde doğan güneşe uzandı. Keşke elimi her uzatışımda Ulaş tutabilseydi elimi. Bir özel gücüm olsa bu olsun isterdim; gökyüzüne her uzanışımda Ulaş elimden tutacaktı.

Burnumu çekip güneşin cama düşen yansımasını okşadım. Gökyüzü o kadar güzeldi ki kalbim kırıldı. Gökyüzünde uçan kuşları izledim. Ben de kuş olmak istediğim yere uçabilmek istiyordum. Ben de gitmek istiyordum buradan.

“Kuşlar gökyüzünde uçuyor,” diye fısıldadım üzüntüyle. “Ulaş gelecek,” diye teselli ettim kendimi. Yanağımı peluşa yaslayıp sağ elimi saçlarımın üzerine koydum ve gözlerimi kapatıp saçlarımı okşadım. “Ağlama Arya.” Gözyaşlarım akıp gitti. “Geçecek... Ulaş gelecek. Bu cehennemden çıkacak, onun cennet kollarında olacağım yine.”

Kendime teselli vermekte küçüklüğümünden beri iyiydim. Her kâbusun ardından kendimi daha iyi bir gün için teselli eder, kendi saçlarımı okşayarak bazen kendime ninni söyledim. Büyümüştüm ama şimdi. Ağlamaktan başka yapabileceğim bir şey olmalıydı. *Ama ben, ne yapacağımı bilmiyorum...*

Ne yapabilirim hiç bilmiyordum. Evin etrafında bir sürü adam vardı. Kapımda biri bekliyordu, birkaç kez konuştuklarını işitmiştim. Zihnimde tüm gece dönüp duran bir gerçek ve bir tehdit vardı... *Ben ne yapacaktım? Bu kadarı, bu nefreti, içine düştüğüm bu ateşi nasıl yenecektim hiç bilmiyordum...*

Başımı dizlerimden kaldırdım usulca, gözlerimi kuruladım. Zihnim endişeden toparlanamıyordu ama soruların ardı arkası da kesilmiyordu. Tüm sorularımın cevabını almak, her şeyi bilmek, her şeyi anlamak istiyordum. Yaşadıklarımın, her gece yanmamın, kurumayan gözyaşlarımın ve korkuyla geçen yıllarımın sebebini bilmek istiyordum. Gerçekten öleceksem bu evde, her şeyi anlamış

olmak istiyordum. Neden ölmem gerektiğini anlamak, ailemin neden öldürüldüğünü bilmek istiyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırmaya devam ederek düşündükçe gelen ağlama isteğimi ve acı çığlıklarımı yuttum. Yanaklarımı tekrar kuruladım ve sırtımı dikleştirdim. Derin bir nefes alıp kurmuş dudaklarımı ıslattım. Tam yerimden kalkacağım sırada kapının tıklatıldığını işitince irkildim korkuyla, olduğum yere sindim. Kapı açıldı. Kısa bir sessizliğin ardından muhtemelen odada beni göremediği için telaşlanan adımları duydum. Arkasında gizlediğim perde aniden açıldığında yerimde sıçradım. Tanımadığım bir adam kaybolduğumu sanarak paniklemiş, beni perdenin arkasında görünce rahatlamıştı.

“Sizi çok önemli biriyle tanıştırmam istendi Arya Hanım. Kahvaltının ilerleyen saatlerinde Nil Hanım da size katılacaklar. Lütfen inin oradan,” dedi adam oldukça resmi bir sesle.

Boğazımda bir baskı hissettim. Nil Soykan buraya mı gelecekti? Beni öldürmek için mi? Kimle tanıştıracaktı beni? İstemiyorum.

“Arya Hanım gerekirse zor kullanma yetkimiz var,” dedi sözünün ikiletilmesinden hoşlanmadığını belli ederek. “Lütfen inin ve beni takip edin.”

“Kimle tanışacağım?” diye sordum kısık çıkan sesimle. Tüm gece ağladığım için sesim kısılmıştı.

“Kendisi aşağıda bekliyor.”

“İstemiyorum,” dedim kafamı iki yana sallayıp.

“Ben de size karşı zor kullanmak istemiyorum. Gelin, beni takip edin lütfen.”

“Kullanıyorsun ama,” dedim. “Sanki beni buraya zorla getirtmemişsiniz gibi bir de nezaket gösteriyormuş gibi davranıyorsunuz.”

Kolumdan sertçe tutup çektiğinde yere indim. Öfkeyle baktım ona gözyaşlarım gözlerimden düşerken.

“Bu yaptığınız suç,” dedim ağlayarak. “Para için suç işliyorsunuz hepimiz. Değer mi?”

Söylediklerim zerre umurunda değildi. “Kendiniz mi yürürsünüz ben mi yürüteyim?”

Kolumu geri çektim sertçe. “Kendim yürürüm... Dokunma bana.”

Elimdeki peluşu yatağın üzerine bırakıp üzerimdeki hırkamı düzelttim. Sabahları giydiğim ince hırkam üzerimdeydi hâlâ. Korkumdan kan ter içinde kalmıştım ama çıkarmıyordum. Sanki beni koruyabilirmiş gibi. Adam kapıyı açıp çıkmam için beklemeye başladığında kapının ardını gördüm ve kalakaldım. İçim ezildi gördüğüm görüntüyle. Hıçkırıklarla ağlamamak için kendimi sıktım, tırnaklarım avuççıklarime battı. *Ben bu evde ya öleceğim ya da aklımı kaybedeceğim.* Bu ev gerçekten benim evimin birebir kopyasıydı, emindim artık. Kapının eşiğinde dikilirken çok tanıdık bir koridora bakıyordum. Bire bir aynısıydı sanki. Bu ev buradaydı ama içinde olması gerekenler yoktu da bir ben kalmıştım sanki. *Şimdi gitme sırası bende mi?*

Ağzımdan titrek bir nefes verip dışarı bir adım attım. Aynı evde onlarsız olmanın verdiği kırıklık kalbimde asılı kaldı. Kalbimin dört odası vardı. O dört duvarına astığım fotoğraflardan biri çatladı, salonun ortasına düştü. Annem ve babam vardı içinde, kırılan camı bana battı. Kapımın açıldığı bu koridor, babamın bana son kez geldiği koridordu. Bu koridor babamın son kez anneme gittiği koridordu. Bizim yolumuz bu koridorda kesilmişti. Biz bitmiştik. Onlar gitmiş, ben geride kalmıştım. Ama bu koridor işte buradaydı. Neden yıkılmamıştı, ayaktaydı?

Gözyaşlarımı hırkamın koluna silip koridora çıktım, hızlı adımlarla koridoru hemen bitirmek istedim. Hiçbir şeyi görmemek için

gözlerimi kapatmak istedim. Fakat her şey ters gitti. Gözlerimi bile kırpamadım. Ayaklarım taş kesildi.

Duvarlardaki resimleri pek hatırlamıyordum, bu yüzden aynı tablolar mı emin değildim ama onları görünce gerçekten eskiden de duvarımızda tablolar asılı olduğunu hatırladım. Tıpkı odam gibi koridor da iyi bir kopyasıydı geçmişin.

Titreyen sol elim istemsizce dudaklarıma kapanırken sağ elimi yanımdaki duvara uzattım gerçekliğinden şüphe ederek. Elim soğuk duvara yaslandığında sanki avucumun içinde bir kalp atıyormuş gibi hissettim. Avucumda atan benim nabzımdı ama sanki duvarın içinde geçmişimiz yaşıyor gibi hissettirdi bana.

Bu koridorda yürüyebiliyor olmak bir hediyeymiş, anne ve babamın odasına girip çıkabiliyor olmak büyük bir şansmış ve ben bunun farkında bile değildim. Şimdi bu koridorda kaç kez gidip gelirim geleyim beni onlara götürmeyecekti; en azından bu dünyada...

Yavaşça adımladım koridoru. Canımın çok yanacağını bile bile merak ederek o odaya ilerledim. Koridorun sonunda, soldaki odanın kapısına uzattım elimi ama dokunamadım. Dokunmakla dokunmamak arasında kaldı ellerim. Bu kapıya ne annem ne de babam hiç dokunmamıştı, arkasında da yoklardı. Fakat neden bu kapıyı okşamak istiyordum? Neden kapıyı çalmak ve içerden beni çağırıldıklarını duymak istiyordum. Onlar yoklardı ki artık. Geri de gelmeyeceklerdi. İçimdeki keder dağında bir volkan patladı. Acı içinde elimi kapıya yasladım ve başımı eğdim. Gözyaşlarım parkeye düştü. Parkeye bakarak acı içinde ağlamaya başladım.

“Keşke... Bu kapının arkasında olsaydınız,” diye fısıldadım.

Hıçkırıkları bedenimi sarsıyor, duvarlara çarparak kulağıma doluyordu. Gözlerimden gözyaşı değil kan akıyordu sanki. Ne kadar ağlarsam ağlayayım bu ev cehennemden öteye gitmeyecekti ve

ti. Tüm sevgisini ve ilgisini vermişti, bana kalbini hediye etmişti. Güzel günler vermişti bana; çiçekli ve güneşli günler. Yaşamayı tekrar sevdirmişti ve en çok da onu çok sevmiştim. Bu cehennemde olmak, acılarının içinde olmak canımı acıtıyordu, evet. Ama onu görürsem geçerdi, öyle hissediyordum. Bir yandan gelsin istiyordum, beni buradan kurtarsın. Bir yandan da gelmesin istiyordum, o da yanmasın.

Aşağı inecektim ve sorularımın cevabını alacaktım. Bu acının sebebini öğrenecektim. Beni yakmalarına izin vermemeyi, onları yakabilmeyi dilerdim.

Beni bekleyen adamın peşinde o tanıdık basamakları indim yavaşça ve dönen basamakların sonunda, merdivenlerin biraz ilerisinde onu gördüm.

Kalbime dar geldi göğüs kafesim.

Geçmiş geride kaldı diyorlar...

Peki bu karşısında dikilen kim?

HAZİRAN 1985

DERYA KAYA

Bu evden çıkmak istiyordum. Benim için cehenneme dönen bu evden çıkmak ve bir daha geri dönmemek istiyordum. Eve kapatıldığımdan bu yana bir ay geçmiş fakat babamın öfkesi soğumuş değildi. Nil ve annesi olayı belli aralıklarla gündeme getirip babamın bana olan öfkesini diri tutuyorlardı. Öğretmenim neden okula gelmediğimi öğrenerek evi ziyaret ettiğinde babamın hiddetinden nasibini almıştı ama onu yolcu etmeme izin verdikleri o kısa anda Bülent Amca'nın müdürle konuştuğunu, mezuniyetimin sorun olmayacağını ve umudumu kaybetmemi tembihlemişti bana. Sınav gününe kadar babamın hırsının

dineceğini umuyordu ama ben dinmeyeceğini biliyordum. Nil bu tutumunu üniversite sınavına sürdürecekti, bu yüzden babamı ikna etmek için hiç uğraşmamıştım.

Fakat bu bir vazgeçiş değildi elbette, bana iş yaptırmadıkları her saniye ders çalışmaya devam etmiştim. Nil, babamı ikna ederim diye düşünüyor, evden kaçabileceğime ihtimal bile vermiyordu. Gidecek bir yerim olmadığını ve babamdan korktuğumu bildiklerinden kapımı kilitlemeyi bile bırakmışlardı hatta. Gidecek bir yerimin olmadığı doğrudu ve oldukça korkaktım ama cesaretin korkusuz olmak değil korktuğun halde yapmayı göze almak olduğunu bilmiyorlardı. En cesur insanların çaresiz insanlar olduğunu da...

Cehennem gibi geçen bir ayda tek yapmam gereken sabretmek ve ders çalışma motivasyonumu kaybetmeden devam etmektir. Herkes uyuduğunda uyanık olanlar özgürdür demişti Levent bana. Kastettiği bu değildi belki ama bu gece yapacağım tam olarak buydu. Onlar uykuya daldığında ben özgür olacaktım.

Şaşılacak kadar serinkanlıydım. Ne bir gerginlik ne de bir korku vardı içimde. Sırt çantama birkaç kıyafetimi koyup zorlukla biriktirdiğim paramı ve lazım olabilecek birkaç şeyi yanıma alıp herkes uyuduktan sonra sessiz yürümeye alışmış adımlarımla bana cehennemden başka bir şey sunmamış bu evi terk ettim. Hiçbir zaman ait hissetmediğim bu yeri terk ederken bir an olsun arkama bakmadım. Tek korkum gidecek bir yerimin olmayışı değil, bu eve dönmeye mecbur kalma ya da yakalanma ihtimalimdi. Gerekirse dilenirdim bu eve geri dönememek için.

Ay, geceyi aydınlatırken sessiz yollarda kimseye görünmemeye dikkat ederek Cennet Teyzelerin evine yollandım. Evleri görüş açırma girdiğinde henüz uyumadığını gördüm ve rahatladım. Köyde karanlık çabuk çökerdi ama Tütüncüler erkenci kuş değildi. Bülent

Amca geç dönerdi çünkü. Levent, annesiyle babasını beklerdi; gün içinde yaşananlar hakkında kısa bir sohbet ederler öyle uyurlardı. Aile hissini bir tek onlarlayken hissediyordum.

Bahçe kapısını açtığımda sekide oturmuş kitap okuyan Levent'in bakışları bana çevrildi ve bir ay sonra beni gecenin bir vakti gördüğü için hem şaşkın hem de endişeli bir ifade belirdi yüzünde. Durumun anormalliğinin farkındalığıyla kitabı yanına bıraktığı gibi yanıma geldi ve yüzümü karanlıktan dolayı göremiyor olacak ki çenemi nazikçe tutup yukarı ayışığına doğru kaldırdı. Dövülüp kapıya atıldığımı düşünmüştü sanırım. İçim ezildi bu düşünceyle. Çok üzücü olurdu öyle olsaydı ama belki benim için daha iyi olurdu.

Levent ayışığında üzerinden bir ay geçmiş olmasına rağmen izi kalan yaralarımı gördüğünde gülümsedim ve kafamı geri çektim.

"İyi akşamlar," dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek. Ne zaman dövülsem utanıyordum yaralarımın ama asıl utanması gerekenler asla utanmıyordu. Hayat çok adaletsizdi. Bu hayata bir çocuk getirmek çocuğa haksızlıktı.

Elini saçlarımın üzerine koydu nazikçe, küçükken mahallede oynarken bana abilik tasladığında hep böyle yapardı. Yumuşak bir ifade vardı artık yüzünde ama gözlerinin arkasında bir öfke bulutu saklanıyordu.

"İyi akşamlar Derya," dedi bana karşılık olarak. "İçeri geçelim, havada ayaz var. Çarpar seni."

Uzanıp sırtımdaki çantamı aldı, neden geldiğimi bile sormadı. Ona gülümsedim içtenlikle ve başımı salladım yavaşça. O biraz ileride giderken ellerimi önümde birleştirip onu takip ettim.

"Bugün son," diye mırıldandım sırtına bakarken. Artık kendimi de sevenlerimi de incitmek istemiyordum. Bugün bu insanları son görüşümdü. Onlardan tamamen kopacak değildim ama en

azından ayakları yere basan bir yetişkin olana kadar buraya dönebileceğimi sanmıyordum hiç. Durdu bir an ve omzu üzerinden bana baktı. Gözlerimin içine bakınca gideceğimi anladı ama bir şey demedi. Kafasını salladı sadece. Üzölmüştü sanki biraz. Ben de üzgündüm gerçi. Böyle bir vedayı kim isterdi ki?

Birlikte eve girdiğimizde Levent yüksek sesle benim geldiğimi bildirdiğinde Cennet Teyze saatten ötürü yüzünde endişeli bir ifadeyle oturduğu odanın kapısına kadar gelmişti. Burnumun direği sızlasa da gülümsemeye çalıştım ama Cennet Teyze'nin gözleri beni gördüğü an dolunca özlemle kendimi kollarına attım ve hüngür hüngür ağlamaya başladım. Cennet Teyze beni her zamanki gibi kollarına aldı, içeri götürdü, ben koynunda ağlarken saçlarımı okşayarak sakinleştirdi.

Sakinleştiğim sıralarda Bülent Amca eve dönmüşü. Bir fasıl da onu görünce ağladım ama sakinleşmem daha kolay olmuştu bu kez. Cennet Teyze ve Levent bizim için yer sofrası kurarken Bülent Amca beni yanına oturtmuş, sakince dinlemiş, ne yapmak istediğimi anlamaya çalışmıştı. Kendi babamın yapmadığı şeyleri yapmıştı. Bülent Amca ufku açık biriydi, cinsiyetlere takılmaz, kız çocuklarının okumasını daha çok destekler, insanlara hep yardım eli uzatırdı. Levent'in babasına hayran olmasına hep imrenirdim. Ben kendi babamdan hep nefret etmişim.

Konuşmam bittiğinde saçlarımı okşamış kafasını sallamıştı. "Anladım ben seni," demişti gözlerimin içine bakarak. "Halledeceğiz birlikte. Sıkma canını."

"Çok sağ ol Bülent Amca," deyip ellerime baktım mahcubiyetle. "Ama babam bana yardım ettiğini öğrenirse..."

Kafasını iki yana sallayıp saçlarıma dokundu şefkatle. "Sen düşünme bunları. Ben her şeyi en güzel şekilde halledeceğim. Bizi de düşünme, biz bakarız başımızın çaresine."

Kafamı salladım mecburen kabul ederek. Yer sofrasında Bülent Amca'yla birlikte karnını doyurdum. Ellerinde büyüdüğüm için yemek yerken çekinmezdim onlardan. Zira ben kendi evimde yemek yerken çekinen biri idim. Bülent Amca ve Cennet Teyze hayvanları kontrol etmek için dışarı çıktıklarında Levent'le yalnız kalmıştık.

"Çalıştın değil mi evde de?" diye sordu aksine ihtimal vermiyormuş gibi.

Kafamı salladım önümdeki biber dolmasını çatalımla ikiye bölerken. "Hı him. Çalıştım, merak etme."

"Öğretmen olacaksın değil mi?" diye sorduğunda gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde hüznünü saklayan bir ifade vardı. "Bir insan ilk eğitimini ailesinden alsa da bir öğretmen herkesin hayatını değiştirebilir. Eğer onlara insan olmanın ne olduğunu öğretirsen senin nefret ettiğin insanlardan olmazlar. Bu şekilde belki sen de iyileşebilirsin."

Levent hiçbir şey düşünmüyor gibi dururken bile bir sürü şey düşünüyormuş gibime gelirdi hep ve her zaman düşüncelerini doğru bulurdum. Hakkımda böyle düşünüp bana bir yol göstermesi beni gülümsetti kırık bir ifadeyle.

"Peki," deyip kafamı salladım. "Öğretmen olacağım mutlaka."

Kaşlarını çatıttı hemen kabul ettiğim için. "O neydi öyle? Doktor ol desem olacak mıydın?"

"Deseydin düşünürdüm," dedim ciddiyetle. "Beni en iyi tanıyan sensin sonuçta."

Başını iki yana salladı. "Sen kendini daha iyi tanıyorsun. Senin ne düşündüğün, ne yapmak ve kim olmak istediğin daha önemli."

Öyleydi ama bunu bana hatırlatan tek kişi oydu. "Biliyor musun seni çok özleyeceğim," dedim içtenlikle.

Aniden bunu söylediğim için utanıp kafasını çevirdiğinde kırdadım. Teni beyaz olduğu için yanakları kızardı ve küçükken yaptığı gibi ağzını kapattı aksi yöne bakarken.

"Tamam kardeş gibiyiz ama yine de çok açık sözlü değil misin?" diye söylendi.

Onun bu haline güldüm. Uzun zaman sonra ilk kez gülmüştüm ve bu yine Levent sayesindeydi. Arkasına yaslanıp bana baktı ve gülümsedi o da.

"Ben de İstanbul'a geleceğim. Öyle şeyler hissetmene gerek yok," dedi.

"Oh," dedim şaşırarak. "İlk kez planını gerçekleştirmeden söylüyorsun."

"Ne olacağımı da söyledim ya," diye karşı çıktı tek kaşını kaldırıp.

Bu ifadesini bilerek yaptığını biliyordum ve sevimli oluyordu. Ona dikkatle bakınca gerçekten yakışıklıydı ve zeki olduğu kadar iyi biriydi de. Nil'in onu neden kendine istediğini anlayabiliyordum ve bu Nil'in ona zarar vermesinden korkmama sebep oluyordu. O kimseyi sevmiyordu, yalnızca ona sahip olmak istiyordu ve insan ilişkilerinin bu şekilde oluşmadığını kavrayabilecek sağduyudan yoksundu. Onda, birini sevebilecek merhamet ya da fedakârlık yoktu ve bu ikisi olmadan bir sevgi açığa çıkaramazdınız.

"Nil'den uzak dur, olur mu?" dedim aklıma gelmişken. "Sadece fesat biri gibi görünebilir ama görüldüğünden çok daha tehlikeli aslında. Bir şeye sahip olmak istediğinde yapmayacağı şey yokmuş gibi geliyor. Seni incitmesini istemiyorum benim yüzümden. Sen de seni incitmesine müsaade etme."

Nil'den o kadar hoşlanmıyordu ki yüzünde iğrenir gibi bir ifade yer aldı önce. Ardından ortamın havasını değiştirmek için alaya aldı söylediklerimi. "Benim bile karşı cinste aradığım kriterler var," dedi idealist bir adam gibi. Birini sevmek eyleminden değil bunun kimyasal reaksiyonundan bahsediyordu.

“O zaman birine âşık olduğunda ilk bana söyle,” dedim gülümseyerek.

“Kendi aşk hayatına odaklan sen,” dedi umarsızca.

Yüzümde muzip bir ifade belirdi. “Böyle söyleyenler hep ilk evlenenler olur.”

“Ben muhtemelen yirmi iki yaşında evlenirim zaten.”

Kaşlarımı kaldırdım merakla. “Neden yirmi iki?”

“Üniversite bitiyor tam o sıralarda. Muhtemelen bulurum birini o zamana kadar. Hemen askerliği aradan çıkarır sonra da evlenirim.”

Gülümsedim. “Bence planladığın gibi gitmeyecek o iş.”

“Neden?” diye sordu kaşları hafif çatılırken.

“Âşık olduğunda akli şaşarmış insanın. Cennet Teyze öyle demişti.” Yoksa annem kendi isteğiyle varır mıymış göz göre göre babam gibi adama... Öyle söylemişti.

Derin bir nefes aldı. “Hadi uyuyalım. Sınavda uyursun yoksa.”

“Ağzından yel alsın,” dedim kulağımı çekip tahta masaya üç kere vurduktan sonra.

“Alır alır,” diye onayladı beni ve soframı toplamaya başladı. Ayağa kalkıp ona yardım ettim.

“Kazandığında ilk bana söyle,” dediğinde ona baktım. “Benim ilk olmaz herhalde ama ilklere biri olursun.”

Başımı salladım. “Merak etme. Sana bir mektup göndereceğim hemen.”

“İyi,” dedi.

Gülümsedim. “Ama o zamana kadar bana hep mektup yazmak zorundasın bak,” diye tembihledim onu. Tek arkadaşım oydu. O evde yalnız olsam da okula gittiğimde o kadar yalnız değildim. Ama bugünden sonra tanıdığım herkesten uzakta olacaktım. Yalnız olmak beni üzüyordu. Levent bana yazmazsa kimsesiz kalırdım.

Her şeyi mutfağa taşıdığımızda bulaşıkları yıkamaya başladım hemen el alışkanlığıyla. Levent de ortalığı toparlamaya başlamıştı. Tek çocuk olduğundan annesine yardım ediyordu her konuda. Cennet Teyze onu, kadının eline bakan bir erkek olarak yetiştirmeyi tercih etmişti. Cennet Teyzem harika biriydi.

“İlk mektubu sen gönder ama. Senin daha çok anlatacak şeyin olur,” dedi Levent büyük tepsiyi bir kenara kaldırırken.

“Olur, ben yazarım.”

“Adresi biliyorsun değil mi?”

“Evet, evet biliyorum.”

“İyi.” Yanıma yaklaşip sırtını duvara yasladı. “Adres değiştirirsen de mutlaka mektubun içine yaz. Zarfa zarar gelse de yeni adresini bileyim.”

“Evet, yazacağım,” diye onayladım. Söylemezdi biliyordum ama benim için endişeli olduğunun farkındaydım.

“Biz zengin sayılırız. Biliyorsun değil mi?” diye sordu bu kez yüzüme bakarak. “Bir öğrenci daha yük olmaz yani.”

Babası inşaat sektöründeydi. Bir gemisi vardı, bununla denizasırları inşaat malzemeleri satarken marangozhanesinde de tahta imalatı yapıyordu. Köyün değil şehrin en zengin insanlarından biriydi Bülent Tütüncü, biliyordum.

Bana ima ettiği şeyi anlayarak başımı salladım. “Biliyorum.”

“İyi,” dedi yalnızca. Kalbimi kırmamak için her şeyi üstü kapalı söylüyordu ama anlıyordum ben onu. Kardeşler birbirini anlardı bence.

İşimizi bitirdiğimizde içeri döndük. Cennet Teyze ve Bülent Amca içeri girmişlerdi çoktan. Bülent Amca odasına çekilmişti, Cennet Teyze içerdeydi, bana yatak sermişti.

“Bugün birlikte uyuyalım mı? Eskisi gibi?” diye sordu bana.

“Sınava girecek rahatsız olmasın,” diye araya girdi Levent ama kafamı iki yana salladım. “Hayır olmam. Cennet Teyzemle

uyuyacağım,” deyip onun yanına ilerledim gülümseyerek. Rahatsız olmak bir yana, harika olurdu.

Birlikte yer yatağına girerken Levent ışıkları kapatıp bize iyi geceler diledi ve kendi odasına gitti. Cennet Teyze’yle yer yatağında uzanmış, eski günleri hatırlayıp burada son gecem olduğunun bilinciyle usulca gözyaşı dökerken o da beni kollarının arasına aldı. Sarıldım, çok üzüldüğümünden ağlayarak uykuya daldım. Bu hayatımın hem en buruk hem de en huzurlu gecelerinden biriydi. Bir daha bu kolların arasına girmem belki de on seneyi bulacaktı.

Yaşım henüz on yedi.

Ama hayat, sevdiklerime hep hasret bıraktı beni...

ARYA ATEŞ

Levent Tütüncü... Ona dair çok hatırıya sahip değilim. Hatırladıklarım da yüzü çok bulanıktı hep, hiçbir zaman net bir şekilde hatırlayamamıştım. Fakat şimdi, görüş açım gözyaşlarımdan ötürü zaman zaman bulanıklaşıyor olsa da onu gördüğüm ilk an tanımıştım. Ayakta, gergin bir bekleyiş içindeydi ve siması o kadar tanıdıktı ki kalbim kırılmıştı. Kalbim yumruğum kadardı, her bir darbe dört odasını başına yıktı. Eğer otuz yıl kadar daha yaşama şansım olsaydı Ulaş’ın bu görüntüye varışını yanında canlı izlemiş olacaktım belki de. Bu düşünce kalbimi daha çok kırdı. Ulaş yok ve ben hiç olmak istemediğim bir yerdeyim şimdi.

Merdivenleri bitirdiğimde ellerim titriyordu. Korkuyordum, endişeliydim ve çok üzgündüm. Cehennemin içindeydim, kaçtığım şeytanım da tam önümdeydi. Ama o da en az benim kadar gergindi ve gözlerinde aradığım o nefreti bulamamış olmak tüylerimi diken diken etmişti. Normal bir aklın ürünü değildi bu ev, kimseden de normal bir tepki beklemiyordum artık. Ne

düşüneceğimi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Akışına bırakmıştım her şeyi. Bir an önce olsun bitsin istiyordum. Korkuyla yaşamaktan bıkmıştım artık.

Levent Tütüncü üzgün bir ifadeyle beni izledi. Bana bir adım attığında irkilerek geri çekildim fakat o an fark ettiğim şey duraksamama sebep oldu. Levent Tütüncü henüz ellili yaşlardaydı ama bir baston tutuyordu ve bunun sebebi topallıyor oluşuydu. Sağ bacağını kullanamıyordu.

“Masaya geçin lütfen,” dedi beni aşağı indiren adam sanki misafirliğe gelmişiz gibi yolu gösterirken. “Nil Hanım ilerleyen saatlerde katılacaklar aranızda. O zamana kadar Arya Ateş’e kendinizi anlatmanıza müsaade etti,” dedi Levent Tütüncü’ye. Kaşlarımın çatılmasına sebep oldu bu. Bunumu çekip dik dik adama baktım ama umurunda bile değildi tavrım.

Levent Tütüncü ağır aksak tanıdık bir konumda yer alan yemek masasına ilerlediğinde istemeyerek de olsa peşi sıra ilerledim. Soru soracak en doğru kişiyi bulmuştum ve kafa karıştırıcı şekilde düşünmanlık sezmemekle beraber ona yapılan muamele bana yapılanla aynı gibi geldiğinden karnım ağrımaya başlamıştı. İhtimal vermek istemiyordum hiç aklıma gelenlere. Dokuz seneden bahsediyorduk. Dile kolaydı. *Yalnızca dile kolay...*

“Ateşin nasıl?” diye sorduğunda sesini ilk kez duyduğum için tüylerim diken diken oldu yine.

“Anlamadım,” dedim alçak sesle.

“Ateşin çıkmıştı dün. İyi misin şimdi?”

Ateşimin çıktığını nereden biliyordu emin değildim ama bu öylesine sorulmuş bir soru değildi. Meraklıydı ama bir tür çekingenlik de seziyordum.

“Ateşim yok sanırım,” diye cevapladım sorusunu burnumu çekip. Hiç iyi değildim ama ateşim olduğundan değildi bu.

Levent Tütüncü bir sandalyeye geçip oturdu; ona en uzak köşeye geçtin usulca. Masa da yok yoktu. Resmen dalga geçiyorlardı benimle. Son kez şifaret mi veriyordu o kadın bana dalga geçer gibi?

"Arıma gidiyor insanın," dedi Levent Tütüncü bastonunu masaya vururken. "Ama sağlığıma dikkat etmen lazım. Yemeye çalış." Arıyo.

Gözlerindeki ve sesindeki yumuşaklık kanıma dokunduğundan gözlerimi sıktım. Ellerimi bacaklarım üzerinde yumruk yaptım. Sol gözümünden bir damla yaş düştü önümdeki tabağın içine. Bana gözlerimin kırmışlardı tam dokuz sene.

"Nis benimle dalga mı geçiyorsunuz gerçekten?" diye sordum biddetkânenek.

Levent Tütüncü bu beklenmedik çıkışıma şaşırda da böyle bir renki bekliyormuş gibi ifadesi anında normale dönmüştü, gözlerinde derin bir hüznün ve öfke belirmişti ama öfkesi bana değildi.

"Ben senin sandığın kişi değilim Arya," dedi gözlerimin içine bakarak. Tüylerim diken diken oldu.

Beynime bir şok dalgası halinde vuran kelimeleri tüm ruhumu sarsırken farkında olmadan kaçma dürtüsüyle sandalyemi geri ittim ve parkeye sürtünme sesi bir gerilim müziği gibi ortamı daha çok gerdi.

"Ben," dedim aslında ne söyleyeceğimi bilemeyerek. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Yüzündeki ifadede dokuz senedir intikamını güttüğü bir kıza karşı nefret ya da öfke göremiyordum Nil Soykan'ın gözlerinin akması...

"Benden korkuyorsun değil mi?" diye sordu bu onu kahrediyormuş gibi.

Oysa içgüdü ki bunu söylerken bana her şeyden şüphe ettirir. O dokuz senedir kaçtığım bu adamsa eğer artık gidecek bir yerim

yoktu, bana oyun oynaması için mantıklı bir sebep gelmiyordu aklıma. Neden bu kadar üzgündü? Bir şeyler yanlıştı. Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şeyler çok yanlıştı.

“Kendimi açıklayabilmeyi o kadar uzun zamandır bekliyorum ki,” deyip sustu ve yutkundu yorgun bir ifadeyle. Kuruyan dudaklarını ıslattı. Kafasını toplamaya çalışıyordu sanki. “Senin hayaline kendimi binlerce kez açıkladım ama şimdi sana söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Altına sokulduğum yük o kadar ağır ki... Sen karşımda böyle korkudan titrerken seni nasıl sakinleştiririm, nasıl bana inanmanı sağlarım, bilmiyorum. Üzgünüm, Arya...” dedi gözlerine bakarak. Gözleri, dolmuş ama yağamayan bulutları anımsatıyordu. Altına girdiğim yük demişti, kendimi açıklamayı uzun süredir bekliyorum demişti. Ne oluyordu? Korktuğum şey onun başına mı gelmişti?

Yüzündeki bu ifade o kadar tanıdıktı ki korkmama rağmen üzüntüsünden şüphe edemedim. Ben çok fazla hüznün içinde büyümüştüm, yetimhanede yıllarımı geçirmiştım. Ben o kadar hüznün taşıyıştım ki hüznü içinde taşıyan bir bedeni hemen seçebiliyordum. Karşımdaki adam, Levent Tütüncü, nefret dolu kindar bir adam değildi o an, hüzne boğulmuş ahiyla yanmış bir adamdı. İç çekti sonra, nefesinin önünde bir dağ olsa ahiyla yanardı.

“Her şey yalan Arya.”

Nabızım damarlarımdaki izini kaybetti.

“Ben, sandığın adam değilim. Ben annene o gözle bakmam... O benim kız kardeşimdi.”

Kız kardeşim... Bu iki kelime zihnimde dönüp dururken gözlerimden birkaç damla düştü, sağ elimi dudaklarımın üzerine kattım.

“Ben babana bunu yapmam Arya... Baban benim can kardeşimdi. Onları ben tanıştırdım. Ben onlara bunu nasıl yaparım?”

Yüzünden düşen yaşlar zihnimde cam kırıklarına dönüştü. Birer birer battılar, canımı yaktilar. Bizi buraya ne için koydular? () zaman bizi neden bu kadar yaktilar? Anlamaya çalıştım bir şeyleri. Kavramaya çalıştım. *Ama her şey yalanmış...*

“Evimiz yanarken,” dedim titreyen dudaklarımla, “oradaydınız ama. Ben gördüm sizi.”

Başını salladı. “Biliyordum,” dedi pişmanlıkla. “Geç kaldım Arya. Size geç kaldım... Nil’in annene zarar vermek isteyeceğini, ondan babanı da almak isteyeceğini biliyordum. Engel olamadım...”

Söyledikleri zihnime bir kurşun gibi saplandı. Ne bekliyordum ya da beklemiyordum emin değildim ama duyduklarımın ağırlığı göğsümü dar etmişti yüreğime. Nil Soykan, benim öz teyzemdi. Annemin ablasıydı. O mu yapmıştı tüm bunları bize? Anneme zarar vermek, babamı mı almak istemişti? Midemin bulandığını hissettim. Gitmek istiyordum buradan. Dinlemek istemiyordum hiçbir şey.

“Gitmek... istiyorum,” diye fısıldadım yumruklarımı sıkarak. “Anlamıyorum hiçbir şeyi... o... kadın benim teyzem...”

Öyle öfkeli hissediyordum ki kendimi. O kadın karşıma çıksa rüyalarımda bile yapamayacağım şeyleri yaparmışım gibi geliyordu şimdi. Nasıl yapabilirdi? O mu yapmıştı her şeyi? Babamı elinden mi almak istemiş annemin? Ne demekti bu? Neden annemin canını yakmak istemiş? Neden yapar bir insan bunu? Sıradan biri değil ki annem onun için; kardeşi... İnsan nasıl yapar bunu kardeşine? Aklım almıyor benim.

“Nil ve annen öz kardeş değiller. O kadın annenin zulmü oldu. cehennemi oldu hatta Azrail’i oldu... Ama Derya’ya abla olmadı hiç...”

Kafamın arkasının uyuştüğunu hissettim. Ellerim titriyor, göğsüm sıkışıyordu.

“Neden?” diye sordum titreyen ellerime çevirirken gözlerimi. O kadar çaresiz hissettim ki kendimi. Etimi kesseler akmazdı kanım.

Bir süre sessiz kaldı Levent Tütüncü. "Annemin sahip olduğu her şeye sahip olmak isterdi hep... Olurdu da. Her şeyini aldı annenden. Aramızı bozdu bizim. Eşim, Derya'nın da aklına girdi, uzak düşürdü bizi. Bir Taner'i kalmıştı annenin. Onu da almak istedi ama alamayacağını biliyordu."

Kalp atışım kulaklarımda zonkladı. Dışımı duymuyordum artık, tamamen içimdeydim. Kendi içimdeydim. Nefesimin şiddetli sesi uğulduyordu kulaklarımda. Göğsüm inip kalkıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım.

Kafamın içinde Levent Tütüncü'nün sesi yankılanıyordu.

Annemin olan her şeyi almak istemiş o kadın. Bu yüzden mi ölmüş annem? Annemden de kalbinde taşıdığı canı istemiş bana yaptığı gibi. Babamı alamayınca kendi canını almış annemin. Öyle mi ölmüş gerçekten? Babam annemden vazgeçmemiş diye mi ölmüş annem? Annem babamı sevdiği için mi ölmüş babam? Babamı mı istemiş? Annemden her şeyini istemiş. Her şeyini. Bir babam varmış demek ki annem için. Bir de ben varmışım. Beni alamamış bir tek. Şimdi sıra bana gelmiş. Benden de aldı her şeyimi.

Duvardan güç almak istedim ama dizlerim bedenimi daha fazla taşıyamadı. Atak geçiriyordum yine; bu kez gözlerim de kararıyordu, ayakta duramıyordum. Omzumu duvara yaslayıp kayarak yere oturdum. Sarsılıyordu tüm bedenim. Öyle bir kötülük sarmıştı ki etrafımı, beni yakası vardı. Öyle çok üzülüyordum ki ölesim vardı. Öyle çok haksızlığa uğramışlık vardı ki içimde umutlarımı öldüren herkesi ipe götüresim vardı.

Levent Tütüncü'nün topallayan bacağını zorlayarak elinden geldiğince çabuk yanıma gelmek için gösterdiği çabayı izledim gözyaşlarım içinde. O da ağlıyordu sanki. Ya da ben çok ağladığım için yanlış görüyordum.

Ulaş... Her şey boşunaymış... Her şey bir hiç içimmiş... Her şey bir kadının hırsı içimmiş... Annemi babamı kaybedişim, dokuz sene

yanışım, acı çekişim, kendimi kaybedişim, senin sırtındaki kamburun, sustukların, suçlamaların, benden kaçışların ve bana döktüğün gözyaşların... Her şey boşunaymış canımın içi... Verdiğimiz savaş bizim bile değilmiş, bizler bir hiç uğruna kurban edilenlermişiz. Kurban edilmişiz Ulaş. Kurban edildiğimiz savaşın bizim olduğuna ikna edilmişiz. Her şey boşuna...

Yaşım henüz on sekiz...

Ama hayat, beni hiç sevmemiş sanki...

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Kayıp... Öznesi değişir, hissi değişir, ölçüsü değişir, kanar durur için için ama hiçbirini doğrulmasına engel olmaz insanın, kalkar devam edersin hayatına. Bu takıldığın ilk çelme değil, son da olmayacak, sen kalk ayağa elbet sarar zaman yaralarını der devam edersin yaşamaya. Ederdim...

Hayatımın en büyük çelmesini babam takmıştı bana ya da öyle sanmıştım. Bilmiyordum artık gerçeğin ne olduğunu ben de. *Farkında olmadan çok fazla şey kaybetmişim...* O gün, babamdan şüphe ettiğim ilk gün, içimin parçalanışını hâlâ dün gibi hatırlıyordum halbuki. O boşluğun dolmayacağını da içimdeki o yaranın geçmeyeceğini de çok iyi biliyordum ama hayata düştüğümünden yerden devam etmiştim işte. “Kalk Ulaş,” demiştim her seferinde, “Senin erecek muradın varmış demek ki bak yaşıyorsun hayattasın hâlâ.” *Ayaktasın hâlâ.* Her seferinde kalktım ayağa. Öyle dik değildi duruşum, sırtımdaki o görünmez kambur eğmişti boynumu ama ayaktaydım günün sonunda.

Tanıştığım her yeni insan yaşımı öğrendiğinde yaşımdan büyük durduğumu söylerdi. Yaşadıklarım beni bu hale getirmişti. Bunun sebebi, her senenin ruhuma iki kat fazla geliyor oluşuydu. *On bir artı on sekiz. Yirmi dokuz eder. Otuz beş yolun yarısı ve benim yalnızca altmış saatim kaldı...*

Bir silre öncesine kadar alışmıştım yeni hayatımın düzenine. O ateş içinde bir yende hep yanıp durmuştu ama alışmışımı düşünmüştüm. O ateşin aşkına düşeceğim aklımın ucundan geçmezdi. O ateşle yandığımdan değil söneceğinden korktuğumdan ellerimle tutuyacağı derin bir uykuya yatsam rüyama dahi girmezdi fakat şimdi tek gerçeğimdi. Tek gerçeğim, en büyük korkumdu başıma gelen.

İlk tanıştığımızda da bir kaldırırma düşmüştük onunla ve ben onu yine bir kaldırırma kaybetmişim. Arya'yı kaybettiğim o kaldırırma düşmüş, kalkamamıştım oradan. Bedenim kalkmıştı yerden, duramazdı çünkü orada ama ruhum o kaldırırma çakılı kalmıştı. Bu sefer düştüğüm yerden kalkamamıştım. Bu sefer kalkamamıştım ve eğer elimden tutup kaldıran Arya olmazsa o kaldırırma mezarım olacaktı benim. Ben ölene kadar o kaldırırma onu bulacak, kaybedecek ve onu bekleyecektim.

Elimi yüzüme götürdüm, beyaz kâğıda bakmaktan ağrıyan gözlerimi kapattım. Öğle saatleri yaklaşıyordu. Ayın yirmi beşiydi. Dokuz senede toplanan delil ve raporların tutulduğu dosyalar yığılıydı önümde. Polis okulunda ezber ettiğim her dosyayı yeni bir bakış açısıyla tekrar ediyordum. O zaman babamı suçlayarak bakmıştım hepsine, şimdi satır aralarında Nil Soykan'ı arıyordum. Bakış açısı pek çok şeyi değiştirirdi ve bu kez dosyaları okurken çok daha farklı sorular belirmişti kafamda. İnanmak mı istiyordum yoksa tamamen objektif bir şekilde mantığım mı kabul ediyordu bu teoriyi emin olamadım ama Eren'in fikri daha da mantıklı bir hale gelmeye başlıyordu. Fakat Arya'ya bir faydası yoktu bunun. Bana bir faydası yoktu. Gerçeklerden vazgeçer, tek gerçeğimi Arya kabul ederdim. Bana yalnızca Arya gerekiyordu.

Sabahın erken saatlerinde bir sokak arkadaşım elinde bir görüntüyle çıkagelmişti. Onlardan Arya'yı, kafenin ve evin çevresini izlemelerini istemiştin daha öncesinde. Ve bu sabah

Filiz Puluç

arkadaşlarımdan biri Arya'yı bir arabaya binerken gören çocuğu getirmişti karakola. Nil Soykan'ı teşhis edememişti ama bir kadın olduğundan emindi. Egemen, Nil Soykan dahil olmak üzere tüm Soykanları ve Nil Soykan'ın annesiyle babasının ifadelerini almak üzere çıkardığı emri uygulamakla ilgileniyordu şimdi. Fakat Nil Soykan'ı kilit altında tutmak değildi benim gayem, Arya'nın yerini öğrenmekti. Onu Arya'dan uzak tutmak için bir kanıt istiyor, onu arıyordum fakat bulamıyordum. Varsa da karartılmıştı. Tek umudum Yiğit'in zaman kazanmak için durumu usulüne uydurabilmesiydi. Avukatları sorun çıkaracaktı ama Yiğit'in bunu halledebileceğine inanmak istiyordum. Zaman kazanmak için her şeyi yapardım. O kadın Arya'dan uzak dursun diye her şeyi yapardım.

Sızlayan gözlerimi açtım, önümdeki dosyayı kapattım. Mavi dosyanın üzerine koydum sağ kolumu. Diğer elimle sabırsızca alnımı ovduğum sırada kolumun yanına bir bardak kahve bıraktı Egemen. Sonra da yanımdaki sandalyeye bıraktı kendini. Tamamen bana döndü usulca, sağ kolunu masaya yasladı. Gözlerimi beklentiyle yüzüne diktiğimden henüz gelmediler der gibi başını iki yana salladı.

Buharı tüten kupanın kulpunu kavradı parmaklarım, "Eyvalah," dedim ona bakmadan.

"Bulabildin mi bir şey?" diye sordu not aldığı kâğıdı kendi önüne çekerken.

O, gözlerini yazdıklarımda gezdirirken bir yudum içtim kahveden, sigara içme isteğiyle dişlerim sızladı.

"Annenin ifade vermesini mi istiyorsun?" diye sordu bunu benim istememe şaşıarak.

Yutkundum, sol elimi saçlarımin arasına geçirdim. "Ben istemesem bile Yiğit bunu planlıyordur zaten," dedim kendi kendime konuşur gibi. "Ben soramam ona her şeyi. Yiğit sorar." Çenemle

dosyaları işaret ettim. “Ben bu dosyaları ezbere biliyorum. Bir şey çıkmayacak ne kadar okursam okuyayım. Çıksaydı daha önce tutardım ipin ucunu, önceden şüphelenirdim o kadından ama çıkmadı işte.” Öfkeyle sıktım kupayı. “Eren’in o kadından şüphelenmek için bir sebebi vardı çünkü o benim aksime her şeyi hatırlıyor.”

Eren kuvvetli bir hafızayla noktaları birleştirerek iz sürmüş, Nil Soykan’ı takip etmişti gizliden gizliye. Bense olan bitenden aslında bihaberdim, gözlerim bağlı kovalamıştım düşmanımı yıllarca. İkimiz farklı kulvarlardaydık onunla. Bu yüzden onun sahip olduğu belgeleri okumayı istiyordum. Bir şey bulabilirsem o verebilirdi bana bunu.

“Kanıt yok, ipucu yok, düzmece bir hikâye var ortada. Bize yol gösterecek bir şey varsa şu durumda o da geçmişte gerçekten yaşanmış detaylar olabilir. Belki o zaman bir ipucu bulabiliriz. Annem ve Kenan Çetin dışında Nil’i eskiden beri tanıyan kimse yok etrafımızda. Annem bizden daha çok şey biliyor olmalı.”

Annem üzülün, o günleri hatırlasın ya da savcı tarafından sorgulansın istemiyordum elbette ama o kadar çaresizdim ki beni düştüğüm dipsiz kuyudan çıkaracak her uzantıya uzanıyordum elim. Normal şartlarda değildik şu an. Böyle ince şeyleri düşünecek durumda değildim. Hayat memat meselesiydi bu.

“Sende haber var mı?” diye sordum diğer detayları bilmek isteyerek.

Öne doğru eğilip sağ kolunu masaya yasladı, yüzü bana dönüktü. “Bakıyoruz. Nil Soykan’a ait olan veya olabilecek her şeyi, kamera görüntülerini, telefonları, faturaları, plakaları, aklına gelebilecek her şeyi araştırıyoruz.” Şeffaf poşetteki tanıdık telefonu bıraktı masaya. “Arya’nın olay yerinde bulunan telefonu geldi incelemeyi.”

Ekranı kırılan telefona uzandı elim hafif bir titremeye. Ekranda bizim fotoğrafımız belirdi. Esra’nın çektiği bir fotoğraftı, gülümseyerek birbirimize bakıyorduk. Kalbimde derin bir sızı peyda oldu.

“Sonuç?” diye sordum fotoğrafımıza bakarken.

“İşe yarar bir şey yok,” dedi sakın bir sesle. “Parmak izleri Ar-ya’ya ait yalnızca.”

Açma tuşuna bastım; içine baktıkları için şifresi kalkmış olmalıydı. Öyle de oldu. Açıldı telefonu. Ana ekranında bir fotoğrafım karşıladı beni. Onun evinde, koltukta oturmuş, başımı arkaya yaslamış kucacımdaki Elmaşekeri’ni seviyordum. Kendisi çekmiş olmalıydı haberim yokken. Yutkundum boğazımdaki yumruyu yutmak isteyerek. Neden bilmiyorum ama aramalarına gitti elim. En son aradığı kişi bendim. İsmimin yanına kalp koymuştu. Benden başka Esra ve Deniz vardı listesinde yalnızca. Son aramalarından çıkıp mesajlarına dokundum. Mesaj listesinde en üste sabitlenmişti adım. Elim istemsizce ismimin üzerine gitti, mesajlaşmalarımızı açtım. Mesajlarımızı görmek istemiştım yalnızca ama taslakta kalmış, gönderilememiş bir mesaj görünce kalbimde cılız bir heyecan, bolca da hüzün hissettim.

Günaydınım ♡ \ (^ ▽ ^) / ♡

Neredesin? Bitmedi mi işin? (๓ ๓)

Eren de dışçıye gitmiş. O da yok.

Birlikte ortadan kaybolmuş gibisiniz sanki. σ (^ _ ^ ")

Umarım birlikte intikam planı yapmıyorsunuzdur. (= , = 𐄂)

Birlikte akşam yemeği yiyelim mi? (๓ ๓) Seninle gitmek.

İstedğim bir yer var (♡ 𐄂 ^)

Bu akşam birlikte gidelim. Ama ben ısmarlayacağım.

∑ ≥ ๓ ≡ ?

Bir de... Seni çok özledim. (^ ^) ♡

Çabuk gelmezsen ölebilirim bile. (๓ ๓)

Seni sevi...

Cümlesini tamamlayamamış. Bana gönderememiş... Boğazımda bir yumruya neden oldu yazdığı her kelime. Tamamlanmış son sekiz kelimenin her biri kurşun oldu, kalbime saplandı. İçinde Arya'nın hatırası vardı, ona değdi. *Çabuk gelmezsen ölebilirim bile...*

Başımı eğdim. Eğer başım onun omzuna yaslanıyor olsaydı ağlardım acımdan, korkumdan, çaresizliğimden ama tek bir gözyaşı düşmedi gözlerimden.

"Ne oldu Ulaş?" diye sordu Egemen endişeyle yerinde dikilirken.

Yutkundum zorlukla. "Arya," dedim son nefesimi verir gibi. "Mesaj atacakmış bana ama gönderememiş..." Dudaklarımı birbirine bastırdım, batan gözlerimi kapattım, burnumun direği sızlamıştı yine. Kalbim yolunu kaybetmişti, kendi göğüs kafesim içinde sahipsiz kalmıştı.

"Cümlesini bitirememiş... Yarım kalmış. Beni yarım bıraktıkları gibi."

Yarım kalmıştım. Onunla iki tam ederdi kalbim ama ayrı düşerse tek bir adımı benden, yarım bir kalp kalırdı bana geriye. Ölçsüzdü sevgim, olur da giderse benden, geriye hiçbir şeyim kalmazdı. Biliyordum.

Kaldırdım başımı. Kaldırmak zorundaydım. Eğemezdim boyumu kadere; gerekirse tekrar yazacaktım. Elimde olmadan hafifçe titreyen elimi telefona uzattım ve kendime gönderdim gönderemediği o mesajı. Masanın üzerindeki telefonum titredi, ekranı aydınlandı. Mesaj bildirimi düştü.

Arya'm✧✧

Benim Arya'm. Benim güzel yüzlü kız çocuğum. Güzel sevgilim. Bulacağım seni, yemin ederim bulacağım. Yarım kalmayacak hiçbir şeyin. Ne beyaz teninde atan nabzın ne yaşam dolu gülüm-

semen ne cümlelerin ne de bana olan sevgin... Yarım kalmayacak canımın içi. İzin vermeyeceğim.

Arya'nın telefonunu kapattım. Delil olduğu için henüz alamazdım telefonunu kendime. Biliyordum ama bende kalsın istiyordum telefonu.

"Nil Soykan'dan haber var mı?"

Başını salladı yavaşça, yeşil gözlerinde derin bir hüznü vardı. Beni en iyi onun anlayacağını biliyordum. Onun annesi ve babası rehin alınmış, şehit olmuşlardı. Beni, korkumu, endişemi ve çaresizliğimi anlayacağını biliyordum.

"Hasan'la konuştum biraz önce, yoldalar. Nil Soykan'ın ailesi alındı. Cansu, annesinden hoşlanmamış. O hoşlanmadıysa kesin iş çıkar oradan."

"Erim peki?"

Kaşları çatıldı birkaç dakikalığına, kim olduğunu anlamaya çalıştı. "Büyük oğlu mu?"

Başımı onayladım. Aramızdaki buzları erittik, yakın arkadaş olduk diyemezdim ama son zamanlarda aramız iyiydi. Yardımı da dokunmuştu bana. Arya'ya karşı kötü niyet sezmemiştim hiç ama belki bu da bir göz boyamaydı.

"Çocukları bir şey biliyor gibi durmuyor ama bildikleri ne varsa anlatacak gibiler diye bahsetti Cansu. Tanışıyor musun büyük oğluyla? Yakın mısınız?"

Elimi yüzüme götürdüm. "Yakın değiliz ama Arya'ya karşı korumacı bir tavrı vardı. Göz boyama mıydı gerçek mi emin değilim."

Artık hiçbir şeyden emin olamıyordum. "Nil Soykan nerede peki?"

"Hasan, Ömer Soykan'la birlikte şirketten alacak onu."

Hasan ve Egemen çocukluk arkadaşı olmalarının yanında hem tertip hem de çalışma arkadaşlarıydılar. Aynı ekipteydiler hep, etle

turnak gibiydiler. İşlerinde iyi olduklarını biliyordum, Hasan ifade alma konusunda da iyiydi, bizzat şahit olmuştum daha önce. Belki o konuşturabilirse birini, bizim çözemediğimiz bir düğümü gevşetebilirdi.

Ölkem içimi yakıyordu adı geçtikçe. Nasıl gözlerimin içine bakarak ölümden bahsedip sonra utanmadan karşıma çıkıyordu anlamıyordum. Nasıl bu kadar sakindi, nasıl bu kadar iyi oynatabiliyordu iyiyi?

“Ben nefes alacağım biraz,” deyip kalktım oturduğum yerden.

Egemen beni ne diyeceğini bilmez bir ifadeyle izlerken çıktım odadan. Merdivenleri indim ve kendimi bahçeye attım nefes alamıyormuş gibi. Sigara içme alanında, duvardaki o çıkıntıya götürdü beni ayaklarım. O çıkıntıya iliştim yine. Hava kötüydü bugün, güneş bile yüzüme bakmıyordu. Bir sigara yaktım acelem varmış gibi. Delirecek gibi hissediyordum, sınırdaydım.

Elim telefonuma gitti. Bildirim paneli cevapsız aramalar ve mesajlarla doluydu. Can Ağabey ve Savaş’la konuşmuştum birkaç saat önce. Can Ağabey bizim eve gitmişti, diğerleri de haberdar olmuştu durumdan böylece ama benim derdim gelen bildirim değildi. Benim derdim bildirim panelinin arkasındaki fotoğraftı. O fotoğraftaki kızdı benim derdim. Benim derdim onu görmektir, onun özlemiyle yanıp kül olmak istemektir... Külümü savuran rüzgâr beni ulaştıracaksa ona, yanmaya bile razı gelmiştim. Benim tek derdim oydu.

Yapma Ulaş, dedim içimden. *Bakma fotoğraflarına, çıkamayacaksın işin içinden...* İkna edemedim acıyla inleyen kalbimi. Galerime girdim büyük bir ihtiyaçla. Şu yaşıma kadar tek bağımlılığım sigara sanıyordum, değilmiş... *Dünden beri.*

Galerimde Arya’nın, haberi yokken Esra tarafından çekilen iki yüzü aşkın fotoğrafı vardı. Esra dalga geçerek kitaplığımdaki eski

basım kitapları ödünç alma karşılığında fotoğrafları bana göndermeyi teklif ettiğinde düşünmeden kabul etmiştim. “Sen gerçekten çok âşıkısın,” demişti Esra. Teklifini tek seferde kabul ettiğimden yüzünde şaşkın bir ifade olmuştu. Genelde onunla uğraşmak için hiçbir söylediğini kabul etmezdim kolay kolay ve beni çok iyi tanırdı. Fakat bu konuda ne kadar zayıf olduğumu fark edememişti o ana kadar. *“Bilseydim daha büyük bir şey isterdim... Artık işe de yaramaz, tüh be,”* deyip telefonuma fotoğrafları gönderirken gözlerini yüzümde gezdirmişti. *“Arya biliyor mu bu kadar hassas olduğunu ona karşı? Yoksa belli etmiyor musun hiç? Kesin baş başayken çok daha farklı, rahatsındır. Çok merak ediyorum o halini. Gizli kamera mı yerleştirsem bir yerlere ne yapsam?”*

Arya bilmiyordu. Ona karşı ne kadar zayıf olduğumu bilmiyordu. Sevdığım şiiri sormuştu bana. Israr etse çözüldüm, her gün okurdum ona ama bilmiyordu işte... Bilecek kadar yanımda kalamamıştı hiç. Ya ben sırtımı dönmüştüm ona ya da engel olmuştu bir şey. Bir şey hep bize engeldi sanki.

Sigaramdan derin bir nefes çektim. Telefonumun ekranından gülümseyen yüzünü izledim. Yüzü bana dönüktü, sanki ekrandan bana gülümsüyordu.

“Sen güneşin iz düşümüsün Arya,” diye mırıldandım gülümseyen yüzüne bakarken. “Sen olmadığında güneş ışıkları yeryüzüne düşmüyor sanki.”

Sigaram bitene kadar fotoğraflarına baktım ve sırf biraz daha bakabileyim diye birkaç sigara yaktım. Artvin’den dönerken telefonuma bir sürü anı kaydetmişti. Birkaç video da vardı içlerinde, ara ara çekilen rasgele videolardı bunlar. Bana sorular soruyor, havadan sudan konuşuyorduk. Gülüşü kayıtlıydı birkaçında, onu da biliyordum. Sesini duymaya da çok muhtaçtım ama açmadım videoyu. Korkumdan içim titremişti. Bir daha duyamaz da bunlara mecbur kalırsam korkusuydu hissettiğim.

Son sigaramı bitirip telefonumu cebime kaldırdım. İçeri girmek, dosyalara bakmaya devam etmek, elimden gelen tek şeye tutunmakla dışarda bekleyip Nil Soykan'ın yakasına yapışmak arasında kaldım. Girişe doğru ilerlerken polis araçları eşliğinde otoparka giren bir sivil araç çekti o sırada dikkatimi. Adımlarım durdu, gözlerimi sivil arabanın plakasına çevirdim istemsizce. Araba tanıdık değildi ama plakasında SYK harflerini görmek kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Soykanlara aitti bu araç. Öndeki polis aracından Harun indi. Yüzünde sert bir ifade vardı; bir sorun olduğu belliydi.

Harun'la göz göze geldiğimizde hiçbir şey söylemedi ama benim arıza çıkaracağımdan endişe etmiş olacak ki gözlerini kapatıp açmıştı sakın ol der gibi. Elim yumruk olmuş, parmaklarım avucumun içine oturmuştu.

Erim, Emir, muhtemelen Nil Soykan'ın annesi ve babası indi siyah özel araçtan. Emir ve Erim'in hiç keyfi yoktu. Arya'nın dedesi ve anneannesinin de yüzlerinde iyi insanlar olduklarına dair tek bir çizgi seçilmiyordu. Kötülükleri yüzlerine yansımıştı, bakar bakmaz anlamıştım neden Derya Ateş'in Arya'ya onlardan hiç bahsetmediğini.

"Ulaş," diye seslenince soluma baktım. Savcı Yiğit gelmiş, yanımda dikiliyordu. O kadar odaklanmıştım ki fark etmemiştim geldiğini. Uykusuzluğu gözlerinden belli oluyordu. Aynı takımı giyiyordu hâlâ, benim gibi eve gitmemişti.

"İyi misin? Betin benzin atmış," dedi gözleri yüzümde gezinirken. Dikkatimi dağıtmaya çalıştığının farkındaydım.

Değildim. Ona bir adım dahi yakın olmadığımı her dakika bu kötülük kronikleşecekti. Gözlerimi hedefine çevirmek istedim, Soykanlara. Fakat Harun hızlıydı, hemen içeri sokmuştu onları.

“Yaşamak için gün sayan biri ne kadar iyi olabilir ki?” dedim gözlerim hedefini bulamayınca savcıya çevrildi.

“Eren... Sabit diskin sağlam olduğunu, içindeki bilgilerin hâlâ olduğu gibi durduğunu düşünüyor,” deyince içimde bir umutla Yiğit’e döndüm tamamen.

“Girebilmiş mi içine?”

Yüzünde memnun, umutlu bir ifade vardı. “Henüz değil ama Eren’in tahminine göre çok beklemeyeceğiz. Babası kendi bilgisayarı dilinde bir program kurmuş bilgisayara ama Eren yarın sabaha kalmadan çözebileceğini düşünüyor.”

“Yarın... Ayın yirmi altısı.”

Başını salladı Savcı. Biliyordu. Bildiğini biliyordum. Ama bilmek istemiyordum. Keşke bilmiyor olsaydım bile diyemiyordum.

“Biliyorum Ulaş ama hâlâ zamanımız var. Bulacağız Arya’yı.”

Sakallarına dokundum, boğazım kurumuştü ve kalbim hızla atıyordu hırsımdan. Nil Soykan’ı ve eşini görememiştim henüz. Hasan yolda olmalıydı ama o kadın bir yere kaybolur diye endişeliydim.

“İfadelerini alacağım. Sakin kalabileceksen izlemene izin veririm,” dedi Yiğit saatine bakarken.

“Kalırım.” Şu an yaptığım tam olarak buydu. Sakin ve tepkisiz kalmak.

Birlikte içeri girdik savcıyla ve doğruca ifade odalarının olduğu alana geçtik. Egemen kollarını göğsünde birleştirmiş emir bekliyordu savcıdan.

“İlk Erim Soykan ile başlayacağız sorguya. Sonra Hatice Kaya’yla devam edeceğiz,” diye açıkladı sıralamayı polis memurlarına.

Egemen başını sallayarak onayladı. Yiğit özellikle o ikisinden başladığına göre bir şeylerden şüpheleniyor ya da bir şey bekliyor olmalıydı. Merakla yüzünde gezdirdim gözlerimi.

“Nil Soykan ve Ömer Soykan nerede?” diye sordum Yiğit’e.

Yiğit de Egemen’e baktı cevap bekleyerek.

“Yoldalar savcım, binaya giriş yapıldı.”

Yiğit onu onayladı. “Nil ve Ömer Soykan geldiğinde haberim olsun.”

“Tabii Savcım,” diye onayladı Egemen.

Egemen, ekibin suçlu psikolojisi ve profil çıkarma uzmanı Betül’le birlikte Erim’in sorgusuna girdiğinde ben Yiğit’le beraber izleme odasına geçtim. Fakat aklım Nil Soykan’da kalmıştı. İçimde kötü bir his vardı. Ekip ile birlikte onu almaya gitmiş olmayı isterdim ama Nil Soykan benim ekipte olduğumu bilmemeliydi. Yumruklarımı sıkıp sıkıntıyla bir nefes verdim.

Koyu renkli aynalı camın arkasındaki alanda oturan Erim’in yüzüne baktım. Şoka girmiş gibi duruyordu. Sanki beni görebiliyor gibi cama bakıyordu öylece. İçeri Egemen ve Betül girdiğinde yerinden kıpırdamadı ya da bir tepki vermedi.

“Avukatını istemedi,” dedi Yiğit kollarını önünde bağlamış o da benim gibi doğrudan Erim’e bakıyordu. “Bir değil birkaç avukatları var. Sen de tecrübe ettin zaten işlerinde de iyiler ama o istemedi hiçbirini. Ne biliyorsa anlatacak gibi duruyor. Bu yüzden ilk onunla başlıyoruz.”

Yiğit tecrübeliydi bu konuda elbette. Artık profiline bakarak bile anlıyordu insanların nasıl davranacağını. Zira Erim şimdiye kadar sözlerinde samimiyse eğer yardım ederdi. Öyle olmasını umuyordum. Yiğit de aynı şeyi düşündüğünden ilk onun ifadesini almak istemişti muhtemelen.

Egemen ve Betül karşısına oturduklarında Erim masayı izliyordu hâlâ. Standart bir başlangıç yapıldı ve Betül bir bardak su ikram etti. İyi niyet göstergesiydi bunlar.

Egemen ona neden burada olduğunu açıkladığında Erim masanın üzerinde birleştirdiği ellerini sıkı öfkeyle.

“Yapar,” diye onayladı Egemen’e bakarak. “O kadın, şüphelendiğinizden fazlasını da yapar. İstedliğini elde etmek için her şeyi yapar.”

Annesinin acımasız ve takıntılı biri olduğunun farkındaydı, neler yapabileceğini tahmin ediyor gibiydi fakat ne Arya’yı ne beni uarmıştı bunun için. Ona karşı bir öfkeyle oldu içim. Dün hangi cehennemdeydi mesela?

“Haberin var mıydı?” diye sordu Egemen. “Arya Ateş’in kaybolduğunu ne zaman öğrendin?”

“Dün akşam,” diye yanıtladı. “Annem söyledi. Gelmek istedim ama kimsenin evden çıkmasına izin vermedi. Arayamadım da Ulaş’ı.”

Dişlerimi sıkıttım öfkeyle.

“Annen nasıl biri?” diye sordu Egemen bu kez.

“Takıntılı. Narsist, empati ve sevgiden yoksun, mükemmeliyetçi, şiddete eğilimli,” diye sıraladı Erim nefretle. “Zeki, manipülatif ve iyi bir oyuncudur da. Psikoloji mezunu ama mesleğini iyileştirmek için değil kendi lehine kullandığını düşünmüşümdür hep. Zira meslekten menedildi ama bunu derinlemesine araştırmazsanız bulamazsınız, gizlilik kararı var hakkında.”

Erim bunları söylerken sakın ama kin doluydu. Nefret ediyordu annesinden, az çok biliyordum annesini sevmediğini ama bu derece psikolojik bir baskı içinde olabileceğini düşünmemiştim. Nil Soykan psikolojik açıdan normal biri değildi ve bu Arya için daha çok endişelenmeme sebep oluyordu. Kesinlikle Arya’ya ulaşamamalıydı. Arya’nın en acıyan yerlerine dokunacaktı ve bunu yalnızca sözleriyle bile yapabiliirdi.

“Takıntıdan kastın nedir?” diye sordu Betül.

“Benim adım Erim,” dedi gözlerini Betül’ün gözlerine dikmişken. “İsmim Ulaş’ın isminden geliyor. Erim’in anlamı Ulaş ile aynı neredeyse.”

Erim’in söyledikleri tüylerimi diken diken etti, aynalı cama yaklaştım biraz daha.

“Hatırladığım en eski anım Ulaş’la kıyaslandığım bir andır. Annemin Ulaş’a karşı bir takıntısı vardı hep. Beni sürekli onunla karşılaştırırdı... Şimdi düşününce belki de sebebi Levent Tütüncü’nün oğlu olmasıdır diyorum kendime.”

Kaşlarım çatıldı. Gözlerimi Yiğit’e çevirdiğimde o sükûnet içinde ve dikkatle izliyordu içerde olup biteni.

“Kimseyi sevmez o. Ulaş’ı da sevdiğini sanmıyorum ama ya onun gibi ya da ondan daha iyi olmamı isterdi hep. İnanır mısınız bilmiyorum ama o mimarlık okuyor diye ben inşaat mühendisliği okuyorum,” dedi histerik bir gülüşle. Elleri titriyordu fakat öfke-den miydi yoksa sinir harbinden mi, emin değildim. O an Erim’in de artık delirmenin sınırında gezdiğini fark ettim. Nil Soykan’ın hastalıklı bir zihni vardı. Artık emindim bundan.

“Ne Ulaş gibi olabilirim ne de ondan daha azı. Ondan daha iyi olmam şart.”

“Neden Levent Tütüncü’den ötürü olduğunu düşünüyorsun bu takıntının?” diye sordu Egemen sakın bir ses tonuyla.

“Annemin güzel olan her şeye takıntısı vardır. Güzel olan, iyi olan her şeyi kendisine ister. Bir insan, bir eşya ya da bir olgu... Fark etmez. Bir adam da olabilir istediği ya da bir aile...” dediğinde zihnimde aile kelimesi belirip cam gibi tuzla buz olmuştu. O camı tuzla buz eden yine Nil Soykandı.

Levent. Taner. Yiğit. Kaybedilen üç adam. Tütüncü, Ateş, Arga. Yıkılan üç aile...

“Ben, bir teyzem olduğunu çok sonradan öğrendim. Yedi yaşlarımdaydım. Taner Ateş’in şirketinin bir açılış yemeğine katılmıştık.

Hiç unutmuyorum o anı. Annemin, teyzemi gördüğü anki ürperti ci ifadesi çok tanıdık gelmiş ve beni çok korkutmuştu... Ne zaman istediği bir şey olmasa büründüğü o ifadeyi çok iyi biliyordum. Çünkü Nil Soykan'ın ilk çocuğu olmak gibi bir talihsizliğim var. Annemin, istediğini elde edemediğinde neler yapabileceğini de en iyi ben biliyordum ama..." deyip duraksadı. Hayal kırıklığıydı belki de tek hissettiği. "Bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim."

Gözlerini kapattı. Soluklandı. Onun için hiç iyi hatıralar olmadığı ve anlatması zor şeyler olduğu belli oluyordu. Erim'in yüzündeki uykusuz, bitkin ve tükenmiş ifadeye bakarken lisede benimle kavga ettiği için onu suçlayamadım. Onu bu şekilde yönlendiren ve onu bana karşı öfkeyle büyüten kişi öz annesiydi ve şimdi Erim her saniye neyin bir parçası olduğunu fark ederek vicdan azabı çekiyordu. Nil Soykan hepimiz için büyük bir şanssızlıktı. Kara lekeydi.

"Benim babam iyi adamdır," dedi masaya bakarken öylece. "Daha doğrusu iyi bir adamdı... O akşama kadar... Nasıl yapıyordu bilmiyorum ama seviyordu annemi. Gerçekten seviyordu. Annem de onun onu sevmeye halini seviyordu sanırım. Çünkü kim görse babamın anneme olan sevgisine şaşırıp kalırdı. Sanki gördüğümüz kadın değildi, başka biriydi sevdiği. Kimse onunla aynı kadına bakmıyordu. Annem bile onun bu güzel sevgisine karşılıksız kalamamış zira, evlenmiş babamla. Tamamen mantık evliliği bana sorarsanız. Dedğim gibi o güzel gördüğü şeylere sahip olmayı sever. Babam onun eşi değil de... Bir koleksiyon parçası gibiydi daha çok. Babama karşı sevecen tek bir tutumunu görmedim, daha çok iş arkadaşı gibiydi onunla. Babam öyle değildi ama. Çok severdi annemi. Sonunu da bu getirdi zaten," deyip duraksadı.

Masaya bakıyordu hâlâ. Ömer Soykan'ı tanıdığımda dokuz on yaşlarımdaydım. Babası alkolü bırakmaya çalışıyordu o zamanlar.

Bir keresinde onların bahçesinde top oynadığımız sırada babasını koyu bir sıvı içerken görünce ne olduğunu sormuştu ona kızarak. Babası da kola içtiğini, ona verdiği sözü tuttuğunu ve oyuna dönmelerini söylemişti. Erim mutlu olmuştu sözünü tutmasına. Maçımız bittiğinde, babası lavaboya gitmiş, bardağını da dışarıda unutmuştu. Erim gizlice bir yudum almıştı o bardaktan sonra da yere tükürmüştü içtiğini. Ona ne olduğunu sormuştum. Ağlamamak için kendini zor tutarken sıcak kolayı hiç sevmediğini söylemişti. Bardakta buz olduğunu gördüğümünden içindekinin kola olmadığını anlamak zor olmamıştı.

“O açılış yemeğinde iş dışında konuşulan tek konu Taner Ateş ve Derya Ateş’ti. Küçüktüm ama hatırlıyorum hâlâ konuşulanları çünkü dediğim gibi annem bir sebepten öfkeliydi ve bunun cezasını ben ödeyecektim eve dönünce. Bu yüzden o akşamı çok net hatırlıyorum. Taner Ateş’i tanıyan herkes onu ilk defa bu kadar gülümserken gördüğünden bahsediyor, Derya Ateş’i çok sevdiğinden, Derya Ateş’in hem çok güzel hem de çok zarif olduğu kadar iyi bir insan olduğundan, yaptığı bağışlardan ve projelerden bahsediyordu. Taner ve Derya Ateş birlikte ışıldıyorlardı âdeta ve birbirlerinin gözünün içine bakıyorlardı. Annemin uzun uzun onlara, ardından da dönüp babama baktığını hatırlıyorum. Babam da ona gülümseyerek bakmıştı ama ben o akşam annemin gözlerinde yalnızca hayal kırıklığı gördüm. Biliyordum gözlerindeki o duyguyu, bana hep öyle bakardı çünkü.” Erim dişlerini birbirine bastırdı. Yedi-remiyordu kendine, belli oluyordu. “Annemin Taner Ateş’e olan takıntısı muhtemelen o gün başladı.”

Duyduğum cümle beynimin zonklamasına sebep oldu. Kaşlarım çatıldı, dişlerimi sıktım. Yiğit bana döndü ama ben gözlerimi Erim’in üzerinden çekemedim. Ne Egemen ne de Betül tepki verdi ama ben karşımdaki camı indirip Erim’in gırtlığına sarılmak

istiyordum. Bunu yıllarca bilip susmuş muydu gözümün içine bakarak? Annesinin bu potansiyelini bildiği halde çıkıp benim babamı suçlayışımı mı izlemişti? Nasıl yapardı bunu bana? Nasıl yapabilirdi bunu bir insan? Nasıl göz yumardı? Hiç mi ihtimal vermemişti? Annesini en iyi o tanıyordu güya. Nasıl kör olmuştu bu kadar? Manipüle mi etmişti annesi onu da? Yoksa susmuş muydu öylece? Başkasını suçlamak hep daha kolay gelir insana daha az acıtacağından canını...

“Taner Ateş’e takıntılı mıydı annen?” diye sordu Egemen.

Erim gülümsedi acı acı. “Bence ikisine de takmıştı kafayı ama reyzeni pek sevdiğini sanmıyorum. Muhtemelen Taner Ateş’i istiyordu ama onu da sevdiğinden değil. Sadece sahip olmak istediğinden. Sadece onun olsun ister, sanki insanlar bir oyuncakmış gibi. Güzel şeyler kendisinin olsun, başkaları sahip olmasın ister.”

Bu durum beklediğimden daha ağır ve psikolojik bir vakaydı. Erim’den götürdükleri de ağırdı. Annesinin başka bir adamı sevmiş olabileceğinden bahsediyordu ve ben Erim’in babasına ne kadar düşkün olduğumu biliyordum. Yediremiyor olmalıydı kendisine de babasına da. Üstelik tüm bu yaşadıklarımız Nil Soykan’ın sapkın isteklerinden kaynaklanıyordu; en ağırı da buydu. Her şey bir hiç uğruna mıydı yani? Tüm acılarımız bir zevk uğruna mıydı? Her şey bir psikopat öyle olsun istedi diye miydi? Her şey boşuna mıydı?

Elimi yüzüme götürdüm, başıma bir ağrı peyda olmuştu dişlerimi sıkılmaktan.

“Bildiğim kadarıyla annem ve Levent Tütüncü liseden arkadaşlar. Bu konu hakkında çok düşündüm. Belki de Levent Tütüncü’ye de sahip olmak istemiştir zamanında. Ulaş’a da bu yüzden takmış olabilir. Taner Ateş’ten sonra da Arya’ya takmıştı çünkü. Hatta düşündükçe diyorum ki belki de Yiğit Arga’ya ve Eren Arga’ya da takmıştı... Bilmiyorum.”

Babamın ismini duymak ve Erim'in iması tüm sinirimi tek bir yumruğumda topladı. Ne demek Nil babamı da kendine istemiş olabilirdi? Benim ailem onun sapkın arzusu için mi dağılmıştı gerçekten? Arya'nın ailesi sırf istediği olmadı diye mi yanarak ölmüştü? Peki, Yiğit Arga? Onu da mı istemişti yani kendisine? Ne oluyordu? Ne yapıyordu kadın? Bu nasıl hastalıklı zihindi? Arya neyle yüz yüzeydi şu an tek başına?

Cama yumruk atmamak için ellerimi saçlarıma geçirdim ve arkamı döndüm. Madem annesinin Taner Ateş'i istediğini ve Arya'ya takıntılı hale geldiğini biliyordu neden uzak tutmamıştı Arya'dan onu? Neden Arya'ya ya da bana söylememişti? Niye susmuştu?

"Annenin Arya'ya takıntılı olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını salladı. Üzgün görünüyordu. "Ben güzel olduğu için sahip olmak istediğini düşünmüştüm hep. Çünkü Taner Ateş'in kıızıydı ve gerçekten güzel bir çocuktuk Arya. Ona zarar vermek isteyeceğini düşünmedim. Öyle olsa uyarırdım Ulaş'ı, Allah şahidim. Annem Arya'yı senelerce aradı ve senelerce ağladığına şahit oldum. İlk kez ağladığına, bir şeyi bu kadar çaresizce aradığına şahit oldum. Onu bulduktan sonra zarar vereceğini bilsem yanına yaklaştırmazdım. Zira Arya'yı bulduktan sonra epey durulmuş ve mutlu olmuştu. Arya'nın ona iyi geldiğini düşündüm. Arya çıktıktan sonra yanımıza bile almadı onu mesela. Ona sahip olmak istese eskisi gibi, bizim evde yaşaması için ısrarcı olurdu, tanıyorum onu. Öyle yapmadı ama."

"Annenin Arya'dan ne zaman haberdar olduğunu biliyor musun?" Soruyu Betül sormuştu.

"Altı ay kadar önce diye biliyorum."

Haberi yoktu hiçbir şeyden. Sabırla sakalımı okşadım.

"Hayır," dedi Betül. "Senelerdir biliyor, yaklaşık sekiz senedir hem de. Yetimhanede iletişime geçmiş Arya ile. Üstelik Kenan

Çetin'le iletişimde kalarak Arya Ateş'i altı ay kadar önce Ulaş Tü-tüncü'nün karşı komşusu yapan da kendisi."

Kaşları çatıldı Erim'in.

"Niye Arya'yı ya da Ulaş'ı annenin durumu konusunda uyar-madın hiç?" diye sordu bu kez Betül.

"Dedim ya," dedi Erim pişmanlıkla, "zarar vereceğini düşün-sem söylemez miyim? Gerek olmayacak diye düşündüm. Siz olsa-nız... *Annem babalarınıza takıntılıydı, bu yüzden size de kafayı tak-mıştı dikkat edin kendinize ne olur ne olmaz...* Diyebilir miydiniz? İhtimal vermedim hiç. Niye zarar versin çok istediği bir şeye diye düşündüm hep. O koleksiyonundan parça eksilsin istemez. Neden Arya'yı kaçırmış olsun anlamıyorum."

Egemen anladım der gibi başını salladı hafifçe. "Annenin Taner Ateş, Derya Ateş ve Yiğit Arga'yı öldürmüş olabileceğinden şüphe-leniyoruz," dedi dümdüz. Lafı hiç dolandırmamıştı. Erim'in yüzü-nü görmedim ama sessizliğinden şaşırdığını çıkardım.

"Ne?" dedi şaşkın bir sesle. "Yıllarca ağladı bu kadın," dedi an-lamayarak. "Taner Ateş öldü diye yedi bitirdi kendini. Tutturdu Arya'yı bulmam lazım diye, senelerce aradı durdu. Ne demek o öldürmüş olabilir?"

Başım ağrıyordu, her şey karmakarışıktı. Her şey ağırdı, omuz-larımdaki yük varla yok arasındaydı. Zihnim doluydu, artık hiçbir şeyi almıyordu.

"Taner Ateş'in o gün evde olmaması gerekiyordu. Yanlışlıkla öl-dürmüş olabilir," diye açıkladı Betül.

"Kahretsin," dediğini işittim Erim'in. "O zaman Arya'yı da mı?" dediği sırada saçlarımdaki ellerimi kulaklarıma indirdim ve kapattım duymak istemeyerek.

Gözlerimi de kapatmıştım. Arya'ya dokunmasına izin veremez-dim. O kadın Arya'nın yanına gidemezdi. Onun değil bedenini

ruhunu incitmesine göz yumamazdım. Onu kurtaracaktım, ruhu dahi incinmeden kurtaracaktım. Yüzündeki gülümseme silinmeden kurtaracaktım.

O sırada bulunduğumuz odanın kapısı çalındı ve ekipten Cansu girdi içeri. Yiğit'le doğrudan o tarafa baktık. Arkasında Harun vardı ve yüz ifadesinden kötü bir haber vereceği belliydi.

“Savcım,” dedi Cansu gergin bir sesle. “Hasan aradı. Nil Soykan'ın nerede olduğuna dair kimsenin bilgisi yok. Kadın kayıp.”

Hayatım ne zaman bir kumar masasına yatırılrsa kartlar hep yeniden dağıtılırdı.

Ve ben her elde kaybetmeye mahkûm edilirdim.

ARYA ATEŞ

Geçmişin hayaletleri bu evin her yerinde. Salonunda ufak bir kız çocuğu koşturuyor. Onun annesi ve babası var. Benim artık yok. O burayı seviyor. Ben nefret ediyorum. Burası onun evi değil, öyle sanıyor. Burası sahte ama acısı gerçek. Yapısı sahte, anısı gerçek.

Geçirdiğim panik atak bir duvar köşesinde yavaşça son bulurken Levent Tütüncü bana yakın bir koltukta oturuyor, kaba koruma ayakta dikiliyordu. Duvarın bir köşesine bacaklarımı kendime çekerek sinmiştim, korkak kalbimin ritmi yeni yeni normale dönüyordu. Göğüs ağrım vardı, belki de kalp krizi geçiyordum. Ya da stresten kas ağrısı çekiyordum yalnızca. Emin değildim. Yalnızca çok acı çekiyordum. Her anlamda...

İçerisinde hapsoldüğüm evin her bir eşyası replika gibiydi. O kadar ki her göz kırpışım bir başka anımı tazeliyordu. Eskiden bu kadar hatırlayamazdım geçmişi. Ama şimdi her göz kırpışım geçmişe açılan yeni bir perdedi. Sahnelenen oyun güzeldi ama özlemi keder doluydu. Kalbim sızlıyordu.

"Bu eşyalar," diye mırıldandım boğuk sesimle. "Nasıl aynılar?"

Levent Tütüncü'nün yüzündeki hüznün hiç değişmemişti. Beni kandırmak için ortada bir sebep göremediğimden ona inanmaya karar vermiştim. Çünkü o bana babam gibi seslenmişti. Nefret etse babamdan, babam gibi sever miydi beni?

"Bu evi baban yaptı biliyorsun değil mi?" diye sordu sakın ama hüznü bir şekilde.

Dudaklarımı dizlerime yaslanmış olsam da kafamı salladım hafifçe.

"Evin tasarımı babana, iç tasarımı annene aitti. Şirketin iç mimarlarıyla birlikte çalışılmışlardı o zaman. Bu yüzden eve dair her bilgi şirketin arşivlerinde mevcut," diye açıkladı kısaca. "Nil'in bu bilgilere ulaşması zor olmamıştır."

Bu türden bir hırsın arkasında yatan motivasyonun anneme olan takıntısı olması beni hem çok üzüyor hem de o kadar ürkütüyordu ki kalbimin göğsümde ürkek bir kelebek gibi çırpındığını hissediyordum. Her şeyden öte, haksızlığa uğramış hissediyordum.

"Bana," diye mırıldanırken gözlerimi Levent Tütüncü'nün yüzüne çevirdim. "Her şeyi anlatın lütfen."

Derin bir nefes aldı ve ayağa kalkıp salondaki konsollardan birine ilerleyip eliyle koymuş gibi bir albüm çıkardı. Şaşırdım buna, albüm bile var mıydı? Ben bütün fotoğraflarımızı kaybetmiştim o yangında ama bu evde bir albüm mü vardı yani?

"O albüm gerçek mi?" diye sordum mantıklı gelmese de kalbim bu ihtimalle çarpmıştı.

Kafasını salladı Levent Tütüncü yavaş adımlarla yanıma gelirken. "Öyle. Nil bunu benim evimden getirdi," dedi keyifsizce. "Ne kadar hastalıklı bir zihni olduğunu tahmin edebilirsin belki."

Bacağından ötürü zorlanarak aramızda bir metre bırakacak kadar bir mesafede parkenin üzerine oturdu o da. Albümü aramıza

koydu. Merak ve dikkatle gözlerimi albümün üzerinde gezdirdim. Aslında tek yapmak istediğim uyumaktı. Uyumak ve mümkünse uyanmamak istiyordum ama Nil Soykan bunu gerçeğe çevireceği benziyordu ve o gelmeden bir şeyler öğrenmek istiyordum. Yanacaktım. Bu evle birlikte yanacaktım, biliyordum. Hissedişordum. Korkuyordum da ama bilmek istiyordum. Çektiğim onca acının, senelerce ensemd e hissettiğim o tedirginliğin sebebini bilmek, geçmiş i öğrenmek istiyordum.

Levent Tütüncü ilk sayfayı açtığında eski bir fotoğrafı beni karşılaştı. Gördüğüm tanıdık ev kemiklerime kadar canımı yaktı. Ulaş'ın kaçtığı evdi burası, hemen tanımış tım. O eski ahşap evin önünde oturan iki kadın vardı. Hamile oldukları belliydi, kapının önünde oturmuş fasulye ayıklıyorlardı ve yüzlerinde hafif utangaç gülümsemeleri vardı. Biri annemi o kadar anımsatıyordu ki onun anneannem olduğuna emindim neredeyse. Diğer kadın ise Ulaş'ın babaannesi olmalıydı. Burnumun direği sızladı aklımdan geçenlerden ötürü. Üzülecek bir sürü meselem vardı.

“Annen hiç anlattı mı ailesini?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım yavaşça. “Anlatmadı,” dedim boğuk bir sesle.

Kafasını salladı anladım der gibi. İlk fotoğraftaki açık renk saçlı, anneme benzettiğim genç kadını gösterdi parmağıyla. “Bu senin öz anneannen rahmetli Kısmet Kaya.” Öz kelimesini duyunca tüm dikkatimle kadını inceledim.

Levent Tütüncü diğer kadını gösterdi. “Bu da benim annem, Cennet Tütüncü,” dedi yüzünde buruk bir ifadeyle. Gözlerini bana çevirdi. “Anneannen Derya’ya, benim annem de bana hamileler bu fotoğrafta. Anneannenin tek fotoğrafı bu. Anneni doğururken vefat etmiş. Bu yüzden ele avuca gelene kadar anneni benim annem büyütmüş. Biz annenle kardeş sayılırız yani.” Bunu söylerken

sevdığı kadın başkasıyla evlendiği için intikam güden bir adama benzemiyordu. Ne babamdan bahsederken nefret vardı gözlerinde ne de annemden bahsederken kin. Gerçekten kardeşini kaybetmiş bir adama benziyordu o an ve benim hiç kardeşim olmamasına rağmen içim ezilmişti.

Ulaş... Her şey yalan. Tüm bildiklerimiz birer yalan canımın içi. Yaşadığımız gerçek ama yaşadıklarımız koca bir yalan.

Gözlerim doldu, boncuk boncuk gözyaşları düştü gözlerimden. Annemin annesini bu kadar erken kaybettiğini bilmediğinden üzüntüyle ezildi kalbim.

Ben annemi erken kaybettim ama benim annemin annesi hiç olmamış.

“Deden Hamit Kaya, anneannen vefat eder etmez Nil’in annesi Hatice’yle evleniyor. O sırada Nil de bir yaşına yakın ama kimlik falan daha çıkarılmamış ona. O yüzden ikisi evlenince annenin kimliğine annesi olarak Hatice Kaya, Nil’in babasının ismine de Hamit Kaya yazdırıyorlar.” *Düzmece bir aile.* “Resmiyette bir aileler ama o ev annene bir gün bile yuva olmadı.”

Ben ailemi evimle birlikte kaybettim. Annem ailesini evinin kapısından giremeden kaybetmiş.

Annemin hayat dolu gülümseyişi, beni sevmesi, benimle ilgilenişi hayalimde canlanıp salonun her köşesinde neşeyle dalgalanırken kalbim ağrıyordu. Onun annesi bile olmamış, onun bir evi bile olmamış ama o mükemmel bir anne ve yuvanın kelime anlamıydı benim için. Babam için de öyle olduğunu biliyordum ve bu beni daha çok üzdü.

Levent Tütüncü bir sonraki fotoğrafa geçti. Bu fotoğrafta dört kişiydiler, bir bağ bahçe içindeydiler. Küçük bir erkek çocuğu ve kız çocuğu el ele tutuşmuş kameraya gülümserken Cennet Tütüncü ve eşi olduğunu tahmin ettiğim bir adam vardı fotoğrafta.

O küçük kız bana o kadar benziyordu ki burnum sızadı. Annem olmalıydı, küçük çocuk da Levent Tütüncü.

"Bu benim babam, Bulent," diye tanıttı babasını. "Bu da annem ve ben," deyip ikisini gösterdi. O iki küçük çocuk gülümseyordular bize. *Yüzleri gülüyormuş o zamanlar.*

Burnumu çekerek seyrettim fotoğrafı. Annem benim sarışın halimdi, siyah beyaz fotoğrafta saçlarının açık renkli olduğu belliydi yalnızca ama ben onun yazı anımsatan saçlarını çok iyi hatırlıyordum. Bu fotoğraflar bizde var mıydı bilmiyordum hiç. Annemin fotoğraf çekmeye bir merakı olduğunu anımsıyorum ama hiç eski fotoğraf yoktu evimizde. En azından ben görmemiştim hiç. Annem iyi anları saklamayı severdi. Belki de geçmişinde iyi anısı yoktu hiç.

"Hamit Kaya o zamanlar ilçenin en zengin adamlarındandı. Sabah erkenden evden çıkar, akşam dönerdi, babam gibi. Annem hep o kadınla kalırdı mecburen ve o kadın hiç bakmak istemezdi annene. Annem babasıyla o evden çıkar, babası eve geldiğinde evlerine geri dönerdi."

Levent Tütüncü'nün ses tonu ve bakışları öyle hüznün öyle ah doluydu ki içini bir dökse keder dağının altında kalacaktım. O dağın altını kazarsam kendime mezar edecektim. O mezara girersem en azından ölüm sebebimi bilecektim.

Bu adam benim annemi kız kardeşi gibi görüyordu ve tanıdığı herkes onu annemi öldürmekle suçluyordu. Onlardan biri de bendim ama şimdi burada o kızarmış gözleriyle albüme bakarken kalbim kırılıyordu. Çok haksızlığa uğramış, kırılmış ve yalnız hissetmiş olmalıydı. Bana kendini anlatmayı bu yüzden bu kadar çok istemiş olmalıydı.

Gözyaşlarım usulca süzüldü yanaklarımdan. Levent Tütüncü devam etti anlatmaya. Bir sonraki fotoğrafta Ulaş'ı anımsatan genç adama takıldı gözlerim önce, ardından yanında gülümseyen güzel

kadına. O güzel kadın, benim annemdi, hemen tanıyabileceğim kadar benzerdi şimdi. İşin kötü yanı ben anneme benziyordum, Ulaş da babasına ve bu fotoğraf geçmişte Ulaş'la birlikteymişim hissi de veriyordu bana ve ben iki katı daha çok üzüliyordum.

“Burada ikimiz de on yedi yaşındaydık. Bu, seneler sürecektir ayrılığımızdan önceki son anımız,” dedi hüzünlü bir ifadeyle. “Nil’in annesi iki ailenin arasını bozmuştu o zamanlar. Derya’nın bizimle konuşması yasaklanmıştı ama biz aynı sınıftaydık ve annenin en yakın arkadaşı bendim. Konuşmamız yasak olduğu halde birlikte ders çalışmak istemiştik. Annen hep çok iyi bir öğretmendi, bana fizik anlatmasını istemiştik.” Gözlerinde geçmişe gitmiş gibi bir ifade vardı. Sanki o anı anlatmıyor, yaşıyordu o sıralarda.

Anlattığı hikâye ve fotoğraf birleştiğinde bana Ulaş'la ikimizi anımsattı. Anne ve babalarımıza benziyorduk ve benzer hikâyelere sahiptik. Onlar kardeş gibiydi ve biz çocukları birbirimizi sevmiş benzer bir hikâyeyi yaşamıştık.

“Annem,” dedim titrek bir sesle, “size fizik mi anlattı?”

Kafasını salladı hafifçe gülümseyerek. “O olmasaydı mühendis olmazdım.”

Kalbim titredi bu bilgiyle. Öyle tuhaf hissediyordum ki kendimi kelimelere dökemezdim. Her şey zoruma gidiyordu o an. Sağ elimi kaldırıp yanaklarımı kurulamak istedim ama boşunaydı. Levent Tütüncü’nün on yedi yaşında Ulaş’a çok benzeyen fotoğrafına baktım. “Ulaş da bana fizik anlatmıştı,” diye mırıldandığımda Levent Tütüncü’nün yüzüne Ulaş’ın ismiyle birlikte buruk bir ifade yerleşti. “Benim de fiziğim pek iyi değildi.”

Bacaklarıma daha sıkı sardım kollarımı. Dudaklarımı dizlerime yasladım, içim titriyordu. Onu istiyordum. Ulaş’ı istiyordum. Beni kurtarsın istiyordum. Kollarının arasına girmek, oradan çıkmamak istiyordum. Yüzümü boynuna gömmek her şeye ağlamak

istiyordum. İçim çıkına kadar ağlamak, kollarında yanmak, kollarında yeniden doğmak istiyordum.

“İyi anlattı mı bari?” diye sordu Levent Tütüncü. Bu öylesine bir soru değildi, biliyordum. Gerçekten ne yaşadığımızı, ailesinin ne yaşadığını merak ediyordu. Ulaş'ın, Savaş Ağabey'in ve Derya Teyze'nin nasıl yaşadığını merak ediyor olmalıydı. O ailesini terk eden bir adam değildi, bırakmaya mecbur edilmişti. Sadece ailesini değil, bacasını da kaybetmişti.

“Çok iyi bir öğretmendi,” diye mırıldandım titrek sesimle o anları çok özleyerek. O zaman Ulaş duygusal açıdan bana çok yakın değildi belki ama onun yanımdaydım. O benim yanımdaydı. “Sınavdan iyi bir puan aldım.”

Üniversiteye bile gidemeyeceğim. Test çözmek yerine Ulaş'la konuşabilirmişim. Ulaş'la daha çok konuşmak isterdim. Onu daha çok izlemek, onu sevdiğimi daha çok söylemek... Çekinmeden, kaçsa bile, rahatsız etmeden onu sevdiğimi söyleyebilirmişim. Boşunaymış her şey. Tek gerçek, sevgimiz.

Levent Tütüncü tereddütle sol elini kaldırıp saçlarıma uzandığında o kadar çaresiz geldi ki kaçmadım ondan. Saçlarıma dokundu nazikçe, ürkütmek istemiyor gibi temkinliydi. Saçlarıma dokunuşu bir baba okşayışı gibiydi. Kalbim kırıldı. Babamın eliyle aynı büyüklükteydi sanki eli. Babam yaşıyor olsaydı belki de beni böyle reselli ederdi. Yutkunamadım. Dişlerimi sıktım hıçkırmamak için. Kendi sesimi duydukça daha çok yıkılıyor gibi hissediyordum. “Tebrik ederim,” dedi kısık bir sesle. “Derya ve Taner sonucu ne olursa olsun, seninle gurur duyarlardı.” Biliyordum. Ama görme şansımı elimden almışlardı.

Kafasını duvara yaslayıp derin bir nefes aldı. Eli bir süre saçlarıma okşadı. Sakinleşmemi bekledi sanırım. Halbuki henüz hiçbir şey anlatmış sayılmazdı. Yalnızca artık onun katilim

olmadığına ikna olmuşum. Sebepleri anlamasam da failleri tanıyordum artık.

“Nil,” dedi önüne bakarken. Eli hâlâ saçlarımın üzerindeydi. “Annenin her şeyini ondan almak istiyor, onu kıskanıyordu. Derya neye sahipse onu ister, elinden alamıyorsa ona da engel olurdu. Derya’nın gülümsediği havaya bile düşman olur, yağmur duasına çıkardı kendi içinde.”

O kadının gözleri ve sözleri zihnimde canlandı.

“Ben Nil’in, annenden isteyip de alamadığı kişilerden biriydim.” Levent Tütüncü sağ bacağına ovdu dalgın bir ifadeyle ama bacağına bakmıyordu. “Konuşmamız yasak olduğu için gizlice kütüphanede buluşup ders çalıştığımızı öğrendiğinde Derya’yı buna pişman etti. Onun benimle sevgili olduğu yalanını ilk o zaman söyledi. Bu yalanı ilk söylediğinde Derya’nın evi terk etmesi gerekmişti. İkinci kez söylediğinde evini terk eden ben oldum,” dedi, Ulaş’ın söylediklerini anımsadım.

Küçük bir çocuktuk o zamanlar. Nil Soykan tarafından manipüle edilmeye çok müsaitti. Küçük kalbi, babası öğretmenini sevdiğini düşündüğü için çok kırılmıştı ve aslında böyle bir durum söz konusu bile değildi. Bizim gözyaşlarımız hep bir kadının arzuları uğruna dökülmüştü. Canımız o istedi diye yanmıştı.

İçimdeki öfke, kırgınlık, kızgınlık hepsi bir araya toplandı kalbimin içinde... Sevdiklerimi kalbimin dört odasından birine sıkıştırdım, kapısını kilitledim; diğer üç odasında nefreti, kini ve öfkeyi ağırladım. O kadının anlamsız nefretinin bir enkazı olmak o kadar kırdı ki beni ilk kez yaratıcıya kırgın hissettim kendimi. Annem bu şekilde büyüdüğü için, annem ve babam bu kadar acımasız ve amaçsızca öldüğü için ve o kadın buna devam ettiği için nefret ettim, kin doldum. Kalbim acımla sızlarken Levent Tütüncü sol bacağına kendine çekip sol elini de dizine yasladı ve başını eğdi.

Burnunun üzerinden akıp ucundan damlayan gözyaşını gördüm. Sırtının iç çekişiyle nasıl büküldüğünü izledim. Onun bu yorgun hüznünü bin gün gülse unutamazdı insan. Benim kırgınlığımı bu eve doldurup yaksalar küllü üstüme konar, kokusu üstüme sinerdi.

Bir hırs, bir kin, bir yalan Levent Tütüncü'den; bir aile, bir bacak, bir kız kardeş, bir dost ve koca dokuz sene almıştı. Aynı hırs, aynı kin, aynı yalan onu kaybının faili kılmıştı.

"Hepsi bunun için mi?" diye sordum ağlayarak. "Hepsi, annemin sahip olduklarını almak istediği için mi yani?"

O kadar anlamsız geliyordu ki. Bu o kadar haksızlıktı ki yediremiyordum kendime. Hiçbir şey bir ölümü haklı çıkaramazdı ama sırf annemin sahip olduklarını istediği için bunca kötülüğe sebep olmak insana aklını kaybettirirdi. Aklımı kaybedecek gibi hissediyordum.

Titreten dudaklarımı aralayıp zorlukla, "Annemden babamı mı istedi?" diye sordum.

Midemi bulandırıyor bu soru ama Levent Tütüncü öyle demişti masada. Benim annem ve babam birbirlerini sevdikleri için ölmüş olamazlardı. Annem, babamı sevdiği için yanmış olamazdık. *Olmayalım. Annem çok üzülür.*

Başını salladı hafifçe Levent Tütüncü. "Annenden," dedi, "babasını istedi, arkadaşını istedi, ailesi yerine koyduğu insanları istedi, geleceğini istedi. Yetmedi aşkını, tek şansını istedi. Hepsini aldı ama tek şansını alamadı ondan. Derya'dan bir tek Taner'i alamadı, alamayınca canını istedi... Şansıya birlikte onu da aldı."

Gözlerimi dizlerime bastırdım dayanamayarak. Kalbim sancıyordu, patlayacak gibi hissediyordum. Ya ben öleyim ya da o ölsün istiyordum. Ben yanacak olsam bile onu yakmak istiyordum. Hissizleşmek istiyordum. Hissetmemek istiyordum. Acıtıyordu. *Acıtmasin artık.* Yaşamak bu kadar acıtmamalı. Yaşamak bu kadar

yük olmamalı. Yaşamak bu kadar zor olmamalı. Yaşamak bu kadar yakmamalı.

Hayat hiç dönmemiş yüzünü anneme, doğduğu gün sırt çevirmiş.

Şans sadece bir kere gülmüş yüzüne, ona babamı hediye etmiş.

Sonra borçlu çıkmış şans hayata. Hesap edilmiş; kader ikisini de ateşe vermiş. Dünyanın en acımasız masalı bu...

Saçlarımda yine bana babamın dokunuşunu hatırlatan o eli hissettim. O kadar kırıkım ki kendi parçalarımın yarısından ölecektim. Paramparçaydım. Artık annemin neden hiç ailesinden bahsetmediğini anlıyordum. Babamı çok sevdiği için babama kaçıp ailesini arkada bıraktığını söylemişti. Ailesi yoktu onun ve bana bunu tatlı bir hikâye olarak anlatmayı seçmişti. Yeni bir hayat, yeni bir hikâye seçmişti kendine ama o kadın sayfalarına kendi mürekkebinin damlatmış, o hikâyeyi ateşe vermişti.

“Çok üzgünüm Arya,” dedi saçlarıma dokunurken. “Nil’in anene olan takıntısının bu kadar ileri gidebileceğini tahmin dahi edemezdim. Hayatın iyi insanlar olduğumuz için bizi bu kadar pişman edeceğini hayal dahi edemezdim. Çok üzgünüm... Tam dokuz senedir bekliyorum bunları söylemek için ama hafiflemiş hissetmiyorum. Aksine, yüküm artıyor.”

Ulaş, sen babanı yıkmak yakmak istiyorsun ama onun ne yıkılacak bir tuğlası ne de yanacak bir parçası kalmış içinde. O bu evde her gün yanmış, anılarındaki şeytanıyla birlikte.

“Ben...” dedim büyük bir hüznle. “Ben o kadının beni kurtaracağını düşünmüştüm.” Boğazım düğümlendi ve bir hıçkırık takıldı boğazımda. Kendi gözyaşımda boğulacak gibi hissediyordum. “Nedenini bile bilmeden senelerce sizden korkup kaçtım ama asıl katilime kendi ayaklarımla gittim.”

Ben o kadının gözlerinin içine baktım. Ben o kadınla konuştum. bir arada oturdum. Ben katilimden beni kurtarmasını bekledim.

“Şşşş,” diye fısıldadı beni sakinleştirmek ister gibi. “Sakin... Sakın kendini suçlama bunun için güzel kız çocuğum. Sen bu hikâyenin en masumusun, suç senin omuzlarında durmamalı.”

Bana kız çocuğu demesi ve saçlarımı okşayışı orada olduğunu bilmediğim bir anıyı canlandırdı zihnimde. Küçüklüğüme ait hatırladığım çok fazla anım yoktu. Travma sonrası stres bozukluğu diyorlardı sebebine. Bendeki birçok açıklaması bu dört kelimeydi.

Ölmek beş harf, ateş dört, sahibi üç, ah iki, o bir.

Zihnimde, Levent Tütüncü'nün yere kadar eğilerek kollarını bana açtığı ve gülerek ona koştuğum an canlanmıştı. Ona sarıldığımı, babamın beni onun kucağında gördüğünde gülümsediğini, yapay bir kıskançlıkla beni kucağına almak için kollarını uzattığını ve benim hevesle ona kucak açtığımı ama Levent Amca'nın beni babamdan kaçırdığını hatırlıyordum. Onun kızı olayım diye beni ikna etmeye çalışırken ağlamaklı bir ifadeyle ona annemi ve babamı ne kadar çok sevdiğimi anlattığımı hatırlıyordum şimdi.

Hafızam daha kuvvetli olsaydı daha da öncesini hatırlayabilseydim eğer o kadının beni manipüle ettiğini fark edebilecek olgunlukta olsaydım burada olmayacaktım. Belki de Levent Amca bile burada olmayacaktı.

“Ağlama Arya,” dedi. “Çok üzüldüğünü biliyorum ama ağlama ne olur. Sana daha fazla zarar vermesine müsaade etmeyeceğim.”

Bu nasıl olacaktı bilmiyordum ama buradan onunla çıkmak istiyordum. Annemin, babamın, Yiğit Amca'nın gerçek katili hak ettiğini bulsun; biz de artık hak ettiğimiz hayatı yaşayalım istiyordum. Daha fazla acı çekelim istemiyordum. Yaşamak istiyordum, Levent Tütüncü de yaşasın istiyordum.

Ayağa kalktı. “Hadi,” dedi bana. “Kalk yerden. Elini yüzünü yıkayalım, tekrar rahatsızlanmandan endişeliyim. Birkaç lokma bir şey yedirelim sana.”

Midem bulanıyordu, su bile içemezdim. Üzüldüğüm zamanlarda ağlayarak zorla bir şeyler yediğim olmuştu ama bu farklıydı. Bu acı çok başkaydı. Fakat ben de kriz geçirmek istemiyordum. Öğrenmek istediğim çok şey vardı. Anlayamıyordum sebeplerini. Anlamak istiyordum. Anlasam acım dinmeyecekti ama bu kadar basit olamazdı sebebi. İnanmak istemiyordum. Kabul edemiyordum. Çıldırarak üzüldüm.

Başımı dizlerimden kaldırdım. Levent Amca ayağa kalkmış elini bana uzatmıştı. Kendisi de bastonundan güç alıyordu. Bu görüntü o kadar üzdü ki beni. Hayatta tutunduğu her şeyi elinden alınan bir adamın ayakta durma çabası onda maddi manevi can bulmuştu ve bu beni çok yaraladı. Titreyen elimle bana uzattığı elini tuttum. Güçlü bir kavrayışı vardı, ona yükümü vermedim ama versem bile beni kaldırırdı.

Ayağa kalktığımda bir arabanın tekerleklerinin çakıl taşları üzerindeki sesi çalındı kulağımıza. Kalbimin ritmi bozuldu, bakışlarımız kapıya çevrildi. Takım elbiseli despot adam kapıya ilerledi hızlı adımlarla ve kapıyı açtı. O kadını gördüm. Yüzünde memnun bir ifade vardı, gözleri bizi buldu. Ellerimize baktı ve bu gülümsetti onu. Gözlerindeki nefret belirgindi ama mutluydu. Burada olmamdan, olmamızdan mutluydu...

Şeytanım yüzüme gülümsedi. Topuklu ayakkabısının parkede çıkardığı ses zihnimde yankılanırken kan kırmızı dudaklarını araladı. Şeytanım sahneyi kurmuştu, celladım metni okudu.

“Evine hoş geldin, Arya. Bu sefer bu evden ve kaderinden kaçamayacaksın.”

#4. BÖLÜM

KARAKIŞTA SEVEN ÇİÇEK

İsmiini tekrar etmenin bir bedeli bu damağımdaki yara.
Ben daha ne kadar sana kanayacağım, bilmiyorum...

Kör talih... Neden böyle demişler bilmiyorum. Hep ıskaladığından mı bizi?

Kabul edemiyorum. Anne ve babadan güldü yüzüm çünkü.

Kabul edemiyorum. Çünkü güneş döndü bana yüzünü.

Levent Amca korumacı bir tavırla önüme geçti, görüş açımı kapattı. İçimdeki öfke ve hüznle yumruklarımı sıktım.

Gülüşünü işittim Nil Soykan'ın. "Hemen kaynaşmışsınız bakıyorum da..."

Gözlerimi Levent Amca'nın sırtında gezdirdim. Tırnaklarım etime oturdular, gözyaşlarım parkeye damladı. Topuklu ayakkabılar Levent Amca'nın önünde durdu.

"Çekil önümden. Arya'yı göremiyorum."

"Ona dokunmana izin vermem," dedi net, sarsılmaz bir ifadeyle.

Korumanın bize doğru ilerlediğini gördüğümde uzanıp Levent Amca'nın gömleğini tuttum ve hafifçe çektim dikkatini çekmek için. "Sorun değil," dedim ona zarar vermelerinden endişe ederek.

Levent Amca haklıydı. Bizler iyi insanlardık, onlarla baş edemez, iyi olduğumuz için şimdi değilse bile ilerde ruhumuz için endişe ve belki de pişmanlık duyardık.

“Yüzleşmek istiyorum.”

Levent Amca omzu üzerinden bana dönünce başımı kaldırıp gözlerine kararlılıkla baktım. Gözlerini kapattı pes ederek. Ardından derin öfkeli bir nefes verip önümden çekildi yavaşça. Nil Soykan’la tekrar göz göze geldik.

“Demek yüzleşmek istiyorsun,” dedi nefretle bakarken bana. Bana doğru bir adım attığında Levent Amca araya girecek oldu ama koruma onu engelledi. Nil Soykan’ın tüm dikkati bendeydi. “Senin yüzünden ne kaybettiğimden haberin dahi yok küçük fare.”

Yüzüne baktım öylece tepki vermeden.

“Annene o kadar benziyorsun ki midem bulanıyor sana her baktığımda. Ve beni en çok öfkeliendiren Taner’in senin yüzünden ölmüş olması.”

Söylediği son cümle kaşlarımı çatmama sebep oldu. “Ne dedin sen?” dedim inanamayarak kurduğu cümleye.

“Ne mi dedim?” dedi histerik bir şekilde gülerken. “Sen doğmamış olsaydın Taner yaşıyor olacaktı. Hepsi senin yüzünden!” Gözleri doldu ama sınıksız çenesi izin vermedi gözyaşlarının düşmesine. “Sen olmasaydın Taner o gün evde olmayacaktı.”

Gözyaşları, içimdeki öfkeyi körükledi. “Delirmişsin sen,” dedim ağlamasına inanmayarak. “Onları sen öldürdün! Bir de ağlıyor musun?!”

Başım, yediğim tokatla sağ omzuma yattı. Sızı sonradan geldi. O kadar şiddetli ve ani bir tokattı ki ne ben ne de Levent Amca tepki dahi verememiştik. Başımı kaldırıp nefret dolu gözlerimi ona çevirdiğimde bana bir canavar gibi bakıyordu. Beni öldürmek, parçalara ayırmak istiyordu. O gün doğum günüm olmasaydı babam

evde olmayacaktı. Nil Soykan o günün doğum günüm olduğunu bilmiyordu. Babamın beni bırakıp gitmeyeceğini bilmiyordu. Mükemmel planında hesaba katmadığı tek şeydim. Babamın bana olan düşkünlüğünü hesaba katmayışı ona babamı kaybettirmişti ve onu kendisi öldürdüğü halde beni suçluyordu. Annemi öldürmüş olması önemli bile değildi. Babamın ölümünü umursuyordu sadece ve bu daha çok bulandırıyordu midemi.

“Nil!” diye bağırdı Levent Amca. Ona uzandığı sırada koruma sert bir şekilde kolunu tuttu ve engel oldu ona.

“Şunu çek ayağımın altından,” dedi Nil bir insandan değil bir eşyadan bahseder gibi.

“Levent Bey odanıza geçin,” dedi koruma zor kullanarak.

Levent Amca ondan kolunu kurtardı. “Arya ile ikinizi yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun?”

Nil öfkeli bakışlarını ona çevirdi. “Diğer bacağına da mı kırarım?”

Tüylerim diken diken oldu. Levent Amca öfkeyle baktı ona.

“Hayır,” dedim bunun olmasını asla istemeyerek. Benim yüzümden, bizim yüzümüzden başka insanların daha fazla incindiğini görmek istemiyordum.

“Sorun değil,” dedim Levent Amca’ya bakıp. Dudağım kanıyordu ama gülümsemeye çalıştım. Beceremedim, gözlerimden yaşlar düştü. “Halledebilirim.”

Halledemem. Halledemeyeceğim. Ama kimse zarar görsün istemiyorum artık. Kimse yanımda duruyor diye zarar görsün istemiyorum. Bu kadın Ulaş’a zarar vermişti. Şimdi babasına zarar verilirken de görmek istemiyordum. Bunları beni suçladığı için yapıyordu. Sorunu benimleydi, başka kimseye gerek yoktu. Bir tek ben zarar görecektim ve herkes güvende olacaktı. Basit bir matematikti, sonuç bana çıkıyordu.

Levent Amca, "Bırakmam seni onunla," demişti ki koruma bastonuna vurdu; dengesini kaybetti ama düşmedi.

"Yapma!" diye bağırıldı ona ve aralarına girdim. "Kes yünü!"

Yüzüme baktı yalnızca ben insan değilmişim gibi. İçinde tek bir duygu barındırıyordu sanki.

"Yukarı çıkalım," dedi Nil ve kolumdan tuttuğu gibi kendine çekti beni. "O bacakla merdiven çıkamaz. Rahatsız edemez bizi," dedi Levent Amca'ya bakarak. Göz göze geldiğimiz an bu cümlelerin altında ezildiğini gördüm. Biz merdivenleri çıkarken öfkesinden ne yapacağını bilemez bir şekilde bastonuyla masadaki sürahiye vurduğunu gördüm. Sürahi tıpkı kalbim gibi tuzla buz oldu, cam kırıkları kanıma karıştı, o kan her nabzımda damarlarımda dolaştı, cam parçaları her zerreme battı.

Odaya girdiğimizde beni odanın ortasına iterek bıraktı kolu mu. Gözlerini odada gezdirdi.

"Nasıl buldun odanı?" diye sordu eğlenir gibi. "Elimden gelenin en iyisini yaptım." Ya gerçekten akıl sağlığı yerinde değildi ya da gerçekten zevk duyuyordu bundan ve bu onu daha korkulması yapıyordu. Konuşarak anlaşılabileceğin, suyuna gidebileceğin biri değildi.

"Her şey," dedi bir şeyi açıklamak ister gibi iki elini açıp yere doğru sert hareketlerle sallayarak. "Her şey, birebir aynı olmalı. Her şey." Gözlerini bana çevirdi. "Sen bile."

Ne demek istediğini anlamadım. Yüzümü inceledi dikkatle. "Yüzün çok değişmemiş," dedi beni ilk kez görüyormuş gibi. Kanım dondu. Korkarak bir adım geri çekildim. "Saçların daha kısaydı ama değil mi?" Sağ elini kaldırıp omzunu gösterdi. "Şuralarda olmalı o zamanlar."

"Sen delirmişsin," diye fısıldadım korkuyla geriye adımlarken.

Gözleri karardı bu cümlele. "Bana! Bir! Daha! Hakaret! Et-meye! Kalkma!" diye tane tane konuştuğunda her kelimesinde it-kildim.

Aşağıdan Levent Amca'nın bağırışları geliyordu. Birinin merdivenleri çıktığını işittim. Bir başka takım elbiseli adamdı.

"Bana makas getir," dedi adam kapıya gelir gelmez.

Saçlarımı mı kesecek? Her şey eskisi gibi olsun diye?

"Niye yapıyorsun bunu?" diye sordum titreyen bir sesle. "Yetmedi mi? Ne zaman duracaksın? Delilik bu! Dokuz seneden bahsediyoruz!"

Gülümsedi bana küçümseyici bir ifadeyle. "Umut, aptal insanların sığındığı en büyük liman. Annen de öyleydi."

Bu yaptıklarından zevk aldığını gözlerinde görebiliyordum.

"Beklemek zordu elbette," dedi gözlerini eserinde memnuniyetle gezdirip piyanoya yasladı elini ve hafifçe tuşları üzerinde gezdirdi. "Ama iyi bir uğraş edinmiştim. Harika bir fikir gelmişti aklıma. Aptal küçük bir kızı öldürmek çok kolaydı. Dindirmezdi hırsımı. Daha büyük bir şey lazımdı. Mesela ölmesi gereken yerde bulunması güzel olurdu. İçinde yanıp kül olması gereken evin aynısı olsa daha güzel olurdu hatta. Taner'in yaptığı evin," dedi duraksayarak. Gözleri daldı. Piyanoyu okşadı. Babamı o hastalıklı, kirli zihninde hayal ettiğini düşünmek her saniye midemi kaldırıyordu.

Aniden tuşlara bastığında korkuyla irkildim. Öfkeli bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Mesela doğduğuna pişman olsan güzel olurdu. Korkuyla yaşayan ve seni hiç doğurmaması gereken o aptal annenin benden kaçtığı yaşta seni yakalasam, güzel olurdu." Kıkırdadı. "Başlarda Ulaş'ın komşusu olmana karşı çıkmıştım ama Kenan ilk kez bir işe yaradı."

Kalbim çarptı göğsüme adıyla. O çirkin ağzında ne annemi ne babamı ne de Ulaş'ın adını duymak istemiyordum. Onları aklımdan bile geçirsin istemiyordum. Bu kadının kafasının içi çürümüştü, hastalıklıydı. Onlar yakışmazdı oraya.

"Onu sevdiğin. Tam mutlu hissettiğin, mutlu olmayı unuttuğun anda," deyip elini bana uzattı ve parmaklarını kapattı. "Yaka ladım seni."

Kedinin fareyle oynaması gibi.

Ateşin kelebekle dans etmesi gibi.

Kaderinden kaçamıyor insan.

Çünkü o bile kaderi.

İçeri takım elbiseli bir adam elinde makasla girdiğinde yerimden kıpırdamadım. Akıl salığı yerinde olmayan biriyle tartışmak istemiyordum. Kendime ya da Levent Amca'ya zarar verecekti bu. Yediğim tokat ve aşağıda olanlar kanıtıydı bunun ama aciz hissettiriyordu. Saçlarım önemli değildi ama kesiliş sebebi kahrediyordu beni. Her şey onun istediği gibi oluyordu. Çünkü bir şeytanı yalnızca başka bir şeytan alt edebilirdi. Melek değildim ama şeytan da olamazdım. İnsandım yalnızca. İnsana yakışan her şeyi yapardım, fazlasını yaparsam insanlıktan çıkardım. Bu kadın için, insanlığımı yitirmek istemiyordum. Kendim olmaktan çıkmak istemiyordum. Ben yalnızca Arya Ateş olabilmek istiyordum gönlümce. Korkmadan...

Tırnaklarım avuçlarıma batarken Nil Soykan elinde makasla yanıma yaklaşırken kaçmadığımı görünce gülümsedi. "Uslu kız," dedi başını sallayıp. Arkama geçti. Elini saçlarımda hissettim. "O gün de uslu olmalı ve evin içinde kalmalıydın."

Söylediği her kelime kalbime bir hançer gibi saplanıyordu. Babamın benim yüzümden öldüğünü söylüyordu. Onları yakan ben değildim ama kısmen doğrudu anlattıkları. Eğer ben o gün doğmamış olsaydım, babamın beni uyutmasını istememiş olsaydım belki de babam yaşıyor olacaktı. Yine de neden yaşadığım için üzgün olmalıyım, anlayamıyorum...

Makasın keserkenki sesi kulaklarıma ulaşırken zaten çok da uzun olmayan saçlarım omuzlarımin üstüne dağıldılar.

“Eğer ben o gün doğmamış olsaydım,” diye fısıldadım parkeyi izlerken. “Ve sadece babam hayatta kalmış olsaydı. Bizimle ölebilmiş olmayı diler, ölene kadar yalnızca annemi severdi.”

Saç kesimim bitti. Nefesini ensemde hissettim. Makasın sivri ucunu kalbimin hemen arkasında, sırtımda hissettim. Titrek bir nefes verdim.

“Henüz değil,” dedi öfkeyle. “İki gün daha sabredeceğim. Dokuz sene o aptal sesine tahammül ettim biraz daha edeceğim ama dilini kesmediğime dua et. Dudakların ve gözlerin Taner’e benziyor.”

Kan dondurucu şeyleri öyle zorlanmadan dile getiriyordu ki insanların içinde bu kötülüğü nasıl fark edemediğini sorgulamama neden oluyordu. Nasıl fark edememiştim? Ulaş nasıl fark edememişti? Hayır, aslında o başından beri sevmemişti onu. Hissetmiş olmalıydı ama o kadar iyi saklanmıştı ki gölgelerde ve zihnimizde, fark ettiğimizde çok geçti.

İki gün daha sabredecekmiş buna. *27 Temmuz. Babamın doğum günü.* Babam benim doğum günümde öldü. Ben de onun doğum gününde ölecektim. Kaçamayacaktım buradan. Dokuz sene intikam gütmüş, yakıncı evin hayaletini düzmüş, bir adamı sırf kininden dokuz sene inşa ettiği cehenneme mahkûm etmişti. İstediklerini alana kadar durmayacaktı. Benim bu evde ölmem lazımdı. Benim bu evde yanmam lazımdı. Bu nefretten kaçamazdım. Kaçarsam sevdiklerime sıçrayacaktı. Tıpkı anneme olduğu gibi...

Kestiği saçlarımı bileğimden çıkardığı tokayla toplayıp adama uzattı. “Hatıra olarak alacağım,” dedi sırtımdan çekerken makası. Yanımdan geçip giderken yutkundum.

Sırtına bakarken kupkuru bir sesle, “Levent Amca’ya ne olacak?” diye sordum.

Durdu.

“Onun ölmesine gerek yok,” dedim gözyaşlarım düşerken. İçim titriyordu. Bir insanın ne zaman öleceğini bilmesi, yok yere ölecek olması kabul edilmesi zor bir durumdu ve bu durumun tam ortasıydım. “Dokuz senesini, ailesini, sevdiklerini ve bir bacağı almışsın ondan. Artık sona erecek her şey. Bırak o yaşasın.”

“Uslu durursan belki gitmesine izin veririm.” Verir miydi gerçekten? Her şeyi biliyordu Levent Amca. Gitmesine izin verir miydi gerçekten?

Bana döndü gülümseyerek. “Güvenemiyor musun bana?” Alaylı bir ifade belirdi yüzünde. “Güvenemezsin,” diye onayladı beni. “Ama yine de inanmaktan başka çaren yok. Sen bir hiçsin çünkü. Ne Kenan ne polis ne kendini beğenmiş Savcı ne o aptal sevgilin ne de o nispeten zeki olan arkadaşın burayı bulabilir ya da seni benden alabilir. Burada küle dönecek, toprağa karışacaksın ve bir mezarın bile olmayacak. Senelerce kayıp diye anılacak, herkesin zihninden bir bir kaybolacaksın. Sanki hiç olmamışsın gibi... Olması gerektiği gibi.”

Bir mezarın bile olmayacak... İşte bana duyduğu nefretin boyutu buydu. Anılmamı bile istemiyordu. Dünyadan tamamen silinmemi istiyordu. Anne ve babama yaptığı gibi. Benim anne ve babamın mezarları boş. Koyacak bir şey kalmamış geriye. Olay günü hastaneye götürüldüğümde polisler konuşurken duymuştum. Öyle demişlerdi. Yazık. O kadar para, servet boşa. Yanıp kül olmuşlar. Mezar taşları pahalı olacak ama içlerine koyacak bir parçaları bile kalmamış.

“Anneme ait her şeyi isteyerek baştan kaybetmişsin.” dedim gözlerinin içine bakarak. İki gün boyunca beni öldürmeyecekti. Artık sözlerimi esirgememe gerek yoktu. Hiçbir şey içimde kalsın istemiyordum artık. Nasılsa ölecektim. İçimdekilerle ölmek istemiyordum. *Korkarak ölmek istemiyorum.* “Senin bir kalbin yok.

Kimse sevmemiş seni. İstese de yapamazlarmış. Sevginin hak edilmesi gerekir.”

Elindeki makası sıktı ve takım elbiseli adama dönüp ona şiddetle bir tokat attı; tokadın sesiyle irkildim. Derin bir nefes verdi sonra.

“Sakin ol Nil,” diye mırıldandı kendi kendine. “Her şeyin zamanı var.”

Arkasını dönüp çıktı odadan, adam da peşinden çıktı ve kapıyı kapattı. Titreyen dizlerimin bağı çözülürken yatağa oturdum yavaşça. Başımı eğdiğimde kısa saçlarım yüzüme döküldü. Yorganı sıktım ve hıçkırıklarımı yuttum.

Kırk sekiz saat. Yaklaşık iki yüz elli bin kalp atışı, kırk altı bin nefes demek. Güneşin doğuşunu yalnızca iki kez daha göreceğim demek. Ulaş’ı kaybedeceğim ama şanslıysam annemle babamı görebileceğim demek.

Kırk sekiz saat, çok şey demek belki ama içinde yaşanan kimse yok demek. Yaşayan tek yanın yok demek. Ulaş hiç yok demek...

Gözlerimi araladığımda zifiri karanlık odada uyanmak içime korku tohumları ekti. Her gece kâbuslarımda gördüğüm evin içindeydim. Kâbusu görüyor, gözlerimi aynı odada açıyordum. Bu bir kâbustan diğerine uyanmak gibiydi. Uyanıp uyanmadığımı sorguluyordu bana. Bu evde biraz daha kalırsam, delirecektim belki de. Nil Soykan eminim bunu isterdi.

Yatakta sırtüstü dönüp karanlık tavana diktim gözlerimi. Tavanlar eski dostumdu benim. Tavan değişir insana tavanı izleten dertleri kolay kolay değişmezdi. Hep aynı sebepten izliyordum tavanı. *Kaybın getirdiği derin özlem...*

Yanımda duran peluşu göğsümün üzerine koyup ellerimi tüylerinde gezdirdim belki sakinleştirir beni diye ama öleceğim gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum bir türlü. Ne düşünmek ne de hissetmek istiyordum aslında. Fakat elimde değildi. O kadın bu evin içindeydi. Bu evi başıma yıkan, bu evi yakan, katilim olan o kadın bu evin içindeydi ve bu ev tekrar mezar olacaktı bana. Bu fikri kafamdan atamıyordum.

Göğsümde bir ağırlık hissediyordum ve bu nefes almayı zorlaştırıyordu. *Öleceğim. Ben öleceğim. Bu sefer bu ev benimle yanacak. Bu sefer babam yok. Korkuyorum.*

Yatakta doğruldum nefes alamayarak, ağladığım için dudaklarımdan ufak bir inleme döküldü elimde olmadan. Sağ elimi şiddetle atan göğsüme yasladım. Ayağa kalktım yavaşça. Titreyerek korkuyla sarsılan bedenimi pencere kenarına gitmek için zorladım. *Güneş batmış ben uyurken. Batmasın. Ne olur, geri gel.*

Ağlayarak sol elimi cama yasladım. Hafif esinti ile kıpırdanan ağaçlara diktim gözlerimi. Alnımı da soğuk cama yasladım yorgunlukla.

“Ulaş,” diye fısıldadım elimi kalbime daha çok bastırıp. “Ben öleceğim.”

Bu gerçek zihnimde yankı ediyordu kendini. Gerçekten ölecektim. Gerçekten yanacaktım. Gözlerinde görmüştüm bunu. Kafasındaki o kötülüğü, içindeki nefreti görmüştüm.

“Ben... bu sefer bu evle birlikte yanacağım.” Titrek bir nefes verirken acılı bir ses çıktı dudaklarımdan. “Ben yanmaktan korkarım ama ölmekten korkmazdım hiç. Ölmeyi dilediğim zamanlarım olmuştu, babama kızıp beni yalnız bıraktıkları için onlara darıldığım da olmuştu. Ama sonra sen geldin... Sen yaşamayı sevdirdin bana, yaşamak istememe sebep oldun. Ben seni nasıl arkamda bırakacağım?” Hıçkırdım üzüntüyle. “Öldüğümde öldüğümü bile

bilmeyeceğim. Öldüğümü bilmeyeceğim Ulaş. Ama sana üzüleceğim canımın içi. Belki anneme ve babama kavuşacağım ama hep eksik kalacağım. Ben hiç tam olamıyorum.”

O pencerenin önünde ne kadar kaldım bilmiyorum. Güneş'in doğmasını bekledim ağlayarak. Güneşi görmek istedim. Hem hiç doğmasını istedim, geçmesin zaman hem de güneşi görmek istedim. Bir yandan Ulaş gelsin istedim bir yandan da beni unutsun istedim. Çünkü burada ölmeliyim bitmesi için. Bitsin istedim ama bitmek istemedim.

Adımlarımı yatağın sağındaki komodine adımladım. Gece lambasını yakmak için uzandığımda Eren'in hediye ettiği bilekliğin kedi charminın gözlerinden yansıyan kırmızı cılız ışık kaşlarımı çatmama sebep oldu. Oda hiç ışık almıyordu, gözlerindeki kırmızı taşların parlamasına imkân yoktu. Bileğimi kaldırıp daha yakından baktım kediye; yanlış görmüyordum, gerçekten içinden gelen cılız bir ışık vardı. Kalbim bir an umutla çarptı göğsüme. Eren beni takip etmek için bir şey yapmış olabilir miydi? Fakat öyle olsa beni çoktan bulmuş olurlardı. Geceleri parlıyordu ya da özelliği buydu bilekliğin, ben fark etmemiştim. Umut, aptal insanların tek limanı demişti o kadın. Ne kadar umut edersem o kadar yıkılacağımı biliyordu o da. Bu yüzden bu ufak ihtimalin üzerinde durmadım. Kafam öleceğim gerçeğiyle meşguldü yalnızca.

Gözyaşları içinde kediyi okşayıp titrek bir nefes alarak ışığı açtum. Ardımda bir şeyler bırakma isteğine yenik düşmüş halde çaresizce bir kalem ve bir defter aradım. Ufak çalışma masasının çekmecelerinden birinde ufak tefek defterler, kalemler buldum. Gözlerimi hırkamin koluna silerek pencere kenarındaki o çıkıntıya tırmandım yine. Defteri dizlerime yaslayıp ilk sayfasına baktım içli içli ağlarken.

26.07.2017

Ben Arya Ateş. Yarın babamın doğum günü ve ben yarın yanarak öleceğim. Bir mezarım dahi olmayacak. Hiç yaşamamışım gibi olacak ama ben vardım. Bir kadının hastalıklı takıntısı sebebiyle öleceğim. Ölümüm annem ve babamınki gibi acımasızca ve anlamsız olacak. Bu beni çok üzüyor. Ölmek istemiyorum ama ölmem gerekiyor. Korkuyorum. Çok korkuyorum. Ölmek istemiyorum ama ölmezsem sevdiklerim zarar görecektir. O kadını ne durdurur bilmiyorum. Tek bildiğim ölmezsem daha çok insanın zarar göreceği. Bu acımasızca. Keşke o sevdiklerime zarar vermeden biri onu durdurabilse. Keşke biri yardım etse. Güçlü biri, onu yenebilecek biri.

Ulaş. Ulaş. Ulaş.

İsmi daha önce hiç yazmamışım sanki. Şimdi fark ettim. Yazması güzelmiş, sevdim. Keşke seninle mektuplaşma şansım olsaydı. Niye akıl edememişim daha önce? Şimdi sana hiç gitmeyecek bir mektup yazıyormuş gibi hissediyorum ve bu daha çok üzüyor beni. Benim anlatacak kimsem yoktu Ulaş. Bir sen vardın ama şimdi sen de yoksun. Sana diye bu deftere dökceğim içimi ve kalbimdeki her şeyi. Sonra bu defter de benimle yanacak. Kalbim de benimle birlikte yanacak. Kalbimde sen varsın. Sen de yanacaksın. Biliyorum. Çok üzgünüm Ulaş. İnan çok üzgünüm.

Çok fazla keşkem var Ulaş. Çok fazla. Seni sevdiğimi sana daha çok söylemeliydim. İçimde kaldılar. Yazık olmuş. Yazık oldu. Yazık olacak. En sevdiğin şiiri duyamamıştım daha. O da içimde kaldı. Ama suçlamıyorum seni canımın içi. Nereden bilecektik bu kadar az zamanımızın kaldığını? İnsan sevdiği insanla yüz sene yaşasa ölürken yine bir keşkesi kalır geride, biliyorum. Ama yine de birkaç tane azaltabilsem ne iyi olurdu. Mesela seninle yemeğe gitmek istemiştin, olmadı. Heveslenmişim epey de. Sonra sana yapmak için birkaç tarif

öğrenmiştim mesela. Esra söylemişti, nohut pilavı çok seviyormuşsun. Ben nohut hiç pişirmedim ama birkaç kere denedim haşlamayı, tam da ölçüsünü tutturmuştum. Yapamadım sana, yazık oldu. Cialata'ya çıkmadım. Seninle çıkmayı çok istemiştım. Sormaya utandım. Utanıp yapmadığım şeylerden deli gibi pişmanım Ulaş. Hepsi bir keşke olarak kaldı içimde. Ben bu kadar keşkeyle ne yapacağım bilmiyorum. Sen benim en büyük keşkemsin. Seni sevmek en büyük keşkem. Keşke daha çok sevebilseydim. Keşke utanmadan sarılıp, saçlarını okşayabilseydim. Neden bilmiyorum ama seni göğsümde yatırmayı çok istemişimdır hep. Bir kere başın göğsümde uyumuş olsaydık keşke. O uyku bana on yıl yeterdi biliyor musun?

Bilmiyorsun.

Bilelim isterdim. Hayat çok garip Ulaş. Farkında olmadan son kez sarılmışım sana o gün. Seni ilk ve son kez öpmüşüm. İyi ki öpmüşüm. Ya öpmemiş olsaydım? Kalbim çok üzülürdü. Pişmanlıklarım bir deniz. Eğer seninle biraz bile olsa sevgili olamamış, seni bir kerecik bile öpmemiş olsaydım okyanus olurdu. İşte seni o kadar istemiştım canımın içi. Seni sevmeyi, beni sevmeni o kadar istemiştım. Teşekkür ederim. Beni sevdiğin için teşekkür ederim Ulaş. İnsanın bir Ulaşının olması, harika bir şeydi. Ulaşım olmasan bilemezdim, o iki okyanus ederdi canımın içi. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni hep seveceğim.

Sevmek çok garip Ulaş. Sonradan öğreniyorsun bu duyguyu ama hep varmış gibi özölüyor insan.

Ölmek çok garip Ulaş. Öldüğünde haberin bile olmayacak bundan ama yine de geride bıraktıklarına üzölüyor insan.

1996 MAYIS

DERYA ARATLI

Küçüklüğümden beri kimseden yardım istemeden, sevgi görmeden ve desteklenmeden büyümüş olmanın öğrettiği bazı gerçekler oluyordu insanın hayatında. Kendini korumak için çektiğin çizgiler kalıbın oluyor, seni bir kutunun içinde hapsediyordu ama orada güvende hissettiğinden kaybettiklerin önemli olmuyordu. Neredeyse otuz yaşına gelmiş olsam da bu kalıplarımı korumaya devam ediyordum. Erkeklerle karşı tutumum değişmemiş aksine çevremi gözlemledikçe daha da sertleşmişti. Bekâr bir kadının hayatı ataerkil toplumun gözüne çarptığından zaman zaman zorlayıcı olsa da yaşıttımdan memnundum. Zaman zaman yalnızlık aklıma düşse de kendi cennetimi yaşıyordum. Zira bu gelip giden yalnızlık hissi hayatımdan bir süreliğine çıkmak üzereydi.

Levent ile birkaç saat önce konuşmuş, Ula'ya yaklaştıklarının haberini almıştım. Çorbanın altını kısıp dinlenmeye alırken fırındaki yemeğimi kontrol ettim. O sırada evimin önünde bir arabanın durduğunu işittim, kalbim heyecanla attı. Hızlı adımlarla kapıya kadar gidip, kapının hemen solundaki pencereden gelenlerin misafirlerim olup olmadığını kontrol ettim.

Levent sürücü koltuğundan inerken adaşım, güzel arkadaşım Derya yolcu koltuğundan kucagında henüz dört aylık ve yüzünü sadece mektuplara ilâştirdikleri fotoğraflardan görebildiğim küçük bebeğiyle inmiş, arka kapıdan inen büyük oğlu Savaş'ın elini tutmuştu. Kendimi bildim bileli evlenmeyi hiç düşünmemiştim ama çocuklara karşı sonsuz bir şefkat ve sevgi duyuyordum içimde. Öğrenci olmaya belki de bu yüzden çok seviyordum.

Kapının kapısını neşeyle açtım. Derya'nın yüzü güzel gülümsemeyle aydınlanırken benim de yüzüm aynı gülümseme ile parladı.

"Hoş geldiniz," diye cıvıladım mutlulukla.

"Hoş bulduk, hoş bulduk," diyerek Savaş'ın elini bırakıp bana uzandı Derya diğer eliyle bebeğini sıkıca tutarken.

Özlemle uzandı kollarım ona, aramızda kalan bebeğini incitmemeye özen göstererek sarıldık birbirimize. Ayrıldığımızda aramızda kalan o sevimli bebeğe heyecanla baktım. Gözleri parlayan bu sevimli küçük oğlanın yüzünde bir gülümseme belirdi, içimi ısıttı. Sevgi dolu bir iç çekiş döküldü dudaklarımdan.

"Ama bu çok güzel bir bebek Derya," dedim iç çekerek. "Hemen büyümüş."

Derya kıkırdarken oğluna baktı. "Ulaş, teyzenle tanış hayatım," dedi henüz dört aylık olan oğluna.

"Merhaba Ulaş," diye fısıldadım ve hassas tenine dokundum. Öyle güzel bir bebektir ki insanın içine saklayası geliyordu.

O sırada annesinin arkasında kalan Savaş'a çevirdim gözlerimi. En son bir araya gelişimizin üzerinden uzun süre geçtiğinden utanmıştı benden.

"Savaşçıyla da mı tekrar tanışmalıyım?" diye sorunca Derya gülümsedi ve sola geçip önünden çekildi büyük oğlunun. Savaş sağ eliyle annesinin eteğini tutarken hafifçe kafasını kaldırıp utangaç bir gülümsemeyle bana baktı.

"Sizi tanıyorum ki," dedi kendiyle gurur duyar gibi.

Gülümsedim ve uzanıp yanağını okşadım. Büyüdüğünde çok yakışıklı olacaktı, belli oluyordu. Annesine benziyordu epeyce. Harika biri olacaktı babası ve annesi gibi, aksi söz konusu bile olmayacaktı.

"Demek öyle," dedim mutlu olarak beni hatırlamasına. "Hoş geldin tekrar," diyerek eğilip saçlarını öptüm şefkatle.

Levent elinde bavullarla kapıya yaklaştığında Derya'yı ve Savaş'ı salona yönlendirdim. Levent kocaman bir tebessümle kapının önündeki birkaç basamağa çıktığında ben de gülümsedim.

“Hiç değişmiyorsun,” dedi kapının önünde dururken. Ben kenara çekilip ona yolu açarken ayakkabılarını çıkardı. “Nasıl hâlâ 17 yaşında gibi görünebiliyorsun?”

Kıkırdadım, ne zaman beni görse aynısını söylüyordu. “Şu an on yedi gibi hissettim kendimi,” dedim arkasından kapıyı kapatırken onu gördüğüm için gençleştiğimi kastederek. Elindekileri ayak altında olmayan bir yere bıraktı ve neşeyle sarıldı bana.

Eski günleri böyle keyifle anacağımız, aklımızın ucundan bile geçmezdi ama oluyordu işte. En azından birbirimize sahip olduğumuz zamanlardan hâlâ gülümseyerek bahsedebiliyorduk. İçim içime sığmayarak salona buyur ettim onları.

Akşam olduğunda uzun zamandır tek başıma yemek yiyen biri olduğumdan bu akşamki yemekte her zamankinden çok yemiştim. Derya yemek yerken Ulaş ile ilgilenmek zorunda kalmış, Savaş'ın karnını doyurmak da bana kalmıştı. Bir çocukla ilgilenmek alışık olduğum bir konuydu, sınıf öğretmeniydim neticede. Her günüm çocuklarla ilgilenerek geçiyordu, küçük bir ilçe olduğundan az öğrencim vardı, her şeyleriyle ilgilenebiliyordum. Gerekirse karınlarını doyurmalarında yardım da ediyordum onlara.

Savaş çok iyi yetiştirilmiş bir çocuktü, inceliği annesine nezaketi babasına benziyordu. Gülümseyerek tane tane konuşuyor, soru sorulduğunda net cevaplar veriyordu. Tüm akşamımın neşesiydi âdeta.

Bu, Levent'in gözünden kaçmamıştı, Derya'nın Ulaş'ı uyutmak için yatak odama gittiği sırada çaylarımızı yudumlarken, “Yok mu hayatında biri?” diye sormuştu lafı eğip bükmeden.

Savaş'ın saçlarını okşarken donup kalmıştım, utansam da bakışlarım kendiliğinden ona dönmüştü. Sarışın, beyaz tenli olduğumdan yanaklarım hemen kızarmış olmalıydı. Gülümsedim hafifçe ve omuz silktim.

“Yok,” dedim istemez der gibi. “Arkadaşlık teklif edenler oluyor pek tabii ama ben güvenemiyorum kimseye. İçimden de gelmiyor hiç Allah için.” Söyleyeceğim şey gülümsetti beni. Alayla kıkırdadım. “Evlenmem için birine çarpılmam lazım sanırım.”

Kendi hayatımı kurmuştum, senelerdir bu ilçede yaşıyordum ama bir erkekle ilişki yaşamak şöyle dursun iletişim kurmak bile gelmiyordu içimden. Zira ya biri beni yanlış anlar, tavrımdan yanlış bir anlam çıkarırsa diye ödüm kopuyordu zaman zaman. Geçmişten gülümseyerek bahsedebileceğim birkaç anımı taze tutuyor, dile getirirken üzülmüyordum ama Nil hayatımın en büyük travması olarak kalacaktı.

Levent sol eline yasladığı kafasını salladı anladım der gibi. Beni anladığını biliyordum. O hâlâ on yedi yaşında bıraktığım adandı benim için. İçinde bulunduğumuz an, on yedi yaşımızdayken ne kadar süre ayrı kalacağımızı bilmeden son kez dertleştiğimiz zamana götürmüştü beni. O gün bir evimin olmayışının ilk günüydü ama artık kendi evime sahiptim. Kendi evimde tıpkı o gün olduğu gibi dertleşiyorduk ve konu yine evliliğe gelmişti. Aklıma gelenlerle gülümsedim.

“Planladığın gibi gitmedi,” dediğimde anlamadı önce. “İlk âşık olduğunda bana söyledin ama planladığın gibi gitmedi işler. Aşk senin gibi bir adamın bile aklının önüne geçti. Planından şaşttı seni. Askere gitmeden evlendin. Hatta çocuk yaptın.” Kıkırdadım keyifle.

Konuşmamızı hatırlayarak gülümsedi. Çay bardağını dudaklarına götürüp bir yudum aldı ve Savaş’a baktı. “Benim hep ailem vardı,” dedi dalgın dalgın. “Ama kendi ailemi kurmanın böyle hissettireceğini hiç düşünmemiştim.” Bakışlarını çay bardağına çevirdi. “Bu yüzden ben ölmeden önce ailen olduğunu görmeyi çok istedim,” dedi yüzüne bakmadan.

Aile konusunun beni üzeceğini düşündüğünden yüzüme bakmıyordu ama dileğinde ne kadar içten olduğunu biliyordum. Hem üzülmemiştim hiç. Aile, içinde büyümediğimden özlem duyduğum bir konu da değildi açıkçası.

“Ağızından yel alsın,” dedim çayımın bir yudum alırken ben de. “Alır alır,” dedi o da gülümseyerek.

Elini uzatıp uyumak üzere olan Savaş’ın saçlarını okşayıp oturduğu yerden kalktı ve kolayca onu kucağına aldı. Ev kendi evleri gibi olduğundan yer yön göstermeme gerek yoktu. O da bunu beklemedi benden, kucağından Savaş’la çıktı küçük balkondan ve onu Derya’yla birlikte hazırladığımız yatağına götürdü. İçeri girdiği sırada Derya, Ulaş’ı uyutmuş olacak ki rahatlamış bir ifadeyle kendini yanıma bıraktı.

Koltuğa oturup sağ dirseğini koltuğun sırtına yaslayıp bana baktı, anlatacakları olduğunu sezdim. Bir kulağım ondaydı, çayını tazeledim hemen.

“Bir şey söyleyeceğim ama kızma olur mu?” diye sordu sevecen bir şekilde.

Gülümsedim bu haline, “Neymiş o?” dedim bardağını önüne bırakıp dikkatimi tamamen ona vererek.

Yaklaştı ve Levent’in gelip gelmediğini kontrol edip güzel kahverengi iri gözlerini bana dikti.

“Levent’in ortağı,” diye cümleye girdiğinde nereye varacağını anlamıştım. “O kadar iyi bir adam ki.” Kıkırdadım elimde olmadan haline. Ben kıkırdayınca yüzü düştü ve koluma hafifçe bir çimdik attı. “Aşk olsun, ciddiym,” diye sitem etti.

Gülümsedim ve sol elimle elini tuttum sevecenlikle.

Çayımı yudumlamadan önce, “Allah sahibine bağışlasın Deryacığım,” dedim.

"Hah işte onu diyorum. Sen mi olsan sahibi?" dedi pat diye içtiğim çay Derya'nın bu çıkışıyla genzime kaçtı. öksürmeve başladım.

Derya gülümseyerek sırtıma vurdu birkaç kez. "Helal canımı. helal."

Nefesimi toparladığım sırada Levent balkona çıkınca gözlerimiz Derya'yla buluştu fakat onun bu konuyu kapatacağını, Levent buradayken devam etmeyeceğini biliyordum. Utanacağımı biliyordu.

"Helal, helal," dedi Levent de karşımızdaki sandalyeye geçerken. Oturmadan önce kendine çay doldurdu.

"Gerçekten harika bir yer," dedi Levent küçük bahçemin ardından yemyeşil Ula'da gezdirirken gözlerini.

Karanlık çöktüğünden cırcırböceklerinin sesleri artmıştı iyice. Ben alıştığımdan çoğu zaman artık fark edemiyordum bile seslerini ama onlar için bu özlenen bir deneyim olmalıydı. Uzun zamandır İstanbul'daydılar ve gittikçe betonlaşmaya başlamıştı orası.

"Öyle gerçekten," dedi Derya iç çekerek. "Çocukları büyütmek için harika bir yer. Biz de Derya gibi bahçemizin bir kısmına meyve ve sebze ekeriz. Harika bir uğraş olur benim için."

Levent onu onaylarken şehir ve onların yeni evi hakkında sohbetimize devam ettik. Güzel bir aile ile gelecek planı yapmak ve buna dahil edilmek bana çok iyi gelmişti.

Levent ve Derya'nın Ula'daki yeni evlerine tam olarak yerleşebilmeleri yalnızca iki günümüzü almıştı. Çok eşya getirmemişlerdi, biz de hemen silip süpürmüş her şeyi yerine yerleştirmiştik. Özellikle Derya'nın etrafa alışması için Ulaş'ı da huzursuz etmeden ufak ufak ilçe gezileri düzenliyorduk. Levent'in işi sebebiyle taşınmak duru-

munda kalmışlardı. Ula'da güzel ufak ufak müstakil evlerden oluşan bir otelin projesini yönetecekti. Birkaç yıl burada olacakları anlamına geliyordu bu, hatta eğer burayı severlerse ve işler iyi giderse şirketin Muğla'daki ayağını yönetmek için tamamen burada kalabileceklerini söylemişti Derya. Bu yüzden epey keyifliydim birkaç gündür. Yalnızlığımı ilaç gibi gelmişti bu gelişme. Derya'nın bahsettiği Levent'in ortağını tanıımıyordum ama minnettar kalmıştım ona.

Çarşıyı gezdikten sonra eve dönerken Levent, inşaatın yapılacağı alana yakın olduğumuzu söyledi ve bize otellerin yapılacağı araziyi göstermek için elindeki ufak haritayı kullandı. Yol üzerinden geçerken Savaş'a yaklaşık iki yüz metre ötemizde kalan küçük binayı gösterdim. "İşte sen orada okuyacaksın," dedim hevesle. "Öğretmenin de ben olacağım. Harika çocuklar var sınıfında," diye cesaretlendirdim onu gülümseyerek.

Savaş arka koltukta dizleri üzerine kalkıp merakla okuluna baktı ve merakla sorular sorarken kıkırdadı. Onunla eğlenceli bir sohbetin ortasında araba aniden durduğunda bakışlarımı merakla Levent'e çevirdim. Derya da gözlerini Levent'e dikmişti. Birbirlerine baktılar. Gözüm dışarı kaydığında okula kadar geldiğimizi fark ettim fakat bulunduğu arazi üzerinde ölçüm yapan mühendisleri görmek kaşlarımı çatmama sebep oldu. Kalbime bir endişe tohumu ekilirken Levent'e döndüm merakla. Okullar tatil edileli iki hafta kadar oluyordu. Evim biraz ilçenin dışında kaldığından dedikodulara da hâkim değildim. Yoksa otelin yapılacağı arazi bu okulun arazisi miydi? Arazinin eski sahibi harika bir adamdı, okulu da kendisi yaptırmıştı ama şimdiki sahibi olan oğlu, paragöz bir adamdı. Pek tabii para için yapmış olabilirdi.

"Ne oluyor Levent?" diye sordum. Levent arabayı kenara çekti. "Anlınız şimdi," dedi ve aynadan bana baktı. "Endişelenme, bir yanlışlık vardır."

Arabadan indiğinde gözüm yakınlarla asılı ilana takıldı; Ateş Holding'e ait otel projesine aitti. Korktuğum şey yaşıyordum tam olarak ve Levent'in böyle bir şeyi yapacağına ihtimal vermiyordum hiç. Onun kararı olamazdı bu.

"Ateş Holding Levent'in çalıştığı şirket değil mi?" diye sordum, Derya ön koltuktan bana döndü anlamamış gibi. O da şaşkıncı.

"Evet öyle ama proje alanının okulu kapsadığını ya da burada okul olduğunu Levent'in bildiğini sanmıyorum," dedi o da benim gibi düşündüğünü belli ederek.

Proje için okulu mu yıkacaklardı? Bu ilçedeki tek okuldu bu; yıkılırsa çocuklar eğitim için başka bir ilçeye gitmek durumunda kalacaklardı. Belki de hiç gidemeyeceklerdi, özellikle kız çocukları için daha zor olacaktı...

"Bir yanlış anlama olmalı," dedi Derya başını yavaşça iki yana sallayıp. "Taner'in de bildiğini sanmıyorum."

Kaşlarını çatıldı hafifçe. Proje sahibinin projesinin nereye yapıldığını bilmemesi mümkün müydü? Tanımadığım bir adam hakkında atıp tutmak yerine bir şeyler yapma isteğiyle dolup taşarak indim arabadan. Levent bir mühendisle konuşuyordu, yanlarına gittim hızlıca. Levent konuşmayı bitirip bana döndüğünde merakla yüzünde gezdirdim gözlerimi.

"Okulu mu yıkacaklarmış?" diye sordum.

Yüzünde mahcup bir ifade oldu.

Sıkıntıyla elini saçlarına götürdü, "Bir yanlış anlaşılma ya da usulsüzlük var gibi. Taner'le konuşacağım bunu. Sen sıkma canını, okulun yıkılmasına izin vermeyiz," dediği sırada gözlerimi yüzüne diktim.

"Nasıl konuşacaksın?"

"Ne?"

"Telefonda mı konuşacaksın?" diye düzelttim sorumu.

“Hayır,” dedi neden sorduğumu anlamayarak. “Yanına gideceğim, bugün Muğla’ya geldi o da. Bu projede birlikte çalışacağımız firmanın Marmaris’teki bir otelinde olmalı şu an.”

“Beni de götür öyleyse,” dedim. “Okulumu yıkmak istiyorlarsa iki çift lafım var onlara.”

Levent öfkeme de ricama da şaşırmadı ama yüzünde nedense tuhaf bir ifade vardı. Sanki gülümsemişti ama saniyelik bir yanılsama da olabilirdi.

“Peki. Ben Derya’yı ve çocukları eve bırakayım, öyle yola çıkalım.”

Onayladım onu ve takım elbiseli adamlara dönüp tehditkâr bakışlar atmaya çalıştım. Yüzümde eğreti durduğunu biliyordum ama role bürünmeye çalıştım. Gerçekten sinirliydim ama sinirlenince insanlara bağırabilen biri olmamıştım hiç, şiddetten hoşlanmazdım.

“Okulumun tek bir taşına bile dokunmayın rica ediyorum,” dedim tüm ciddiyetimle.

Hakkımı da çocuklarımın hakkını da asla yedirmeyecektim. Gerekirse aylarca mahkeme kapılarında yatacak irade ve güce sahiptim. Sürünürdüm belki ama pırlanta gibi öğrencilerimi ilim ışığından mahrum etmezdim. Koca holdingle başa çıkardım evvel Allah.

Levent ile arabaya döndük. Levent’in durumdan haberi olmadığı açıktı ve ortağının da haberi olmadığı konusunda Derya’yla hemfikir. Yine de sinirliydim, ihmalkârlıktı bu. Nasıl bilmezdi projesinin nereye yapılacağını? Nasıl denetlemezdi? Sorumsuzluk sayılırdı bu yaptığı. Okulun sahibi birkaç sene önce ölmüştü ve oğluna kalmıştı mirası. Adamdan hiç hazzetmezdim fakat okulun arazisini satacağı aklımın ucundan dahi geçmezdi. Nasıl yerleşik bir okul binasını gözden çıkarırdı? Nasıl? Çocukları nasıl düşünmezlerdi? Bu okul yıkılsa devlet buraya bir okul yapmak istese bile bu birkaç seneyi bulacaktı belki de ve çocuklar bu sürede başka ilçeye gitmek durumunda kalacaktı. Bazılarının aileleri ulaşım

Başımı salladım, “Teşekkür ederim,” dedim ve otelin kapılarına ilerledim.

Bekleyen iki görevli kapıları benim için açtılar. İçeri girip resepsiyonda oturan kadına ilerledim. Otelin lüksüne yakışır bir üniforması, sıkı bir topuzu ve güzel bir gülümsemesi vardı.

“Merhaba,” dedim ben de gülümsemeye çalışarak.

Zaten sinirliydim, üstüne bir de okulumun yerine otel yapmak isteyen adamla konuşacağım için iyice gerilmiştim. Levent ve Derya’nın anlattıklarının aksine kendini beğenmiş, yüksekte bakan bir adamsa söyleyeceklerimden endişeliydim. Sakin ve kontrollü olmalıyım.

Kendimi telkin ederken resepsiyondaki hanımefendi, “İyi akşamlar. Nasıl yardımcı olabilirim efendim?” diye sordu.

“Taner Ateş’le görüşmek istiyordum. Mümkün müdür acaba?” diye sordum nazikçe.

“Kim diyeyim efendim?”

“Yerine otel yapacağı okulun öğretmenini diyebilirsiniz,” dedim gülümsemeye çalışarak.

Telefondan birkaç numara tuşlayıp biriyle görüştü ardından bana döndü.

“Taner Ateş Beyefendi şu an bir toplantıdaymış efendim.”

“Çok acil görüşmem gerek,” dedim inatla. “Çok uzun sürmeyecekmiş diye iletin lütfen. Acil bir durum. Hayat memmat meselesi.”

Kadın telefonun diğer ucundaki kişiden rica etti benim için. Daha sonra oturduğu yerden kalkıp koluyla bana bir koridoru gösterdi.

“Şu koridordan ilerleyip sola döndüğünüzde restoranımıza ulaşacaksınız. Taner Bey sizi orada bekliyor olacak efendim,” dedi nazik bir sesle.

Teşekkür edip gösterdiği koridorun sonuna ilerledim ve tarif ettiği gibi sola döndüm. Restoran tabelasını gördüm. Toplantı orada

olmalıydı; okulumun yeri için ne projeler yapılıyordu kimbilir... Çocuklarımin geleceğine incir ağacı dikiliyordu... Tek lokma geçmemeliydi boğazlarından halbuki. Ellerimi önümde birleştirip strese tınaklarımin sürttüm birbirine. Restorana girmeden koridorun bir köşesine çekilip bir haber, bir hareketlilik bekledim. Koridora asılan güzel tabloları izlerken başımı, ayak seslerinin geldiği yöne çevirdim. Oldukça sakin adımlarla ve aynı sakinlikteki yüz ifadesi ile bana doğru gelen adamı fark ettim o sırada. Siyah bir takım giymişti; içinde beyaz bir gömlek, siyah bir kravat vardı. Koyu kahverengi saçlı, aynı renk gözleri olan beyaz tenli bir adamdı. Ceketinin ikinci düğmesini iliklemişti. Yüzünde tedirginlikten ziyade meraklı ve ilgili bir bakış vardı. Karşımda durduğunda boyundan dolayı başımı hafifçe kaldırmak zorunda kaldım. Nazikçe sağ elini uzattı.

Yüzüne vuran güneşten ötürü saçlarından daha açık kahve görünen gözlerini gözlerimden bir saniye bile çekemezken ismini telaffuz etti. "Taner Ateş."

Sesi derinden geliyordu, hoş bir tınısı vardı. Şiir okusa ya da şarkıcı olsa yakışırımış diye düşündüm. Ben de kendimi tanıtmak adına elimi uzattım; elim onun büyük eli içinde kayboldu.

"Derya," deyip duraksadım. Soyadımı değiştireli on sene oluyordu ama bazen duraksıyordum. "Aratlı."

Tokalaştıktan hemen sonra ellerimiz ayrılırken gözlerimi gözlelerinden bir an olsun ayırmadım.

"Direkt konuya girersem kabalık etmiş olur muyum Taner Bey?" diye sordum onu da incitmekten sakınarak. "Çok mühim bir konu açıkçası."

"Aksine," dedi gözlerimin içine bakarak. "Daha önce tanışmadığımıza eminim fakat bu kadar önemsedığınız o konuyla benim nasıl bir bağlantım olduğunu merak ediyorum. Buyrun, sizi dinliyorum."

Onun sakinliği ve nezaketiyle gerginliğim uçup gitmişti âdeta.

Bir yabancıyla değil sanki Levent'le konuşuyordum, o denli rahat hissetmiştim. Derya'nın anlattıkları aklıma gelince utandım. Hiç sırası değildi, konu çok ciddiye.

"Ben Ula'da öğretmenlik yapıyorum," diye konuya girdim. "Ula'da yalnızca bir tane ilkokul var ve tek öğretmen benim. Bugün okula uğradığımda arazide ölçüm yapıldığını ve sizin proje alanınız gördüm. Okul devlet tarafından değil, bir hayırsever tarafından yapılmış seneler önce. Eğer orayı yıkarsanız," derken ellerim titremeye başlamıştı. "çocuklar eğitim için başka ilçeye gitmek zorunda kalacak. En yakın okul merkezde ve onların imkânları kısıtlı. Herkesin ailelerini tanıyorum. Eğer okulumuzu yıkarsanız..." bir anda sustum çünkü Taner Ateş titrediğimi fark edip ne yapacağını düşünürken halde ellerini iki yana uzatmıştı bana dokunmadan.

"Derya Hanım," dedi sakinleştirmek ister gibi, "okulunuzu yıkmayacağım." Başını iki yana hafifçe sallayarak kesin bir ifadeyle söylemişti bunu. "Hiçbir çocuğun elinden okulunu da öğretmenini de almayacağım. Sakin olun lütfen. Bir yanlış anlaşılma olmaması için."

O kadar sinirlenmiş ve gerilmiştim ki soğukkanlılığımı elden bırakmam için kızdım kendime.

"Yıkamayacak mısınız gerçekten?" diye sordum emin olmak ister gibi. "Birkaç saat önce çalışanlarınız oradaydı çünkü gözlerimle gördüm."

Kaşlarını çatı. Sinirlenmişe benziyordu, sağ eli burun kemerini sıkı. "Bu durum sizi endişelendirdiği için üzgünüm," deyip gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bir yanlış anlaşılma olmuş gibi duruyor ama mutlaka ilgileneceğim. Okulunuzun tek bir tuğlasına zarar verilmeyecek, sizi temin ederim."

Sesi samimiydi, ona inanmak istedim. Okulumu yıkmayacağına inanmak istedim, hem Levent ve Derya onun iyi biri olduğundan

bahsetmişlerdi. Öyle gibiydi gerçekten, ona karşı tüm önyargılarımı parçalayacak gibi duruyordu.

“Ula’dan buraya neyle geldiniz? Geri döneceksiniz yardımcı olalım size, buraya kadar getirmişiz sizi,” dedi.

Hem mahcup hem de endişeliydi sanki. Tuhaf geldi. Levent dışında, diğer insanların hisleriyle bu kadar yakından ilgilenen başka birini tanımamıştım.

Derya’nın dün söyledikleri aklıma geldiğinde tenim ısındı yine. Yanaklarım kızardı muhtemelen, dudaklarımı birbirine bastırdım daha çok utanarak.

Taner Ateş muhtemelen sıcaktan olduğunu düşünüp, “Hava da çok sıcak, buraya gelmek sıkıntılı olmuştur,” dedi.

Samimi ve güven verici görünüyordu; hiç kötü bir enerji yayılmıyordu ondan. İzlenimlerimde yanılmazdım. Düzgün biri olduğu belliydi.

“Bir arkadaşımın rica ettim beni getirmesini. Benim için endişelenmenize gerek yok. Okulumuza dokunmazsanız çocuklar ve ben iyi olacağız,” dedim gözlerinin içine bakarak.

Gözlerinde sinirli bakışları görebiliyordum. Fakat tavrında ne fevrlilik ne agresiflik vardı. Çok sakindi.

“Bizzat ilgileneneğim,” diyerek ceketinin iç cebinden kartvizitini çıkarıp bana uzattı. “Konuyla ilgili her zaman bana ulaşabilirsiniz, aklınız kalmasın.”

Uzanıp kartını aldım. “Teşekkür ederim ilgilendiğiniz ve sağduyunuz için,” dedim görüşmemizden oldukça memnun kalarak. “Ben gideyim öyleyse. Sizi meşgul etmeyeyim.”

“Nasıl isterseniz,” dedi eliyle bana yol göstererek.

Bana kapiya kadar eşlik edeceğini düşünmemiştim. Birlikte çıkışa ilerlerken okul hakkında sorular sormaya başladı ilgiyle. Ben de kayıtsız kalmayarak cevapladım tüm dürüstlüğümlle. Bir sürü

okul projeleri olduğundan bahsetti, eğitime ne kadar önem veren biri olduğundan ve bu durumla ilgileneceğinden bahsetti tekrar tekrar. Beni ikna etmek, içimi rahatlatmak ve yanlış anlaşılmadığından emin olmak istiyordu. Bu hissi çok iyi bildiğimden istemsizce sempati duydum ona karşı; tavrı gülümsetti beni. Filmlerde gördüğüm o kötü patronlar gibi hayal etmiştim onu ister istemez ama iyi bir adama benziyordu. Tıpkı en yakın arkadaşlarımın bana anlattığı gibi biriydi.

Gözlerini yüzünde gezdirdim, gülümsediğimi görünce gerginliği azalmıştı sanki. Onu tedirgin etmiş olmalıydım... Yerinde olsam ben de tedirgin olurum. Kapıyı açmak için ikimiz de hamlede bulunduğumuzda eli elimin üzerine kapanınca elektrik çarpmış gibi irkildim. Göz göze geldik ve o an ben kızarınca istemeden onu da utandırdım.

Elini ateşe dokunmuş gibi çekip gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. Ardından, "Buyrun lütfen," diyerek kapıyı tuttu ve kenara çekildi geçmem için.

Dışarı çıktığımızda tekrar konuyu özet geçip nezaketen vedalaştık. Planım otelin önünde duran Levent'e hiç bakmadan buradan ayrılmaktı ama Levent biten sigarasını çöpe attıktan hemen sonra adımlarını bize yönlendirmeyi seçmişti ve bu hafiften kaşlarımı çatmama sebep oldu.

"Levent?" dedi Taner Bey onu gördüğüne şaşırarak.

Levent, "Hallettiniz mi?" diye sordu ikimize bakarak. Kaşlarım daha çok çatıldı. Hani patronu bilirse sorun olurdu?

"Siz tanışıyor musunuz Derya Hanım'la?" diye sordu Taner Bey ilgiyle. "Söyledikleri çok talihsiz şeyler."

Başını salladı Levent. "Kız kardeşim sayılır," dedi benim için. "Bahsettiği sorun da maalesef gerçek. Seninle bizzat görüşmek istedi. Okulun öğretmeni olarak seninle konuşması iyi olur diye düşündüm," dedi gülümseyerek.

Tüm bunları Taner'le tanışayım diye organize ettiğini anladım. O yüzden gülümsemişti buraya gelmek istediğinde. Yanaklarım daha çok kızardı.

"İyi düşünmüşsün," dedi Taner Bey. "Bir usulsüzlük yapmış karşı taraf belli ki."

Levent onayladı. "Ne yapacaksın peki? Sözleşmeyi feshedebilir, tazminat dahi alabiliriz gibi duruyor."

"Projeyi değiştiriyoruz Levent," dedi Taner Ateş ciddi bir tavırla elini cebine sokarken. "Projeyi iptal edip onlardan tazminat alacağımıza onları kâr amacı gütmeyen bir projeye mecbur bırakırsak daha yararlı olur."

Levent başıyla onayladı. "Ne düşünüyorsun?"

Taner Ateş'e baktım. Projeyi iptal etmeyecekse bile okulumuzdan uzak duracağını umuyordum. Güneşte parlayan gözlerini bana çevirip gülümsedi. "Derya Hanım'dan dinledim okulun durumunu; eksikleri var ve nüfus artışına bakıldığında yetmeyecek onlara." Söyledikleri şaşırttı beni, "Otel değil, okul yapacağız."

Kalbimin ritmi değişti. Bunları anlatırken öyle güzel bir gülümsemesi vardı ki bir adamın bu kadar güzel görünmesini garipsedim. İlk kez bir yabancıнын güler yüzüne ve gülümseyişindeki iyiliğe kaniyordum.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

İçtiğim sigaranın izmaritini betona bastırdım. Ne kadar süredir buradaydım bilmiyordum. Başım, tüm kemiklerim ve içim ağrıyordu. Hem çok hisli hem de hissizleşmiş hissediyordum. Saatler geçiyordu ama nasıl geçiyordu bilmiyordum.

Eren babasının bilgisayarına girmişti. Tahmin edildiği üzere bir şeyler bulmuştu. Evin yanma sebebi kundaklamaydı, evdeki teknolojik sistemle bir ilgisi yoktu. Kenan Bey'in dedikleri çık-

miştı, Savcı Yiğit'in babası o dönem ihaleyi almak isteyen bir başka şirket için çalışıyordu. Yangına onlar sebep olmamıştı ama işlerine gelmişti. Deliller karartılmış; olay, Yiğit Arga ve Taner Ateş'in şirketini karalamak için kullanılmıştı. Yiğit Arga'nın da yangının arkasında olduğundan şüphelendiği kişi Nil Soykan'dı. İhtimal vermemişti ama Nil'in Taner Ateş'e takıntılı olduğunu düşündüğünden bahsetmişti ses kayıtlarından birinde. Birçok ses kaydı bırakmıştı arkasında, pek çoğu iş kayıtlarıydı ama hepsi dinleniyordu şimdi. Eren'in işi sadece fiziksel değil ruhsal olarak da oldukça zordu.

Yiğit Arga o zamanın şartlarının el verdiğince Nil Soykan'a dair bilgi toplamakla ilgilenmişti ve dikkat çeken detaylardan biri Ateş ailesinin evine ait parçaları satın almaya başlamış olmasıydı. Bir piyanoydu ilk satın aldığı. Arya'nın piyanosu ve pelüş bir oyuncak. Arya'nın hâlâ sakladığı oyuncak. Bu, ne kadar takıntılı olduğunu gösteriyordu ama nerede olduklarını bilmiyorduk. Evinde bulunamışlardı, ailesi de bilmiyordu.

Çıldırarak üzereydim. Delirmenin eşiğindeydim. O ince çizgi üzerinde salınıyordum. Bir sigara daha yakmaya yeltendiğim sırada önümde biri durdu, gözlerimi yerden kaldırıp baktım; Yiğit'di bu. Eli cebinde karşımda dikiliyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

"Biraz hava almaya çıktım," dedim oturduğum yerde doğrulup. "İşimin başına döneceğim şimdi."

Kafasını salladı "Git uyu biraz."

"İyi böyle," dedim.

"Bu bir rica değildi," dedi net bir ifadeyle. Kaşlarını çattı. "Şimdi evine gidiyorsun. Sabaha kadar görmeyeceğim seni."

"Savcum..." diyecek oldum, iki polis memuruna seslendi o sırada.

"Arkadaşlar!"

Polis memurları bize döndü. “Buyurun Savcım,” dedi biri koşar adım yanımıza gelerek.

“Ulaş Tütüncü sabaha kadar giriş yapmayacak polis merkezine Bahçeye bile almayın. Evine gidecek, gitmeden de rahat vermeyin.”

Öfkelensem de yüzümde mimik oynamadı. Kaşlarımı çatmaya bile mecalim yoktu.

Gözlerini bana çevirdi. “Doğruca eve gidiyorsun. Yoksa polis de takarım peşine.”

Dişlerimi sıkıp gevşettim. “Eyvallah Savcım,” dedim sadece.

“Hiç kusura bakma,” dedi ona kızdığını bilerek. “Yerden toplamam seni de. Bana sağlam adam lazım. Ruh gibi olmuşsun, aynaya baktın mı hiç?”

Yüzüne baktım yalnızca.

“Evine git Ulaş,” dedi gözlerimin içine bakarak. Bu cümle öfkelen diriyordu beni.

“Evimi bulamıyorum,” dedim ruhsuz gözlerimle bakıp. “Yolumu kaybettim.”

Dişlerimi sıktım. “İzini kaybettim. Kaybettiler. Beni evimden atmadılar, evi başıma yıktılar. O evi gözümün önünde yaktılar.”

Öfkem ona değildi ama öfkeme rağmen dimdik durdu karşımda. Altdudağımı ağzımın içine yuvarlayıp ısırdım. Sakinleşemeye çalıştım. Gözlerimi kapattım. İçimden on sekize kadar saydım. *On sekiz. Onun yaşı. Daha fazlasını istiyorum.*

Gözlerimi açıp ona baktım. “Eyvallah Savcım,” dedim hiçbir kızgınlık tepkisi vermeden. Konuşmak istemeyerek adımlarımı Argun’un otoparktaki arabasına yönlendirdim. Savcının haklı olduğunu ben de biliyordum. Eve gidip biraz uyumam, duş almam lazımdı. Burada yığılıp kalırsam kimseye faydam olmazdı. Varlığım la yokluğum birdi zira ve en çok bu yaralıyordu beni. En büyük düşmanım yine bendim. Başka düşmana ihtiyacım yoktu, kendi aklım yetiyordu.

Evin sokağına girdiğim gibi arabadan indim. Gözlerim her köşede, her taşta, duvarda onu arıyordu. O hayatımın merkezi değil, ta kendisiydi. Baktığım her yerdeydi ve yokluğu çekilir gibi değildi.

Binadan içeri girip merdivenleri anılarıyla çıktım. Kapısının önünden geçip gidemedim, duraksadım, elim kapıya uzandı ama ilk kez bir kapıyı çalmakta bu kadar tereddüt ettim. Onun açmayacağı kapıya dokunamadım bile. Elimi indirdim yavaşça ve önüme dönüp onun yokluğundan kaçır gibi kendi evimin kapısına yürüdüm. Cebimden anahtarımı çıkardım, sessizce kapıyı açtım. Uyuduklarını düşünsem de uyumadıklarını evin içinden gelen seslerinden anladım.

“Ulaş’tan bir haber var mı?” diye sordu Kutay keyifsiz bir sesle.

Sesleri salondan geliyordu. Sessizce içeri girip ardımdan kapattım kapıyı.

Bahadır, “Hayır, telefonu hâlâ kapalı. Şarjı bitti herhalde. Ege-men’den de bir haber yok,” diye cevapladı Kutay’ın sorusunu.

Kimseye görünesim yoktu, geldiğimi kapı önünden söyleyip direkt duşa girmek hatta mümkünse uyumak istiyordum yalnızca. Düşünmek ya da hissetmek istemiyordum. Ayaklarım beni odama yönlendirdiği sırada Argun’un sesini işitip duraksadım.

“Ulaş kendini kaybetmiş biri,” dedi nefes verir gibi. “Ama şimdi kabullenemez. Önce Arya’sını bulması gerek.”

Söyledikleri beni olduğum yere çiviledi. İçime bir sıkıntı çörekledi, damarlarımda dolandı, zehrini tam kalbime zerk etti. Onu aramak külfet değildi, asıl ceza onun yerini bilmemektir. Öyle öfkeliydim ki her şeyi yakıp yıkmak geliyordu içimden. Kontrolü kaybetmemek için kendimle savaş veriyordum âdeta. Odanın kapısının kolunu tuttum. Kafamı kapıya yasladım. Kalbim onun adıyla çarptı.

Arya... Sakladığım hiçbir yerde yoksun, ben seni nerde arayacağım bilmiyorum...

Duş aldıktan sonra evdekilerle biraz konuştum ardından kendimi Arya'nın kapısının önünde buldum. Balkondan gelmeyeceyim diye bana yedek anahtarını vermişti. Kullanmayı düşünmemiştim hiç. Kullanmayı hiç istememiştim. Kapısını çaldığımda koşar adımlarla gelişini işitmeyi, yüzündeki o ifadeyi görmeyi, her zaman hoş karşılanmayı seviyordum.

Kapısını açıp içeri girdiğimde evinin bana onu hatırlatan tanıdık kokusu ciğerlerime dolduğunda tüylerim ürperdi. Ensemdeki tüylerim bile diken diken olmuştu kokusuyla. *Deliriyorum. Onun için deliriyorum. Onu görmek için ölüyorum.*

Kapıyı arkamdan kapatıp odasına doğru ilerledim doğruca. Odasının aralık kapısını iterek içeri girdiğimde Elmaşekeri yatağında uzanmış, beni görünce başını kaldırmıştı. Miyavladı hüznüyle. O da özlüyor olmalıydı sahibini benim gibi.

Uçuk mavi duvarlarında gözlerimi gezdirdim. Odası o kadar O'ydu ki kalbimi kırıyordu her detayı... Yatak başlığının arkasındaki dünya haritası desenli duvar kâğıdında işaretlediği her nokta, duvarlarına yazdığı alıntılardaki her özne, kitaplarının düzeni, yatağının yanındaki ona aldığım ayıcık, masasının dağınıklığı, mantar panosuna ilaştirdiği her bir not onun burada olmayışını reddediyordu. Öyle çok izi vardı ki her yerde sanki az önce buradaydı. Sanki birkaç saniye önce çıkmıştı dışarı kendisine atıştırmalık alabilmek için. Şimdi caddenin sonundaki marketten dönüyor olmalıydı, yolda sek sek oynadığı çizgilerdi onu bu kadar geciktiren. Yoksa dönmüş olurdu şimdiye kadar.

Gözlerimdeki sızidan kurtulmak için başımı kaldırıp tavana baktım. Yutkundum zorlukla. Tavanına yapıştırdığı geceleri parlayan yıldızlardan birine diktim gözlerimi.

“Kendisi gibi,” diye mırıldandım titrek bir sesle. Konuşmanın şu an için kendimi tutmaya hiç yardımı olmadığını fark ederek sustum. Birkaç dakika öylece dikildim ayakta. Elmaşekeri’nin yanına yaklaşıp patilerini sağ bacağıma yasladığını hissettim. Miyavladı birkaç kez. Kucakta gezmeye alıştırmıştı onu Arya. Çok seviyordu onu. Arya’yı arıyor olmalıydı her yerde. Farkımız yoktu pek, ben daha kötü durumdaydım. O belki de neyi kaybettiğinin farkında bile değildi ama ben gerçekliğin tam ortasında yanıyordum onsuzlukla.

Derin bir nefes çektim içime. Kucağıma gelmek isteyen Elmaşekeri’ne baktım. Eğilip onu ömzuma aldım. Ömzuma tutunurken yüzümü yaladı. Yatağına ilerledim Arya’nın. Ayakucuna oturdum yavaşça.

Elmaşekeri miyavlayarak kucağımdan inip yanına kıvrıldı. Elim beyaz tüylerine gitti istemsizce, tüylerini okşadım. “Onunla mı uyuyordun geceleri?” diye sordum. “Eğer öyleyse çok şanslıymışsın.”

Ben daha hiç uyumadım onunla. *Hiç adil değil bu.* Elmaşekeri’nin tüylerini okşarken gözlerimi karşımdaki çalışma masasında gezdirdim. Mantar panosuna astığı notları ve o sevimli dağınıklığı çekti dikkatimi. Kalkıp masasına geçtim. Sandalyesine oturdum. Düzenli dağınıklığında gezdirdim gözlerimi. Ona aldığım romanlardan birini okumaya başlamıştı hemen belli ki ama yarım kalmıştı... *Bizim gibi... Hayır. Değil. Bizim gibi değil.*

Mantar panosuna astığı notlardan birinin başlığı değişmişti. Listenin adındaki bir kelimenin üzerine bir parantez açılmış ve içine benim ismim eklenmişti.

(Ulaş’la)

Sevgilimle Yapmak İstediklerim

Kalbimdeki sancı şiddetini artırırken dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. Sol elimin parmakları isminin hemen altındaki sevgilim kelimesine dokundu.

"Sevgilim," diye fısıldadım. *Arya yapma bunu bana ne olur. Ne olur ismimi bu kadar sevdiğin halde düşman etme beni ona.*

Yazdığı kelimeleri okşarken parmaklarım, yazdığı her bir isteği gerçekleştirmeyi ne çok istediğimi ve hepsinin benim de isteyeceğim şeyler olduğunu keşfettim. Tam anlamıyla içim yanıyordu o an. İmkânların el vermeyişi, imkânların *bana* hiç el vermeyişi kalbimin ortasına bir balyoz gibi iniyodu her kelimesinde. Onun bu notları alırkenki heyecanının, benim kederimle örtüşecek eşikte seyrettiğini yüreğimde hissediyordum.

Göğsümde, gözlerimde ve başımda dayanılmaz bir ağrıya kalktım sandalyesinden. Yatağına uzanıp bir seferlerine kokusuna sığınmak istedim. Uzanacağım sırada aniden durdurdu ayaklarım beni. Gelmeden önce balkonda birkaç sigara içmiştim. Üzerime sinmiş olmalıydı kokusu. Böyle yatarsam yatağına güzel kokusunun üzerine sinerdi sigara kokusu. İstemezdim bunu.

Ellerimi arkama uzatıp ensemden yakamı tuttum ve üzerimden çıkardım beyaz tişörtü. Gözlerim boynumdaki künyeme kaydığında yutkunamadım. Her şey onunla ilgiliydi, her şey...

Kendimi yorgunca yüzüstü yatağına bıraktığımda yastığına kafamı koyar koymaz burnuma dolan kokusu o kadar hazırlıksız yakaladı ki beni az kalsın ağlayacaktım. Burnumun direği sızladı. Bu özlem değildi, bu ölmekti. Kendi ölümüne yürümekti.

Derin bir nefes aldım yastığının altına soktuğum ellerimle yastığı yüzüme bastırırken. Onunla tek bir gece huzurla uzanıp uyuyamamıştım bile. Reva mıydı bu gönlüme? Bir sürü keşke vardı zihnimde.

Elmaşekeri sağ koluma yaslandığında gözlerimi araladım yorgunca. Esra gün içinde gelip onunla ilgileniyor olmalıydı. Karnı

roktu muhtemelen, yalnızca ilgi istiyordu. Arya onu çok seviyordu, biliyordum. Uyuduğunda uyanmasını diye önce uzaktan seviyor sonra yanından geçerken öpecek gibi olup vazgeçiyor ardından hızlıca dönerek hafifçe öpüp yoluna kaldığı yerden devam ediyordu.

"Bir kediyi kuskanacağım aklımın ucundan geçmezdi," diye mırıldandım. Sağ kolumu kaldırıp elimi ufak bedeni üzerinde gezdirdim. "Ne zaman senin tüylerini okşasa güzel parmakları benim de saçlarımda gezinsin isterken buluyordum kenimi. Ne zaman seni öpse beni de öpmesini dilerdim çocuk gibi." Kendimle alay eder gibi gülümsedim. "Ben makul bir adamımdır, haddimi bilirim hep ama o, o kadar alıyor ki aklımı başımdan bir kediyi, bir oyuncak, yastığı, yorganı ve aramızda duruyor diye bir duvarı bile kuskandırıyor bana." İçim kavruluyordu resmen. Gözlerimi kapattım yavaşça. "Ne yapacağımı bilmiyorum ufaklık. Dua etmekten başka çıkış yolum kalmadı. Çok çaresizim."

Allah'ım yardım et, yardım et, yardım et. Onu koru, onu sev, yalnızca ben varırım ona beni hediye et. Tek sığınağım sensin. Lütfen. Yardım et.

ARYA ATEŞ

Zihnim istemeden uyandığında birkaç dakika önce gördüğümün rüya olduğunu anlayarak kaldığım yerden devam edebilme ümidiyle gözlerimi sıkıca kapattım ve kollarım arasındaki pelusu sıkıttım. Çok güzel bir rüyaydı gördüğüm, devam etmek istiyordum. Geri dönmek istiyordum, gerçek olsun istiyordum. Uzun zaman sonra ilk kez güzel bir rüya görmüş olmalıydım. Üstelik cennetimde şeytanımla birlikte olmama rağmen görmüştüm onu rüyamda. Belki de sebebi artık gerçeğimin bir kâbus olmasıydı. Bilmiyordum ama uyanmak istemiyordum hiç. Hüzünlük gözlerim doldu. Hayata kırılmışım, rüyayı bile çok mu görüyordum bana.

Yüzüme dağılan kısa saçlarımı hissettim tenimde. İçimdeki ağrıyı bastırma isteğiyle peluşu göğsüme bastırdım. Dudaklarımı yumuşak dokusuna yaslayıp inledim acıyla. Hatırladığım son şey Ulaş'a iç dökmemdi. Uyuyakalmış olmalıydım o sırada. Onu düşünerek uyuduğum için miydi gördüklerimin güzelliği? Onun içinde olduğu hiçbir şeyin kötü olma ihtimali yoktu.

"Onu gördüm," diye fısıldadım. "Ulaş'ı gördüm." İsmi söylediğimde kalbim duracak gibi hissettim. Ben ona sahipken bile onun sevgisini içimde halledemiyordum, şimdi onsuz nasıl başa çıkacaktım? Sevgisiyle dolup taşan duygularım ona dökülmediğinden patlayacaktı kalbim. İçime dağılacaktı. Hatta patlamış olmalıydı kalbim, içimde her yere savrulmuştu parçaları.

"Onu rüyamda gördüm... Gerçek gibiydi," dedim hâlâ sıcaklığını, yanağımda tişörtünün dokusunu hissediyor, kokusunu burnumda duyuyordum. "Eli..." deyip sustum. Peluşu göğsüme bastırdım. Gözlerimi açıp sağ elimi kaldırdım ve avcuma baktım. Ulaş'ın elinin sıcaklığı hâlâ avcumdaydı. Bu mümkün olabilir miydi? *Hissi tazeydi, ne zaman bırakmıştı elimi?*

Ona göre ufak ellerim olduğundan tuttuğum üç parmağı avcumu dolduruyordu ve avuçlarım bu hissi çok az tatmış olsa da özlemle sızlıyordu şimdi. Üç parmağını tutmayı seviyordum. Avuçlarının avuçlarıma tam oturuşunu, ellerinin dokusunu, ölçüsünü, ellerinin kendisini, onun ellerini, sadece onun ellerini ve ona ait her şeyi seviyordum. Üç parmağını tutmayı seviyordum çünkü o sigara içerken yalnızca başparmağını ve işaretparmağını kullanıyordu. Üç parmağını tutarsam elimi bırakmadan sigara içebilirdi böylece. Sigara içmek için dahi elimi bırakmasın istemiştım, aklımcı bunu hesap etmişim. Çünkü olur da bırakırsa bir anlığına tutmaya çekinirdim, biliyordum kendimi. Sigara içme de diyemezdim. İçerse bile elimi bırakmasın istemiştım. Ellerini tutmaya bir daha fırsatım olmayacağını bilseydim iki elimle sıkıca tutardım onları. Asla bırakmazdım.

“Onun ellerini hâlâ sırtımda hissediyorum,” dedim hâlâ rüyamın etkisindeyken. “Bana sarılıyordu... Ve ben... hep olmak istediğim yerdeydim.”

O benim yanan ruhumda çiçekli kalan tek dalımdı. Neden ruhumu ateşe veren kadın onu da benden koparmak zorundaydı? Bir insanın ölmesi için kalbinin durmasına gerek yoktu ki... Ben dokuz yaşında öldürülmüş biriydim. Ben o gece ölmüş, Ulaş'ı tanıdığım da yeniden doğmuştum. Beni zaten öldürmüştü, neden tekrar ölmek zorundaydım? Yetmez miydi bu kadar yandığım?

Dudaklarımdan hıçkırıklar sessizce dökülürken gözyaşlarımı sağ elimin tersiyle sildim. Umudumu tamamen kaybettiğimi fark ederek dudaklarımı birbirine bastırdım. Ulaş her düştüğümde beni kaldırmış, sırtıma kelebek kanatları takmıştı halbuki. Ondan bu kadar kolay vazgeçemezdim ki. En azından bir kere kurtulmak için çabalamış olmak istiyordum. Onun için. Eninde sonunda öleceksem eğer bir şey kaybetmezdim.

Yatakta doğrulduğum yavaşça, peluşu kucağıma bırakıp ellerime baktım. Gözlerimi Eren'in hediyesinde gezdirdim. Gerçekten takip cihazı olabilir miydi içinde? Varsa neden beni bulamıyorlardı? Çalışmıyor muydu yoksa çalışmasına bir şey mi engel oluyordu? Hırkamın koluyla yüzümü kuruladım burnumu çekerek. Odaya dolan güneşe çevirdim bakışlarımı. Gözlerim kamaşırken sağ elimi güneşe uzattım. Yemyeşil ormana baktım ıslak gözlerle.

“Ağaçlar bugün daha yeşil,” diye fısıldadım. “Ulaş gelecek.” Tesellim kalbimi kırdı ama mühim değildi. Umut etmek için yeterdi bana. Kendimi kandırmakta iyiydim. Bu teselliye tutunacaktım. Son ana kadar umut edecektim. Umudumu kaybedersem Ulaş'ın yüzüne nasıl bakacaktım?

Güneşi sevdim parmak uçlarımı ısıtırken. “Bir kere daha,” diye yalvardım elimde olmadan. “Sana bir kere daha sarılmak istiyorum.”

Rüyam beni düşündüğümden daha çok etkilemişti. Kalbim eziliyordu özlemiyle. Daha iki gün olmuştu ama sanki iki senedir bir boşlukta kayboluyordum.

Kapı çalındığında korkuyla irkildim. Yatağın üzerindeki defteri yastığın altında itip hırkamın koluyla bilekliği örttüm. Kapı ben cevap vermeden aralandı. Arkasında takım elbise giymiş, yüzüne artık aşına olduğum adamı gördüm. Nil'in dün tokat attığı adamdı. Saçlarını kessin diye makas getiren, saçlarını teslim alan adamdı.

"Nil Hanım sizi kahvaltı için aşağıda bekliyor."

Yüzüne baktım öylece. Acı çekişimi kahvaltıda aç karnına izlemek istiyordu. Acımla besleniyordu.

"Kendi rızanızla..."

Sözünü kestim. "Zorla götürürsün."

Bir şey demedi, yüzüme baktı o da sadece. Ayağa kalktım. En azından bir kere kurtulmayı denemek istiyorsam gerekmedikçe karşı çıkmamak iyi olabilirdi. Zira bir şey yemeliydim. Gözlerim ara ara kararıyordu. Bayılmak istemiyordum. En azından şuurumu açık tutacak kadar beslenmek iyi olurdu. Bedenim beni umutlarımdan alıkoysun istemezdim. Yine de ailemi öldüren kadına ait ne ekmekten yiyelim ne de suyundan içesim vardı.

Yavaş adımlarla adamın önünden çıkıp önce banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkamak için lavabonun başına geçtiğimde aynadaki görüntüm beni duraksattı. Gözüme oturan kan, tüylerimi ürpertti. Sol gözümün beyazında büyük bir kırmızı leke vardı. Yediğim tokattan ötürüydü sanırım zira sol yanağımda da hafif bir morluk oluşmuştu. Gözümde bir ağrı, sızı yoktu fakat görüntüsü korkutmuş, kan korkumdan ötürü midemi bulandırmıştı. Gözlerimin önünde siyah benekler oluştuğunda bakışlarımı kaçırdım. Saçlarıma baktım. Artık omuzlarımin üzerindeydi ve yamuk kesilmişlerdi. Elimi kaldırıp saçlarıma dokundum farkında olmadan.

Gözlerim doldu yine. Bir yabancıya bakıyordum sanki. Bu kadın beni kendime bile yabancı etmek istiyordu. Derin bir nefes alıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve elimi yüzümü yıkadım.

Çok oyalanamadan banyodan çıktım. Basamakları inerken adam arkamdan geldi. İnsan hafızasına her zaman kırgın olacaktım. İnsanlar en fazla beş yaşından itibaren olan biteni hatırlayabiliyordu ve ben ailemle yalnızca dokuz sene yaşamıştım. Bana sadece dört sene kalmıştı, onu da Nil Soykan elimden almıştı. Hayatımı öyle bir yıkmıştı ki bu yıkım zihnimin derinlerinde bile yankı bulmuştu. Hafızam hasar almıştı. Orada yaşanmışlıklar vardı ama bir perde çekilmişti üzerlerine sanki. Bir kaldırısam altından kimbilir neler çıkacaktı ama kaldıramamıştım bir türlü. Ama bu evde kaldıkça o perde havalanıyordu ve bu acıtıyordu. Merdivenleri inerken yanımdan koşarak geçti küçük bir kız. Annesi arkasından koşmamasını söyledi ama o dinlemedi. Babası mutfaktaydı, ona yardım etmezse babası o kadar krep tek başına nasıl yapardı? *Onun annesi ve babası var. Benim yok.*

Kahvaltı masasında karşılıklı oturan Levent Amca'yı ve Nil'i gördüm. Levent Amca beni görünce muhtemelen gözümünden ötürü endişeyle ayağa kalktı, yanıma geldi. Elini yüzüme uzattı ve çenemden nazikçe kaldırıp yüzüme baktı.

"Acımıyor," dedim onu teselli etmek isteyerek. Ona da çok üzülüyordum. İnanılır gibi değildi hayatı.

Dişlerini sıktı: "Korkulacak bir şey değil," dedi o da beni teselli etmek ister gibi. "Gececektir kendi kendine. Endişe etme..."

Saçlarımda gezdirdi gözlerini. Elini başımın üzerine koydu ve okşadı saçlarımı.

"Çok yakışmış," deyip hafifçe sarıldı bana. Burnumu çektim.

"Çıkacaksın buradan," diye fısıldadı kulağıma sadece benim duyabileceğim şekilde.

Kalbimin ritmi hızlandı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım üzün rüyle. Aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama iyi bir his yoktu hiç içimde. Onu kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

“Bir iki lokma ye olur mu?” dedi buruk gülümseyerek. Yanağını okşadı saçlarını üzerinden. “Toparlan biraz.”

Başımınla onayladım. Yavaş adımlarla yanında ilerledim ve masaya kadar eşlik ettim ona. Yan yana oturduk. Başımı kaldırıp o kadının yüzüne bakmadım. Masada tuttum gözlerimi.

“Sonunda bir aradayız,” dedi Nil, portakal suyunu masaya bırakırken. “Dokuz senenin sonunda hesaplaşabileceğiz.”

Fatura kesilen sadece iki kişi vardı bu masada ve yine de borçlu çıkarılmıştık. Hayat gerçekten böyle bir şey miydi? Bunların gerçek olduğuna inanmak gelmiyordu içimden. Annemle babamın bir akıl hastalığı yüzünden öldürülmüş olmalarını kabul edemiyordum. Bunun bir uzantısı olarak öleceğimi, bir adamın dokuz senedir hapsedilişini kabul edemiyordum.

Masaya aniden vurduğunda irkildim ve bakışlarım yüzüne çevrildi istemsizce.

“Beni dinle,” dedi öfkeli bir sesle. “Ben konuşurken beni dinle.”

“Zorla,” dedim ifadesiz gözlerle. “Seni kendi isteğiyle dinleyecek tek bir kişi yok etrafında. Her şeyini zorla yaptırıyorsun.”

Alaylı gülümsedi bu söylediğime. “Ve?” diye sordu alay ederek. “Bunun beni rahatsız etmesi mi gerekiyor? Güçsüzlerin itaat etmesi normaldir küçük fare. Annen kaçtı ama yakalandı. Güçsüzler her zaman kaybeder.”

Annem hakkında böyle konuşması öfkelen diriyordu beni. Başımı iki yana salladım. “Güç, kalpten gelir ve sende olduğunu sanmıyorum.”

Öfkelendi ama belli etmemek için gülümsemesini bozmadı. “Gözlerin ve dudakların Taner’e benzemiyor olsaydı ne bana öyle bakabilir ne de bunları söyleyebilirdin.”

Kalbimin ritmi hızlandı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım tizim rüyle. Aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama iyi bir his yoktu hiç içimde. Onu kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

"Bir iki lokma ye olur mu?" dedi buruk gülümseyerek. Yanağı mı okşadı saçlarını üzerinden. "Toparlan biraz."

Başımı onayladım. Yavaş adımlarla yanında ilerledim ve masaya kadar çölek ettim ona. Yan yana oturduk. Başımı kaldırıp o kadının yüzüne bakmadım. Masada tuttum gözlerimi.

"Sonunda bir aradayız," dedi Nil, portakal suyunu masaya bırakırken. "Dokuz senenin sonunda hesaplaşabileceğiz."

Fatura kesilen sadece iki kişi vardı bu masada ve yine de borçlu çıkarılmıştık. Hayat gerçekten böyle bir şey miydi? Bunların gerçek olduğuna inanmak gelmiyordu içimden. Annemle babamın bir akıl hastalığı yüzünden öldürülmüş olmalarını kabul edemiyordum. Bunun bir uzantısı olarak öleceğimi, bir adamın dokuz senedir hapsedilişini kabul edemiyordum.

Masaya aniden vurduğunda irkildim ve bakışlarım yüzüne çevrildi istemsizce.

"Beni dinle," dedi öfkeli bir sesle. "Ben konuşurken beni dinle."

"Zorla," dedim ifadesiz gözlerle. "Seni kendi isteğiyle dinleyecek tek bir kişi yok etrafında. Her şeyini zorla yaptırıyorsun."

Alaylı gülümsedi bu söylediğime. "Ve?" diye sordu alay ederek. "Bunun beni rahatsız etmesi mi gerekiyor? Güçsüzlerin itaat etmesi normaldir küçük fare. Annen kaçtı ama yakalandı. Güçsüzler her zaman kaybeder."

Annem hakkında böyle konuşması öfkeliendiriyordu beni. Başımı iki yana salladım. "Güç, kalpten gelir ve sende olduğunu sanmıyorum."

Öfkelendi ama belli etmemek için gülümsemesini bozmadı. "Gözlerin ve dudakların Taner'e benzemiyor olsaydı ne bana öyle bakabilir ne de bunları söyleyebilirdin."

Babamın adını ağzına alması midemi bulandırıyordu fakat karşılık veririm iyi şeyler olmayacağını biliyordum. Hiçbir yarar olmayacaktı. Üstelik bana bir şey yapmayacak olması Levent Amca'ya yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Kendime hâkim olmalıydım, belki en azından Levent Amca'yı bırakması için ikna ederdim onu.

"Yarın Taner'in doğum günü," dediğinde tüylerim ürperdi. "Birikte kudama yapacağız ve yarın nihayet bu işe bir son vereceğim."

Gözlerimi Levent Amca'ya çevirdim. Ona ne olacaktı? "Levent Amca'ya ne olacak peki?"

Gülümsedi. "Ah ne tatlısın. Kendini değil onu mu düşünüyorsun?"

"Seni bırakıp hiçbir yere gitmem," dedi Levent Amca sertçe.

"Hayır," dedim karşı çıkarak. "Lütfen öyle söylemeyin. Sizinle ilgisi yok ki konunun."

Hüzünle gülümsedi bana. Sakindi ve bu endişelendiriyordu beni. "Seni bırakmayacağım. Taner ve Derya'nın yüzüne nasıl bakarmı sonra?"

Neden ölecekmiş gibi konuşuyordu? Hiç hoşuma gitmemişti bu. Tek bir kişinin ölümü her şeyi bitirmesi için yeterliydi. Onun da ölmesine gerek yoktu ki.

Başımı iki yana salladım. "Ailenize geri dönmelisiniz," dedim gözyaşım düşerken. Gözlerine derin bir hüznün çökrü. Ulaş belki beni kaybedecekti ama en azından babasını geri kazansın istiyordum. O kışkın çocuğun babası tarafından gönlünün alınmasına ibret verici vardı.

"Neler yapabileceğimizin farkındasın. Eğer hep yapığın gibi çeneni kapalı tutarsan gitmene izin veririm," dediğinde gözlerimi Nil'e çevirdim.

"Gerçekten yapar mısın?" diye sordum inanmayarak.

Gülümsedi. "Sana arkasını dönmelirsen neden olmasın?"

Tüylerim ürperdi. Bir adamı özgür bırakırken bile vicdanının ucunu benim mezarıma bağlıyordu. Benim ölümüne susması karşılığında ona yaşam teklif ediyordu. Kesinlikle karanlık, korkunç biriydi. Acımızdan ve bizi kontrol edebiliyor olmaktan zevk duruyordu.

“Ama Levent öyle biri değil,” dedi gözlerime bakarak. “Yarın her şey o günkü gibi olacak. Akşam Taner’in doğum gününü kutlayacağız. Sen odana çıkacaksın. Bu sefer o yataktan çıkmaman için bazı önlemler alınacak ve her şey o geceki gibi işleyecek. Kapı açık kalacak. Levent isterse çıkabilir.”

Nil Soykan bana beni nasıl öldüreceğini anlatırken en ufak bir tereddütü olmamış ya da insani herhangi bir belirti göstermemişti. Gözlerimin içine baka baka kırk saat sonra bu evle birlikte yanacağımı söylüyordu.

Dizlerim üstündeki ellerimi yumruk yaptım. Düşüncesi bile içimi titretiyordu. Levent Amca nazıkçe elime dokundu, kafasını iki yana salladı aldırma der gibi.

“Bir şeyler ye,” dedi yine bana. “Her şey yoluna girecek.”

“Derya’ya da mı böyle umut veriyordun?” diye sordu; ikimizin de bakışları ona çevrildi.

“Onun ismini ağzına alma,” diye çıkıştı Levent Amca. “Bu kadar şeyden sıyrılabilceğini mi sanıyorsun? Bana çamur atması kolaydı ama sen Arya’nın hemen ardından ortadan kayboldun. Nasıl açıklayacak, nasıl hayatına devam edeceksin?”

Omuz silkti umursamazca. “Beni de kaçırmış olabilirsin Levent. Ben de elinden kurtulan o şanslı kişi olabilirim.”

Başını iki yana salladı Levent Amca. “Bitti artık. Senin suçlu olduğunu anlamıştır Kenan. Kandıramazsın insanları daha fazla.”

“Kanıtları yok,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Adları kadar emin olsalar bile sadece teoriden ibaret kalacak bu durumu. Ne görgü şahidi kalacak geriye ne de benden bir iz.”

Daha önce bir insan hiç bu kadar tehlikeli gözükmemişti bana. İnsana en çok dokunan ise bin türlü kötülük işlerken tek birinin bile bedelini ödemiş gibi durmasıydı. İnsan nefret ediyordu etiy-le kemiğiyle. Adalet bulmuyorsa onu, ben bulurum ona hak etiğini diyor, demek ki böyle böyle umudunu yitirip kendi insanlığından vazgeçiyordu kimileri.

Masadaki bıçağı sıkıca tuttuğumu Nil Soykan gözlerini elime diktğinde fark etim. İstemsizce kahvaltı bıçağını tutuyordum sıkıca. Öylesine güveniyordu ki bir şey yapamayacağımıza, bize gerçek bir bıçak bile veriyordu.

Eğlenerek baktı. “Ah,” dedi şaşırmış gibi. “Beni bıçaklayacak mısın?”

Yapabilir miydim? Değer miydi insanlığımı kaybetmeye? Ne kazanırdım ki onu öldürsem? Etraf adamlarıyla doluydu. Onun kaybı özgürlüğümü garanti etmezdi bana. Zira insanlığımı kaybetmekle de kalmaz iki dünyada da yargılanmama sebep olabilirdi bu. Neyi seçersem seçeyim kazanamayacağım düşüncesi gittikçe içime çörekleniyor, içim sıkılıyordu. Usulca bıraktım bıçağı.

“Bir insana yaraşan her şeyi yapmaya varım. Ondan ötesini yaptım mı, insan olmaktan çıkarım,” dedim bir umut içinde bir yerlere dokunabileceğini umarak. “Biz senin gibi değiliz, bunu biliyorsun. Kendine güvenin de gücünden değil, bizim insanlığımıza verdiğimiz değerden.”

“Bir şeyler ye,” dedi Nil Soykan söylediklerimi zerre önemsemeyerek. “Açlıktan ölmeni istemeyiz.”

Ölümü o kadar kolay dile getiriyordu ki her seferinde bu kadar insanlığını kaybetmiş olabilmesine, kendinde bir insanı öldürebilecek hakkı görmesine şaşıryordum. Alışabileceğim türde bir kötülük değildi bu.

* William Shakespeare, Macbeth, çev: Sabahattin Eyüboğlu (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2006).

Çatalı elime alıp bir parça peynir yedim, Yutkundum, boğazıma oturan, zoruma giden onca şeyi yutmaya çalıştım ama yutmadım. Umursamadım, sudan bir yudum alarak boğazımı ıslattım. Bir parça ekmek kopardım ve mide bulantımı dindirmek için yavaşça çiğneyerek yuttum. Daha önce bir sürü kötü kahvaltım olmuştu fakat on sekiz yıllık hayatım boyunca en çok içerlediğim, üzüldüğüm ve nefret duyduğum buydu.

Zorla yediğim lokmaları, yaklaşık bir saat sonra başlayan bulantım nedeniyle çıkarmıştım. Bedenim değil, ruhumdu beni hasta eden. Çaresiz bir hastalığa yakalanmış gibi çalkalanıyor, bedenimi kasıp kavuruyordu. Odaya kapanmış yatağa uzanmıştım. Levent Amca'yla vakit geçirmek istiyordum aslında. Bir şeyler anlatsın istiyordum. Bu sessizlik, bu duvarlar bana iyi gelmiyordu. Ben ölüyordum, yalnız olmak istemiyordum.

Yastığımın altındaki defteri ve kalemi çıkardım. Sırtımı yatağın başlığına, defteri dizlerime yasladım ve titrek bir yazıyla içimi dökmeye başladım yine.

26.07.2017

Bugün uzun zaman sonra ilk kez bir rüya gördüm. Bu bir şans mı yoksa ceza mı emin olamıyorum. Çünkü içinde sen vardın ama gözlerimi açtığımda yoktun Ulaş. Sen bir süre gerçekten hayatımdaydın, rüya gibiydi sevgilim. Senin beni sevmen, rüya gibiydi. Ama ben kâbuslara aidim, çok kalamadım seninle.

Hayatımın ilk dokuz senesi rüya gibiydi, çok hatırlamıyorum ama güzel zamanlar olduğunu hissediyorum içimde. Sonraki dokuz senem kâbus gibi geçti. Her gece o yangında tekrar tekrar yandım. Her gece annemle babamı tekrar kaybettim. Her gece annem, babamdan beni kurtarmasını istedi, babam beni kurtardı ve annemi kurtarmak için o ateşe geri döndü. O ateş benden ikisini de aldı... Sebebi benmişim.

Yıllarca eğer ben olmasaydım annemle babamın yangından kurtulabileceğini düşünüp durmuş, annemi öleyememiş, utandığım için anne diye ağlayamamıştım bile. O kadın diyor ki babamın ölmesinin sebebi benmişim. Onları Nil Soykan öldürdü ama eğer ben olmasaydım gerçekten ölmeyebilirlerdi. Bunu düşünmeden edemiyorum. İçinde olduğum bu evde, o kadının bana söylediklerini düşünmeden edemiyorum canımın içi. Ben olmasam babamın birimize öncelik vermesi gerekmezdi. Belki de o evden annemle çıkar, bu kadını da olması gerektiği yere hapsedelerdi. Yaşayamadığım tüm ihtimalleri düşünmeden edemiyorum Ulaş.

Yarın babamın doğum günü. Yarın babamın katiliyle, bizim kutilimizle babamın doğum gününü kutlamak zorundayım. Ölümümü kutlamak zorundayım Ulaş. Sence de çok acımasız değil mi bu kadarı? Daha sonra her şey o geceki gibi olacaktı. Öyle söyledi o kadın.

Ben, yarın öleceğim Ulaş. Ben yarın o gece olması gerektiği gibi yanarak bu evle birlikte kül olup savrulacağım. Bir mezarım bile olmayacak. Belki de böylesi iyidir. Rüzgâr yanan ruhumu özgürleştirebilir. Kelebekler uçmak içindir çünkü yanmak için değil. Ben uçamıyorum, ne kadar istesem de bu kaderden kaçamıyorum. Bitmesi için benim illa yanmam gerekiyor Ulaş. Benim neden yanmam gerekiyor Ulaş?

Belki de ben kelebek değil ateşböceğimdir. İçine içine yanıp duran, söndüğünde hayatına daha iyi devam edebileceğini düşünen aptal bir ateşböceği... Sönersem yaşarım sanmıştım ama ateşböcekleri sönmüce ölüyorlar Ulaş. Ben yarın son kez yanacağım ve söneceğim. Her şey bitecek.

Bugün rüyamda seni gördüm Ulaş. Ellerinde karanfiller getirmiştin bana. Birkaç kelebek takılmış bu yüzden peşine. Çiçekleri uzattın bana ama almadım onları. Neden almadım bilmiyorum. Kelebekleri kovalamaya başladım. Yemyeşil bir tepenin üzerindeydik. Gülüyordum ve sen de bana gülümsüyordun Ulaş. Ellerinde kırmızı karanfil-

lerle öyle güzeldin ki. Gülüşümüz yankılanıyordu kulaklarımda. Nefes nefese sana koşuyordum. Kollarını açıyordun bana. Sana sarılıyordum. Kokunu anımsıyorum, rüyamda kokunu alabiliyordum Ulaş. Sana sarılmanın hissi göğüs kafesime yerleşmişti. Sırtımdaki ellerin, yüzün, sesin, her şeyin o kadar gerçektir ki uyandığımda cezalandırılmış gibi hissettim. Yaratıcı beni hiç sevmiyormuş gibi hissettim. Yaratıcı sevmiyor mu beni Ulaş? Uyurken kırılmış kalbim. İçime hep sen batmışsın. Ben hep böyle kırık dökük, yanık sönmük mü yaşayacağım Ulaş? Ben yaşamak istiyorum Ulaş. Kırık dökük, yanık sönmük ama hayatta olmak istiyorum.

Öğle saatleri yaklaşırken Levent Amca ile konuşmak isteyip aşağı indim. Nil Soykan ortalıkta gözükmüyordu. Levent Amca salondaki koltuklardan birine oturmuş dışarıyı izliyordu öylece. Dokuz senesini burada mı geçirmişti bilmiyordum ama o kadar kırıcı bir hayattı ki omuzlarında taşıdığı insan sitem etmeden edemiyordu kaderine.

Salona girdiğimde Levent Amca bana baktı. Tekrar ağlamamak için yüzüne çok bakmamaya çalıştım. Ulaş'ı daha çok özliyordum ona baktığımda ve bu biraz utandırıyordu beni. Hırkamin kollarını çekştirerek gidip yanına oturdum yavaşça.

"İyi misin biraz daha?" diye sordu ilgiyle.

Ellerimi koltukta iki yanıma yaslayıp parkeye diktim gözlerimi ve hafifçe salladım başımı. Kısa saçlarım aynı ritimle sallandılar. Buna alışamamıştım. Toplanacak bir boyda dahi değillerdi sanırım.

"Konuşmak istedim," diye mırıldandım ve cam sehpanın yansımasına diktim gözlerimi. Takım elbiseli adamlardan evin içerisinde iki tane vardı. Biri Levent Amca'yla diğeri de benimle meşgul oluyordu. Biri mutfak kapısının önünde biri çıkış kapısının önünde

duruyordu. İki çıkışı da tutuyorlardı sanki dışarda tutan birileri yokmuş gibi.

“Ben,” diye mırıldandım. “Tüm hikâyeyi dinlemek istiyorum sizden... Nasıl bu hale geldiğimizi dinlemek istiyorum.”

“Elbette istiyorsun,” dedi hüzünle. “Albümü getireyim mi? Fotoğraflara bakmak istersin belki.”

Ayağa kalktım. “Ben getiririm,” dedim. Onu yormak istemiyordum. Yürürken canı acıyor gibiydi. İyi bir tedavi görmediğini onu ilk gördüğümde anlamıştım. Albümü geçen seferki yerden çıkarıp yanına döndüm, oturup dizlerimizin üzerine açtım sayfalarını.

“Nerede kalmıştım?” diye sordu.

Annemle olan fotoğrafını gösterdim. “Ders çalışırken Nil’e yakalandınız ve size iftira attı. Annem evi terk etti,” dedim üzüntüyle.

Basıyla onayladı. “Babam bizi sabah erkenden üniversite sınavına götürdükten sonra doğruca otogara gittik. Derya devlet koruması altına alınarak İstanbul’da bir misafirhaneye yerleşti. Daha sonra İstanbul Üniversitesi’ni kazandı ve devlet yurduna geçti.”

Annemin çok hüzünlü bir hikâyesi vardı ve hayatımızdaki benzerlikler beni daha çok üzüyordu. Bir sayfa çevirdi Levent Amca albümde. Sonraki sayfadaki fotoğrafta Ulaş’ı anımsatan genç adam kalbimi titretti, Ulaş’ın eski bir fotoğrafı gibiydi, babasına o kadar benziyordu ki her seferinde şaşıırıyordum. Yanındaki güzel kadının Derya Teyze olduğunu seçebiliyordum. Hiç değişmemişti, hep güzeldi. İkisi yan yana birbirlerine bakarken çekilmişti fotoğraf.

“Bu da benim Derya’m,” dedi Levent Amca.

Bunu söylerken bir ah çekmişti sanki. Başparmağı Derya Teyze’nin saçların okşadı fotoğrafın üzerinden, yüzünde ondan izinsiz bir bakış olmuştu; gözbebekleri büyümüştü fotoğrafa bakarken. Kim görse anlardı onun hâlâ Derya Teyze’ye aşık olduğunu. Boşandıkları zaman Derya Teyze onun aşkından nasıl

şüphe etmişti anlayamadım ama belki de aşkın insanı kör ettiğinin bir kantıydı bu.

“Ben de üniversiteyi İstanbul’da okuyup annene destek olmak istemiştım aslında ama babam rahatsızlanınca eve yakın olduğundan KTÜ’ye gitmek durumunda kaldım. O zamanlar telefon yoktu tabii, annenle mektuplaşarak iletişim kuruyorduk. Bir gün plansız bir şekilde İstanbul’a yolum düştü. Hazır gelmişken anneni de görmek istedim. Akşam dönmem lazımdı Trabzon’a. İstanbul’a inince hemen üniversite kampüsünün kapısına gittim, yurdun önüne gidersem dedikodu çıkar diye endişelendim. Bir kere bela olmuşum çünkü başına istemeden, bir daha olsun istemedim.”

Bu çok acımasızcaydı. Kardeş gibi büyümüş iki insanı bir sürü şey ayırmıştı yıllarca. Annem başkalarının dedikleri yüzünden yıllarca bir başına kalmıştı.

“Üniversitenin kapısında beklemeye koyuldum. Diyorum ya telefon da yok, denk gelirsem şanslı sayacaktım kendimi, gelemesem de canı sağ olsun deyip otagara dönecektim. Bir arkadaş topluluğu gördüm o sırada. Okula doğru yürüyorlardı, sırtları bana dönüktü. Kızlı erkekli bir gruptu, bir şey tartışıyorlardı. Annenin boylarında, cüssesinde bir kız vardı ortalarında, “Derya,” diye sesleniyorlardı yanındakiler. Acaba annen mi diye şüpheyeye düşerek onu görmek istedim. Arkadan yaklaştım yanlarına, bazıları beni fark ederek durdu ama Derya dönmedi yüzünü bana. Affedersiniz, dediğimde döndü yüzünü ancak. Annen değildi ama kusura bakmayın diyemedim o an. Dilim tutuldu sanki. Onunla göz göze geldiğimizde zaman yavaşlamış gibi hissetmişim,” dedi buruk bir gülümsemeyle. Biraz da utanmıştı sanırım, yanakları kızarmıştı sanki.

Ulaş, babasına benziyordu ama kişilik olarak ayrıldıkları pek çok konu olduğunu iki günde keşfetmişim. Ulaş sevgisini dile

getirirken hiç utanmıyor, aksine her zamankinden daha rahat, doğal oluyordu. Söyledikleri onu bağlamıyor çözüyordu. Ama Levent Tütüncü bu yaşında bile sevgisini dile getirirken utanıyordu. Belki de yaşı büyük olduğundan benden çekiniyordu bilemiyordum. Normalde dinlerken heyecandan yerimde duramayacağım bir hikâyeydi bu fakat şimdi ancak burukça gülümseyebildim hüznüle. Ulaş bu hikâyeyi babasından dinlemiş miydi hiç acaba?

“Derya’mla annen vesilesiyle tanıştım yani. Anneni bulamadım ama hayat arkadaşımı buldum o gün.”

Bir diğer sayfada Derya Teyze ile bir sürü fotoğrafları vardı artık. Her fotoğrafta Levent Tütüncü biraz daha büyüyordu ve Ulaş da yaş aldıkça böyle mi görünecek diye merak etmeden edemiyordum. Elimde değildi, her şeye ona bakar gibi bakmadan, onu katmadan edemiyordum. İçim, kalbimin dört odasını dolduran Ulaş’ın aşkıyla, özlemiyle sızlıyordu. Zaten çok üzgün ve kırgındım, en çok onun tesellisine ihtiyacım vardı ve o kadın, annemle babamı almakla kalmamış, benden onu da almıştı. Kırgınlığım çok büyüktü, hepsini içimde tutuyordum...

Gülümseyerek ve ilgiyle fotoğrafları incelerken ben de bir albüm sahip olmak istemiştım içten içe. İcini sevdiğim insanlarla doldurmak isterdim. Annem ve babamla fotoğrafım kalmamıştı ama Ulaş’la bir sürü fotoğrafım olmuştu. Fırsatım olsaydı bir albüm yapabilirdim. Ama olmamıştı...

Gözyaşlarımı işaretparmağımın sırtıyla silerek bir fotoğrafı gösterdim. “Burada Ulaş size çok benziyor,” dediğimde duraksadı. Kırık bir ifade oldu yüzünde, “Kaderi benzemesin,” dedi üzgün bir sesle. “Bahtı güzel olsun.”

İçim sızladı o böyle deyince. “Âmin.”

Ulaş, canımın içi, yalanların altında ezilmişken gerçeklerin ağırlığını nasıl kaldıracak eğik omuzların? Bunları öğrenirken sana

kollarımı sarmayı, saçlarını öperek seni her şeyin geçeceğine inandırmayı öyle çok istiyorum ki... Umarım bunu yapabilirim Ulaş. Çok istiyorum canımın içi. Yanında olmayı çok istiyorum.

Ulaş'ı düşünmek yarama dokunmakla aynı şey olduğundan konuyu farklı bir yöne çektim.

"Savaş Abi de Derya Teyze'ye benziyor."

Levent Amca bana döndü. "Savaş ve Derya'yla da yakın mısınız?" diye sordu merak ederek. Ulaş'ı tanıyor olmama şaşırmamıştı en başından beri ama Savaş Ağabey ve Derya Teyze'yle de tanıştığımı bilmiyordu demek ki. Onların adını duymak bile onu heyecanlandırmıştı. Nil Soykan ona her şeyi anlatmıyor olmalıydı.

Burnumu çektim ve gözlerimi kurularken kafamı salladım. "Evet, çok iyi insanlar. Benimle epey ilgilendiler sağ olsunlar." Devam etmemi ister gibi gözlerime bakınca muhtemelen bilmediği şeyleri de aktardım ona. "Savaş Abi, Derya Teyze'yle aynı hastanede dış hekimi. Ulaş'la komşuyuz, oradan tanışıyoruz. Sonra beni abisi ve annesiyle tanıştırdı bazı durumlardan ötürü," diye açıkladım kısaca. Ona uyuyamadığım için Derya Teyze'nin beni tedavi etmeye çalıştığını söylemek istemedim.

Elini uzatıp yanağımdaki gözyaşını sildi yavaşça. "Ulaş ile oradan tanışmıyorsunuz," dediğinde başımı salladım hafifçe. "Evet küçükken ona scooterla çarpmıştım," dedim gülümseyerek.

Gülümsetti bu onu. "Evet ama yine de ilk tanışmanız o değil."

"Daha mı eski?" diye sordum. "Ben pek hatırlamıyorum çocukluğumu. Travma sonrası stres bozukluğundan oluyormuş, doktor öyle söyledi."

Başını salladı biliyorum der gibi. Nil Soykan bunu ona iletmişti demek.

"İsminin hikâyesini biliyor musun?" diye sordu merak ederek.

"Annem bir denizciden duyduğunu söylemişti," diye mırıldandım. "Öyle hatırlıyorum."

Burukça gülümseyerek başını salladı. “Küçük bir denizci demeyi olmalı.”

Kalbim çarptı bu söylediğiyle. Annem gerçekten bana isminin hikâyesini anlatırken böyle söylerdi hep ama beni eğlendirmek için söylediğini düşünürdüm. Fakat şimdi arkasında bir anlam olduğunu anlıyordum ve eğer düşündüğüm şeyse bu beni çok ağlatırdı.

“Annen sana hamileyken Ulaş henüz yeni yeni konuşmaya başlamıştı. Onu bazen gemilere bakmaya giderken yanımda götürürdüm. İşçilerden kelimeler öğrenirdi ve bunlardan biri arıydı. Annen, babanla birlikte sık sık Muğla’ya gelirdi ve annen Ulaş’ı çok severdi. Ulaş, annen bize ne zaman gelse annenin yanına kıvrılır kafasını karnına yaslar sana Arya diye seslenirdi.”

Kalbimin dört odasına sığdıramadığım Ulaş’ın sevgisinin kalbimin duvarlarını yıktığını hissettim. Hepsini üzerime yıkıldı, özleminin altında ezildim. Ben çok ağladım ama acıya alıştım, acı durumuna da hemen alıştım. Çok ağladım ama kendi kendime susardım. Gözyaşlarımı silmeye, kendime kol kanat germeye alışkın olsam da bir kere Ulaş’ım olmuştu. Biraz daha uzun sürsün isterdim. Şimdi yanımda olsun isterdim. Bana sarılsın, adımla konuşsun isterdim. Gözyaşlarım süzüldü yanaklarımdan usulca.

“Senin ismini sana Ulaş verdi. Siz, sen doğmadan önceden beni tanışıyorsunuz yani.”

Elimi kalbime bastırmamak için dizlerime bastırdım avuçlarımı. Hırkaman koluyla yüzümü kuruladım ve sakinleşmeye çalıştım. Aksi takdirde Ulaş diye ağlamam işten bile değildi. Dayanamıyordum artık hiçbir şeye. Kaldıracak gücüm yoktu hiç.

“Ulaş’ın seni tanımasına ve senin yanında durmasına memnun olmuştum,” diye mırıldandı kendi kendine.

Ben de memnun olmuştum. Beni tanımasına ve yanımda olmasına hep memnun olmuştum. O bana bakarken canı yansa da yanımda durduğu her an memnun olmuştum. Beni sevdiği için,

bana sarıldığı için, beni teselli ettiği için ve saçlarıma dokunduğu için memnun olmuştum. Yanımda olduğu her saniye öyleydim. Bir Ulaş'ın olduğu için çok mutlu olmuştum.

Levent Amca saçlarımı okşadı yine. "Sonra devam edelim mi?" diye sordu üzüntüyle. Saçlarımı yavaşça okşamaya devam etti. "Nele etmemize gerek yok. Daha çok zamanımız olacak."

Başını iki yana salladım ve yüzüne baktım. "Fazla zamanımız yok ki," dedim acıyla. "Yarın her şey bitecek."

Okşadık beni ikna etmek ister gibi. "Seni bir kere daha yakınsana izin vermem Arya," dedi yanağıma şefkatle dokunarak. "Daha çok zamanın olacak."

Ellerimle gözlerimi kapattım. Daha çok zamanımız olsun istiyordum. Hanırladığım her anıyı dinlemek, Ulaş'a anlatmak istiyordum. İsmimi Ulaş'ın verdiği bilerek onun ağzından isim olmak istiyordum. Biraz daha mutlu olmak, koşmadan, kaçmadan yaşamak istiyordum. Beni kendine çekip sarılarak başını omzuma yasladığında babama sarılmış gibi ona sarıldım ve ağladım biraz. Korkuyordum, üzülüyordum ve dayanamıyordum. O kadar korktuğum ki artık nefes alamıyordum. Levent Amca'nın tesellisi kabaca işgüçlü ama yine de bana sarılıp kurtulacağımı hislatması bir nebze de olsa güç verdi bana.

"Sana annenle babanın tanışma hikayesini anlatabır mı?" diye sordu gülümseyiyle söylemek istiyormuş gibi. "Güzel bir hikayedir."

Güzel anıları duyarak, kaygımı almazdı benden ama dinlenmez belki. Hayatına dair bilmediğim güzel bir hikaye duyarsam belki umutlanırdım artardı. Üstelik buhu geçen hikayeyi merak olup da meraklı kimse bulamadığında ne kadar kırdığını düşünürdüm. Gözyaşlarım gözlerimde parlıken kucakla sarıldım anımsam için.

Levent Tütüncü yüzünde kırık bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Derin bir nefes çekti, aldığı her nefes ona yalvarıyordu gibiydi.

“Bu hikâyeyi anlatmadan önce babanla nasıl tanıştığımı anlatmam lazım,” dedi. Ardından bana baktı. “Gözlerin babana, yazün annene benziyor, ağlama ne olur.” Uzanıp yanağını kuruladı sevecenlikle. “Hani dedim ya babam rahatsızlanınca İstanbul’da okumaya gidemedim diye,” diye başladı. “Bizim bir gemimiz vardı, ticaretle uğraşır, inşaat malzemeleri taşırdık. Ben de okulu bitirip gemi mühendisi olmuştum ve evlenmiştim çoktan. Babamın hastalığı ilerleyince gemi işlerini bana bıraktı, kendisi marangozhaneyle meşgul olmaya başladı. Henüz çok gençtim ama ufukum açıktı. İşleri genişletmek istedim, bunun için de yaşadığım alandan çıkmam gerektiğini biliyordum. İnşaat sektörünün daha hızlı ilerlediği şehirleri gözüme kestirdim ama sermayem yoktu, ihalelere katılamıyordum. İyi bir iş bağlarsam kazandığım parayla daha kul lanışlı bir gemi inşa edecek işleri hızlandırıp büyütecektim.

Bir gün limanda kara kara düşünürken kum almaya çıkacak bir geminin arızalı olduğunu fark ettim. Önünde bir insan kalabalığı vardı, yola çıkmak üzereydi ama ben emindim o gemi çıkarsa batacaktı. Fırladığım gibi gemiyi durdurmaları için seslendim. Herkes bana döndü, dedim ki, ‘Durdurun yoksa batacak bu gemi.’ O gemilerin sahipleriyle de babam rakipti bir nevi, beni de tanıyorlar tabii; haliyle işlerine engel oluyorum sandılar. Yine de durdurmaya gayret ettim. ‘Vallahi işinizde gözüm yok ama geminiz bu halde giderse kesin batacak,’ dedim. Kalabalığın içinde varlığını belli eden adam, yani baban, öne çıktı. Şirket sahipleri kenara çekildiler. Neden öyle düşündüğümü sordu bana. Baban zeki ve ileri görüşlü bir adamdı ama kibirden eser yoktu. Bir fikir ne kadar kötü olursa olsun mutlaka dinler, ona peşin hükümle değer biçmez, asla

değersizleştirmezdi. Her fikrin bir önemi vardı onun için. Beni de dinledi, sebebini anlattım. Dediğim noktayı kontrol ettirdi, haklı çıktım. O zaman bana döndü, 'Sen de aynı işi yapıyorsun, eğer gemi su alsaydı mürettebat yüksek ihtimalle kurtulurdu ama geminin batması işine gelmez miydi?' diye sordu. 'Başkasının hayalini çığneyerek kendi hayalini çizemezsin,' dedim ona. Yüzündeki gülümsemeyi hiç unutmuyorum. Onun gibi sert duran bir adamın nasıl öyle gülümsediğini anlamamıştım. Baban ona yalan beyanda bulunan firmayla sözleşmeyi feshedip bana elini uzattı. 'Ben de şirketimi büyütmek istiyorum, zeki ve güvenilir insanlara ihtiyacım var. Çok sermayem yok ama istersen sana hisse veririm,' dedi. Kabul ettim. Ortaklığımız ve yakın dostluğumuz böyle başladı."

Babamın o sıcak gülümsemesini çok iyi hatırlıyordum. Hatırlamak bile içimi ısıtmış, dudaklarıma silik bir gülümseme yerleştirmişti. Uzun boylu ciddi görünümlü biriydi ama gülümsediğinde dünyanın en nazik ve sakın insanı olduğu anlaşılırdı. Kedi gibi denilebilirdi sanırım. Aslan gibi görünen bir kedi. *Babamı çok özledim.*

"Babanla tanıştığımda Derya'mla evleneli iki sene olmuş, Savaş bir buçuk yaşına girmişti. Baban İstanbul'dan işleri yürütürken ben **malzemeye** ilgileniyordum. Kendi şirketimize ait gemilerimiz olsun istiyorduk. Taner beni bunun için görevlendirmişti. Hem kendi mesleğimi hem de baba mesleğimi bir arada idare ediyordum. Annen de Muğla'da güzel bir köy okulunda öğretmenlik yapıyordu **sencelerdir**. Mektuplaşmaya devam ediyorduk. İşler o kadar yoğundu ki onu en son düğünümde canlı görebilmiştim. İstanbul'daki düğüne gelmiş, Artvin'dekine gelmemişti o zaman da. Artvin'den çıktı ve bir daha hiç dönmedi annen. İstanbul'da okuyup Muğla'ya atandı, yıllarca orada öğretmenlik yaptı, soyadını da reşit olunca Aratlı olarak değiştirmişti.

Dediğim gibi baban zeki ve dürüst bir adamdı. Allah yolumuzu aydınlattı, işleri istediğimiz gibi büyüttük. İki gemimiz olmuştı. Ben de Derya ve Savaş'la birlikte İstanbul'a geçmiştim. Savaş dokuz yaşına gelene kadar işleri İstanbul'da ilerlettim. O sırada annen zaman zaman İstanbul'a geliyor, bizde kalıyordu. Derya'mla zaten çok yakın arkadaştlar, aynı üniversitede okumuşlardı.

Savaş dokuz yaşında Ulaş ise yeni doğmuşken büyük bir projeye imza attık," dediğinde Ulaş'ın anlattığı hikâyeyi anımsadım. Annesinin ona hep bereketiyle geldiğini söylediğini anlatmıştı bana. Levent Amca'nın çocuklarından bahsederken yalnızca sesi değil, gözlerinin içi titriyordu.

"Muğla'da bir otel projesi yapmaya karar verdik, büyük bir projeydi. Baban işin başında benim durmamı istedi. Derya'm sağ olsun hiçbir zaman taşındığımız için isyan etmemiştir. Taner'in isteğini kırmadım, Muğla'ya taşındık ailecek," dedi yüzünde buruk bir tebessümle.

Soluklandı biraz, yediği darbenin haddi hesabı yoktu. Dokuz senesi cehenneme dönmüşken aklını ve dirayetini kaybetmeden buna katlanmış olması muazzam geliyordu. Ailesine olan sevgisi ona bu sabrı vermiş olmalıydı belki de. Bunun için sabreden adamı kendi özgürlüğüm uğruna nasıl küll ederdim? Levent Tütüncü, ben bu evde yansam bile kurtulmalıydı. Levent Tütüncü yaşamalı, o kadına hak ettiğini yaşatmalıydı. Ölmek kolaydı, zor olan bu hayatı yaşamaktı. Bizim yaşadığımızı o da yaşasın istiyordum.

"Muğla'ya taşındık ailecek. Proje annenin öğretmenlik yaptığı köydeydi. Hepimiz çok mutluyuz, annen de çok mutlu. Birbirimizi daha sık göreceğiz diye seviniyoruz. Eve yerleşince proje alanına bir gidip bakayım dedim. Demez olaydım. Bizim proje alanımız Derya'nın öğretmenlik yaptığı okulu da kapsıyor çıkmasın mı?" dediğinde elimde olmadan gülümsedim.

"Filmlerdeki gibi," dedim gülümseyerek.

"Filmlerdeki gibi," diye onayladı beni yüzünde buruk bir gülümseme oluşurken onun da. "Ne benim ne de Taner'in böyle bir bilgisi yoktu tabii. Ben göz yumsam babam yummaz böyle bir şeye. Dedim ki bu işte bir yanlışlık ya da bir iş var. Annen de yanımdaydı o sırada; 'Patronunla görüşeceksen ben de geleceğim, iki çift lafım var,' dedi."

Kıkırdadım ağladığım halde. Annemin o halini hayal edebiliyordum. Ayakları üzerinde duran, fikrini cesurca dile getiren doğrusundan kolay kolay şaşmayan bir kadındı. Babam hayran hayran izlerdi onu genelde. Bu hikâye beni heyecanlandırmış, meraklandırmıştı. Tam da annemle babama uyan bir hikâyeydi. Nerede, ne durumda olduğumu unuttum. Sanki Levent Amca'nın anılarını canlı canlı izliyordum o an. Hiç bitmesin istiyordum.

"Annen önce beni bir güzel payladı nasıl bu kadar dikkatsiz olurum diye," deyip gülümsedi. "Taner merkezde ortak proje yaptığımız firmanın otelinde konaklıyordu o sırada. Taner'e meydan okumak için arabaya atladı. Birlikte Taner'e fırça atmak için yola çıktık," dedi gülümseyerek. Ben de gülümsedim. Annem kıyabilmiş miydi onu fırçalamaya acaba?

"Normalde annen, babasından dolayı erkeklerden nefret eden, mecbur kalmadıkça onlarla konuşmamayı tercih eden biriydi ve ilk kez bir erkekle konuşmak, onunla tartışmaya girmek istediğine şahit oluyordum. Taner'i de tanıyordum, bilseydi asla kabul etmezdi ve muhtemelen annene karşı çok mahcup olacaktı. O an ikisinin ne kadar iyi bir çift olacakları aklıma düşmüştü ve aklıma nereden geldi bu fikir bilmiyorum; onların birbiri için yaratıldığını düşünerek, 'Levent bu ikisinin arasını yaparsan çok büyük sevaba giresin,' dedim kendi kendime."

Dudaklarındaki gülümseme bana da bulaşmıştı.

Babamın anneme mahcup olduğu anları hatırlıyordum. Bir kere sinde hem bana bakıp hem de evde yemek yaparken onun dikkatini o kadar dağıtmıştım ki yemeğe tuz değil şeker koymuştu. Bunu yemekle fark ettiklerinde öyle mahcup olmuştu ki anneme, annemin masadan kalkıp gülerek babamın yanına gittiğini, bir dizine nazikçe oturup yanaklarını severek saçlarını öptüğünü hatırlıyordum. Babam öyle durmasa bile kolay utanan biriydi. Utandığından yüzünü kapatmıştı o zaman da ve ben de ağlıyor zannedip benim yüzümden olduğunu düşünerek, "Annecim hepsi benim yüzümden," diye ağlamaya başlamıştım. Babam durumu anlamış, hemen bana bakmış ve gözlerini kapattığı elini bana uzatmıştı. Bana kucak açtığı anda bile büyüyen kalbimle sandalyemden kalkıp koşarak ona gitmiştim. Kucağına tırmanmış, annem gibi diğer dizine de ben oturmıştım. Babam saçlarımı öperek beni sakinleştirirken annem yanaklarımı okşuyor gözyaşlarımı siliyordu gülümseyerek.

"Kızları kendine nasıl âşık edeceğini biliyorsun Taner Ateş," demişti tatlılıkla. "Kızımız sana benim kadar âşık olmuş. Tek gözyaşın için kıyameti koparıyor."

Babam saçlarımı öpmüş kolunu belime sıkıca sarıp kendine yaslar larken anneme aşk dolu gözlerle bakarak, "Ben de sizin bir damla gözyaşınız için koparırdım kıyameti," demişti. Annem ise onun yanağını okşamış dudaklarını babamın sol gözüne bastırmıştı. Aşkın ne olduğunu o zaman en derinden hissetmiştim.

Eskiden bu olgunlukta olmadığım dan olayları anlamlandıramasam da şimdi bunu başarabiliyordum ve fark etmiştim ki annemle babam arasındaki o sevgi gerçekten imrenilecek, istenecek bir sevgiydi ve ben âşıkken tıpkı anneme benziyordum.

Gözyaşlarım iki boncuk halinde usulca aktı gözlerimden, özlemlerinin acısı belli etmişti kendini yine fakat bu sefer güzel anılarla anıyordum onları.

"Annem içert gidip nasıl bir konuşma yapıp detaylı olarak bilmiyorum ama dışarı çıktıklarında annem biraz hararetten ve ne aklıtan biraz da utanışından kızarmıştı. Tane'nin de ondan bir farkı yoktu. O da biraz şaşkınlıktan biraz da utançtan kızarmıştı."

Yüzümüzde benzer bir gülümseme oluşmasına yardım ettiler. İkimiz de nefes veriti gibi bir gülme sesi çıktı. İkimiz de babamla annemin o hallerini öyle iyi biliyorduk ki hatıralarımızla canlanmıştı. İkimiz de onları o kadar seviyor ve özliyoruz ki bu eski tatlı anı, bu cehennemde bile gülümsetmişti bizi.

"Baban otel protestini iptal etti ve tazminat davası açmak yerine kâr amacı gütmeyen bir proje yapmaya mecbur bıraktı usulâz iş yapan firmayı. Otel değil, okul yaptırınaya karar verdi oraya. Annenden de o kadar etkilenmişti ki adını Öğretmen Derya Aratlı İlkokulu koydu."

Kalbim göğsümde genişledi. İkisini o kadar özlemiştim, babamın sevgisi ve güzelliğiyle öyle doldum ki gözlerimde biriken yaşlar boncuk boncuk süzüldü gözlerimden ama gülümsemeden edemedim.

"Duruyor mu hâlâ?" diye sordum merakla.

"Duruyor tabii," dedi Levent Amca hüzünlü bir gülümsemeyle. "Burs bile veriliyor o okula giden çocuklara."

Gülümседim. Annem ve babam gitmişlerdi ama iyilikleri hâlâ insanların kalbine dokunuyor, onların sevgisi tanımadıkları insanların kalbinde atıyordu. Onların bu kadar iyiyken bunca kötülüğe maruz kalmaları beni mahvediyordu. Levent Amca'nın söylediklerini anımsadım. İyi insanlar oldukları için bu kadar pişman edilmeleri hiç adil değildi.

Gözlerimi dışardaki ormana çevirdim. Kocaman dünyada bambaşka hayatlarımız vardı. Hepimize bir hayat verilmişti ama insanlara yetmiyordu bu. Başkalarına dünyayı dar etmek, ömrü

kendisine geçmeyecek olsa bile başkasının hayatını almak istiyorlardı. Ne acımasızca ne kibirli bir davranıştı.

“Sizce telefon çalışıyor mudur burada?” diye sordum fısıltıyla bilekliğimi hatırlayarak.

Kaşları çatıldı hafifçe Levent Amca’nın. “Hayır,” dedi. “Ev ve arabalarında sinyal bozucu var. O yolu denemiştım daha önce.”

Anladım der gibi başımı salladım. Telefonla birini arayabileceğimi sanmıyordum zaten. Öyle bir imkânımız yoktu zira. Fakat bilekliğimde bir takip cihazı varsa ve onu sinyal bozucunun menzilinden çıkarabilirsem, çalışırdı değil mi? Aramama gerek yoktu birini, sadece bilekliği menzil dışına çıkarmalıydım bir şekilde.

“Sizce menzili ne kadardır?” diye sorup gözlerimi Levent Amca’ya çevirdim.

Sorularım kafasını karıştırıyor gibiydi. Ona söyleyebilirdim pek tabii ama boşuna umutlandırmak da istemiyordum hiç. Çünkü bileklikte hiçbir şey olmayabilirdi belki de yalnızca gözleri parlıyordu.

“Çok güçlü bir şeye ihtiyaç duyacaklarını sanmıyorum. On metre yarı çapındadır sanırım.”

Bilekliği tüm gücümle fırlatabilirim bence daha ileriye bile atabilirdim. Fakat önemli olan benim evden çıkmamın gerekmesiydi. Camlar açılmıyordu.

Elini uzatıp saçlarıma dokundu. “Endişelenme,” dedi sakın bir ifadeyle. “Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Biraz ona doğru döndüm onun için endişelenerek. “Bunu nasıl yapacaksınız? Hiç iyi şeyler hissetmiyorum.”

Dudaklarını ıslatıp bir süre sustu. Sonra gözlerini koltukta gezdirdi. “Gerekirse onu öldürürüm ama seni yakmasına izin vermem.”

Tüylerim ürperdi. Başımı iki yana salladım endişeyle. “Yapamazsınız,” dedim korumalar duymasın diye sesimi duyurmamaya çalışırken. Uzanıp sol elini tuttum iki elimle. “Yapmamalısınız.

Hiçbir işe yaramaz ki bu. Bir sürü koruması var. Size zarar verirler. Bir varanı olmaz bunun.”

Beni sakinleştirmek ister gibi elini saçlarım üzerinden yanağına vadedi. “Halledeceğiz bir şekilde,” dedi buna inanmak ister gibi. “Bir şekilde senin kaçman için zaman yaratacağım ve kaçacaksın.”

Ne dediği hakkında bir fikri var mıydı? Onu burada bırakıp hem katil hem de kurban olmasına göz mü yumacaktım?

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Çıkacaksak birlikte çıkacağız.”

“Eren Arga,” dediğimde gözlerini yüzümde çevirdi bu ismin sahibini tanıdığı için. “Bana bir hediye verdi, şans getirmesi için. O çok zeki biri ve babasının izini takip ediyor, teknolojiyle de arası epey iyi.” Sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti. Hırkamın üzerinden bilekliğime dokunduğumda Levent Amca sorduğum soruların sebebini anladı. “Belki de gerçekten şans getirir,” dedim bir umutla gözlerine bakarak. “Belki ikimiz de buradan çıkabiliriz.”

Buna inanmayı her şeyden çok istiyordum. Aynı umudun yansımaları Levent Amca’nın da gözlerinde gördüm. Eren’i biraz olsun tanıyorsam eğer böyle bir şey yapmış olabilirdi. ‘Hiç çıkarma,’ demişti bileğime takarken, çıkarmazsam şans getirecekti. Getirsin istiyordum. O şansa her şeyden çok ihtiyacım vardı şimdi.

“Kendini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamalısın,” dedi Levent Amca. Benim için endişe duyduğunu biliyordum.

“Son bir dilek isteyeceğim ondan.” Kurduğum cümle içimi titretti. Gözlerimi pencere çevirdim. “Bir salıncak var bahçece, tıpkı babamla yaptığımıza benziyor... Son kez salıncağa binmek, gökyüzüne uzanmak isteyeceğim, Eminim hoşuna gider,” diye mırıldandım üzüntüyle.

“Kurtulacaksın buradan,” dedi Levent Amca omzumu okşayarak. “Bu bir son değil.”

Yan kelebek.

Sön kelebek.

Başa dönmek gerek.

Bu bir son değil...

#5. BÖLÜM

KARAKIŞI YENEN ÇİÇEK

Bir vazgeçiş.
Ve ölümün hafifliği...
Ya tut elimi
ya da yanında götür beni.

Hayatım bir köşede beklemekle geçmişti. On sekiz senedir hayat-tayım, bunun büyük bir kısmını hatırlamıyordum ve hatırladığım kısımlarında yaşıyor, yaşadığım her hatıradaki bekliyordum. Ben korkuları tarafından unutulmayı bekleyen o küçük çocuktum. Korkum beni zihnine kazımış, hatıralarım beni unutmuştu. Ben korkuma sırt çeviremediğimden, anılarım bana sırt çevirmiş olmalıydı. Yoksa bu kadar acıtamazdı geçmiş beni... Hiç mi güzel bir şey yaşanmamıştı?

Nil Soykan, yukarıdaki odalarından birinden makyajı akmış bir şekilde çıktığında bulantım tekrar başlamıştı. Bana bağırıp çağır-mış, çocukmuşum gibi odama yollamıştı.

Geniş yatakta enine uzanırken gözlerimi penceredeki manzara-ya dikmiş, gökte uçan kuşlara bakıyordum bir süredir. Cehennem-den cenneti izleyen günahkârlar gibiydik fakat cezamız şeytana uymayıştıydık.

Gözyaşlarım arada bir akıyor, bazen de kuruyordu. Artık silmekle uğraşmıyordum hiç, elim varmıyordu. Ağlayarak kurtulmıyordum buradan ama en azından ağlayınca rahatlıyordum biraz. Kaygımı dindirmiyor, beni pamuklara sarmıyor ya da öldürmüyordu ama endişeyle titreyen içimi rahatlatıyordu bir parça. Hiçbir şeyi çözmediğini en iyi ben biliyordum ama içimdeki bu üzüntüyü içimde taşıyamıyordum, duygularım taşıyordu benden. Yetimhane neden alışkındım ama tekrar bu rutine dönmüş olmak kırıyordu kalbimi. Bir süredir hüznle değil heyecanla sevgiyle atmaya hemen alışmıştı kalbim, şimdi eskiye döndüğümünden çok daha ağır geliyordu. Ağlayacak o kadar şey vardı ki içimde hangi birine ağlayayım bilmiyordum. İçimde kalan bir sürü heves, ukde, hayal kırıklığı vardı. İçerliyordum her saniye kendi kendime, kime küseyim bilmiyordum.

“Biraz daha dinlemek istiyordum,” diye fısıldadım ağladığım için kısılan sesimle.

Levent Amca’nın biraz daha annemi ve babamı anlatmasını istiyordum. O anlattıkça daha çok yaşamış hissediyordum kendimi, varlığını unuttuğum bazı anılarımı hatırlıyordum. O bana güzel şeyler anlattıkça bu ev birkaç dakika da olsa yalancı cennetim oluyordu. Etrafım anılarla çevriliyordu. Bu odada geçirdiğim her dakika anılarım unuttuğum yerden bir hayalet gibi uyanıyor, şeffaf bir perde gibi etrafımda dönüp duruyordu.

Annemle piyano çaldığım bir an kulağımda bir melodiyle canlanıyordu. Kendi hayatımı dışardan seyrediyordum sanki. Çaldığım ilk parçayı babama dinletebilmek için o isteyken canla başla çalıştığımı, annemin aynı heyecanla ve sabırla bana o parçayı çalmayı öğretişini hatırlıyordum. Parmak uçlarımda tuşların hissini taşıyordum hâlâ. Babam için mükemmel bir şekilde çalmak istemiştim. Nihayet mükemmel olduğuna kanaat gerirdiğimizde annem aldığı

güzel bir elbiseyle o geceye özel olarak hazırlamıştı beni. Yemekten sonra beyaz bir elbiseyle piyanomun başına geçmiştin. Babamın üzerinde takım elbise, annemin üzerinde de zarif kırmızı bir elbise vardı. Kendi küçük konserimi verecektim odamda. O an onlara bir besteyi kusursuz çaldığım ilk andı, daha doğrusu öyle sanıyordum o zamanlar. Babam o kadar sevmişti ki benim bir dâhi olduğumu düşünmeye başlamış, yatağında oturup, annemi kucağına çekmiş beni yüzünde hayranlık dolu bir gülümsemeyle defalarca dinlemişti. O zaman hatalı çaldığımı ise şimdi fark ediyordum.

Gözyaşım akarken gülümsedim, “Çok tatlısın babacım,” dedim. “Mükemmel çaldığımı sanıyordum o zaman ama aslında bir sürü hata yapmışım.”

Piyanonun siyah parlak yüzeyindeki yansıma bakarken burnumu çektim. Yanağımı pikeye sürttüm hafifçe gözyaşımından ötürü sızlayan tenimi kurulamak isteyerek.

“Levent Amca anlatınca kişilik olarak daha çok sana benzediğimi fark ettim annecim. Utangaçlığım ve her şeye rağmen gülümsemelerim sana çekmiş.” Gözlerimi kapattım yavaşça, piyanoya bakmak istemeyerek. “Sevdiği her şeyi kaybetmekte bile sana çekmişim... Bizim için de öyle üzgün hissediyorum ki... Bu üzüntü beni öldürecek gibi geliyor.”

Babam beni çıkarıp annem için geri döndüğünde annemin ne kadar üzüldüğünü düşünmek kalbimi sıkıştıracak gibi oluyordu. O günkü sesini hatırlıyordum hâlâ, babamdan kendisini değil beni kurtarmasını istemişti. Belki de babamın benimle kalmasını, geri dönmemesini dilemişti içten içe. Neden babamla çıkamamıştı o odadan bilmiyordum, tek bilen babam olabilirdi fakat babam onun için geri dönmüş, göz göre göre o yanan evin içine yitirmiş ve bir daha çıkmamıştı oradan. Gözlerimin önünde o eve girişimi izlemiştim ve babama bunun için hiç kızamadım. Göz göre göre

ateşe yürüdüğü için, beni yalnız bıraktığı için hiç kızamadım. Aksine hep kendime kızdım; *keşke* dedim hep, *korkmasaydım da ben de peşinden o eve girseydim*. Keşke o evde onlarla birlikte bir kez yanmış olsaydım. Ben o evden çıkmıştım ama her gün yanmıştım. Yaşadığım için... Yaşadığım için her gün yanmıştım.

İyi şeyler düşünmek istedim, sakinleşmek biraz olsun iyi hissetmek istedim. Kaygının pençesinde titreyen bedenim rahatlasın istedim. Birazcık istedim. İyi şeyler düşünme isteğim aklıma hep onu getiriyordu. Etrafımdaki tek iyi şey o değildi ama en iyi şey oydu. En sevdiğim şey O'ydu, sahip olmak istediğim tek şey, en güzel şey oydu. Elimden alındığına değil, kendim bırakmak zorunda kaldığıma en çok yandığımdı. O, arkamda bırakmak zorunda kaldığım en büyük keşkemdi.

Yüzümü pencereye batan güneşe döndüm, benim batan güneşime döndüm. Keşke batmasaydı.

"Ulaş," diye fısıldadım. Sol elimi uzattım güneşe doğru, elimi uzattığımda tutsun isterdim. Güneşi sevdim, parmak uçlarım ısındı. "İyi misin acaba canımın içi," diye fısıldadım elimi yavaşça yatağıma bırakırken.

Ona yükleyebileceğim bir sürü sıfat vardı içimde ama hiçbirini dile getirememiştim utandığımdan. Şimdi pişmanlık, kızgın bir cam gibi sızlıyordu içimde, kalbimin şeklini alıyordu.

"Kalbim gittikçe ağırlaşıyor, çok mu üzüyorsun kendini?"

Gözyaşlarım aktı usulca. Yatağın üzerine bıraktığım elimin parmaklarına baktım. Birkaç gün önce yüzüne, saçlarına, ellerine dokunabiliyorlarken şimdi onun hasretiyle sızlıyordu avuçlarım. Eksikliğim büyüktü, o benim taşıdığım en büyük yükü. Ben onu nasıl arkamda bırakacaktım?

Yüzümü daha çok güneşe döndüm. "Yapmak istediğim çok şey var Ulaş," dedim *yaşar* 'arımaya içerleyerek. "Seninle yapmak

istediğim çok şey var. Seninle biraz daha el ele yürümek istiyorum mesela. Pervasızca koşmak, birlikte akşam yemeği yemek, güzel bir günde pikniğe gitmek, sana babama çaldığım o müziği kusursuz çalmak istiyorum. Bana o şiiri canın ne zaman isterse oku, seni canım ne zaman isterse sarayım, geceye gözlerimi bir kere seninle uyuyarak kapatayım istiyorum. Hiç mi hakkım yok? Hiç mi şansımız yok güzel sevgilim?"

Bu evde olsun istemezdim ama yanımda olsun isterdim. Şimdi yanımda olsun ama hiç zarar görmesin isterdim. Boğazım düğüm düğüm olurken gözlerimi kapattım yine. "Beni kendine sakla, yalnızca sen bul istiyorum Ulaş."

O kadının Ulaş'a zarar vermesinden ödüm kopuyor olsa da onu arkada bırakmaktan korkarak kuş gibi çarpan kalbim, beni bulmasını diliyordu içten içe. Ona kavuşmak bu dünyada en çok istediğim şeydi ve ona söylediğim son cümleler içimde bir yara olmuştu. Şimdi onun da içini kanattığına emindim. O gece bir anlık hisle söylemişim o kelimeleri. *Sana ulaşmışım ama asla kavuşamayacağım gibi hissediyorum.* Neden öyle söylemişim? Şimdi, Ulaş'ın omzuna yük olmuş olmalıydı söylediğim her kelime. Omzundan yük almak isterken kelimelerimi bir ipe dizmiş, boynuna asmıştım. O güzel omuzlarına yük etmişim kendimi.

"Bunu kastetmemiştim Ulaş." Dudaklarımı birbirine bastırdım acıyla. "Özür dilerim. Sana yük olacağını bilseydim, ertesi günümüzün ayrılığımız olduğunu bilseydim söyler miydim hiç Ulaş? Kavuşacağız canımın içi... Her şey... düzelecek."

Tüm kalbimle buna inanmak istiyordum. Kavuşacaktık. Arya Ulaş'ına kavuşacaktı.

"Arya," dedim zorlukla gözlerim kapanırken, "Ulaş'ına kavuşacak," diye fısıldadım titreyerek. Yüzümü yastığıma gömdüm. "Kavuşacağız."

Şimdi o yazar gibiydim. Ona hiç ulaşmayacak mektuplar yazıyor gibiydim ben de. O yazar o kadına kavuşmuştu; ben de ona kavuşmak istiyordum.

Çorbayı bitirip biraz sebze didikledim ama iştahım olmadığından midemi bulandırmamak için tepsiyi komodine kaldırdım. Ayağa kalkıp odada gezinirken çekmeceleri karıştırdım. Kuru boya kalemleri buldum çekmecelerden birinde. Kahverengi olanı çıkardım içinden. Gidip duvarın bir köşesine oturdum. Derin bir nefes aldım. Uzun zamandır çizim yapmadığımdan hamlamıştım biraz ama birkaç taslaktan sonra elimin pasını attım.

Ayağa kalktım. Kısa saçlarımı kulağımın arkasına ittirdim. Duvarın tam ortasından başladım. Annemle babamın, albümler sayesinde zihnimde tazelenen simalarını resmetmeye başladım önce. Hâlâ otuzlu yaşlarındaydılar. *Ben büyüyorum ama onlar büyümüyor...*

Dört saatimi aldı hemen hemen. Mezuniyet törenimdeki halimi resmettim daha sonra aralarına. Planlı bir şey değildi duvara bu resmi çizmek, bir anda onları mezuniyetimde yanımda görme isteğim bu duvarda şekillenmişti. Sanki mezuniyetime gelmişlerdi. Sanki ben o gün mezarlığa gitmemiştim, Ulaş da beni hiç terk etmemişti... Annemle babamın ortasında duruyordum, yüzümde bir gülümseme vardı. Çizdiğim resme gözyaşları içinde gülümseyerek baktım. Biri eksikti. Annemin yanına o birini çizmeye başladım. Annem Ulaş'ı çok severmiş. Yaşasa yine severdi, biliyordum.

Ulaş'ın yüzü hafızamda canlıydı ama resmetmek zorlamıştı beni. Saat çoktan gece yarısını geçmişti, bacaklarım ağrıyordu ayakta durmaktan ama resmi tamamlamak istiyordum. Hayalimdeki o günü resimde bile olsa görmek istiyordum. Ekleme istediğim çok fazla kişi vardı. Zamanım yeter miydi? Resmi bitirmeme izin verirler miydi? Yoksa o da mı yarım kalırdı? En azından hayatımda bir şey tamamlanmış olsun istiyordum.

Ulaş'ın gülümseyen yüzünü çizdikten sonra ellerine karanfiller ekledim. Rüyamda neden almamıştım elinden karanfilleri? Aptal mıydım? Kelebeği kovalamanın sırası mıydı? Bana karanfil veriyordu bir demet, nasıl görmezden gelebilmişim? Yoksa bu, Ulaş bana bir daha karanfil veremeyecek demek miydi?

"Eğer ölürsem," diye fısıldadım başımı eline çizdiğim karanfillerden kaldırıp çizdiğim yüzünde gözlerine bakarak. "Mezarıma gitme Ulaş. Ölmemiş de uçup gitmişim diye düşün. Sen olan biteni arkada bırakamıyorsun. Onlar seni arkasında bırakıyor Ulaş. Arkada kalma canımın içi, hep ileri bak. Arkada seni gülümsetecek hiçbir şey yok. Dön yüzünü. Güneşe dön. Daima ileri bak, mutlaka gülecek bir gün güzel yüzün."

Duvarı yüzü diye sevdim ağlayarak. "Öleceğimden çok seni özleyeceğim diye üzülüyorum Ulaş. Ölmenin tesellisi aileme kavuşmak ama öldüğümde seni bırakmış olmanın tesellisi bana çok uzak olacak." Alnımı duvara yasladım. "Ben yaşarken ailemi özlüyordum, şimdi ölürken seni özlüyorum. Benim hayatım hep özlemekle mi geçecek Ulaş?"

Resmin bozulmasından korkarak ondan uzaklaştım birkaç adım ve hırkamla yüzümü kurulayıp bitirdiğim resme uzaktan baktım. Kalbimi öyle kırdı ki bu görüntü. Yalnızca bir hayal olması paramparça etti kalbimi. Öyle çok isterdim ki gerçek olmasını. Annem ve babam gülümseyerek bakıyorlardı o hayali kameraya. Ben de gülümsüyordum. Kucağımda bir ağaç fidesi vardı, annem ve babamın tebrik hediyesiydi. Babamın eli omzumda, annemin eli belimdeydi. Ulaş annemin yanındaydı, elinde benim için aldığı bir demet karanfil, üzerinde o gün giydiği takım vardı. Annem onun da beline koymuştu elini sevecenlikle. Mutlu bir fotoğrafı. Bu fotoğrafa Can Ağabey'i, Argun'u, Kutay'ı, Bahadır'ı, Esra'yı, Levent Amca ve Derya Teyze'yi, Savaş Ağabey'i ve Elmaşekeri'ni de eklemek istiyordum aslında. Ama o kadar vaktim olur muydu

emin değildim. Duvara da sığmazdı sanırım, bu duvarlara hayatım sığardı ama sevdiklerimi sığdıramazdım. Bu duvarlar canlarını yakardı. Her anlamda. *Ulaş'ı da yakmasınlar. Ne olur.*

"Hep kırgın olacağım," diye fısıldadım duvara bakarken. "Affetmek içime ekilip yeşerse ve bana bin yıl ömür verilse yine de bir duvara hiç yaşanmamış bir olayı resmedip önünde çaresizce ağlatıldığını hiç unutmayacağım. Hep kırgın olacağım, affetmeyeceğim hiç."

Yorgunca yatağa oturdum, gözyaşları içinde izledim duvardaki resmi. Ağlayarak babamın doğum gününü kutladım, Ulaş'la vedalaşmaya çalıştım, ölecek olmaya alışmaya çalıştım.

Ben her gün yanarak uyandım Ulaş. Hiç alışamadım. İnsan yanmaya alışamıyor. Sen varken aklımda, ölüme nasıl kucak açayım?

27.07.2017

Bu sabah resim yaptığım duvara ağacın gölgesi düşmüş. Gözlerimi açtığımda ilk seni gördüm Ulaş, gerçek sandım bir an. Bir ağacın gölgesine, bir duvar resmine, sen diye ağladım bu sabah. Ben yaşasam bile bugünü ve dünü hiç unutmayacağım Ulaş. Umut yeryüzüne ilk bugün düşmüş olsa içimde yeşerse, o çaresizliğim köklerinde beslenir, onu içimden söküp atamam.

Hayat çok garip Ulaş. Farkında olmadan sana son kez sarılmışım. Seni ilk ve son kez öpmüşüm o akşam. İsmi son kez söylemişim. Pişmanlıklarım bir deniz, keşkelerim ise koca bir okyanus Ulaş. Fakat söndüremez hiçbirisi içimdeki ateşi. Öyle adaletsiz ve acımasız bir durum bizimkisi. Çok üzgünüm Ulaş. Çok üzgün olduğumu yazmak bile yetmiyor bana.

Bugün babamın doğum günü. Bugün yaşıyor olsaydı elli yaşını girecekti ama o hep kırk yaşında. Bugün babamın doğum günü Ulaş. Ben bugün öleceğim.

Ulaş. Ben bugün öleceğim canımın içi. Ben bugün sana sen yokken son kez içimi döküyorum. Beni en çok üzen şeylerden biri de bu. Seni görmeyi çok istiyorum. Seni son kez görebilmeyi çok istiyorum. Son bir kez Ulaş.

Ya özlemek bedenle değil ruhla ilgiliyse Ulaş? Ya ölünce bile seni çok özlersem? Ben çok özlerim ve bu sefer özlemimden ölemem bile Ulaş. Özlemek bana müebbet değil bir mecburiyet sanki...

Ulaş.

Ulaş.

Ulaş.

Seni her özleyişimde kış tekrar başlasın istedim.

Ne olur.

Ne olur.

Allah'ım ne olur.

Güneş doğsun.

Ne olur.

Odanın kapısı açıldığında defterimi saklamaya vaktim bile olmadı. Yaşlı gözlerim kapıyı açan katilime çevrildi refleksle. Nil Soykan neşeyle içeri girerken resim çizdiğim duvarı görüp duraksadı.

“Bugün harika bir gündü ama midem bulandı,” dedi resmime ithafen.

Adımları yatağın etrafını dolaştı ve duvarın tam önünde durdu. Bacaklarıma doladığım kollarımı sıktım ve yüzümü kollarıma daha çok yasladım.

Karşımda dikilirken sessiz kaldı bir süre. Gözlerini bizi çevreleyen duvarlar üzerinde gezdirdi. Bense yaşlı gözlerimle ruhsuz bir ifadeyle arkasındaki pencereye baktım. Bu gökyüzüne baktığım son sabahı belki de. Kuşlar gökyüzünde uçuyordu ama Ulaş gelmiyordu. Ağaçların rengi daha yeşil oluyordu ama Ulaş

gelmiyordu. Havalara gittikçe ısınıyordu ama Ulaş gelmiyordu ve ben ne kadar istesem de ona gidemiyordum. Umut hiçbir yerde yoktu.

“O buz gibi soğuk, duygusuz, donuk çocukta ne buluyorsun merak ediyorum,” dedi alaylı bir sesle fakat gerçekten merak ettiği belliydi. Çizimimdeki Ulaş’a bakıyordu ve ben ona bakmasını istemiyordum. Ne anneme ne babama ne de Ulaş’a bakmasını istemiyordum.

Kastettiği kişi Ulaş’tı ama ondan bahsetmek için ona fazla yabancıydı. Ulaş için önceden “soğuk” sıfatını kullanmış olsam da onun duygusuz olduğunu düşünmek için kör olmak gerekirdi. Aksine o çok duyguluydu, öyle içli biriydi ki hiç suçu olmadığı halde büyük bir vicdan azabı taşıyordu omuzlarında. Donuk olamayacak kadar duyarlıydı çevresinde olup bitene. Bir gülümsese etrafındaki herkesi ısıtırdı. Ulaş Tütüncü dünya üzerindeki en güzel adamdı fakat Nil Soykan o kadar karanlık ve nefret doluydu ki bunu göremeyecek kadar kördü. Onun çirkin zihnine Ulaş’ı düşürüp güzelliğine leke sürmek istemediğimden sorusuna cevap vermedim ama onu düşünürken acılarımın bir an için de olsa geçtiğini fark ettim. Onu düşünmek bile iyileştiriyordu beni; çiçekli bir bahçeye götürüyor, pamuklara sarıyordu. Yaralı ruhumun tek şifacısı olsa da yaralarım onu bile kanatmıştı.

“Anlat bana,” dedi. Cevap alamamak sinirlendiriyordu onu. “Anlat ki ona merhamet göstereyim.”

Sesinden bunu arzu ettiğini anlayabiliyor, neden bunu istediğini tahmin edebiliyordum. Sesi yumuşak fakat söyledikleri bir kurşun gibi ağır ve zehirliydi. Benim sevgimin yoğunluğunu ölçmek, çektiğim özlemi hesaplayarak acımdan zevk duymak istiyordu. Düşüncesi midemi bulandırıyor olsa bile ona göre ben de onu sevdiği adamdan ayırmıştım, aynısını bana yapmak istiyor olmalıydı.

Ulaş'a yapabileceklerinin bilincindeydim, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi hiç istemeyerek söyledim.

"Yanıma geldiğinde en çok onun canı yanardı ama benim canım yandığında acımı dindirmek için hep yanımda dururdu."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kalbim özlemle ve üzüntüyle sancıldı. Ben onu bir kere daha görmek ve ona bir kere daha sarılmak istiyordum.

"Cevabın hoşuma gitti," dedi, memnundu.

Belki de şimdi uygun bir zamandı. Gözlerimi bilekliğimde gezdirip ona çevirdim.

"Bir dileğim var," dedim gözlerinin içine bakarak. "Son kez... Sallıncakta sallanmak ve rüzgârı hissetmek istiyorum. İzin verir misin?"

Ondan izin istiyor, katilimden son kez bir şey diliyor oluşumun onu nasıl mutlu ettiğini gözlerinde gördüm. Sanki ona dünyaları bağışlamıştım. Bu kadar mı istiyordu çaresiz kalmamı. Beni öldürmesin diye yalvarsam ne kadar mutlu olurdu kimbilir ama o zevki yaşatmayacaktım.

"Tabii," dedi omuz silkip. "Ufak bir bahçe turu sorun olmaz. Kaçamazsın zira yeltenirsen bedelini başkasına ödetirim. Levent bir kere şansını denedi, bedelini küçük oğlunun arkadaşı ödedi. Argun muydu ismi? Kötü bir kaza geçirdi ama şanslı çocukmuş, canlı çıktı o araçtan. İbret olsun diye oğlunun arkadaşına yaptırdım, bir daha yeltenirse oğluna yapacaktım ama cesaret edemedi. Yani sen de canımı sıkarsan arkadaşınla falan uğraşmam direkt Ulaş'la ilgilenirim."

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Bilekliğime baktım dalgın dalgın. Dişlerimi sıktım. Kaçmaya yeltenmeyecektim zaten; yalnızca bilekliğimi kimse görmeden atmayı deneyecektim. Başarabilirdim. Levent Amca için başarmak zorundaydım en azından.

Başımı salladım hafifçe. "Levent Amca'ya ne olacak peki?"

"Levent'in artık bir önemi yok fakat onu bırakırsam öleceğini bilse peşimi bırakmaz yine. Seni de burada bırakacağını sanmıyorum. Muhtemelen burada seni kurtarmaya çalışırken seninle birlikte ölecektir. Farkında mısın, herkes seni kurtarmaya çalışırken ölüyor." Tüylerim diken diken oldu, enseme bıçak saplandı sanki. Kalbim param parça olup içime battı.

"Uslu dur. Bugün burada sen yan ki başka kimsenin başı yanmasın."

Bana arkasını döndü ve kapıya ilerledi. "Kahvaltıya in. Bugün büyük gün. Sonra bahçeye çıkabilirsin, ben kararımı değiştirmeden acele etsen iyi olur."

İçimdeki ağlama hissini bastırıp ayağa kalktım ve onu takip ettim. Bir şansım vardı. Elimi bilekliğime sardım, gümüş zinciri okşadım. Sıkıca tutundum o şansa. *Lütfen, şans getir.*

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Uykuların çalınmışsa eğer dünyanın en rahat yatağında da yatsan çividen farksız hissettirirdi. Ama yerli yerindeyse her şey içinde, soğuk betonlardan rahatı yoktu senin için. Biliyordum o hissi. Balkon demirleri sırtımda yer ederken sırf kalbimi kollarımın arasında tutuyorum diye tadı damağımda kalmıştı balkonlardaki uykularımızın.

Arya'nın yatağında, onun kokusuyla dalabildiğim uyku süresi üç saat kırk yedi dakikaydı. Zihnim uyumamıştı zira, uyuduğum halde yorgun hissediyordum. Bugün o gündü. Bugün uyanmaya en çok korktuğum gündü. Bugün ölecekmişim gibi korktuğum gündü. Hiç uyanmak istemeyeceğim gündü.

Arya'nın çizim ve yazılarla dolu duvarlarında gezdirdim gözlerimi. Bu duvarlar onun burada geçirdiği her ana şahit olmuşlardı. Bense duvarın arkasında kalarak onu yalnızca dinlemekle

yetinendim. Pişmanlıklarım ve korkaklıklarım şimdi öyle gülünç geliyordu ki kendime düşman ediyordu beni.

Oturduğum yerden kalktım, sigara içmek istiyordum. Güneş doğmasını istiyordum. Biraz daha zaman istiyordum. Yalvarıyordum içimden her saniye, biraz daha zaman için Azrail'den hayatım üzerine borç istiyordum.

Elmaşekeri'nin mama ve su kabını kontrol edip Arya'nın evinden kaçır gibi çıktım. Arkamdan kapıyı çektim. Kendi evime girdiğimde mutfaktan sesler geldiğini işittim. Kimse doğru düzgün uyumuyor olmalıydı üç gündür. Özellikle Esra için tahmin ettiğimden daha yıpratıcı bir süreç oluyor gibiydi. Duş aldıktan sonra beni gördüğünde tekrar ağlamaya başlamış daha sonra üzüntüden rahatsızlanıp midesinde ne varsa çıkarmıştı.

Mutfığa girdiğimde Argun'u gördüm. Önüme kendine aldığı kahve kupasını bıraktı.

“Eyvallah,” diye mırıldandım.

Kahvenin tüten buharına bakarken yine buharın Arya'nın yüzünü resmedişini izledim. Arya'yı kaybetmek tüm hayati fonksiyonlarımı kaybetmekle eşdeğerdi benim için. Onu tamamen kaybedecek olursam yaşamaya nasıl bu şekilde devam edecektim bir fikrim yoktu.

Argun sandalye çekip karşıma oturdu. Sessizdi. Çok konuşan biri değildi, hep sırasını beklerdi. Onun gevezeliği benim suskunluğumun başladığı yerdeydi. Ben bu sabah tüm sabahlardan daha suskundum. Argun'un da tüketecek kelimesi kalmamış gibiydi. Konuşsun istiyordum. Baktığı bakış açısı benim baktığım açıdan hep daha geniş olurdu. Ben kendime çizdiğim sınırdan ötesini düşünemezdim ama o sınırın arkasındaki denizi hatırlatırdı bana. Yine hatırlatsın istedim. Bu yangının ardında bir sönüş olduğunu söylesin istedim.

“Mantıklı bir yanı yok,” diye mırıldandı Argun. Yorgun gözlerini yüzüme çevirmişti. “Ama ben Arya’yı kaybedeceğimize inanmıyorum. Böyle bir olasılığın varlığına dahi ihtimal vermiyorum.”

“İnsan kendi başına gelmez sanıyor,” diye mırıldandım kahvenin buharını izlerken. “Tüm kötülükleri bildiğin halde benim başıma gelmez sanıyorsun ve kaderin ağına tam olarak böyle dolaınıyorsun.”

“Bugün iyi haber alacağız,” dedi Argun buna inanmak isteyerek. Ben de inanmak istiyordum.

“Her şey... Tek bir kadının kibirli arzuları için.” Öyle büyük bir öfke taşıyordum içimde, somut bir şey olsaydı eğer üç dünya ederdi. “Her şey o öyle istediği için. Kaldıramıyorum bu gerçeği.”

Bir şey demedi. Diyecek hiçbir şey yoktu. Bir insanın kibri diğer insanları susturabiliyordu. Bir insanın nefreti diğerlerini de yakabiliyordu. Yakmasın istiyordum. Arya’mı bana geri versin...

Sessizce oturdum o masada. İhtimalleri hesap ettim; kimine yenildim kimisinin cevabını bilemedim. Usulca kalkıp odama ilerledim. Polis merkezine gidecektim. Planlar vardı kafamda, işe yararmı diye düşündüğüm. İnsan bedeninin sınırlarıyla yeni yeni yüzleşiyordum sanki. Aklımdakiler onu çekip çıkarmaya yeter miydi, emin değildim.

Üzerimi değiştirip kitaplığımın önünde ilerlerken duraksadım. Karalama defterlerimden biri çarptı gözüme. Uzanıp aldım. Ne zaman kendime bile itiraf edemediğim bir şey olsa kafamın içinde bir deftere yazardım ki bir daha düşünmeyeyim onu. Arya öyle değildi ama. Onun sevgisi aklıma ilk düştüğü gün deftere bile yazamamıştım. Büyüdükçe büyümüştü içimde, yazmıştım dursun diye. Durmamıştı, aksine, bu sefer de defteri doldurmaya başlamıştı sevgisi.

Defterle kalemi yanıma alarak çıktım evden. Arabayı almadım. Arya'yla bindiğimiz bir otobüse bindim sabahın köründe. Bir cam kenarına oturup defterin son sayfasını açtım.

Arya, sevgilim. Utandığında sol kaşının hep aynı noktasına dokunmak gibi bir alışkanlığın var. Sen kaşına her dokunduğunda tam oradan aynı noktadan öpmek geliyor içimden. Ama yapamam çünkü bu muhtemelen daha çok utandırır seni ve ben, benden çekinmeni hiç istemiyorum güzelim.

Sevgili diye bir kâğıt üzerinde ona yazılan kelimeleri okşamak aşkın ta kendisi olmalıydı. Ben Arya'nın ismini yazdığım o noktayı öpmek için ölüyordum o an. Rasgele daha eski bir sayfayı açtım.

Bu akşam aşkın gözü kör ettiğini tecrübeyle sabitledim. Eski halim olsa kendime gülerdim bu aptallığım için ama şimdi söylenemiyorum bile. Bugün yağmur yağacağı yazıyordu hava durumunda, şemsiyeyle gitmişim işe. Arya geldi kafeye ve öyle güzel gülümsedi ki bana. O an, yemin ederim hava açılmış gibi geldi. İşten şemsiyemi almadan çıktım. Havanın açıldığı falan yokmuş, bana öyle gelmiş sadece. Eve sıırılsıklam döndüm ve o an beni ıslatan şeyin yağmur değil o gülümseyiş olduğunu bildiğimden bir tentenin altına bile girmedim. Yağmuru seviyorsan, ıslanman gerek. Ateşi seviyorsan, yanman gerek. Biliyorum. Yanıyorum. Ve hiçbir şikâyetim yok. Aşkın avareliği tam olarak burada başlıyor, kalbinde var ettiğinin esiri oluyorsun.

Kalbim sıkışıyordu. Bu kadar var olan bir insanın yokluğunu kabul edemiyordum. Gözlerimi defterden kaldırıp etrafta gezdirdim. Göğsümdeki yokluk içindeki boşluktan daha büyüktü. Gözlerim aranıyor, aradığını bulamıyordu. Elimdeki defter alev almış gibi avuçlarımı yakıyordu.

Bazen bir hedefi kovalarken aslında varması gerekenin başkası olduğunu sonradan anlıyor insan. Ben o gün hırsız kovalamıyordum. Ben o gün Arya'ya çarpmalıymışım aslında. Ben ona çarpmalı ve ona yanmalıymışım. Şimdi anlıyorum.

Bir üsttekini okudum.

*Bir çiçeğin yaşam yeri toprak değil, senin avuçlarının içidir sevgi-
lim. Ben bu fikirden vazgeçemiyorum.*

İçim ezildi. Kaleme uzandı elim. Altına titrek bir not düştüm.

*Not: Sana iki değil, bir demet karanfil aldım. Ama sonra gitmek
zorunda kaldım. Onları tuttuğunu yeterince göremedim Arya. Arya...
buna bile çok kırgınım. Ne olur. Bırakma beni.*

İçim titrerken yanmışım gibi kalemi arasına bırakıp defteri kapattım kaçır gibi. Telefonumu çıkardım. Galerime girdim. Fotoğraflarına baktım. Güneşe dönük yüzüne, güneşten daha parlak olan gülümsemesine baktım. Yaşamak bir insan olsa Arya olurdu ve yaşamak en çok ona yakışıyordu. Dünyadaki en güzel kız Arya Ateş'ti. Bu kız benim en çok yandığım şeydi. Onsuz bir dünya hayal edemiyordum.

Nefes alamıyor gibi hissederek ayağa kalktım ve gelecek ilk duvara indim. Adımlarım beni deniz kenarına götürürken tüm gururumu ayaklarım altına aldım ve rehberimden Nil Soykan'ın numarasını bulup tuşladım. Bir umut açarsa telefonunu ona yalvaracaktım. Ne isterse yapardım. Yeter ki Arya'nın yaşamasına izin versin.

Telefonu çaldı, çaldı ama kimse açmadı. Polis merkezinden aldığı avukatının numarasını tuşladım bu kez.

“Efendim,” dedi bir erkek sesi.

“Ben Ulaş Tütüncü,” dedim buz gibi bir sesle. “Nil’e söyle. Ona yalvardığımı söyle. Her şeyden vazgeçtiğimi söyle. Ne isterse yapacağımı söyle. Gerekirse beni yakabileceğini ama Arya’yı bırakmasını söyle. Taner Ateş yanarken onu izledi değil mi? Aynısını Arya’ya yapabileceğini söyle.”

Arya şunları söylediğimi duysa bana küser, ömür boyu affetmezdi, biliyordum. Ona bunu yaşatmak elbette istediğim şey değildi ama onun hastalıklı zihnine ulaşmak istiyordum. Yapacağımı biliyordu. Arya’ya bunu yapmak isterdi, biliyordum. Onun kötülüğünü ona karşı kullanmak istiyordum. Eğer ona ulaşabilirsem. Arya’nın olduğu yere gidebilirim belki bir şansım olurdu onu kurtarmak için. Aksi halde ona yaklaşamayacaktım bile.

Telefon yüzüme kapandı. Gözlerimi kapattım, elim çaresizce yanıma düştü. Yutkundum, gözlerim ve burnum sızlıyor, genzim ağrıyordu. Katlanamıyordum.

Yavaş adımlarla ilerleyip kendimi bir banka bıraktım. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp öne eğildim. Gözlerimi diktiğim betona birer birer damlalar düşmeye başladı. *Ağlama Ulaş. Ağlayamazsın. Ağlamadın. Ağlamadım Arya. Ama bu sabah koca şehirde bir tek benim üzerime yağdı yağmur. Çaresizlik çift, yağan yağmur tek kişiliktir. O yanacaktı ve ben ona yaklaşamayacaktım. Ben ona ağlayamayacaktım. Ağlama Ulaş. Ama nasıl?*

ARYA ATEŞ

Akşamüzeri peşimdeki adamla birlikte evden çıktığımda yüzüme hafif bir esinti vurdu. Bir süre olduğum yere dikilip gökyüzüne baktım. Bu sondu. Bu bir son olsun hiç istemiyordum ama sona çok yakındı.

Arkamdaki koruma ileriye işaret ettiğinde yürümem gerektiğini biliyordum. Zamanım çok yoktu. Şansımı elimden kaçırmak istemiyordum. Yavaş adımlarla salıncağın kurulu olduğu arka bahçeye ilerledik. Bahçe düzenlenmemişti, bizim bahçemizle yakından uzaktan alakası yoktu fakat etrafına çiçekler ekilmişti. Bu çiçekler de yanacaklardı. Buradaki ölümün güzelliği neredeydi peki? Benim için ölümün güzel yanı aileme kavuşacak olmamdı ama bu çiçekler ne için yanıyorlardı?

Mavi renkli salıncağa ilerleyip yüzümü ormana, sırtımı eve dönerek oturdum yavaşça. Salıncaklar bana Ulaş'ı anımsatıyordu. Her şey bana onu hatırlatıyordu. Kafamı güneşin ısıttığı zincire yasladım ve gözlerimi kapattım yavaşça. O parkta olduğumu hayal ettim, Ulaş vardı yanımda, bana insanların kolay kolay değişmediğini söylüyordu. Yine o parkta o salıncakta olmak istiyordum. Gözyaşlarım kapalı gözkapaklarımdan yanaklarıma süzülürken gözlerimi açtım ve yanağımın yanındaki elime baktım. Hırkamin altında kalan bilekliğime dikmişim gözlerimi.

“Lütfen bana onu getir,” diye fısıldadım bilekliğime. Eren'i düşündüm. Bana şans getireceğini söylediği anı düşündüm. “Lütfen şans getir.”

Gözlerimi silip yere eğildim ve yerden büyükçe çakıltaşları toplamaya başladım. Koruma evin gölgesinde bekliyordu beni. Ne yaptığımı göremiyor olmalıydı. Taşları toplarken bilekliği bileğimden çıkarıp avcumda sıktım. Tek bir şansım olacaktı, bu yüzden olabildiğince uzağa atmalıydım. Bu defa şans benden yana olsun istiyordum.

Taşları kucağımda toplayıp yavaşça sallanmaya başladım. Hızımı gittikçe artırırken kucağımda taşları rasgele ormanın içine atmaya başladım. Hem ne kadar uzağa atabildiğimi kontrol edebilmek için kendimi deniyor hem de bu davranışı normalleştiriyordum.

Salıncakta sallanırken ormana bir şey atacak olurum dikkat çekti kerti ama bir tür meşguliyet olduğunu düşündürebilirim imkân bilekliğimi kolayca atabilirdim.

Kucağımdaki taşlar azalırken bilekliğimi sıktım avcumda. Yak bimi avcumda tutuyormuş gibi hissederken salıncak yükseliyor, sırada tüm gücümle bilekliğimi ormana fırlattım. Yeşil yaprakların arasında kayboluşunu izledim. Kalbim deli gibi atıyordu, yararmış olmasını, bir dala takılmamış olmasını diledim. İçinde gerçekten bir gps olmasını ve sinyal bozucuların alanından çıkması olmasını diledim. Şansımın yaver gitmesini diledim. Şansız bir olduğumu düşünmüyordum, öyle olsam Ulaş beni sevmezdi. Zaman zaman şans yüzüme gülüyordu, bir daha gülsün istiyordum.

Kucağımdaki taşları atmaya devam ettim ve kucağımdaki taşlar bittiğinde bir süre daha sallandım. Bu rüzgârı saçlarımda son kez hissedişim olabilirdi. Ölüm o kadar yakındı ki bana nefesini emsemde hissediyordum ve sıcak havada üşütüyordu bu duygu beni. Salıncak yavaşladı ve nihayetinde durdu. Yavaşça kalktım salıncaktan, ağır adımlarla çiçeklere ilerledim. Bu çiçekleri bir nefretin büyütmüş olması, bir nefretin yaşatmış olması ve aynı nefretin yakacak olması gerçek gibi gelmiyordu hiç. Yanlarına çöktüm. Sol kolumu dizlerime sararken parmaklarımı güzel yapraklarına uzattım.

Yapraklarına dokundum. "Siz de yanacaksınız değil mi?"

Bir sürü yaprağı olan kırmızı bir çiçeğin yapraklarını okşarken, "Arya, Ulaş'ına kavuşacak," diye fısıldadım. Bir diğer yaprağa geçtim gönlüm yapraklarını koparmaya el veremediğinden. "Arya, Ulaş'ına kavuşmayacak." Bir diğerine geçtim, kalbim heyecanla atıyordu. "Kavuşacak... Kavuşmayacak... Kavuşacak... Kavuşmayacak... Kavuşacak... Kavuşmayacak." Kalbim kırıldı sonucuyla. "Bizim tarafımızda olsan olmaz mıydı?" Gözyaşım yaprağına düştü. "Aşk olsun gerçekten," diye sitem ettim.

Sonucu kabul edemeyerek bir başka çiçeğin yapraklarını saydım. "Arya, Ulaş'ına kavuşacak, kavuşmayacak, kavuşacak, kavuşmayacak, kavuşacak, kavuşmayacak."

On farklı çiçeğe daha yaptım bunu ve nasıl oldu bilmiyorum, hiçbirini kavuşacak çıkmadı. O kadar üzüldüm ki buna gencim ağrımaya başlamıştı. Bir kere bile kavuşacak çıksa inanırdım ama bu evin bahçesindeki çiçekler bile bana sırtını dönmüştü.

Hem küskün hem de kırgın bir şekilde kalktım başlarımdan. Arkamı döndüğüm eve döndüm yüzümü. İçimi titrese de özlediğim bir görüntüydü bu aslında ama o kadın güzel hatırlarımı bile elimden almıştı. Hıçkırdım kendimi tutamayarak.

"Umarım yaşattığın her şeyi yaşarsın," diye fısıldadım ağlayarak. "Umarım yaktuğun ateşte sen yanarsın."

Omuzlarım sarsılarak ağlarken ellerimle gözlerimi kapattım. Orada ne kadar ağladım bilmiyorum. Güneş batmak üzereyken ıslak gözlerimi güneşe çevirdim.

"Gitme ne olur." Yalvardım korkarak, bir iki adım attım ve elimi uzattım ona. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ölüme bu kadar yakın olduğum o anda, içime doğan, aklıma gelen tek şey oydu. Bir insan üzgün olduğunda en güzel şey bile azap verici olabilirmiş, parlayan güneş ve yeşil ağaçlar kalbinizi kırabilirmiş. Acı içinde kıvranırken havanın bu kadar güzel olması yüreğimi burktı. Çok gücendim bu duruma. Canı yandığında bilinsin istiyordu insan ama ben beni yaratanın bile bana sırtını döndüğünü hissediyordum.

Güneş ışıkları üzerime son kez düşerken ağaçların yeşilliği ve güneşin sıcaklığı bana onu hatırlattı. Her şey onu hatırlatmaya yetiyordu çünkü o -tıpkı yaşam gibi- her şeyin içinde gizliydi. Güneşin kendisi, ağaçlara yeşil rengini verendi. İçimdeki yaşamın ismiydi Ulaş. Ulaşamadığım, sürekli kovaladığım yaşamın kendisiydi.

Şimdi de burada olsun, bir kez daha ona sarılayım onu göreyim istiyordum. İnsanın canı acıyan yerindedir derlerdi, benim canım da Ulaş'ın üzerindeydi. O benim en acıyan yanımdı ve şimdi se olursa olsun hep öyle kalacaktı. Elimi yanıma bıraktım usulca.

Tanrım açamadık içimizi.

*Artık buluşmamız mahşere kaldı.**

27.07.2017

Sevgilim,

Sen yanan ruhumda çiçek açan tek dalımsın. Senin üzülmene üzülmemi istemiyorum. Hayatın gündən güne parlayarak geçsin. Ulaş... Seni çok seviyorum ama kader denen bu oyunu yenemiyorum. Ben belli bir kaderden kaçan ama nihayetinde ona yakalanan biriyim. Ben bu kaderden kaçamıyorum canımın içi.

Bu acı sana hiç bulaşmasın isterdim ama sen o kadar güzelsin ki her şeye rağmen beni sevdin. Can Ağabey'i ne zaman görsem başıma gelir diye korkardım, yaşadıklarım için değil de bu senin başına geldiği için kendi kaderimi affetmeyeceğim. Dilerim yokluğum varlığından hiçbir şey eksiltmesin. Sana olan aşkımdır beni ölümsüz yapar çünkü sevgiler ölümsüzdür; bunu ailemden öğrendim. Ölse bile seni izlemeyi isteyecek, sevgimle omuzlarına tutunacağım. Lütfen gülümsemeye ve ilerlemeye devam et. Elbet bir gün kavuşacağız, seni bekliyorsam da güzelce yaşa. Seni çok seviyorum. O güzel kalbin pişmanlık ve keşkelerle inleyecek biliyorum, sen böyle birisin. Ama benim hiçbir pişmanlığım yok, en büyük keşkem sensin, bu yüzden sabırla bekleyeceğim Ulaş. Kalbimde güzel bir anı olarak sakla beni ve tüm pişmanlıklarını benimle bırak. Gözyaşların bir hiç uğrunaymış se-

* Salah Bırsel, Ruftu Onur, Denize Serenad, Nedamet Şiiri (İstanbul: Sel Yayıncılık 2012).

gilim, gerçekleri öğrendiğinde tüm acılarını benimle bırak. İçindeki ateşi söndür, ben kül olacağım ama yine de senin kelebeğin olarak kalacağım. Belki de bir kelebek olacak, omzuna konacağım. Bilmiyorum böyle bir hakkım var mı. Ama isterdim Ulaş. Bir kelebek olarak bile olsa omzunda yaşamayı çok isterdim.

Seni çok seviyorum Ulaş. Ulaş. Sen benim. Sen benim... Sen benim...

-İsmi verdiğin Arya'n

"Sevinçler küçücük ama acılar uçsuz bucaksız," demiş Jean Teule. Acıların sonsuzluğunu sığdırabileceğim iki gün vardı. Biri dokuz sene öncesinde kalmıştı, diğeri bugündü.

Benim babam kırk bir yaşında öldü, bir daha hiç yaş almayacak. Bugün ellinci doğum gününü kutlayan kadın bunun sebebi. Ben on sekiz yaşımdayım, bir daha yaş alamayacağım, sebebi yine aynı kadın.

Ellerinde bir pasta tutuyor şimdi. Üzerinde hiç mum yok. Babamın yaşanmayan yıllarını yaşına eklemek ona da zor geliyor belki de. Var mı öyle bir vicdanı? Sanmıyorum. Sevgi ise hiç barınmamış onda. Terk etmiş onu büsbütün iyi duygular. Kendisiyle baş başa.

Öleceğim birkaç saat sonra ve bunu kutlamam gerekiyor. Babamın doğum gününü, benim ise ölüm günümü kutlamam gerekiyor. Bunu istiyor benden. Şarkı söylememi ve gülümsememi istiyor. Gözyaşları içinde her saniye daha da içerleyerek her dediğini yapıyorum çünkü yapmazsam Ulaş'ın canı yanar biliyordum.

Kesilen koca dilim pastayı zorla yedim. Her lokmasını zorlukla yuttum. Daha ne kadar aciz hissettirebilirdi bana biliyordum.

Heyecanlı olan tek kişi katildi. Mazlumlar hep mi bedel öderdi?

* Jean Teule, *Dansa Davet*, çev: Elif Gökteke (İstanbul: Sel Yayıncılık, 2020).

Evin önüne benzin dökülüştünü, kokudan kaynaklı şiddetli bir baş ağrısıyla izledim. Yalnızca benim odamdı tamamen benzin dökülmeyen yer. Piyanoma ve biraz sonra beni kelepçelecekleri yatağa benzin dökülmesini uygun görmüştü. Olabildiğince uzamasını ve acı çekmemi istiyordu.

Midemdeki her şeyi çıkardıktan birkaç saniye sonra saçlarımdan sürükleyerek yatağın yanına attı beni. Korumalarından biri sol bileğimi demir yatak başlığına kelepçeledi. Artık tepki bile veremiyordum olup bitene. Öleceğim için değil yanacağım için korkuyordum. Bir kurşun ile ölmek daha az yakardı canımı muhtemelen. Öyle sanıyordum, hiç ölmemiştim ki daha önce. Nil Soykan heyecanla parlayan gözlerini yüzümde gezdirirken gülümsedi bana.

“Burada ölmen gerekiyor,” dedi beni ikna etmek ister gibi. Sanki beni kurtarabilecek biri varmış gibi. Sanki az önce beni kurtaramayacağını bildiği halde Levent Amca’nın sakat bacağına kırdırmamış gibi. Aklıma gelince tekrar gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

“Tek yapman gereken kaderine razı gelmek.”

Zaten öyle yapmıyor muydum senelerdir? Zaten herkes öyle yapmıyor muydu? Ben inançlı biriydim, kadere inanırdım ama son birkaç gündür sanki kaderimin yazıldığı kalem düşmanım tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyordum.

Allah’ım... Yeterince iyi biri değil miydim? Neden beni sevmedin?

“Bu evle birlikte yanmalısın bu sefer,” dedi transa geçmiş gibi. Neredeyse bana yalvaracaktı bunun için. Delirmişti. Delilikti bu yaşadıklarım. “Sen bu evle yanmalısın ki ben de önüme bakabileyim. Tek, en büyük hatamı arkada bırakabileyim.”

“Yüzün hiç gülmeyecek,” dedim gözlerimden yaşlar düşerken. “Kimse seni istediğin gibi sevmeyecek. Benim cenazem olmayacak ama senin mezarına kimse gelmeyecek.”

Etki dahi etmedi bu söylediklerim onda. Gözlerini duvardaki resme çevirdi. Ulaş'ın elindeki karanfillere baktı. Ona haksın istemiyordum. Onlar benim çiçeklerimdi.

“Sevgilin bugün bana yalvarmış,” dedi alaylı bir sesle.

O an kalbim titredi. Ulaş, ona yalvarmış mı benim için? Ulaş bizi yakana mı yalvarmış?

“Senin yerine onu yakıp sana izletmemi istemiş. Benim Taner’i izlediğim gibi.”

Söyledikleri yüreğimin bir kuşun kanadı gibi çırpınmasına neden oldu. Gerçekten istemişti miydi böyle bir şeyi? Nasıl yapardı bana bunu? Kendine nasıl yapardı? Ben daha kaç kez sevdiğim insanın yanışını izleyecektim?

“İyi bir teklif ama sunmakta epey geç kaldı.” Öyle öfkeliydi ki bana, beni yakarken bile hatta ben yandıktan sonra bile bu öfkesi dinmeyecek gibiydi. Ya öfkesinin ateşi Ulaş’a sıçrarsa?

“Ona dokunmayacaksın,” dedim kokarak. “Burada bitecek, söz verdin!”

Gülümsedi korkuma. “Burada kal, burada yan, burada bitsin.”

“Yanacağım,” diye kabul ettim. “Sadece ben yanacağım ve bitecek. Söz verdin. Ona dokunmayacaksın.”

Başıyla onayladı ve söyledığım her kelime onu mutlu etti. Ona nasıl güvenecektim ki? Ya yine de Ulaş’ı yakarsa? *Yakmasın. Bitsin artık. Ne olur.*

Odadan çıktı, peşinden de koruması çıktı; kapıyı kapatıp üzerine kilitlediler. Korkuyordum. Çok korkuyordum. Nefesim daralıyor, bedenim titriyordu, soğuk soğuk terliyordum. Ağlayarak yasüğümün üzerindeki peluşu ve yastığımın altındaki defteri aldım. Peluşu dizlerimle göğsüm arasına sıkıştırıp dudaklarımı yumuşak tüyüne bastırdım; defteri açıp titreyen elimle son kez içimi döktüm. Ölüyordum ve ben içimde kalacak olanlardan endişe ediyordum.

~~Yaşamak istiyorum. Seni görmek istiyorum. Yaşamak istiyorum.~~
~~Ulaş. Seni sevmek istiyorum. Seni bir kere daha görmek istiyorum.~~
~~Gözlerin Ulaş. Bir kere daha. Ellerim. Tutmak istiyorum. Tut ne olur.~~
~~Ellerimi tut Ulaş. Korkuyorum. Bir kez daha. Ne olur. Son kez. Son~~
~~bu kez Ulaş. Ölmek istemiyorum. Yanmak istemiyorum. Ne olur Ulaş.~~
~~Tut ellerimi.~~

Yazdıklarımın üstünü çizdim titreyerek. Yapamazdım. Vazgeç
Arya. Burada kal ve yan. Burada yanman gerek.

YAPAMAZSIN. ULAŞ YOK. ULAŞ BURADA OLMAMALI.
HER ŞEY BOŞUNA. HER ŞEY BOŞUNA. ÖLMEM GEREK.
BENİM BURADA ÖLMEM GEREK ULAŞ. BENİM BURADA
YANMAM GEREK. SEN YANMA. YAŞA ULAŞ. BENİM İÇİN
DE YAŞA. NE OLUR. YAŞA ULAŞ. GELME. GÖRME BENİ.
BIRAK BENİ. NE OLUR. ÇIK KALBİMDEN NE OLUR. ÇIK
AKLIMDAN. BIRAK GİDEYİM. ÜZÜLÜYORUM. ANNEME
BABAMA GİDECEĞİM. BIRAK BENİ. SEVGİNİ AL NE OLUR.
TAŞIYAMIYORUM. YANIYORUM. BU EV YANIYOR ULAŞ.
BU SEFER YANMAM LAZIM. HER ŞEY BİTİYOR ULAŞ. HER
ŞEY YANIYOR ULAŞ. HER ŞEY. SEN HER ŞEYSİN. YANMA.
NE OLUR. YALNIZCA BEN. BİR TEK BEN YANMALIYIM.
BİTECEK SONRA. BEN YANACAĞIM VE BİTECEK ULAŞ.
BİTSİN ARTIK. NE OLUR. KİMSE YANMASIN. BİR TEK BEN
ULAŞ. SENİ SEVİYORUM. SENİ SEVİYORUM. SENİ SEVİ-
YORUM. BEN YANIYORUM ULAŞ. KÜL OLUYORUM. SAV-
RULACAĞIM. BULUT OLMAK İSTİYORUM ULAŞ. YAĞMUR
OLMAK İSTİYORUM. ATEŞİ SEVMİYORUM HIÇ. NE OLUR
YAĞMUR OLAYIM ULAŞ. SAÇLARIN. SAÇLARINA DÜŞMEK
İSTİYORUM. YAĞMUR OLUP YÜZÜNE, SAÇLARINA, GÖZ-
LERİNE VE OMUZLARINA DÜŞMEK İSTİYORUM.

Ulaş. Ulaş. Ulaş. İsmi ni içimden söylememin bir bedeli damağım daki bu yara. Ben daha ne kadar sana yanacağım bilmiyorum.

Kulaklarıma dolan tanıdık tutuşma sesleri, ahşap evi çatırdatmaya, etrafımı sarmaya, alevlerin gölgesi odanın içine düşmeye başladı. İçimdeki korku göğsümde büyürken kan ter içinde hacaklarıma sarılarak küçüldüm oturduğum yerde. Ufacık olmak istiyordum. Zarar görmeyecek kadar ufalmak, yok olmak ama öte yandan da var olmak istiyordum. Levent Amca kaçabilmiş miydi acaba? Onun kurtulmasını çok istiyordum.

Ulaş yok yere babasız kalmış. İkimiz de babalarımıza kavuşacağız. Herkes ailesine kavuşacak. Arya ve Ulaş hariç herkes sevdiklerine kavuşacak. Arya... Ulaşına kavuşamayacak. Çiçekler yalan söylememişler, doğru çıktı Ulaş. Benim bu evde kalmam lazım. Bu evde yanmam lazım. Korkuyorum. Çok yanar mı canım? Hemen bitse keşke. Dokuz senedir içimde yanan yangın bugün tamamen sönecek. Bu benim son yanıştım. Ve bu sana değil Ulaş.

Korkumdan gözlerim kapanmıştı ama gözkapaklarımdan ardı aydınlıktı. Gözlerim kapalıyken bile görüyordum ateşin suretini. Yanmak böyle bir şey mi? Bir kez tutuşunca gözlerini kapatarak bile kaçamıyorsun ondan. Kalp atışlarımdan gittikçe hızlandığını hissediyordum. Sırtım ve göğsümde inanılmaz bir ağrı peyda olmuş, dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Daha önce çektiğim hiçbir ağrıya benzemiyordu. Nefes almak zorlaşıyor, midem bulanıyordu. Korkudan ölecek gibi hissediyordum.

Alevlerin, benzine bulanan ahşap evi sarması çok sürmedi. Camlar patlamaya başlamıştı. Bu ev her saniye gerçek bir cehenneme dönerken odadaki camın da patlama sesiyle üzerime cam yağdığını tenimde keskin birkaç sızıyla fark edebildim. Hemen ardından içeri akin eden alevlerin sıcak esintisi vurdu yüzüme. O

kadar sıcaktı ki tenim sızlamaya başladı anında. Gözyaşları ve acı içinde sağ elimi yüzüme kapattım yüzümü koruma iç güdüsüyle. *İnsan hayatı çok garip Ulaş. Öleceğim ama yüzümü koruma isteğime karşı çıkamıyorum. Öleceğim ama nefes almak için çırpınıyor ciğerlerim. Hemen bitse. Daha az yanar canım ama yaşamaya çalışıyorum birkaç dakika bile olsa ve bu bana daha fazla acı veriyor. Öksürüklerim arasında nefes almaya çalışmak için büyük bir mücadele veren bedenim sarsılıyor, zihnimin bulanıyordu. Kollarımda hissizlik baş göstermişti. Tüm bedenim uyuşmuş gibi hissetmeye başlamıştım. Kalp atışlarım da artık hızlanmıyor yavaşlıyordu sanki. Ölüyordum gerçekten. Neden bilmiyorum son kez görmek istedim. Gözlerim kapalı ölmek istemiyorum. Senelerce kaçtım bundan. Gözlerimi kapattığım her an buradaydım Ulaş. Bu kez bakmak istiyorum. Görmek istiyorum Ulaş. Son kez seni görebilsem keşke.*

Gözlerimi araladım son kez. Camdan içeri dolan ateşi, ateşin arkasındaki ormanı ve gökyüzünü gördüm. Her şey olması gerektiği gibi mi şimdi? Yanan piyanoya baktım. *Piyano yine yanıyor Ulaş. Her şey olması gerektiği gibi. Ben burada ölmeliyim.*

Başımı yasladığım yatağa doğru ilerleyen ateşi izlerken göğüs ağrım dayanılmaz bir hale geldi. Artık öksürmüyordum, nefes bile almıyordum. Bir anlığına havada süzülme gibiydi bu. Ne kadar asılı kalmıştım o boşlukta bilmiyordum ama biri tutup çıkardı sanki beni oradan. Sarsıldığımı hissettim. Anlam veremedim. Gerçek miydi yoksa ölmek böyle bir his miydi... *Ben daha önce hiç ölmedim ki Ulaş. Ölünce ölüm meleğinin bazen sevdiğin birinin suretine büründüğünü anlatmıştı Suna Annem. Belki de ben korkmayayım diye beni almaya babam gelirdi. Gelirsin değil mi babacım? Bu kez yanınıza götürmek için beni... Artık hiç korkmuyorum. Geçti. Korktuğum kadar acımadı. Şanslı sayılıyım değil mi babacım?*

Omuzlarımdan tutup sertçe silkelendim ve bu kalbimi çok acıttı. Kalbim neden bu kadar acıyordu? *Kalp acımaz ki Ulaş. Benim kalbim bir tek senin için acırdı. Ama normalde acımaz hiç. Ölünce insanların kalbi acır mı Ulaş?*

Bir ses duyuyordum bana seslenen. Uzaktan geliyordu sanki sesi. Beni çağırıyor gibiydi. Göğsümdeki ağrı tekrar hissedilebilir olurken gözlerim aralandı zorlukla. Bir siluet gördüm. Karanlıkı tamamen. Bir yüzü yoktu sanki. Korktum. Ölüm meleği miydi gelen sahiden?

“Arya!”

Aniden zihnime ulaşan ses zihnimde çok özlediğim bir sese dönüştü.

“Arya! Beni duyuyor musun?”

Patlayan camların ve yanan duvarların uğultusu arasından sıyrılıp kulağıma dolan ses sanki Ulaş’a aitti. Seçemiyordum hiçbir şey. Düşünemiyordum. Burada ne işi vardı? Gelemezdi. *Ulaş yok. Olmasın da burada. İstemem. O dışarıda kalsın, ben yanarım, o yanmasın.*

Bana çok yaklaştığında tamamen karanlık oldu. Dudaklarımdan içeri dolan hava ciğerlerimi doldurdu birkaç kez. His bulabildiğim elimi zorlukla kaldırıp göğsüne yasladım. Avcumiçine vuran bir kalp hissettim. Benimkinin aksine öylesine hızlı çarpıyordu ki tanıdık geldi bu his. Ulaş gibiydi...

Tekrar silkelendiğimi hissettim. “Aç gözlerini! Arya!”

Gözlerimi açmaya çaba gösterdim. Onu gördüm. Siyah değildi artık yüzü. Onu gördüm. Ulaş’ı gördüm. *Nasıl olur? O burada olamaz. O hiç yakışmıyor buraya. Gitmeli. Yanacak. Yanmasın. Lütfen.*

“Ulaş?” diye fısıldamaya çalıştım. Başarabildim mi bilmiyorum. Öksürdüm güçsüzce. Can çekişiyordum, son kez yaşamaya çalışıyordum sanki cılız bir içgüdüyle. Ama çok ağrım vardı, ölecek gibi hissediyordum.

"Buradayım. Uyuma. Sakın uyuma. Kapatma gözlerini. Çıkaracağım seni buradan."

Gerçek miydi? Neden evin içindeydi? Nasıl girerdi içeri? Nasıl hiçe sayardı kendini? Bana bunu nasıl yapardı?

Uyuştuğum için hiçbir şey hissetmediğim kolumu kelepçeden kurtarmaya uğraştığını fark ettim. Onu tutmak isteyen ellerime ihanet ederek itmek istedim gitmesi için ama öyle güçsüzdüm ki elimi göğsüne yaslamaktan fazlasını yapamadım.

"Git," diyebildim yalnızca. Sanırım ağlıyordum. Korkuyorum çünkü. O da benimle ölsün istemiyorum ama hiçbir şey yapamıyordum. "Bırak... ne olur."

Bırak beni Ulaş ne olur. Benzin alevi yakıcı ama yavaş ilerliyor Ulaş. Bıraksan beni kaçır kurtulursun belki. Bırak beni yanayım ne olur. Birazdan her şey bitecek. Sorun değil. Sorun değil. Sevdiklerim yaşasın istiyorum. Onları görürken izlemek istemiyorum. Sorun değil. Git ne olur. Bunları söylemek istiyorum ama ağzımı açamıyorum Ulaş. Ben ölüyorum Ulaş. Bırak beni ne olur.

Yüzündeki maskeyi çıkarıp dudaklarımdan içeri bir nefes daha üflledi. Ardından maskeyi yüzüme taktı. Alnını alnıma yasladı göğsü şiddetle inip kalkarken. *Bu kavuşmak sayılır mı sevgilim? Korkuyorum. Korkuyorum.*

Gözlerim kararırken özlediğim yüzünü izledim yakından. *Takma bana bu maskeyi Ulaş. Senin nefes almaya ihtiyacın var. Benim daha fazlasına ihtiyacım olmayacak artık. Senin ihtiyacın var. Sen kullanmalısın. Lütfen. Sen de ölme Ulaş.*

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Yaşamak da seninle... Ölmek de..."

Başımı iki yana sallamak istedim ama becerebildim mi bilmiyordum. Gözlerine bakıyordum öylece. Onu bir daha göremem diye gözlerimi kapatmamak için direniyordum tüm gücümle.

Gözlerim kapalı ölmek istemiyorum Ulaş. Çok korkuyorum. Ölmekten korkuyorum. Seni kaybetmekten. Senin ölmenden. Yanmandan korkuyorum Ulaş. Çok korkuyorum. Ne olur gitsin. Ne olur artık bitsin.

“Ne olursa olsun,” dediğini duydum artık onu göremezken dudaklarını alnıma bastırıldığını hissettim, bileğime yaslanan sıcaklığı hissettim. “Yanmana izin vermeyeceğim. Yanmak da seninle yaşamak da seninle.”

Duyduğum en son şey onun sesi değil bir el silah sesi oldu. Elimdeki o keskin yanmayı çok kısa bir an hissettim. Aniden tüm alevler bizi sardı, ikimizi de arasına aldı. Tüm bunlar kalbime fazla geliyormuş gibi atmayı bıraktı. Bedenimdeki güç çekildi, kollarına yığıldım. Kulaklarımda zonklayan o nabız yoktu artık. Hiçbir şey hissetmiyordum sanki. Ne görmek ne işitmek ne de hissetmek. Ölmek böyle bir şey mi?

Gözlerimin ferî çekilirken son kez Ulaş'ın gözlerini görmek onun iyi olduğunu bilmek isterdim ama her yer karanlıktı şimdi.

Tenime düşen damlalar hissettim. Yağmur mu yağıyordu? *Ben... Yağmur mu olmuştum sahiden? Bir gün yağar mıydım Ulaş'ın üzerine gerçekten? Yağmur olmak istiyorum. Yağmur olmak istiyorum. Bu yangını ve Ulaş'ın kalbini söndürmek istiyorum. Tanrım lütfen. Lütfen. Yağmur olayım.*

14 ŞUBAT 2008

DERYA ATEŞ

Taner Ateş... Tüm önyargılarıma rağmen âşık olabileceğime beni inandırmakla kalmayıp beni kendine delicesine âşık eden o adam. Beni böylesine güzel seven adam. Kalbimi, beni şaşırtacak şeylere gebe bırakan, içime her gün daha çok sevgi eken adam. Benim güzel sevgilim, ruh eşim, hayat arkadaşım. Ateşim. Sönme-

yen ateşim. En büyük yangınım, yaktıkça mest eden Taner'im. Ne kadar sevsem az gelen sevdam...

Her gün bu adama âşık oluyor, her gün nasıl evli olduğumuza şaşırıp duruyordum ve bunu on senedir sürdürüyordum. Aşk bir insan olsa Taner olurdu ve ben bu cümleyi kurduğuma bile hayret ediyordum.

Bu düşünceme gülümserken Taner'in dikkatini çektiğimde ciddi bir ifadeye büründüğündeki o karizmatik ifadesi yüzünde dağıldı ve gülümsemem ona da bulaştı.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Aynı zamanda kollarını bana açtığı için kapının eşiğinde dikilmeyi bırakıp ona adımladım. Elindeki telefonu sehpaye bırakırken beni nazıkçe kucağına çekti. Dizine oturup ona sığındım özlemle. Her gün gördüğüm bir adamı özlüyor olmak garip bir histi ama bunu bile seviyordum. Yanağını okşayıp şakağına bir öpücük bıraktım.

"Düşünceliydin. Bir sorun mu var?"

Gözlerini bana çevirdi. Kahverenginin en güzel tonlarına sahipti ve Arya'mın gözlerinin babasına benzemesine bayılıyordum. İç çektim dalgın dalgın bakarken yüzüne. Benim sevimli kızım. Şimdiden onu bile özlemiştim, keşke uyutmasaydım hemencecik, biraz daha öpmek istiyordum şimdi. Büyüdüğünde çocuklar öpülmekten hoşlanmıyor gibiydiler. Arya'm büyüyünce öptürmezse kendini ne yapardım? Benim kronik özleme hastalığım vardı, Taner öyle diyordu bu durumuma.

"Canını sıkmana değer bir şey değil," diye geçiştirdi. "Acil toplantı ayarlanmış ama hiçbir mantığı yok."

Kaşlarını çatıldı. "Bu saatte mi?"

Kafasını salladı. "İş ahlakını öğretecek değilim," dediğinde öyle karizmatikti ki içim gitti. "Çok acil olsa bile gitmem. Arya'm uyudu mu?"

Başımı salladım. “Babasına âşık olmuş biraz, babam gelsin deyip durdu.”

Gülümsedi. Arya’dan bahsederken bile gözleri parlıyordu. Daha ne kadar sevebilirdim onu emin değildim.

“Bizimle uyumasına izin verelim,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Bebeğimizin yatağını ayırmak için acele ettik bence.”

Kıkırdadım ciddi yüzüne. “O artık dokuz yaşında. Küçük ders alınır, biliyorsun.”

İç çekti. “Ne çabuk büyüdü bu kız Derya? Daha dün elime aldığı hatırlıyorum,” deyip büyük sağ eline baktı. “Yüreğim kadar bir şeydi.”

Yanağını okşadım. “Hâlâ yüreğin kadar,” diye mırıldanıp yanağını öptüm. “Zamanla büyüyor kalbin, kendimden biliyorum.”

Sol eli yanağına yasladığım elimi tutup dudaklarına götürdü ve avcuma bir öpücük bıraktı. Elimini tekrar yanağına yerleştirip başını kaldırdım hafifçe ve kalbim ilk andaki gibi heyecanla çarpıp, dudaklarına bir öpücük bıraktım sevgiyle. Sağ kolu belime sarılırken öpücük bırakıp çekilmeme izin vermeden o da beni öptüğünde öpücüğü büyütmesine izin verdim gözlerim kapanırken. Beni sevgi ve nezaketle öperken içimde kelekler uçuşuyordu sanki ve bu his yerini alışkanlığa bırakmıyordu hiç. Dudaklarımız ayrıldığında ikimizin de yüzünde tatlı tebessümler vardı.

“Hâlâ kızarıyorsun,” dedi gülümseyerek bakarken. “Üstelik sen başlattın.”

Bir şey demedim, utanarak gülümsedim sadece. Bir açıklamam yoktu bunun için. Alışmasam da bunun ona sevgimi göstermeme engel olmasına izin vermiyordum.

“Uyuyalım mı canımın içi?”

Kafasını salladı yavaşça. “Uyuyalım sevgilim,” dedi ama kalkarken beni de kucağına aldı.

“Ya Arya görürse?” diye sordum utanarak.

“Ne olmuş?” diye sordu gülümseyerek. “Annesine prenses gibi bakıyorum. Bu iyi bir örnek canımın içi. Nasıl sevildiğini görsün, bilsin, bizden öğrensın öyle herkesi sevmesin.”

Kıkırdadım. Şimdiden dert ediyor gibiydi ileride sevgilisi olacağı gerçeğini. Öyle sevimliydi ki onun kırk bir yaşında olduğunu söylemek hep çok mantıksız geliyordu kalbime. On yedi yaşında tanışmıştım sanki onunla. Onsuz geçen senelerim yok gibiydi ve şimdi ikimiz de yeni yeni otuz oluyorduk.

“Taner,” diye mırıldandım başımı omzuna yaslariken.

“Söyle bir tanem,” dedi, odamızın kapısını açtı.

“İçim sıkılıyor nedense,” diye mırıldandım.

Gözlerini yüzüme çevirdi. “Hayırdır inşallah,” dedi yatağa oturup ilgiyle yüzümü incelerken. “Bir şey mi oldu?”

Ensesindeki saçlarını okşadım ve kokusunu içime çektim. “Nil’le ilgiliydi değil mi canını sıkan şey?”

Kaşları çatıldı ismini duyunca. Sonra beni rahatlatmak ister gibi uzanıp omzumu öptü.

“Canını sıkmasına izin verme o kadının yürek yangınım.”

Nasıl vermezdim? Göz göre göre Levent’in ailesini dağıtmış; Taner’le benim arama fesat sokmaya çalışmıştı. Onu en iyi ben tanıyordum ve bu hayatımın en büyük şanssızlığıydı. Derya ve Levent’in ayrılması konusunda kendimi suçlamadan edemiyordum. Derya’ya kırgındım bizden, benden ve Levent’ten şüphe ettiği için ama bir yanda da anlayabiliyordum onu. Nil’in neler yapabileceğini biliyordum. Kimbilir nasıl kurt düşürmüştü içine. İnsan sevdiğine karşı daha kırılgan oluyordu, anlayabiliyordum ama öyle çok üzülüyordum ki. Ortada iki çocuk vardı üstelik, en çok da onlara üzülüyordum. Benden de Taner’i almak istiyordu. Biliyordum. Benden en büyük şansımı almak istiyordu. Düşüncesi bile içimi titretiyor,

uykularını kaçınıyordu. Bilsem bırakacak peşimi Taner'i yurtdışında yaşamaya bile ikna ederdim. Nil'in ona ya da Arya'ya bir kötülüğü dokunur diye ödüm kopuyordu. Fakat düzenimizi bozmaya değmezdi bu çaba. Ayrıca bu durumun Taner'in iş hayatına zarar vermesini istemiyordum. Daha fazla kaçarak ve korkarak yaşamak istemiyordum. Nasıl istiyorsam öyle yaşamak istiyordum yalnızca.

Taner burnunu tenime sürüp, "Bugün hem sevgililer günü hem de sevgilimin bana en güzel hediyesinin doğum günü. Bunlar için canımızı mı sıkalım?" diye fısıldadı kulağıma doğru keyfimi yerine getirmek isteyerek. Sonra da alnımdan öptü. "Düzelecek her şey."

Başımı salladım hafifçe.

"Ortalık biraz sakinleşince Levent, Derya'yı ikna edecektir. Çok fevri davrandığını düşünüyorum Derya'nın. Terzi kendi söküğünü dikemiyor gerçekten."

"Konu sevdâ olduğunda insan hem kör hem de sağır olabiliyor bazen," diye mırıldandım. "En çok da Savaş ve Ulaş'a üzüliyorum. Savaş gelmek istiyor ama annesi asla okulunu bırakmasını istemediğinden izin vermiyormuş; o orada tek başına. Ulaş'a her şeye şahit oluyor; bir görsen Taner, okulda öyle mahzun ki. İçim gidiyor onu öyle görünce. Yüzüme bile bakmıyor benim. Düşman etti bana elimde büyüyen çocuğu."

Sesim sonlara doğru iyice hüzünlendiğinde Taner kollarıyla sımsıkı sardı beni. Saçlarıma öpücükler bıraktı.

"Halledeceğiz her şeyi birlikte. Biz dik duracağız, o da pes edecek elbet. Söz halledeceğim her şeyi. Sen sıkma canını."

"Üstesinden geliriz değil mi?" diye sordum buna inanmak isteyerek. Buna inanmak istiyordum.

Başını salladı. O sırada odamızın kapısı açıldı, ikimiz de gözlerimizi oraya çevirdik. Arya uykulu bir yüzle yanımıza adımladı ayaklarını sürüyerek.

“Babacım neden gelmedin?” diye sızlandı sitemle.

Öyle güzeldi ki gülümsemeden edemedim. Tüm hüznüm uçup gitti onu gördüğümde. Arya, Taner’in uzattığı elini tutup kucağına tırmandı uykulu uykulu. Kollarını Taner’in boynuna sararken yanağını omzuna yasladı ve uykulu gözlerle baktı bana. Yanağını okşadım.

“Hani bugün birlikte uyuyacaktık?” diye sordu küsmüş gibi. “Bugün doğum günüm benim.”

Gülümsedim sevimliliğine. “Biz de tam pijamalarımızı giyip yanına gelecektik.”

Burnunu kırıştırdı ve babasına baktı. “Öyle mi babacım?”

Başını salladı Taner. “Öyle tabii bir tanem. Ben seni öpmeden uyur muyum?”

Kafasını iki yana salladı. Taner onu onayladı hayran bakışlarla Arya’nın yüzüne bakarken. “Uyumam tabii,” diyerek yanağını öptü içi gidiyormuş gibi.

Arya’nın yüzünde anında güller açarken gülümsedim bu görüntüye. Bayılıyordum ikisine de. İçimde bir güneş doğuyordu onlara bakarken. Tüm olumsuz düşünceler yok olup gidiyordu.

“Beni dışlamayın,” diye alaylı bir sitemle aralarına girdiğimde Arya kıkırdayarak beni küstürmek istemiyormuş gibi yanağını öptü.

“Seni çok seviyorum annecim,” dedi hemen.

“Ben daha çok biricik bebeğim.”

“En çok ben seviyorum,” dedi Taner bizi kucaklarken ikimizin de saçlarına öpücük bıraktı.

“En çok ben,” diye karşı çıktı Arya.

Yanağını okşadım sevgiyle gülümserken. “Ben daha çok,” diyerek de arttırdım.

Taner en mutlu olduğu anı yaşıyormuş gibi gülümsedi. “Ben bir yıldız fazlası.”

“Ben de dünya,” diye arttırdı Arya kıkırdayarak. “Hatta güneş.”

“Ben de samanyolu,” dedim altta kalmaya katiyen razı gelmeye-
yerek.

Taner, “Ben evren o zaman,” dediğinde Arya ile kıkırdadık.

“Annecim evrenden daha büyük şey nedir?” diye sordu bana heyecanla. Hemen üste çıkmak istiyordu.

“Daha büyüğü yok sanırım,” diye mırıldandım düşünceli bir tavırla.

Taner beni onayladı. “Yok tabii,” dedi zaferle. “En çok ben seviyorum çünkü.”

Arya elini babasının yanağına yaslayıp kendisine çevirdi ve ciddi bir ifadeyle baktı yüzüne, “Babacım ben de evren o zaman,” dedi ve dudaklarını babasının yanağına yasladı.

Taner yüzüne mest olmuş bir ifadeyle Arya’yı öptüğünde canım Arya’yı öpmeyi çekti aşerir gibi. Beyaz dolgun yanaklarını her gün öpsem doymuyordum. Ben de uzanıp diğer yanağını öptüğümde odayı Arya’nın kıkırtısı doldurdu. Taner ile onu aramıza alıp öpücüklerle boğarken karnını gıdıkladım.

“Annecim ama,” dedi gülüşlerinin arasında. “Gıdıklanıyorum.”

Kıkırdadım. Bu bariz bir gerçektir.

“Uyku saatin geçiyor ama,” dedim gülümseyerek. “Okula gideceğiz yarın.”

“Benimle uyuyacaksınız değil mi?” diye sordu garantiye almak ister gibi. “Aydede benimle uyumazsınız uykularımın kaçacağını söyledi.” Ay’la konuşmayı seven bir çocuktü. Küçükken anlattığım bir masalın etkisiydi bu ve kendi kendine masal uydurması onu sevimli yapıyordu.

“Uyuyacağız tabii,” dedi Taner onu tekrar öperken. Kucağından kalktım Taner’in. Taner kucığında Arya ile ilerlerken ben de peşlerine düştüm. Birlikte Arya’nın odasına geçtik. Yatağına uzandık

birlikte. Arya'yı ortamıza alıp tavandaki yıldız çıkartmalarına bakarken hayal kurduk. Her gece bunu yapardık, hayatımın en güzel saatleri olurdu bu saatler.

Arya, "Ben yağmur olmak isterdim," dediğinde ikimiz de ona baktık. Güldü bu söylediğine.

"Neden yağmur?" diye sordum merak ederek.

"Bulutları seviyorum çünkü. Hem yıldızlara yakınlar hem de dünyayı geziyorlar. Yağmur olsam bulutla gezer istediğim yerde inerdim," diye açıkladığında Taner ciddiyetle başını salladı.

"Güzel bir hayal," dedi beğendiği belli olan bir sesle. "O zaman ben de Ay olmak isterdim."

"Neden?" Arya ile aynı anda sormuştu.

Taner gülümsedi. "Arya'm dünyayı dolaşırken gece gündüz onu izlemem lazım," dedi gülümseyerek. "*Dünyamın* etrafında dönmem lazım," dedi sonra uzattığı eliyle yanağını okşayarak. İçim sıcacık oldu.

"Ben Dünya mı oldum o zaman?"

Arya ve Taner onayladılar gülümseyerek. "Babam dedi ki Der-ya, deniz demekmiş. Dünya sensiz kötü bir yer olur annecim. Sen dünya ol."

Gülümsedim ve uzanıp saçlarını öptüm. "Olurum güzel bebeğim."

"Babacım sen ay olursan ben seni özlerim ama," dedi babasına dönerek üzgün bir sesle. "Sen bulut ol ben yağmur olayım."

Taner gülümsedi. "Olur bulut olayım o zaman, seni gezdiririm annenin kollarına bırakırım sonra."

Bu fikir Arya'nın epey hoşuna gitmişti. Gülümsedi mutlulukla. "Evet güzel olur. Öyle olsun."

Onayladık onu. Arya uykulu gözlerine direnmeye çalışırken ikimize baktı peşi sıra. "İyi geceler annecim. İyi geceler babacım,"

diye mırıldandı. “Bugün dünyanın en iyi doğum günü partisiydi. Çok mutlu oldum. Teşekkür ederim.”

“İyi ki doğdun güzel bebeğim,” diye fısıldadı Taner saçlarını öperken.

Eğilip alnını öptüm sevgiyle. “İyi ki doğdun güzel bebeğim,” diye fısıldadım ben de.

Arya yüzünde mutlu bir gülümseme ile uyuyakaldı kollarımız arasında. Bir süre onu izleyerek sessizce Arya’mızın ne kadar güzel olduğundan bahsettik. İnsan kendi çocuğu olunca aşkı tekrar buluyordu; çocuğu, dünyası oluyordu. Bunu her geçen gün tekrar keşfediyordum. Taner, Arya’yı yazdırabileceğimiz bin çeşit kurstan bahsederken hevesle onu dinledim. Piyano kursu onu kesmemiş olmalıydı ki belki canı başka bir şey de çalmak ister diye düşünerek birkaç enstrüman kursu daha araştırmıştı. Beni en çok güldüren insandı. Her kelimesi gülümsetiyordu beni.

Arya derin bir uykuya düştüğünde Taner’le odamıza geri döndük. Beni kolları arasına alıp saçlarımı okşayarak uyutacaktı ama benden önce uykuya daldı. İçimdeki huzursuzluğu yüzünü severek dindirip ancak uykuya dalabildim. Fakat her zaman hafif olan uykum o gece soluduğum dumandan mıdır bilmiyorum daha erken uyandırılmamıştı beni. Gözlerimi ancak camların patlama sesinden ötürü açabilmişim. Gözlerimi açtığım an gördüğüm şey duman ve alevlerin gölgesi olmuştu peşi sıra da Arya’nın korkulu çığlıkları doldurmuştu kulaklarımı.

“Arya?” diye korkuyla doğruldum yataktan ve bulanık zihnim yangın çıktığını ancak o an idrak edebildi. Evi saran alevler göğsümü sıkıştırırken endişeyle Taner’e baktım. Onun hâlâ uyuduğunu görmek korkuyla sarstı bedenimi. Arya’ya gitmek üzere doğruldum yatağımdan refleksle Taner’in omuzlarını tutup silkeledim onu büyük bir korkuyla.

“Taner! Uyan! Yangın! Ev yanıyor! Taner!”

Neden uyanmamıştı? Neden uyanmıyordu? Olamaz. Zehirlenmiş olamaz. Onu kaybedemem. O olmaz.

“Taner!” dedim korkuyla onu silkelerken. “Taner uyan! Taner! Taner ev yanıyor! Uyan lütfen! Taner Arya’yı çıkarmamız lazım!”

Taner gözlerini zorlukla açıp öksürmeye başladığında yüzünü avuçlarım arasına aldım endişeyle. Arya’ya gitmek için ölüyordum. Taner’in iyi olduğunu gördüğüm ilk saniyede ona koşacaktım.

“Taner uyan! İyi misin? Uyanman lazım! Lütfen.”

Taner yatakta doğrulduğunda Arya’ya gitmek için ayağa fırladım. Tam o sırada her sabah güneşin doğuşunu izlediğim büyük camlar patlayarak alevlerle birlikte üzerime savruldu. Geriye sendeleyerek yere düştüğümde içimde büyü bir acı hissettim.

“Derya,” dediğini işittim Taner’in korkuyla. Beni yerden kaldırdığında öksürüyor, terliyordu. Kulaklarımda Arya’nın bizi çağırışı yankı ediyordu.

“Arya,” dedim korkuyla. Kalkmaya çalıştım ama karnıma saplanan şiddetli acıyla başaramadım. Taner donup kalmıştı sanki. Karnıma bakıyordu öylece.

“Taner,” dedim gözlerim dolarken. “Arya.” İçimde derin bir korku büyüyordu her saniye. Karnıma bakamıyordum.

Taner gözlerini bana çevirdi. “Derya,” dedi elini karnıma uzatıp bastırduğunda canım yandı. “Sorun yok canım,” dedi. “Çıkaracağım sizi buradan. Sorun yok.”

“Arya,” dedim zorlukla.

Kafasını salladı. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi titreyen elleriyle ellimi tutup karnıma yasladı canım yandı yine. “Bastır tamam mı? Bakma sakın. Tamam mı?” deyip ayağa kalktı aceleyle. “Geliyorum bir tanem. Arya’yı alıp geleceğim. Korkma.”

Başımı salladım yalnızca. “Arya’yı çıkar lütfen. Dumandan zehirlenecek,” diye rica ettim ona. “İkimizi de taşıyamazsın önce onu

çıkart ne olur.” O da hiç görünmüyordu. Dumandan zehirleniyordu her geçen saniye ve ona yük olacaktım geri dönerse. İkimizi de kucaklayamazdı.

“Geleceğim hemen bastır yarana canımın içi,” dedi gözlerime bakarak. Acele ve endişe içinde odadan çıktığında sanki onu son kez görüyormuşum gibi korkuyla titredi içim. İçeri giren alevden uzaklaşmak için geriye çekilmeye çalıştım ama bacaklarımdaki tüm gücü fark ettiğim gerçeğiyle yüzleştim. Öksürüklerim arasında sakin kalmaya çalıştım. Ev yanıyordu ama öyle çok üşümeye başlamıştım ki korkuyordum. Gözyaşlarım düştü gözlerimden. *Sorun yok Derya. Taner Arya’yı çıkarır sonra da bir hastaneye gideriz. Bir sıyrık olmalı. Kan tutuyor seni. Ondandır bu hissizlik. Kana bakınca için çekiliyor, ondan bu his. Ölmüyorsun. İyi olacağız. Ailemi kaybetmeyeceğim. Arya’nın dünyası benimle güzelmiş. Nasıl giderim? İyi olacağım. Bu bir son değil. Bugün Arya’nın en güzel günü. Bugün olmaz.*

Arya’nın beni isteyişlerini işittim. Taner onu ikna ederek aşağı indiriyordu.

“Korkma bir tanem,” diye fısıldadım. “Birazdan yanında olacağım.”

Yanında olmak istiyordum. Yanmış mıydı bir yeri? Cam parçalarının sesini işitmiştim. O iyi miydi? Ya bir yeri kesildiyse? Ya o da yaralandıysa? Allah’ım yardım et. Lütfen.

Taner’in aşağı inip yukarı çıkması en fazla birkaç dakikasını alırdı fakat benim gözlerim kararmaya başlamıştı, üşüme hissim bedenimi terk ediyordu sanki. Birkaç dakika geçmiş olmalıydı. Neden ölüyor gibi hissediyordum? Nefes mi alamıyordum? Kan mı kaybediyordum? Gerçekten ölüyor muydum? Gerçekten böyle mi öleceğim? Ateşler içinde? Taner ve Arya’yı bırakmak istemiyorum. Taner çok üzülür, kaldıramaz. Arya çok küçük henüz bana ihtiyacı

var. Biraz daha onlarla kalmak istiyorum. Allah'ım yalnızca biraz daha kalmama izin ver. Biraz daha yaşamama izin ver lütfen.

Yere yığıldığım yavaşça. Yanağım fayansa yaslanırken görüş açım yavaş yavaş siyah beneklerle bürünüyor fakat alevleri görünmez kılamıyordu. Tüm ev yanıyordu. Taner'in dönmemesi için dua ederken buldum kendimi. Taner'in kızımızın yanında kalması için dua ettim. Benim için gelmemesi için dua ettim. Gelirse bu evden çıkamazdı ama Taner Ateş, ateşler içinde yanan hayatımda elimi ikinci kez tuttu. Bana hiç arkasını dönemeyen biriydi.

"Derya!" diyerek önümde diz çöktü. Öksürüyor ve titriyordu. "Derya buradayım! Buradayım sevgilim! Uyuma!"

Beni kucakladığını hissettim. Güçlü kolları ilk kez güçsüz hissettirdi. Titriyordu bir çocuk gibi.

"Taner," diye fısıldadım güçsüzce. Acım geçmişti bir anda, hissizleşmişim anki. "Arya'yı yalnız bırakma," dedim zorlukla.

Gözlerinden yaşlar dökülürken yutkunmaya çalıştı. "İyi olacaksın," dedi buna inanmak istiyormuş gibi. Öksürdü birkaç kez. "Bir şey yok," dedi öksürdü. "Bir sıyrık. Kan tutuyor seni." Sesi titriyor, nefes alamıyordu sanki. Odadan çıktığında koridoru alevler sarmıştı. Köşeye sıkışmış gibiydik. Taner çaresizce etrafına baktı. Öksürüyor, kafası karışmış gibi etrafına bakıp duruyordu.

"Bırak beni," dedim gözyaşlarım şakaklarıma doğru usulca akarken. "Sorun değil sevgilim. Acımıyor artık."

Bana baktı. Öldüğümü gördü sanki. Yüzünde öyle acı bir ifade oldu ki sanki beni taşıyamıyormuş gibi olduğu yere çöktü yavaşça. Alevler etrafımızı sararken kollarını bana sardı sıkıca.

"Ölme Derya ne olur," diye ağladı çocuk gibi. "Arya bizi bekliyor. Ölme ne olur. Söz verdim Derya. Ne olur."

"Özür," diye fısıldadığım an fark ettim ki gerçekten ölüyordum ve konuşacak gücüm kalmamıştı. "Taner," dedim can hav-

liyle. "Arya..." Devamını getiremedim. Ölüm böyle bir şey miydi? Her şeyi yarım mı bırakırdı? Bilmiyordum. Benim duygularım çok ölmüştü ama gerçek anlamda ölmemiştim daha önce. Öyleymiş canımın içi. Ölmek her şeyi yarım bırakmış. Cümleleri tamamlamama, vedalaşmama bile izin vermiyormuş. Gitmesini isteyecektim. Arya'nın yanına dönmesini. Yaşammasını, beni bırakmasını isteyecektim. Diyemedim. Taner'e ne olduğunu da bilemeyecektim. Korkuttu bu beni ama bunu bile yeterince hissedemedim. Taner'e onu sevdiğimi ve çok üzgün olduğumu bile söyleyemedim. Küçük kızım. Arya'm. Özür dilerim. Ben deniz olacağım, baban bulut. Sen hemen yağmur olma ama. Biz seni sonsuza kadar bekleriz. Lütfen. Lütfen. Dünyada kal. Sıkıca kök sal. Serpil, bir çiçek gibi. Dön yüzünü, dön güneşe...

Derya Ateş, 14 Şubat 2008'de evinde çıkan o yangında, yatak odalarının açıldığı koridorda kan kaybından hayatını kaybetti.

Taner Ateş, aynı yangında eşinin kollarında ölümünü izledi ve evden çıkamadığı için duman zehirlenmesinden bilincini yitirip eşiyle birlikte yanarak can verdi.

#6. BÖLÜM

KARAKIŞA DOĞAN GÜNEŞ

Unuttum...

Hatırlamıyorum kendimi ve renkleri.

Gözlerinin hayata benzeyen yeşil rengini.

Bu yağın yağmur mu gökkuşağının sebebi?

Belki de hüzünden sonra gelen bir müjdenin habercisi.

Şimdi ağlıyorum.

Sonra görebilir miyim seni?

EREN ARG

Ben tam yirmi altı sene yaşadım. Biraz da fazlası. Babamı toprağa verdim, annemin gülüşünü kaybettim ve bir yemin ettim. Ölssem de geri dönmem.

14.02.2008... Saat gece on bir sularında Taner ve Derya Ateş'e ait evde bir yangın çıktı ve ikisini de hayattan kopardı. Yanan ev Taner Ateş ve babam Yiğit Arga'nın ortak şirketleri ArtA'nın akıllı ev projesinin en iyi örneklerinden biriydi. Yangın sebebinin tasarımı kaynaklı bir arıza olduğu iddia edildi. O zaman on yedi yaşındaydım. Babamın, tasarımıdan kaynaklanmış olamayacağını ispatlamak için ne kadar uğraştığını hatırlıyorum. Kendisinden nasıl

şüphe edildiğini, şirketin ne kadar zor durumda kaldığını, borçları, eve gidip gelen avukatları, haciz memurlarını, babamın kendini ispatlamak için gecelerce uyumadan olanlara nasıl anlam vermeye çalıştığını hatırlıyorum.

"Anlayamıyorum Eren," demişti ölmeden birkaç gece öncesinde. "Makineler elbette hata verebilir, elbette kazalar olabilir ama şunu görüyor musun?" diyerek bilgisayarından Taner Ateş'in evine ait son verileri göstermişti bana. "Görüyor musun? Saat dokuz gibi kapatılmış ve bir daha açılmamış sorumlu tutulan devre. Yangın sırasında kendini tamamen kapatmış. İnsanlar yalan söyler ama veriler yalan söylemez. Buna nasıl inanmıyorlar anlamıyorum." Ardından bir başka veriyi göstermişti delirmek üzereymiş gibi. "Evin çevresinde ısıya duyarlı kameralar var. Anormal en ufak ısı artışı bile alarmı tetikledi, tetiklenmiş de ama alarma zarar verilmiş. Biri tarafından yapılmış bu. Yangın sistemine zarar verilmiş, sistem doğruca şirkete uyarı göndermiş, bunun verisine de sahibiz ama buna ikna olmuyorlar. Bunun bir yapay zekâ hatası olduğunu düşünüyorlar. Yapay zekânın kendisine dışarıdan fiziksel zarar verdiğini iddia ediyorlar. Bunu bir yapay zekâ yapmadı. Bu kin, bir insana ait, tanıdığımız birine. İçimizden, bizi tanıyan birine Eren."

Babam bir şeylerden şüphe ediyordu ama hiçbir zaman emin olmadan suçlamazdı kimseyi. Birini katil olmakla suçlamak çok büyük bir yükü. O yükün altına girmeyi hiç istemedi. O katil onu o yükün altında ezdi. Beş ay kadar sonra ArtA inşaata ait bir akıllı ev daha yandı. O da şirketin bir diğer ortağı olan Yiğit Arga'ya aitti. O gece annemle yürüyüşe çıkmıştık, babam yine çalışma odasına kapanmıştı.

Annemle yürüyüşten dönerken yanıımızdan geçen itfaiye aracını hiç unutmuyordum. Annemin bana nasıl baktığını, gözlerindeki o ışığın nasıl söndüğünü hiç unutmuyordum. O an ikimiz de

aynı şeyi düşünmüş, aynı yerden yanmıştık. Annemin konuşamadığı için ilk kez o kadar içerlediğini görmüştüm. Çaresizce bir şeyler anlatmaya çalışırken onu orada bırakarak koşmaya başlamıştım. Evimizin olduğu sokağa girdiğimde orada bir ev değil bir ateş topu vardı. İnsan kalabalığını yarararak eve ulaşmaya çalışmış, içeri girmek istemiştım ama izin vermemişlerdi. O gece bedenem babamı, zihnen annemi kaybettim. Annem o geceden sonra ne beni ne babamı hatırladı.

Kimse özellikle şirket sahiplerinin evinin yanmasını yadırgamamıştı, herkes anlatılan hikâyeye inandı. Tüm suç ArtA inşaatı, babamın savunduğu yazılıma yüklendi, şirket battı. Babam kimseyi kendine inandıramamakla kalmadı, temize çıkarmaya çalıştığı tasarımı tarafından öldürülen yazılım mühendisi olarak anıldı. Ölürken gururunun ne kadar kırıldığını düşünmek beni öyle öfkelen-di ki bir yemin ettim; onu temize çıkarmakla kalmayacak, bunu yapandan, babamı vicdan azabı ve hayal kırıklığı içinde öldüren o kişiden her şeyini alacaktım. Bize yaptıklarının aynısını yaşasın istedim.

Babamı defnettikten sonra annemi Japonya'ya ailesinin yanına götürmenin çok daha iyi olacağına karar verdim. Ben de bu ülke de onun için yabancıydık artık. Şirket batmış olsa da babamın birikimi vardı. Annem için iyi bir bakımevi buldum. Yazılımdan anlıyordum. Yatırımla uğraşırken üniversiteyi Japonya'da okudum.

Yedi senemi Japonya'da yazılım, elektrik ve makine üzerine çalışarak geçirdim. Babamı aklımdan çıkarmadım, Japonya'da olsam dahi yazılım biliyor olmak beni kilometrelerce öteden Türkiye'ye götürebiliyordu. Batan şirketin tüm verilerine ülkeye geri dönmeyen sahip olmuştum. Yangınlarla ilgili her şeyi araştırdım. Bir şüpheli listesi oluşturdum, verileri analiz ettim. Sürekli hesapladım durdum. Babamın haklı olduğunu sürekli kanıtladım.

Kendimi geliştirme hırslım yolumu yılan gibi zehirli ve kıvrak zekâya sahip bir adamla kesiştirdi. Bilgisayar dillerini anadili gibi kullanan, düşünce yapısı genellikle aykırı olan biriydi, insan olduğundan bile şüphe ettirirdi bana çoğu zaman. Japonya'da üretilen başıboş bir insansı robot olduğunu düşünürdüm zaman zaman. İş ve görgü ahlakı babamın hiç hazzetmediği türdendi, beni yetiştirme biçiminin tam tersiyle eğitilmişti sanki. Tamamen zıt kutuplardaydık. Ne kişiliğimiz ne doğrularımız ne yanlış anlayışımız ne *hack* yöntemlerimiz ne de savunmalarımız benziyordu birbirine. Fakat birbirimizi besleyiciliğimiz de tam olarak bu zıtlıktan doğuyordu. Birimizin zayıf noktası diğerimizin en kırılmaz noktasıydı. Ben savunmada çok iyiydim, o ise saldırıda...

Para kazanmak için yarı zamanlı çalıştığım bir siber güvenlik şirketinin verilerini hacklemeye çalıştığında tanışmıştım onunla. Şirketin tüm sistemini *hack*lemiş yalnızca benim sorumlu olduğum kısma dokunamamıştı. Bu saldırı onu, bilgileri şirkete geri sattığından beni de yalnızca kendi yazdığım güvenlik duvarından dolayı zengin etse de Arashi Sato savunmamı geçemediğinden bana kafayı takmıştı ve buluşmak istemişti. Savunmada çok iyi olsam da bana gereken saldırı olduğundan kabul etmiştim. O bana kırmayı öğretirken ben ona sağlamlaştırmayı öğretmiştim.

İşler ilerledikçe kendimi denemek için firmaların güvenlik duvarını kırmaya sonra da kendim kırmamışım gibi onlara daha iyi güvenlik duvarları oluşturmaya başlamıştım. Bunu yaparken de çok para kazandım. Etik değildi elbette ama hayat da adil sayılmazdı. Gelişmeye ihtiyacım vardı ve bu bir oyun değildi. Gerçek hayatta bir yarış içindeydim, bataklığa saplanmıştım ve her adım biraz daha batmak demekti. Umursamadım. İnsan yanlış algısını bir kez çiğnedi mi devamı geliyor ve o sınır farkına dahi varamadan ortadan kalkıyordu.

Babamın yapma dediği her yanlış birer birer yapmakla kalmadım. aştım. Babamın tasvip etmediği o adam oldum çıktım. Gocunmadım, bir süre sonra götüğüm o davayı dahi bir an için unuttum. Arkamda bıraktım sandım. Serserilik ederek, site çalıp satarak, vandallık yaparak geçirdim hayatımın bir kısmını. Hırs ve öfke kontrol edilmez, ona teslim olunursa ne hale gelinir bizzat tecrübe ettim. Bataklık adını verdiğimiz *hacker* grubu bunun en belirgin örneğiydi. En yakın arkadaşımı bile sürüklemiştim içeri. En karanlık zamanlarıydı hayatımın ve eğer şanslıysan insanın hayatının en karanlık zamanlarında güneş doğmaya yakın olurdu. Şanslıydım. Güneşim yağmurlu bir günde çıkmıştı karşıma.

O akşam, o yağmurun altında ıslanırken ve kesinlikle tekin adamlar olmadığımız kilometrelerce öteden belliyken geri adım atmamış aksine kendi iradesiyle ayağımıza gelmişti. Bataklığı koklayarak bulmuş, tam ucunda durmuştu. Göz göre göre batmak için gelmişti. Öyle güzeldi ki kendini nasıl yakıştırmıştı o bataklığa emin değildim. Nilüferin bataklıkta yetiştiği nerede görülmüştü? Ama sonra öğrenmiştim. Benimle aynı yolu yürüdüğü içindi.

Beni kendine benzetmekle kalmayıp bataklığa da batmama ortak olan liderimiz Arashi, kod ismiyle Akbaba, onun gibi gelecek vadeden bir kadını reddetmemişti elbette. Üyelerin zihinsel iradesini ölçmek için hipnoz tekniği kullanırdı, manipülatif ve gözlemciydi. En zayıf noktasından vururdu insanı ve rakibi zayıf düşmeden saldırıya geçmezdi. Kadın onun yöntemini ezmekle kalmamış bir de zekâsına ayar vermişti daha ilk tanışmamızda. Bana da eğlence çıkmıştı ve üstelik Türktü. Türkçeyi küfretmek dışında kullanmadığımdan anadilimi hatırlamak için onunla konuşmak iyi olur diye düşünmüştüm. O kadınla ilgili daha fazlası olacağını tahmin etmemiştim.

Kadın henüz yirmi yaşındaydı fakat olgun biriydi. Muhteşem bir zekâsı, narin bedenine nazaran sağlam bir iradesi vardı. Genç

yaşına rağmen bir fikri ve amacı vardı. Doğruları vardı, şaşmıyordu. Verilen görevi her yerine getirmeyişinde Akbaba ile bıçak dövüşüne girmek zorunda kalır, minderde hep onun kan izleri olurdu. Tenindeki kesikleri tek başına sarar, ruhunda en ufak pişmanlık barındırmazdı. Ona, o minderde kanı aksa da ruhunu kanatmak için verdiği savaşın sonunda, kan ter içinde yaralarını tek başına sardığı bir akşam âşık oldum. Yine yağmur yağıyordu, güneşin esamesi okunmuyordu gökyüzünde. Ona, gece yağmuru anlamına gelen Sayoshigure ismini işte böyle verdim.

Onu gördükçe yaptığım her şey batmaya başladı. Ona bakmak bana babamı hatırlatmaya başladı. Ona bakmak içimdeki ateşi harladı. Ona bakmak eskiden olduğum adama kaç kez ihanet ettiğimi hatırlattı. Bana aslında kim olduğumu hatırlattı. Sıfırdan başlamak istedim. Sıfır noktasına gitmek istedim. Benim sıfır noktam o evin önündeydi. Ona bakmak, kendime sırtımı da dönsem, kaçsam da o evin önünden bir adım dahi kıpırdayamadığımı hatırlattı. Eskiden olduğum adamın yüzü geçmişe dönüktü ama gece yağmuru geleceğe aitti.

O, gelecekteydi ve benim geçmişle bir hesabım vardı. Zaman akıp gitse de bana dokunmuyordu. Dört sene önce neredeysem orada duruyordum. Bu farkındalık beni uyuduğum uykudan uyandırdı. Kendimce zor fakat mecburi bir karar verdim. Beni o halime rağmen sevdiğini bilsem de onu sarmaşıklarından ayırıp bataklıktan çıkardım sonra da ülkesine gönderdim. Ona kendime döndüğüm gibi sırtımı döndüm. Ardından kurduğum baraklığı kuruttum, Akbaba'yı da bir kafese hapsettim.

Türkiye'ye yirmi altı yaşında geri döndüm. Uzun süre her şeyi uzaktan izledim. Tesadüfen yarı Rus ve Rusya'da kurulmuş siyah şapkalı hacker grubunun üyelerinden biriyle tanışıp arkadaş oldum; intikam planımı özenle işledim. Gözlemledim, kafamdaki

yol haritasını çizdim, şüpheli listesini oluşturdum ve tek tek üzerini çizdim.

Arya'nın karşısına doğru zamanda çıktım, Ulaş'a kendimi doğru bir zamanda tanıttım. Ama düşmanımı yeterince tanıyacak zamanı bulamadım. Benden önce davrandı fakat yine de ben bir adım öndeydim. Emin olduğum tek bir şeyin peşinde ilerledim. Katilin Arya Ateş'in peşinde olduğu gerçeğinin peşinden ayrılmadım hiçbir zaman.

Arya'ya o bilekliği verdiğimde hiç çıkarmayacağını biliyordum. Manevi değeri yüksek, hediyelere anlam yükleyen, narin bir kızdı. O bilekliği veren kişi ben olduğum için hiç çıkarmayacağını biliyordum, kişiliği öyleydi ve öyle de yapmıştı. Onu takip ettiğim düşüncesi onu ya da Ulaş'ı rahatsız edeceğinden bu konudan hiç bahsetmedim. Bu kararımın Arya ortadan kaybolduğunda ve bileklikten hiçbir sinyal gelmediğinde pişman oldum. Nil Soykan aptal değildi, sinyal bozucu kullanıyordu. Fakat Arya zeki bir kızdı. Bileklikteki gps'i fark etmekle kalmamış, sinyal bozucuların menzillerinden çıkarmayı da bir şekilde başarmıştı.

27 Temmuz 2017'nin akşam saatlerindeydik. Babamın bilgisayarında bulduğum her bilgi Nil Soykan'ı işaret etmekle kalmıyordu, kişiliğine ve fişlerine kadar topladığım bilgilere dayanarak Taner Ateş'in evine benzer bir mülk arıyordum. Ulaş aklını kaybetmek üzereydi, bense soğukkanlıydım.

Bana yardımcı olan ekip üyelerinden Alper ile polis merkezinde bize ayrılan bir odada hararetle mülk ararken ekranda bir anda beliren sinyal ikimizi de anında ayaklandırmıştı. Sinyal tam olarak bizim de aradığımız gibi orman içinde bir mülkün yakınlarından geliyordu.

Ekibin hazırlanması yarım saat kadar sürdü. Ekibe katılmam yasal değildi ama içlerine sızmam benim için işten bile değildi. Yirmi

kişilik ekipteki yirminci polis arkadaşı uyutup özel hareket kıya ferleri içinde aralarına katılmıştım. Tenim hiç gözükmüyor olsa da benim ekipteki varlığımı fark eden tek kişi Ulaş'tı. Bir itfaiye ve iki ambulansla yola çıktık.

Aracın içinde çıt çıkmazken Ulaş'ın her saniye umut ve çaresizlik arasında yanıp bitişini izledim. Ödö kopuyordu. Saat ilerliyordu ve ormanın derinlerinden gelen sinyalin şaşırtmaca olup olmadığı belli değildi. Belki başka tarafa yönlendirilmiştik ya da Nil Soykan bizimle alay ediyordu. Bilmiyorduk. Geç kalabilirdik, çoktan geç kalmış olabilirdik, her şey başlamadan bitmiş olabilirdi ve tüm bu ihtimaller Ulaş'ın boynuna asılan bir yağlı urgandı.

Ormanın yakınlarına ilerlerken ikişer itfaiye ve ambulans bizi takip ediyordu ama yollar o kadar kötüydü ki ambulanslardan biri yolda çamura saplanıp akışı bozdu. Sınırlar gerildi ama devam etmek hayatiydi, itfaiye ambulansı kurtarıırken içinde olduğumuz araç yola devam etti. O an yaklaşık beş kilometre ötemizde çöken karanlığı turuncu bir ışık aydınlattı. Dokuz sene öncesi tam karşımdaydı o an sanki. *İtfaiyenin sireni, geceyi aydınlatan turuncu bulut, içine düşen o çaresizlik, geç kalmışlık hissi.* Ama artık babasız kalan o çocuk değildim, ağabeylik etmem değil bir ağabey olmam gerekiyordu.

Ulaş araçtan çıkmak, koşmak istedi. Koşarak daha hızlı gidebileceğini düşünmüyor, biliyordu. Ben de biliyordum. Ben de daha önce koşmuştum. Daha önce koşmuş, o itfaiye aracını geçmiştim ve yine geç kalmış gibiydim. Hepimiz öyle düşündük. Geç kalınmışlığı kabul etmeyen tek kişi Ulaş'tı.

Zırhlı araç yanan evin önünde durduğunda koca müstakil ev tıpkı dokuz sene öncesi gibi alev topunu anımsatıyordu. Dışarıdan yakıldığı için tüm girişler kapalıydı. İtfaiye geride kalmıştı. Saniyelerle yarışıyoruz. Savcı herkesin evden uzak durmasını emretti ama bu kez emir demiri kesmemişti.

Ulaş ve ben arabadan indiğimiz gibi ileri atılmıştık. Bizi tutmak isteyenlerin elinden kurtulduk. Egemen, tam Ulaş'ı kavrayacakken kolunu tuttum, Ulaş delirmiş gibi koşarak yanmayı hiç umursamadan o kapıdan içeri girdi. Maskelerimiz vardı, dumana karşı hazırlıklıydık fakat ısıya dayanıklı kıyafetlerimiz yoktu. Ulaş yanacağını bile bile girmişti o eve. Egemen'in bana mani olmasına da izin vermedim, peşi sıra ben de girdim. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve bu çocuklar yaşasın istiyordum. Babam da bunu yapmamı isterdi, biliyordum.

İçinden çıkılması imkânsız görüldüğü için kimsenin girmeyi göze alamayacağı o eve, gözümüzü bile kırpmadan girmiştik. Biz hep bir yangından kaçan çocuklardık, belki de ateşe aittik.

Ulaş doğrudan yukarı çıkarken parkede gördüğüm kan lekesi beni durdurdu. Bir anlık tereddütle arkasında kaldım ve evin merdivenleri çöktü. Yukarı çıkma şansımı kaybettiğimden kan izlerini takip ettim. Bir odanın içinde kırık bir bacakla kanlar içinde yerde yatan Levent Tütüncü'yü buldum. Bacağına kurşun sıkılamakla kalmamış, iki yerden de kırılmıştı.

Düşünmeden omuzlamıştım onu. Yıllardır görmediği ve yüzümde maske olduğu halde beni gözlerimden tanımış elli yaşındaki bu adam kollarımda bizim için, Arya için hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Onu bırakıp Arya'yı çıkarmam için yalvarmıştı bana. Oğlunun içeride olduğunu bilmiyordu, söylemedim de. İnsanüstü bir çabayla yanan kumaşın tenimize bıraktığı yaralara dişlerimizi sıkarak olabilecek en az hasarla kendimizi dışarı attığımız an üst katların camları patlamıştı. Levent Tütüncü'yü dışarı çıkardıktan sonra tekrar girmek istesem de giriş tamamen kapanmıştı. İtirazları ve reddetmeleri eşliğinde acilen hastaneye yetiştirilmek üzere bir ambulansa yerleştirilirken Arya için bize ve Allah'a yalvarıyor, sesi ormanı dolduruyordu. Gitmemek için yalvarıyordu. O kız

yağmuru bir kez daha arkasında bırakmamak için, ona bunu yapmamam için yalvarıyordu bana ve kader onu yine bu ev yanarken başka bir yere sürüklemişti.

İtfaiye nihayet yetiştiğinde doğrudan Arya'nın odasına işaret etmiştim. Bu ev rahmetli Taner ve Derya Ateş'in evinin bir kopmasıydı. Yalnızca dışı değil içi de aynıydı. O kadın Arya'yı kendi cehennemine getirmişti. Doğrudan odasına, parçalanan çatısından içeri yangına müdahale edilirken Ulaş'ın, çıldırmış gibi onun adını haykırışını işitmiştik hepimiz. Egemen'in, yüzünü ellerinin arasına alışı izlemiştim kalbim göğüs kafesine korkuyla çarparken. Kaybetmiş hissettim. Arya'nın güzel yüzü ve gülümsemeleri gözümün önünde canlanırken dizlerim büküldü. Ayakta duracak gücüm kalmamış gibi çakılların üzerine oturdum, vazgeçmiş bir halde maskemi çıkardım. Hiçbir şey umurumda değildi o dakikadan sonra. Alınacak hiçbir intikam onu geri getirmezdi. Hortumlardaki suyun alevler içindeki o evin üzerine yağmur gibi yağışını izlerken Arya'nın gülümseyişlerinin kaybolduğu hissiyle baş edemedim. Öfkem, hırsım, geçmişim ve Arya. Göğsüme bir yük gibi otururken gözyaşlarım düştü çakıllarına.

Yirmi altı yıllık hayatımda tam dokuz sene sonra ikinci kez ağlıyordum. Ağlamama yeminimi ilk bozuşumda yanımda olan o güzel kız çocuğu, biricik kız kardeşim Arya, ellerimizin arasından gitmiş miydi öylece? Geç mi kalmıştık yine? Yine mi kaybetmiştik? Bu sefer ne yapacaksın Eren? Ne söndürür bu saatten sonra seni?

Bir itfaiye aracı doğrudan odanın pencereye ulaşmaya çalışırken diğerinin evi söndürmeye çalışmasını izledim çaresizce. Her zaman bir yol olduğuna ikna ettiğim, zekâsıyla övündüğüm beynim beni yarı yolda bırakmıştı. Arya'nın hareketsiz bedeni Ulaş'ın kollarında çıkmıştı o evden. Arya'nın değil Ulaş'ın ruhu çekilmiş gibiydi. Ambulansa alınıp Arya'nın kalbini çalıştırmak için şok verilirken

Ulaş ambulansın arkasında öylece izlemişti onu. Elleri titriyordu. ağlıyordu ama bunun farkında olduğunu sanmıyordum hiç. Ulaş bir çocuk gibi ismini sayıklayarak ağlarken yaratıcı belki de seneler sonra ilk kez yüzünü bize dönmüş ve gülümsemişti. Yarattığı o güzel ruhu bize geri verdi. Çok şey ifade eden o makinede Arya'nın kuş gibi atan cılız nabzını işitmiştik. O cılız nabız, Ulaş'ın başını eğdi, hüüngür hüüngür ağlayarak her şeye herkese teşekkür ederken yerimden kalkmak zorunda kaldım, ihtiyaç duyduğu o destek olmayı istedim, ağabeylik etmek istedim geç kalınmışlığımla üzerimden atma isteğiyle.

Ancak yanına vardığımda yanık içinde kaldığını fark ettim. Yanan kıyafeti tenine yapışmış, cildi kısmen yanmıştı fakat bu hiç umurunda değildi o an. Hem ağlıyor hem de gülerek teşekkür ediyordu. Yanıklarına dokunmadan onu ambulansa bindirip yanına da ben bindim. Nil Soykan'ın nerede olduğu Arya'nın iyi olduğuna ikna olana dek ikimizin de umurunda olmadı. Arya'nın iyi olduğuna ikna olmam bir günümü almıştı, Ulaş'ın Arya'nın gerçekten yaşadığına inanması ise iki gününü... Yaptığı suni teneffüs, maskeyi ona takması ve kalp masajı onu hayata bağlayan, beyin fonksiyonlarını koruyan temel müdahalelerdi. Arya iyi olacaktı. Bu bir son değildi.

Arya'nın iyi olduğuna ikna olduktan hemen sonra Nil Soykan'ı bulmam zor olmadı. Zihin yapısını çözmek, alışkanlıklarını analiz etmek için koca bir senenin araştırmasının üzerine yüz yirmi saat düşündüğüm tek kişi oydu neticede. Dersime iyi çalışmıştım. Bu sefer hataya yer yoktu. Gerçek ve hak edilen sona gelmiştim.

Şimdi buradaydım. Onun için özel olarak hazırladığım bir konteynirin içinde. Fakat o bunun bir konteynir olduğunu bilmiyordu. İç tasarımı ve sistemi biraz farklıydı. Evinde sanıyordu kendini... Artvin'deki evinde... Derya Ateş'e cehennem ettiği o evde. Arya'ya

yaptığını ona yapacaktım ve istersem ondan daha acımasız olabileceğimi kanıtlamaya kararlıydım. Kısa sürede yapabileceğimin en iyisini yapmış, kulaktan dolma bilgiler ve elimdeki eski fotoğraflardan yararlanarak ona Derya Ateş'in olduğunu düşündürecek bir odaya hapsedmiştim Nil Soykan'ı. Biraz da ilaç vermiştim, bunlar da halüsinasyonlarla psikolojisini olumsuz etkileyerek söylediklerimi ve yapmak istediklerimi daha inandırıcı ve mümkün kılacaktı. Dedğim gibi ölüm ona az kalırdı. Ben yaşasın ama akli olmadan yaşasın istiyordum ve bunu bilsin istiyordum.

İlk gün uyandı, nerede olduğunu anlayamadı ama bir süre sonra bıraktığım ipuçlarından kavradı. Çıkmaya çalıştı. Güneş tepedeydi. Sonra biraz su içti. Uyuyakaldı. Gizli bir hoparlörlerden ona alev harlaması ve yanma çığırması dinlettim. Her seferinde korkuyla uyandı. Güneş hâlâ tepedeydi ama tarih değişmişti onun için. İçtiği sudan şüphelendi. Sövdü, çıkmaya çalıştı. Fakat bir işe yaramadı. Ona bıraktığım yemekten ya da sudan içmedi. Zıyanı yoktu. Zira içlerine bir şey de katmış değildim, soluduğu havaya sahiptim, onu kontrol ediyordum. İstedğim zaman uyutuyordum onu ve her uyuduğunda tarihi değiştiriyordum. Aynı gün içinde üç gün geçtiğine inanırdım onu. Tek yapmam gereken tarihi değiştirmek, yapay güneşinin ayarıyla oynamak ve odadaki tozu nemi kademeli artırmaktı.. Bir gün için zaten çok fazla uyuduğundan kendi rızasıyla uyuyamaz oldu. Bünyesi ve zihni algılayamıyordu olan biteni. Psikolojik oyun mu istiyordu? Tam çağındaydı. Teknoloji geliyor ve gittikçe acımasızlaşıyordu. Örneğin Deepfake* diye bir şey geliştirilmeye başlanmıştı ve benim çevrem çok genişti. Akın bu konuda ezber bozan arkadaşlarımdan biriydi mesela. Hamit Kaya'nın sorgu sırasında kaydettiğim sesini bu teknolojinin nimetleriyle

* Deepfake; bir kişinin mevcut resim veya videoda yer alan görüntüsünün, yapay sinir ağları kullanarak bir başka birinin görüntüsü ile değiştirildiği medya türüdür.

harmanlayınca Nil her gece babası tarafından aşağılanmalara ve hor görülmelere maruz kalıyordu. Babası burada sanıyordu. Babası öz kızını öldürdüğü için ondan intikam alıyor sanıyordu. Hatta tüm ailesi onu hapsedmiş de ondan kurtulacaklar sanıyordu. Çocukları onun hakkında kötü konuşuyorlardı, ona tapan ve sonunda alkolik olan eşi onu küçümsüyor hiçbir şeye değmeyeceğini söylüyordu. Onlara sesleniyor, kızıyor ama tepki alamıyordu. Uyumasına izin verdiğim anlarda şirketin arşivinden bulduğum videolardan derlediğim Taner Ateş ve Derya Ateş'in sesini işitiyor; bunun kendi zihninde gerçekleştiğini sanıyordu. Uyanık olduğu zamanlarda odayı birbirine katıyor, Derya Ateş'e, Arya'ya, Ulaş'a, bana nefret kusuyordu. Çok yaklaşmıştı ama başaramamıştı. Arya'nın kendisini kurtardığı bilgisine de sahipti. Çıldıırıyordu bu nedenle. O ufak kızın onu kandırdığına inanamıyordu ama Arya başarmıştı. O zeki masum kız şeytanını kandırmıştı.

Gerçek üçüncü güne geçtiğimizde psikolojik olarak birinci haftasındaydı. Yıpranmıştı. Konuşmak istiyordu, babasına, annesine hatta eşine ulaşmak istiyordu. Otokontrolünü tamamen kaybetmişti. Kanına karışan dopaminin ve uykusuzluğunun etkisi çok büyüktü, artık gerçeğe hayali ayırt edemiyordu ama aslında gerçekten sesler duyuyordu.

İstediğim kıvama geldiğine kanaat getirdiğinde sessizce kapısını açtım. Sabahın erken saatlerindeydik, karanlıktı kapının açıldığı alan. Yalnızca iki sandalye vardı. Aramızda karbon fiber şeffaf bir panel bulunuyordu, onu kazara öldürmeyeyim diye kendimden korumak için paravan olarak koymuştum. Hiç ışık olmadığından belli bile olmuyordu varlığı.

Nil Soykan o odadan boş bir alana çıktığında kafasının karışıklığı yüzünden belli oluyordu. Gözleri karanlığa alıştığında beni fark etti. Tükenmişliğini görmek zevk verdi bana. Her şeyini almıştım

ondan ve bunu bilsin istiyordum. Ben ondan yalnızca o eşya muamelesi yaptığı insanları değil, övündüğü muhakeme yeteneğini ve aklını almıştım. Ölmeyecekti ama yaşadığını da hissetmeyecekti. Ölmek kolaydı elbette. Zor olan yaşamaktı. Ona çok güvendiği aklının olmadığı bir yaşam sunacaktım.

“Sen,” dedi nefret dolu bir sesle. “Ne işin var senin burada? Neredeyim ben?”

Gülümsedim, bir sigara yaktım hatta keyfimden. “Seni bana bıraktılar,” dedim kafasında kurduğu hayali destekleyerek. “Eti senin kemiği bizim dediler.”

Yumruklarını sıkı öfkeyle. Titriyordu. Korkuyordu ya da çünkü deliriyordu.

“Ne yapacaksın?” diye sordu histerik bir gülüşle. “Sen de beni mi yakacaksın?”

Ensemdeki tüyler ürperdi, içindeki öfkem harlandı ama ona istediğini vermemek için hiç tepki göstermedim.

Makyajı akmış yüzüne baktım. “Yanarak bile olsa ölüm, senin için hafif bir ceza.” Sigaramdan derin bir nefes çektim içime. “Ama öbür dünyaya bırakabilecek kadar affedici değilim. Bu dünyada da ödeşeceğiz.”

Delirmiş gibi gözleri tek bir odak seçemeyerek sürekli hareket halindeyken güldü. “Aptal çocuk.” Kollarına dokundu etrafa bakarken gerçekliği sorguluyordu. Bir gerçek bulmaya çalışıyordu ama bulamıyordu. Kanında gezen maddeler izin vermiyordu buna. “Başını belaya soktun.” Gülmeye başladı. “Benle birlikte çürüyüp gideceksin. Baban gibi her şeye burnunu sokmadan duramıyorsun.”

Beni sinirlendirmeyi umuyor olmalı ki ben gülümsediğimde öfkeyle baktı gözlerime. Sigaramdan derin bir nefes aldım.

“Senden çok daha zeki bir ruh hastasıyla uğraşmıştım,” dedim sigaramdan çektiğim derin nefesi geri verirken. “Sen hiçbir şeysin.”

Her kelimem öfkelenldirdi onu. Yukardan bakmak, alay etmek ve küçüksemek, istediğini almaya alışmış, kendini her şeye kadir gören birini çok öfkelenldiriyordu.

Öfkeyle sandalyenin sırtını sıktı avuçlarında titreyerek. “Bu başının belaya girmeyeceği anlamına gelmez.”

Omuz silktim. “Hukuk okuduğumu unuttun herhalde,” dedim. “Sen kayıpsın. Ben de seni işimiz bitiğinde polise teslim edecek olan iyiliksever bir vatandaşım.”

Güldü, “Seni burada gördüğümü anlatacağım. Hepiniz ucuz insanlarsınız. Haşeresiniz. O babam olacak Hamit Kaya, kocam olmayı hak etmeyen ucube! Levent! Hepsî! Hepiniz ölmeyi hak ediyorsunuz!”

Sigaramdan derin bir nefes aldım. “O kadar aklın kalırsa söylersin.”

Yavaşça ayağa kalktım ortamıdaki şeffaf panele doğru ilerleyip tam karşısında durdum. “Taner Ateş peki?” diye sordum canını acıtmak için.

Titredi. Ellerini kulaklarına götürdü. “Sus!” diye bağırdı bana. “Adını ağzına alma onun!”

Başımı sallarken gülümsedim zevkle. “Sana bir hediye getirdim.” Yüzüme baktı öylece. “Arşivleri karıştırırken Taner Ateş’in senin hakkında konuştuğu bir video buldum.”

Elleri titreyerek dudaklarına indi. Gözleri doldu, gülümsedi. “Taner... Sonunda beni seçecekti değil mi? Biliyordum,” dedi hayallerinin gerçekleştiğini düşünüp sevinerek. “Göster bana! Görmek istiyorum!”

Sigaramı ortamıdaki cama bastırarak söndürdüğümde kaşları çatıldı, anlam veremedi. İzmariti arka cebime attım. Cebimdeki ufak kumandaya tıkladım. Kurduğum projeksiyon duvara görüntüyü yansıttığında karanlık oda aydınlandı bir nebze ve aramızda

panel olduğunu fark etse de üzerinde durmayıp anında gözlerini görüntülere çevirdi. İzlediği kayıta ifade odası karşıladı bizi önce. Erim, Emir, Ömer Soykan, annesi ve babasının ifade kayıtlarının bir kopyasını almıştım, onun hakkında söylediklerini çok da değiştirmeye gerek kalmadan canını en acıtacak şekilde derlemiştim. Zaten rezil biriydi hiçbiri hakkında iyi bir şey söylememişti. Üstelik annesi üzerine suç kalır diye epey ileri gitmişti. Bana düşen, birkaç can alıcı ifade eklemektir o kadar.

Nil Soykan, "Taner değil bu," dedi Erim'e bakmak istemiyormuş gibi bakışlarını kaçırırken.

"Onu sona sakladım," dedim gülümseyerek. "Görmek istiyorsan sonuna kadar izlemen gerek. Sana muhtaç sandığın insanlar hakkında ne düşünüyorlar bilmek istemiyor musun?"

Nil, âşık olduğunu zannettiği Taner Ateş'in kendisi hakkındaki konuşmasını izleyebilmek için dediğimi yaptı ve dinlediği itiraflar karşısında bir süre sonra kendini kaybetti. Karşı çıkmaya, onları nankörlükle suçlamayı başladı. Duyduklarını yediremiyordu kendine. Gerçekten sevilip sayıldığını, onlara gerçekten sahip olduğunu sanıyordu. Zihni hastalıklıydı, o hastalığın esiri olsun istiyordum. Erim'in söylediklerini öfkeden bir ip gibi gerilmiş halde titreyerek izledi.

"Hepsi mükemmel olması içindi," dedi inanmıyormuş gibi.

"Annelik senin üzerine yakışmıyor," dedim onu tetikleyecek kelimeleri özellikle seçerek. "Derya Ateş gibi değilsin."

"Kapa çeneni!" dedi öfkeyle bakışlarını bir an olsun çekmeden.

"Annem beni hatırlamıyor," dedim onun titreyen gözlerini izlerken. "Ama annem için ölmeyi göze alırdım." Yüzünü bana çevirdi. Nefret ve hiddet doluydu. "Erim'se senin ölmeni istiyor." Gülmüsedim zevkle. "Çocukların bile sevmiyorken seni Taner Ateş sever mi sandın?"

Tutucan elleriyle sandalyeyi kavrayıp bana vurma isteğiyle savduğunda sandalye cama çarptı ama gözlerimi bile kırpmadım. Parmagını yüzüme doğrulttu camın öteki tarafından.

"Seni buna plıman edeceğim! Çocuklarımı bana karşı doldurdunuz! Taner beni sevebilirdi! Benim olabilirdi! Derya yüzünden! Her zaman benim bitediklerime sahip oldu! Hep! Ölmeyi hak ediyordu!"

"Peki ya öz annen?" diye sordum dediklerini umursamadan. "Yalnızca kötü anne değilmışsin Nil. Kötü bir çocukmuşsun da. Annen her gece ölmen için dua etmiş. Babası öldü kurtuldu, keşke onun yerine Nil ölaeydi demiş hep."

Annesinin itirafını izlerken öskeden deliriyor karşı çıkıyor onu suçluyordu. Ağlıyor, duvara vuruyor, inkâr ediyordu ama hiç tepki vermiyordum. Yalnızca annesinin söylediklerini bire bin katıp tekrar ediyordum ona.

Kocasının da verdiği ifadeyi izledikten sonra videolar eski zamanlara gitmeye başladı. Taner Ateş'e ait bir video oynadı. Görüntülerde yirmi karede bir kare olacak şekilde yanan bir ev ve yanmış bir beden görseli yerleştirmiştik Akın'la; bilinçaltına sevdiği adamı kendisinin öldürdüğü gerçeğini işlemek için. Nil, Taner Ateş'in kendisi hakkında söylediklerini dinledi, her yirmi kare tek bir kare olarak ekrana çıkan yanmış insan görselini gözleri fark etmiyor olsa bile bilinçaltı fark etti ve izledikçe onu öldürdüğü gerçeğiyle çileden çıktı. Saçlarını yoluyor, kendini yerlere atıyordu. Taner Ateş'i kendisinin öldürdüğünü söyleyip duruyordum ben de. Ara ara Derya Ateş gözüküyor, Nil'in onu kışkandığını anlatan aile bireylerinin cümleleri aynı anda tekrarlanıyordu. Daha sonra ekrana Ömer Soykan yansıdı bir anda.

Nil, Taner Ateş'e ağlarken karşısında birden kendi kocasını gördüğünde irkildi. İhanet ettiği halde ona sırtını dönemeyen adamdı onun için Ömer Soykan. Nil için önemsiz gözükse de şu

durumda en önemli konumda o vardı. Ulaş söylemişti bunu. Yaptığı her şeye rağmen onu terk etmeyen tek kişiydi, Nil'in gerçekten sahip olduğu tek kişi... Diğerleri şaşırtmazdı belki ama Ömer Soykan'ı baştan beri sahip olunan değil, sahip olan gibi gösterirsek Nil'e ağır geleceğini söylemişti. Ona güvenerek hazırlamıştım bu kısmı. Bu yüzden Nil'in ne tepki vereceğini merak ederek bir sigara yakıp duvara yaslandım tepkisini görmek için.

Ömer Soykan eski bir video kaydındaydı ama Akın'la birlikte yazdığımız metni seslendiriyordu esasen. Taner Ateş'le bir iş yemeğindeydi ve eşinden takıntılı, ona taptığını düşünen, zavallı bir kadın olarak bahsediyordu ondan. Nil delirmiş gibi büyümüş gözbebekleriyle yüzünü bana döndü. Titriyor, duyduklarına inanamıyordu.

"Bu doğru olamaz!" diye karşı çıktı çıldırmış gibi bir ifadeyle. "Doğru olamaz! Sussun! Durdur şunu! Ömer bana böyle şeyler söylemiş olamaz! Nasıl! Taner bu yüzden kaçmış olmalı benden! Nasıl yapar! O ahmak heriften daha üstündüm ben. Parası olan bir aptaldı, o kadar! Sahip olduğu her şeyi ben verdim ona! Hepsi benim sayemde! O bana sahip olamayacak kadar aptaldı! Ben hep onun sahibiydim!"

Gülümsedim. "Sen Derya Ateş değilsin," dediğimde irkildi yine. "Sen kiskanç bir kadınsın o kadar."

"Kes! Kes sesini! Kıskanmadım! Onlar bana aitti zaten!"

"Saçların bile Derya Ateş'ten ötürü sarı olmalı," dedim ne dediğini umursamayarak. Sahip olduğu en ufak şeyleri bile kıskançlığına yoracaktım. Yıpratıyordum onu. Yıkacaktım ve zerre pişmanlık duymuyordum. İçim acımıyordu. Aksine zevk duyuyordum bundan.

"Çocuğun adını bile özenerek koymuşsun. O kadar kıskançsın ki uykunda Derya'yı sayıklıyormuşsun. Eşin öyle söyledi." Yalandı bu. Ama önemi yoktu. Kafasının içine girmiştim bir kere. Artık kaçamazdı.

“Uyurgezer olduğunu biliyor muydun? Kendini hep kameraya kaydetmişsin. Evinde buldular.”

Bu da yalandı ama sahte kanıtlarım vardı. Akın’ın eseri olan görüntüler yansıdı duvara. Nil Soykan irkildi. Şimdi bir kamera kaydından Derya’yı ne kadar kıskandığını kıskançlığından öldüğünü anlatıyordu kendisine. Nil kafasını iki yana sallayarak volta atmaya başladı. Duvardaki görüntü volta atan kendisine seslendi aniden. Deli saçması bir sürü şey sıralamaya başladı. Yalan da değillerdi üstelik. Nil Soykan’ın tuttuğu notlardan alınmaydılar. Yaptıklarını, fikirlerini, düşüncelerini ve rüyalarını not alan bir psikopat olduğundan, evine girdiğim gün defterlerini bulmak ve onları çalmak çok işime yaramıştı. Eminim savcının da işine yarardı, bir şekilde delilliğini yitirmeden teslim edecektim ona.

Nil bir anda ağlamaya bir yandan da gülmeye başladı. Kendisiyle kavga edişini izledim. Artık yalan olanı bile gerçekten ayıramıyordu. Gözlerimin önünde bir katilin kendisiyle kavga edişini ve kendi zihnine yenilişini izledim. Zihnindeki karmaşa bir çığ oldu ve aklı altında kaldı. Nil Soykan beyaz duvarla kavga etmeye başladı, görüntüler karışık bir sırayla ve gerici bir müzikle tekrarlamaya başladı kendini. Odadan çıkıp onu kendisi ve zihniyle yalnız bıraktım. Ağlayışı ve çığlıkları duvarların dışına taşıtı ama içimde yaprak bile kıpırdamadı.

Konteynırdan çıkıp toprak zeminde birkaç adım yürüyüp bir sigara yaktım ve doğan güneşi selamladım. Bu sabah güneş doğarken omuzlarımdan koskoca dokuz senenin yükü kalkmıştı.

“Erkencisin,” diye mırıldadım bir süredir orada olduğunu bildiğim Yiğit’e. Vaktinden erken gelmişti.

“Yanlışı bir şey yapmadın değil mi?” diye sordu yanıma yaklaşırken. Öldürmediğimi biliyordu. Öldürecek olsam onu çağırmazdım.

"Babanı öldürdüğümü söyleyeceğimin ilk kişi olmamalıydım," diye mırıldanırken, babamın ocağına dönüp babamın arabasının kaputuna yaslanırken.

Babamı öldürdüm ve o da yanıma yaslandı hafifçe. Ses geçirmeyen konuştukları arka planında uyanan ufuk çizgisini izledik.

"Kiden geldin," dedim. Sol elimi kaldırıp bileğindeki saate bakarken. Babam erkisi iki saat kadar sürecekti. Bu ziliğin oyununa ne kadar maruz kalırsa aklım kaybetme olasılığı o kadar artıyordu. Saat cıvıltıyordu artık. Gözlerindeki yılmayı görmüştüm. Aklım kaybetmemesi içime de gelmişti, bir daha gülmeye çıkamayacaktı.

"Maden biraz bulanmış olabilir son dönüştü," dedi.

"Babanı öldürdüm hafifçe. "Ne yapacak?" diye sordum serin bir tavırla.

Artık çok da önemli değildi ne olacağı. On sene hapis yatsam yine de benden rahatı olmazdı. Dokuz sene sonra uzandığımı yazacak. İki çivi doluymuş gibi gelmeyecekti artık. Ama yapacak birkaç şey daha kalmıştı. Babamın haklı olduğunu ispatlayıp mezarını ziyaret etmeye yüz bulacak bir de annemi görmeye gidecektim. Bir de ArtA inşaatı babamın hatırına ayaklandırabilsem harika olurdu.

"Sahi," dedim sigaramdan derin bir nefes alıp ona çevirdim gözlerimi. "Gerçekten ne olduğunu sen biliyor musun? İşlerin nasıl buraya geldiğini?" Ne olmuştu gerçekten? Nasıl buraya gelmiştik? Merak ediyordum.

Derin bir nefes aldı, dudaklarını ıslattı. Gözleri ormana çevriliyordu bildiğini anlatmaya başladı.

"Babam olay yerine intikal eden savcı, bu yüzden dosyayı ona veriyorlar. Kimlik tespitlerinden sonra mülkün Ateş ailesine ait olduğu ortaya çıkıyor. O sırada ArtA inşaat çok revaçta ve babam ArtA inşaatın rakip firmalarından birinin sahibiyle uzaktan akraba olduğundan annem üzerinden hisseye sahip. Taner Ateş'in ArtA inşaatı ait yeni bir projede öldüğü haberi Çakırcaların hisselerinin artmasına neden oluyor. ArtA hisse kaybederken Hükümdar

Çakırca zenginleşiyor yani ve bu babamın işine geliyor. Bay şüpheli Levon Tutunç de ortadan kaybolunca çok kurcalamadan suçlu projeye atıyor ve kaza olarak geçiyor kayıtlara. İkinci yangına tuza tutulmuş oluyor tabii vatsel. Suçu projeye atmak için eli kuvvetleniyor babamın ve ArtA şirketi batıyor. Hem zengin oluyor hem de dosyaya datı şüpheler kalkıyor ortadan."

Bu etnareti olduğunda ilk şüphelenilen o ölümden en çok fayda gören kişi olundu genelde. Kitaplarda böyledir bu. Ben de öyle düşünmüştü araştırmamı özellikle dikkat etmiştim. Savcıdan ilk şüphelenildiğim an, eşimin banka hesabındaki yitkallışı keşfettiğim andı ama atlemin öldüren Savcı değildi. Savcı göz yumandı, biliyordum. Bu hükümeye şaşırmadım ama işin içinde hesap sorulması gereken kim varsa bilmek istiyordum. Cengiz Atalay ölmüş en azından benden kurtulmuştu. Başka kimselerin dosyayı kararttığını bilmek istiyordum.

Sigaramdan bir nefes alıp burnumdan nefes vererek güldüm, sinirim bozulmuştu. "Gerçekten para için görmezden gelmiş yani."

Kafasını salladı yavaşça. "Öyle. Bir şey değiştirmez biliyorum, duymak istediğin de ben değilim ama özür dilerim onun adına," dedi samimiyetle. Ona bakarken içimde kin beslemiyordum ama bir şey söylemedim. O da rahatlamış gibiydi sanki. Sanki değil. Onun da üzerinden büyük bir yük kalkmıştı bu sabah.

"Çakırcılar işin içinde değiller bu arada," dedi işin içindeki herkesin peşine düşeceğimi tahmin ederek. "Babam tamamen kendi kazanmak için kazandırmış ona da. Hükümdar Çakırca mafya tipidir ama ucuz oyunlarda işi olmaz. Çok da gururludur, kirli oyunlarla para kazanmayı yedirmez kendine. Zira o yıllarda Hükümdar Çakırca'nın kendi derteriydi. Eşiyle ilgili talihsiz bir olay yaşamıştı, kendisinde değildi pek. Bilhassa o ruh halinin de etkisiyle babamı intihara teşvik etmiş olma ihtimali var."

Son cümlesiyle kaşlarım çatıldı hafiften. Bunu söylerken ruhsuz olmasının yanı sıra kin güdüyor gibi bir hali de yoktu. Gözlerimdeki soru işaretlerini görmüş gibi açıkladı hemen olayı.

“Levent Tütüncü’nün kaybının; aşk cinayetinin faili olması şüphesi olarak kalması, babamın dosyayı projeye yıkamaması demek olduğundan Tütüncü’nün şirketten para çalıp kaçmış olabileceğine dair ifade hazırlamaya yelteniyor ama bu hayati bir hata oluyor onun için.”

Kaşlarım çatıldı. Levent Tütüncü’nün para alıp kaçtığına dair bir ifade olduğunu bilmiyordum, rastlamamıştım fakat bu Cengiz Aralay’ın firma itibarını zedelemek için bir fikri olsa gerekti.

“Başsavcı ifadeyi okuduğunda hoşuna gitmiyor bu iddia çünkü bu Ulaş’ın annesini de zor duruma sokar ve Ulaş’ın annesinin büyük ağabeyi Orgeneral Hakan Demir’le Başsavcı o sırada yakın arkadaş. Bu elbette Orgeneral’in kulağına gidiyor. Orgeneral’i Derya Demir boşanırken olaylardan uzak tutmuş zira boşanmalarından sonra Tütüncü’yü tek kalemde silmiş adam ama babamın yaptığı bu suçlama üzerine olaya el atıyor. Ortallığı araştırıyor, annemin hisselerinden haberdar olması onun için işten bile değil. Sonra babamın o şirketin sahibi yani Hükümdar Çakırca’yla yakınlığını keşfediyor. Orgeneral, Hükümdar Çakırca’yla da asker arkadaşı aynı zamanda. Telefon ediyor Hükümdar Çakırca’ya, ‘İtine ya sen sahip çık ya da ben çıkarım,’ diyor. Hükümdar Çakırca’nın da dediğim gibi o zamanlar başından kötü bir olay geçiyordu, bu yüzden olaya babamın şaibe düşürdüğünü geç fark ediyor. O korkunç ruh haliyle babamı ne ile tehdit etti bilmiyorum ama babam muhtemelen o konuşmadan sonra intihar etti.”

Bencilce planlanan trajik bir hikâyenin arkasında yine bencilce hesaplanmış trajik bir sonun olması tuhaf hissettirdi bana.

“Orgeneral işin içinde miydi hep?”

Kafasını salladı. "Uzaktan sadece. Kız kardeşi karışmasını istemediği için kendi yetkisini kullanamamış pek ama Hükümdar Çakırca onun için kullanmıştır muhtemelen. Benim bu dosyayı almamda büyük etkisi var."

Derin bir nefes aldım sigaramdan. "Yetki? Eli kolu uzun herhalde."

Alayla gülümsedi. "Öyledir. Epey içerden ve yukardan biri."

Anladım der gibi onayladım. Başımı geriye yatırıp sigaramdan son nefesi de çektim. Dudaklarımdan aldım izmariti, üfledim usulca oh çeker gibi. Parlak gökyüzüne baktım. "Bitti mi yani o zaman?"

Yiğit de gökyüzüne baktı benimle. "Bitti. Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu bana çevrilirken bakışları. "Senin gibi bir yeteneği kaybedersek yazık olur," dedi sigarasından derin bir nefes çekerken. "Çeşitli konularda işinde uzman olan tanıdıklarım olmasını tercih ederim her zaman."

Sessiz kaldım ve devam etmesini bekledim. Belli ki bir şey isteyecekti iyiliği karşılığında.

"Savcı ol."

Çatık kaşlarım ve şaşkın bakışlarımla yüzümü ona çevirdim. "Anlamadım."

Tamamen boş kaldığım ve Ulaş'a yakın olmak için hukuk okumaya başlamıştım. Adaletle inancı olan biri sayılmazdım.

"Adaletten en çok mağdur edilenler vazgeçer ama en çok da onlar arar adaleti. Sende bu iş için gereken zekâ da yetenek de mağduriyet de mevcut. Senin gibi insanlara ihtiyacımız var. Tabii bu yaptığını istisna sayacağım."

O an gelecekte tek beklentimin bugün olduğunu, sonrasını hiç planlamadığımı hatırladım tekrar. İntikamımı aldığım günü sağ salım atlatırsam oturup düşünecek bir planlama yapacaktım ve şimdi Savcı Yiğit benden bir istekte bulunuyordu.

"Mülakattan geçeceğimi sanmıyorum," deyip kollarımı kaldır dım ve tişörtümün açıkta bıraktığı tenimdeki dövmelemlerini itme ettim.

Ülkedeki mülakat sistemi insanın bilgisine değil hayat görüşüne daha çok önem veriyordu.

"Geç diye elimizden geleni yaparız biz de," dedi sakince.

Gülümsedim bu söylediğine. "Sen de pek yazılı sisteme uyuyor gibi değilsin Savcım."

İlk kez gülümsediğini gördüm, omuzları yavaşça kalkıp indi nefes alır gibi. "Yazılı kuralları da insanlar koydu Eren. Hukukta her şeyin bir karşılığı yok, emsal dava olmaz işleyişi sen belirlersin. Ben kendi emsallerimi kendim belirliyorum."

Öyleydi. Soruyu soran doğrucu değilse yanıtların bir önemi olmayacaktı.

"Peki madem," dedim kabul ederek. "Bir de orada deneyelim şansımızı."

Başını salladı ve bir süre sessizce güneşin doğuşunu izledik.

"Bitti o zaman," dedi o da buna inanamıyormuş gibi.

Her şeyin başladığı yerde, Taner Ateş'in evinin olduğu arazi-deydik. Konteynırı özellikle buraya getirmiştik. Her şey burada başlamıştı. Burada bitsin istemiştik ve bitmişti gerçekten.

"Bitti," diye onayladım onu. "Artık prangalarımızdan kurtulabiliriz Savcım." Elimi kaldırdım ve omzuna koydum. "Eyvallah Yiğit."

Samimiyetim onu rahatlatmış gibiydi. Ulaş, ben ve Yiğit. Babalarının arkasında bıraktıklarını kendine yük eden adamlardık. Ulaş iki ölümü, ben babamın ahını, Yiğit lekeli adaletini sırtlamıştı dokuz sene önce. Şimdi onları omuzlarımıza aldığımız yere indiriyorduk.

"ArtA'nın projelerini temize çıkaracağım," diye haber verdim ona. Okula dönmeden önce bu yaz bununla uğraşacaktım.

İtibarı için bu dosyanın temize çıkması çok önemliydi bu yüzden bilmesini istedim.

“Yapmalısın,” diye onayladı beni.

“Hisse ister misin?” diye sordum ona karşı bir kinim olmadığını bilsin diye. “Helalinden.”

Alayla gülümsedi bu söylediğime ama alınmadı. Biliyordu samimi olduğumu. “Üstümü karalamak için tetikte bekleyen bir sürü meslektaşım var. Ellerine malzeme mi vereyim?”

Sırtına vurdum yavaşça. “Üç sene sık dişini. Ben sana yandaş olurum.”

“Savcı olmaya meraklıymışsın,” dedi alaylı bir sesle.

“Alışveriş merkezlerinden Xray cihazlardan geçmek istemediğimden tamamen,” deyip omuz silktim umursamaz görünerek.

Onayladı beni aynı alayla. “Ek ödenek falan,” diye destekledi. “Evini de arayamıyorlar.”

Göndermesi güldürdü beni. Uzun zaman sonra tüm derdim bitmiş gibi güldüğüm ilk andı bu ve bunu babamı hayal kırıklığının sebebi olan adamın oğluyla olacağını düşünmemiştim hiç.

Yiğit’le yaklaşık yarım saat daha konuştuk ama Yiğit’in Nil’i daha fazla görmezden gelemediğini bildiğim için gidip bakmasına izin verdim. Nil, şuurunu kaybetmiş olarak yatıyordu yerde.

“Onu ben getiririm,” dedim Yiğit’e yük olmasını istemeyerek. “Burada bulduğumu söylerim.”

“Onu burada bulup beni aradın,” dedi diye düzeltti.

“Onu Taner Ateş’in öldüğü yerde ağlamaktan kendinden geçmiş bir şekilde buldum,” diye senaryo yazdım.

“Kanındakiler?”

“Akıl sağlığı için alınan türden ilaçlar. Kendisi kullanmış; hiç bilmiyorum,” dedim ciddiyetle sanki ben yapmamışım gibi.

“Anlıyorum,” diye onayladı.

Nil Soykan'ı dışarı çıkarıp yere yatırdım. Yiğit birkaç fotoğrafını çekti delil için. Ardından onu hastaneye götürdük birlikte. İki gün kendine gelemedi. Ayıldığında öfke nöbetleri geçirip sesler duyduğunu söyledi. Gerçek söyleyip söylemediğini anlamak için Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesine yatırıldı. Cezai ehliyeti olup olmadığı konusunda Yiğit'e ve Hâkim'e çok iş düştü.

Tüm bunlar bir hafta sürerken Arya Ateş ve Levent Tütüncü'nün kimseyle konuşmasına izin verilmedi. Yalnızca Kenan Çetin avukatları olarak konuşabiliyordu onlarla. Odaları korunuyordu. Ulaş'ın sevgilisine kavuşması, babasıyla da yüzleşmesi gerekiyordu ve bu bir hafta onun için herkesten daha zor geçmişti.

Bense bir kaldırımın önünde Yağmur'la buluşma bahanesiyle âşık olduğum o kadının işlettiği kafenin önünde duruyordum şimdi. Yağmurlu bir gündü, tesadüflere hiç inanmazdım. Kafenin karşı kaldırımında sırlısıklam olurken o akşamüstü garsonlarıyla sohbet eden o güzel kadını izledim. Buluşma saatinden önce gelmiştim bilerek ve tam üç saattir onu izliyordum. Yürürken çamurda ayak izi bırakmayan biriydim ama Ada tam üç kez izlendiğini fark etmiş gibi bana çevirmişti başını. Beni görememişti ama o güzel yüzünün bana dönük oluşu kalbimi ısıtmıştı. O kadar güzeldi ki bir kez daha onu kendime yakıştıramadım. Güven sorunu yaşayan bir kadındı, babası onu yüzüstü bırakmıştı. Ben de onu yüzüstü bırakmıştım. Onu hâlâ sevdiğimi bilseydi... O zaman öyle gözükmese bile ondan hiç vazgeçmediğimi bilseydi, bana bir şans verir miydi? Beni hâlâ sever miydi? Bencilliğimi affeder miydi?

Sanmıyordum. Bensiz daha iyiydi, benden daha iyilerine layıktı. Onu intikamına feda etmeyecek birini, onun için yaşamak isteyen birini haklıyordu. O, ölüm için vazgeçilen değil, uğruna yaşanacak biriydi.

Güzelliğine bir sigara yaktım. Onu bir yağmurun altında buldum. Onu bir yağmurun altında bıraktım. Ona bir yağmurun altında âşık olmuştum. Ondan bir yağmurun altında vazgeçtim.

ARYA ATEŞ

Zihnim uyku ve uyanıklık arasında salınıp duruyordu. Gerçekle hayali birbirinden ayırt edemiyordum. Ölmedim ama yaşıyor gibi de hissetmiyordum. Kalbim durmuş, öyle söylediler. Yangına değil kalbime yenilecekmişim neredeyse. Neredeyse, Ulaş'ın kollarında ölecekmişim. Kalbim, sahibine kavuştuğunda atmayı bırakacakmış. *Neredeyse...* Üzerinde hem talihsizlik hem de talih anlamı taşıyan bir kelime bu. Şans iyisiyle kötüsüyle hep teğet geçmiş beni.

Uyanalı bir hafta oluyordu. Kalbim iyi durumdaydı, kalp masajı kaynaklı göğüs ağrım vardı ama yaşıyordum. Yanıklarım vardı ama kül olmamıştım. Bir kez daha kurtarılmıştım. Bir kez daha sevdiğim bir adam benim için kendini hiçe saymıştı. *Ulaş...* O yanan eve girmişti, benim için. Yanmayı göze almıştı. *Yaşamak da birlikte, ölmek de.*

Kalbim endişe ve hüznle çarpıyordu. Uyandığımdan beri kaygı bozukluğu yaşıyordum ve Ulaş'ı görmeme izin vermiyorlardı. Dava çok dallı budaklı olduğu ve pek çok kişiyi mağdur ettiği için her şeyi titizlikle saydam bir şekilde ilerletmek istendiğinden Savcı, tarafların avukatları dışında biriyle konuşmasını veya görüşmesini yasaklamıştı. Benim birinci dereceden akrabam yoktu, görebildiğim tek kişi Kenan Amca'ydı. Bana Ulaş'ın da Levent Amca'nın da iyi olduğunu, o kadının bir daha yanıma bile yaklaşamayacağını söylemişti ama kalbimdeki bu endişeyi dindiremiyordum.

O kadın ben o evde yanmazsam sevdiğim insanların zarar göreceğini söylemişti. Geçmişte Argun'un geçirdiği kaza ve Levent Amca'nın durumu gibi gerçekler varken o kadından kurtulmuş olabi-

leceğime inanamıyordum. Ya ben yine o evde yanmadığım için bu kez Ulaş'a zarar verirse? Ne yapardım o zaman? Nasıl yaşardım?

Kalbim endişeyle kasılırken odada yankılanan nabız sesimde bir ritim değişikliği belirdi. İçim sıkılıyordu. Ulaş'ı görmek istiyordum. O yanımdan ayrılmasın istiyordum. Güvenli, kimsenin ulaşamayacağı bir yere kapanalım istiyordum. Kuzey kutbuna gidelim, bir daha hiç yanmayalım istiyordum.

Odamın kapısı açıldığında irkildim bir an. O kadar gergindim ki bu beni ürkekletmişti. Topuklu ayakkabı sesi kalbimin ritmini bozuyor, yüksek bir ses ürkütüyordu beni. Kendisi yoktu ama zihnime bıraktığı izleri orada kalmıştı. Yalnızca tenimde değil, ruhumda ve zihnimde de izlerini bırakabilmiş olması daha çok haksızlığa uğramış hissettiriyordu bana. Fakat üzerine düşünmemeye çalışıyordum. Olana ve ölene çare yoktu. Bunu en iyi ben biliyordum. Bu yüzden doğan güneşe dönüyordum yüzümü. Her günün beni iyileştireceğine inanıyordum. İyileşebilmek için başka çarem yoktu.

Bu hastane ve kaldığım yetimhane esasen benim aileme aitmiş. Farklı alt şirketler tarafından yapılsa da asıl işletmecileri ailemmiş. Babam yokken bile beni kollamış gibi hissettirmişti bu bana öğrendiğim andan beri.

Bu yüzden hastanede ekstra özen gösteriliyordu bana. Odamın süit bir otel odasından farkı yoktu. Tanımadığım insanlardan bir sürü çiçek aldım. Artık Arya Ateş'in yaşadığını biliyorlardı. Artık saklanmama gerek yoktu. Bugün mahkeme günüydü; her şey bitecekti, eve gidip Ulaş'ı görebilecektim.

Tanıdık hemşiremiz Meltem Abla, beni ürkütmek istemiyormuş gibi araladığı kapıdan sakince içeri girdi. Onun peşi sıra Komiser Egemen de girdi içeri. Üzerinde asker kıyafetlerini anımsatan üniforması vardı yine. Bahadır'ın kuzeni ve Ulaş'ın da arkadaşı

olduğu için onu gördüğümde ister istemez daha güvende hissediyordum kendimi. Her seferinde hemşirelerle içeri giriyor, bana verilen ilaçları kontrol ediyor, bir saniye bile onlarla yalnız bırakmıyordu beni. Savcının talimatıydı bu. Sanıyorum bir polis memuru da yapabiliirdi bunu ama benim kapımda özellikle o ve bir arkadaşı duruyorlardı.

“Aryacım,” dedi adını yeni öğrendiğim Meryem Abla yanıma ilerlerken. “İyi misin?”

Fiziken iyiydim ama ruhsal olarak değildim pek. Kronik endişelerim vardı, ilaçlarla dizginleyebiliyordum ancak. Fakat bugünün anlam ve öneminden ötürü daha da gergindim. İşlerin yolunda gitmemesinden, Ulaş ve Eren’in başının belaya girmesinden, o kadının yine kazanmasından endişeliydim.

Meryem Abla, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu sevecen, anlayışlı bir sesle yatağımın yanında ayakta dikilirken. “Ağrın var mı?”

“Biraz,” diye cevapladım ellerime bakarken.

Göğüs ağrım vardı ve kalp krizi geçiren kişilerde bunun normal olduğunu söylemişlerdi. Ulaş kalp masajı yapmıştı bana, göğüs kemiklerim bu yüzden ağrıyordu. Sevdığım adam beni hayata kazandırdığı için çekiyordum bu ağrıyı. Bu yüzden sorun etmiyordum hiç kendime. Ben ruhsal acım geçsin istiyordum yalnızca.

“İlaç saatin yaklaşıyor. Birazcık daha sabret olur mu?”

Başım la onayladım. Bir haftadır psikolojik olarak da destek alıyordum ve kullandığım ilaçlar uykumu getirse de beni sakinleştiriyordu. Yalnız başıma bir hastane odasında oturup endişelenmektense sakinleşerek uykuya dalmak daha çok tercih ettiğim bir şeydi. Hem bu iyileşmem içindi. Bu yüzden gıcunmuyordum. Ruhumun da iyileşmeye hakkı vardı, bedenimden daha çok hem de...

Hemşire iyi olduğuma karar verip odadan ayrıldı ama Egemen çıkmadı. Eren’le yaşıt gibi duruyorlardı; ona nasıl hitap etmem

gerektiğinden emin değildim. Daha resmi seslenmeliymişim gibi hissetsem de ne diyeceğimi bilmediğimden o konuşmadan konuşmuyordum hiç.

Asker botları cilalanmış mermerde gıcırdayarak yanıma adımladı. Bakışlarımı ellerimden kaldırıp ona doğru çevirdim. Derin bir nefes alarak yavaşça yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu.

“Neden endişelisin bu kadar?” diye sordu bana anlayışlı ve sakin bir sesle.

Ellerime baktım tekrar. “O kadın,” diye mırıldandığımda ellerim hafifçe titremeye başlayınca titremelerinden hoşlanmadığımdan parmaklarımı birbirine kenetleyip sıktım onları. “Ben ölmezsem sevdiklerimin zarar göreceğini söylemişti.”

Gün içerisinde kaygım o kadar yükseliyordu ki bazen kendimi, ilaç saatlerimi iple çekerken buluyordum.

“Argun’u tanıyorsun değil mi?” diye sordum.

Yeşil gözleri gözlerimin içine bakarken kafasını sallayarak onayladı beni.

“Onun kaza yapmasının sebebi de o kadınmış. Levent Amca kaçmak istediği için yapmış. Ya yine...” Cümlemi devam ettiremedim. Gözlerim doldu.

“Artık hiçbir şey yapamaz,” dedi kendinden emin sesle. “Artık bitti Arya.”

Beni sakinleştirmek için mi söylüyordu bilmiyordum ama teselli edilip rahatlatılmaya o kadar ihtiyacım vardı ki inanmak istiyordum. O polisti, o diyorsa inanmalıydım değil mi? Savcı da öyle söylemişti. Hem Ulaş olsa o da öyle derdi.

“İstese bile artık yapamaz,” diye eklediğinde anlamayarak dolu gözlerimle gözlerine baktım. “Artık bunu tasarlayabilecek ne gücü ne de aklı var.”

Kaşlarım çatıldı hafifçe. “Nasıl yani?”

“Muhtemelen seni endişelendirmemek için söylemiyorlar ama bence bunu bilmek seni rahatlatacaktır,” diye devam etti sözlerine. “O kadın, artık bir Soykan olmamakla birlikte hastaneye yatıyor. Uzun bir süre oradan çıkamayacak gibi. Artık ne sana ne de sevdiğlerine zarar veremez.”

Kalbim göğsüme hızla vururken gözyaşım düştü. Aklını mı kaybetmişti sonunda? Artık bana kin güdemez, intikam almak için peşime düşemez miydi?

“Yani,” diye mırıldandım, “artık bana kin güdemez mi?”

Başını iki yana salladı yavaşça. “Güdemez.”

O kadın ölmemişti ama artık yaşıyor da sayılmazdı bir nevi. Artık rahatlayabilir miydim? Artık korkmadan yaşayabilir miydim? Artık bitmiş miydi gerçekten?

Egemen büyük elini yatağın üzerine koyarken öne doğru eğildi biraz. “Ben de annemi ve babamı yok yere kaybettim.”

Gözlerim doldu tekrar, dudaklarımı birbirine bastırıp ellerime diktim içim üzüntüyle ezilirken. Haksız yere bir kayıp vermek öyle zordu ki. İnsan kaybında bile bir mantık istiyordu, katlanacak bir anlam arıyordu. Bu anlamsızlık yakıyordu insanın canını. Bir hiç uğruna kayıp vermek, haksızlığa uğramış hissettiriyordu ve bu yeri doldurulabilecek bir şey değildi.

“Ben de yok yere kaybettim onları.” Gözyaşlarım düştü gözlerimden.

“Zor olduğunu biliyorum Arya,” dedi yumuşak, anlayışlı bir sesle. “Ben yirmi beş yaşındayım ve hâlâ zor ama ileriye bakıyorum. Bizim gibi çocuklar olsun istemediğimden devam ediyorum yoluma. Evet unutmak mümkün değil ama hatırlamamak mümkün Arya. Bizler insanız. Yalnızca insanız. Alışmalı, kabullenmeli ve devam etmeliyiz. Her şeyin yoluna gireceğine inanmalıyız. Buna ister bir sınav de ister musibet fark etmez. Geçip gitti ve şimdi

sevdikleriyle bir aradasın. Bu zor zamanları onların sevgisi ve desteğiyle atlatacağsın. İçindeki o sıkıntıdan kurtulacaksın, inan bana. Her şey çok daha iyi olacak."

Egemen'in söylediği her şeyle sanki Ulaş beni teselli etmiş gibi hissettim. Gerçekten ferahladığımı, omuzlarımın rahatlaması ile gevşediğini hissettim. Bazen bir doktorun sözleri değil ama seninle aynı şeyleri yaşayan birinin söyledikleri daha etkili olabiliyor, derinlerine ulaşabiliyordu. Bazen bir kelime ya da bir cümle insanın hayatını değiştirebiliyor ona bir bakış açısı katabiliyor ya da onu ikna edebiliyordu. Bende de öyle oldu. Ferahladım, gevşedim, geçeceğine, artık güvende olduğuma ikna oldum. Buna inandım. Buna olan umudum tazelendi.

"Teşekkür ederim," dedim boğuk bir sesle. Minnettarlığımı seşimden bile anlaşıyor olmalıydı.

Kafasını iki yana salladı. "Etme," dedi ve hafifçe gülümsedi. "Seni kurtarabildiğimiz için mutluyum. Ulaş sana ulaşabildiği için mutluyum. Her şey bittiği ve artık istediğiniz ve hak ettiğiniz gibi yaşayabileceğiniz için mutluyum. Tadını çıkar mutlaka Arya."

Gözyaşlarım yanaklarımdan düşerken gülümsedim ona. () da bana buruk bir tebessümle baktı.

"Sana geldiği için Ulaş'a kızıp darılma," dedi sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibi. "Eğer onu tutmuş olsaydım ondan en çok sevdiği şeyi alacaktım. Bunun için ne ona ne de kendine kıyma. İkiniz de hayatta ve iyisiniz. Gerçek bu ve yalnızca bunu düşün."

Başımı salladım. Ulaş'a kızmak gibi bir fikir yoktu kafamda. Ona güvenmiştim ama geçmişti. Şimdi yalnızca onu görmek istiyordum. Çok istiyordum. Ona sarılmak, saatlerce ağlamak ardından kollarında uyuyakalmak günlerce ona sarılarak uyumak istiyordum. Onunla uyanmak, onunla yemek yemek, konuşmak, nefes almak, yalnızca bakmak ve susmak istiyordum.

Yanaklarımı kurularken, "Mahkeme ne zaman biter sizce?" diye sordum.

Kolundaki siyah saate baktı. "Biraz süreceğe benziyor." Gözlerini pencereye çevirip tekrar bana baktı. "Yürümek ister misin? Dışarı çıkıp hava alalım birlikte."

Burnumu çektim yavaşça. "Sorun olmaz mı sizin için?"

Gülümsedi. "Neden olsun?"

Omuz silktim ama bunu yaparken sol kolumdaki yanıklarım sızladı biraz. "Bilmem. Savcı bey kızabilir diye düşündüm."

"Ciddi biridir ama asabi değildir genelde," derken ayağa kalktı yavaşça. "Geliyor musun?"

Başımı salladım. Dışarı çıkmamıştım bir haftadır. İznim olmadığından değil, korktuğumdandı. Fakat Egemen haklıydı. Bitmişti. Artık güvendeydim. Gönlümce yaşamak istiyordum. Korkmadan, çekinmeden, birileri tarafından korunmak ya da saklanmak zorunda kalmadan. Bir yerden başlamak istemiştım o sorunca. Hem belki biraz hava alırsam daha iyi hissederdim. Daha iyi hissetmek istiyordum ve bunun için de elimden geleni yaptığımdan emin olmak istiyordum. İyi olmak istiyordum. Ulaş'la birlikte ve iyi olmak istiyordum. Olacaktım da.

Terliklerimi giydim. Vücudumdaki yanıklardan dolayı üzerimde geniş, rahat bir pijama takımı vardı. Yavaş adımlarla Egemen'in peşine takıldım. Benim için kapıyı açtı. Odadan çıkarken karton bardakta çay içen, Egemen'le aynı kıyafetleri giyen bir başka kocaman adamla karşılaştım. Yalnızca isminin Hasan olduğunu ve birlikte çalıştıklarını biliyordum ama güler yüzlü biriydi. Uzun ve kalıplıydı o da. Gözleri önce Egemen'e ardından bana çevrildi.

"Nereye böyle?" diye sordu içtiği çayı Egemen'e ikram ederek.

"Dışarı hava almaya çıkacağız," dedi Egemen çay ikramını geri çeviren bir baş sallamasıyla.

Hasan, dışarı çıktığıma sevinmiş gibi gülümsedi bana. “Çıkalım rabii,” dedi keyifle. “İyi gelir hava almak.” Elinde karton bardağıyla soluma geçti. Egemen sağımda, Hasan solumda asansöre ilerledik.

“Ulaş beyimizin değerlisi,” diye mırıldandığını işittim Hasan’ın benim için. “Görse dışarı çıktığını içine su serpilirdi.”

Kalbim ismiyle hızlanırken özlemle doldu içim.

“Utandırma kızı,” diye uyardı onu Egemen ama bu beni daha çok mahcup etti.

“Sen daha çok utandırıyorsun bence şu an onu,” dedi Hasan. Sesinden eğlendiği belli oluyordu.

Egemen’in bana baktığını hissettim. “Onu duymazlıktan gel.”

Hasan güldü ve bana baktı sonra. “Öyle yaparsan ayıp edersin.”

Bu beni de gülümsetti. Atışıp duruyorlar ve alınganlık etmiyorlardı birbirlerine. İki yakın arkadaşın aynı yerde aynı ekipte çalışması destekleyici ve eğlenceli olmalıydı.

Hastanenin kapısına geldiğimizde adımlarım istemsizce yavaşladı. İtiraf etmek kabul etmişim gibi hissettireceğinden bunu dile getirmiyordum ama dışarı çıkmaktan korkuyordum. Biri beni takip edecek, önümü bir araba kesecek gibi hissediyordum. Terleyen avuçlarımı bacaklarıma sürttüm. Egemen ve Hasan’ın dikkatinden kaçmadı.

“Sorun yok,” dedi Hasan yumuşak bir sesle. “Biz varız.”

“İyi olacaksın.” Bakışlarımı Egemen’e çevirdim. Yeşil gözleri üzerimdeydi. Sakin, güven veren bir ifadesi vardı. Gülümsedi hafifçe bana moral vermek istermiş gibi. “Hayatın üstüne gitmenin değil hayatla yürümenin zamanı artık. İyi olacak her şey.”

Sonra da bana sol kolunu uzattı nazikçe. Aynı şekilde Hasan da sağ kolunu uzattı. Burnumun sızladığını hissettim, gözlerim buğulandı ama gülümsedim onlara.

“Hım,” diye mırıldandım başımı sallayıp. “Güzel olacak her şey.”

İkisi de gözlerim buğulu direnişime gülümsediler içtenlikle. Kollarına girdim. Emin adımlarla çıktık birlikte dışarı. Yüzüme esen meltem midemde kelebekler uçuşturdu. Gözlerimi kapattım, yüzüme vuran güneş ışıklarını ve sıcaklığını hissettim. Bu son güneş değil üzerime düşen. Daha çok yaşayacağım. Bana verilen bu hayatı bir süre daha yaşayacağım.

Gözlerimi aralayıp bulutlara baktım. Birer damla gözyaşı şakaklarıma doğru kaydı ama gülümsedim bulutlara bakarken. *Anneçim, babacım... Bitti artık. Huzurla uyuyun. Beni düşünmeyin artık. Ben de iyi olacağım.*

Hastanenin bahçesinde biraz yürüyüş yaptık. İkisi üzerinde de askeri üniforma olduğundan dikkat çektiler epey ama kendimi çok güvende hissettim. Kocaman adamlardı ve polis özel harekât mensubuydular. Kolay kolay yaklaşılamazdı kimse onlara sanıyordum ki. Hem artık saklanmama gerek yoktu, Egemen söylemişti. *O kadın hak ettiğini bulmuş.*

Hastanenin süs havuzuna bakan bir banka oturduk birkaç tur attıktan sonra. Sonra Hasan hemşirelerden, çok yemediğimi işittiğini söyleyerek ayaklandı birden. Hastanenin bahçesindeki seyyar satıcıdan koca bir poşet hamur işi alarak döndü yanımıza. Birkaç kutu da meyve suyu almıştı. Ona şaşkınlık içinde baktım, kim yiyecekti bu kadar şeyi merak içindeydim.

Poşeti benim kucağıma bırakıp yanıma oturdu.

“Bu kadar şeyi normal bir insan bir oturuşta yiyemez ki,” diye mırıldandım poşetin içine bakarken.

Gülümsedi bana. “Yardım ederiz merak etme, başla sen bir yerden.”

Onu kırmayarak bir açma aldım kendime. Egemen bana bir meyve suyu açtı. Mahcubiyetle teşekkür ettim ona. Açmamı yiyip meyve suyumu içerken onlar da benimle atıştırmaya

başladılar ve epey iştahlıydılar. Bu kadar kocaman olmalarına şaşmamalıydım.

Hava güzeldi, akşamüzeri olduğu için hafiften esiyordu ve hastanenin süs havuzunun önündeki bir bankta ortalarında oturuyordum. Kucağımda bir poşet çeşitli hamur işi ve meyve suyu vardı. Hasan ve Egemen havadan sudan konuşuyor, beni de sohbete dahil ediyor, ellerine ne geçerse yiyorlardı. O kadar sıradan ve sakindi ki, rahatlamış gevşemiştım iyice. Kırk dakika önce o kadar kaygılıydım ki ilaç içmek istemiştım ama şimdi hiç gerek kalmamıştı. Bir anda tüm kaygılarımdan kurtulmuştım sanki. Egemen'in söyledikleri çok iyi gelmişti.

Gözlerimi ufuk çizgisinde gezdiriyordum oturduğumuzdan beri. Bakışlarımı çevirmek mümkün gelmiyordu, içim kıpır kıpır-
dı. Bugün Ulaş'la gerçekten kavuşacaktım. Belki güneş batardı o zamana ama zararı yoktu. Ben kendi güneşime kavuşacaktım. Gerçekten kavuşacaktım. Ulaş, ben uyutulurken gelip görmüştü beni ama ben onu bir haftadır hiç görmemiştım. Onu görmek istiyordum. Sarılmak istiyordum.

Güneşin batışını onlarla izledim. Egemen telefonu çaldığında ayağa kalkıp uzaklaştı yanımdan biraz. Sonra gözleri Hasan'a çevrildiğinde Hasan da ayaklandı, onun yanına adımladı. Rahatlayan bedenim istemsizce gerilirken ben de ayağa kalktım ve bir iki adım onlara ilerledim ellerim tedirginlikle kıpırdanırken.

"Bir sorun mu var?" diye sordum merakla.

İkisi de önce bana sonra arkama baktılar. Kalbim hızlandı, arkamı döndüğüm an iki kol sarıldı bedenime, özlem duyduğum koku ve sıcaklık tarafından sarmalandım bir anda. Yüzüm göğsüne yaslanırken kalbim öyle hızlı attı ki duracak sandım yine. Ama duramazdı. Şimdi olmazdı. Olmak istediğim yerdeydim tam da. Tam istediğim yerde...

Saçlarıma doğru, "İşte buradasın," dedi, çok özlediğim sesin sahibi.

Ulaş olmalıydı Egemen'i arayan, beni aramış olmalıydı ve bulmuştu işte. Titreyen kollarımı kaldırıp ona sarıldım. Sokuldum ona, gözlerim doldu ve düştüler iznime gerek duymadan. Ulaş buradaydı. Gerçekten buradaydı. Kollarındaydım. Bu kez kalbim onun için atarken kollarındaydım. Kalbim öyle şiddetli atıyordu ki tekrar kriz geçirmekten korkuyordum. Ya yine kollarına yığılır kalırsam? *Ona bunu yapamazsın biçare kalbim, durma ne olur.*

"Bize müsaade," dedi Hasan gülümseyerek. "Tekrar geçmiş olsun, kardeşim."

"Eyvallah," diye cevapladı Ulaş onu içtenlikle. "Çok sağ olun."

Sesi sakindi belki ama kalbi o kadar hızlı atıyordu ki benimkiyle aynı ritimdeydi. İkisi yanımdan ayrılırken kalbim öylesine delice atıyordu ki içim titredi. Ona daha çok yakın olma isteğiyle daha çok sokuldum ona. Gerçek gibi gelmiyordu. Burada mıydı gerçekten? Hazırlıksız yakalanmışım. Yüzünü görmek istiyordum. Yüzüne bakmak istiyordum. Korkuyordum ama. *Görmek istiyorum. Güzel yüzünü görmek istiyorum Ulaş. Tekrar ikna olmak istiyorum yaşadığıma.*

Ağlayarak "Ulaş," dedim nefes verir gibi. "Buradasın değil mi?"

Ulaş beni daha çok kolları arasına çekerken başını eğdi, başını boynuma gömdü, derin bir nefes aldı. "Buradayım," dedi nefes verir gibi. "Buradasın," diye fısıldadı inanamıyormuş gibi. "Kollarımdasın."

Yüzünü görmek istediğimden ağlayarak başımı göğsünden uzaklaştırdım biraz. Ona bakmak istediğimi anlayarak o da hafifçe geri çekildi. Çenemi kaldırıp yüzüne baktım. Günler sonra o güzel yüzü karşımdaydı işte. Özlemim o kadar büyüktü ki sanki yıllar geçmişti üzerimizden.

Dudaklarımdan ağlamaklı ufak bir hıçkırık kaçtı. Gerçek olduğuna ikna olmak ister gibi titreyen ellerim yüzüne uzandı. Onun da gözleri parlıyordu ama ağlasın istemiyordum hiç. Parmak uçlarınm yüzüne dokunduğu gibi sanki beni günlerdir tutan tek şey ona ağlamakmış gibi hıçkırıklarla ağlamaya başladım. O kadar korkmuş, o kadar özlemiş ve o kadar kaybetmiş hissetmiştim ki şimdi hepsi aniden dindiğinde avazım çıkana, acım beni terk edene kadar ağlamak istiyordum.

"Ulaş," dedim titreyen dudaklarım arasından zorlukla. İsmiini söyleyebildim yalnızca. Başını eğip alnını alnıma yaslariken kolları sardı beni.

"Buradayım," dedi kahroluyormuş gibi. Yutkundu. "Buradayım Arya. Geçti artık. Buradayım güzel sevgilim."

Ağzundan çıkan her kelime ruhuma çiçek ekmekle kalmadı, nefesi hepsini yetiştirdi. Kalbimde büyüdü, kök saldı ve sarmaladı. Hıçkırıklar dökülürken dudaklarımdan kaybolmasından korkar gibi sağ elimi göğsüne indirip ceketine tutundum güçsüzce.

Ulaş ağlamamı görmeye dayanamıyormuş gibi başını göğsüne yaslariken kollarını düşmemden korkar gibi bedenime sardı. O buradaydı, iyiydi, yaşıyordu, ben de yaşıyordum. Artık olmak istediğim yerdeydim, onun kollarının arasındaydım, kalbinin atışı bir göğüs kafesi mesafemdeydi, ritmi kalbimin ritmiyle aynıydı. Sacaklığı, aşına olduğum kokusunu hissedebiliyordum. O gerçekten benim Ulaş'ımdı ve ben doğru yerdeydim.

Bir süre kollarında yalnızca ismini söyleyerek ağladım. Tüm hayal kırıklıklarım, üzüntülerim, sitemlerim ve biçareliğim hıçkırıklarımla onun göğsüne dağıldı. Onun göğsüne dağıldım, onun göğsünde yumuşadım, yine onun göğsünde durulacağım. Yalnızca ismini söyleyebildim ama Ulaş, söylemek istediklerimi duydu, beni anladı. Yalnızca Ulaş dedim. Ama o tüm üzüntülerimi,

korkularımı, kırılganlıklarımı, boşunalarımı anladı. Saçlarımı okşayarak, beni saçlarımdan öperek ağlayışlarımı sineye çekti.

Biraz olsun sakinleştiğimde hafifçe geri çekildi. Yüzünü görme isteğiyle çenemi kaldırdım ben de. Güzel gözleriyle gözlerim çakırttı, başını eğdi. Gözyaşlarım düşerken yüzümden, gözlerine baktım büyük bir özlemle. Özlediğim gözleri uykusuz gecelerinin emarelerini taşıyordu içinde fakat kendi yansımasını görmeyi en çok sevdiğim ayna yine onun gözlerinin içiydi.

Sol elini yanağıma yasladı, gözyaşımı sildi. "Arya," dedi içi gidiyormuş gibi. Ardından dudaklarını alnıma bastırdı. "Aklım." Yüzü yüzümden uzaklaşmadı ama dudaklarını bu kez şakağıma bastırdı, "Fikrim," diye fısıldadı. Sol eli sağ yanağıma destek olurken dudaklarını sol kulağıma bastırdı nazikçe. "Zikrim," dedi kulağımın üzerine. Kalbim heyecan ve sevgiyle atarken titriyordum. Ensesine ve omzuna tutunmuyor olsaydım ve sağ kolu belime sarılı olmasaydı yere yığılmam işten bile değildi. Ulaş dudaklarını sol gözüme bastırdı narince. "Her şeyim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım titrek sesimle yüzü yüzüme çok yakinken.

Kaburgalarım acıdığı için kollarımı boynuna saramıyordum ama o an ona sarılmak için ölüyordum. Onu sevdiğimi defalarca itiraf etmek istiyordum. Artık hiçbir şeyi tutamazdım içimde. Onu bir daha göremeyeceğimi düşünmüş, ona yeterince onu sevdiğimi söylemediğim için delicesine pişman olmuştum. Bir daha pişman olmak istemiyordum, içimdeki hiçbir şeyi tutmayacak, utansam bile geri adım atmayacaktım. Üçüncü kez hayat bahşedilmiş gibi hissediyordum, boşa harcayamazdım hiçbir saniyesini. Aksi zarar ziyan. *Tüm güzel sözler ona söylenmeli, aksi zarar ziyan.*

Hıçkırdım. "Seni çok seviyorum Ulaş." Yanağıma yasladığı sol eli kıyamayan bir nezaketle yanağıma kurularken titreyen dudaklarımla baktım yüzüne. "Çok seviyorum."

Burnu burnuma sürtündü, dudakları dudaklarıma dokundu. "İçim gidiyor sana," dedi titrek dudaklarımın üzerine. "Sensizlik yaktı beni, kül etti."

İçim yandı o öyle söyleyince. "Yanma," dedim ağlayarak. "Sen yanma Ulaş. Ne olur."

Sol yanağımdaki eli kısa saçlarım üzerinde gezinirken başını sağ omzuna yatırdı hafifçe. "Yandım," dedi dudakları dudaklarıma değerken. "Ve sevgilim, tek bir an bile şikâyet etmedim bundan. Yanmak sorun değil. Senin için yanmak sorun değil. Sana yanmak Arya, hiç sorun değil güzel kız çocuğum."

Cevap veremedim, dudaklarımdan öptü çünkü beni. Gözkapaklarım, yaşlar boşanan gözlerimin üzerine örtüldüler. Gözkapaklarımda dahi yalnızca onun yüzü vardı. Acıyan kaburgalarımı unuttum. Sızlayan yanıklarımı, kesilen saçlarımı ve daha önce duran bıçare kalbimi unuttum. Onun beni öpüşü bir tek kayıplarımı ve kendisini unutturamadı bana. Ama kayıplarımın yarasını Ulaş'ın sevgisiyle saracak, iyileşecektim. İyileşebileceğimi biliyordum. Ürkek kalbimin kırılmayı göze alarak attığı adımın ismiydi Ulaş, kaybetmeyi göze alarak yola çıktığı kişiydi. Ona sahipti, onu neredeyse kaybedecekti, neredeyse duracaktı ama onu sevmeyi hiçbir zaman bırakmayacaktı. Biliyordum. Bu bitebilecek bir şey değildi. Onun sevgisi sanki hep oradaydı. Garip. Aşk böyle bir şey mi? Onu çok özlemiş ve kaybetmekle yüz yüze gelmiştim. Onu ne kadar özlediğimi kolları arasındayken daha çok hissediyordum. Özlenene kavuşulduğunda özlem azalmıyor, daha da artıyordu. *Bu aşkın kimyası mı Ulaş?*

Ağlayarak özlemle öptüm ben de onu. Nabzım artmıştı, dizlerim titriyordu ama onu bırakmak istemiyordum hiç. Bir santim bile uzağımda olsun istemiyordum. Dudaklarımız ayrıldı ama dudakları hâlâ benimleydi sanki. Çok da uzaklaşmadı zaten benden, alnımı öptü yine sonra yanağımla öptü.

“İyi misin?” diye sordu nefesi tenime çaparken.

Yüzümü avuçlamışken açtım gözlerimi. Alınlarımıza dökülen saçlarımız birbirlerine karışmış, sarılmışlardı yine.

“Acıyor mu kaburgaların?” diye sordu ilgiyle gözlerini yüzümde gezdirirken. “Var mı bir ağrın sızın?”

Burnumu çekip başımı iki yana salladım. Yanıklarım da kaburgalarım da acıyordu ama bilsin istemedim. Bilirse acıdığını, çok yanardı canı. *Yanmasın. İdare edebilirim. Sarılsın bana. Hiç bırakmasın. Geçer o zaman benim her acım.*

Dudaklarını kaşıma bastırırdı, eğildi sonra üzerime. Yanıklarımın nerde olduğunu biliyormuş gibi dikkat ederek beni yavaşça kucakladı. İtiraz etmedim hiç, kollarımı özlemle boynuna sardım. Yanağımı omzuna, sol elimi de sağ yanağına yaslamadım. Ona dokunmazsam ölecekmiş gibi hissediyordum. Varlığına ikna olamıyordum sanki. Yanağına titreyen dudaklarımda bir öpücük bırakıp alnımı çenesine yasladım. O da alnıma öpücük bırakıp kafasını benim kafama yasladı.

“İyisin değil mi?” diye sordum boğuk bir sesle.

Sesim hâlâ boğuktu ama artık titremiyordum. Olmam gereken yerde hissediyordum kendimi.

“İyiyim,” diye mırıldandı kolları beni daha sıkı sararken. “Sen varsın, her şey tamam.”

Ben de ona daha çok sokuldum. Kaburgalarım acıdı ama ben bu acıyı sevdim. Kaburgamdaki acı yaşamak demekti, kalbim onu severek iyileşirdi. Kolları doğal bir ağrıkesici ve sakinleştiriciydi.

Odama girdik. Beni yatağıma bıraktığında kollarımı hiç istemeyerek gevşettim. Ellerini yatağın üzerinde iki yanıma koyarak üzerime eğildi, öyle kaldı karşımda birkaç saniye. Sonra dizlerini kırıp önümde diz çöktü.

İçim titredi önümde diz çöktüğünde. Ellerim yine ona uzandı. Güzel yüzünü avuçlarım içine aldım. Yorgunluk ve uykusuzluk iz bırakmıştı sanki yüzünde. Kavga mı etmişti birileriyle? Yara vardı yüzünün birkaç yerinde.

“Sen iyi misin gerçekten Ulaş?” diye sordum alevler içinde kalışımızı hatırlamak yine kalbime korku ve hüznün tohumları ekerken.

Sol yanağına yasladığım sağ elimi tuttu, kafasını soluna doğru çevirdi ve avuçluğuma bir öpücük bıraktı. “Artık iyiyim.”

Sonra o güzel yüzünü eğdi, ellerini titreyen dizlerime koyup dudaklarını titreyen dizime bastırdı önce sonra da alnını dizlerime yasladı. Önümde diz çöküp başını dizlerime yaslayışı içim titretti, kalbim kırıklarla doluymuş gibi saçlarına dokundum. *Ulaş'ın... Saçlarında beyazlar var... Ulaş'ın saçlarındaki beyazlar çoğalmış sanki... Bir kalp kırıklığının sesini işitmek mümkün mü?*

Alnını dizlerime yaslamış halde omuzlarının gevşeyişini izledim içim ezilerek.

“Aklımı kaybedecektim,” dedi kendisiyle konuşuyormuş gibi. “Seni kaybettim sandım.” Sesi... Âşık olduğum sesi paramparçaydı. “Aklımı kaybedecektim değil aklımı kaybettim Arya.”

Ben ne kadar üzülseysem o da o kadar üzülmüş, beni çaresizce aramış olmalıydı. Ben onu kaybetmekten ne kadar korktuysam o da beni kaybedeceğinden o kadar korkmuş olmalıydı. Yanan bir evin içinde olduğumu gördüğünde gerçekten çıldırmış olmalıydı, yoksa nasıl girerdi o cehenneme? Üstelik neredeyse ölmüş bir halde kollarına yığılmıştım, kendini kaybetmiş olmalıydı. *Benim gibi.*

Hiçkırılmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona sarılmak istiyordum ama o dizlerime böyle yığılmışken bu şimdilik yapabileceğim bir şey değildi. Saçlarını okşayarak bana yıkılışını kırık bir kalple kabul ettim yalnızca.

“Yanından hiç ayrılmayacağım artık,” dedim gözlerimden birkaç damla yaş düşerken. “Ağlayıp da üzmeyeceğim seni.”

O güzel kalbini rahatlatmak, çektiği tüm acıları silmek istiyordum. Her şeyimi ona feda etmek, yalnızca onu sevmek, tüm güzel şeyleri ona söylemek istiyordum.

Ensesindeki uzamış saçlarını okşadım. Başını kaldırdı dizlerimden ve güzel yüzünü bana çevirdi. Gözleri kan çanağıydı şimdi.

“Ağlaman beni hep çok üzdü,” dedi derinden gelen sesiyle. “Ama ağladığında yanında olamamak cehennemimdi.”

Ulaş, seni özlediğim her an acı dolu ve o ev cehennemim ta kendisiydi ama senin içinde olduğun dünyaya nasıl cehennem derim?

Ona yaklaşp güzel yüzünü sevdim. “Senin olduğun bir dünyanın cehennem olmasına imkân yok.”

Gözlerimin içine baktı. “Benim cennetim burası.”

Yanağını okşadım. “Benim cennetim senin kollarının arası.”

“Benim cennetim sensin.” Sağ eli yanağıma dokundu nazikçe. “Seni kaybedersem cennetimden düşerim Arya. Olmak istediğim tek yer tam burası.”

Sevgisi karşında kalbim sıcakık oldu, yandı. Hiçbir yanış bu kadar güzel olamazdı. Anlıyordum ne demek istediğini.

Doğruldu hafifçe, ellerini yatağıma yasladı. “Ağlama.” Dudaklarını sol gözümün hemen yanına bastırdı. “Yemin ettim. Bana gü-lümsediğini yine görecekim dedim. Ağlama, Arya.”

“Ağlamıyorum,” diye inkâr ettim.

Derin bir nefes aldı yüzüme bakarak. “Seni çok seviyorum.”

Kalbim büyüdü, kocaman oldu, sığmadı göğüs kafesime. Kollarımı boynuna sardım, dudaklarımı boynuna bastırdım. “Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadım buna inanmak isteyerek. “Güneşim hiç batmayacak. Çünkü artık sen varsın.”

“Güneşim hep doğacak,” dedi saçlarıma, “kollarımın arasındasın.”

Ellerimi yanaklarına yasladım. "Ulaş," diye mırıldandım güzel yüzüne bakarken. "Artık bitti değil mi?" Bu soruyu sorarken elimde olmadan gözlerim doldu. Bitmişti değil mi gerçekten? Mahkemenen yeni gelmişti

Kafasını salladı gözlerime bakarken. "Bitti güzel sevgilim. Geçti artık."

Dudaklarımı araladım sorularımı sıralamak için ama nazikçe sağ elinin başparmağını dudağıma yasladı. "Şimdi değil." Sesi yumuşacıktı. "Konuşacak çok şeyimiz var, biliyorum. Ama şimdi değil Arya." Yorgun bir nefes aldı. "İyi olduğuna ikna olmak, sana sarılmak, öpmek ve seni kollarımda uyutmak istiyorum... Konuşacağız... Ama şimdi değil."

Hepsini ben de istiyordum. Haklıydı, ne acelemiz vardı ki? Önce birbirimizin varlığına ikna olup özlem gidermeliydik bence de. Üzülecek tonla şey varken acele etmeye gerek yoktu hiç. Zaten çok üzgündük. Başımla onayladım onu. O da başını sallayarak sırtını dikleştirdi. Ellerimi kendime çektim, onu izlemeye koyuldum. Gözlerimi bile kırpmıyor, tek bir saniyesini kaçırmak istemiyordum.

Ulaş, üzerindeki takımın ceketini çıkardı. Birlikte aldığımız takımdı üzerindeki. Kurtuluşumuz için açılan mahkemede giymişti. Ulaş, mahkemede babasını görmüş olmalıydı. Artık her şeyi biliyor olmalıydı. Tüm gerçekleri, yalanları, boşuna yaşanmışlıkları... Her şeyi biliyor olmalıydı. Ne hissediyordu? Konuşabilmiş miydi babasıyla? Yüzleşmişler miydi mesela?

Babanı gördüğünde ne hissettin Ulaş? Ben acımasız gerçekle yüzleştim, sen inandırıldığın yalanla yüzleştığında, sizi bıraktığını sandığın babasının seni korumak için gittiğini öğrendiğinde kalbin çok acıdı mı sevgilim? Çok mu üzgündün yoksa kızgın mıydın? Nefret mi ettin kaderinden ya da annemden? Ya da rahatladı mı için? Konuştun

mu hiç babanla? Sarıldın mı ona? İçini dökebildin mi? Çok kırıldı mı güzel kalbin?

Sormadını hiçbirini. Konuşacaktık, kaçamazdık bundan. Fakar bu gece olmasını istemiyorduk. Bu gece birbirimizin kollarında uyuyacak, varlığımıza ikna olacaktık. Yaralarımızı sarmaya önce birbirimiz için olan yanıklarımızdan başlayacaktık.

Ceketini çıkardı önce. Gömleğinin kollarını yukarı karladığında kollarındaki sargıları gördüm ve bu kalbimi çok acıttı. Titreyen ellerimi koluna uzattım.

“Acıyor mu?” diye sordum kırık bir sesle.

Tuttuğum eliyle yanağımı okşadı. “Çaresi var.”

Ona kafamı kaldırmış alttan bakarken kalbim sevgiyle attı. Sevgimiz tek çaremizdi. Biz küçük yaşta yanan çocuklardık, gözyaşlarımızla sönmüştük. Birimizi kollarımızla sardık, sevgimizle besledik, öperek iyileştirdik. Yine yapardık.

Başparmağı sol gözümü okşadı, nemli kirpiklerimi kuruladı. Dudaklarını kâhküllerime bastırarak içten bir öpücük bıraktı.

“Uyuyalım,” dedi yorgun bir iç çekişle. “Her şeyi boş verip uyuyalım.” Üzüldüm öyle söyleyince. Çünkü her şey bitmemişti aslında. Sebebizden kurtulmuştuk ama sonuçlarımıza pay edilmemiş henüz. “Bu gece bir tek senin olayım. Sonra bölünürüz dertlere ama bu gece bir tek senin olayım, sana tümleneyim.”

Ulaş ne zaman böyle yorgun konuşsa sırtını sıvazlayarak onu göğsümde uyutasım gelirdi. Yine o hisle sarmalanmışım gibi hissettim. Kollarım onu sarmak için sızlıyorlardı sanki.

“Uyuyalım,” dedim kısıp bir tonda. Burnumu çektim, sağ elimi uzandı bir alışkanlık gibi, çenesine ve yanağına dokundu parmak uçlarım. “Bir tek sen kal.”

Bana içi gidiyormuş gibi baktı. İç çekti gözlerime bakarken. “Keşke,” dedi bunu çok istemiş gibi. “Yalnızca seninle olsa

derdim... Keşke tek derdim senin içimdeki zapt edemediğim bu sevgin olsa Arya. Sineme çeker yumuşatır, her gün daha çok sever büyütürüm yüreğimde seni ama hayatın bana böldüğü payla baş edemiyorum.”

İçim sızlıyordu ve bunun kaburgalarımın kaynaklanmadığını biliyordum. Gözlerim doldu. “Keşke bir şey yapabilsem bunun için.”

Alnını alnıma yasladı yorgunca. “Sen varsın, her şey tamam,” diye hatırlattı bana. “Sen var ol, yeterli Arya. Varlığın yeter tüm kederimi dağıtmama. Sen ol yeter.”

Uzanıp pikeyi kaldırdı. “Uyuyalım hadi.” Buna olan ihtiyacını sesinde hissedebiliyordum. Yatağın sol tarafına doğru uzandım. Ulaş da yorgunca yanıma bıraktı kendini. Güzel yüzünü bana dönerken sol kolunu da başının altına koydu, sağ eli üzerimi örttü ardından saçlarımda gezindi parmakları. Yatak standart yataklardan daha geniş olduğundan ikimize yetmekle kalmadı, o bana yeterince yakın duramadı. Biraz daha yakınımda olsun istedim ama söylemeye cesaret edemedim başta.

Sağ elimi yanağımın altına koyup güzel yüzünü izlerken odayı aydınlatan loş ışığın yüzüne düşürdüğü gölgelerin içinde izledim yüzünü. O güzel yüzü birkaç santimetre kadar uzağımdaydı yalnızca. Bu bile fazla geliyordu. Ondan kilometrelerce uzakta yaşadığım cehennemden sonra cennetimle aramdaki bu kısacık mesafe dayanılmazdı âdeta. Tüm utangaçlığımı ve çekingenliğimi ceplerime doldurup derin bir nefes aldım.

Sağ eli kısa saçlarımda ve yüzümde gezinirken sessizce sevmeye devam etti beni Ulaş. Bense sol elimin parmaklarını usulca başına yastık ettiği sol kolunun iç kısmına dokundum gömleği üzerinden.

“Ulaş?” diye fısıldadım.

“Söyle gün ışığı,” dedi o da aynı tondaki güzel sesiyle.

“Sarılmak istiyorum,” diye fısıldadım utandığım içim gözlerimi boynundaki künyesinin gümüş rengi zincirinde gezdirerek. “Bana sarıl istiyorum.”

Yutkundu, o an sağ gözünden akan gözyaşını gördüğümde kalbim yine duracak sandım. Ulaş, ağlıyordu... Sağ eli saçlarımı kulağımın arkasına iterken yanağımı okşadı sanki burada olmama inanmıyormuş, bana hiç kıyamıyormuş gibi. “Kaburgaların Arya,” dedi, onlar ona çok büyük bir dertmiş gibi. “O hissi silemiyorum avuççilerimden.” Yaşattığı kalbim, paramparça oldu söylediği kelimelerimin tesirinde. Bana kalp masajı yaparken hissettiklerini hayal bile edemezdim. “Sarılmak istiyorum ben de. Kollarımın arasından hiç çıkma istiyorum... Ama ya canın yanarsa?”

Gözlerimden birer damla yaş düştü usulca, yastığı ıslattı. “Sensizlik daha yakıcı ama Ulaş,” diye fısıldadım hüznle. Sol elimin parmakları kıyamayarak yanağına yaslandı ve parmak uçlarım gözyaşını sildi usulca. Parmak uçlarım yandı, kavruldu içim.

Gözleri kapandı ben gözyaşlarını silerken. “Ah sen,” diye iç çekti. “Bir de içimi görsen Arya.”

Görüyordum, aynısını içimde taşıyordum. Sol elini başının altından kaldırıp bana kollarını açtığında burnumu çekerek kollarının arasına sokuldum. Yüzümü boynuna gömdüm. Göğsüm göğsüne yaslandı. Saçlarımdan öptü beni, yüzünü saçlarıma gömdü.

Endişeyle kasılan bedenim kolları arasına girince büyük bir ölçüde gevşerken Ulaş, yatak ile belim arasında kalan sol kolunu belime sararak sol bileğimi narince kavradı; tam nabzımın olduğu yeri okşarken sağ eli beni sevmekle meşguldü.

“İsmimden nefret edecektim,” diye fısıldadı saçlarımdan üzerine. “Sana ulaşamazsam kendimden nefret edecektim.”

Kalbim titredi. “Sana öyle söylediğim için özür dilerim.” Sesim boğuk ve kısık çıktı. “Seni çok seviyorum.” Kokusu ciğerlerime

dolarken hem hüznün hem de huzur içinde bir uyku bastırdı bedene. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Her şey sensin, çok seviyorum seni," dedi saçlarımın üzerine bir öpücük bırakmadan önce. Kalbim küt küt attı. Sevgisiyle sarmalandım. "Yaşadığın için teşekkür ederim. Gitmediğin için, beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Sessiz kaldık sonra. Konuşacaklar, anlatılacaklar vardı. Bundan doğacak hayal kırıklıkları ve üzüntüler olacaktı fakat yanımda Ulaş vardı, onun yanında da ben olacaktım. Birlikte olduğumuz sürece iyi olacaktık. Üzüldüğünde onu teselli edecektim, babası ile yüzleşirken yanından olacak, kaybettiklerini zamanı geri kazanması için elimden geleni yapacaktım. Döktüğü gözyaşlarının ve omuzlarında taşıdığın vicdan azabının boşunalığının kırıklığını tek tek onaracaktım sevgimle.

Gözyaşları içinde gözlerimi kapattım. O evde ilk kez ateşler içinde kaldığımda, babam beni kurtarmış ama kendisi çıkamamıştı. İkinci kez yanarken Ulaş gelmişti benim için. Onun benimle birlikte yanacağını düşündüğüm anda kalbim buna dayanamamıştı daha fazla. Ama şimdi buradaydım, Ulaş buradaydı ve kalbim bu kez huzurla çarpıyordu.

Çocukluğumuzu yakmışlar, bizi sönmeyeceğimize inandırmışlar. Ama işte buradayız Ulaş. Yandık ama söndük. Aynı düştük belki ama sonunda yine birbirimize döndük.

Sabah 7'de açılan kapının sesiyle zihnim uyandığında ılık güneşin yüzümü ısıttığını hissederken parlak bir sabah olduğunu gözkapaklarımın ardından bile anlayabildim. Bir an nerede olduğumu unutacak oldum ve bu kalbimi korkuyla çarptıracaktı ki karnıma sarılı bir kolun varlığını hissettim. Bana ait olmayan bu kolun

sahibinin nefes alışverişi kulağıma çarpıyor, nefesi kulağıma ~~onu~~ ken kokusu burnuma çalmıyordu. Ulaş'ın varlığına ~~onu~~ ~~yfırmadan~~ inandım. Kolları bana dolanmıştı, sırtımın bir kısmı yatağa ~~bir~~ kısmı onun göğsüne yaslıydı. Kafam ona dönmüştü, yüzüme ~~yak~~ yüzünü hissedebiliyordum. Verdiği nefes yüzüme dağılan ~~yağlarını~~ okşuyordu.

Kirpiklerim titreyerek açıldı yavaşça. Perdelerini ~~sonuna~~ ~~kadar~~ açtığım pencerelerden içeri delici güneş ışığı dağılıyordu odanın içine. Hafifçe gözlerimi kıstım. Yerini bulmak isteyen bir kedi gibi başımı oynattım ve Ulaş'a sokuldum biraz. Sağ elim arkama ~~uzanır~~ gibi uzanmış, elimi Ulaş'ın sağ yanağına yaslamıştım. Sol elim karnım üzerindeki sol elinin üzerindeydi. Kokusu ve kollarıyla sarmalanmıştım. Dokuz senedir uyuduğum en huzurlu uyku olduğunu söylesem abartmış olmaz, yanından dahi geçemezdim. Bir haftadır ise nihayet huzuru bulmuş olarak uyanıyordum.

Odaya giren kişiyi unutmuştum ki hemşire görüş açıma girdiğinde yeni uyanan beynim yeterince erken tepki veremedi. Ulaş'la sarmaş dolaş uzanmış halde birkaç kez gözlerimi kırptım, durumumu fark ederek kulaklarıma kadar kızardım ve telaşla üzerime pikeyi çektim. O sırada karnımdaki sol el beni kendine doğru çekti, diğer el de pikeyi daha çok çekerek beni sakladı. Utandığımı anlayıp beni saklaması kalbimi yumuşattı.

"Günaydın," dediğini işitim Meryem Abla'nın. "Meşhur Ulaş sensin demek."

Yanaklarım gittikçe kızarıırken yerimde kıpırdanmadan edemedim. Ellerimi yanaklarıma yerleştirdim. Ulaş'ın yataktan kalktığını hissettim. Bu beni üzdü biraz. Biraz daha uzanmak istiyordum onunla. Birazcık daha kollarında kalsam olmaz mıydı? Hem uykusuzdu dün, birazcık daha uyumuş olsaydı keşke.

"Günaydın," diye karşılık verdi Ulaş yeni uyanmış sesiyle.

“Kenan Bey burada olacağınızdan bahsetmişti. Sizin için de kahvaltı bırakıyorum. İlaçlarını tok karnına alacak,” diye bilgilendirdi Ulaş’ı.

Ulaş benim yerime de teşekkür etti Meryem Abla’ya. Kapı kapanma sesi gelene kadar orada öylece bekledim. Ardından yüzümdeki örtüyü nazikçe açan Ulaş oldu. Yüzünde huzurlu sakin bir gülümseme vardı bana bakarken. Bana öyle güzel baktı ki salınacağın en tepesinden bırakılmışım gibi mutlu ve derin nefes alma ihtiyacı hissettim. Yüzünde gördüğüm gülümseme kalbimi titretti. Elektriklenerek yüzüme yapışan saçlarımı kenara iterken yanaklarımı iki parmağının tersiyle okşadı.

“Günaydın,” diye mırıldandım utangaçlığımı, onun burada olduğuna inanamayan heyecanım bir çırpıda yenerken.

Başını salladı hafifçe. “Gün nihayet aydın Arya,” dedi hoş pürüzlü bir sesle.

İçim sıcacık oldu, gözlerimi kapattım huzurla. Kalbim sevgiyle attı. Benim de öyleydi. Bir ömür gibi gelen bir ayrılık sonrası sonunda nihayet güneş üzerimize doğmuştu. Onun dingin kişiliği benim içimdeki çalkantıya en iyi gelen şeydi. Onun sakinliği benim endişeli kalbimi de sakinleştiriyor, her şeyin yoluna gireceğine ikna ediyordu beni.

Bir süre sessizce varlığımıza alışmak istiyormuşuz gibi birbirimizin yüzünü sevdik öylece. Onun varlığına ve iyi oluşuna her saniye daha çok şükrettim, daha çok teşekkür ettim. Her şeye rağmen... Ulaş benim en büyük *her şeye rağmen*imdi.

Ulaş alnıma bir öpücük bırakıp kalktı yataktan. Muhtemelen banyoya gidiyordu. Banyoya girene kadar izledim onu. Yüzümde mutlu bir gülümseme, içimde heyecan ve mutlulukla yatakta bir o yana bir bu yana yuvarlandım elimde olmadan. Ulaş’ın yattığı yere yüzüstü uzandığımda kokusu çalındı burnuma. Kalbim küt küt

attı. *Bu hastane babamın olduğuna göre yastık benim mülküm sayılır mı acaba? Bu yastığı almak istiyorum. Benim olsun.*

Ulaş yanımdaydı ama o kadar yetmiyordu ki aklım onun uyuduğu yastıkta kalıyordu. Delilikti bu. Belki de divanelikti.

Doğrulup yatakta heyecanıma ve utancıma yenik düşerek yuvaramamın sonucu karışan saçlarımı parmaklarımla düzelttim. Kısa oldukları için çok karışamıyorlardı zaten. Kısa saçlarım aklıma gelince üzülmemeye gayret ettim. Ulaş'la uyuyup uyandığım, bana gülümsediği ve ona bakabildiğim için çok mutlu hissediyordum. Mutluluğuma hiçbir şeyin gölge düşürmesine izin vermeyecektim. Kökleri bendeydi sonuçta, uzardı saçlarım elbet.

Banyoya girmek için ayağa kalkıp terliklerimi giydiğim sırada Ulaş çıktı. Saçları yüzünü yıkarken ıslanmış, alınına dökülmüşlerdi iyice. Bana doğru yürürken ellerini saçlarından geçirdi rasgele ve bu dağınık görüntü ona o kadar yakıştı ki kalbimi çarptırdı.

Onu gözlerimi kırpmadan öylece ayakta izlerken yanıma kadar geldi ve gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ilgiyle.

"Güzel," dedim gözlerine bakarken. "Sen?"

"Güzel," dedi o da gözlerime bakarak. "Elini yüzünü yıka karnını doyurup ilaçlarını içirelim sana."

Bana bebeğiymişim gibi davranması içimi sıcacık ediyordu her zaman. Gülümsemeden edemedim.

"Elimi yüzümü yıkayayım o zaman," diye mırıldandım gözlerine bakarken.

Yüzümü avuçladığında hafif nemli elleri yanaklarımı ferahlatırken, "Yıka bakalım," dedi halime gülümseyerek.

Ona gülümseyip yanından geçtim ve banyoya ilerledim. Elimini yüzümü yıkayıp uzadığı için kirpiklerime karışan kâhküllerimi iki yana ayırırken aynadaki yansıma baktım dikkatle. Gözümdeki

kanlanma çoktan gitmiş, yüzümdeki morluk yerini hafif sarımsı bir lekeye bırakmıştı. Saçlarım on gündür bu haldeydi ama yine de alışamıyordum. On gündür aynaya bakmamıştım doğru düzgün.

Biraz yamuk olan saçlarımı parmaklarımla taradım. Küçükken kuaföre gitmekten ve saçlarımın kesilmesinden nefret ederdim. Bu yüzden kâhküllerimi babam düzeltir, kesilecekse o keserdi. Başından beri bu yüzden Ulaş'tan istemiştim kâhküllerimi kesmesini, kuaföre gitmek istememiştim. Ben saçlarıma yalnızca babam ve Ulaş dokunsun istiyordum ama saçlarım en büyük zararı çocukluğumun katilinden almıştı.

Gözlerim doldu. Saçlarıma değil yaşadıklarına üzülüyordum daha çok aslında. Bunu kimin ne için yaptığına üzülüyordum. Aklıma geldiğinde o kadar üzülüyordum ki yaşadıklarına, hâlâ hayatta oluşuma sevinemiyordum bazen. Ulaş olmasa yaşamak beni memnun eder miydi onca şeyden sonra emin olamıyordum hiç. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi geliyordu bazen.

Banyonun kapısı önce tıklatılıp ardından hafifçe açıldığında dolan gözlerimi silmek için biraz geç kalmıştım.

"Arya?"

Ulaş'ın meraklı sesi kulağıma dolarken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim alelacele. Fakat görmüştü gözyaşlarımı, kaşları çatılmıştı bu yüzden hafifçe. Ellerim saçlarımdayken ağlamaklı olduğumu görmüştü.

Birkaç adımda yanıma gelirken ıslak ellerimi kuruladım havlu kâğıtla. "Kolumu ıslatmadan yıkaması zor. O yüzden uzun sürdü," diye bahane uydurdum.

Kafasını salladı ama eli uzanıp çeneme dokundu ona bakayım diye. Çeneme dokundu ama yüzümü kaldırmadı. İstemiyorsam yüzüne bakayım diye bile zorlamıyordu beni ve Ulaş'ın inceliği, beni sevişi, şefkari, özeni yaralarımaya merhem gibiydi.

Üzülür diye içimi açmıyordum ama bir açsam o iyileştirir gibi geliyordu.

Onu kırmak istemediğimden çenemi kaldırdım, çok sevdiğim gözlerine baktım. Sol eli saçlarımın ucuna dokundu. Ulaş kalbimin kırık olan yerini gözleriyle buluyor, tam oradan öpüyordu her seferinde.

“Saçlarının hiçbir evresine şahit olamadığım için üzgündüm,” dedi gözlerime bakarak. “Bu sefer her santimine şahit olacağım.”

Bu dediği kalbime öyle dokundu ki sevgisiyle sarsıldı. Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım birer birer kaydı gözlerimden. Birkaç dakika öncesine kadar saçlarımın o kadın tarafından büyük bir nefretle kesilmiş olmasına çok kurgındım ama şimdi Ulaş böyle söylediği için içim sıcacık olmuş, kırık kalbim büyük bir teselli bulmuştu. Benim saçlarım geç uzardı, yani Ulaş yanımda uzun süre kalacaktı. Saçlarımın belime gelmesi otuz seneyi bulurdu belki. Ulaş’la koca bir otuz sene yaşasam, harika olurdu.

Beni sevgi dolu bakışlarıyla izlerken yanağımdan akan yaşı sildi. “Alışamazsan bu uzunluğuna yapay ya da doğal yollarla uzatmanın pek çok yolu var,” dedi ciddiyetle. “Kuaförler yapıyorlar ya hani. Kaynak mı diyorlar ona?”

Gözyaşlarım aktığı halde kıkırdadım bu söylediğine. “Hum,” diye mırıldandım başımı sallayıp. “Öyle diyorlar galiba.”

Gülümsediğim için gülümsedi o da başını sallarken. “Ondan yaptırırız.”

Burnumu çektim. “Kökü bende sonuçta.”

Sol yanağımla okşarken sol gözümü de okşadı nazikçe. “Öyle.”

Sağ elimle gözyaşlarımı sildim onun ellerine yardımcı olmak için. Yüzümü izledi güzel bakışlarıyla. “O kadar güzelsin ki,” dedi derin bir sesle. “Ve bu sadece yüzünle ilgili bir mevzu değil Arya.”

Utandığımı hissettim. Yüzünü eğip alnımın hemen bitimindeki saçlarımdan öptü. Kasılan vücudum sevgisiyle gevşedi, mayıştığını hissettim.

“Kâhküllerimi keselim ilk,” diye mırıldandım. “Söz vermiştin.”

“Keselim,” dedi nefesi tenimi okşarken. “Güzel yüzüne gölge düşmesin.”

Çenemi kaldırıp mutlu bir gülümseme ile baktım ona. Güldüğümü görmek istediğini söylemişti bana dün. Yemin etmiş bunun için. Nasıl esirgerdim ondan? Kötü anılara saplanmak iyi değildi hiçbir zaman. Onları arkamda bırakıp Ulaş'ın elini tutarak arkama bakmadan ilerleyecektim.

Yüzüme bakıp iç çekti. “Işıl ışıl ve bunun gülümsemeyle bir ilgisi var.”

İltifatı beni utandırır da gözlerimi kaçırmadım. Saçlarıma dokunan elini tutup indirirken bir öpücük bıraktım eline ve parmaklarımı geçirdim parmaklarının arasına.

“Hadi karnımızı doyuralım,” dedim kendimi çok daha iyi hissederek.

Yüzündeki hoşnut ifade öyle güzeldi ki derin bir nefes alma isteği uyandırdı içimde. El ele çıktık banyodan. Ulaş, otel odasını anımsatan hastane odamda yemek masasına bırakmıştı kahvaltı tabaklarımızı.

Koltuğa yan yana oturup kahvaltı yaptık. Ulaş her zamanki gibi beni daha çok yemeye teşvik etmekle kalmadı kendi payından da vermeye kalktı ama kabul etmedim. Çok iştahım yoktu ama onun hatırına tabağımdaki her şeyi yemiştim.

Kahvaltı boyunca havadan sudan ve iyi şeylerden bahsetmiştik yalnızca ve normal sohbetimiz o kadar iyi geldi ki bana kendimi daha iyi hissettim. İlaçlarımı da içtim. Ne tür bir tedavi gördüğümünden haberdardı zira. Kulağıma küpe edeceğim bir sürü destekleyici

şeyler söylemişti. O varsa her şeyi başarmışım gibi hissetmekle kalmadım, güçlü olduğuma ve her şeyi atlayabileceğime dair kendime olan güvenim de arttı.

Ulaş'a Elmaşekeri'ni sormuştum. Bana onun iyi olduğunu hatıra bir gece odamda onunla uyuduğunu söylediğinde bu kalbimi teklemişti. Hayalimde canlanan görüntüye içim gitmişti resmen. Nasıl göremezdim bunu? Adil miydi bu şimdi?

Sol yanağımı hemen yanımdaki sağ koluna yasladım. “Şanslı kedi,” diye mırıldandım parlayan gözlerle yüzüne bakarken.

Bu görüntü ona çok güzel görünmüş olacak ki gözbebekleri büyür gibi oldu. İç çekti gözlerime bakarken. Sol elini uzattı, sağ yanağımı okşadı parmaklarının tersiyle.

“Güzel kedi,” dedi gözlerime bakarak.

Bana kedi demesi hoşuma gitti, gülümsedim memnuniyetle ve yanağımı koluna sürttüm. “Miyav.”

Ulaş gözlerini kapatıp kafasını geriye yatırdığında âdemelması ufak bir tepe oluşturdu boğazında.

“Bu kadar tatlılık fazla değil mi bir bünyeye?” diye mırıldandı.

Yanaklarım ısındı. “Bana kedi diyen sendin.”

Gözlerini açıp bana çevirdi başını. Saçları anında alnına döküldüler. “Tatlısın dediğimde de seni yiyeyim o zaman?”

Bunu söylerken o kadar ciddi bir ifadesi vardı ki utansam da gülümsetti bu beni. Sanki gerçekten yiyecekti beni.

“Yiyemezsin,” diye meydan okudum onunla böyle atışmak hoşuna gittiği için. “Sen tatlı sevmiyorsun ki.”

“Kim diyor bunu?” diye sordu hafifçe yüzüme eğilerek. “Seni seviyorum ya?”

Kalbimin genişlediğini hissettim. Daha çok sokuldum ona, yanaklarım ısınsa da çekinmedim ona onu sevdiğimi söyleyecek olmaktan. Gözlerine baktım sevgiyle. “Ben de seni çok seviyorum.”

Kafasını soluna doğru yatırıp yanağıma uzandığında beni öpecek sandım ama yanağıma ufak bir ısırık bıraktığında hem şaşırdım hem de elimde olmadan güldürdü bu beni. O düz ifadesiyle ısırılmıştı beni ve çok sevimliydi bunu yaparken. Ardından ısırdığı yeri öperek geri çekildi ve gülen yüzüme baktı.

Beni ısırması tüm utangaçlığımı unutturdu bana. Mutlu bir kedi gibiydim. Gülümseyebiliyordum yalnızca. İçim içime sığmıyordu. Keşke ben de onu yiyebilseydim.

Isırdığı yanağıma okşarken derin bir nefes aldı. “Tek bir gün ver bana,” dedi usulca. Dikkatimi verdim ona ne demek istediğini anlamayarak.

“Her şeyi konuşacağımız tek bir gün. İçimizi dökeceğimiz tek bir günümüz olsun. Sonra kendi ellerimle toplayacağım tüm kırıklarını, söz veriyorum.”

Kırgınlıklarımı, yaşadıklarımızı ve tüm boşuna yaşananları ona anlatmamı, tüm acılarımı ona dökmemi istiyordu benden. İzi kalmasın, geçmiş yine kâbus olup peşime düşmesin diye istiyordu. *Çünkü yaslar böyledir, hakkıyla tutmazsanız hep sizinle gelir.*

Ulaş acımı dile getirmemi istiyordu. Zoraki gülümsemelerimi değil, ağlayışımı da görmek istiyordu. Kollarında ağlamamı, beni teselli etmeyi istiyordu. İyileşebileyim diye içimden söküp atmamı istiyordu. Gözlerim dolarken başımı salladım kabul ederek.

“Ben de,” dedim fısıltıyla. “Ben de seni toplarım.” Yanağında gezindi parmaklarım. “Her şeyini anlat bana olur mu?” Burukça gülümsedim. “Ağlarsak da birlikte, gülersek de birlikte. Ancak öyle anlatırım.”

Bana, buruk bile olsa güzel bir gülümseme verdi. Hafif bir baş sallamasıyla onayladı beni.

Biz çok şey kaybetmiştik belki ama katilimiz de bir şey kazanmış değildi. O da kaybetmişti. O da sahip olduklarını, sahip olduğunu

sandıklarını ve en önemlisi o zehirli aklını kaybetmişti. Bitmişti. Artık sebebimiz olamayacaktı. Sonuçlarımızla hesaplaşacak ve yeni hayatımıza devam edecektik. Artık o kadın bize ulaşamayacaktı. Bunun için ne aklı ne de gücü vardı.

O kadın artık ne Soykan'dı ne de Kaya. Kocasını ondan boşanmış, Hamit Kaya, yani dedem, onu evlatlıktan reddetmişti. Anneme sahip çıkmayan dedem, annemin asıl katili olan dedem, sonunda gerçekleri görmüş. *Bunca zaman gerçeklere körmüş, gözlerinin açılması üç ölüm, elli sene sürmüştü. Şimdi gerçeği gördü. Sebepler sonuçlara bölündü ve benim annemi o kadın değil, aslında babası öldürdü...*

Seni çok seviyorum annecim. Keşke, sana daha çok anne diyebilseydim. Keşke daha çok mutlu bir ailen olabilseydi. Üzgünüm. Üzgünüm. Ama bir gün, mutlaka, tekrar bir araya geleceğiz. O zaman ayrılmayacağız hiç. Sizinle Ulaş'ı tanıştırmayı çok istiyorum. Ama onunla, bu dünyada biraz daha yaşamak istiyorum. Birazcık daha yalnızca. Bir gün mutlaka beraber olacağız...

Esra'nın benim için hazırlayıp Kenan Amca'yla yolladığı kıyafetlerimi giydim banyoda. O, çıkış işlemlerimle ilgileniyor, Ulaş ise yatağa oturmuş beni bekliyordu. Yavaş adımlarla ona ilerlerken kollarımı boynuna sarma isteğiyle dolmuştum yine. Ona sarılıp başımı omzuna yaslamak ve çok uzun bir süre orada kalmak istiyordum. Bencil bir istekle sürekli yanında olmak, ona sarılmak, ona dokunmak ve onu öpmek istiyordum. Ve bu his, Ulaş'ı sıkboğaz edebileceğim ya da onu sıkabileceğim endişesini de beraberinde getirmişti, bunu hiç istemezdim.

"Ne düşünüyorsun öyle uzakta?" diye sordu Ulaş elini bana uzatıp.

Birkaç adım uzağında dikilmiş düşünceli gözlerle onu izliyordum, çok uzak değildim halbuki ama bu uzaklık onun da hoşuna gitmemiş olacak ki ona yaklaşıyım diye elini uzatmıştı bana. Elini tuttum. Beni nazikçe kendisine çekti, bacaklarının arasına girerek yaklaştım ona. Elimi omzuna bıraktı, onun elleri de belime yerleşti zarifçe. Kafamdakileri saklamayı ve içinden çıkamayacağım şeylerle baş başa kalmayı sevmiyordum. Hem Ulaş ona anlatmamı istemişti. Sormazsam nereden bilecektim?

“Şey,” diye mırıldandım yatakta oturduğu için benimle aynı hizada olan yüzünü incelerken. Dikkatle beni dinliyordu. “Bir keresinde bana senden çekinmemem gerektiğini söylemiştin,” diye hatırlattım ona.

Başını salladı dudaklarını diliyle ıslatırken. O sırada beni biraz daha kendisine çekmişti aramızdaki mesafeden hoşlanmamış gibi. Belki de Ulaş’ta da benim hissettiğim histen vardı ama benim çekingenliğimden ötürü rahat hareket edemiyordu. Ben ne kadar yakınlaşırsam, Ulaş bana o kadar yakınlaşabiliyordu çünkü.

Sağ elimi de omzuna koyduğum sırada dün akşam beni öpüşünü hatırladım bir an ve bu yanaklarımın ısınmasına sebep oldu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu gözlerime bakarken. “Utandın.”

Utançla gözlerimi kaçırdım ve hızlıca başımı iki yana salladım. “Öyle değil,” dedim ama gözlerimi gözlerine iliştiirmemeyim diye çabalarken gidip dudaklarına baktım.

Gülümsüyordu. Dudakları çok güzeldi, biliyor muydu ki acaba bunu? Onların telaffuz ettiği her kelime de çok güzeldi. Her şeyi çok güzeldi. Yanaklarım ısındığı için gözlerimi beyaz gömleğinin yakarının açıkta bıraktığı köprücük kemiklerinin birleştiği hafif çukurda gezdirdim ama gözlerini çok özledim. Bu yüzden gözlerine baktım dayanamayarak. Dikkatle beni izliyordu.

“Seni kaybetmekle yüzleştikten sonra ya bir daha göremezsem hissinden kurtulamıyorum,” diye mırıldandım gözlerine bakarken. “Ve bu da sürekli yanında olup seni sevmek isteği uyandırıyor içimde. Sevmek derken... dokunarak sevmekten bahsediyorum...” Yanaklarımın daha çok yandığını hissettim ama gözlerimi kaçırmayacaktım. “Bu his hep vardı içimde ama çekindiğimden kendimi dizginleyebiliyordum. Şimdi...”

“Ama şimdi?” diye sordu tatlı bir sesle.

Kulaklarıma kadar kızardığıma emindim. “Ama şimdi utansam bile yapmak istiyorum.”

Sol omzu üzerindeki elimi tutup avcumu yanağına yasladı. Gözleri benim üzerimdeydi, doğrudan yüzüme baktı. Bana nasıl böyle bakabiliyordu? Ben de ona bakarken böyle mi gözüküyordum? Bu kadar güzel miydim?

“Bana dokunmak için benden izin mi istiyorsun Arya?”

Ulaş’ın böyle bir şeye kızmayacağını ya da karşı çıkmayacağını biliyordum elbette. Benim merak ettiğim asıl konu bunun ölçüsüydü.

Başımı iki yana salladım yavaşça. “Seni bunaltmaktan çekiniyorum. Ya sıkarsam seni?”

Bu komik bir şeymiş gibi gülümsedi bana hafifçe. “Bunu yapabilmen, istesen bile mümkün değil Arya.”

Yüzündeki elimin parmaklarını yanağında gezdirdim istemsizce. “Sürekli dokunulmasından hoşlanmazsın belki diye düşündüm. Yani olabilir sonuçta, kişisel alan diye de bir şey var.”

Her kelimem hoşuna gitmişçesine gülümsedi bana. Bana derin derin baktığında içim gıcıklanıyor gibi hissediyordum. Kelebekler uçuyordu sanki midemde.

Ulaş, eskiden ulaşılmaz gelirdi. Bu yüzden şimdi canım istediğimde ona dokunup sarılabiliyor olmak garip geliyordu.

Sevgiliydik ama bu hisse alıacak kadar çok vakit geçirmemiştik birlikte henüz. O ilk adımı atıp beni öptükten hemen sonra işler çok karışmıştı.

“Sen yarama dokunsan ben elini üzerinden çekmem,” dedi gözlerimin içine bakarak. Kalbim yine hızla çarptı göğsüme. “Bana karşı açgözlü olmanda sorun yok Arya. Ben senden daha büyük bir oburum.”

Yüzüme bir gülümseme bulaşırken iç çeker gibi nefes alıp yüzünü ellerim arasına aldım ve alnını öptüm. Sonra sağ yanağına da bir öpücük bırakıp utanarak kollarımı boynuna sardım. Yüzümü boynuna sakladım. Nasıl kalbimi hızlandıracak şeyleri böyle kolayca dile getirirdi? Gazi sayılırdım ben kalbimden, hep onu vurmak adil miydi?

Ulaş'ın kolları beni sarmalarken kolları arasına yerleştim iyice. Kaburgamın sızısı onun göğsüne yaslandığımda geçiyordu. *Normal miydi bu?*

Ona öylece sarılırken derin bir nefes aldım. Omzunda dinlendim, kokusu burnuma dolarken huzuru hissettim. Endişeyle titreyen ruhum huzurla dalgalandı bedenimde.

“Canın yanmıyor mu sarılınca?”

Nefesi saçlarımın kapatamadığı enseme çarpıyordu ve sesi yakından geliyordu. Ona bu şekilde sarılmayı fazlaca sevmiştim. Üstelik Ulaş kendimi dizginleyebileceğim hiçbir sınır koymamıştı bana. Onu sevgim gibi sınırsız sevebilirim demekti bu.

Yanağıma sol omzuna yasladım. “Sana sarılınca acım geçiyor,” diye mırıldandım dudaklarım tenine çarparken ensesindeki saçlarında parmaklarımı gezdiriyordum. “Böyle sarılmayı sevdim.”

Dudaklarını omzumda hissettiğimde içim hem sıcak oldu hem de Ulaş'ın üzüldüğünü bildiğim için kırıldım biraz.

“Seni hep kollarımın arasında istedim,” diye fısıldadı dudakları omzuma yaslıyken. “Hep burada olmak istedim.” Buradan kaştı

öptüğü yerdı, kalbimden bahsediyordu. “Buraya layık olmak istedim.”

“Öylesin,” diye mırıldandım saçlarını okşarken. “Kalbim tıka basa seninle dolu.”

Kafasını geriye çektiğinde yanağımı omzundan kaldırdım ve yüzüne baktım. Yüzü, yüzüme çok yakındı. Güzel kahverengi gözlerine içim giderek hüznle baktım.

“Bensem içerideki nasıl ihanet ettim kendime?” diye sordu kırılganlıkla. Kalbimden bahsediyordu. Sağ eli sol kaburgalarımaya yaslandı varla yok arası. Başparmağı tişörtüm üzerinden kaburgalarımı okşadı. “Göğsüne baskı uyguladığım her saniye kollarım iki yerden kırılırsın istedim.”

Kalbim durup kollarına bir ölü gibi yığıldığım anı hafızasından hiç silemeyeceğini biliyordum ve bu beni kahrediyordu içten içe.

“Aşk olsun,” diye sitem ettim. “Nasıl öyle söylersin?” Gözlerim doldu tekrar. “Kolların Ulaş... Arasına girmek için heves ettiğim kolların, tutmak için dua ettiğim ellerin olmasaydı ben burada olmayacaktım. Söyleme öyle şeyler bir daha. Benim kalbim şu an senin sayende atıyor.” Kaburgamdaki elini yukarı çıkarıp göğsüme yasladım. “Hissetmiyor musun? Neden bunu görmüyorsun?”

“Görüyorum,” diye karşı çıktı. “Biliyorum.”

“Lütfen,” diye rica ettim. “Bir kere benimle aynı pencereden baksan olmaz mı?” Ona sokuldum biraz daha, yanaklarını okşadım hüznle. “Kendini elinde olmayan şeyler için üzmesen olmaz mı canımın içi? Kendini çok sevsen benim seni sevdiğim gibi olmaz mı?”

Yine içi gidiyormuş gibi derin bir nefes aldı ve alnını alnıma yaslarırken gözlerini kapattı. Yutkundu. “Avuçlarımda kalan hissi değil ama ellerimi seviyorum ben de Arya,” dedi. “Seni bana geri getirdiler.”

Başımı salladım hafifçe ve bu kez utanmadan dudaklarımı sağ gözüne bastırdım. “Olur da kaburgalarındaki ağrı için suçlarsan kendini, ben de benden sakladığını bildiğim her bir yanık izi için ağlamaya başlarım.”

Tehdit etmek değildi amacım ama bu onu gülümsetti hafifçe, gözlerini açıp gözlerime baktı. “Tehdit mi ediyorsun beni?”

“Hım,” diye mırıldandım üzgün ve kızgın bir ifadeyle.

“Kızma,” dedi yüz ifadem onu daha çok gülümsetirken. “Canımın içi.”

Beni taklit etmesi beni o kadar hızlı yumuşattı ki çatık kaşlarım gevşedi hemen. “Ama öyle dersen ben sana kızamam,” diye söylendim.

Bu daha da çok gülümsetti onu ve kalbim bir kelebeğin kanatları gibi attı göğüs kafesimde. Bence ben göğüs kafesimde kalp değil iki avuç kelebek taşıyordum. Ulaş’ın iki avcu kadar.

“Kızma bana,” dedi burnunu tenime sürttüğünde.

“Kızmadım,” dedim hemen ikna olmakla kalmayıp geri adım da atarak.

Derin bir nefes aldı yine. “Çok fazla,” dedi kendi kendine konuşur gibi. “Çok.”

“Ne çok?” diye sordum merak ederek.

“Sen,” diye fısıldadı. “İçimde kapladığın yer. Sana olan hislerim, gülümseyişlerin Arya... Çok fazla.”

“Ama öyle dersen,” diye mırıldandım utanarak.

“Öyle derim.”

Kalbimin büyüdüğünü hissettim. “Seni daha ne kadar sevebilirim bilmiyorum Ulaş,” diye fısıldadım gözlerim kapalı yüzümü yüzüne yaslar ken.

“İşte aynı pencereden baktığımız bir nokta,” dedi. “Üzerinde durduğumuz aynı nokta.”

“Seni seviyorum... Çok fazla.”

“Ben de çok fazla,” dedi o da.

İçimde yine salıncağın en tepesine çıkmışım gibi bir heyecan ve derin nefes alma isteği oluştu. Derin bir nefes aldım. Ulaş'ın tanıdık kokusu dolarken ciğerlerime huzurla doldu içim. “*Bir insana bir insan herhalde yeterdi...*” demiş Sabahattin Ali. Dahası vardı. Bir insan bir insana ev olurdu. Ulaş Tütüncü benim evimdi. Benim saklandığım, benim kaçmak istediğim yerdi; uykularım, sevinçlerim, ağlamalarım ve tüm bunlara şahitlik edendi. Ulaş Tütüncü, evinden uzun bir süre uzakta kalmış ve onun iki kez yanışını görmüş olan bana yuva hissini yaşatan kişiydi.

Kapının açıldığını duyduğumuzda irkildim bir an. En ufak ses-ten bile ürker olmuştum ve Ulaş bunun farkındaydı. Nazıkçe kolu-mu okşadı ve geri çekildi hafiften. Ben de geri çekildim ve aramıza birkaç adımlık mesafe koyacak şekilde uzaklaştım ondan. Kenan Amca gelmiş olmalıydı ve benim yanaklarım muhtemelen al aldı.

“Hazır mıyız?” diye sordu Kenan Amca ufak koridordan karşı-mıza çıkar çıkmaz.

Başımı salladım gözlerimi kaçırarak. Ulaş da ayağa kalkarken, “Çıkalım,” diyerek onayladı.

Sonra çekinmeden sol elimi sağ elinin içine aldığında kalbim gümbürdüyordu âdeta göğüs kafesimde. Kenan Amca sevgili olduğumuzu zaten biliyordu ve bence bir insanın sevdiği birinin elini tutması utanılacak bir şey değildi. İnsanın sevgisini göstermesi de söylemesi de utanılacak bir şey değildi. Ama ben utangaç biriydim, kulaklarıma kadar kızarmama sebep oldu bu. Babam gibiydi Kenan Amca, ayıp oluyor muydu?

Birlikte odanın dışına yürüdük. Odanın önünde Egemen ve Hasan ile karşılaştık. Bize başlarıyla selam verdiler, ikisi de bana gülümsediler hafiften.

* Sabahattin Ali, *Kürk Mantolu Madonna* (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2018).

“Sağ olun her şey için,” dedi Ulaş, Egemen ve Hasan’a minnettarlıkla. “Helal edin hakkınızı.”

“Helal olsun kardeşim,” dedi Egemen, hafifçe Ulaş’ın sol koluna vurarak.

Hasan ona gülümsedi ve beline vurdu dostça. “Ne demek kardeşim. Çok sevindim her şeyin yoluna girmesine.”

“Her şey için teşekkürler,” dedim ben de ikisi üzerinde gözlerini gezdirirken.

“Ne demek,” diye cevapladı Hasan beni. “Dikkat et kendine.”

Başımı salladım hafifçe.

“İyi bakın birbirinize,” dedi Egemen gülümseyerek. Sonra Ulaş’a baktı. “Haberleşiriz yine, bu akşam döneriz herhalde biz Ankara’ya.”

Kafasını salladı Ulaş. “Akşam uğrayın, haberleşelim.”

Onayladılar. Birbirlerinin kollarına dostça vurdular ve sonra görüşmek üzere ayrıldılar. Onları arkamızda bırakarak ayrıldık hastaneden. Yola çıktığımızda arabaya bindiğimiz için gerilmiştim istemsizce ama Ulaş yanımdaydı. Kenan Amca da buradaydı.

“Ever,” dedi Kenan Amca rahatlamış gibi. Gözlerini yüzümde gezdirdi. “Geçmiş olsun tekrar Arya’m.”

“Teşekkürler,” deyip gülümsedim.

Kenan Amca çok yorgun ama bir o kadar da rahatlamış gözü-küyordu. “Ne yapmak istiyorsun şimdi?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Nerede kalmak istiyorsun? Beşiktaş’taki müstakil evi temizlettim, istersen oraya geçebilirsiniz. Güvenlikli. Hastaneye de yakın, psikiyatriste giderken sıkıntı yaşamazsın.”

Hastaneye yattığımdan beri aldığım psikolojik desteğe devam edecektim bir süre. Bunun gerekli ve normal olduğunun, bana iyi geleceğinin farkındaydım. Vücudum hastalandığında nasıl tedavi görüyorsam ruhum sancıdığına da doktora gitmeliydim ve öyle

yapacaktım. İyi olmak istiyordum, tek başıma bunu atlatmama ya da geçmesini beklememe gerek yoktu. Destek almakta bir sorun yoktu ve destek almanın güçsüzlükle de bir ilgisi yoktu. Kendim için en iyisini yapacaktım.

Ev konusunda ise balkonu Galata'ya bakan, kapısı Ulaş'a açılan küçük evimden ayrılmak istemiyordum hiç. Ben normal, sıradan bir hayat istiyordum. O kadının sevdiğim şeyleri elimden almasına izin vermek istemiyordum daha fazla. O ufak evde mutluydum. Hem beni rica edersem hastaneye götürebilecek bir sevgilim vardı, uzaklık çok önemli değildi bence.

"Kendi evimde kalmak istiyorum." Gözlerimi Ulaş'a çevirdim, sakince beni izliyordu. "Kendi evimde daha iyi olurum," dedim gözlerimi Kenan Amca'ya çevirip. "Kliniğe gidip gelirken sorun yaşamam merak etme."

"Ben ilgileneceğim," dedi Ulaş Kenan Amca'yı rahatlatmak ister gibi. "Merak etme."

Kenan Amca kararına saygı duydu. "İkinci plan olarak seni te-dirgin ya da rahatsız etmeyecek bir güvenlik ayarlamıştım."

Başımı salladım yavaşça. İyi bir fikirdi bu. Genel olarak endişeli hissediyordum, güvende olursam daha iyi gelirdi bana.

Ev konusu da halledince araba Beyoğlu'na doğru ilerlemeye başladı ve havadan sudan konuştuk. Ulaş ve Kenan Amca sohbet ediyordu, ben yokken samimiyetlerini ilerletmişlerdi belli ki. Bu beni burukça gülümsetmişti. Levent Amca, babam, Yiğit Amca ve Kenan Amca çok yakın arkadaşlardı. Aslında ben, Ulaş, Savaş Ağabey ve Eren iç içe büyümüş olmalıydık. Fakat şimdi bir tek Levent Amca kalmıştı Kenan Amca'nın arkadaşlarından geriye ve bu durum onun için de alışılması, kabullenilmesi zor olmalıydı. Konuşup bir orta yol bulduklarını tahmin ediyordum zira Kenan Amca,

Levent Amca'nın avukatlığını da yapmıştı ve anladığım kadarıyla kendisiyle de bizzat ilgileniyordu benimle olduğu gibi.

Ulaş, babası hakkındaki gerçekleri ve şu an nerede olduğunu şüphesiz biliyordu artık. Fakat Kenan Amca'ya babasını hiç sormamıştı. Benden mi çekiniyordu yoksa kendisinden mi emin değildim ama merak ettiğini biliyordum içten içe. Kalbini biliyordum onun çünkü.

"Levent Amca nasıl?" diye soran ben oldum. Bu, Ulaş'ı gerdi. Gerildiğini omzuma dokunan omzundan anladım ve bu tepki içimi ezdi. Babasıyla konuşmadığını tahmin ediyordum ama bu artık bir gerçektir. Babasıyla konuşamamıştı belli ki henüz. Bacağı üzerindeki elinin üzerine elimi sakince koyarken gözlerimi Kenan Amca'dan uzaklaştırmadım.

"Onu görebilirim artık değil mi?"

Onun da yaralandığını ama durumunun iyi olduğunu biliyordum yalnızca. Bu yüzden onu görmek istiyordum. Ulaş'ın da onu görmek istediğini bilmesini istiyordum. Onu görmek isteyen ben olursam bir bahanesi olurdu. Ona bir bahane uydurmak istiyordum çünkü o gidemezdi, biliyordum. Tanıyordum onu. Onun kelimelerle arası çok iyiydi ama gönül bağı olduğu kişiye olan mahcubiyetlerini omuzdan atmakta çok zorlanıyordu. Yanında olacaktım. İsterse o yükü onun için ben kaldıracaktım.

"Elbette," dedi Kenan Amca bu sorumdan çok memnun olduğu gözlerinden belliydi. "O da seni merak ediyordu. Bir buluşma şart zaten, en uygun şekilde ayarlarız. Hele bir sindirsin herkes," derken gözleri Ulaş'a iliştirdi birkaç saniyelikliğine.

Ulaş hiçbir şey söylemedi, dinledi yalnızca. Kenan Amca gözlerini ikimiz üzerinde gezdirdi.

"Detaylar henüz belli değil ama şirkette olağanüstü toplantı düzenlenecek en yakın zamanda. Levent'in üzerindeki şüpheler

düştüğü için hisselerindeki ipotek kaldırılacak ve kurul toplanacak.”

Başımı sallayarak onayladım onu. Levent Amca aklandığı için eski konumuna geçecekti muhtemelen. Zira bunu çok isterdim. Elinden alınan dokuz seneyi telafi edemezdi belki hiçbir şey ama en azından eski hayatına geri dönebilmesini her şeyden çok isterdim. Ulaş ile kaybettikleri dokuz seneyi telafi etmelerini çok isterdim.

“Katılmayı isterim,” dedim orada olmayı ve söz hakkımı kullanmayı isteyerek.

Bu şirketin anlamı artık benim için çok daha büyüktü. Annem ve babamın vizyonlarını tam anlamıyla anlamak, benimsemek ve onların yolunda ilerlemek istiyordum. Üstelik Levent Amca için de önemli bir olaydı bu, yanında olup destek olmak isterdim.

Kenan Amca bundan memnun, gülümsedi bana. “Haberleşiriz sık sık.”

Onayladım onu. Ulaş konuyla ilgili tek bir kelime dahi etmedi. Bizi dinledi yalnızca. Başparmağı yavaşça elimi okşuyordu.

Araba sokağın başında durdu, VIP aracın kapısı açıldığında Ulaş indi ilk. İnmemeye yardımcı olmak için elini uzattı bana. Uzattığı elini tutarak indim arabadan. Ellerimiz ayrılmadı. Kenan Amca, Levent Amca’nın yanına uğrayacağını söylediği için onunla vedalaştık. Arabanın arkasından el sallayıp sevdiğim adama çevirdim gözlerimi.

Onun güzel gözleri de benim üzerimdeydi. Düşünceli düşünceli bakıyordu yüzüme. Biliyordum neden öyle baktığını.

“Baban ile konuşmadın değil mi?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“Konuşmadım,” dedi kafasını sallarken.

“Savaş Abi peki? Annen?”

Derin bir nefes aldı. “Savaş, babamla...” deyip duraksadı bir an.

Baba dediğini fark etmişti. Dokuz sene sonra ağabeyi ile babasını aynı cümlede geçirdiğini fark etmişti belki de. Kırıcı bir duraksayıtı bu. İçimi yaktı, kavurdu. Dokuz senenin sonunda nihayet suçlamadan baba diyebiliyordu.

Hafifçe gülümsedim duygulanarak. Elimi yüzüne uzattım, hafifçe başımı salladım. "Senin bir baban var Ulaş." Gözlerim doldu. "Senin iyi ki bir baban var."

Gözleri parladı fakat bu neşeden çok uzaktı. Gözleri nemlendiği için parlıyordu. Gözbebeklerinin içerisinde babasına kırılan o çocuğun ağlayan resmini görüyordum, bu canımı çok acıttı. Gözlerini kaçırdı gözlerimden.

"Şimdi değil," dedi itiraz ederek. "Bizimkiler bekliyor şimdi. Baş başa kaldığımızda her şeyi konuşalım. Ama şimdi değil."

Bu kaçıışı üzdü beni ama üstelemedim. Kaçıp geldiği kişi ben olduğum sürece sorun değildi, ben onu göğüs kafesimde sakladım.

"Eve gidelim o zaman," dedim buruk bir gülümsemeyle.

Gülümsememe baktı. Elini uzattı, dudaklarımı okşadı. "Ev sensin," dedi gözlerimin içine bakarak. Eğildi ve kâhküllerim üzerinden alnımı öptü. "Ev senin kaburgalarının içi. Evim, kırk beş santimlik bir omuz genişliğinde, beş santimlik bir gülüşte saklı."

Bunca sevilme bir insanı bu denli yaşatır mıydı? Yaşatıyordu işte. Sıkışmış hissederken bu kadar ferahlatır mıydı? Ruhum salınıyordu işte. Ulaş yalnızca kelimeleriyle yapıyordu bunu. Söylediği her kelime şifanın güvencesi, dokunuşları ve öpmeleri ise şifanın ta kendisiydi.

"Benim için de öyle," dedim kalbim göğüs kafesime şiddetle çarparken. "Sen de benim evimsin."

El ele, özlediğim apartmanımıza doğru yürüdük. "Eren de burada mı?" diye sordum. Onu kaç gündür görmemiştim. Beni ziyaret de gelmemişti. En azından Kenan Amca beni almaya geldiğinde gelir diye düşünmüştüm ama hâlâ ortalıkta yoktu.

Ulaş'ın da gözlerinin bana çevrildiğini hissettim. Kafasını yavaşça iki yana salladı. Endişelenecek oldum onun için ama Ulaş'ın yüz ifadesi sakindi.

“Japonya'ya gitti.”

Kaşlarımı çattım hafiften. “Beni görmeden mi?” dedim biraz kırılarak.

“Annesini görmeye gitti,” dedi üzgün gözlerime bakarken beni teselli etmek ister gibi. Ardından sol eliyle ceketinin iç cebinden bir kutu çıkarıp bana uzattı. “Bunu da sana bıraktı.”

Uzattığı kadife kutuya uzanırken üzgün bir ifadem vardı yine de yüzümde. “En azından beni görebilirdi,” diye söylendim.

Onunla ağabey kardeş gibi olmuştuk kısa bir süre içinde ve beni görmeden gitmiş olmasına kırılmıştım biraz, inkâr edemezdim. Hayatımı Ulaş'a olduğu kadar Eren'e de borçluydum. O bileklik sayesinde beni bulmuşlardı ve ben bunun için ona bir teşekkür bile edememiştim.

Kutuyu açmak için elini bırakmak durumunda kaldığımda Ulaş saçlarıma dokundu. “Her şeyin bittiğini ilk annesine söylemek istedi,” dedi yumuşak bir sesle. “Geri gelecektir.”

Gözlerine baktım o öyle söyleyince. Bu isteğine kırılamazdım. Ben de hayatımda bir gelişme olduğunda ilk anneme anlatmak isterdim yaşıyor olsaydı.

“Geri gelir değil mi?”

Onayladı beni. “Gelecek,” dedi emin bir sesle. “Yapacak çok işi var daha.”

Ne işi vardı bilmiyordum ama geri dönecek olması rahatlatmıştı beni. Ben artık sevdiğim kimseyi özlemek istemiyordum.

Kadife kutuyu açtığımda beni bir bileklik karşıladı yine. İlk verdiğinden farklı olarak üzerinde bir sürü çiçek olan zarif bir bileklik vardı. Burnumun direğinin sızladığını hissettim. İçinde ufak bir

kart vardı. El yazısıyla yazılmıştı ve kötü bir el yazısı oluşu gülümsetti beni.

Aaaaaah. Her şey bitti ha?

Arya, küçük zeki kız kardeşim, kutlarım. Kendi hayatını kendin kurtardın.

O bilekliği fark ettiğin ve artık iyi olduğun için teşekkür ederim. Anneme gidiyorum ve seni görmediğim için bana kızma diye sana bu bilekliği bırakıyorum.

Bu kez çöpten bulmadım. Aksine, çalmak durumunda kaldım. Epey pahalı bir şey bu.

Bu kez bunu öylece kafana göre fırlatamazsın, zira gerek de kalmayacak.

Güzelce kullan. Bir gözüüm hep üzerinde olacak.

"Oji-san" desen bile sana kızmayacak olan ağabeyin Eren...

Yazdığı not kalbimi sıcacık ederken akan burnumu çektim, nemlenen gözlerimi kuruladım. Beni o kadar iyi tanıyordu ki ona kızacağımı bildiğinden notuna da eklemeyi unutmamıştı.

"Takar mısın?" diye rica ettim Ulaş'a.

Ulaş, bilekliği sağ bileğime taktı ve bunu yaparken nabzımı okşadı. Sonra da elimin üzerine ufak bir öpücük bıraktı. İçim gitti bu hareketine. Ellerimiz tekrar birleşti.

"Geri gelecek," diye teselli etti beni. "Birlikte yapacak işimiz var."

Meraklı gözlerimi ona çevirdim. "Ne işiniz var?"

Gülümsedi. "Geldiğinde anlatır sana. Toplantıda o da olacaktır. O da hissedar sonuçta."

* Japoncada "oni-san" ağabey; "oji-san" ise amca anlamına gelir. Burada Arya Eren'e, satışmak adına yaşımdan ötürü kelime şakası yapıyor ve "ağabey" demek yerine "amca" kelimesini kullanıyor.

Başımı salladım, haklıydı.

“Sen peki?” diye sordum oturduğumuz binaya ilerlerken. “Sen de hissedarsın değil mi?”

Başıyla onayladı. “Biliyor muydun?”

“Tahmin etmesi zor değil. Benim küçüklüğümden beri var hissem. Eren’in de öyle. Levent Amca da bizim babalarımız gibi sana ve Savaş Abi’ye hisselerinden vermiş olmalı.”

Onayladı beni. Hisselerine yönelik hiçbir şey yapmıyor olmalıydı dokuz senedir. Banka hesabında kimbilir ne kadar parası vardı dokunmadığı.

Apartmanın önündeki birkaç basamağı da çıkıp ağır kapının önünde durduğumuzda heyecanlandım. Bir daha eve hiç dönemeyeceğim sanmıştım ama işte şimdi buradaydım. Ağır kapımızı bile özlemiştim. Ellerimi ısınan demir kapıya yasladım.

“Birlikte açalım mı?” diye sordum çenemi kaldırıp Ulaş’a baktım.

Anahtarı sol eliyle yuvasına soktu, sağ elini elimin yanına yasladı ve üzerime eğilmişken saçlarıma bir öpücük bıraktı. “Açalım.”

Gülümsedim mutlulukla. “Seninle bir sürü kapı açmak istiyorum,” diye mırıldandım. “Bir sürü kapı açalım, hepsinden birlikte geçelim.”

“Açalım,” diye onayladı beni. “Her şeyi birlikte halledelim.”

Başımı salladım hevesle. İçim içime sığmazken aynı anda itip kapıyı açtık. Birlikte içeri girdik. Derin bir nefes aldım omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi. O an yeni hayatımın kapısından içeri girmiştim sanki. Tüm kötülükler kapının dışında kalacaktı.

“Eve gelmek güzel,” diye mırıldandım. İyi ki bir kez daha onunla eve dönebiliyordum.

Ulaş elimden tutarak beni merdivenlerden çıkardı. Kapımın önüne geldiğimizde kalp atışlarım iyice hız kazanmıştı mutluktan. Ağlayacaktım neredeyse.

Ulaş, kapımı çaldı ve gözlerini bana çevirip, “Eve hoş geldin,” dedi.

Gözlerim buğulanırken ona kocaman gülümsedim. Kapıyı açıldığında Esra’yla göz göze gelince ağlamaklı oldum. Hemen yanımda da Deniz’i, arkalarında Bahadır’ı, Argun’u ve Kutay’ı gördüm.

“Eve hoş geldin,” dediler hep bir ağızdan.

Dolu gözlerim ve bir yanımda Ulaş’la içeri girdim. Hepsi bir yandan halimi hatırlımı sorarken Esra beni gördüğü an dolan gözleriyle bir adım öne çıktı.

“Sarılabilir miyim?” diye sordu titrek kısık bir sesle.

Başımı salladım ağlamak üzere olan bir ifadeyle. İkimiz de ileri bir adım attık ve kollarımızı birbirimize sardık. İkimiz de birbirimize sarıldığımız an sessizce ağlamaya başladık.

“İyi ki geldin,” dedi Esra boğuk bir sesle. “İyi ki bize geri göndün.”

“Hım,” diye mırıldandım ağlarken. “Teşekkür ederim.”

Deniz de ağlayarak bize sarıldığında kalbim hüzne boğuldu. Biz birbirimize sarılmış ağlarken arkamdaki Ulaş’ın varlığını, saçlarımdaki, kolumdaki ve omzumdaki teselli edici üç farklı eli hissettim. Evde beni bekleyen bu beş kişi benim için bir dünya dolusu insan demekti.

“Hoş buldum,” dedim ağlayarak. “Geri dönebildiğim için çok mutluyum. Teşekkür ederim.”

Esra ve Deniz benden ayrıldılar, onların da yüzü kızarmıştı ağladıkları için. Deniz beni izlerken Esra yanaklarımı okşadı sevecenlikle, sonra yanağıma ufak bir öpücük bıraktı.

“Ağlamayalım,” dedi bana, sonra da Deniz’e bakıp gülümseyerek onun da gözlerini sildi. Sonra kendi yanaklarını kuruladı. “Kutlama yapacağız, ağlamak yok eğlenmek var bu dakikadan itibaren ağlayanı kovalarım Balat’a kadar.”

Deniz'le başımı sallayarak onayladık onu. Deniz bana sokulup bir kez daha sarıldı bana.

“İyi olmana çok sevindim,” dedi gülümsemeye çalışarak.

Gülümsedim ona ve gözlerimi kurularken başımı salladım. Biri boğazını temizlediğinde gözlerimi Kutay'a çevirdik.

“Sıra var hanımlar,” dedi yeşil gözleri hafiften kızarmıştı.

Gülümsetti bu beni. Kollarını hafifçe açtığında burnumu çekerek ona yaklaştım; sarıldık. Kolları varla yok arası sardı beni, yandığımı biliyor olmalıydı.

Elini kafamın arkasına koydu hafifçe. “İyi ki geldin Arya,” dedi içten bir sesle. “Hoş geldin evine.”

“Hoş buldum,” dedim boğuk ama mutlu bir sesle.

Ondan ayrıldığımda yerini Bahadır aldı. O da sarıldı bana. “Sen hayatımda gördüğüm en harika kızsın... Esra'dan sonra tabii,” diye de eklediğinde gülümsedim.

“Teşekkür ederim.”

Benden ayrıldı ve gülümsedi bana. Sıra Argun'a geldiğinde o elini uzatıp saçlarımın üzerine koydu. Eğildi, benimle aynı hizaya geldi.

“Haklı çıktım değil mi?” diye sordu bundan çok memnun gibi bir sesle. “Hayat konusunda?”

Hayat senden tek bir parça koparamaz demişti bana. Koparamamıştı da. Gözlerim doldu tekrar. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım.

“Hım,” diye mırıldandım. Parçalarım vardı ama bir bütündüm ben. Ulaş beni bir arada tutan o güçlü sevgi bağıydı. Parçalanmayacaktım. İçimde sevgimi büyütecek ve bir bütün olacaktım.

Kafasını salladı hafifçe. Bana hafifçe sarıldığında gözlerimden birkaç damla yaş düştü yine.

“Sen çok güçlüsün,” dedi saçlarıma dokunurken. “Pes etmediğin için teşekkürler.”

Birbirimizden ayrılırken Kutay'ın, "Ağlıyor musun sen?" diye sorduğunu işittim. Argun'a baktığımda ela gözlerinin kızardığını ve gözyaşıyla parladıklarını gördüm.

Yutkundu ama kaçırmadı gözlerini. "Ağlamıyorum," dedi Kutay'a. "Rahatladım sadece iyi olduğunu gördüğüm için. Hem ben önem verdiğim insanları ağlarken görmeye dayanamam."

Ulaş, elini kaldırıp sırtına koydu Argun'un. Argun ona mahcup bir bakış attı, elini kaldırıp o da elini Ulaş'ın beline koydu. Ulaş, o gün beni Argun'a emanet etmişti ve belli ki ben kaybolduğumda Argun vicdan azabı çekmişti. Burnumu çektim üzgün bir ifadeyle ona bakarken.

"İyiyim ben," dedim ona rahatlaması için.

Başını salladı. "İyi ki iyisin Arya."

Gülümsedim hafifçe. Ulaş bana bir adım atıp sol kolunu belime sardı ve beni ortalarından çıkarıp salona yönlendirdi.

"Bak ağladınız, kızı aldı bizden adam," diye söylendi Kutay onlara. "Yazıklarım olsun. Ayrıca da teessüf ederim iki duygulandık ne var?"

Ağladığım halde güldürdü beni Kutay'ın söyledikleri.

"Arya duygusallaşırsa konuyu değiştir, güldür onu dedim sen kendin ağlıyorsun," diye yanıtladı Ulaş.

"İyi de ilk Esra başlattı," diye savundu kendini Kutay. "Deniz de ağlıyor. Ayrıca Bahadır da ağlıyor."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Deniz arkamızdan mahcubiyetle.

"Ben sevgilim ağladığı için duygulandım biraz," diye mırıldandı Bahadır.

"Ay kıyamam sevgilime," dediğini işitimi Esra'nın da.

"Argun da ağlıyor," diye ekledi Kutay. "Bir ben tutmuşum kendimi ve postayı yine ben yedim."

Gözyaşlarım akarken gülümsedim burukça. Ulaş'a yaslandım daha çok. "İyiyim ben," diye mırıldandım. "Mutluluktan ağladım."

Kafasını sallayarak onayladı beni. Koltuğa geçerken diğerleri de peşimize takılmış, koltuklara geçmişlerdi onlar da. Onlar için bu kadar önemli olduğumu bilmek hem mutlu etmişti beni hem de epey üzmüştü. *Ölmüş olsam, eksik bırakacağım birçok kalp varmış.*

O sırada Elmaşekeri'ni gördüğümde kalbim heyecanla attı. Yerimden kalktım özlemle ve bana koşan kedime uzandım. Onu kucığıma aldım sevgi ve büyük bir özlemle.

“Ben de seni özledim,” dedim ona sarılırken.

Göğsüme bastırdım onu, öpücükler bıraktım kafasına. Sınaştı ve yanağımyı yaladı. O da beni özlemiş gibiydi ve kalbimi sıcacık etti bu. Onu kucaklayıp, sarılarak Ulaş'ın yanına döndüm.

“Hadi sofrayı kuralım,” dedi Esra ortamın neşesini yerine gitmek ister gibi heyecanla. Deniz ve diğerleri de katıldılar ona.

“Yardım edeyim,” dedim benim evimde olduğumuz için onların çalışmasını garipseyerek.

Esra kalkacağım sırada nazikçe kollarımdan tutup beni geri oturttu Ulaş'ın yanına. “Sen burada otur ve herkes kendi kedisıyla ilgilensin. Biz hallederiz zaten hazır her şey.”

Gülümsedim ona içtenlikle. Yanağımyı sıkıp mutfağa gitti sekerek. Arkama yaslanıp Ulaş'a sokuldum birazcık. Elmaşekeri'ni severken Ulaş'ın eli de onu seven elimin yanına katıldı.

“Benden çok öpüyor seni,” diye mırıldandığını işittim Ulaş'ın. “Kıskanacağım utanmasam.”

Bu itirafa şaşırarak gözlerimi ona çevirdiğimde ciddi yüz ifadesini gördüm. Gözlerini bana çevirdi ben ona baktığım için.

“Espri yapıyorum,” deyip bunuma öpücük bıraktığında gözlerimi kırptıttırdım birkaç kez.

Gülümsedi yüz ifademe. Sırtını dikleştirdi ve benden biraz uzaklaşıp ceketini çıkardı. O ceketini asmak için kapıya doğru giderken yanaklarım kızarmış ve afallamış bir şekilde Ulaş'ın sırtını

izledim. Nasıl bu kadar tatlı olabiliyordu bir anda? Hem de o ciddi ifadesiyle? Gülümsedim. Elmaşekeri yere inmek istediğinde bıraktım onu.

Salonda koltukların ortasındaki sehpa da bir sürü atıştırmalık, kocaman bir turta vardı. Bir sürü şey hazırlamışlardı gerçekten. Ulaş bana adımladı. Elini uzattı kalkmam için.

“Hadi yemek yiyelim.”

Elini tutup kalktım. Birlikte mutfağa geçtik. Mutfakımda harika bir sofraya kurulmuştu ve en çok sevdiğim insanlar bir aradaydı. Gülümsedim mutlulukla. Ulaş’la yan yana oturduk, soluma Deniz oturdu. Onu görünce aklıma Erim geldi. Erim ve Emir ne haldeydiler bilmiyordum ama onlara da hiç kızmıyordum.

Derin bir nefes alarak bu anıma odaklandım. Birlikte bugünümüz için şükredip hep birlikte yemek yiyerek eve dönüşümü kutladık. Onlarla sohbet ettikçe açıldım, gerginliğim azaldı, içimdeki o kaygı yok oldu tamamen sanki. Ulaş yanımdaydı ve arkadaşlarımla yemek yiyorduk. Nihayet güzeldi her şey. İstedğim gibiydi.

Sofra toplanırken bu kez onlara yardım ettim. Kızlarla mutfakı toparlarken erkekleri salona yollamıştık, mutfakım Ulaşların mutfakı kadar büyük değildi haliyle. Ulaş o sırada muhtemelen sigara içmek için balkona çıktı. Dünden beri onu hiç sigara içerken görmemiştim. Bir an olsun beni yalnız bırakıp sigara içmemişti şu zamana kadar. Şimdi yanımda kızlar olduğu için olsa gerek balkona uğramıştı sanırım.

Esra ve Deniz benimle sürekli iletişim halinde kalmaya özen gösterdiler. Sanırım sustuğum an kötü şeyler düşüneceğimi düşünüyorlardı ve bu onları sevimli yapıyordu.

“Erim ve Emir iyiler mi?” diye sorduğumda ikisi de duraksadılar. Gözlerinde bir parça endişe gördüm ikisinin de. Fakat benim

onlarla bir sorunum yoktu aslında hiç. Onların da çok kötü bir çocuklukları geçtiğini tahmin etmesi hiç zor değildi artık.

Deniz yüzünde buruk bir ifadeyle baktı bana. Esra'ya baktı sonra kararsız kalmış gibi.

“Bunları sonra konuşalım,” dedi Esra gülümseyerek. “Kutlama yapıyoruz bugün.”

Hafiften kaşlarım çatıldı. “Bir şey mi oldu yoksa?”

Deniz kafasını iki yana salladı hemen. “Hayır. Sadece, iyi hissetmezsin diye,” diye mırıldandı.

Gülümsedim ona içtenlikle. “Sorun değil, merak ettim yalnızca onları. İyilerdir umarım.”

Kafasını salladı Deniz ama gözlerinde hüznün emareleri taşıyordu. “Zor bir durum herkes için ama rahatladıklarını söylemek yanlış olmaz.” Anlayabiliyordum bu hissi. Onların da üzerinden bir kara bulut kalkmış olmalıydı, bizim üstümüzden kalktığı gibi. “Yaşananlar için üzgünler, senin için de çok endişelendiler ama utandılar seni görmeye gelmeye. Fakat zamanla her şey yoluna girecektir.”

Başımı sallayarak onayladım onu. “Hım,” diye mırıldandım. “Zaman bizi iyileştirecektir.”

Gülümsedi Deniz içtenlikle. Neden bilmiyorum ama sanki bu olaylar sırasında Erim'le aralarında bir şey gelişmiş gibi hissettim. Belki de Erim benim Ulaş'ta teselli bulmam gibi o da teselliye Deniz de bulmuştu. Umarım mutlu olurlardı, onlar da hak ediyorlardı mutlu olmayı.

“Eee?” diye araya girdi Esra gülen bir yüzle. Evdeki tüm enerjinin ortalamasını o yükseltiyordu, bu görev ona aitti. Çok seviyordum onu gerçekten.

Ben de ona gülümsedim. “Ne eee?” diye sordum.

“Ne içersiniz? Buzlu kahve yapayım mı size de?”

Başımı iki yana salladım. “Limonata içeceğim ben. Ya da meyve suyu.”

O sırada aklıma zorla kutladığımız babamın doğum günü geldiğinde tüylerim ürperdi ama defettim bu görüntüyü ve hissi aklımdan. Bu benim günümdü. Düşünmeyecektim o evde olanları. Yaşanmış ve geçip gitmişti, takılı kalmayacaktım bu kez. Bir dokuz senemi daha zehretmesine izin vermeyecektim.

“Arya,” dedi yumuşak bir sesle. “İyi misin bal surat?”

Yüzüme içten bir gülümseme yerleştirip başımı salladım. “İyiyim,” dedim buna inanarak. “İyi olacağım, merak etmeyin.”

İkisi de bana benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsediler. Bana hiçbir eşya taşımak istemedikleri için elime rulo peçete verip önlerine katmışlardı beni. Kıkırdayarak salona ilerledim. Ulaş ve Argun balkondaydılar. Kutay ve Bahadır sohbet ediyorlardı. Salondaki koltuklara ilerlerken Ulaş’ın gözleri anında bana çevrildi. Gülümsedim ona sevgiyle. Bana göz kırpıp dudaklarındaki sigarayı bitmediği halde kül tablasına bastırarak söndürdü ve Argun’la içeri döndüler. Az önce Ulaş’la oturduğumuz yere otururken onun yanına gelişini izledim. Kalbim yine küt küt attı. Evde ve güvende olduğuma daha çok ikna oldum. Göğüs kafesindeki ve omuzlarımdaki kasların gevşediğini hissettim anbean.

Bacaklarına sürtünen Elmaşekeri’ni yüzünde çok güzel bir gülümsemeyle yerden aldı. Kucağında kelimle yanıma geldi, oturdu. Tamamlanmış hissettim. Elmaşekeri’ni ikimizin ortasına bırakırken sağ kolu koltuğun arkasından belime sarıldı doğal bir şekilde. İçim sıcacık olurken yanaklarım da ısındı. Elmaşekeri’nin beyaz yumuşak tüylerini okşadım. O kadar huzurluydum ki o an, bir şey olacak diye korkuyor ama kendimi içten içe telkin de ediyordum. Bitmişti artık, sorun olmayacaktı.

Herkes koltuklara yerleşip sohbet ediyor, gülüyordu. Henüz yeni yemek yemiştik ama Kutay ve Bahadır bir şeyler atıştırıyorlardı masadan. Sohbetlerine gülüyor, zihnindeki kötü düşünlere değil onlara kulak veriyordum. Ulaş'ın bir eli, bir gözü, bir kulağı benim üzerimdeydi. Elmaşekeri kucağımızda uyumak üzereydi. Her şey tamamdı. Her şey yolundaydı.

Esra benim için yaptığı turtanın üzerine 'Yeni Güzel Hayatımıza' yazmıştı. İçimden onlarca kez okudum. Onlarca kez o evdeki o kutlamadan kurtuldum bu anda buldum kendimi. Bir daha öyle kötü bir günüm olmayacağına, oradan ebediyen kurtulduğuma ikna ettim kendimi.

"Mum yakalım mı?" diye mırıldandım Esra turtayı kesmek üzere bıçağa uzandığı sırada.

O an herkes bir an için susup şaşkın ve bir parça endişeli gözlerini bana çevirdi. En çok da Ulaş buna şaşırmıştı ve hoşlanmamıştı bu fıkirden. Fakat ben mum üfleme istiyordum. O akşamdan sonsuza kadar kurtulmak, dokuz sene sonra ilk kez bir mum ışığına dilek tutmak ve üfleme istiyordum.

Genzim sızladı fakat bu ağlayışımı gizlemedim. Bu benim zafer ağlayışım olacaktı. Çaresizlikten sıyrılırken son ağlayışım olacaktı. Yalnızlıktan sıyrılırken ağlayışım da onlar vardı. Şimdi korkumdan sıyrılırken de yanımda onlar olsun istiyordum.

Gözlerim doldu. "Hayatım boyunca ateşten kaçtım durdum," diye mırıldandım gülümseyerek. "İnsan... kaderinden kaçamıyor." Gözyaşlarım düştü. Ulaş'ın kolu belimi daha sıkı sardı. Beni göğsüne çekti daha çok destek olmak ister gibi.

"Ben dilek tutmayı çok severim ama dokuz senedir hiç mum üflemedim." Gözyaşları içinde ona baktım ve içtenlikle gülümse dim. "Bu kez ateşi söndürerek dilek tutmak istiyorum."

Ulaş, üzgün bir ifadeyle bakarken gözyaşlarını sildi. Yapmamı hiç istemiyordu aslında ama bu ricamı da kıramıyordu biliyordum. Fakat iyi olacaktım.

“İyi olacak mısın?” diye sordu korktuğu sesinden belli oluyordu. Kalp krizi geçirmiştım yanında. Üzgündüm bunun için ama bir süre bu korkuyu yanında taşıyacak gibiydi o da benim gibi. Fakat zamanla geçecekti her şey, biliyordum. İyileşecektik hepimiz.

Hem artık ateşten korkmuyormuş gibi hissediyordum. Neredeyse yanacak olmamdan mıydı içeresinden yine sağ çıkmam mı ya da asıl korktuğum şeyin değişmesi miydi bunun sebebi emin değildim ama artık korkuyor gibi hissetmiyordum.

“Hım,” diye onayladım onu. “İyi olacağım. Her ateş, aynı ateş değildir.”

Ulaş’ın gözlerindeki bakışları değişti, bunu hiç istemese de beni kıramadı. Başını salladı yavaşça. Esra, mutfaktan bir koşu mum getirdi. Uzun altın renginde ince bir mumu dikti turtanın ortasına. Onun da gözleri dolmuştu biraz ama yüzünde gururlu bir gülümseme vardı. Elinde turta ile önümde diz çöktü nazikçe. Gülümsemem ona içtenlikle. Ulaş, cebinden tanıdık zipposunu çıkardı. Gözlerimi kuruladım o sırada.

Herkes buruk bir tebessüm ve biraz tedirginlikle izledi beni. Ulaş, zippoyu yaktığında ucunda beliren o ateşe bakmak kötü anılarımı çağırırdı yine ama korkmadım beni yakacağından. Ulaş’ın elindeki ateşin bana zarar vermesine imkân yoktu.

İnsan korkusuyla barışabilmeli. İnsan o korkusuyla yaşayabilmeli. İnsan her şeye alışılabilmeli.

Benim evimi yaktılar. Benim ailemi yaktılar. Benim... çocukluğumu yaktılar. Benim soyadım Ateş. Ben ateşim. Ateş benim içimde var. Benim düşmanım ateş değil, onu tutan el ve o el artık üzerimde değil. Bu ateşi tutan el benim hayatımı kurtaran el. Her ateş aynı ateş değil.

Ateş hep yakmak zorunda değil. Işıyla aydınlatabilir, içimi ısıtabilir, bana yol gösterebilir. Lütfen. Yakma beni artık.

Ulaş zipponun ucunda yanan ateşle mumu yaktı. Mumun fitili alev aldı, hoş bir ışık yaydı. Bu dokuz senelik korkumun ardından mum ışığının görüntüsünün güzel olduğunu düşündüğüm ilk andı. O evdeki kâbusumu değil, babamın ve annemin bana sıcacık bakan gözlerini anımsadım yalnızca. Bana doğum günü şarkısı söyledikleri, beni öptükleri, kucakladıkları anları anımsadım yalnızca. Gözyaşım düştü sol gözümünden. Mum ışığı gözbebeklerime yansırken kutladığım son doğum günüm aklımdaydı. Babamın katiliyle kutladığım o doğum günü zihnimin hep bir köşesinde kalacaktı. Bu anıları unutmuyacaktım ama hem kalbime hem de zihnime iyi anıları ekip çoğaltmak, kötü anıları hatırlamayarak onları kurutmak da benim elimdeydi. O kadar güzel anılar ekecektim ki solan çiçekler göze batmayacaktı, yabancı otlar ise hayat bulamayacaklardı. Ulaş'la çok güzel bir hayatım olacaktı.

Ellerimi birbirine kenetleyip çenemin altına yasladım, gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım yanaklarıma düşerlerken dua ettim tüm kalbimle.

Allah'ım. Teşekkür ederim. Beni duyduğun için teşekkür ederim. Öncelik verdiğin için teşekkür ederim. Bana verdiğin şans için teşekkür ederim. Sevdiklerimi koruduğun için teşekkür ederim. Beni gözettiğin için teşekkür ederim. Üçüncü bir hayat için teşekkür ederim. Layık olduğum sevgi için teşekkür ederim. Anne ve babamın ruhlarını yücelt. Onları bağışla. Onlara lütfen cennetinden yer ver. Lütfen, lütfen, lütfen sevdiklerime mutlu, huzurlu ve sağlıklı bir yaşam ver. Lütfen bizi gözet. Umudumu yitirdiğim, sana incindiğim için özür dilerim. Çok fazla şey kaybettik, lütfen bizi tekrar kayıpla sınama. Lütfen yolumuzu açık et. Lütfen bizi mükâfatlandır. Lütfen Ulaş'ı uzun bir süre sevmeme izin ver. Lütfen uzun bir süre Ulaş'ım

olmasına izin ver, tabii o da isterse. Lütfen duamı kabul et ve lütfen bencillik ediyorsam bağışla beni.

Gözlerimi açtım, ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum ve üfledim. Dokuz sene sonra yakmaya korktuğum bir ateşi tek bir nefesimle söndürdüm. Kalbimdeki ve zihnimdeki yangını söndürmek gibiydi bu. Yangınım söndü, yanıklarım, kırıklarım ve her şeye rağmen açan çiçeklerimle kaldım. Ulaş'ın iki karanfili ve kelebek kanatlarımla kaldım. Gülümseyerek gözlerimi Ulaş'a çevirdim. Gururlu bakışlarla baktı yüzüme. Eğilip sol kaşım üzerine bastırıp dudaklarını. İçim sıcacık olurken en sevdiğim insanlarla alkışlar içinde yeni güzel hayatımızı kutladım.

#7. BÖLÜM

YAZ GÜNÜNE BATAN GÜNEŞ

Ben bu acıyla yaşarım...
Doğan güneşlerde umut arar,
uçsuz bucaksız çayırlarda bir kelebeğin peşinde koşarım.
Kırgınlığımı bir ömür içimde taşıyım.
Ama yine de bu acıyla bile yaşarım.

Kader koşarak kaçabileceğin bir şey değil belki ama hep süründürecek de değil seni. Her düşüş geçmişte bir başka düşüşü getirir akla belki ama düşebilmek için ayakta olmak gerekir, demek ki her seferinde bir şey ayağa kaldırmış seni...

Hayat devamlılıktan, süreklilik ve değişimden ibaret. Bir akışın içerisindeyiz ve hepimiz bunun bir parçasıyız. Her şey insan için. Düşüşler de yükselişler de bizim için. Acılar ve sevinçler bizim için. Kaçmalar ve savaşmalar, sevgi ve nefret, pes etmek ve direnmek bizim için. Yaşamak ve ölmek... bizim için. Tüm bu bilinmezliğe rağmen yaşamak istemek ve hayal kurmak bizim için.

Ağlamanın ya da düşmüş olmanın güçsüzlükle bir ilişkisi yok, öç alma içgüdüsünün de öyle. Birini ezebilmek, birini kırabilmek, tek bir damla gözyaşı dökmüyor olmak ya da insanı insan yapan

değerlerden uzaklaşmanın güçle bir ilgisi yok. Gücün kas hücreleriyle de bir ilişkisi yok. Zira güçsüz olmakta da bir sorun yok. Her darbeye dik duramayabilir insan ve bu normaldir. Bizler insanız. Bazen kaldıramayız, yıkılırız ve tekrar ayağa kalkarız. Bizler etten kemikten değiliz yalnızca, bir kalp bir de ruh taşıyoruz içimizde. Onların aldığı yaralar çabuk iyileşmez ve bunun acısını duymak kadar normal bir şey yok.

Ağlamak seni güçsüz yapmaz. Acını dile getirmek seni güçsüz yapmaz. Yardım almak seni güçsüz yapmaz. Destek istemek seni güçsüz yapmaz. Kimse dik durmak zorunda değil, dikbaşı ölüm diye bir şey yok. Ayağa kalkabilecek gücü bulduğun sürece düşmüş olmakta sorun yok. Güçsüz değiliz. Yalnızca o gücü keşfetmeli ve kendimize herkesten önce kendimiz sahip çıkmalıyız. Ve en önemlisi; vazgeçmemeliyiz. Kendimizden vazgeçmemeliyiz. Bize iyi gelen şeyleri öğrenmeli, keşfetmeliyiz. Kendimiz için savaş vermeliyiz. Bakış açımızı değiştirmeli, ufkumuzu genişletmeliyiz. Kendimizi sevmeli ve ruhumuzu iyileştirmeliyiz. Evet düşeceğiz ama bu hayallerimize, düşme korkusunun gölgesini düşürmeyeceğiz. Çünkü hayat tam da böyle bir şey. Ona yetişmek gerek belki ama düşenler koşmayı herkeste daha iyi bilenler.

Aynada saçlarıma bakarken aklımdan geçirdiklerim her sabaha, "Bugün yeni bir gün," diyerek başlamamın en büyük sebebiydi. Ben kendimi teselli edebilen biriydim. En büyük destekçim kendim olmuştum senelerce. Ben yalnızlığım içinde hep iki kişiydim. Kendimi mutlu etmenin yollarını arar, bulur, üzülürsem kendimi sıkımsız ağlardım. İç dökmek biriktirmekten çok daha iyiydi. Yas yaşanmalı ki senelerce kalmasın seninle. Üzüntü acıtmalı ki gülerken izi olmasın yüzünde.

Banyo yapıp kendimi temiz hissetmek bile mutlu ediyordu beni. Yumuşak ve rahat kıyafetler giymek, temiz olmak, güzel

kokmak, karnımın tok olması ve tatlı yemek beni mutlu eden ufak tefek şeylerdi. Üstelik yanımda Ulaş'ım vardı bir de şimdi. Tekrar mutlu olmak, yaşamak istemek ve üzüntülerden arınmak işten bile değildi. Ağlayacaktım bir süre aklıma geldikçe belki ama kırgınlıklarım sevgi ile onarılmayacak şeyler değildi. Buna inanıyordum ben. Yoluna girecekti her şey elbette. Tekrar korkmadan sokaklarda gezecek, gülecek ve umut edecektim.

Ulaş'ı düşününce içimde beliren özlem ve sevgiyle yerimde kıpırdandım. İçim yine kıpır kıpır olmuştu. Partimiz akşamın geç saatlerine kadar sürmüştü sonra herkes dinlenmemizi istediğinden evlerine dağılmıştı ve ben de kendimi banyoya atmıştım hemen. Yanık izlerime dikkat ederek hızlı bir duş almıştım. Ulaş içerde beni bekliyordu muhtemelen. Banyo yapmak için yanından ayrılmıştım ama on dakika bile ayrı kalasım gelmiyordu ondan. Kaygı düzeyim artıyordu biraz ama bunun için suçlamıyor ya da üstüme gitmiyordum. Normal karşılıyor ve zamanla bu durumun ortadan kalkacağına inanıyordum. İyileşmek zaman alacaktı elbette, sorun değildi. Halledebilirdim.

Kısa saçlarımı tararken o kadının saçlarımı kestiği anı anımsadım istemeyerek. Zihnimdeki, kalbimdeki ve ruhumdaki yangını söndürmüştüm fakat kırgınlıklar, kızgınlıklar hemen terk edemiyordu insanı. Gücüme gidiyordu yaşadıklarım. Uğradığım haksızlık aklıma geldikçe yutkunamıyordum bazen. İçimdeki ağlama isteğini bastıramıyorum, bunun için çabalamıyordum da. Ağlama isteklerimi itmiyordum içime, ağlamak hakkımdı ve ağlayıp acımın hafiflemesini istiyordum. Doldu gözlerim, burnum akmaya başladı hemen. Burnumu çekerek saçlarımı orta ikiye ayırdım. Yamuk gibiydi saçlarım. Kâhküllerim de uzamışlardı zira, Ulaş kesecekti eğer bu işler açılmasaydı başımıza.

Uzamp dolabın kapısını açtı. İçerideki kumaşları gördü. Elini sol elinde kurularak burununu çekti. Banyodaki pürüzsüz ağılamak üzere olduğunu çok biliyordu. Ulaş'ın yanına bitti. Solunma-
şince gitsem iyi olurdu. Banyodaki suyun akıp biterken kapıya
üzerine oturduğunu yazıyor. Elini ağılamakta geçirdim.

"Ulaş sevdi saçlarını," diye mırıldandım. Bu hep ağılamakta ge-
diyor, hep saçlarına dokunuyordu ve banyo banyo ile ilgili sevgi
dolu bir ifadeyle yapıyordu. "İyi evlerinden bakıldım."

Kendimi daha iyi hissettiğim ilave olarak kullandım ve kapıya
ilerledim. Banyonun kapısını açtığımda kapı duvarında bekleyen
adamla ırkılarak yerimde uyardım. Ulaş, beni bekliyordu kapının
önünde. Sanırım işim uzun sürdüğünden endişelendiğim. Fakat ka-
pının önünde olmanın beklenmediğinden ve üzerine suyun girmeye
olduğundan bir an o evdeki gibi biri banyo kapısını açtım bekliyor
sanmışım.

Yaslandığı duvarla temasını kendi ve elleri banyo alanında bir ref-
leks gibi ama dokunmadı banyo. Beni korkutmak istemedi sanırım
ama korkmazdım ki ben ondan.

"Özgünüm," dedi korktuğum için. "Korkmamam sen seni"

Kafamı iki yana salladım gözümün içine girerek. Ama Ulaş
yüzüne bakışı gibi ağlamak üzere olduğunu anladım. Adanmış ta-
kinleşmişim ama Ulaş'ı o adam sanınca daha çok içermişim bir
anda. Gözlerime bakarken gözlerimde Ulaş ve banyo gördüm. Elini
yüzüme uzandı. Yüzümün avuçları içine aldı. Banyo geyiğe yarı-
dım yüzümün daha iyi görülebilir için kula saçlarına elleri üzerine
serilirken Ulaş, yüzüme eğilip sevgi dolu bir ifadeyle banyo ve ka-
şının üstüne. Elindeki kalkanı güvenli yerini bulmuş gibi sakındıysa
hemen. İçim sıcak oldu, geçirdim.

"Özür dilerim," dedi suya nefesi almama rağmen. "Korku-
mak istemedim."

“Önemli değil,” diye mırıldandım üzgün bir sesle onu üzdüğüm için.

Benden uzaklaşıp yüzüme baktı. Gülümsedim ona içtenlikle. Elimdeki makası ve tarağı kaldırdığımda bir adım benden uzaklaşıp elimdekilere verdi dikkatini.

Gözleri ilgiyle elimdeki makas ve tarakta gezinip yüzüme çıktı ve beklentiyle izledi beni. Güzel parmakları uzanıp kâhküllerime dokundu.

“Kâhküllerini mi keselim?” diye sordu.

“Hım,” diye mırıldandım başımı hafifçe sallayarak. “Bir de saçlarımın uçlarını düzeltir misin?”

Dili dudaklarında gezinirken kafasını salladı yumuşak bakışlarıyla. “Düzelteyim. Ama istersen yarın kuaföre de gidebiliriz.”

Kafamı iki yana salladım. Gözlerimi beyaz gömleğinin yakasında gezdirdim. İstemezdim. İstemiyordum saçlarıma başkalarının dokunmasını. “Saçlarıma başkalarının dokunmasını sevmiyorum,” diye mırıldandım. “Sen kes lütfen.”

Derin bir nefes aldı. Kafasını salladı hafifçe. Sonra parmak uçları kâhküllerimden yanağıma doğru inip çene hattımı okşadı, saç uçlarıma dokundu.

“Saçların yanaklarını örtemiyor artık,” diye mırıldandı.

Gözlerimi gözlerine çevirdim meraklı bakışlarla. “Sevmedin mi?” diye sordum üzülererek.

Kafasını iki yana salladı. “Her halini seviyorum ben senin,” dedi gözlerime bakarak. “Zaten çok güzeldin. Şimdi daha da göz önüne serildi bu gerçek.”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Kalbim sevgiyle ısındı. Utanarak gözlerimi kaçırdım.

“Abartıyorsun bence,” diye mırıldandım ağzımın içinde. Güzel miydin o kadar? Bence ona öyle geliyordu.

Gülümsetti bu söylediğim onu. Burnundan gülüşünün sesini işittim. Gözlerimi ondan uzak tutmak öyle zordu ki utandığım halde ona baktım tekrar. Utanıyor olsam bile her saniye onu görmek istiyordum. Utancımdan bayılacak olsam bile ona bakarken bayılmayı tercih ederdim.

Sağ elinin başparmağı yanağımı ve çenemi okşadı narince. “Seni abartmak mümkün değil Arya.” Kahverenginin en güzel tonuna sahip gözleri yüzümde geziniyordu. “Türkçe çok zengin bir dil ama seni anlatacak kadar değil.”

Derin bir nefes alma isteği oluşturdu söyledikleri bende. Salınmakta sallanırken insanın içinde oluşan o his gibiydi Ulaş'ın bana iltifat ettiğinden hissettiklerim. Derin bir nefes aldım. İnsan sevdiğinden sevildiğine olduğundan daha çok emin olabiliyordu. Onu çok seviyordum ama Ulaş sevdiğimi öyle çok hissettiriyordu ki bana, kalbim günden güne büyüyor, her milimetrekaresine kendisi doluyordu.

“Benim sana olan sevgimi kelimelere dökemiyor oluşumun sebebi de budur belki,” diye mırıldandım. Altta kalmayı hiç sevmiyordum ama o, o kadar doğal iltifatlar ve itiraflarda bulunuyordu ki ben utandığımdan ve heyecanımdan iki kelimeyi bir araya getiremez hale geliyordum.

Sağ elinin parmakları narince çeneme ufak bir baskı uyguladı, çenemi yukarı kaldırdı ve eğilip burnuma bir öpücük bıraktı. Kalbim bir kelebek gibi kıpırdandı. Çayır bellemişti göğüs kafesimi sanırım, yerinden oynuyor içeride uçuyor, gönlüne göre geziniyordu. Midemde birkaç tane mevcuttu. Nasıl girmişlerse oraya, çıkış yolunu bulamıyorlardı hiç. Hep oradaydılar ve çoğalıyorlardı Ulaş yüzünden.

“Hadi düzeltelim saçlarını,” diyerek beni etrafımda yüz seksen derece çevirdi ve banyoya soktu yine.

Makası ve tarağı aldı ellerimden. Önümde durup, saçlarım kısa olmasına rağmen canımı acıtmak istemeyerek çok yavaş ve dikkatle taradı saçlarımı. Kâhküllerimi ayırdı ve bunu yaparken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Projelerini çizerken de mi böyle bir ifadeye bürünüyordu emin değildim ama çok güzeldi. Kaşları hafif çatık, gözleri tam odaktı. Saçlarımın ardındaki gözlerime verdi dikkatini bir an ve ona dikkatle baktığımı görünce göz kırptı bana. Bu karnımdaki kelebeklerin çok hoşuna gitti. Yerimde kıpırdandım kalbim küt küt atarken.

İşaret ve ortaparmağı arasına sıkıştırdı kâhküllerimi. “İyi mi bu kadar?” diye sordu parmakları burnumun üzerine yaslanırken.

“Evet, iyi,” diye onayladım onu.

Makası eline aldı. “Kapat bakalım gözlerini.”

Gözlerimi kapattım. Makasın sesi çok kısa bir süreliğine doldu kulaklarıma fakat yine de tüylerimi ürpertmeye yetmişti bu. Gerildiğim için pijama takımımın eteğiyle oynarken kıpırdamamaya çalıştım. Ulaş, gerildiğimi fark etmiş gibi tepeme bir öpücük bıraktığında kalbim hem sevgiyle hem de hüznle doldu. Sanki içimdeki sıkıntıyı her seferinde hissedip müdahale ediyor, kasvetimi dağıtıyordu. Kalplerimizin bir olması hissiyatta da bir olmamıza sebepti sanki.

“Açabilirsin gözlerini,” derken arkama geçtiğini hissettim.

Gözlerimi açtığımda aynadaki yansımaımdan eski boyutlarına geri dönen kâhküllerimi gördüm. Ulaş arkamdan uzanarak kâhküllerimi güzel parmaklarıyla özenle düzeltti. Çok güzel kesmişti yine. Tam istediğim gibiydi.

Aynadaki yansımalarımızdan gözlerimize baktık.

“Beğendin mi?”

Başımı sallayarak gülümsedim. “Beğendim, teşekkür ederim.”

Ulaş bana güzel bir gülümseme hediye etti. Sonra dikkatini saçlarıma verdi tekrar. Saçlarımı tekrar özenle taradı. Ardından başımı

tam önüme gelecek şekilde düzeltti. Daha sonra çok yavaş ve özenle kesti saçlarımı; daha fazla kısalmasın diye milimetrik hesaplar yaptığina emindim. O kadar az kesti ki bu da kırdı kalbimi. Zar zor uzattığım saçlarımı tek bir makas darbesiyle kesivermişti geçmişimizi yakan o kadın fakat Ulaş fazladan bir milimetreye bile kıyamıyordu. İçimdeki o ağlama isteği tekrar baş gösterdi.

Ardından makas yerini Ulaş'ın parmaklarına bıraktı. Parmakları saçlarımın arasından geçti, yine başıma bir öpücük bıraktı ve saç havlusuna uzandı eli. Tekrar önüme geçip özenle saçlarımı kurulamaya başladığında bu bana babamı hatırlattığı için başımı hafifçe eğdim ağlayacağımı hissederek. Gözlerim doldu, görüşümü bulanıklaştırdı. Pijamamın eteğini sıktım.

"Ağlamak istiyorsan, ağlayabilirsin Arya," dedi yumuşak bir ses. "Sıkma kendini gün ışığı."

Başımı iki yana salladım. "Ağlamak istemiyorum," dediğim sırada gözlerimden birer damla yaş düştü. "Ama tutamıyorum kendimi."

Havluyu bir kenara bırakırken kollarını açtı yine bana, "İçine akmasın," dedi nefesi saç diplerime çarparken. "Hepsini bana dök. Her şeyi bana dök."

"Seni de üzerim ama," dedim üzgün bir sesle hâlâ pijamamın eteğiyle oynarken.

Elleri endişeli ellerimi avuçlarının içine aldı. Onları açtı, göğsüne yasladı. Kalbi sağ avcumda atıyordu sanki o an. Alnını alnıma yasladı, kokusu doldu burnuma, sıcacıktı.

"Üzülür... Kalp bu." *Avcumda atan kalp üzülmesin Ulaş.* "Ağlamak da birlikte, gülmek de."

O gün, yangının ortasında, ona çıkması için yalvarırken bana, "*Yaşamak da birlikte ölmek de,*" demişti ve gerçekten benimle ölmeyi göze almıştı.

“Şu an yaşıyorsam sebebi sensin ve iyisin,” diye mırıldandım çok üzgün bir kırılgın bir sesle. “Bu yüzden kızamıyorum sana ama bir daha sakın yapma. Bir daha sakın ateşe atma kendini.” Gözyaşlarım düştü yine.

“Bir daha kimsenin sana dokunmasına izin vermem. Bir daha asla olmak istemediğin bir yerde olmana imkân vermem.” Kolları sarmaladı beni, göğsüne çekti. “Bir daha yanmana izin vermem Arya,” dedi emin bir sesle. “Bir daha kimse seni yakamaz gün ışı-ğım.”

Yüzümü göğsüne yasladım. Kalbim üzüntüden titriyordu içimde. “Ben çok üzgünüm Ulaş,” diye itiraf ettim daha fazla dayanamayarak. Daha fazla içimde tutamadım bu kırılganlığımı. “Haksızlığa uğramış hissetmekten kaçamıyorum.” Ufak bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. “Bir hiç uğruna yaşadıklarımı hazmedemiyorum. Her şey... Boşunaymış.” Yüzümü daha çok göğsüne gömdüm. “Her şey için çok üzgünüm,” diyebildim. Ardından karla kaplı bir dağın eteğinde acı bir çılgılık bırakmışım gibi tüm hüznüm bir çığ kopardı içimde. Ne varsa dile gelmek isteyen hepsi terk ettiği onları sakladığım yeri.

Ulaş’ın göğsünde acıyla ağlarken bana eğildi. Kollarım göğsünde kayıp boynuna sarılırken beni kucağına aldı zorlanmadan. Kollarımı sıkıca boynuna sarıp yüzümü boynuna gömdüm ve nihayet ona ağlayabildim. Nihayet Ulaş’ın kollarında acılarıma, hayal kırıklıklarına, kayıplarına gönlümce ağlayabildim. Sebebi o değildi hiçbir şeyin, babası da değildi hiçbir şeyin suçlusu. İkimizi de yaralayan bambaşka biriydi ve bir hiç uğruna, bencil bir takıntı uğruna çekmiştik tüm bu acıları. Bu boşunalık hissinden kurtulmak isteyerek ağladım ona.

Onun kucağında, kollarında, başım omzunda, yüzüm boynunda tüm üzüntülerimi anlatabildim ve onun kollarında teselli

edilebildim. Ne kadar süre kucağında oturup omzunda ağladım bilmiyorum ama ona her şeyi anlattım. Tüm kurgunluklarımı ve tüm üzüntülerimi anlattım. Ona ağlamak, kapanmayan, enfekte olmuş bir yarayı temizlemek için tekrar kanatmak ama bu kez onu güzelce sarmak gibiydi. Ona acılarımı anlatmak üzüyordu beni ama tesellileri sarıyordu her acımı. Hıçkırıklarım zamanla sakinleşip rahatladım. Kurgunluklarım geçmemişti ama zamanla geçeceklerine ikna etti beni. Bu sefer geçmişte kalacaklarına inandım. İzler kalacak belki bizimle ama kanamayacaklar artık. Kırılmıştım bir kere, geçmişe yok bir çare. Ama kırıklarımda karanfiller büyütecek birine sahiptim. Kökleri kırıklarımı saracak, kırılan her bir zerremi bir arada tutacak, eskisinden bile sağlam olacaktım.

Sakinleşmiş bir şekilde omzunda dinlenirken sol elimin parmakları çenesine dokundu. Burnumu çekerken yeni tıraş olmuş yüzünü okşadı parmaklarım.

“Sıra sende,” diye fısıldadım ona. “Anlatacağına söz verdin.”

Derin bir nefes aldı, öyle derindi ki göğsüne yaslandığımda göğsüyle birlikte inip kalkmıştım. Gözlerini yüzümde gezdirdiğini hissetsem de bakmadım güzel gözlerine. Bakarsam yine ağlamaya başlarım diye çekiniyordum.

“Anlatacak pek bir şeyim yok benim,” dedi parmakları ensemdaki saçlarıma dokunurken. “Aklımı kaybetmek üzere olduğumu hatırlıyorum sadece. Bir de avare gibi seni aradığımı. Pek bir işe yaramadığımı söyleyemem. Üzgünüm bunun için.”

Yanağımlı omzuna sürtüp ona biraz daha sokuldum. “Hayatımı kurtardın Ulaş.”

Sol kolu belime daha sıkı sarılırken beni kendine çekti o da. Dudaklarını alnıma bastırdı. “Kendi hayatımı kurtardım,” dedi usulca. “Geçebilme ihtimalin olan her sokakta seni arayıp bulamak kâbus gibiydi Arya.”

Gözlerim doldu. Beni sokak sokak aramış mıydı? Bulamayacağını bile bile...

"Bana mesaj atmak üzereymişsin." Sağ eli yüzüme yapışan saçlarımı kulağımın arkasına itti. "Yarım kalmış... Her şey yarım kalacak diye aklımı kaybedecektim."

Harelerine çöreklenen kederi seçememek imkânsızdı. Dudaklarımı birbirine bastırdım hüznle.

"Özür dilerim," dedim çok üzgün bir sesle. "Bir gün öncesinde dediklerim için de özür dilerim Ulaş." Akan gözyaşımı sildi. "Sana yük olsunlar istemedim. Bilsem söylemezdim öyle şeyler... Özür dilerim."

"Şşş," diye fısıldadı beni sakinleştirmek ister gibi. "Artık buradasın Arya." Kolları beni daha sıkı sardı, iyice göğsüne yaslandım. "Buradasın," dedi buna hâlâ inanamıyormuş gibiydi. "Kollarımın arasındasın... Her şey tamam."

Ulaş sanki bunu tekrar ederek kendi içindeki kaygılarıyla savaşıyordu. O benim kahramanım olduğundan hep aklımdan çıkıyordu belki ama onun da kaygıları olduğu gerçeğini aklımdan çıkarmam gerekiyordu aslında. Belki de Ulaş da benim gibi hissediyordu ama belli etmiyordu. Sol avcumu ensesine yaslayıp sevgiyle dolup taşarak boynuna öpücük bıraktım. "Seni çok seviyorum ben."

Yanağını başıma yasladı. Derin bir çekti saçlarıma burnunu yaslayıp. "Âşığım sana."

İçim, dışım, her bir zerrem sevgiyle sarılıp sarmalandı. Ben de çok âşıktım ona. "Artık mutlu olalım Ulaş," diye mırıldandım. "Artık yanmayalım hiç. Geçmişimizden kaçmayalım, o da kovalamasın bizi."

"Kaçmayalım," diye tekrar etti beni.

Burnumu çektim. Sessiz kaldık bir süre. Kalp atışını dinleyerek kucağında dinlendim. Boynundaki künyesinin zincirin tırnağını sürtüp durdum. Belirgin âdemelmesini başparmağımla okşadım.

“Nasıl hissettin?” diye sordum kısık bir sesle. Geceyi uyandırmak istemiyor gibiydim sanki. “Babanı görünce yani... Mahkemede karşılaşmış olmalısınız.”

Yutkundu yavaşça. “Çok yaşlanmış,” dedi durgun bir sesle.

Bunu beklemiyor gibiydi sesi ve bu beni çok üzdü. İnsan sevdiğini görmediğinde üzerinden seneler geçmez sanıyorduk. Bıraktığımız halde kaldı sanıyorduk. *Biz büyütülmedik diye zaman başkasını büyütmez sayıyorduk.*

“Babam...” Yutkundu. “Kaçmamış, Arya... Çalınmış bizden.”

Gözlerim doldu yine. *Her şey boşunaymış canımın içi. Çok üzgünüm bunun için.*

Kafamı omzundan kaldırıp güzel yüzüne baktım, o da gözlerime baktı. O an o kadar üzgün gözüktü ki kalbim kırıldı. Keşke elimden bir şey geliyor olsaydı. Keşke bir şey yapabilseydim tüm bu yaşananlar için.

“Benimle oynamış Arya,” dedi dişlerini sıkarak. “Ne düşünmemi istiyorsa onu düşündürmüş bana... Yok yere beni babama düşman etmiş.”

Biliyordum. Her şeyi biliyordum ve çok üzgündüm.

Ellerimi yanaklarına koydum içim giderek. “Ama bu senin suçun değil ki canımın içi,” dedim üzüntüyle. “Biliyorsun değil mi? Hiçbiri bizim suçumuz değil.” Başparmaklarımla yanaklarını okşadım. “Küçük bir çocuktun, kafan karışık ve o da bundan yararlandı. Bu senin elinde olan bir şey değil Ulaş.” Onun yine kendi suçu olmayan bir şeyi yüklenmesini istemiyordum. Henüz yeni kurtulmuştu o yükünden. “Ben senelerce onun beni kurtarmasını bekledim.” Sesim titredi bunu söylerken elimde olmadan. “Ben senelerce ailemin katilinden sevgi bekledim, onunla konuştum Ulaş.” Gözyaşlarım aktı yine. Gözlerini kapattı bunu görmeye dayanamıyormuş gibi. “Babana o kadar benziyorsun ki,” dedim

üzgün bir sesle. “Elinde olmayan konularda sorumlu hissetmekte de görünüş olarak da ona benziyorsun tıpkı. O da kendisini suçluyor tüm bu olanlar için ama her şeyin tek bir sorumlusu var.”

Gözlerime baktı ama bakmadı da en derinimi gördü sanki. Dudaklarında buruk bir gülümseme oldu. “Onu benden daha iyi tanıyor gibi konuşuyorsun.”

Burnumu çektim. “Tanımıyorum,” dedim üzgün bir sesle. “Tanımama izin vermediler. Ama Levent Amca’yı seviyorum.”

Babasının ismini ağızımdan sevgi dolu duymak Ulaş’ta tarifsiz bir bakışa sebep oldu. Sanki omuzları gevşedi, iç çekti, derin bir nefes alıp sıcak nefesini yüzüme bıraktı.

“Gerçekten bu yaşıyor,” dedi rüyadaymış gibi bir ifadeyle. “Kollarımın arasındasın.” Alnını alnıma yasladı yorgunca. “Babam bu hikâyenin kötü adamı değil ve sen ondan sevgiyle bahsediyorsun. Ben Arya... Senin bir şeylere rağmen sevdiğin adam değilim artık. Rağmenler yok aramızda.”

Ellerim hâlâ yüzüneydi. Çenemi kaldırıp alnını öptüm onun bana yaptığı gibi. “Sen benim hep seveceğim adamsın. Telafi edeceğiz her şeyi,” diye fısıldadım üzgün bir sesle. “Senden aldıkları her şeyi geri vermek istiyorum. Her şeyi.”

“Her şeyim,” diye fısıldadı. Kalbim küt küt attı. “Ne yapacağım bilmiyorum. Ne diyeceğim bilmiyorum.”

Arada kalmış, sıkışmış hissediyor olmalıydı. Benimle konuşmak bile çok zordu onun için gidip babasıyla konuşacak olmak daha zordu belki de.

“Konuşmak zorunda değilsin,” dedim alnımı alnına yaslayıp. “Sen kendini konuşmadan anlatabilen birisin. Sen Ulaş’sın. İnsanlara ulaşabilmek için doğmuşsun. Ona ulaşman yeterli canımın içi. Çık karşısına, sarıl ona. O seni anlatacaktır. Babalar konuşmadan anlar bence.”

Yutkundu yine, gözleri kapalıydı. O üzüntüsünü sıkıntısını bana belli etmemek için elinden geleni yapıyordu ama ben onu anlıyordum, ben o konuşmadan onu anlayabiliyor, hissedebiliyordum. Çünkü o Ulaştı.

“O zaman benim adım iyi ki Ulaş, Arya,” diye fısıldadı.

“Bence sen iyi ki sensin, Ulaş,” dedim onu çok severek.

İç çekti, uzaklaştırdı yüzünü, alınlarımızı ayırdı ama çok da uzaklaşmadı benden. Gözlerimin içine baktı. Öyle güzel bakıyordu ki kendimi çok güzel hissediyordum o öyle baktığında.

“Sana adını ben vermişim,” dedi bu inanılmaz bir şeymiş gibi. Bu hikâyeyi bilmesine şaşırdım. Nereden öğrenmişti? Ne zamandır biliyordu? “Ve bunu unutmuşum Arya. İnanabiliyor musun?” Di- liyle dudaklarını ıslattı. “Seninle olan anlarımı nasıl silebilmişim?”

Kalbim acıdı o öyle söyleyince. Yanağını okşadım. “Küçüktük çok normal hatırlamaman canımın içi. Üzülme, yeni anılarımız olacak bir sürü,” dedim bunu çok isteyerek. “O kadar çok olacak ki kendimizi unutsak bile bizi unutamayacağız.”

Gülümsedi hüzünlü bir ifadeyle. “Ben ölsem seni bir daha unutmam.”

“Öyle söyleme,” dedim çok üzülererek. “Uzun bir yaşamımız olsun.” Burnumu çektim. “Bir oda dolusu albümümüz olsun Ulaş.”

Gözyaşlarım düştüğünde eğilip sol gözümün hemen altını öptü.

“İsmimim için teşekkürler,” diye fısıldadım o beni öperken. “Bu ismi duymayı hep sevdim... Bana seslenenleri hep sevdim. Seni hep sevdim.”

“Arya,” diye fısıldadı ismimi, gözümün hemen üzerine. Sesi öyle derinden geldi ki ürperdim, karnımdaki kelebekler kıpırdadı. Sıcak nefesi nemli kirpiklerimi ısıttı. “Hayat çok garip güzel sevgilim. Bu kadar haksızlığa uğramışlığın içindeyken tek bir sebep mükafatlandırılmış hissettirebiliyor insana.”

O sebep olmak içimi sıcacık etti. Yanmak hep kötü değilmiş. Yanmak iyi de olabilirmiş. İnsan yanmayı sevebilirmiş. Seni çok seviyorum Ulaş ben, ne kadar dile getirsem az geliyor.

“Tek bir sebep yetmez mi devam etmek için?” diye sordum.

“Yeter... Hayatı tekrar sevmeye bile yetti.”

Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. “Bana da yetti.”

“Seni sevmek yetmiyor ama bana,” dedi, gözümü öptü yavaşça. Sağ eli yanağıma yerleşti. “Ne kadar seversem seveyim, seninle aramdaki mesafe sifıra inse bile yetmiyor. Yetmeyecek. Bu çok başka.”

Yüzündeki sağ elimi tutup göğsüne indirdi. Kalbinin üzerine yasladı. Beyaz gömleği altındaki sıcacık tenin derinlerinden gelen ritmik atışı avcum içinde hissetmek tüylerimi diken diken etti. Benim kalbimle aynı ritimde atıyordu kalbi.

“Yalnızca yaşamıyor,” diye fısıldadı dudakları şakağıma doğru kayarken. “Yaşatıyorsun da Arya. Yaşamın kendisi sensin, sen varken ölemez ki insan sevgilim. Ne için ağlıyorsun?”

Kendini her ifade edişi, sevgisini her dile getirişi sanki benim içimden okunuyormuş gibi hissettiriyordu bana.

“Haksızlık bu,” diye fısıldadım. “Ben senin gibi ifade edemiyorum kendimi.”

Şakağıma öptü. “Benim ismim Ulaş.” Başımı dudaklarına yasladım istemsizce. “Ben senin Ulaş’ınım.” Dudakları kulağıma süründü. “Sen konuşamasan bile ben seni anlarım.” Kulağıma da bir öpücük bıraktı.

Hem çok sevilip hem de çok sevdiğini hissetmek bence bu dünyada çok rastlanacak bir şey değildi ve ben bu yüzden bunca haksızlığa rağmen tıpkı Ulaş’ın da dediği gibi şanslı hissediyordum kendimi. Her şeye rağmen... Kollarımı omuzlarına sararak sıkıca sarıldım ona.

“Çok seviyorum,” diye fısıldadım. “Ulaş’ımı çok seviyorum.”

Sol eli saçlarım arasına karıştı ve saçlarımı okşadı. Arkasına yaslanırken ben de ona yaslandım. Ağlayacak şeyler konuşup sonra farkında olmadan mola veriyorduk. Ben utandığım için onun kollarına sığınıyordum, o da bana sakinleşmem için zaman tanıyordu sanki. Yerimi öyle sevmiştim ki bu hakkımı sonuna kadar kullanmaktan kaçınmıyordum, zira Ulaş da şikâyetçi değildi. Olmadığını biliyordum.

Ensesindeki saçlarını okşadım onun bana yaptığı gibi. Ensesindeki saçları uzatmayı sevmediğini biliyordum ama ben kestirme dediğim için kestirmemişti sanırım. Onun saçlarını da ben kesmeyi isterdim aslında. Kıyamazdım ama başkası kesecekse en azından ben keseyim isterdim. Birkaç tutam saklasam olmaz mıydı?

“Saçlarının bu hali,” dediğini işittim Ulaş’ın, “çok yakıştı sana.” Kalbim yumuşacık oldu. Yakıştırmış mıydı bana gerçekten yoksa ben üzülmeiyeyim diye mi böyle söylüyordu emin değildim. “Ama uzasın istiyorsan Esra’dan saç uzatan takviyeleri öğreniriz. O biliyordur kesin.”

Kimsenin saçlarıma dokunmasını istemediğimi söylediğim için kuaföre gidip kaynak yaptıрма fikrini çıkarmıştı sanırım aklımdan.

“Sen sevdiysen ben de severim,” diye mırıldandım.

“Sevdim,” dedi dürüstçe. “Her santimine şahit olma fikrini de sevdim.”

Gülümsedim mutlu hissederek. Hayat gerçekten çok garipti. Bir daha bu kolların arasında olamayacağımı düşünmüştüm ama buradaydım işte. İkimiz de iyiydik. Kollarımızda ağlıyor, duruluyor, gülümsüyor ve kırgınlıklarımızı dağıtarak devam ediyorduk.

Gözlerimi kollarım altında hissedebildiğim gömleğinin sakladığı bandajlarına diktim üzüntüyle. İyiydik ama yaralıydık işte. Ulaş benden saklıyordu ama ben onun bir sürü yanığa sahip olduğunu biliyordum.

"Acıyor mu ben sana sarılınca," diye sordum kısık, üzgün bir sesle.

"Ne acıyor mu?" diye sordu anladığı halde.

"Yanıkların olduğunu biliyorum," dedim geri adım atmayarak. "Sargı bezleri gömleğinin altından belli oluyor."

"O gözlerden kaçmaz tabii," dedi kaçamayacağını anlayarak.

"Acıyor mu?" diye sordum tekrar.

"Acısa bile şifası var."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben bu adamla ne yapacaktım gerçekten? Hep böyle tatlı tatlı konuşup beni kandıracak, telli edecekti ve ben divane gibi inanacaktım ona.

Uzaklaşıp saçlarımı kulaklarım arasına ittim ve yüzüne baktım kararlılıkla.

"Pansuman yapalım. Kaç saat geçti, bugün pansuman yaptırmış olamazsın, yaptırsan görürdüm."

"Ben hallederim," dedi bunu yapmamı katiyen istemeyerek.

Kafamı iki yana salladım inatla. "Ben yapmak istiyorum. Rica ederim izin ver."

"Üzecek bu seni," dedi bunu hiç istemiyor gibi. "Daha yeni kurudu gözlerinin yaşı. Düşmesin yüzüne hüznün gölgesi tekrar. Hallederim ben."

"Tek bir sebep yeter gülümsemek için," dedim güzel yüzüne bakarken.

Kaşını kaldırdı inanmak ister gibi. "Yeter mi?"

Kafamı salladım. "Yeter," diye onayladım onu. "Hayata güldürmek için bile yetmişti."

İç çeker gibi derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. "Bir de konuşamıyorum diyorsun."

"Senden kopya çektim," dedim gülümseyerek. "Anlamamış gibi yap ama."

“Neyi?” diye sordu gülümseyerek.

Gülümsemem genişledi. “Çok incesin.”

Gülümsemi yalnızca ve bu kabul ettiği anlamına geliyordu. Ya-
vaşça kucağından kalktım. “Çıkar üzerini geliyorum,” dedim kendi
odama ilerlemeden önce.

Benim de yanıklarım olduğu için eczaneden bir sürü şey al-
mıştı Kenan Amca ve hastanede pansuman yapmayı öğrenecek
kadar zaman geçirmiştim. Evet. Sevgilimin yaralarına çok iyi ba-
kabilirdim. Yaralarıyla bizzat ben ilgilenecektim ve iyileşip iz bı-
rakmadıklarından emin olacaktım. Acaba iz kalacak kadar derin
miydi yanıkları? Bir hafta içinde tedavi almış olmalıydı şüphesiz
ama hiç belli etmiyordu ağrısı sızısı olup olmadığını. Hiç sevmi-
yordum bu huyunu.

Elimde poşetle geri döndüğümde gömleğini çıkarıp koltuğun
bir kenarına bırakmıştı ve yanına gelen Elmaşekerî’ni okşuyordu.
Sargı bezleri güzel bedeninin hatırı sayılır bir kısmını sardığından
içim cız etti ve iç çekmeme sebep oldu gördüklerim. Sargı bezlerine
rağmen o kadar güzel bir görüntüydü ki gördüğüm fotoğraflarını
çekmeyi çok isterken buldum kendimi. Fakat telefonum nerede ol-
duğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ulaş mesajımı görebildiğine göre
belki o biliyor olabilirdi yerini.

“Telefonumun nerede olduğunu biliyor musun acaba?” diye
sordum yanına adımlarken.

Kafasını kaldırıp bana baktı. “Ceketimin cebinde olmalı.”

“Kullanılabilir durumda mı?”

Kafasını salladı. “Ekranı çatlamış sadece.”

Dudak büktüm. “İçindekiler duruyor ama değil mi?” diye sor-
dum merakla. “Senin bir sürü fotoğrafın vardı. Onları kaybeder-
sem üzülürüm.”

“Duruyorlardır,” dedi bana gülümseyerek.

Neden gülümsediğini anlayamadım ama sonra ana ekranımda Ulaş'ın gizlice çektiğim bir fotoğrafı olduğunu anımsadım.

Boğazımı temizledim. "Dursunlar, aferin onlara," diye mırıldandım.

Yanına ilişip poşetin içerisindekileri sehpaye çıkarırken gözlerimi vücudunda gezdirmeden edemedim. Birkaç kez yanlışlıkla görmüştüm tenini ama bu sefer başkaydı. Bu sefer omuzlarını, göğsünü ve sırtını saran bandajları, özellikle omuzlarında bir sürü morlukları vardı. Kapiya omuzlarıyla vurmuş olmalıydı. Teninde ezikler, çizikler ve yanıklar vardı. Dokunmaya kıyamadığım adam benim için göze almıştı bunları. Tenim sızladı tenine bakarken. Yüzüm asıldı elimde olmadan.

Kolundaki biçimsiz morluğa dokundum hafifçe. "Ağrıyor mu kolun?"

Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğilip başını bana çevirdi. "Sorun değil," dedi beni rahatlatmak ister gibi.

"Ona ben karar versem daha iyi olacak sanki," dedim onaylamayarak. "Sana sarılmama, dokunmama, beni taşımana izin verdin. Acımış olmalı."

Kaşı kalktı merakla. "Kendimi düşündüğüm için mi fırça yiyorum şu an?"

Yine yapıyordu işte. Beni kendi sayıyordu. "Laflarınla kandıramazsın beni," diye karşı çıktım. "Kızdım sana. Hiç düşünmüyorsun kendini."

"Sen varsın ya," dedi ciddi bir ifadeyle. "Sen düşün beni."

Kalbim göğüs kafesine çarptı küt diye. "Benim seni düşünmediğim tek bir anım yok ama sen de kendini düşün canımın içi," diye rica ettim ve kolundaki morluğa narince bir öpücük bıraktım.

Gözlerini kapatmıştı ben bunu yaparken. Bazen benim de gözlerimi kapatmasını geliyordu. Mesela Ulaş'a içim gittiği zamanlar.

Birine içinin gitmesi garip bir histi. Suydum da akıyordum sanki, kendimi dolduramıyor ama onun için taşıyordum... Sevmek çok garip.

“Şimdi sargı bezlerini açacağım, canın yanarsa söyle lütfen.”

Sağ dizimi koltuğa yaslayarak ayağa kalktım. Ulaş sırtını bana doğru döndü yavaşça.

“Bakabilecek misin?” diye sordu benim için endişelendiği belli olan bir sesle. “Gerçekten gerek yok bunu yapmamıza. Kutay iki dakikada halleder.”

“Yaralarınıza ben ilgilenmek istiyorum,” diye ısrarcı oldum. Yaralara bakamazdım hiç, bendeymiş gibi hissederdim ama onu kendi ellerimle iyileştirmek istiyordum. Onunla ilgilenmek istiyordum. Onu yara içinde görmeye dayanmıyordum ama onunla ilgilenemezsem, onun benim için açılan yaralarını saramazsam nasıl iyi bir sevgili olurum?

Yapabilirdim. Yapacaktım. Yapmıştım da. Sarılı sargı bezini açtım fakat ne kadar yavaş yapıyor olsam da canının yandığına emindim. Özellikle bezin ilk katı tenine yapıştığı için onun da benim gibi gerildiğini hissetmiştim ama o kartan da kurtulmuştum birkaç derin nefeste.

“Acıdı mı çok?” diye sordum yarasına bakarken içim eziliyordu o an.

Omuzlarında ve sırtındaki bölge bölge yanıkları vardı ve bir hafta sonunda böyle göründüklerinden yola çıkarak derin yanıklar olduklarını anlamak mümkündü. Ben ona sarıldıkça canı acı-mış olmalıydı. Hiç de belli etmemişti üstelik. Acı eşiğimi yüksekti yoksa sabırlı biri miydi emin olamıyordum hiç. Gözlerim sızladı yaralarına bakarken.

“Çok değil,” diye teselli etti beni ama acıdığını biliyordum. Benim de yanıklarım vardı, özellikle sol kolumda. Acıyordu. Biliyordum.

“Çabuk ve hafif olacağım,” dedim alnım boncuk boncuk terlemişken şimdiden.

Rengim kaçmıştı belki de. Ulaş'ın yarasına bakmak bana iyi gelmiyordu hiç ama o yaraları ben sarmak istiyordum. Onu yaralarından öpmek istiyordum. O yaralar bende olsun istiyordum.

Önce yarasını dezenfekte etmek için sprey ardından merhem sürdüm ve bunu yaparken ne kadar hafif ve yumuşak olsam da canının yandığını bilmek kendi yarama dokunmakla aynı şeydi benim için. Yarasına üflememek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım ama her canını acıttığımı hissettiğimde acısını almak ister gibi yarasının yakınına öpücükler bıraktım ağlayacak gibi hissederken.

Yaralarını tekrar özenle sarıp pansumanı bitirdiğimde ter içinde kalmıştım. Normalde yüzüm terlemezdi ama onun yarasına bakmak hiç iyi gelmemişti bana. Ellerimde hafif bir titreme kalmıştı. Eşyaları toplarken Ulaş'ın dikkatinden kaçmadı bu. Elimini tutup beni nazikçe kendine çektiğinde oturmak zorunda kaldım ve oturduğum yer sağ dizi olmuştu.

“İyi misin?” diye sordu ilgiyle gözleri yüzümde gezinirken.

Yüzüne bakamadım. Bakarsam ağlardım. Ağlamak istemiyordum. Onu üzmemek, incitmek, kendisinin de canı yandığı halde teselli edilmek istemiyordum.

Ellerimi yumruk yapıp dizlerime yaslarırken alnımı da çenesine yasladım hafifçe. “İyiyim,” diye mırıldandım.

“Emin misin?” diye sordu sol eli, dizlerim üzerindeki yumruğumu narin bir şekilde kavrayıp parmaklarını parmaklarım arasına geçirirken. Benim elim onun elinin içerisinde küçük kalıyordu ama avcum kadar olmasını seviyordum. “Rengin kaçmış.”

Elmaşekeri'nin bana yaptığı gibi alnımı yanağına sürterek ona sokuldum. “Daha iyiyim,” dedim o elimi tuttuğu için.

“Güzel,” dedi ve saçlarıma bir öpücük bıraktı. Masaya uzanıp bir şeker aldığını gördüm sonra. Dudaklarıma uzattığında aralayıp ağzıma attım.

Bugün beni öpücüklere boğduğunu söylesem yalan olmazdı sanırım. Saçlarım Ulaş’ın öpücük meskeni haline gelmişti. Saçlarıma üzüldüğüm için sürekli onları öptüğünü biliyordum. Bu bile onların bu halini sevmem için bir sebepti.

Zihnimi meşgul etmek için gözlerimi omuzlarındaki benlerin de gezdirdim. Spora gittiğini biliyordum ve ona takım alırken bir kere çok kısa bir süre görmüştüm vücudunu ama şimdi gerçekten vücuduna iyi baktığını söyleyebilirdim. Orantılı, güzel bir vücudu vardı, teni benlerle bezeliydi. Bir yıldız haritasını anımsatıyordu ve çok güzel demekti bu benim için.

“Bir sürü benin var,” diye mırıldandım. “Yıldız haritası gibisin.”
Sayısı kadar Ulaş dilesen hepsi benim olur muydu?

“Sevmiş gibisin.”

Kafamı salladım. “Sevdim.” Yüzünü daha iyi görebilmek için kafamı kaldırıp gözlerine baktım. “Benler sayınca çoğalır mı sence gerçekten?”

“Benler çoğalır mı bilmem ama keşke senler diye bir şey olsa ve saydıkça çoğalsa Arya.”

Bu ani sevgi itirafı karşısında hem kalbim hem de yanaklarım ısındı.

“Ne yapacaksın o kadar beni?”

“Seveceğim,” dedi gözlerime bakarak. “Başka ne yapılır ki seninle?”

Bir sürü ben olsaydım bir tane Ulaş bana yeter miydi şüpheliydim. Keşke ondan bir sürü olsaydı asıl.

“Bir tane olmama rağmen bir Ulaş yetmiyor bana. Çok olursam nasıl yeteceksin bana?”

Gülümsemi, "Ben, sen beni ne kadar seversen o kadar çoğalıyor-muşum gibi hissediyorum."

Aynı şeyi hissediyor olmamıza şaşırdım o an. Kalbim yine küt küt attı. "Biliyor musun Ulaş, aynısını benim de kalbime oluyor," diye itiraf ettim. "Seni sevdikçe büyüyor gibi."

Dizlerim üzerine yasladığım sağ yumruğumu kaldırdım, Ulaş hâlâ sol elimi tutuyordu zira.

"İnsanların kalbi sağ yumruğu kadar derler ama benim kalbim bu kadar değil bence." Uzanıp onun sağ elini tuttum ve parmakla-rını kapatıp yumruk yaptım. "Bu kadar vardır bence en az."

Sağ eli elimi kavrayıp dudaklarına götürdü ve elime bir öpücük bırakıp gözlerime baktı o da yüzü yüzüme yakın bir konumda du-rurken.

"Bir de ifade edemiyorum kendimi diyorsun," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "Etsen neler açacaksın başıma kimbilir?"

"Ne açmışım ki ben senin başına?" diye sordum güzel yüzünü izlerken.

"Hayatı 0.00009 metre küpten ibaret gören bir bakış açısı me-sele," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarak.

"0.00009 metre küp mü?"

Kafasını sallayarak beni onaylarken terden yüzüme yapışan saç-larımı kulağımın arkasına itti nazikçe. "Muhtemelen uzayda bu kadar yer kaplıyordur."

Gözlerimi birkaç kez kırpma-k zorunda hissettim kendimi söy-lediği şeyi hazmedebilmek için. Kalbim göğsüm içerisinde patla-yacaktı sanki. Uzayda kapladığım yeri hesap mu etmişti tahmini olarak?

"Benim dünyam seninkinden daha büyük o zaman?" diye mırıldandım altta kalmak istemeyerek.

Bu altta kalmama isteğim onu gülümsetti. "Senin dünyan be-nimkinden ibaret."

Kaşlarımı çattım huysuz bir ifadeyle. “Senin boyunla benim boyum bir mi?”

Güldü bu kez ve onu güldürdüğüm için kendimle gurur duydum.

“Senin kendine aldığın kalp ile benim kendime aldığım bir mi?” diyerek sol eli içerisindeki elimi gösterdi.

Onun kalbinin de benim yumruğum kadar olduğunu kastediyordu. Çok sevgiden hayatını kaybeden insan var mıydı acaba? Yoktu bence. Öyle olsa biz kaybedebilirdik her bir saniye.

Yüzüne uzanıp çenesine bir öpücük bıraktım. Çok içimden gelmişti bunu yapmak, engel olamamıştım kendime. Ardından utanarak başımı çenesine yasladım gözlerine bakamayarak.

“Uyumak ister misin?” diye sordu huzurlu bir sesle.

İsterdim ama burada mı kalacaktı yoksa evine mi gidecekti bilmiyordum. Gitmesin.

“Burada mı kalacaksın?”

“Evet,” diye onayladı beni. “Sen rahat hissedene kadar ben ya da Esra kalacağız. Öyle düşündük. Sen kimle daha rahat hissedersen kendini, o kalacak.”

“Teşekkür ederim,” dedim minnettar hissederek. “Gerçekten... Benim için bunlara katlandığın ve beni düşündüğün için teşekkür ederim.”

“Dedim ya,” dedi sol eli sol elimin parmakları ile oynarken, “seni düşünmek, kendimi düşünmek.”

Huzurla doldu içim. Her şeyin iyi olacağına bir kez daha inandım bu akşam.

“Benim için de öyle.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Utanıyordum ama benimle o kalsın istiyordum. *Gitmesin.*

Kafamı kaldırıp güzel yüzüne baktım. “Eşofmanın var mı? Nasıl uyuyacaksın?” diye sordum onun kalmasını istediğimi belli etmek için.

Hafifçe gülümsedi bana. “Ben iki dakika üzerimi değiştireyim evde. Sonra uyuyalım.”

“Olur,” diye mırıldandım ve güzel yüzüne bakmaya devam ettim.

Gülümsedi yine bana. “Yerini sevmiş gibisin.”

Önce anlamadım ama sonra hâlâ dizinde oturduğumu hatırlayarak ne demek istediğini anladım. O an kulaklarıma kadar kızardığıma emindim. Gözlerimi kaçırıp ayağa dikildim hemen.

O da ayağa kalkıp koltuktan gömleğini aldı, üzerine giyerken, “Gelmek ister misin sen de?” diye sordu sanırım evde tek kalamayacağımı düşündüğü için.

Kafamı iki yana salladım. “Sorun değil. Burada seni bekleyeceğim,” dedim emin bir sesle.

Tek kalmak istemiyordum ama burası benim evimdi ve normal hayatıma dönmek için ufak tefek adımlar atmalıydım. Ulaş’a bağımlı yaşayamazdım. Eskisi gibi kendi kendime yetebiliyor olmak istiyordum. Yalnız olmayı sevmiyordum ama bununla yaşayabilen biriydim. Yine kâbuslardan uyanıp gülümseyerek hayata devam eden Arya’nın daha az yalnız olan hali gibi olmak istiyordum. Ulaş’a hayatımı yük etmek, isteyeceğim en son şeydi. Hem iki dakika da olsa onsuz kalabilirdim bence. İdare ederdim.

“Geliyorum beş dakikaya.”

“İki yüz doksan dokuz, ikiz yüz doksan sekiz,” diye saymaya başladığımda bu gülümsetti onu.

Ben de gülümseyerek ona kapıya kadar eşlik ettim. Kâhkülleri-me dokunarak çıktı evden. Başını kapının çerçevesine yaslayıp onu izledim. Kapılarını çaldı ve kapıyı Esra açtı.

Esra, Ulaş’ın geçmesi için ona müsaade ederken gülümseyerek gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Pijaman tatlıymış," dediğinde gülümsedim.

Üzerimde tozpembe arka plan üzerinde kahverengi oyuncak ayıcıklar olan bir pijama takımı vardı.

"Teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacın olursa benden çekinmene gerek yok biliyorsun değil mi?" diye sordu içten bir ifadeyle. "Hemen gelirim."

"Biliyorum," dedim gönül rahatlığıyla. "Teşekkür ederim."

Benimle havadan sudan konuştu. Ulaş gibi o da beni yalnız bırakmak istemiyor gibiydi ve bu ilgi içimi sıcakık eden bir şeydi. Kendimi iyi hissettiriyordu.

Ulaş üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altı ile geri döndüğünde gözlerimiz çakıştı. Esra'nın yanından öylece geçip gittiğinde Esra ona laf atmadı. Şaşırdım bu duruma fakat ben yokken yaşananlar Esra'yı çok etkilemiş gibi duruyordu. Ulaş'la araları her zamankinden çok daha iyi gibiydi ve bu buruk bir tebessüme neden oldu yüzümde. Atışmalarını seviyordum ama acılarımız onları yanıltmış gibiydi.

Ulaş içeri girerken Esra'ya el sallayıp iyi uykular diledim. Ulaş elimden tutup beni doğruca odama götürdü. Elmaşekeri peşimize takıldığında o an minik bir ailem var gibi hissettim. Elmaşekeri kızım sayılırdı ve Ulaş da babası olabilirdi isterse. İster gibiydi. *İstesin lütfen.*

Üçümüz odama girdik. "Benimle mi uyuyacaksın?" diye sordum sıranı izlerken. Koltukta uyusun istemezdim. Söyleyeceklerimden ötürü yanaklarım ısındı. "Benimle uyuyabilirsin... Sen de istersen."

Utaniyor olsam da söylemiştim çünkü ne zaman utandığım için çekinecek olsam aklıma kapatıldığım o odanın duvarları geliyordu. Ne kadar çaresiz kaldığımı, Ulaş'ın resmine sığındığımı ve pişmanlıklarımı hatırlıyordum. Ölmek çok kolaydı, utaniyor olmak engel olmamalıydı sevgimi göstermeme.

Adımları dururken bana doğru döndü. Güzel gözlerini yüzümde gezdirdi. "Sen nasıl rahat edeceksen öyle yaparız."

Minnettar bir ifade oldu yine yüzümde. Onun için istediğim her şeyi onun da benim için istiyor olması sarsıcı bir durumdu. “Teşekkür ederim.”

Derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. “Bana benim senden daha çok istediğim şeyler için teşekkür etme Arya. Bu kötü niyete girer.”

Gülümsedim, “Kötü niyet senin yanında çok eğreti duruyor.”

Kâhküllerime dokunup yorganı açtı içine girmem için. Yanaklarım daha çok ısınırken yatağıma girip ona yer açtım hemen. Ulaş bana unuttuğum ilaçlarımı içirdi önce. Ardından ışıkları kapatıp, gece lambasını açtı ve yanıma uzandı yavaşça. Kalbim heyecanla çarptı. Ulaş odamdaydı. Ulaş sadece odamda değildi, Ulaş benim yatağıma uzanıyordu. Ulaş sadece yatağıma uzanmıyordu, benim yanıma uzanıyordu. Benim yatağımda, benimle uyuyacaktı. Bu benim için muhteşem bir şeydi. Hayali bir şeydi ve gerçek oluyordu. Dün de birlikte uyumuştuk ama dünden daha heyecanlıydım. Çünkü burası benim odamdı. Sevgilimle ilk kez odamda uyuyacaktım. Bu düşünce kulaklarıma kadar kızarmama sebep olmuştu muhtemelen fakat öyle heyecanlı ve mutluydum ki takılmadım buna.

Soluna doğru, bana doğru döndü. Sol kolunu başının altına koyup, gözlerini yüzümde gezdirdiğinde o kadar utandım ki bir süre yüzüne bakamadım ve tek kelime bile edemedim. Ulaş, saçlarım ve yanağımla meşgul oldu. Yanaklarımı seviyor gibiydi sanki. Eli sürekli yüzüme uzanıyordu, yanağımla okşuyor, gözümü seviyordu.

“Rahatsız mı hissediyorsun?”

“I-ı,” diye mırıldandım. “Ben, sen yanımdaysan körkuyuda bile rahat ederim.” Gözlerine bakarak derin bir nefes aldım sessizce. “Rüya gibi geliyor... Sen buradasın, ben buradayım ve birlikte uyuyabiliyoruz.”

“Sen, iyi ki buradasın Arya,” dedi kısık içten bir sesle.

“Sen de iyi ki buradasın.”

Sol elimi ikimiz arasına koyup parmaklarımı sol kolunun iç kısmına uzattım, tenini okşadım yavaşça.

Elmaşekeri yatağım üzerinde gezinip kısıp sesle miyavlayarak aramıza girdiğinde gülümsetti bu beni. Gelip başını Ulaş'ın kolunu okşayan elim üzerine koyduğunda öyle tatlıydı ki gülümsemem genişledi. Isırmak istedim onu tam şu an.

"Baba olmak ister misin?" diye sordum Ulaş'a gülümseyerek.

Sonra bu cümleyi yanlış anlaşılabilecek bir durumda ve şekilde söylediğimi fark ederek, "Yani Elmaşekeri'nin babası," diye düzelttim gözlerimi kedime dikerek. Yanaklarım alev alevdi. "Ben annesi sayılıyım mesela bence. Sen de babası olabilirsin istersen."

Saçmalıyor gibi hissederek daha çok utandım. Ulaş'ın başparmağı narince yanağını okşadı. Burnundan verdiği hafif nefes, onun güldüğüne işaretti.

"Sen annesi sayılıyorsan ben de babası sayılıyım," diye onayladı beni dünyanın en mantıklı cümlesiymiş gibi.

Gülümседim bana katılıyor oluşuna. Huzurla gözlerimi kapattım.

Çok utansam da, "İyi uykular canımın içi," diye fısıldadım.

"İyi uykular Arya," diye mırıldandı derinden gelen bir sesle. "İyi uykular canımın içi."

Gördüğüm kâbustan ötürü kan ter içinde uyandım. Gözlerimi açtığımda güneş ışıkları odamdan içeri dolmuş, duvara perdelerden yansımaları düşürmüştü ve bu görüntü bir an için kalbimin korkuya kapılmasına sebep oldu. Bir an kendimi yine o evde sandım. Eğer Ulaş'ın yanımdaki varlığını hissetmemiş olsaydım panikleyebilir, korkuyla ağlamaya başlayabilirdim ama o buradaydı ve aklımda kalbime nerede olduğumuzu hatırlattı. Ulaş'ın yanında, kendi odamdaydım. Ulaş hemen yanımda yüzüstü uyuyordu, yüzünü bana dönmüş, sağ koluyla karnım üzerinden bana sarılmıştı.

Ona doğru dönüktüm hafifçe, sol elimle karnım üzerindeki kolunu tutmuş, sağ elimi geriye doğru kaldırmış parmaklarımı yüzü ile yastığı arasına sıkıştırmıştım. Sıcak nefesi yüzüme esiyordu zaman zaman, yüzü çok uzağımda değildi. Güvendedim, olmak istediğim yerdeydim. Âşık olduğum adamla uyumuş, bugüne onun kollarında uyanmıştım. Azla yetinebilen biri olarak bu o kadar fazlaydı ki yetinmekle kalmazdım bununla, ben bu kadarıyla bir ömür yaşardım. *Sorun yok Arya. Her şey iyi olacak.*

Kendimi telkin ederek kalbimi sakinleştirmiş olsam da yüksek kaygımdan ötürü bedenimin titremeye başladı. İçim sanki kışın ortasında çıplak kalmışım gibi zangır zangır titremeye başladığında Ulaş'ı uyandırmaktan çekinerek karnım üzerindeki sağ kolunu yavaşça kaldırdım, sıyrıldım altından ve yataktan kalktım yavaşça. Saat henüz sabahın altısıydı ve Ulaş çok yorgundu günlerdir. Uyansın istemedim. Halledebilirdim. Böyle şeyleri çok sık yaşardım, geçerci birazdan biliyordum.

Yorgunca pencere önündeki koltuğa oturup dizlerimi karnıma çektim ve Ulaş'ı izleyerek içimdeki bu sıkıntının geçmesini bekledim. İlaç alabilirdim ama ayağa kalkmak ya da gidip su içmek zor geldi.

Yanağıma dizime yaslayıp onu izlemekle yetindim yalnızca ve Ulaş'ın yataktaki yokluğunu fark etmesi yalnızca on dakika kadar sürdü. Sağ eli yatağın benim olmam gereken yerine gezindiği an yokluğunu fark etmiş gibi açtı gözlerini kısıp bir şekilde. O derin uykudan kendini öyle iradeli bir şekilde uyandırdı ki onun bu korumacı yanının ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha kendi gözlerimle gördüm.

Gözleri aydınlık odada koltukta oturan beni kolayca bulduğunda kaşları çatıldı hafifçe.

"Arya," dedi pürüzlü, yeni uyandığı için kalın çıkan sesiyle. Ardından sağ eli yüzünü ovarken sol dirseği üzerinde kalktı, ardından

ramamen doğruldu. Kısık gözlerini yüzümde gezdirdi. “Neden orada duruyorsun?”

“Titriyorum biraz,” diye mırıldandım. “Uyandırmak istemedim seni.”

“Neden titriyorsun kedi?” diye sordu kollarını bana açarken. “Evin yolunu mu şaşırdın?”

Ev onun ta kendisi.

Söylediği şey kalbimi sızlattı. Burnumun direği sızladı çok sev-giden. Uzun süre evsiz kalmış bir kız olarak bir evin sıcaklığını onda bulmuştum en çok. İçim sıcacık oldu. Oturduğum yerden kalktım, bir iki adımda yatağıma varıp dizlerim üzerinde ona iler-ledim ve kolları arasına bıraktım kendimi. Kollarımı onun canını yakmayacak şekilde ona sarıp derin bir nefes aldım.

Güzel elleri sırtımı sıvazladı bebek sakinleştirir gibi. Saçlarımı okşadı. “Her şey yolunda,” diye teselli etti beni. “Güvendesin. İyi olacaksın. İyi olacağız.”

Duymak istediğim şeyleri onun ağzından duymak büyük bir etki yaratıyordu içimde. Her şeyin geçeceğini onun ağzından duymanın çok daha büyük bir hükmü vardı bende. Kendi tesellilerimden çok daha etkiliydi. İkna oluyor, inanıyordum.

Yüzümü boyun girintisine yasladım. “İyi olacağız.”

“Uyumak ister misin?” diye sordu yumuşak bir sesle narin parmakları saçlarımı okşarken. “Uyutayım mı seni?”

“Uyut,” diye fısıldadım.

Ulaş tarafından sevilme çok güzeldi. Ulaş tarafından uyutulmak çok güzeldi. Ulaş'ın olması çok güzeldi. O Ulaş'ın benim olması çok güzeldi.

Derin bir nefes alırken yüzümü daha çok gömdüm boyun girintisine. Öyle güzel kokuyordu ki, teninin kokusunu seviyordum. Bana evdeymişim gibi hissettiriyordu. Ait olduğum yerdeymişim gibi, her şey düzelecekmiş gibi geliyordu.

“Çok güzel kokuyorsun,” diye fısıldadım huzurla. “Kokunu seviyorum.”

Burnunu saçlarıma sürttüğünü hissettim. “Bahar gibi kokuyorsun.”

Henüz oturmamış sesi kulağımın hemen yanından geliyordu ve bu sesi duyabiliyor olmak o kadar şanslı hissettirdi ki o an derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim.

“Kokun uzun bir aradan sonra eve dönmek gibi.”

Aynı şeyi düşünüyor olmamız kalbimin ritmini değiştirdi. Döndü, beni yatağıma yatırdığında sol kolu altımda kaldı ama bunu umursamadı.

“Kolun acıyacak,” dedim fısıltıyla.

“Acıkmıyor,” diye fısıldadı o da. “Çaresi burada.”

Çaresi ben oluyordum sanırım. Burukça gülümsedim. Yüzüstü yanıma uzanırken o kadar yakınımıydı ki gövdesi, başını göğsüme yaslayabildi. Ve o an Ulaş’ın başını göğsüme yaslayışı öyle masum geldi ki onu sarmalama, saçlarını okşama dürtüsüyle doldu içim. Canını acıtmayacak bir şekilde sağ kolumu omzuna sardım ve saçlarına dokundum. Sağ eli yatağında koluna yasladığım sol elimi tuttu, parmaklarımız birbirine kenetlendi.

“Ağır mıyım?” diye sordu ilgiyle.

Bir ağırlığı vardı elbette ama beni rahatsız etmiyordu göğüs kafesindeki yük. Aksine sevmiştim onunla böyle uzanmayı. Kalkmasını istemeyerek sağ kolumu da sıkı sararak onu göğsüme yasladım.

“Değilsin,” dedim saçlarını okşarken kafamı iki yana salladım. “Sevdim bunu.”

“Ufacıksın,” diye mırıldandı uykulu sesiyle. “Ne zaman seni kollarımın arasına alsam düşündüğüm ilk şey bu. Yüzün, burnun, dudakların, ellerin... Küçük.”

Gülümsedim. Aslında ufak tefek bir kız sayılmazdım, boyum ortalamaydı, biraz zayıftım sanırım boyuma göre ama ufak tefek

sayılır mıydım emin değildim. Ulaş'ın yanında ufak tefek duruyordum çünkü hem uzundu hem de geniş omuzlu biriydi.

"İkinci şey ne peki?" diye sordum onu dinlemek çok hoşuma gittiği için.

"Çok güzel ve sevimli olduğun."

Yanaklarım ısındı.

"Büyük gözlerin ufak suratına yerleştirilen güneş minyatzürleri gibi. Kocamanlar, parlıyorlar ve o güzel yüzün ısıldıyor âdetâ."

"Ben sana ne zaman baksam güzel olduğunu düşünüyorum ilk," diye fısıldadım sesimi sabaha uydurarak. "Çok güzelsin ama sebebi yalnızca yüzün değil. Kurduğun cümleler, bakışların, gülüşün, konuşurken ki o emin tavrın, ses tonun, jestlerin, mimiklerin ve bana uzanan ellerin." Derin bir nefes aldım içimde yine kocaman bir sevgi doğarken. Saçlarında gezindi parmaklarım. "Eğer şair olsaydım ilk gözlerine sonra ellerine şiir yazardım," diye itiraf ettim. Onun gibi ellerimize baktım. Elim büyük eli içerisinde ufak kalıyordu gerçekten. Teni benim tenimden birkaç ton daha koyuydu ve ben bu uyumu bile çok seviyordum, delilikti. "Sonra saçlarına yazardım. Onları da çok seviyorum. Dördüncü sıraya dudaklarını koyardım, çok güzel şeyler söylüyorlar. Sonra benlerine verirdim sırayı. Saya saya çoğaltır hepsi için seni dilerdim."

Tuttuğu elimi yüzüne götürdü. Önce bir öpücük bıraktı parmaklarım üzerine, ardından yanağına yasladı elimi onu sevmemi ister gibi. Yanağını okşadım usulca, gözlerini ve kirpiklerini okşadım.

"Güzel biri miyim senin için?" diye sordu sağ eli pijamamın açıkta bıraktığı kolumu okşarken.

"Çok güzelsin," diye onayladım onu. Onun bana dün sabah söylediği cümleden kopya çektim. "Ve bu güzel yüzünden bağımız bir konu. Her şeyini seviyorum," diye fısıldadım gözlerimden

birer yaş yastığıma akarken. “Sana dair her şeyi seviyorum.” Bir düzine gün kadar önce onu bir daha görmeyeceğime inandığım zamanlar gelmişti aklıma. Ama şimdi bana sarılmış tekrar canlandırdığı kalbimi dinleyerek göğsümde uyuyordu. “Üzerine düşeceğim hep, çok iyi bakacağım sana. Hep çok seveceğim.”

“Bu kalp atışı için teşekkür ederim,” diye fısıldadı göğsüme. “Her atışında tekrar seveceğim seni.”

Saçlarını öptüm. “Her atışında daha çok seveceğim seni.”

Gözlerimi tekrar açtığımda yatakta sere serpe uzanıyordum ve tek başımaydım. Güneş odamın içini doldurmuştu. Gerilen bedenimi gevşetmek için yatakta gerinip oturur pozisyona geldiğim sırada odamın aralık kapısı açıldı.

Ulaştı gelen. Elinde su bardağı vardı.

“Günaydın gün ışığı,” dedi bana güzel bir gülümseme hediye ederek.

Yüzümde anında bir gülümseme yeşerdi uyanır uyanmaz onu gördüğüm için. “Günaydın Ulaş,” diye mırıldandım yeni uyandığım için başımı dik tutmaktan zorlanır gibi sağ omzuma devirerek.

Suyu komodine bırakırken yatağa oturdu yavaşça. Ben uyurken eve uğramış olmalıydı. Duş almış gibiydi. Üzerinde siyah bir kot, yakalı koyu kahve bir tişört vardı ve gözlerinin rengini daha koyu bir kahverengi göstermişti.

“Eve mi gittin?”

“Duş aldım,” diyerek tahminimi doğruladı. Eli yüzüme uzanıp yanağımı okşadı hafifçe. “Kahvaltıda istediğin bir şey var mı?”

“Sen,” diye mırıldandım.

Yüzünde alaylı bir gülümseme oldu. “Ben çok gelirim senin ufak midene.”

Kastettiğim onunla olmaktı ama bu güldürdü beni. Bağdaş kurmuş otururken ellerimi ayak bileklerim üzerine yaslayıp öne doğru eğilerek ona yaklaştım. “Kediler doymak bilmez bilmiyor musun?” diye sordum ciddiyle.

Sol yanağımdaki eli sol gözümü okşarken yüzündeki gülümseme genişledi. “Birinin bu kediyi beslemesi lazım. Yeme sen yine de beni.”

“Evet, birinin bu kediyi sevmesi lazım,” diye onayladım ikna olarak.

“Sabah sabah ne bu sevimlilik?” diye sordu yüzü yüzüme yaklaşıırken. “Bal mı yedin yatmadan önce?” Dudaklarını yanağıma sürüp beni öpmeden önce “Ya da reçel mi?” diye sorduğunda yanaklarım ısındı. Gül reçeliyle olan anımız aklımda belirmişti anında.

“Bilemedin,” diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak. “Seni öpmüştüm.”

Kısık bir gülüş sesi kulağıma dolarken şakağıma da bir öpücük bıraktı. “Gün gerçekten aydın.”

“Keşke günler uzasa da hemen bitmese,” diye mırıldandım o geri çekilirken gözlerine bakarak.

“Ne kadar uzarsa uzasın az gelir.” Parmakları saçlarımdan uçlarına dokundu. “Seneler yetmez, asırlardan bahsetmek gerek.”

Kalbim patlayacak gibi hissettim. Bu sevgiden patlayacaktı bir gün. Kalbime kastı vardı. Nefes alamıyor gibi hissederek dikeldim ve ellerimi yanaklarıma koydum.

“Ne oldu?” diye sordu bana gülümseyen bir sesle. “Tatlı tatlı günleri uzatırken iyiydi.”

Dudak büktüm ona bakmadan. Yarıyor muydu benimle? Haksızlıktı. Adil değildi. Orantısız güce girerdi. Ben onunla güzel konuşamıyordum.

“Adil değil bence bu atışmamız,” diye mırıldandım ona bakmadan. “Tatlı olduğumu söyleyip bilerek utandırıyorsun beni.”

“Seni ilk gördüğümde de sevimli olduğunu düşünmüştüm,” dedi keyifli bir gülümsemeyle.

Gözlerimi ona çevirdim elimde olmadan. “Hiç öyle gözüküyordu,” dedim daha fazla utanmaktan kaçınmak için.

Gülümsemi bana, ellerim hâlâ yanaklarımdaydı.

“Kaçmam lazımdı.”

“Ah,” dedim hatırlayarak. “Doğru. Birini kovalıyordun.”

“Ondan değil,” dedi gözlerime bakarak. “Senden.”

Anlamayarak kaşlarım çatıldı. “Neden benden kaçasın ki? Beni tanı mıyordun bile.”

Başını salladı. “Evet, hatırlamıyordum. Garip,” dedi ciddi bir ifade ile yüzüme bakarken. “Seni hatırlamıyordum ve senden kaçmam lazımmış gibi hissetmişim.”

Gözlerimi kırpıtm birkaç kez. O beni tanıyordu ama hatırlamıyordu aslında ve belki de o beni hatırlamıyor olsa bile bilinçaltı beni hatırladığı için içten içe ona benden kaçmasını söylemişti.

“Garip,” diye mırıldandım ben de. “Aslında derinlerimizde bir *biz* var ama sonradan öğreniyoruz bunu.”

Kafasını salladı. “Kaderden kaçamıyor insan ama,” dedi gözlerinin içine bakarak. “Çünkü kaçmak da kaderdir.”

Biz kaçsak da kaçırılsak da birbirine geri dönen iki kişiydik. Biz birbirimize unutturulsak, ayrı düşürülsek de yolu birbirine çıkan kişilerdik. Biz kaderi birlikte örülen iki kişi tek bir kalptik.

“Tasadüf diye bir şey yok,” diye fısıldadım kalbim göğüs kafesi-me ismiyle çarparken.

Kafasını sallayarak onayladı beni. “Sana çarpmam, senden kaçmam, senin bana en başından beri güvenip peşime takılman, yanımdan ayrılmaman. Hiçbiri tesadüf değil aslında.” Sonra yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. “Küçükken de peşime takıldın hep.”

Gözlerim büyürken ellerimi yüzümden indirip heyecanla yine öne doğru eğildim ve gözlerinin içine baktım.

“Hatırlıyor musun küçüklüğümü?” diye sordum şaşırarak.

“Kenan Amca’dan birkaç hikâye dinledikten sonra bir şeyler hatırlamaya başladım. Düşündükçe daha çok hatırlıyorum.”

Ulaş, beni hatırlıyor muydu? Ufak beni? Adını koyduğu beni? Kalbim büyüyormuş gibi hissettim. Gözbebeklerim büyümüşü muhtemelen ona bakarken.

“Ne mesela?”

“Bana Ulaş diyemiyordun mesela, onu hatırlıyorum.”

“Ne diyordum peki?” diye sordum merakla. Heyecanla öne çıkmış ellerimi dizine yaslamıştım.

Gülümsetti bu merakım onu. “Çok merak ettiğin için öylece söyleme isteğim körelmekle kalmadı, şart koşturmak gibi bir heves oluştu içimde şu an.”

“Aşk olsun,” diye sitem ettim ama gülümsemeden de edemedim.

“Olsun,” diye onayladı beni gülümseyerek.

Resmen eğleniyordu benimle ve bu hiç şikâyetçi olamayacağım bir şeydi. Yine de söylemeliydi ama. Merak ediyordum.

“Söyle lütfen,” diye rica ettim. “Şart neyse yerine getireceğim.”

“Bu kedi,” dedi ciddiyetle. “Şart nedir bilinmeden şartın kabul edilmemesi gerektiğini bilmiyor mu?”

“Bu kedi Ulaş’a çok güveniyormuş,” dedim gözlerine bakarak. “Öyle bir kedi bu.”

Burnundan güldü bu söylediğime. Yüzündeki gülümseme öyle güzeldi ki. İçim açıldı ona bakarken. Bir insanın mutluluğu bir başka insanın hayattan tüm beklentisi haline gelebilecek bir şey bence.

“L harfini y olarak telaffuz ediyordun.”

“Uyaş,” diye telaffuz ettiğimde Ulaş bu telaffuzumla birkaç saniyeliğine duraksarken bana içi gitmiş gibi baktı.

Dili dudaklarını ıslattı ve yüzündeki gülümsemesi genişledi. “Adil değil gerçekten,” diye onayladı beni gözlerime bakarken. “Ben seninle yarışmam.”

Kıkırdadım. İsmi çocuk gibi telaffuz ederek Ulaş Tütüncü’yü sözde yenmek komikti.

“Uyaş,” diye tekrar ettim gülümseyerek. “Sevdim.”

Dalgın bir ifadeyle baktı yüzüme, “Senin bana yaptıramayacağın hiçbir şey yok gerçekten.”

Kalbim küt küt attı. Gerçekten yok muydu? Derin bir nefes alıp alnıma dökülen kâhküllerime dokundu ve ayağa kalktı yavaşça.

“İlaçlarını iç,” dedi kapıya doğru ilerlerken. “Yemek istediğin bir şey var mı? Ben hariç?”

Kıkırdadım. Elim ilaçlarıma giderken kafamı iki yana salladım. “Normal bir kahvaltı yeterli, teşekkür ederim. Beni de bekle ben de yardım edeyim.”

Kafasını sallayarak odadan çıkarken çabucak ilaçlarımı içip ben de çıktım odamdan. Odamın koridoru doğruca mutfağa bakıyordu o yüzden Ulaş’ın bir şeylerle uğraştığını görebiliyordum. Öyle güzel bir görüntüydü ki bu. Kalbim heyecanla kasıldı. Derin bir nefes alıp dalgın bakışlarla banyoya girdim.

Elimi yüzümü yıkayıp, saçlarımın sürekli yüzüme düşmelerini engellemek için iki yandan minik topuz yaptım. Saçlarım güzel bir topuz için fazla kısa olduğundan ikiye katlayarak bağlamıştım ve kulak gibi durmuşlardı. Bu görüntüme içimden kedi diye geçirmeden edemedim. Yüzümü ve ellerimi kurulayıp aynada gözlerimin içine bakarak gülümsedim. Gülümsemek içimdeki sıkıntının gitmesine iyi geliyordu. Gerçek bile olmasa bir süre sonra gerçekten gülümsüyordum. Yüzümde daha içten bir gülümseme belirdi.

“Bugün yeni gün,” diye mırıldandım. “Her şey yolunda. İyi olacağız.”

Derin bir nefes alarak çıktım banyodan. Eşofmanlarımı değiştirme gereği duymadan mutfağa doğru ilerledim.

“Elmaşekeri,” diye seslendim etrafta gözlerimi gezdirirken.

O sırada koltuk yastıklarının birinin altından çıktığında gülümsedim ve seri adımlarla yanına gidip onu kucakladığım gibi öperek mutfağa doğru ilerledim.

“Beni özledin mi?” diye sordum başını öperken. Sanki beni anlıyormuş gibi ciddiyetle yüzüme baktı birkaç saniye ardından beni yalamaya başladığında kıkırdadım. “Ben de seni özledim.”

Mutfağa girdiğimizde Ulaş oturmuş beni bekliyordu. Ona gülümsedim. Elmaşekeri’nin mamasını ve suyunu tazelemişti.

“Teşekkür et Ulaş’a,” dedim onu mama kabının başına bırakırken.

Miyavladığında gülümseyerek gözlerimi Ulaş’a çevirdim. “Teşekkür ediyor.”

“Rica ederim,” dedi o da gülümseyerek.

Yanına adımlarken kahvaltı masasına baktım. “Ben de teşekkür ederim.”

“Afiyet olsun.”

Karşısına oturdum gülümseyerek. “Afiyet olsun.”

Havadan sudan sohbet ettik. Onunla gündelik konular hakkında sohbet etmek dahi zihin ve iç açıcıydı. Güzel yüzünü izleyerek endişesiz ve çekincesiz sohbet edebiliyor olmak dünyanın en güzel hissiydi şüphesiz. Onunla her şey hakkında konuşabileceğimi bilmek ise paha biçilmezdi.

İkimiz de doymuştuk. Ulaş kendisine kahve yapmış yavaşça onu yudumlarken ben de kendime portakal suyu doldurmuştum.

“Bugün ne yapacaksın?” diye sordum merak ederek.

“Tamamen senin olacağım,” dedi kahvesinden bir yudum alırken. “Yapmak istediğin bir şey var mı?”

Yanağımı sol elime yaslamış onu izlerken söylediği cümle yanaklarımın ısınmasın sebep olsa da gözlerimi kaçırmamış gülümsemiştim. Ulaş babasıyla durumu şimdi halledemezse araya soğukluk girecek diye endişeliydim ama onu hiçbir şeye zorlama niyetinde değildim. Kendini hazır hissettiğinde onun bahanesi olacağımı söylemiştim zaten çoktan.

“Ulaş benimle pikniğe çıksın,” diye mırıldandım dilek diler gibi.

İstediğim beklemediği bir şey olduğundan kaşlarını kaldırmasına sebep olsa da gülümsemişti bana. Şakağını sol yumruğuna yaslamış bana bakıyordu. Gözleri çok güzeldi. Bundan sonra hep kahverengi giymesi için ona bir sürü kahverengi şeyler alma isteği doğurmuştu içimde.

“Çıksın bakalım,” diye kabul etti.

Ayağa kalktım heyecanla ve yanındaki sandalyeye iliştim çabucak. İlgiyle vücudum ona dönükken ellerimi dizlerime yaslayıp öne çıktım merakla.

“Nereye gideceğiz?” diye sordum gözlerimi yüzünde gezdirirken. “Ben çok bir yer bilmiyorum.”

Sağ dirseğini masaya yaslayıp bana döndü. Şakağını yumruğuna yasladı. “Var aklımda birkaç yer.”

Elbette vardı. Esra daha önce Ulaş’ın bu konuda kirli çıkı olduğunu söylemişti. Kalbimin içindeki kelebekler heyecanla kanatlanırken menü düşünmeye başladım hemen. Yapmalı mıydım, almalı mıydım?

“Orman,” dediğinde dikkatimi tekrar Ulaş’a verdim. “Rahatsız eder mi seni? Deniz kenarı mı istersin yoksa?”

Yanışımı izleyen her şeye küsemezdim. Hem daha dün ateşe üflemişim şimdi kötü anılardan kaçacak değildim. Her yeni güzel

anı kötü anılarıma vuracağım bir darbeydi ve onları tekmeleyecektim. Hem ben ağaçlarla dost olarak büyümüştüm, nasıl sırtımı dönerdim?

Zaferle yumruklarımı sıktım. “Kötü anılarımın hepsini güzel anılarımla tekmeleyeceğim,” dedim kararlılıkla.

Bu kararlılığım Ulaş’ı gülümsetti. Havaya kaldırdığım sol yumruğumu bileğimden yakalayıp dudaklarına götürdü ve bir öpücük bıraktı, ardından bana baktı. “Bunlarla tekme atma.”

Yüzüm kızardı. Boğazımı temizledim. “Yumruklarım o zaman.”

Bana dokununca ya da beni öpünce hemen gevşiyordum. Anti-depresan gibi bir şeydi Ulaş.

“Ben yumruklarım onları,” dedi bu konuşmadan keyif alan bir sesle. “Sen gülümse sadece.”

“Gülümsemek bence en güçlü silahtır,” diye onayladım onu.

“Sensen gülümseyen, öyledir,” diye onayladı beni.

İçim yumuşacık olurken ilaçları bırakmayı bile düşündüm bir anlığına. Tüm kaslarım gevşemiş, tüm endişelerim dinmişti yine. Hepsi onun sayesindeydi. Bana anında etki eden direkt ruhumu iyileştiren bir ilaçtı.

Sandalyemi tutup minik minik ona yaklaştım biraz daha. Hevesle güzel yüzüne baktım. “Ne yemek istersin pikniğimizde? Tatlı sevmiyorsun ama aperatif bir şeyler yapabilirim.”

“Patates salatası yapabiliriz,” dedi çok düşünmeden. “Tatlı olarak limonlu kek tercih ederim.”

Ulaş kek seviyordu demek. “Limonata da yaparım,” diye mırıldandım.

“Olur,” diye onayladı beni.

İçim içime sığmadı heyecandan. “Kalkayım bari,” diye mırıldandım ama kalkmaya yönelik en ufak bir girişim de bulunmadım. “Buraları toplayıp anca hazırlarız, geç olmadan gidelim çok kalalım istiyorum.”

Kafasını salladı usulca gözlerime bakarken. Onun da hiç kalkası yokmuş gibiydi.

“Yaz mevsimindeyiz,” dedi. “Güneş geç batıyor, geç kalmayız.” Sanırım o da biraz daha burada böyle kalmak için bahane arıyordu.

“Evet öyle oluyor,” diye onayladım onu biraz daha yaklaşıarak ona. Ben de sol dirseğimi masaya koyup çenemi yumruğuma yasladım hayran hayran yüzüne bakarken. “Geç kalmayız yani. Birazcık daha böyle kalabiliriz sanki.”

Yanaklarım ısınsa da bunu söylerken söylemekten geri durmamıştım.

“Bazen daha ufak olsan da seni cebimde taşısam diye düşünüyorum,” dedi Ulaş gülümseyen bir sesle.

Yüzümde güller açtı öyle söyleyince. “Ben seninle istediğin yere gelirim sen beni kalbinde taşıdığın sürece.”

İç çekti sessizce. “O zaman aşk gerçekten sonsuz bir şey Arya.”

“Seni sevmek uçsuz bucaksız,” diye fısıldadım.

Benim için dünyanın en huzurlu yeri Ulaş'ın yanı. Ben bir kelebeğim ve kanatlarım âşık olduğum ateşte hiç yanmadı.

Ulaş'la biraz daha bakiştikten ve diz dize konuştuktan sonra kalkmış, soframızı toplamış ve pikniğimiz için hazırlık yapmıştık. Her şeyi hallettikten sonra geriye üzerimi değiştirmek kalmıştı. Doğruca odama gittim. Siyah bir tişört üzerine ince askılı kah-verengi bir midi elbise giydim. Ulaş ile uyumlu olmak istemiştim ama Ulaş bunu anlarsa çok utanacaktım kesin. Anlasa bile belli etmeyeceğini umuyordum bu yüzden.

Saçlarımı tarayıp açık bıraktım. Hava sıcak olduğu için makyaj yapmak yerine güneş kremi ve dudak nemlendiricisi sürdüm yalnızca. Omzuma astığım krem rengi bez çantama güneş kremimi ve telefonumu atıp odamdan çıktım. Ulaş'ı aradı gözlerim. Çok

geçmeden hedefini bulduğunda yüzümde otomatik bir gülümseme oluştu.

Balkona çıkmıştı. Sigara içerken telefonuyla ilgileniyordu. Onu çok az balkona çıkarken görmüştüm ama sanki eskisine göre daha çok sigara içiyormuş gibi geliyordu nedense. Belki de bu benim kurnuntumdu, emin değildim. Zira buna karışma hakkını kendimde görmüyordum. Onu değiştirmeye çalışıyormuşum gibi düşünmesini istemezdim hiç.

Balkona çıktığımda gözleri bana çevrildi. Güneş gözbebeklerine kadar ulaşabildiğinde göz rengi o kadar güzel oluyordu ki içim gidiyordu bu görüntüye her seferinde. Yine çok güzel gözüküyordu gözleri.

Gülümseyerek yüzüne bakarken, "Güneş kremi sürelim," diye mırıldandım.

Teni çok koyu değildi onun da ve güneşten korunsun isterdim. Artık yanma eylemine karşı daha da hassaslaşmıştım.

"Bana mı?" diye sordu anlam veremeyerek.

"Güneş kremi sadece tatilde mi kullanıyorsun?" diye sordum tam önünde dikilip gözlerine doğrudan bakarken.

"Evet," dedi normal olan buymuş gibi. Demek ki Ulaş'ın da bilmediği şeyler oluyordu.

"Evin içerisinde bile güneş ışınları seni bulur. Bilmiyor musun?"

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Evin içerisinde sen varsan bulur tabii," diye onayladı beni. Yanaklarım ısındı bu imasından ötürü. "Yani?"

"Yani zararlı," dedim gözlerimi kaçırarak. "Bulmasınlar seni. Dışarıda çok daha fazlasına maruz kalacaksın hem bugün. Krem sürelim."

Sigarasını bitirip küllüğe bastırdı. Ardından elimden tuttu ve bizi içeri götürdü. O koltuğa otururken ben de önündeki sehpayı

otururdum. Çantama attığım güneş kremimi çıkarıp kendime sürdüğümün bir tık fazlasını kullanarak büyük bir dikkatle yüzünü kremledim. Yeni tıraş olduğu için yüzü yumuşaktı, kremlemesi zor olmamakla birlikte parmaklarımda güzel bir his bırakıyordu.

“Sen hep sürüyor musun güneş kremi?” diye sordu ben yüzünü kremlerken gözlerini bir an olsun yüzümden çekmezken.

Tenim çok hassas olduğu için hep kullanmak durumundaydım. Küçüklüğümden beri hep kullandığım bir şeydi. Yoksa tenim kabarıyordu. Yüzünü büyük bir ciddiyetle kremlerken başımı salladım. Gülümsedi bana.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordum ben de gülerek.

“Güneşimin, güneş kremi kullanması ironik.”

Bana hitap ederken güneş ve onunla ilgili şeyler söylemesi hep içimi ısıtıyordu ve bu iltifatlarını nasıl karşılayacağımdan pek emin değildim. Gözlerine bakamadım utandığım için. Kalbim yine heyecanlanmış, göğüs kafesime daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

“Çok tuhaf,” diye mırıldandım ellerimi yüzünden indirirken. “Ben de seni hep güneşe benzetiyorum.”

Sağ elini kaldırıp saçlarıma dokundu. “Demek ki aşk bizim için bir doğa olayı.”

Kalbim göğsüme çarptı sevgiyle. Gerçekten öyleydi bence de.

Kremi çantama kaldırdım. Ayağa kalkarken ellerimi arkamda bağlayarak ona uzandım ve alına ufak bir öpücük bıraktım içim içime sığmazken. “Hazırız.”

Ben doğrulup ellerim arkamda, içim kıpır kıpır gülümseyerek onu izlerken o da derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Sağ elini tutayım diye bana uzattığında uzanıp üç parmağını tuttum. Gözlerini üzerimde gezdirip gülümsedi onunla benzer giydiğimi fark ederek ama bir şey deyip utandırmadı beni. Memnun oldum buna. Çift gibi giyinmeye hep heves ederdim. Heveslerimi sırasıyla yerine

getirecek ve bunun için beklemeyecek ya da ertelemeyecektim artık.

Ulaş'la kapıya doğru adımladım. O, diğer eline piknik sepetimizi alırken ben de gözlerimi etrafta gezdirdim bir şey unuttuğumuzdan endişe ederek. Ama her şeyi almış gibiydik. Askıdan hasır şapkamı alıp başıma taktım ve çıktık evden.

Ulaş'ın elini ayakkabılarımı giymek için bıraktım birkaç saniyelğine. O da ayakkabılarını giydiğinde yine tuttum üç parmağını. Bulikte merdivenleri inip apartmandan çıktık. Bir anlığına adımlarım duraksadı. Gözlerim istemsizce etrafı taradı. Ulaş'ın tuttuğum üç parmağını sıktım hafifçe. Ulaş'ın yüzü bana çevrildi ama söylemedi bir şey. Vakit tanıdı bana, zorlamadı ya da teselli etmedi. Yalnızca zaman verdi. Yutkundum. Derin bir nefes aldım. Piknik sepetimize, birbirine sıkıca tutunan ellerimize, ayakkabılarımıza, uyumlu kıyafetlerimize, bize, onun güzel gözlerine ve gökyüzüne baktım. Bulutlu ve güneşli bir gündü. Annem ve babam izliyor, beni gözetiyor olmalıydılar. Başımı geriye yatırıp güneş yüzüne düşerken gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Her şey yorulmuştu. Güzel olacaktı bugün.

Gözlerimi araladım ve beni dikkatle izleyen bir çift güzel göze baktım. Gülümsedim içtenlikle. "Hadi gidelim."

Omuzları gevşedi, bana hafif bir gülümseme hediye etti. "Gidelim sevgilim."

Bana her sevgilim değişinde kalbim bir hız trenine biniyordu sanki. Heyecandan midem bulanıyordu biraz hatta. Bayılacaktım utanmasam. Eline sıkı sıkı tutunarak onunla kaldırımda yürümeye koyuldum.

Otoparktan Argun'un arabasını alıp piknik yapacağımız yere doğru yola çıktığımızda gerginliğimi üzerimden atmış heyecanla kıpır kıpırdım. Gözlerimi Ulaş'ın yüzünden ayırmadım hiç. Kısık

sesli radyoda müzik çalarken açık pencerelerimizden hafif bir esinti doluyordu içeri. Rüyada gibi hissediyordum kendimi ama sonra bunun gerçeğim olduğunu hatırlatıyordum kendime. Bu rüya gibi an benim gerçeğimdi. Artık her anım böyle rüya gibi olacaktı.

“Ulaş,” diye seslendim ismini.

“Efendim güzelim?” dedi yumuşacık bir tonda.

Bana güzelim dediği için içim kıpır kıpır olurken parmaklarımı oynattım heyecanlanarak. Bu adam bana her güzel bir şey söylediğinde heyecanlanıyordum. Alışamayacak mıydım hiç acaba? Hep böyle karnımda kelebekler mi uçuşup duracaktı?

“Tatile de gidelim mi?” diye sordum güzel yüzünün arkasında Haliç manzarası kalırken.

“Tatil?” diye sordu tam olarak nasıl bir şey kastettiğimden emin olmak ister gibi.

Başımı salladım yavaşça. Daha önce Esra’yla konuşurken aklıma düşen bir fikirdi bu esasen ve şimdi düşündükçe daha çok istiyordum arkadaşlarımla tatile gitmeyi.

“Hım,” diye mırıldandım. “Muğla’ya gitmek istiyorum.” Gözlerini tekrar bana çevirdi. Neden Muğla’ya gitmek istediğim hakkında bir fikri olmalıydı ve şimdi hafiften dolan gözlerime baktığında karar vermiş olmalıydı. Hassaslaştığı için sinirlerim en ufak şey ağlama hissi uyandırıyordu içimde ama hepsine kulak asmamaya çalışıyordum.

“Annem ile babam orada tanışmışlar,” diye mırıldandım. “Hem onların hem de senin orada bir sürü anınız var. Onların geçtiği yerlerden geçmek, babamın annemin ismini verdiği okulu görmek, senin büyüdüğün yerleri gezmek istiyorum.”

Kafasını salladı yavaşça. “Gidelim,” dedi bu fikri sevmiş gibi. “Gezdirim seni.”

Gülümsedim hevesle. "Biliyor musun o kadar Muğla'yı? Küçükken dönmemiş miydiniz İstanbul'a?"

Kafasını salladı beni onaylayarak. "Öyle ama her yaz annemi yıllık izninde götürürüm Muğla'ya. Bazen bizimkiler de gelir, Savaş falan..."

Küçükken İstanbul'a dönmüş olsalar da Muğla ile olan bağlarını hiç koparmamışlardı demek ki. Ulaş'ın beni gezdirmesini çok isterdim.

"Orada bir otelimiz var sanırım?" diye mırıldandım.

Babamın işleriyle çok ilgili olmamıştım şu yaşına kadar ama küçükken otele gittiğimizi hatırlıyordum ve sanırım o otel bize aitti.

Kafasını salladı Ulaş. "Birçok oteliniz var. Biri Ula'ya yakın."

"Ula," diye mırıldandım. "Ulaş gibi."

Gülümsetti bu söylediğim onu. Gözlerini yüzüme çevirdi tekrar. "Ula'da çok eski zamanlarda Kayralılar yaşarmış." *Kayralılar...* Aryalılar gibi...

Gözlerimi kırptım birkaç kez. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. Gülümsemem genişledi. "Günümüzde de Aryalar bir tek Ulaş'ta yaşıyor," deyip esprimden utanarak kıkırdadım.

Ulaş bu söylediğime dişleri gözükecek şekilde gülerken vitesin üzerinde duran elini uzatıp yanağıma dokundu ve tenimi okşadı narince. "Tam tersi de mümkün."

Kalbimin genişlediğini hissederken yanağımı eline yasladım kıkırdayarak. Esra ile konuşurken aklıma gelen tatil fikri Ulaş ile baş başa değil, tüm sevdiğimiz insanlarla olmaktı esasında. Esralar muhtemelen vazgeçmişlerdi tatile gitmekten ama bu sefer de benim aklıma Muğla'ya gitme fikri düşmüştü. Arkadaşlarımla tatile çıkmak istiyordum. Otelimiz bile vardı, arkadaşlarımızla iyi bir tatil yapabilirdik orada. Ulaş orayı kendisinin gibi görmüyor olsa da ben arkadaşlarım için bunu yapabilirdim. Bir sürü param vardı

ama hiç harcadığım yoktu çünkü harcayacak kimsem yoktu. Ama şimdi arkadaşlarım ve sevgilimle iyi vakit geçirebilmek için harcarım yapmak istiyordum. Onlara bir tatil hediye etsem çok muydu?

Elini tutup ellerim arasında kucağıma aldım ve gözlerimi yüzünde gezdirdim bu fikrimi kabul etmesini dileyerek.

“Bu fikir aklıma geldiğinde sevdiğim tüm insanlarla birlikte güzel vakit geçirme isteği içindeydim.” Rica eder gibi gözlerinin içine baktım. “Arkadaşlarımı ve sevgilimi tatile götürmek istiyorum.”

Kaşları çatıldı hafiften. “Tüm masrafları karşılamaktan mı bahsediyorsun?”

Kafamı salladım. “Hı-hı.” Onu ikna etmek ister gibi şirince gülümsedim. “Otelimiz var koskoca. Arkadaşlarımızı ağırlasak güzel olmaz mı?”

Yüzüme bakıp önüne döndü ve derin bir nefes aldı. Beni incitmeden teklifimi reddetmek istiyor gibiydi ama geri adım atmadım.

“Lütfen,” dedim koltukta biraz daha ona dönerek. “Bir sürü otelimiz varmış. Birinde arkadaşlarımı ağırlasam çok mu? Lütfen Ulaş.” Kafamı sağ omzuma doğru yatırdım. “Hım? Hım?”

“Ben kabul etsem de diğerleri buna pek sıcak bakmayacaklardır. Otel konusunda jest yapabilirsin ama her şeyi karşılamaktan bahsediyorsun Arya.”

Ulaş hakkında öğrendiğim ilk şey ısrar edilmesinden hoşlanmadığıydı. Şansımı zorlamak istemedim pes ederek önüme döndüm. Dudaklarımı birbirine bastırıp yolu izledim ben de. Haklıydı aslında. Ben onları çok seviyordum ama böyle jestler yapacak kadar samimi değildik henüz belki de. Ulaş'ın arkadaşlarıydı onlar. Onları benden daha iyi tanıyordu neticede.

“Kırıldın mı bana?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Kafamı iki yana salladım ellerim arasındaki sağ elinin parmaklarına parmaklarımı geçirip dururken.

“Kırılmadım,” dedim ama keyifsiz bir sesle söylemiştim elimde olmadan. “Haklısın. O kadar samimi değiliz, kabul etmek istemezler muhtemelen.”

“Samimisiniz elbette, o yüzden söylemedim. Ben de yapsam kabul etmezlerdi.” Bir şey söylemedim. Derin bir nefes aldı sonra. “Çok mu istiyorsun?”

Başımı salladım. “Sırf ben istiyorum diye Muğla’ya kadar gelip kendilerini sıkıntıya soksunlar istemem. Kendileri çalışarak para kazanıyorlar sonuçta. Ama benim harcayamayacağım kadar çok param var muhtemelen. Sevdiğim insanları mutlu etmek istemişim yalnızca ve onlarla güzel bir tatil yapmak.”

“Asma suratını,” dedi sevecenlikle.

Dudak büktüm sitem eder gibi. “Sevgilim bile kabul etmiyor, onlar neden etsin?”

“Taş da geldi,” dedi gülümseyen bir sesle. Elini ellerimden kurtarıp saçlarımda gezdirdi. “Kırılmasın kalbin. Nasıl istiyorsan öyle yapalım.”

Hevesle gülümsedim tekrar ve kafamı kaldırıp ona baktım. “Gerçekten mi?”

Kafasını salladı. “Bulutlanmasın gözlerin. Ben hallederim.” İçim heyecanla doldu ama Ulaş devam etti. “Ama yemek veya benzeri konularda karışmak yok.”

İtiraz etmedim. Ben ödeyeceğim diye yememezlik ederlerse üzülürdüm zaten. Önemli olan ulaşım ve konaklamaydı zira. Onları halletmeme izin verirlerse yeme içme onlara yük olmazdı herhalde. Hem otelde yediğimiz sürece aslında ödemiş de oluyordum. Gülümsedim zaferle.

“Tamam,” dedim kafamı sallayarak. “Karışmayacağım hiç, söz.”

Derin bir nefes aldı. “Senin bana yaptıramayacağın hiçbir şey yok gerçekten,” dedi kendisiyle konuşuyormuş gibi. Saçlarıma dokunan parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı.

Gerçekten dediği kadar söz sahibi miydim ona karşı emin değildim ama beni kırmamak için orta yolu aradığını biliyordum her seferinde. Ulaş'a gerçekten her şeyi yaptırabilir miydim acaba? Öyle bir gücüm var mıydı üzerinde? Onun gibi mantıklı bir adama mantıksız bir şey yaptırabileceğimi düşünmüyordum hiç ama Ulaş ona her şeyi yaptırabileceğimi düşünüyordu.

"Sence kabul ederler mi? Belki de işleri vardır?" diye sordum merakla.

"Ederler merak etme." Gözlerini bana çevirdi yine. "Onlar da seni mutlu etmek istiyorlar."

Gülümsedim içim sıcaklık olurken. Gerçekten beni düşünen insanlara sahiptim. İnsan kaybetmeye yakın olduğu zamanlarda gerçekten sahip olduğu şeyleri daha net görebiliyordu. Ben bir süredir gerçekten yalnız değildim ve bu yalnızlığımı bölen tek kişi Ulaş değildi. Kutay, Argun, Bahadır ve Esra, Ulaş ile kazandığım kişilerdi ve onlar artık benim için yalnızca Ulaş'ın arkadaşları değillerdi. Onlar benim de arkadaşlarımdı. Bir değil, birden fazla arkadaşım vardı ve bu inanılmaz bir duyguydu. Nehir, beni görebiliyor muydu acaba?

"Arya."

Dalgın gözlerimi birkaç kez kırpıp dikkatimi Ulaş'a verdim. "Hım?"

"Ormana gitmekte gerçekten sorun yok değil mi?" diye sordu bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin olmayan bir sesle.

Kafamı iki yana salladım onu endişelendirmek istemediğimden gülümseyerek. "Hım. Sorun yok."

Gerçekten sorun olmasın istiyordum. Bu kadının sevdiği yerleri, kişileri veya şeyleri zehirlemesini istemiyordum. Çok sevdiğim evimizden bile nefret ettirmişti bana. Sevdiğim yerlere bunu yapmasını istemiyordum. Zihnimden kazıyacak, onun geçtiği yerlere

küllerini serpecek, izlerinin üzerini örtecektim. Güzel anılarımla süpürecektim tüm izlerini kafamın içerisinde.

“Ormanı seviyorum,” diye mırıldandım. “Ben ağaçlarla arkadaş gibi büyüdüm, öyle kalmak istiyorum. O kadının beni sevdiğim yerlerden uzaklaştırmasına izin vermek istemiyorum.”

Sağ eli elimi tuttu, başını salladı bu fikrimi destekleyerek. “Görüyorum seni,” dedi yumuşak bir sesle. “İyileşmeye çabalayışını, normaline dönmeye çalıştığını görüyorum ve gurur duyuyorum seninle.” Kalbim sıcacık oldu. “Ama iyi hissettirmiyorsa eğer zorlama kendini hiçbir şey için. İyi hissetmezsen bilmeme izin ver. Kolay değildi yaşananlar ama buradasın, benimlesin ve güvendesin. Her şey güzel olacak, çok iyi olacaksın gün ışığım. Eskisinden daha çok parlayacaksın. Kötü hissedersen kendini, endişe duyarsan, bana söylemekten çekinme, ben seni saklarım her şeyden. Tamam mı?”

Tüylerim diken diken oldu. Kendimi güvende ve korunuyor hissettim kelimeleriyle. Beni yalnızca varlığıyla değil kelimeleriyle de rahatlatabilen birine sahip olmak, *Ulaş'a sahip olmak* her şeye rağmen şanslı hissettiriyordu bana ve insan, bazen hiç ummadığı kelimelerinden güç bulabiliyor, inancını ve yaşama hevesini tazelayebiliyordu. İşte bu an benim için böyle bir andı. Bir süredir istemsizce endişeli olan yüreğim, Ulaş'ın kurduğu birkaç cümleyle sakinleşti birdenbire. Kaslarım göğüs kafesimi sıkmayı bıraktı. Rahatlamış hissettim. Üzerimdeki o kasvet bulutları dağıldı bir anda. Çok garip bir andı fakat içime akın eden bir yaşam hevesi hissettim. Minnet ve sevgiyle doldum.

Ateşle bir sorunum yoktu benim, onu tutan elleydi husumetimin. O elden de kurtulmuştum, artık düşman değildi hiçbir yer bana. Korkmama gerek yoktu. İnadına gülümseyecektim. Evet. Her şey gerçekten güzel olacaktı. İyi olacaktım. Ulaş yanımda ve en büyük destekçimdi hayata karşı. Yaşıyordum, hem de Ulaş'la birlikte. Ve

güzel bir yolculuğa çıkmıştım onunla, pikniğe gidiyordum aynı rüyamdaki gibi...

Yüzümde parlak bir gülümseme ışıırken minnet ve sevgi dolu gözlerle ona baktım. "Tamam," dedim güzel gözlerine bakarken. Vites üzerindeki sağ elini tutup ellerim arasına aldım ve öpücük bıraktım üzerine. Yanağımı yasladım sonra.

"Teşekkür ederim... Çok daha iyi hissediyorum kendimi."

Ulaş, gözlerini kısa bir süreliğine yoldan ayırıp bana eğildi ve kâhküllerim üzerine bir öpücük bıraktı sevgiyle. İçimde büyük bir sevgi çağlıyordu.

Araba parka benzer ormanlık bir alana girdiğinde hevesle etrafıma baktım. O kadar güzel bir yerdi ki dudaklarım aralanmıştı mest olarak. Camımı açmış ellerimi kenara koyarak başımı dışarı çıkarmıştım. Yeşil ağaçlara bakarken o arabadaki yolculuğumu hatırlayarak biraz gerilmiş olsam da başlarda, sonra aklıma daha güzel bir yolculuğu getirmiştım. Ulaş'la olanı ve sonra korkmamıştım hiç. Korkacak bir şeyim yoktu artık. Ulaş yanımda, güneş tam tepemizdeydi. Üzerimize düşen güneş tenimizi ısıtıyor ama yakmıyordu.

Araba güzel bir yerde durduğunda inip gülümseyerek gözlerimi güneşe çevirdim. Tenimi ısıtan güneş, hafif esen rüzgâr ve göletten gelen su sesinin verdiği gözlerimi kapatma hissiyle başımı geriye yatırarak kollarımı iki yana açtım yeni özgürlüğümü selamlar gibi. Gülümsedim. Bu histen kurtulduğum için o kadar mutluydum ki... İçim içime sığmıyordu. Geriye yatırdığım kafam bir yere yaslanıp, üzerime düşen gölge ile nazik bir kol belime sarıldığında Ulaş'ın varlığıyla her şey tamamlanmış hissettirdi. Bu an sonsuz kadar sürsün istedim o an. Sağ gözüm üzerine bırakılan öpücük gözlerimi aralayıp sevgimin öznesini görme istediği doğurdu içimde. Gözlerimi araladım, yüzümde hâlâ uzun bir süre silmeyi düşünmediğim gülümsemem vardı. Gördüğüm manzara çok hoşuma

gitti. Ulaş'a tersten ve aşağıdan bakmak bile çok güzeldi. Her şeyi güzel bu adamın kalbim nasıl dayanacak buna hiç emin değildim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım sır verir gibi içimde tutamayarak. "İyi ki varsın."

Dilini dudakları üzerinde gezdirip gözlerimin içine baktı. Koyu kahverengi harelerinin çevreledi gözbebekleri genişledi. "Bunu hep böyle aniden söyleyeceksen işimiz var."

Gülümsemem genişledi. Ona yaslandım iyice hiç ayrılmak istemeyerek. "Söylemezsem içimde kalır, yazık olur ama."

Beni izliyordu gözleri sevgi dolu bakışlarla. Kafasını sallayarak onayladı bu söylediğimi. "Yazık olur tabii," diye mırıldandı nefesi kırpıklarime çarparken. "Söyle hep," diye rica etti. "Bende kalsınlar, ben saklarım."

"Her şeyimi vereyim o zaman," dedim gülümseyerek. "Her şeyim sende kalsın, sen sakla."

Derin bir nefes çekti içine yüzüme bakarken. "Verir misin her şeyini gerçekten bana?"

Sorusu birazcık üzdü beni ama keyfimi bozmadım. Başımı salladım yavaşça. "Veririm. Her şeyden çok seviyorum çünkü seni."

"Her şeyden çok," dedi yüzümün sol tarafına da bir öpücük bırakmadan hemen önce. Sonra sol şakağıma fısıldadı. "Sen her şeyden daha çoksun."

Kalbim göğüs kafesimde dört kelebeğin kanadında gezer gibi heyecanla kasılırken gözlerim kapanmıştı. Güzel parmaklarının parmaklarıma dolandığını hissettim. Ben normalde üç parmağını tutardım onun ama Ulaş parmaklarımızı bir çark gibi birbirine geçirerek elimi tutmayı seviyordu. Ben de seviyordum böyle el ele tutuşunca. Elimini saran elini, verdiği hissi seviyordum. Ulaş'ın bir elinde elim diğerinde piknik sepeti birlikte parkın içerisinde yürümeye başladık.

Piknik yapabileceğimiz güzel bir yere bulduk önce. Ardından piknik örtümüzü çimlerin üzerine serdik birlikte. Ulaş sepetimizdekileri çıkarmaya hazırlanırken ben telefonumu güzel bir yere sabitleyip bu anımızı kaydedebilme hevesi içindeydi. Telefonum düşüp ekranı kırılmış olsa da kamerası iyi durumdaydı hâlâ. Yanımda getirdiğim ufak bir aparatla telefonumu bizi kaydedebileceği bir açıda sabitleyerek video kaydı başlattım.

Kameraya gülümsedim nasıl çıktığım hakkında bir fikrim olmasa da çok mutlu olduğum için bunu umursamadım.

“Merhaba,” dedim kameraya şen şakrak el sallarken. Ardından bugünün tarihini söyledim. “Güzel bir ağustos gününde Ulaş’la ilk pikniğimizdeyiz.”

O sırada Ulaş’ın sol eli benim sol tarafıma yaslandı ve varlığını arkamda hissettim. Elini yanıma yaslayarak bana doğru yaklaşmıştı. Kalbim küt küt attı. Gözlerimi ona çevirdim. Çok uzak değildi güzel yüzü benden. Yanaklarım ısınırken gülümsedim daha çok.

“Sık sık video çeksem rahatsız mı eder bu seni?”

“Etmez,” dedi gözlerime bakarken öylece. “Tabii telefonun varlığını unutup benimle daha çok ilgilenirsen.”

Kafamı iki yana salladım hemen. “Unuttum bile. Tamamen seninle ilgiliyim.”

“Güzel,” diye onayladı beni.

“Hım,” diye mırıldandım yüzüne bakarken.

Gülümsetti bu halim onu. Geri çekildi biraz. “Akla zararsın”

Kaşlarım çatıldı hafiften, burnumu kırıştırdım. “Neden öyle dedin?”

Örtü üzerine dizdiği kaplarımızın kapaklarını açıp dudaklarıma bir çilek uzattı cevap vermeden. Dudaklarımı aralayıp bir ısırık aldım. Geri kalanını kendi dudaklarına götürdüğünde utanç ve şaşkınlıktan neredeyse boğazıma kaçan çileği öksürerek uzaklaştırdım.

Muhtemelen kızaran yanaklarıma bakıp gülümseyerek sanki küçük bir çocukmuşum gibi başparmağıyla iki kaşım ortasını ovdu öksürdüğüm için.

Hafif hafif öksürürken gözlerimi kaçırdım. Mataramı dudaklarıma uzattı. Eli üzerinden tutarak bir yudum su alırken alınımdaki elini indirmişti.

“İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim yanaklarım ısınmaya devam ederken.

Yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle yanağıma varla yok arası bir öpücük bırakıp geri çekildi ve yaptığı işe geri döndü. Mataramın soğuk yüzeyini yanağıma yaslarken ona yardım ettim tek elimle.

Aperatif şeyler getirmiştik. Ona kek yapmıştım ve henüz tadına bakmamıştı. Limonatamız, kekimiz, patates salatamız, Ulaş’ın harika yaptığını söyleyerek benim için hazırladığı kısırımız, kiraz, erik ve çilekten oluşan meyve tabağımız vardı. Ulaş’ın olmazsa olmaz olarak yanında getirdiği soğuk kahvesi vardı bir de. Ben de gizlice krem çikolata getirmiştım meyvelerle birlikte yemek için. Çikolataya bir kere başlayınca çok yiyorum diye düşmüştü ona. Bu yüzden gizlice koymuştum fakat şimdi Ulaş’ın elinde duruyordu.

“Çikolata ne için?” diye sordu suç aleti gösterir gibi elinde tutmuş bana bakarken.

Şirinlik yaparak, “Meyve için,” diye açıkladım ve uzanıp elinden aldım kavanozu. “Tatlı molası.”

“Kek ne peki?” diye sordu kaşını kaldırıp.

“Kek limonlu ama... Limon tatlı mı?”

“Kek tuzlu mu?” diye sordu o da gülümseyerek.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerine baktım. “Değil ama sen daha tatlısın,” dedim kaçacak yer bulamayarak.

Yüzüme baktı dudaklarında hafif bir gülümseme ile. Bu savun-
mama inanmıyor gibiydi. İnanimalıydı hemen. Çünkü gerçekten
Ulaş kekten daha tatlıydı.

Kası kalktı. "Ben mi?" diye sordu ikna olmamış gibi.

Kafamı salladım hemen. "Çok tatlısın."

Burnundan bir gülüş sesi işittim. "Öyleyse," dedi bana hafif-
çe yaklaşarak. Sağ elini de bacaklarımın hemen yanına yaslamıştı.
Kalbim küt küt artı yine. "Ben buradayım. Niye çikolata taşıyor-
sun yanında gün ışığı?" *Gün ışığı... Çok seviyorum bana böyle se-
vermesini...*

Ulaş'ı sevmek sanki güneşli bir yaz akşamı. O da öyle mi his-
sediyor beni severken? Kalbimde sevgi dolu bir ateş yanarken ~~ısı~~
yanaklarımı ve kulaklarımı kavurdu. Kelebekler her yerimdeydi,
karnımı ve göğüs kafesimi işgal etmişlerdi sanki.

"Seni çilekle yiyemem çünkü maalesef," diye mırıldandım güzel
yüzüne bakarken. Gözlerimi kaçırmadım. Gözlerimi ondan kaçı-
rmak istemiyordum hiç.

Gülümsemesi genişlerken derin bir nefes aldı. "Keşke seni yiye-
bilsem şu an Arya."

Kulaklarıma kadar kızardığıma adım gibi emindim ama bir tür-
kü alamıyordum gözlerimi ondan. Uzaklaşmıyordum da. O derin
bir iç çekerek uzaklaştı benden. Kavanozu da almıştı ben farkında
olmadan.

Kendi yanına bırakırken göz kırptı bana. "Meyve yerken geri
vereceğim."

Arazemde doğal bir sohbet başladı daha sonra. Telefonumun
varlığını gerçekten unuttum, bir süre sonra aklıma bile gelmedi.
Ulaş ile sohbet ederek hazırladıklarımızdan anıstırdık. Kısır ger-
çekten hayatında yediğim en güzel şeydi. Kekime on üzerinden
biri puan, üç öpücük verdi. Yanaklarımdan ve burnumdan aldım

Ödülleri. Karnım tok, kalbim geniş, tenim sıcak, yerim rahat. Ulaş espiyi yapan biri değildi ama beni çok güldürmüştü. Bir gün, daha güzel olabilir miydi diye bile sormuyordum kendime artık. Çünkü Ulaş ile aramız iyi olduğu sürece her günün daha güzel olacağını biliyordum o an.

Ulaş'ın telefonuna mesaj düştüğünde bir anlığına sohbetimiz bslündü. Dikkati telefonuna kaydı birkaç saniye. Yapraklarından remizlediğim çileği az önce onun bana yaptığı gibi dudaklarına uzattım. Gözlerini ekrandan bana çevirdi doğrudan ve ufak çileğin tamamını ağzına alıp, parmak uçlarıma da bir öpücük bıraktı. Teşekkür etti sonra. Bunu yaparken öyle güzel görünmüş ve öpücüğü o kadar tatlı gelmişti ki utanıp heyecanlanmışım yine.

"Bizimkiler," diye açıkladı telefonunu yanına bırakırken tekrar. "Bizi merak etmişler."

Gülümsedim. "Onları da çağırabiliriz işleri yoksa."

"Can Kırığı'nda oturuyorlar," deyip oturduğu yerde biraz bana yaklaşıp ardından sağına, bana doğru dönerek dirseği üzerine yere uzandı. "Biz gideriz yanlarına sonra."

Kafamı sallayarak onayladım onu. İkiye bölüp çekirdeğini çıkardığım eriği dudaklarına uzattım. Ona bir şeyler yedirmek çok hoşuma gidiyordu nedense.

"Çekirdeklerini çıkarmakla uğraşmana gerek yok," dediğinde omuz silktim.

"Ben bir şeyleri ısırarak yemekten hoşlanmıyorum."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "İnsanlar gözüne sevimli gelen şeylere karşı agresyon geliştirdiğinden ısırma dürtüsü hisseder."

"Bebekleri ısırarak istemek gibi mi?"

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Seni ısırarak istemek gibi... Sana her baktığımda ısırarak geliyor içimden."

Ulaş gülümseyerek bana tatlı bir itirafta bulunurken içimde oluşan sevgiye daha fazla hâkim olamadım. Boynuna atladım. Uzanıp kollarını boynuna sararken bu atağımı beklemiyor olsa da o güçlü biriydi devtilmedi. Kontrollü bir şekilde sırtüstü uzandı kendini geriye bırakarak. Sol elim ensesinde, sağ kolum boynuna sarılmıştı, yüzümü boynuna yaslamış bir şekilde uzanmıştım üzerine şimdi.

Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim. "Seni gerçekten çok seviyorum," diye fışıldadım onu hiç bırakmak istemeyerek. "Çok, çok, çok, çok ama çok."

Saçlarımdan öptü beni, okşadı sevgiyle. Başım göğsünde bir süre uzandık öylece onunla. Eli kısa saçlarımda gezerken kafamı göğsünde hareket ettirerek yüzüne kaldırdığımda o da bana bakmak için kafasını bana çevirdi.

"Rahat mısın böyle?" diye sordum. Canı acıyor muydu böyle uzanırken?

Belimdeki sol elini tekrar saçlarıma getirdi ve yanağımdaki saçlarımı geriye çekip parmak uçlarıyla yanağımı okşadı.

"Daha önce de yanımda olduğun zamanlar oldu. Ama daha önce hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim."

Göğsünün üzerindeki sağ elimi uzatıp yanağına koydum. Yanağını okşadığımda gözleri kapandı. İçimden geldigince yanağına dokundum. Parmaklarımı gözlerinin üzerine kirpiklerine getirdiğimde dudaklarının üzerine gelen bileğime ufak bir öpücük bıraktı. Kafamı göğsünden kaldırıp güzel yüzüne baktım, gözlerini açıp yüzüme baktı o da. Saçlarım öyle kısaydı ki artık yüzüne düşmüyorlardı. Saçlarımız kavuşamıyordu ama onun da bir çönümü vardı; birazcık daha yüzüne yaklaşmak. Yanağına bir öpücük bıraktım.

"Bugün için teşekkür ederim," diye mırıldanıp dolan gözlerime sakığına da bir öpücük bıraktım. "Her şey için teşekkür ederim..."

Rüya gibi bir gündü benim için. Çok teşekkür ederim."

Bugün rüyamdaki gibi bir gündü. Tıpkı o günkü gibiydi. O rüyamın güzelliğine ağılanmışım o gün. Bugün ise çok daha güzel bu gün geçirebildiğim için mutluluktan ağlıyordum.

Ulaş yüzüne uzattığı eliyle gözyaşını silerken bir kelebek çıka-
yoktu bu anda. Etrafımızda döndü durdu, ardından Ulaş'ın koluna
kondu. Burnumu çekerek kelebeğe baktım. Rüyamı hatırlattı bu
vine. O zaman kelebeği kovalamış yakalayamamış, Ulaş'a da kavu-
şamamıştım. Şimdi ise Ulaş'ın kollarındaydım ve kelebek kendili-
ğinden bice gelmişti.

Ağladığım halde yüzümde bir gülümseme yerşerdi o an. Burnu-
mu çektim ve güzel gözlerine baktım. "Ben bir rüya görmüştüm."
dedim ağlarken gülererek. "Kelebeği kovalarken senden uzaklaşıyor-
dum... Şimdi kollarındayım ve kelebek bizi kovalıyor."

"Ağlama," dedi içi gidiyormuş gibi. "Gülümseyerek savaşaçağı-
nı soyledin. Ağlarsan bir tek beni yenersin."

Gülümседim istediğı gibi. Yüzüne eğilip kollarımı boynuna
sardım ve yüzümü yüzüne yasladım. Dudaklarını yanagımda gez-
dirdi.

"Çok seviyorum seni," diye mırıldandı derinden gelen sesiyle.
Kelebek uçup giderken gülümseyerek huzurla arkasından baktım.

Kelebeğin kumadını kırmışlar.

Somru onu ateşe atmışlar.

Ne kaçmış ne de yamış.

Aydın ne olduğunu

Her tek o kelebek anlamış.

*Kuşuk kuz yürümeyi gören seme keşfetmiş olan da beyazınını beyzer-
nması poycah adımlarıyla ve yüzünde sevimli bir gülüşle çok sevdiği*

oyun arkadaşının peşine düşmüş, "Uyaş. Uyaş, Uyaş," diye kendisinden üç yaş büyük çocuğun peşinde geziyordu. Ulaş meşgul olduğundan pek pas vermiyordu ona ama çok seviyordu küçük kıızı, bir gözü üzerindeydi hep. Babasının ondan istediği etleri barbekünün yanına taşıırken küçük kız ona yetişip birkaç dişini gösteren gülüşüyle ona baktı ve ağzından lolipopunu çıkarıp onun dudaklarına uzattı tekrar.

"Uyaş yeşin," dedi kıkırdayarak.

Ulaş onun temiz ama şekere bulanmış yüzüne ve yüzüne yapışan saçlarına bakarken onun adına rahatsız hissetti. Elleri dolu olduğundan ağzının çevresinden çekemedi o an saçlarını. Babalarının yanlarına giderlerken et paketlerini koluyla bedeni arasına sıkıştırıp küçük kızın elindeki şekeri onun dudaklarına yöneltti. Arya kıkırdayarak şekeri ağzına aldı. Ulaş, daha sonra hızına yetişemeyip ona tutunduğu için düşmesin diye küçük kızın sağ elini tuttu. Elinden tutarak devam etti yoluna. Misafir olarak gelmişlerdi onlara ve annesi Arya'ya bakması için tembihliyordu onu sık sık.

Babası ve Taner Amcası onları gördüklerinde yüzlerinde eğlenen bir ifade oluştu ve bu utandırdı Ulaş'ı. Utanılacak bir şey de yapmıyordu halbuki ama Arya ile ne zaman ilgilense biri onları izliyorsa utanıyordu hemen. Taner Ateş kızına içi giderek bakıp, Ulaş'ın yapmak istediğini yaptı. Elleri yüzüne uzandı güzel kızının ve saçlarını kulaklarının arkasına itirdi. Yanakları şeker olduğundan yapış yapıştı ama insanda onu öpme isteği uyandırıyordu sevimliliği.

Ulaş, etleri babasına teslim ettiğinde Arya babasının bacağına öpücük bırakıp kıkırdayarak Ulaş'ın peşine düştü yine. Bunu oyun etmişti kendine. Ulaş nereye gitse takip ediyor, onu yakalamaya çalışıyordu.

Ulaş, koşup düşerse lolipopun ona zarar vereceğinde endişe ettiğinden adımlarını yavaşlattı.

"Uyaş, Uyaş, Uyaş," diye diye onu takip ediyordu küçük kız hâlâ.

"Uyaş değil," dedi Ulaş, şeker yediği için ağzından akan su onu gülümsetirken. Şortunun cebinden peçete çıkarıp dudaklarına uzattı nazikçe. Arya'nın ağzının suyunu sildi. "Ulaş benim ismim."

"Uyaş," diye tekrar etti Arya onu. Ağzında lolipop olduğu için sesi hırıltılı çıkıyordu. Sonra Arya dudaklarından şekerini çıkarıp yine Ulaş'ın dudaklarına uzattı. "Uyaş da yesin."

Ulaş yine lolipodu kızın dudaklarına geri götürdü ve ona cebinden çıkardığı lolipopunu gösterdi. "Bak benim var. O senin. Sen ye."

Arya elini, yeni, açılmamış şekere uzattığında Ulaş vermezse ağlayacağını bildiğinden ona verdi. Arya gülümsedi mutlulukla. Dudaklarından çıkardığı lolipodu da ona uzattı.

"Bu da senin olsun."

Ulaş, Arya'nın pes etmeyeceğini anlayarak dudaklarına uzattığı lolipodu kabul etti bu kez. Eğildi dudaklarını aralayıp ağzına aldı şekeri. Arya, Ulaş'ın lolipopunu almasına şaşırды. Kaşlarını çatıyordu önce. Sonra da gözleri doldu hemen, ağlayacak gibi oldu. Ulaş ağlayacağını anlayıp hemen ağzından çıkardı ama Arya boncuk boncuk ağlamaya başladı bile. Sessiz sessiz içli içli ağlardı hep ve bu Ulaş'a kendini çok kötü hissettirirdi.

"Ağlama," dedi Ulaş telaşla. "Ağlama, bak yemedim," diyerek ona uzattı şekerini. "İkisi de senin olsun. Ağlama."

Arya'nın dudaklarına uzattığı şekeri Arya ağlayarak dudakları arasına aldı. Gözyaşlarını sildi Ulaş özenle. Sonra da saçlarını okşadı.

"Ağlama."

Arya ona küsmüş gibi baktı. Burnumu çekip kaşlarını çatıyordu. "Küstün sana."

Yanlış konuşması gülümsetti Ulaş'ı. "Sen verdin bana ama," dedi o da. "Neden küsüyorsun? Yemedim ki? Bak ağzında işte."

Omuz silkti küçük kız. "Küstün yine de."

"Şekerimi ver o zaman," dedi Ulaş da ona kaşlarını çatıp alayla.

Arkasına sakladı hemen Arya şekerini. "I-ıh. Benim osun. Uyaşla kusura." "

"Ben de sana küserim o zaman," diye blöf yaptı Ulaş onunla uğuşmayı çok sevdiğinden.

Arya'nın yine dudakları büküldü. Ağlamaya hazırlanıyordu ki, Ulaş uzanıp yapış yapış olan yanaklarını sıktı hafifçe. "Şaka yaptım şaka," dedi ağlamasın diye. "Ağlama."

Arya burnunu çekip ağzındaki şekerini çıkardı ve ona uzattı tekrar. "Al ye."

Ulaş'ın kaşları çatıldı. "Ağla sonra değil mi?" dedi onu asla anlamayarak. "Yemeyeceğim sen ye."

Arya kaşlarını çatıttı. "Ye!" diye diretti bu kez. "Yemesen küs."

"Ben senden büyüğüm," dedi Ulaş hafif çatıttığı kaşlarıyla. "Senin benim dediklerimi yapman lazım."

"Uyaş yesin," diye diretti bu kez Arya. "Küs yoksa."

Ulaş sabırla iç çekti. Arya'yı çok seviyordu ama bazen çok inatçı oluyordu. Mesela babası, ağabeyi ve Taner Amca'yla futbol oynamak istiyordu ama o sırada Arya uyumamışsa aniden oyunun ortasına giriyor ve hep de Ulaş'ın peşinden koşuyordu. Onun yüzünden oyuna odaklanamıyordu hiç. Düşer diye ya da topa vururken ona gelir diye endişe ediyordu. Oyuncaklarını ısıtıyordu, hep oyun oynamak istiyordu. Başına belaydı bazen ama yine de seviyordu onu. Sevimli ve genelde güler yüzlü bir kızdı. Genelde paylaşmayı da seven biriydi ama nadiren böyle huysuzluğu tutuyordu. O zamanlar normalde Ulaş'ın sözünü dinlerken huysuzluğu tutunca söz dinlemiyordu hiç.

Arya hâlâ inasla lolipopunu Ulaş'ın dudaklarına sürtiyordu. "Ağlamayacaksın ama," dedi Ulaş kararlı kalarak.

Başını salladı Arya. Ulaş dudaklarını araladı. Arya bu kez gerçekten şekerini ona verdi. Sonra da arkasına sakladığı ambalajlı şekerini uzattı açması için.

"Uyaş, baya bunu aç mısın?" diye sordu ona.

Açar mısın demek istediğini biliyordu Ulaş. Kelimeleri ve cümleleri düzgün kuramıyordu ama huysuzluk etmediği zamanlarda nazik kalıplarla konuşuyordu ve bunu çok sevimli buluyordu Ulaş. Aynı zamanda huysuzluğunun geçtiğini de anlamış oldu böylece. Gülümsedi memnuniyetle.

Uzattığı şekeri açıp ona uzattı. Arya yeni şekerini yüzünde mutlu bir ifadeyle dudakları arasına aldı. Gülümsedi Ulaş bu mutlu haline. Şeker yemeye gerçekten bayılıyordu. Ulaş pek şeker aramazdı, tuzlu ve ekşi şeyleri daha çok seviyordu. Bu yüzden tatlı şeyleri ona vermeye de gönüllü olurdu genelde.

Ulaş, şeker problemini de ortadan kaldıkları için rahatlatarak Arya'nın elinden tuttu tekrar ve onu annelerinin yanına götürdü. Arya orada ilgisini kolayca başka bir şeye verdi. Ulaş da bir süre kendi başına kaldığı için memnun oldu. Tek başına kaldığında çimlere uzanıp gökyüzünü izlemek gibi bir hobisi vardı, düşünüyor, hayal kuruyor sonra da gidip çizimler yapıyordu kendince. Gökyüzünü izlerken rahat edebileceği bir köşeye çekilip çimlere uzandı yine ve hayaller kurdu. Hayal kurmayı seviyordu ve nedense bunun bilinmesi fikri de utandırıyor onu. Bu yüzden gizliyordu herkesten.

Saklanmış olsa da Arya kolayca buldu onu bir süre sonra. Ulaş yerlerinin bilinmesini istemediğinden işaretparmağını dudaklarına yasladı sessiz olması için.

"Sessiz ol tamam mı?"

Arya kafasını salladı. Şekeri yoktu ağzında, yanakları da tatlıdan arınmış gibiydi. Kollarında yanından ayırmadığı peluş ayıcığı vardı. Dizleri üzerinde ona yaklaştı, elini uzatıp Ulaş'ın ağzındaki lolipopu aldı. Şekeri alacağı belliydi zaten, şaşırmamıştı. Ulaş buna izin verdi, onun bu hallerine alışmıştı. Arya lolipopu kendi dudakları içine aldı. Sonra da sessizce Ulaş'ın yanına uzanıp başını onun karnına yasladı.

Ulaş'ı gülümsetti bu. Ulaş gökyüzünü izlerken Arya ağzında lolipopu, kucagında ayıcığıyla Ulaş'ı izledi. Bir süre sonra Ulaş'ın göğsünde uyuyakaldı. Ulaş, gülümsedi ona. Uyandırmamaya dikkat ederek dolgun yanağını sıktı hafifçe. Birkaç ayda bir görme şansı bulduğu bu ufak kızın her seferinde biraz daha büyümesi ve araya zaman girse de hâlâ Ulaş'ı çok sevmesi onu hep mutlu ediyordu. Hayatında gördüğü en sevimli ve en sevdiği bebek Arya Ateşti. Hep de öyle kalacak gibi hissediyordu.

#8. BÖLÜM

BİR YAZ GÜNÜNDE DOĞAN GÜNEŞ

Bir kalp isterse
her duyguyu misafir edebilir.
Karanlık bir ruha bile
severek umut öğretilir.

Bazı anlar vardır. Hep gözünüz önüne olan bir şey ya da sürekli kullandığınız bir ismin farkındalığı sonradan gelir. Sevgi de öyle bir şeydi benim için. İlk kez tadıyor değildim ama zaman zaman farkındalığı öyle can alıcı oluyordu ki iliklerime kadar hissediyordum bu duyguyu.

“Hazır mısınız?” diye sordu Ulaş, saçımı sol kulağımın arkasına iterken nazikçe.

Başımı salladım güzel yüzüne bakarken. “Hazırım.”

“Eğer kendini iyi hissetmezsen ara beni tamam mı?”

Başımla onayladım tekrar. “Tamam.”

Gülümsemesiyle bana cesaret verdi. “Bekliyor olacağım seni. Caddeyi dönünce peşime takıl.”

“Merak etme, halledebilirim,” dedim gülümseyerek. “Otoparkın önünde görüşürüz.”

Yanağını okşayarak göz kırptı bana. “Görüşürüz gün ışığı.”

Geriye doğru bir adım uzaklaştı benden ve yürümeye başladı. Tek başıma dışarı çıkmakta zorlandığım için ödevlerimden biriydi bu. Kendimi çok zorlamayacak ölçüde Ulaş’ın benden uzaklaşmasını bekliyor, ardından belirlediğimiz noktaya tek başıma gitmeye gayret ediyordum. Bu ortak noktamızı otopark olarak belirlemiş-tik. Ulaş oraya kadar tek başına gidiyor, beni orada bekliyordu. Ben de beş dakika sonra peşine takılıyor tek başıma yanına gidi-yordum. Ulaş’ın benden uzaklaşan güzel sırtını izlerken gözlerimi etrafta gezdirdim birkaç saniyeliğine. Kenan Amca güvende hisse-deyim diye güvenlik tuttuğundan bahsetmişti ama onları hiç gör-memiştim, bana hissettirmeden yapıyorlardı işlerini, memnundum bundan.

Derin bir nefes aldım. Sorun yoktu. Kolay işti. Caddeyi yürü-yecek, sağa dönecektim Ulaş orada olacaktı. Bu kadardı. Halledebilirdim. Neler neler halletmiştim.

Yumruklarımı sıktım. “Yapabilirim,” diye gaza getirdim kendi-mi. Ulaş artık yoktu caddede.

Derin bir nefes alıp verip kaldırıma indim, yürümeye başladım kalabalık caddede. Sevdiğim bir şarkıyı mırıldanarak olabildiğince önüme bakmaya odaklandım. Yanımdan kimin geçtiğini ya da arkamdan kimin geldiğini düşünmemeye çalıştım. Normaldi her şey. Hava çok güzeldi. Yürüdüğüm bu yol Ulaş’a çıkacaktı. Birlikte yola çıkacak Can Kırığı’nda güzel bir yemek yiyecektik arkadaşlarımız-la. Tatil planımı da masaya yatırırdık belki. Gülümsedim aklıma gelenler beni rahatlatırken. Yolun sonunda yolumuzun çıktığı par-kı görebiliyordum. O parka çıkıyordu yolum, başıma kötü bir şey gelemezdi. Bu yol bana hep Ulaş’ı getirdi ve beni hep ona götürdü.

Yine öyle oldu. Sağa döndüğümde gerilmiş bir şekilde beni bekleyen Ulaş'la göz göze geldim. Bana bakmamak için kendini zor tutmuş olmalıydı ama cesaretimi zedelememek için bakmamıştı. Yüzümdeki gülümseme genişlerken adımlarımı hızlandırıp ona doğru koştum. Gerginliği azaldı, o da gülümsedi bana. Ona koştugum için eğilince ufak bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan mutlulukla. Kollarımı boynuna sardım, o da kollarına alıp kaldırdı beni.

"Hiç arkama bakmadım," dedim gururla. "Hiç de korkmadım. Plan yaptım gelirken."

"Harikasin güzel kız çocuğu," dedi sıkıca sarılırken bana. "İsteyip de yapamayacağın hiçbir şey yok senin."

İçim cesaret ve güvenle dolarken ensesine yakın bir yere öpücük bıraktım. "Teşekkür ederim."

Beni yere bıraktı yavaşça. Sevgi dolu gözleri yüzümde gezindi dudaklarında bir tebessümle. "Kızarmışsın."

"Güneşten," diye açıkladım kızarıklığımı kötü bir şeye yormasın diye.

Kafasını salladı biliyorum der gibi. "Güneş öpücüğü mü deniyor buna," derken başparmağı burnumun üzerinden gözlerimin altına doğru okşadı tenimi.

"Hım," diye mırıldandım.

Eli boynumdan enseme doğru ilerlediğinde çenemi kaldırdığında kafamı geriye yatırarak yüzüne baktım...

"Güneşimi ben öpmezsem çok yazık olur," dediğinde içim ısındı. Kalbim ısıdı. Güneşi kalbime sığdırmış gibiydim.

Yüzüme eğilip gözlerimin altından ve burnumdan öptü beni. Gözlerim kapandı elimde olmadan. ü

"Gidelim mi?" diye sordu gözlerime bakarken.

"Hım," diye mırıldandım kalbim hâlâ çok hızlı atarken. "Gidelim sevgilim."

Ona sevgilim demek çok garipti ama birden ağzımdan çıkıvermişti. Dudaklarındaki gülümseme genişlerken burnundan bir gülüş sesi işittim. Gözlerini kaçırıp etrafa baktı.

“Suç bu.”

“Ne suç?” diye sordum.

Eli elimi tutarken gözlerini bana çevirdi. “Bu kadar tatlı olman *sevgilim*.”

Yanaklarım kalbim kadar ısındı o an. Gözlerimi kıptım birkaç kez, bakışlarımı kaçırdım sonra dudaklarımı birbirine bastırıp. Utandığım için eğlenen bir gülüşle tepeme bir öpücük bıraktı. Gülümsedim ben de.

Birlikte el ele otoparka girip yola çıktık. Ulaş'ın gözleri yoldaydı, ben de sevgisine batmış bir şekilde dalgın dalgın onu izledim. Aklımdan alakalı alakasız ama hep Ulaş'lı bir sürü düşünce geçiyordu. Bir yandan da planlar yapıyordum kendi kendime. Ulaş'la yapmak istediğim ne kadar çok şey vardı. Hepsini not alsam iyi olacaktı.

Ulaş kısa bir an gözlerini bana çevirip, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu odaklanmış bir şekilde sessizce onu izlediğim için.

“Seni,” diye mırıldandım dürüstçe. “Nihayet her şeyi geride bıraktığımızı. Artık istediğimiz şeyleri yapabileceğimizi falan düşünüyordum.”

Başıyla onayladı beni. “Yapalım hepsini. Seninim tamamen.”

İçim sıcacık oldu ama Ulaş için tamamen bitmiş sayılmazdı her şey. Babasıyla konuşmamıştı hâlâ. Kendi omzundaki ağırlıktan tam olarak kurtulamamıştı henüz. Yükü azalmıştı belki ama o ip hâlâ boynundaydı. Bir an önce konuşsun babasıyla, kurtulsun istiyordum ama zorlayamazdım da. *Zamana bıraksak, yine olur mu her şeyin ilacı Ulaş?*

Düşünceli bir ifade oluşmuştu onun da yüzünde. O da benim düşündüğümü düşünüyordu belki de ve beyaz saçları çok kırıyordu

kalbimi. Bana göstermiyordu ama sigarayı da çok içiyordu. Sigara içmek saçı daha çok beyazlatır mıydı acaba? Artık günleri bunu araştırarak geçireceğim gibi görünüyordu.

“Biz o evdeyken,” diye mırıldandım dayanamayarak. “Levent Amca ile konuşacak vaktimiz olmuştu.” Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım sakince. “O bana ailemi anlattı. Ben de ona sizi anlattım... Seni de anlattım.”

Gözlerime baktı, şaşırmıştı biraz sanırım. Belki de kızardı içten içe bunu yaptığımı. Ondan önce davrandığım için kızardı belki ama o sırada ikimizin de yaşayacağına pek ihtimal vermediğimden Levent Amca her şeyi bilsin istemiştim. Hem Ulaş bana kızmazdı, anlardı beni.

“Yani sen kendini anlatmasan bile o seni anlıyor zaten,” dedim buna tüm kalbimle gerçekten inanarak. “Ben anlatmasaydım bile anlardı, biliyor çünkü o da neler yaşadığını. Sen öyle düşünmesen bile küçük bir çocukken zor şeyler yaşadın ve yaşananlarda en ufak bir suçun yokken bile yeterince acı çektin. Senin affedilmeye değil, kendini azat etmeye ihtiyacın var Ulaş.”

Ulaş'ın benden böyle bir cümle beklemiyormuş gibi bir ifade oldu yüzünde. Ardından arabayı sağa çekti. Sahil kenarında durduğumuzdan incek sandım ama inmedi. Kafasını yorgunca koltuğa yasladı ve karşısına baktı öylece. Bir süre sessiz kalışını izledim ama o konuşmadıkça bu konuyu açmakla hata ettiğimi düşünerek kötü hissettim kendimi.

“Kızdın mı?” diye sordum üzgün bir ifadeyle. “Ben sadece sen de tüm üzüntünü geride bırak istiyorum.”

“Kızmadım,” dedi kafasını bana çevirerek. Sağ eli uzanıp elimi tuttu. Ellerim hemen ona tutundu. “Aksine... Rahatladım aslında.” Gözlerini yüzümde gezdirdi. “Benim yerime birinin konuşması, beni savunması ve bunu beni en çok anlayan kişinin yapmış olması iyi hissettirdi.”

Gülümseedim. "Omuzlarına aldığın o haksız yükten kurtulmuş
yorum canımın içi. Keşke elimden daha çok şey gelse."

"Geliyor zaten," dedi gülümseyerek hafifçe. "Az önce
tokat etkisi yarattı bende."

Yüzüm düştü. "Tokat gibi değil, sırtını okşamak gibi olmalı
temiştin daha çok."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Öyle diyelim o zaman."

Başımı salladım. "Öyle diyelim."

Gözlerime bakarak derin bir nefes aldı, sonra gözlerini kapattı
birkaç saniyeliğine. O an Ulaş'ın bir şeye karar verdiğini anladım.
Bir karar vermişti ve bunun kendisi için en iyisi olacağına inanı-
yordum.

Elimi yüzüne yaklaştıırıp öptü. "Teşekkür ederim," dedi içten-
likle.

"Rica ederim," dedim sevgiyle.

Bana içim rahat olsun diye bir gülümseme verdi. Yola koyulduk
tekrar. Yol boyunca Can Kırığı'nda iyi hissedip hissetmeyeceğimi
sordu bana. İstediğimde kalkabileceğimizi, çekinmemem gerekti-
ğini söyleyip rahatlattı. Ama Can Kırığı'nı da Can Ağabey'i de çok
seviyordum. Orada bir tane kötü anım oldu diye diğer iyi anılarımı
hiç etmek istemiyordum. Bunun da üstesinden gelebilirdim. Ulaş
yanımdayken korktuğum her yerden onun elini tutarak geçebilirdim,
kendime güzel bir bakış açısı bulabilirdim.

Arabayı park ettiğinde güneş hâlâ batmamıştı ama saat çoktan
akşam yemeği saatlerine yaklaşıyordu. Ulaş elimi tutarak benim-
le Can Kırığı'na ilerledi. Ayakkabılarımız altında hisırdayan çakıl
taş seslerini bile özlemiştim. Kötü anılarımı düşünmedim. Sevgili
oluşumuzu burada kutladığımızı, ilk günlerimizi, sarılmalarımızı,
sohbetlerimizi ve gülüşmelerimizi hatırladım. Derin bir nefes al-
dım.

Kafenin basamaklarını çıkarken bir dönem çalışma arkadaşım olan tanıdık simaları görmek tuhaf hissettirdi. Yıllardır yokmuşum gibi hissetmeden edemedim. Beni gören herkes içten bir gülümsemeyle halimi hatırladı. Burada çalışırken tanıdığım ve kendileri için bir şey ifade etmediğimi düşündüğüm insanların beni gördüklerine çok sevindiğine şahitlik etmek ilginç bir deneyimdi benim için.

Ulaş bizi sol tarafa yönlendirdi. Bahadır, Esra ve Argun'un bir masada oturmuş muhabbet ettiklerini gördüm. Yüzümde bir gülümseme ile doğruca yanlarına ilerledik. Esra beni gördüğünde kocaman gülümsedi ve ayağa kalktı bana sarılmak için. Diğerleri de bizi karşılamak için ayaklanırlarken Ulaş ile ellerimiz ayrıldı. Esra beni kolları arasına aldı hemen.

"Nasılsın?"

"İyiyim," deyip gülümsedim. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedi benden ayrılıp kâhküllerimi düzeltirken. "Seni gördüm daha iyi oldum." Beni süzen gözleri Ulaş'a çevrildiğinde yüzünde sevimli bir ifade oldu. Yine Ulaş'a uygun giymiştim biraz. "Ay çok güzel gözükiyorsunuz," dedi civil civil bir heyecanla. "Fotoğraflara boğacağım sizi bu akşam. Ulaş'ı poz vermesi için ikna et mutlaka."

Benim de heyecandan karnım kasıldı. Bayılıyordum Esra'nın çektiği fotoğraflarımıza ve albüm yapma kararı vermiştim. Harika olurdu.

"Çok seviyorum çektiğin fotoğraflarımızı. Edeceğim mutlaka," dedim hevesle.

Kıkırdadık. Munzur bir ifadeyle baktı bana. "Ulaş senden daha çok seviyor," dedi alçak sesle. "Fotoğraflarınızı benden almak için rüşvet bile verdi."

Gözlerimi Ulaş'a çevirdim kalbim küt küt atarken. Fotoğraflarımız için Esra'ya ne gibi rüşvet veriyordu acaba? Ben Esra'dan bedava alıyordum halbuki.

"Ne veriyor?" diye sordum merakla.

"Kıyafetleri ödünç almama izin veriyor," diye fısıldadı. Sonra gülüşlerini kısıtı. "Utanmasa kontrat imzalatacak gerçi ama bu da bir gelişme."

Gülümserdi bu söylediği. İçim yine sıcacık oldu. Esra ile ben beraber gülümseyerek yerlerimize geçtik. Ulaş, çoktan oturmuş. Argun ve Bahadır'la konuşuyordu ki sanki benim ona baktığımı, baskınmış gibi gözleri bana çevirip yanına oturayım diye elini uzattı; mecmuamniyele tuttum ve yönlendirdiği şekilde önünden geçip sehpa. Argun ile arasına oturdum. Kenarda kalmamı istemiyor-muş gibi ortaya almıştı beni.

Esra karıştı, Bahadır'ın yanına oturmuştu. Argun ve Bahadır'a gülümseyerek selam verdim.

"Kıyafet nerede?" diye sordu Ulaş menü için garsonlardan birine. Benimle aynı anda işaret ederken.

"Lacuboda gelir şimdi," dedi Argun.

Ulaş ona onaylarken menü getiren garsonla kısaca selamlaştılar. Herkes mecmuie odaklandı birkaç dakikalığına. Ulaş, Argun ve Bahadır mecmuie ezbere biliyorlardı ama birden fazla favorileri olduğu için ne yapacakları hakkında fikir alışverişi yapıyorlardı. Benimse karar vermenin zor olmamıştı yola çıkarken düşünmüştüm zaten ne yemek istediğimi.

Bartenderimin yemeğine Argun'un tabiriyle salça olmaya karar verdim. Ulaş ve Argun sağlıklı bir çeşit et yemeği, Bahadırsa hamburger söylendi. Esra Sezar Salata istedi; ben de tavuklu, kremalı mantarlı wrap söyledim.

"Benim yemeğime de salça olabilirsin," dedim gülümseyerek.

Gülümserdi bu söylediği onu. "Olurum," diye onayladı kâh-kâhla gülüşürken.

Kıyafet masaya geldiğinde yüzümde otomatik bir gülümse-me oluştu onu görür görmez. Benimle nazıkçe tokalaştığında

gülümsemem genişlemişti. O da hızlıca karar vermek istedi ne yiyeceğine ama herkesin ne yediğini öğrenip daha çok kararsız kaldı. En sonunda benimle aynı şey söyledi o da.

Yemeklerimizi beklerken Esra öne çıkarak dikkatimizi çekti. Bir şey konuşmak istiyor gibiydi.

“Lütfen yanlış anlamayın,” diye ricada bulundu önce. “Fakat bir tatilin hepimize çok iyi geleceğini düşünmeden edemiyorum.”

Gözlerimi Ulaş’a çevirdim hevesle. Pikniğe giderken bahsettiğim konuyu açması için harika bir zamandı.

“Gitmek istemiyor musun?” diye sordu Ulaş’a bakışımı yanlış anlayarak. “Yan çizme bak yine.”

“Yan çizmiyorum,” dedi Ulaş. “Aksine. Arya bir plan yaptı bile.”

Hevesle gülümseyerek başımı salladım. Esra heyecan ve merakla bana baktı.

“Ya,” dedi çok tatlı bir şeye bakarken yaptığı surat ifadesiyle. “Çok iyi düşünülmüşsün şeker torbam. Kalbimiz bir resmen. Ne planladın? Ne yapmak istiyorsun? Götür beni gittiğin yere.”

Söyledikleri güldürürken beni kalbim de ısındı. Yalnızca arkadaşım değil, kız kardeşim gibiydi Esra. O kadar yakın hissediyordum kendimi. Üstelik hemfikirdik. Gerçekten kalbimiz birdi. Ben de bir tatile çıkmanın herkese iyi geleceğini düşünmüştüm.

“Nedir planın peki?” diye sordu merakla Kutay. “Nereye gidelim? Nasıl yapalım?”

Herkesin kabul etmeye hazır tavrı beni öyle iyi hissettirdi ki gülümsemeden edemedim. Planım tamamen emrivakiydi aslına bakılırsa ve belki beni züppe ya da kendini beğenmiş gibi de gösterebilirdi. Yanlış anlaşılmdktan, kabul etmemelerinden çekiniyordum biraz ama Ulaş bana destek olacağını söylemişti.

“Muğla’ya gidebiliriz diye düşündüm,” diye mırıldandım tepkilerini ölçmek ister gibi gözlerimi üzerinden gezdirerek. “Ailemin orada otelleri var.”

gölümsemem genişlemişti. O da hızlıca karar vermek istedi ne yiyeceğine ama herkesin ne yediğini öğrenip daha çok kararsız kaldı. En sonunda benimle aynı şey söyledi o da.

Yemeklerimizi beklerken Esra öne çıkarak dikkatimizi çekti. Bir şey konuşmak istiyor gibiydi.

"Lâzfen yanlış anlamayın," diye ricada bulundu önce. "Fakat bir tatilin hepimize çok iyi geleceğini düşünmeden edemiyorum."

Gözlerimi Ulaş'a çevirdim hevesle. Pikniğe giderken bahsettiğin konuyu açması için harika bir zamandı.

"Girmek istemiyor musun?" diye sordu Ulaş'a bakışımı yanlış anlayarak. "Yan çizme bak yine."

"Yan çizmiyorum," dedi Ulaş. "Aksine. Arya bir plan yaptı bile."

Hevesle gülümseyerek başımı salladım. Esra heyecan ve merakla bana baktı.

"Ya," dedi çok tatlı bir şeye bakarken yaptığı surat ifadesiyle. "Çok iyi düşünmüşsün şeker torbam. Kalbimiz bir resmen. Ne planladın? Ne yapmak istiyorsun? Götür beni gittiğin yere."

Söyledikleri güldürürken beni kalbim de ısındı. Yalnızca arkadaşım değil, kız kardeşim gibiydi Esra. O kadar yakın hissediyordum kendimi. Üstelik hemfikirdik. Gerçekten kalbimiz birdi. Ben de bir tatile çıkmamanın herkese iyi geleceğini düşünmüştüm.

"Nedir planın peki?" diye sordu merakla Kutay. "Nereye gidekin? Nasıl yapalım?"

Herkesin kabul etmeye hazır tavrı beni öyle iyi hissettirdi ki gülümsemeden edemedim. Planım tamamen emrivakiydi aslına bakarsan ve belki beni züppe ya da kendini beğenmiş gibi de gösterebilirdi. Yanlış anlaşılmdktan, kabul etmemelerinden çekiniyordum biraz ama Ulaş bana destek olacağını söylemişti.

"Muğla'ya gidebiliriz diye düşündüm," diye marıldandım tepkilerini ölçmek ister gibi gözlerimi üzerinden gödürerek. "Ailemin onda ocelleri var."

"Misafirliğe asla hayır demem," diye ekledi Esra gülümseyerek "Özellikle en yakın arkadaşımı davet ediyorsa."

Duraksadım bir anlığına. Neden bilmiyorum ama Esra'nın ben en yakın arkadaşı görmesi hazırlıksız yakalamıştı beni. Huzurlu bir mutlulukla doldu içim. Birinin en yakın arkadaşı olmak harika bir histi. Kocaman gülümsedim ona. Sonra içindeki heyecan büyüdükçe büyüdü. Onları ikna etmek düşündüğümünden daha kolay olmuştu. Geriye sadece planlamak kalmıştı.

"Ne zaman gidelim?" diye sordu Esra heyecanla.

"İşlerimizi halleder, hazırlanır bir iki güne çıkarız sanırım," dedi Ulaş. "Eve döndüğümüzde konuşuruz zaten daha detaylı."

Herkes onayladı onu. Ulaş'ın lider bir kişiliği vardı. Karizmatik biriydi. Saatlerce onu konuşurken izlemek istiyordum.

Masada nerelere gidip nereleri görmemiz gerektiği konusunda konuşmalar dönerken Ulaş ilgiyle gözlerini bana çevirdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım gülümseyerek.

"Rica ederim," dedi o da saçlarıma dokunurken.

Yemeklerimiz geldiğinde yemeklerimizi yiyerek tatilde yapılacaklar hakkında konuştuk. Ulaş, Muğla hakkında en çok bilgisi olan kişi olduğu için bir sürü önerisi vardı. Kaç gün kalacağımızdan, neler yapacağımızdan konuştuk. Eksiklerden, alınacaklardan bile bahsettik.

Heyecanlı ve eğlenceli bir sohbetti. Zaman su gibi akıp gitmişti. Ulaş bana kendi yemeğinden vermiş o da benim yemeğimden yemişti. Bu harika bir anıydı benim için. Yemek paylaşmak bence çok tatlı bir eylemdi. Ulaş'ın yanaklarını öpme isteğiyle dolmuştum ve yemekle ilişkisi neydi çözememiştim ama olsun...

Servisler kaldırılırken "Tatlı yemek ister misin?" diye sordu bana Ulaş.

O sırada önüme bir menü de bırakmıştı. O benimle ilgilenirken güzel yüzüne baktım sevgiyle.

Tatlı olarak keşke seni yiyebilsem Ulaş.

Dudaklarımda bir gülümseme ile ben de dikkatimi önüne attığı menüye çevirdim. Esasen tatlı kısmını ezbere biliyordum ve hepsini de yemiştım. Bir sürü favorim vardı, seçmesi zordu ama o sırada gözlerim fırında sütlaca takıldı. Sütlac sevmem sanıyordum ama Ulaş'la yedikten sonra çok sevmiştim nedense. O sevdiğinden miydi yoksa gerçekten güzel bir tatlı mıydı hiç emin değildim ama benim için özeldi artık bu tatlı.

“Sütlac yiyeceğim,” diye mırıldandım.

Ulaş'ın dudaklarında oluşan gülümsemeyi izledim o an. “Güzel seçim,” diye onayladı beni. “Ben de sütlac yiyeceğim.”

İkimizin de eli menünün üzerindeydi. İşaretparmağımı uzatıp onun işaretparmağının üzerinden aşırıdım kendime engel olamıyarak. Elini tutmayı çok seviyordum.

Herkes ne yiyip içeceğine karar vermişken Argun garson çağırıdı. Ulaş'la çay içmeye karar verdiğimiz sırada aklıma -hep çay içtiğinden olsa gerek- Can Ağabey gelmişti; görmemiştım onu. Yoktu sanırım kafede.

Ulaş'a bakıp, “Can Ağabey burada değil mi?” diye sordum güzel yüzünde gezdirirken gözlerimi.

Başını iki yana salladı yavaşça. “İşi vardı dışarıda. Gelirim bir iki saatte demişti.”

Başım la onayladım. Can Ağabey'i görmeyi çok istiyordum. Onu babama benzettiğimdendi belki de ama onu görmek, sarılmak ve teselli edilmek istiyordum.

“Ulaş,” diye mırıldandım.

“Söyle güzelim,” dedi ilgiyle gözlerime bakarken.

“Bir gün Canan Ablayı ziyaret et gidelim mi?”

Gözlerinde hü zün parıltıları oluşurken sol elinin parmak uçları saçlarımdaydı. “Gidelim,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Bahsetmiştim ben ona senden. Getiririm diye de söz vermiştim... Gidelim bir gün.”

Ulaş'ın, Canan Ablâ'ya benden bahsetmesi kalbimi sevgiyle sarmaladığı kadar hüznüyle de sarstı. Ben de onu anneme babama anlatmıştım içimde tutamayınca. Belki de o tam da öyle bir anda anlatmıştı beni Canan Ablâ'ya. İkimizin de sevişleri ve sığınışları benziyordu birbirine. Ulaş'a benziyor olmak çok güzel hissettiriyordu bana kendimi.

Gözlerimi etrafta gezdirip izlenmediğimize kanaat getirince uzanıp yüzümün hemen yanındaki sol koluna kaçamak hızlı bir öpücük bıraktım ve önüme döndüm hemen.

Esra'yla göz göze geldiğimizde yanaklarım ısındı. Gözlerimi kaçırdım. Bir el uzanıp yanağımı sıktı kıkırdayarak. Esra'nın gözlerinin de bir kamera olduğunu düşünmeye başlamıştım. Hemen yakalıyordu her şeyi.

Tatlılarımız eşliğinde sohbet ederken konu konuyu açmıştı. Oturma düzenimiz bile değişmişti. Argun'un yerine Esra geçmişti. Bana çektiği fotoğrafları gösterirken harika vakit geçirmiştim.

O sırada masamıza yaklaşan bir adam dikkatimi çekti. Deniz mavisi bir çift hareyle göz göze geldim o an. Tanıdık sima kalbimde bir hüzne sebebiyet verdi. Canım babamın özlemi içimde ısıırken gözlerim buğulandı.

Masamıza yüzünde buruk ama mutlu bir gülümsemeyle yaklaşıırken bana kollarını açtı sarılmak istiyormuş gibi. Ulaş ayağa kalkarken ben de kalktım. Ulaş, geçmem için bir adım geri çekilirken Esra ve onun arasından sıyrılıp bana açılan kolların arasına girdim. Can Ağabey üzüntüyle sarılırken beni babacan bir sevgiyle karşıladı, sağ eli saçlarıma yaslandı.

“Geçmiş olsun güzel kızım,” dedi içten bir sesle. “Allah seni bize bağışladı.”

Gözlerimden birkaç damla düştü giydiği açık mavi gömleğine. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım içtenlikle.

Saçlarımı okşadı yavaşça. "Hoş geldin Arya'm," deyip hafifçe geri çekildi. Elleri önce omuzlarıma çıkarken şöyle bir baktı bana iyi olduğumdan emin olmak ister gibi. Sonra da yanaklarım yaslandı elleri, gözyaşlarımı sildi. Çenemden kaldırdı yüzümü. Gülümsedi parlayan gözleriyle.

"Maşallah sana," dedi gözlerime bakarak. "Parlıyorsun yine."

Gülümседim dolu gözlerimle. "Teşekkür ederim." Başını iki yana salladı etme der gibi. Yanağıma kuruladı. "İyisin değil mi? Var mı bir isteğin benden?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok... Sizi gördüm daha iyi oldum."

"O memnuniyet bana ait," derken gözlerini Ulaş'a çevirdi gülümsemeyerek. Uzanıp onun da omzuna dokundu teselli eder gibi.

Sonra gözlerini diğerlerine çevirdi. Herkesle selamlaşırlarken bir adım geri çekildim. Bir peçete uzattı güzel bir el. Ona gülümseyip gözlerimi ve yanaklarımı kuruladım. Omzum bir göğse yaslanırken hafiften saçlarımda sevdiğim dudakları hissettim. Bir öpücük bıraktı saçlarıma diğerlerinin dikkati değilken.

"İyiyiz," diye fısıldadı saçlarıma. "Çok daha iyi olacağız gün ışığım. Günden güne daha çok parlayacaksın. Dünya bazen sırtını döner güneşe, karanlık bastırır belki ama önünde sonunda gün hep doğar ve güneş kaybetmez ışığını hiçbir zaman. Daha da güzel olacak günlerimiz."

İçimdeki umut filizleri her kelimesiyle serpildi, cesaretlendi ve çiçek açmak için heveslendi. Yüzümde içten bir gülümsemeyle ona çevirdim gözlerimi. Bana baktı o da. Ona sarılıp dudaklarımın uzandığı her yerine öpücük bırakma isteğiyle doldu içim. Kıpır kıpırdı kalbim. Dudaklarımı kıpırdatarak onu sevdiğimi söyledim.

"Biliyorum," dedi anlayarak. "Ben daha çok."

“Ben daha çok,” diye karşı çıktım.

Gülümsedi. “Kazanmak ve kaybetmek olmayan bir yarış bu gün ışığı, yorma güzel ağzını boşuna.”

Yanaklarım ısındı kurduğu cümleden ötürü. Gözlerimi kırptım birkaç kez güzel yüzüne öylece bakarak. Gülümsemesi genişledi. Dikkatini arkama verirken bir adım daha yaklaştı bana utanan yüzümü saklamak ister gibi.

“Adil değil,” diye söylendim ona. “Hileye girer bu.”

“Ödeştik,” dedi bana bakmadan.

Ona her aniden onu sevdiğimi söylediğimde bana hile yaptığımı söyleyip durduğu için ödeştığımızı söylediğinin farkındaydım. Fakat o da yapıyordu hep böyle. O iki kelimeyi kullanmıyordu ama böyle güzel şeyler söylüyordu hep bana.

Can Ağabey bize döndü. Kolunu bana uzattı gülümserken. “Otur bakalım,” dedi yerimi göstererek. “İki sohbet edip hasret giderelim.”

Ben yerime geçerken Kutay yerinden kalkıp Can Ağabey’e yer vermek istedi ama Can Ağabey ona mâni olup Ulaş’ın hemen yanına tekli bir koltuk çekti. Sohbet ettik epeyce. Ulaş laf arasında ona tatilden bahsedip onu da davet etti fakat Can Ağabey nezaketle geri çevirdi ricasını Ulaş’ın.

Sohbetimiz sırasında aramıza tanıdık iki sima daha katıldı. Harun ve nişanlısı Nesli’ydi gelenler. Onları görmeyi beklemediğimden hem şaşırmış hem mutlu olmuştum. Harun’un Ulaş’a ne kadar yardım ettiğini ve destek olduğunu biliyordum. Harun bana sarılırken ona içtenlikle teşekkür ettim. Yerime oturup diğer herkesin selamlaşmasını, gülüşmesini ve şakalaşmasını izlerken bu masada oturan herkesin benim için ne kadar önemli olduğunu ve benim de onlar için bir o kadar önemli olduğumu hissetmekle kalmadım. Büyük bir farkındalık oluştu kalbimin ve zihnimin en

derinlerinde. İçim sevgiyle oldu. Dünyadaki yerimin bu kadar kolay silinemeyeceğine, bir yerim olduğuna bir kez daha canı gönülden inandım. Eğer, o gün, ölmüş olsaydım... Bir mezarım olmayacağını düşünmüştüm. Fakat bir kalp insana yurt olabiliyorken bir mezar toprağın üzerindeki mermerden çok daha fazlasıydı şüphesiz.

Derin bir nefes alarak gülümsedim huzurla. Şüphesiz ölecektim bir gün. Bir gün her insan gibi ölecektim ben de. Fakat o güne kadar sevdiğim insanlarla bir sürü anı biriktirecektim mutlaka. Gülecek, ağlayacak, koşacak, düşecek ve her seferinde ayağa kalkacaktım. Elimi tutan bir el bulacaktım. En çok da kendi elimi tutacaktım. Hayatımı herkese ve her şeye rağmen çok sevecektim. Annem ve babam çok sevmişlerdi çünkü. Ben de seviyordum kendimi. Sevdiğim insanlarla hep bir arada olacaktım. Onları kırmayacaktım, kırarsam özür dileyecek gönüllerini alacaktım ama bir daha uzak kalmayacaktım onlardan. Özellikle de Ulaş'ın.

Ulaş'ın yanımdaki varlığı bir kalp atışı gibiydi. Hep oradaydı, dokununca farkındalığı artıyordu. Bu yüzden sohbetleri sırasında ilgiyle karşı tarafı dinleyen Ulaş'ın sol koluna sağ kolumu sararken yanağımı koluna yasladım yavaşça. Bunu kimsenin dikkatini çekmeyecek şekilde yavaş ve doğal bir şekilde yapmıştım fakat elbette Ulaş bu girişimimin farkındaydı. Sağ eli, yine sol kolu üzerinde olan sol elime dokunup okşadı narince. O sırada Harun'la konuşuyorlardı. Dalıp, konuyu kaçırdığımdan dikkatle dinlemeye vermiştim kendimi. Ulaş tatil planımızdan bahsediyordu ona. Bir tarihten bahsediyorlardı aynı zamanda.

"Ona göre ayarlayın o zaman kendinizi," dedi Harun itiraz istemez gibi. "Ben karışmam. Sağdıçımsın. Ayrıca hepinizi göreceğim orada."

Yanağım koluna yaslı bir şekilde başımı biraz önce çıkarıp meraklı bakışlarımı Ulaş'a çevirdim. Ulaş da bana baktı ve konuyu kaçırdığımı anladı gözlerimden.

"Düğün var," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Harun ve Nesli evleniyorlar."

Şaşkın bakışlarım birkaç saniyede kendini neşeye bırakırken gülümseyen yüzümü Harun'a çevirdim. "Tebrik ederim."

"Teşekkür ederiz," dedi Harun gülümseyerek. "Ulaş'a tatili ona göre ayarlamazsam söylüyordum ben de."

Kafamı salladım onu onaylayarak. Kesinlikle öyle yapmalıydık. Bir el omzuma dokunduğunda başımı çevirdim. Esra'nın yanında oturan Nesli'ydi. Neşeli bir gülümseme vardı yüzünde.

"Esra'yla birlikte nedimem olmak ister misin Arya?" diye sorarken bana davetiyelerini uzatıyordu.

Esra'yla baktığımızda hevesle başını sallıyordu. Onun hevesi bana bulaktı. "Olur, isterim," dedim heyecanla. En son ne zaman bir düğüne katıldığımı hatırlamamakla birlikte ilk kez nedime olacaktım ve bu heyecanlandırmıştı beni. Anladığım kadarıyla Ulaş da Harun'un sağdıcı olacaktı. Çok tatlı fotoğraflarımız ve anılarımız olacağını düşünerek neşeye doldu içim.

Gözlerimi Ulaş'a çevirdim. "Nesli'nin nedimesi oldum."

Neşem onu gülümsetti. Gözlerinde sevgi dolu bir ifade oluşuyordu ben her gülümsediğimde ve bu beni daha mutlu olmaya teşvik ediyordu.

"Çok güzel oldun," diye onayladı beni.

Yanaklarım ısındı. Nesli ve Esra'nın kıkırtılarını işittim. Gözlerimi kaçırdım ama gülümsememi bozmadım. Nesli ve Esra, Ulaş'ın romantikliğine sarışırken dikkatimi düğün davetiyelerine verdim utancımı bastırabilmek adına. Özenle açıp inceledim. Çok zarifti. Esra da çenesini omzuma yaslayarak benimle birlikte inceledi davetiyeyi. İkimiz de davetiyenin çok zarif olduğu konusunda hemfikiridik.

Nesli ve Esra'yla düğün hakkında konuşmaya başladık. Konu konuyu açarken Esra, nedime kıyafetlerinin belli olup olmadığını

sordu. Ne giyeceğimize kadar saçımıza nasıl şekil vereceğimize kadar her şeyi planladık birlikte.

Akşamın geç saatlerine kadar Can Kırıği'nda sohbet ettik. Eve gitmek için kalktığımızda Can Ağabey kimsenin hesap ödemesine izin vermedi. Ona teşekkür ederek ayrıldık.

Kutay eve bizimle dönmek için Ulaş'ın sürdüğü arabaya ilerledi. Ulaş binmem için ön koltuğun kapısını açarken saçlarımın ucuna dokundu.

"Sen geç, ben geliyorum şimdi," dedi yumuşak bir sesle.

Kafamı salladım. Koltuğa geçtiğimde Kutay'a bir bakış atarak kapımı kapattı. Sonra da Can Ağabey'in yanına ilerleyişini izledim. Muhtemelen Can Ağabey'le babası hakkında konuşmak, akıl almak istemişti. Ulaş'ı konuşmasa bile anlamaya alışmış, bu konuda gelişmiştim. Arabadaki konuşmamızdan sonra bir karar verdiğini biliyordum. Can Ağabey'e akıl danışacaktı muhtemelen. *Canımın ısı Keşke daha fazlasını yapabilsem senin için.*

"Arya," diye seslendi bana Kutay arka koltukta oturmuş ileri uzanmıştı.

Gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde kararsız bir ifade vardı. "Ulaş'la," diye mırıldandı, "babası hakkında konuştuğunuz mu hiç?"

Dudaklarımda buruk bir tebessüm oldu. Başımı salladım hafifçe. "Sanırım konuşmaya karar verdi."

İç çekti. "Bunu da kazasız belasız atlatsa da rahatlasak."

Başımı salladım bunu çok isteyerek.

"Derya Feyze hakkında bir şey söyledi mi peki?" diye sordu bu kez. Ulaş'a sormaya çekiniyorlardı sanırım. Ulaş benimle meşguldü bir suredir ve benimleyken mutlu görünüyordu. Öyle de hissettiğini biliyordum. Fakat biliyordum ki tamamen huzura ermiş değildi henüz. Halletmesi gereken işler vardı hâlâ. Fakat annesiyle konuşmadığını biliyordum.

Kaşlarını çatıktı hafifçe. "Hayır ama... Bir şey mi oldu ki anne-
erte?"

Parmaklarını saçlarına geçirip arkasına doğru taradı. "Derya Terae'yle konuşmuyor bir süredir."

Anlamayarak gözlerimi kırpıttım birkaç kez. Bundan bahsetme-
mişti bana. Neden annesiyle konuşmuyordu? Bir şey mi olmuştu
ben yokken? O annesine küsmezdi affedemeyeceği bir şey yoksa.

Sürücü kapısı açıldığında ikimiz de o yöne çevirdik bakışlarımızı-
yı Ulaş koltuğa oturup kemerini takarken bize baktı. Sonra da göz
kırpıp başını iki yana salladı ne oldu der gibi.

"İş sende," dedi Kutay merakla. "Ne dönüyor o kafanın içinde?
Aydınlatır mısın bizi de?"

Ulaş arabayı çalıştırırken, "Olması gereken oluyor işte," dedi
tekdüze bir sesle. Ardından otoparktan çıkardı bizi. "Yüzleşmesi
gerçekle yüzleşmek gerek."

Ulaş gerçekten babasıyla yüzleşmeye karar vermişti. Hem de
beklediğimden daha çabuk yapacaktı bunu. Öyle hissediyordum.

"Toptan mı?" diye sordu Kutay.

Sanırım ailesinin tamamını kastediyordu. Ulaş gözlerini yoldan
ayırmadan başını salladı.

"Yarabandını tek seferde çekmek gibi. Tam senlik," diye mırıl-
dandı Kutay. "Bir şey lazım olursa, her zaman, biliyorsun," dedi
desteğini belli ederek.

"Eyvallah," dedi Ulaş gözlerini yoldan ayırmadan. "Eksik olma-
yın. Biliyorum."

Sonra gözlerini bana çevirip iyi olduğuna ikna olmamı ister gibi
göz kırptı bana. "Acil durum kitimi yanımda taşıyorum."

*Acil durum kiti. Hayat kurtarıcı ya da derdin ilacı. Şifacı. O
bendim Ulaş için. Ve bu iyi hissettiriyordu. Ona gülümsedim
içtenlikle. Gözlerimi kapatıp birkaç saniye bekleyerek açtım.*

“Yanımdayım,” der gibi. O neye ihtiyaç duyarsa o olmaya çoktan razıydım.

Eve geldiğimizde benim evimde sohbet etmeye devam etmiştik. Esra tatil için alınacaklar listesi hazırlamıştı kendine. Bir ara benim odama gidip tatilde giyeceğim şeyleri seçmiş ve eşleştirmiştik gün gün; eğlenceliydi bu. Saat gece yarısına yaklaşırken eve geçmişlerdi. Esra ona ihtiyacım olur diye Ulaşlarda kalıyordu. Ona ne zaman isterse bende kalabileceğini söylemiştim.

Herkes gittiğinde eşofmanlarımla salona dönmüş Ulaş’ı ortalığı toplarken görmüştüm. Çerez tabaklarını ve kirli bardakları kaldırıyordu. Gülümseyerek yanına gittim. Birlikte etrafı toparladık. Her şeyi birlikte yapıyor olmak güzeldi. Ulaş olunca bulaşık makinesini doldurmak bile şiirsel geliyordu insana.

Elmaşekeri Ulaş’ın ayakaltında dolanmakla kalmayıp kucak isteyen küçük çocuklar gibi bacağına patilerini koyduğunda Ulaş onu ilgisiz bırakmadı, kucaklayıp omzuna bıraktı öylece. Elmaşekeri sanki her zaman yapıyormuş gibi omzuna çörekledi ve bunu biraz kıskandım. Ben de omzunda öyle asılmak istiyordum.

“Omzun acımasın,” diye mırıldandım biraz endişelenerek. “Tırnakları acıtabilir.”

Elmaşekeri’ni omzundan alıp başını öptüm. “Ulaş’ın işi var, ilgi istiyorsan sıraya gir,” diye mırıldanıp onu canından bezdirecek kadar öptüğümde hızlıca uzaklaştı. Kıkırdadım arkasından.

Ulaş gülümseyerek bana bakarken işimiz bittiği için arkamdaki yemek masasına yaslandım. Ulaş kendine kahve yaptı. Argun’la birlikte zaten birkaç bardak kahve içmişti halihazırda. Hem kafein hem de nikotin bağımlılığı artmış gibi geliyordu. Saçındaki beyazlar, sigarayı daha çok içip daha çok kahve tüketmesi canımı çok sıkıyordu. Yanaklarımı şişirdim ve ona diktim gözlerimi.

Göz kırptı merakla ve o göz kırptığında karnımdaki kelebekler bayılıverdiler.

"Yok bir şey," diye mırıldandım bu konuyu açmaktan çekinerek.

Bardağını alıp elimden tuttu ve bizi mutfaktan çıkardı. Salon dan geçerek balkona çıktık. Hafif bir esinti vardı, harikaydı hava. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Tertemiz bir hava vardı.

Ulaş bardağını bana uzattığında onun için tuttum. Cebinden sigara paketini çıkarırken bana sırtını döndü birkaç saniyelğine. Sigarasını yakmak içindi bu sırt dönüş. Güzel sırtına baktım. Kötü anıları hatırlayacak oldum ama izin vermedim bunu kendime yapmama. Yalnızca sırtının güzelliğini düşündüm. Sırtını yakan ateşi düşünmedim. O ateşi içine çekişini düşünmedim. Kendine kötülük ettiğini düşündüm yalnızca. Evet bunu düşündüm. İçmese olmaz mıydı? Böyle güzel bir yüzle kötü şeyleri güzel güzel yapması hiç etik değildi.

Ulaş dudaklarında sigarasıyla bana döndü. Gözlerime bakarak derin bir nefes aldı. Verdiği sırada ellerini iki yanıma yaslayıp merakla gözlerime baktı. O bana öyle bakana kadar surat astığımın farkında değildim.

"Neden öyle bakıyorsun bana?" diye sordu dikkatle gözlerini yüzümde gezdirerek.

"Nasıl bakıyorum?" dedim bilmemezlikten gelerek.

Kaçtığımı bildiği için gülümsedi bu tutumuma. "Beni başka bir kadınla görmüş gibi?"

Bana takılmak için söylediğini biliyordum ama bunu bir fırsat olarak değerlendirebileceğimi düşünerek ona yaklaştım biraz daha.

"Hım," diye mırıldandım başımı sallarken. "Sigaranla değil benimle ilgilen."

Gülümsemesi genişledi, "Seninle mi ilgileneyim?" diye sordu eğlenen bir ağızla.

"Sigarayı eskisinden çok istiyorsun sanki?" diye mırıldandım. "Kahveyi de daha çok içiyor gibisin?"

Sol eli yüzüme yerleşirken sağ gözümü okşadı narince. "Gözünden de bir şey kaçmıyor," dedi gözümü seyerek. "Sigarayı bırakırsam tek bağımlılığım sen kalacaksın... O zaman çok yük düşmez mi sana?"

Bunu gülümseyerek söylemişti, eğleniyordu benimle sanırım. Bu konuyu konuşmak istemiyordu belki de. Çünkü bu artışlar ben ortada yokken gerçekleşmişti. Hatırlamak, kendini açıklamak istemiyor olabilirdi.

"Tüm yükünü bana ver Ulaş," dedim kararlılıkla ona destek olmayı çok isteyerek. "Memnuniyetle taşıyım."

Yüzündeki alaylı gülümseme yerini samimi hafif bir gülümsemeye bırakırken gözlerinde sevgisinin yoğunlaştığını hissettim. Dudaklarından yeni yaktığı sigarayı ayırdı ve öylece pencere önündeki küllüğe bastırdı gözlerini benden ayırmadan. Ardından elimdeki kupasını da alıp pencere kenarına bıraktı.

"Sigarayı bırakırsam nasıl başa çıkacaksın benimle?" diye sordu.

"Okuduğum bir makaleye göre dudaklarını meşgul edecek bir şeyler bulursan bırakmana yardımcı olabilirmiş. Belki kuruyemiş yiyebilirsin. Ya da seveceğin bir şey bulurum."

"Hım," diye mırıldandı düşünür gibi. "Sevdiğim bir şey yok değil," derip yavaşlığı sıkığında neyi kastettiğini anlayarak utançla mızdım. Kalbim heyecanla göğsüme çarparken eğilip alnıma bir öpücük bıraktı ve kolunu belime sararak beni göğsüne çekti.

"Ama seni değil öpmek, dokunmaya kıyamıyorum," diye fısıldadı. "Onu ne yapacağız?"

Kalbim sevgiyle çarptı. "O zaman... acil durum için kullanalım," dedim utanarak.

Kulduğuma çarpan nefesinden gülümsemediğini anladım. Çenesini boynuma üstüne yasladı. "Sen içinde en acil hissettiğim şeysin Arya," dedi kalbini beni sıkıca sararken. "Sana karşı hissettiklerimin acıyı acıyede sana iltihap duyuyorum."

"Kalbi göğsüne yasladığım elimin altında atarken sol kolumu beline sararak ona daha çok sokuldum. Dudaklarımı omzuna yasladım. "Ben senin bu sevginle ne yapacağım Ulaş?" diye fısıldadım. "Sevginle baş edemiyorum. Seni ne kadar çok seviyorum seviyorum az geliyor."

Onun da dudaklarını saçlarımda hissettim. Saçlarımı öptü, ardından dudakları şakağımda gezindi. "Kütle ve hacim orantılı değil, sen bunun en büyük örneğisin."

"Çok seviyorum seni," dedim içim sevgisiyle dolup taşarken ağlayasım geliyordu.

"Aniden böyle söyleyip daha sonra sevgimle baş edemediğini söyleyemezsin Arya. Bu hile yapmaya girer."

Onu görme isteğiyle dolup taşarak geri çekildim. Çenemi kaldırıp güzel yüzüne baktım. O da bana baktı. Ellerimi kaldırıp yanaklarına yasladım parmak uçlarımı. Gözlerin kendi yansımamı görüyordum ve sevgisiyle çevrelendiğimden olduğumdan daha güzel hissediyordum kendimi. O da benim tek bağımlılığımı. Tek ve en güzel bağımlılığım.

"Ne zaman bana ihtiyacın olursa yanında olacağım," diye fısıldadım kendimden emin bir sesle. O kendini benim için ateşe atan bir adamdı, ben de onun için hep istediği yerde duracaktım. "Hiç yanından ayrılmayacağım."

Gözlerime bakarak derin bir iç çekti. Nefesini verdi yavaşça. Sonra da kendini daha fazla tutamıyormuş gibi yüzüme eğildi. Kalbim küt küt atarken gözlerimi kapattım ben de onu öpmeyi çok istediğimden. Ulaş'ın dudaklarını dudaklarımda hissettirm birkaç saniyenin sonunda. Yumuşak ve sıcak dudakları benim dudaklarıma bir öpücük bıraktığında kalbim dudaklarım üzerinde atıyordu o an. Ben de onu öptüm çokça sevgiyle. Heyecandan ne kadar sürdüğünü anlamadım; sonra dudaklarımız ayrıldı ama Ulaş

uzaklaşmadı benden. Sıcak nefesi yüzümü okşarken içim de kalbim kadar ısındı.

Dudakları burnuma ve alnıma da bir öpücük bıraktı. "Arya," diye fısıldadı ismimi. "Ben içimdeki senle baş edemiyorum. Çok kelimesi yeterli gelmiyor bana. Sadece senden ve seni sevmekten ibaretim sanki."

Kalbim, Ulaş'ın teninin, sesinin ve nefesinin dokunduğu her yerde gezinirken ona sokulmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Yüzündeki ellerimi indirip kollarımı beline sardım, yüzümü göğsüne yaslayarak sarıldım ona.

Saçlarını okşarken bir süre öylece sarıldık birbirimize. Huzurla doldu içim. Yüzümde bir gülümsemeyle kalbine ufak ufak öpücükler bıraktım. O da saçlarımdan öpüyordu beni. Birbirimizi kırlan yerlerimizden öpüyormuşuz gibi hissettim.

"İçeri girelim, esiyor hava biraz. Çarpmasın."

Hafifçe geril çekildim. Utancım da geçtiğinden gülümseyerek yüzüne baktım. "Çarpıldım zaten," dedim gözlerine bakarken. Kıkırdayarak göz kırptım. "Ama sana."

Esprim güldürdü onu. "Laflara bak sen." Sonra da bana eğilip beni omuzladığında kıkırdamam büyüdü, bir gülüşe dönüştü. "Ulaş, omzun acıyacak ama," diye kızdım ona yalandan.

Beni dinlemedi. İçeri girip doğrudan odama yürüdü ben omzundayken. Yine birlikte mi uyuyacaktık acaba? Eski düzenime dönebileyim diye ben uyuyana kadar yanımda uzanıyor sonra koltuğa gidip yatıyordu ama yine de uykuya dalmadan önce birlikte uyuyor sayılırdık. Karnımda kelekler uçuştı yine. Buna alışabileceğimi sanmıyordum hiç.

Beni dinlemediği için omzunda olmayı kabul ettim. Yanağımı omzuna yasladım dünden razı bir hevesle.

"Yarın randevum var," diye mırıldandım ona hatırlatmak isterek.

Beni yavaşça yatağıma bırakıp hafifçe doğrulurken güzel uzun parmakları yanağıma okşadı. "Biliyorum. Takvimimde işaretli hepsi."

Takvimine işaretlemiş. Benim için. Ben iyi olayım diye...

Bana hep değerli olduğumu hissettiriyordu ama bu nedense çok da farklı hissettiriyordu. Çünkü benim sağlığımla ilgiliydi ve benim iyileşmem için bu kadar çabalıyor olması kalbimi yumuşacık etmekle kalmıyor, her bir yaramı sarıyordu. Burnum sızladı duygusallaştığımdan.

Sevgiyle omuzlarım düştü, ağlamamak için kendimi zor tutarken kafamı geriye yatırdım. "Ulaş ya," diye sızlandım sevgiyle.

Kâhküllerime dokundu, eğilip alnıma bir öpücük bıraktı, yüzümü avuçları arasına aldı. "Sabah erkenden kalkıp koşuya çıkacağız, ardından kahvaltı yapacağız. Sonra seni seansına götüreceğim."

Sabahımızı bile planlamış olması gülümsetti beni. Yarınlarımız vardı ve onları planlayabiliyorduk. Harika bir histi bu.

"Neden koşuyoruz?" diye sordum gülümseyerek.

"Ben koşuya çıkarım sık sık," dedi saçımı kulağımanın arkasına iterken. "Birlikte koşulara çıkalım hava soğuyuncaya kadar. İyi gelir spor yapmak."

Spor yapmanın psikolojik olarak destekleyici olduğunu biliyordum. Ayrıca benim de yürüyüşlere çıkma gibi aktiviteler yapmamı tavsiye etmişti doktorum. Ulaş'ın bu yüzden koşuya çıkmamızı planladığına emindim. Onu daha ne kadar sevebilirdim emin değildim hiç. Kalbim patlayacaktı.

Onunla koşmayı çok istediğimden hevesle kafamı salladım. "Planımızı sevdim," diye mırıldandım. "Seninle yarınımızı planlamak güzel."

Gülümsedi o da. "Şimdi kediler için uyuma vakti."

Gülümsemem genişlerken kıkırdadım. Pikemin altına girdim uslu uslu. Ulaş üzerini banyoda değiştirip döndü ve yanıma uzandı yine.

Işıkları kapatıp gece lambamı yaktı yalnızca. Loş ışıktaki yüzünü izlerken düşünceli ifadesi vardı yüzünde. Can Ağabey’le konuştuktan sonra verdiği kararı düşünüyordu muhtemelen.

“Ulaş,” diye fısıldadım ismini.

“Söyle güzelim,” diye mırıldandı.

“Yarın akşamımızı planlamadın.” Yarın mı yapacaktı her ne düşünüyorsa? Bana anlatamaz mıydı? Anlatsın istiyordum. *İçinde kalmasın, yazık olur.*

Yüzüme düşen saçlarımı geriye itti yavaşça. “Akşam,” diye mırıldandı durgun bir ifadeyle. “Katılmam gereken bir yemek var.”

Ailesiyle mi yiyecekti? Bu kadar çabuk mu? Hem beni götürmüyordu belli ki. Tek başına gidecekti. İyi olacak mıydı?

“Ailenle mi?”

Gülümsedi ama bu alaylı bir gülümsemeydi. Kırgın bir gülümsemeydi. “İki farklı soy isme sahip, dört yabancı ne kadar aile olabilirse.”

Kalbimi kırdı bu söylediği. “İster soyadınız farklı olsun, istersen kan bağınız bile ama aile olmak bunlara bağlı değil ki. Buraya bağlı,” deyip sol elimin göğsüne yasladım. “Sen onlara buradan bağlısın. Onlar da sana gönülden bağlı. Keşke böyle olmasaydı canımın içi ama siz yanlış anlaşılmalara ve birçok talihsizliğe rağmen birbirini çok seven bir ailesiniz bence.”

“Hepimiz tek bir adama haksızlık ettik,” diye fısıldadı. “Doğru mu acaba bile demedim hiç. Çıkıp ne diyeceğim onu bile bilmiyorum ama beklemenin bir faydası olmayacağını tecrübeyle sabitledim.”

Bana anlatamayışını kastetmişti. Ne diyeyim bilmiyordum hiç. Kelimelerle dans ettiğini düşündüğüm adam kelimeler bulamıyordu o an.

“Baba de... O seni anlar,” diye mırıldandım. “Ben, Arya dediğinde seni anlamıştım.”

Uzanıp alnıma bir öpücük bıraktı. "İyi ki varsın Arya," diye fısıldadı beni kolları arasına alırken. "Sen varken geceler bile iyi."

"Gecelerimiz hep iyi olsun Ulaş," diye fısıldadım konuşmamızın bittiğini bilerek.

"Gecelerimiz günbegün iyileşecekler bizimle... İyi uykular gün ışığı."

Ulaş'ın planladığı gibi sabah erkenden kalkmıştık. Saat yediydi henüz ve aç karnımıza koşacaktık. Sonra güzel bir yerde kahvaltı yapacaktık. Heyecanlıydım. Ulaş siyah tayt üzerine ondan ayırt edilemeyen siyah bir şort gitmişti, siyah bir de tişört vardı. Nasıl yalnızca spor kıyafetlerle böyle güzel gözükebilirdi? Şapkasını kafasına ters taktığı sırada gözlerimi kıstım. Çok daha yakışıklı olmuştu şimdi. Keşke bir tek ben görebilseydim onu. *Mesela ona âşık olamayan onu göremiyormuş.* Kaşlarım çatıldı, ama öyle bile onu ben hariç görebilecek birkaç kadın tanıyordum. *Lanet olmasın gerçekten...*

Spor ayakkabılarını bağlarken "Hazırsın değil mi?" diye sordu bana.

Ardından bana gözlerini çevirdi ve doğruldu. "Ne bu surat?" diye sordu yanağımdan bir makas alırken. "Uygun açılmadı mı?"

"Gözüm gönlüm bile açıldı sayende," diye mırıldandım.

Gülümsetti bu söylediğim onu. Göz kırıp kafasını iki yana salladı. "O ne demek?"

"Sabah sabah fazla yakışıklısın demek," diye açıkladım kıskandığımı belli ederek. Ses tonum güldürdü onu. Burnundan nefes verirken güldüğünü işittim.

Bel çantamı ve kapının üzerinden anahtarımı alarak arkamdan çektim kapıyı. Ulaş elimden anahtarımı ve bel çantamı alırken saçlarıma da bir öpücük bıraktı. O kapımı kilitlerken ben de spor

ayakkabılarımı giydim. Bel çantamı boynundan geçirip çapraz taktı ve elimden tuttu. Ona gülümseyerek peşine takıldım, merdivenleri indik el ele. Birlikte yürüyerek koşu yapacağımız en yakın en yakın parka gittik. Hava çok güzel, sokaklar sessizdi. Kuş sesleri ve Ulaş'ın varlığı vardı yalnızca. Harika bir sabahtı.

"Bileğini burkmamaya çalış," diye uyardı beni.

"Hım," diye mırıldandım "Dikkat ederim merak etme." Ardından gözlerimi ona çevirdim. "İyi koşar mısın?" diye sordum. Sigara içtiği için merak etmiştim.

Kafasını bana çevirip, "Fena değilim," diye cevapladı.

Bu beni gülümsetti. "Fenasın ama görüntü olarak," diye kötü bir espri yaptığımda Ulaş benden bunu beklemediği için hazırlıksız yakalandı ve sesli güldü.

"Formundasın bugün bakıyorum," derken yanağını sıktı hafifçe. "Mizahı kötü olan tek ben değilmişim."

Kıkırdadım. "Gülümsemen güzel olduğu için ben senin mizahını göz ardı edebiliyorum," diye sataştım ona.

"Ben sana dair hiçbir şeyi göz ardı edemiyorum ama," deyip göz kırptı bana. "Bana iltifat edeceksen yalnızken yap ki seni gönlümce sevebileyim."

Kalbim küt küt atarken yanaklarım ısındı. Sevmekten kastı neydi tam olarak mesela? Merak etmiştim şimdi. Koşacağımız parka geldiğimiz sırada Ulaş'ın elimi bırakmasını sevmediğim için ben elini bıraktım.

"Çantanda ne var?" diye sordu elini hafif uzayan saçlarından geçirirken.

Ulaş'ın saçlarındaki beyazlara bakma Arya. Güzel yüzüne bak.

"Minik havlu ve su," diye cevapladım. Başını salladı anladım der gibi ve çantayı çevirip önünü sırtına getirdi koşarken rahatsız olmamak için.

“Isınacağız daha sonra koşacağız. Yaklaşık beş kilometre...”

“Beş mi?” diye sordum şaşırarak. Ulaş bunu her gün yapıyor-muş gibi ısınmaya başlamıştı. “Evet hafiften başlayalım.”

Hafif olan bu muydu yani? Normalde ne kadar koşuyordu ki?

Onu taklit ederek ben de ısınmaya başladım. Hava zaten sıcak olduğundan ısınma hareketleri yaparken bile terlemiştim hafiften.

Ulaş, yeterince ısındığımıza kanaat getirmiş olacak ki bana çevirdi gözlerini ve durdu. Elini ileriye uzattı.

“Bu patikayı takip edeceğiz ama ayrı kolları var. Yanımdan ayrılma yoksa,” deyip sustu. Kaybolursun diyecekti ama diyemedi. O kelimededen korkuyordu. Ben de öyle. Ama o yanımdaydı sorun değildi. Gülümseyerek elini tuttum.

“Bacaklarıma güveniyorum,” deyip sağ elimi bacaklarıma vur-dum. “Çok idmanlı değilim ama sana yetişeceğim.” Sonra da yum-ruğumu havaya kaldırdım. “En iyisini yapacağım.”

Bu tavrım gülümsetti onu. Terimle nemlenen kâhküllerime dokundu. Saçlarımin önenden iki tutamını toplamıştım yüzüme gel-memeleri için.

“Başlayalım mı?”

Kafamı salladım, beni başlayacağımız yere götürdü. Elini bıraktım ve derin bir nefes aldım. Koşmaya hafif bir tempoyla başladık. Onun yanında telaşsız koşmak eğlenceliydi. Onunla ne yapmak istiyorsam bir bir yapıyor oluşumuz da beni heyecanlandıran bir başka şeydi.

Ulaş tempoyu artırdığında hâlâ yanında koşabildiğimi için kendimle gurur duyarak, “Sana ayak uydurabiliyorum hâlâ,” diye övündüm.

Gülümseyerek bana baktı, favorileri çoktan teriyle ıslanmıştı. İçimde yüzünü kurulama isteği peyda oldu.

“Bu senin karakterin,” dediğinde anlamayarak “Ne?” diye sor-dum.

“Ayak uydurmak,” diye açıkladı. “Daha önce de söylemiştim; olduğun yere yaklaşıyorsun, oraya aitsin hep.”

Yolculuk yaparken bana söylediği sözlerdi bunlar. Bunu söylerken yüzümdeki reçeli silip parmağını yaladığı anı anımsadım istemeden. Aniden hatırladığım bu anıyla utanarak önüme döndüm. Zaten koştuğum için kızarmış olmalıydım bu yüzden utandığımı anlayamazdı.

“Gül reçelin var mı hâlâ?” diye sorduğunda onun da aklına aynı anın geldiğini anladım.

Utançla kulaklarıma kadar kızardım. *Evet... Hâlâ var.*

Yalnızca kafamı sallayıp hızımı artırdım ona bakmamak için. Ondan kaçtığımı bildiği için kısıp gülüşü doldu kulaklarıma. Beni utandırmaktan zevk mi alıyordu artık?

Hızını artırıp beni geçtiğinde kıkırdadım, ben de hızımı artırıp ona yetişmeye çalıştım. Fakat benim limitim Ulaş’ın limitinin yanından sönük kalıyordu. Son hızda koşmuyorduk ama tempolu koşma sürem ondan çok daha kısaydı. Bu yüzden bir süre sonra gittikçe arkasına düşmeye başladım.

Üç metre kadar arkasına düştüğümde, “Ulaş,” diye sızlandım arkasından. “Sana yetişemiyorum,” dedim nefes nefese ve olduğum yerde durdum.

Ellerimi dizlerime koyup soluklanmak için zaman tanıdım kendime. Ulaş’ın arkasından bakmak için kafamı kaldırmama gerek bile olmadan Ulaş’ın güzel bacakları görüş açıma girdi. Beni bırakıp gitmediği için memnun ve mutlu olarak başımı karnına yasladım yorgunca ve soluklanmaya devam ettim.

Bir şeyler yaptı göremediğim. Daha sonra yüzümün biraz ilerisinde ağzı açılmış bir su şişesi görünce gülümsedim, ellerim şişeye uzandı ama ben ona uzanınca kendine çekerek tutmama izin vermedi.

Doğruduğumda şişeyi dudaklarıma uzattı. "Bir yudum al yalnızca."

"Ama çok susadım," diye sızlandım şişenin ağzı dudaklarıma değerken.

"Tempolu koştuktan sonra bir anda suyu midene indiremezsin. Yalnızca susuzluğunu dindirmesi için bir yudum al," deyip şişeyi dudaklarıma yerleştirdi ve hafifçe kaldırdı.

Su, dudaklarımdan içeri girdi ama biraz uzak tuttuğu için bir kısmı dudaklarımdan aşağı aktı. İki yudum aldığımda dudaklarımdan şişeyi çekip başparmağıyla dudaklarımdan akan suyu sildi.

"Yeterince dinlendin mi?" diye sordu şişenin kapağını kapaırken ilgiyle gözlerini yüzümde gezdiriyordu. "Terin soğumasın, hasta olursun."

"Daha ne kadar koşacağız?" diye sordum elimin tersiyle alnımdaki terimi silerken.

"Az kaldı, bitmek üzere."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Hazırım, devam edelim."

Elimden tutup ben hızımı yakalayana kadar buna devam etti. Ardından elimi bıraktı ve yan yana koştuk. Başladığımız yere geri döndüğümüzde ayaklarımızı sürüyerek çimenlere gittim ve kendimi oraya bıraktım yorgunca. Acayip yorulmuştum ama ciğerlerim ve kasılan tüm kaslarımdan açıldığını hissediyordum. Kesin çok hamlayacaktım ama pişman değildim.

Ulaş da çimenlere oturduğunda çantamı çıkardı omzundan. Çantamı kucağıma bıraktığında içerisinden minik havluları çıkardım. Birini alıp Ulaş'ın şakağına bastırdım hafifçe. Benden çok daha fazla terlemişti ve yüzü parlıyordu.

"Önce kendinle ilgilen," dedi Ulaş yüzüme bakarken.

"Alnını kurulayıp saçlarını toplayacağım. Gerisini kendinden yapabilirsin," dedim ve alnını kuruladıktan sonra çantamdan

minik kısıkaçlı bir toka çıkarıp alınına dökülen saçlarını tepesinde topladım. Geri çekilip yüzüne baktığımda o kadar tatlı olmuştu ki bu görüntü karşısında kalbim çarptı. Yanaklarını sıkma isteğiyle doldum.

Gülümsedi. "Neden bana Elmaşekeri'ne baktığın gibi bakıyorsun?"

"Şu an onun kadar tatlısın," dedim gülümseyerek.

Terli olmasaydım onu öperdim ama utandığımdan öpmedim. Dizlerimin üzerine çöküp kendi havlumu yüzümü ve boynumu kurulamaya başladım ama gözlerimi Ulaştan alamıyordum. Bu görüntüyü bir saniye bile kaçırmak istemiyordum.

Yeterince kurulandığımda çantamdan telefonumu çıkardım ve ona baktım tekrar.

"Fotoğrafını çekebilir miyim?" diye sordum hevesle.

"Hayır," demesini beklemiyordum. Somurttum ve telefonumu yere bıraktım.

"Neden hemen pes ettin?" diye sordu gözlerini yüzümde gezdirirken. "İstemiyor musun?"

"İstiyorum ama ısrar edilmesinden hoşlanmıyorsun," diye mırıldandım.

Onun hakkında öğrendiğim ilk şeylerden biri buydu. İsrar edilmesinden nefret ediyordu. Boynuna bastırıldığı havluyu kucağına bırakıp bana eğildi, sevimli görüntüsüne karşı mizacı sert düşüyordu ve bu tezatlık bile tatlıydı.

"İstedığın kadar fotoğrafımı çekebilirsin Arya. Yüzümden ne zaman ciddi ne zaman alaylı olduğumu anlayan gerek artık."

Dudak büktüm. "Hani şaka yapmıyordun?"

"Şaka yapmıyorum demedim, bu konuda iyi olmadığımı söyledim sadece."

"Gerçekten öyle," diyerek onayladım onu.

Gülümsedi ve bu kalbimin ağzımda atmasına sebep oldu.

"Bozma sakın," dedim heyecanla bu görüntüye bayılarak.

Telefonumu aldım ve ondan biraz uzaklaşıp fotoğrafını çektim. Çektiğim fotoğrafa âşık olmuştum.

"Sanırım favori fotoğrafım olacak," diye mırıldandım çok se-verek.

Ulaş kafasını kafama yaslayıp tersten de olsa telefonumun ekrana baktı nasıl çıktığını görmek için.

"Birkaç tane daha çekebilir miyim?" diye sordum gülümseyerek.

"Sorunu az önce cevapladığımı düşünüyorum."

"Nezaketen sordum zaten," deyip kıkırdadım.

Onu hafifçe omuzlarından iterek belini doğrulttum. Ulaş poz veren biri değildi ama doğal hali bile şaheserdi. Yakışıklı oluşu yetmiyormuş gibi bir de fotojenikti. Kendini kurulamaya devam ederken çantamla uğraşırken ve bana bakarken bir sürü fotoğrafını çektim. Ben onun fotoğrafını çekmekle ilgilenirken çantama ne ara koyduğunu bilmediğim sigara paketini çıkardı. O sevimli haliyle sigara paketi tuttuğu hali nefesimi tutmama sebep oldu. Sigara içmesi hoşuma gitmiyordu ama fotoğrafı çok güzeldi. Sevimliliğiyle tezat oluşturmuştu. Sigarayı dudaklarının arasına aldı, yaktı ve ben her anını fotoğrafladım.

Sigara kokusu burnuma ulaştığında öksürmeme sebep oldu. Ulaş bundan rahatsız olduğum için elini arkasına götürdü, bu tavrı gülümsetti beni. Telefonu aramızdan çekip ona baktım.

"Az önce koşarak sağlıklı bir şey yaptın ve şimdi sigara içiyorsun. Üstelik hiçbir şey de yemedin henüz," diye sitem ettim ona.

Elini arkasından çıkardı, sigarasını yere basıp söndürdü. Pakete geri koydu ve gözlerime baktı ciddiyetle. "Sigara içmemden çok mu nefret ediyorsun?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

Sorusu ve sorma şekli kalbimi acıttı. "Ben senin yaptığın hiçbir şeyden nefret edebileceğimi sanmıyorum Ulaş." Onu üzdüğümü düşünerek telaşlandığım için tişörtümün eteğini tuttum endişeyle. "Senin hayatına karışmaya hakkımın olmadığını biliyorum ama eskisinden daha çok içiyormuşsun gibi hissediyorum ve kendine zarar veren bir şey olduğu için hoşlan..."

Cümlemleri yarıda kestim çünkü yanağıma dokunmuştu. Yanağıma okşarken başparmağını hafifçe yukarı doğru bastırduğunda yanağımın baskısıyla sol gözüm kısıldı biraz ve Ulaş bu görüntüden hoşlanmış gibi baktı yüzüme.

"Hayatımın merkezi olup söz hakkın olmadığını söylemen canımı sıktı biraz," dedi hoşuna gitmemiş gibi bir sesle ve yüzüme eğilip sağ yanağını öptü. İçim sıcacık oldu. Hafifçe geri çekilip gözlerime baktı. "Sigarayı bırakamasam bile azaltığımdan emin olacağım, senin için."

"Böyle şeyler söylemem seni üzüyor mu?" diye sordum hâlâ en başında kalarak.

"Beni bu kadar düşünürken üzmen pek olası durmuyor Arya. Sevğinden ve kendinden şüphe etme."

Ona uzanıp dudaklarımı çenesine bastırarak ufak bir öpücük bıraktım. "Seni seviyorum."

Elimi tutup kalbinin üzerine koydu gözlerime güzel güzel baktı. "Bak ne hale getirdin beni?" dedi kalbi hızla elimin altında atarken. "Her kelimen, her eylemin yaşamayı unuttuğum yılları yaşatmak ister gibi kalbimi atırıyor. Beni üzeceğini düşünme, beni düşünmen beni iyileştiriyor."

Sol elimi yanağına yaslayıp gülümsedim. "Sana çok iyi bakacağım canımın içi."

Kafasını salladı memnuniyetle. "Öyle yap, *canımın içi*."

Gülümsedim kocaman. Onunla zaman geçirdiğim her gün kalbim daha çok büyüyordu sanki. Yere koyduğum telefonumu aldı

ve kolunu belime sarıp beni kendine çekti. Bu hareketiyle dizlerim üzerine kalkmıştım ve o oturduğu halde onun kadardım. Kafasını kafama yasladı, fotoğrafımızı çekmek için kolunu kaldırdı. Yüzümdeki gülümseme daha çok büyüdü. Ulaş resmen benimle selfie yapıyordu.

Uzanıp saçındaki tokayı çıkardım ve itinayla düzelttim saçlarını. Ardından kafamı kafasına yasladım, fotoğrafımızı çekti. Saçlarını öperken kollarımı boynuna sarıp yanağıma saçlarına yaslamışken bir sürü fotoğrafımızı çekti. Öyle tatlıydı ki fotoğraflar da ben de güzel duruyordum yanında.

Çektiği fotoğraflara bakmak için yanına oturdum. Çektiklerine baktıktan sonra benim çektiklerime baktı. Kendi fotoğraflarına bakarken kendi telefonunu cebinden çıkardı. Kendine fotoğraf göndereceğini sandım ama aniden benim fotoğrafımı çektiğinde şaşırdım. Elini yanağıma koydu ve az önce yaptığı gibi yanağıma hafifçe yukarı ittiğinde yanağıma elime yaslayıp gülümsedim. Bu halim yüzünde bir gülümsemeye sebep oldu. Fotoğrafımı çekti.

“Nasıl bu kadar tatlı olursun?” diye mırıldandı kendi kendine. Yanaklarım alev aldı, utanarak yüzümü büyük avcuna yasladım.

Birkaç fotoğrafımı çekip kendini geriye, çimenlere bıraktı. Telefonundan bir şeyler yaparken benim telefonum da ondaydı. Şişemden biraz su içtim ve çantamdan yanıma para aldım.

“Büfeye uğrayıp geleceğim,” dedim ve karnına basarak ayağa kalkacağım sırada bileğimden yakaladı beni hafifçe. Gözleri yüzümdeydi. “Gelmemi ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Hemen gidip geleceğim... rek başıma.”

Gözlerinde destekleyici bir bakışla başını salladı ve telefonumu bana uzattı. Çok yakın bir yere gidiyor olsam bile tedbiri elden bırakmak istemiyordu. Hak veriyordum ona. Ona içtenlikle

gölümşedim içi rahat olmasını isteyerek. Telefonumu yanıma alarak çok yakındaki büfeye gittim. Amacım içecek bir şey almaktı ama çok yakınında külah dondurma satan bir yer görünce canım tatlı bir şeyler yemek istedi.

İkimiz için dondurma almaya karar verdim fakat tatlı şeylerden hoşlanmadığı için onun damak zevkine uyacak bir şey seçmek biraz zamanımı aldı. Limonlu kek seviyorsa limonlu dondurma da sever diye düz mantıkla ilerleyerek onun için limonlu, kendime de çikolatalı dondurma aldım. Parasını ödeyip külahları arkamda saklayarak ona ilerledim.

Ulaş'ı dikkatle beni izlerken gördüm. Biraz uzun sürünce işim meraklanmış olmalıydı. Hafif bir gülümseme oldu yüzümde rahatlaması için. Yanına oturdum ve dondurmaları arkamdan çıkardım.

Onun dondurmasını dudaklarına uzattım, "Neli sevdiğini bilmiyorum, umarım hoşuna gider," derken dudaklarına dokundurdum kıkırdayarak. "Sevmiyorsan yemek zorunda değilsin tabii."

"Ekşi ve tuzlu şeyleri severim ama bana çikolatalı almış olsaydın da yerdim," dedi ve külahı elimden aldı.

Ona gülümserken kendi dondurmamı dudaklarıma götürdüm. O sırada onun külahını tutan elimi tutup parmaklarımı dudaklarına götürdü ve parmaklarıma bulaşan dondurmayı yaladı. Tüm bedenimin utançla ısındığını hissettim, kalbim parmak uçlarımda atıyordu o an.

Bu onu gülümsetti ve parmaklarımı öpüp elimi bıraktı. "Beğendim, teşekkür ederim."

Gözlerimi kaçırıp dondurmamı dudaklarıma yasladım. Dudaklarım utancımın da etkisiyle alev aldığı için dondurmayı saliseler içerisinde eritti. Dondurmamı yediğim süre boyunca ona bakmadım. Bir gün kalbime indirecekti bu adam benim.

Hassaneden sonra Can Kırığı'nda Esralarla buluşmuş, oradan da eve geçmiştik. Tatil için plan yapma serüvenimiz devam ediyordu. Alınacak listesine sık sık bir şekiller ekliyor ya da çıkarıyorduk. Daha önce tek başıma tatile çıkmadığım için bu konuda tecrübesiz olsam da Esra oldukça tecrübeliydi ve her şeyin listesini tutmayı seven biriydi. Plan tutkunuydu. Notlar almayı, detaylı planlamayı, azaltmayı seviyordu. Bu yüzden oldukça meşgul oluyor ve zevk alıyordum bundan.

Saat altı gibi Ulaş hazırlanmak için kısa bir süreliğine kendi evine geçti. Siyah bir takım, siyah bir gömlek giymişti. Muhtemelen gergindi ama bana hiç belli etmedi. Gitmeden önce beni yanağımdan uzunca öpmüştü.

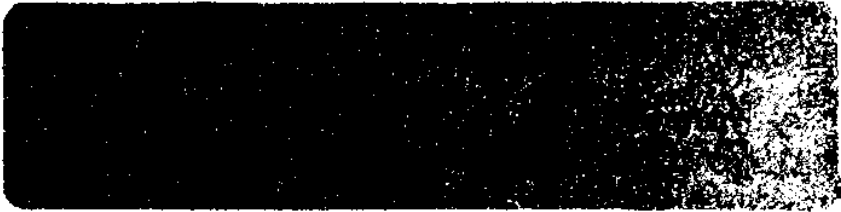
O dönene kadar kimsenin beni yalnız bırakmaya niyeti yoktu. Ulaş gittikten sonra mutfaka geçmiş ve yemek yapmaya vermiştim kendimi. Yemek yapmak kafa dağıtmak için iyi bir uğraştı. Ulaş yemeğe gitmiş olsa bile orada yemeyeceğini bildiğimden eve döndüğünde sevdiği bir yemeği yemesini istiyordum. Hem ona nohut pilavı yapamamış olmak da içimde kalmıştı. Onlarca kez deneyerek ayanca tutturduğum nohut pilavımdan yaptım onun için.

Esra ve ben mutfakta vakit geçirirken Bahadır da aramıza katılmıştı bir süre sonra. Yemek yapmaya eli oldukça yatkındı. Dört erkek birlikte yapıldıkları için aralarında bir sıralanılmasa da herkesin mutlaka yemek yaptığından ve bazı komik anılarından bahsederek beni güldürmüştü. Eğer onlar olmasaydı Ulaş'ı bu kadar sakin beleyemeyeceğimi biliyordum ve onlara minnettar hissetmeden edemedim.

Bahadır salata için tarifi gizli bir sos hazırlarken Argun ve Kutay da dahil olmuşlardı bize. Birlikte sofrayı düzerlerken Bahadır'ın cansız kula çektiği için Kutay herkesin istediği bir şey olup olmadığını sormuş, akşam sohbet ederken de yemek için çerez almak üzere markete gitmişti.

Sofrayı hep birlikte kurarken Ulaş'ın eksikliği kendini daha çok belli etti. Arka cebimden telefonumu çıkarıp mesajlarımıza girdim. O an ona gönderemediğim mesajı Ulaş'ın kendisine gönderdiğini görünce kalbim kırıldı bir parça. *Canımın içi*. Onu öyle özlemiştim ki şimdiden. Zaman geçmiyordu sanki hiç. Halbuki ben yanında olmak, onu teselli etmek istiyordum. Keşke her şeyden koruyabilseydim onu.

İç çekerek nefes aldım ve parmaklarımı klavye üzerinde oynamaya başladım.

Bir dakika kadar sonra yazdığına dair bir bildiri gözüktü ekranda.

Bir dakika sonra yazdığına dair bir bildiri gözüktü ekranda.
Bir dakika sonra yazdığına dair bir bildiri gözüktü ekranda.

Attığı kalp emojisi ve kurduğum oyunuma uyması gülümsetti beni. Belki de düşündüğüm kadar kötü geçmiyordu yemekleri.

"Duruma iyi yönetecektir," dedi Argun sandalyesine otururken. Gözlerini ona çevirdim. Sanırım Ulaş ile mesajlaştığını anlamıştı. Zira benim ondan başka mesajlaştığım biri yoktu. "Kolay sıkarleniyor gibi durma da stresini genelde iyi yönetir."

Kafamı salladım yavaşça. "Umarım birbirlerini daha fazla kırmadan halledebilirler."

Savaş Ağabey de orada olacaktı. Ulaş'a yardımcı olacağını, onu ne kadar önemseydiğini biliyordum. Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünse de aslında o da kırık biriydi. Ailesinden uzakta okurken Ulaş'ın yanında olamadığı için ona ağabeylik edemediğini düşündüğünü söylemişti Artvin'e gittiğimiz zaman. Ulaş'ın zor anlarında onun yanında olamadığı için Ulaş'ın ona içini açmadığını düşünüyordu ve buna çok üzülmüyordu içten içe. Demişti ki, *"Ona kimse neresinin acıdığını sormadığı için onu neyin incittiğini bile bilmeyen bir çocuktu. Hiçbir zaman kırıldığında neresinin acıdığını da bilmedi."*

Keşke Ulaş'la geçen küçüklüğümüzü hatırlayabiliyor olsaydım. Keşke Ulaş'la büyüme şansımızı elimizden almamış olsalardı. Annem ve babam keşke İstanbul'a dönmemiş, Soykanlarla hiç tanışmamış olsalardı. O zaman ailem ve Ulaş'la Muğla'da büyüyebilirdim.

Derin bir nefes aldım. Geçmiş değişiremezdim. Bunun için üzülmeğe boşunaydı. Elimde olmayan şeyler için üzülmeği bir kenara bırakmalı çok oluyordu. Gözlerimi dışarda baran güneşe çevirdim. Güneşin barığına üzülmeğe yerine doğacağının umuduyla yaşamayı tercih ederdim.

Ulaş'ın bana kazandırdığı en güzel şeylerden biri olan insanlarla birlikte oturup sohbet ederek yemek yedik. Aklım ve kalbim Ulaş'ta kalsa da karnımı doyurmaya gayret ettim. Kendimi onun omuzlarına yük etmek, isteyeceğim en son şeydi.

ULAŞ TÛTÛNCÛ

Savaş, arabasıyla beni aldığından beri içtiğim üçüncü sigaraydı. Gergin olduğumun farkında olduğundan Arya'nın halini hatırlını sormuştu ama sohbetin devamını getirememiştim. Arya'yı bıraktığım için de ayrı bir gerginlik vardı zira üzerimde. Fakat o kadının hayatımızdan çıktığına ikimizin de ikna olması açısından Arya'yı zaman zaman kendi başına bırakmam gerektiğini biliyordum. Psikiyatr da aynı şeyleri söylemişti bana.

Savaş'la en azından babam konusundaki gerginliğimi paylaşırsam fena da olmazdı, biliyordum. Fakat tek bir kelime edesim gelmiyordu. Eninde sonunda bu araba restoranın önünde duracak eninde sonunda ayaklarım beni o masaya götürecekti. Eninde sonunda babamın yüzüne bakacaktım. Fakat söyleyecek iki kelimeden ayrı hiçbir şeyim yoktu. *Özür dilerim...* Bu kadar. Aklıma bu iki kelimeden başka bir şey gelmiyor. Ne kadar aptal olduğumu anlatmakla günü sabah ederdim ama sonucu değişmezdi.

"Düşündüğün kadar kötü olmayacak," dedi Savaş arabadaki sessizliği bozarak. "En kötü ne olabilir ki Ulaş? Başımıza en kötü ne gelebilir?"

"İçimdeki utancı ve mahcubiyeti bastırmak için yeterli bir sebep olmuyor bunlar bana."

"Her şeyi üstüne alman mı lazım bu kadar?" diye sordu biraz kızarak. "Aynı şeyi ben de yaptım seninle. Ben de inandım. Soyadımı değiştirdim lan ben."

Ama benim gibi nefret kusmadın her gün. Her gün aklına gelmemiştir. İntikam almak istememiştir benim kadar. Benim kadar kukla olmamıştır o kadına.

"Diyecek çok şeyim var, söyleyebilecek hiçbir şeyim yok."

"Bulursun bir yolunu," dedi yalnızca. "Babam bir açıklama bekliyor değil senden. Kimse senden bir şey beklemiyor aslında

Ulaş. Sadece artık iyi ol istiyoruz hepimiz. Her şey normal olsun istiyoruz.”

Ben de istiyorum. Herkes kadar...

Arabayı valeye bırakıp restorandan içeri girdik. Savaş'la birlikte çıktık basamakları. Annem, babaannem ve dedemle gelmiş olmalıydı. Terastaki masalara ilerlerken tanıdık simaları gördüm. Tek bir kişiye olan mahcubiyetimdi gerginliğimin sebebi fakat masadaki diğer herkes bana iyi hissettiren kimselerdi.

Kenan Amca -paylaştığımız hatırı sayılır olaylardan sonra ona böyle hitap etmemi istemişti benden- ile göz göze geldiğimizde gülümsedi bize içtenlikle. “Ağır misafirlerimiz de geldiğine göre...” diyerek herkesi haberdar etti.

Arya'nın da bu masada olmasını dilerdim o an. O olsaydı daha iyi hissederdim kendimi ama onu bu ortama sokmayı da istemiyordum. Anksiyetesine iyi gelecek bir ortam değildi. Benim için o da gerilsin istememiştim. Benimle gelmeye hazır olduğunun farkındaydım zira.

“İyi akşamlar,” dedi Savaş.

Ben de arkasından, “İyi akşamlar,” diledim.

Küçükken konuşmaya girmeye utandığımda ağabeyimin benim için ortam yaratmasını beklerdim. O yaşlarımda hissettim bu yüzden kendimi. Masadaki herkesin bakışları bize çevrildi. Kaçmadım. Kaçmak için gelmemiştim buraya. Babama baktım, geldiği-me sevinmiş gibi buruk bir gülümseme oluşmuştu yüzünde. Mutlu görünüyordu her şeye rağmen. Daha da toparlamış gibiydi mahkemededen sonra. Zira Kenan Amca'yla iletişimi koparmamıştım ama yüz yüze üçüncü kez görüyordum onu.

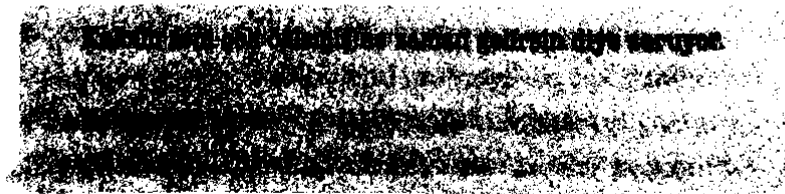
Babaannem ve dedemin elini öpüp annemin de saçlarına bir öpücük bırakarak yanına oturdum. Savaş, babamla arama oturdu. Masada bir sohbet açtı Kenan Amca, dedem ve Savaş da yardımcı

oldular. Küçüklüğümden beri ilk kez konuşmaya utanıyordum. İlk kez değil aslında bir de Arya'dan utandığım olmuştu. Fakat boşunaymış o zamanlar. Şimdi her şeyiyle çok gerçektir mahcubiyetim.

Yemek boyunca havadan sudan konuşulup ortamın gerginliği azaltılmaya çalışıldı. Geçmişe dair konular açılmadı, geleceğe yönelik planlardan bahsedildi. Annem ve ben en suskun olanlardık çünkü en suçlu hissedenlerdik. Annemin ifadesini okuma şansım olmuştu mahkeme gününden birkaç gün önce. Annem ve babamın arasını bu kadar bozan bir yalanmış. Babamı arkadaşlarından, sonra da kendisinden uzaklaştıran tek şey bir yalanmış yalnızca. Evimizi başımıza yıkmış... Annemi suçlamıyordum, yalana kanması çok olası insanın. Aynı yalanla büyüdüm ben de çünkü. Fakat annemin durumu benimkinden daha kötü olmalı. Ben on bir yaşımın aptallığı ve kinini taşıdım belki ama o senelerini paylaşıp âşık olduğu kocasının sevgisinden, dürüstlüğünden, insaniyetinden şüphe etmişti.

Yemekler yenildi fakat iki lokmadan fazla yiyemedim. Sonra masadan kalktım yavaşça. Konuşmaya başlamadan önce bir sigara içsem iyi olacaktı. Daralıyordum âdeta, olsun ve bitsin istiyordum ama konuyu açması hep zordu benim için.

Terastaki büyük balkonun epeyce ilerisine yürüyüp onların beni göremeyeceği bir köşede bir sigara yaktım. O sırada cebimdeki telefonum titredi. Arya'dan olabileceği düşüncesiyle bakum hemen. Elimde bir titrekleme açtım mesajını.

Mesajı gergin omuzlarımı bir nebze gevşetirken gülümsedim hafifçe. Sanki hissediyor gibi hep tam zamanında yazıyordu.

Evet. Bir saat sonra kurtulacağım omuzlarımdaki tüm yüklerimden Arya. Bedeli neyse ödeyeceğim, canım yanacak çok utanacağım belki ama artık kinimi ve yaralarımı peşimde gezdirmeyeceğim. Seninle tasasızca gülümseyebilecek, her adımına aynı huzurla eşlik edebileceğim.

*Dikkatli ol.
Beni seviyorum.*

Attığı sevimli emoji ler gülümsetti beni. Ekranı okşadım başparmağımla farkında olmadan. O sırada duyduğum baston sesi beynimde bir balyoz gibi yankılandığında lisede hocama yakalanmışım gibi sigaramı avcum içinde sakladım hemen. Telefonu cebime kaldırırken gözlerimi sesin sahibine çevirdim. Babam çıkmıştı, bana doğru geliyordu usulca. Bacağı iyi durumdaydı ama desteksiz yürüyebilecek kadar iyi miydi emin olamadığımdan adım atıp onu tutacak oldum. Avcumdaki sigarayı hatırladım. İnce bir sızı sarmıştı avcumu, uzun zamandır avcumu yakmıyordum. *Bugün her şey eskisi gibi... Her zamankinden daha çok...*

Sigarayı babama göstermekten çekinerek çöpe atıp ona uzandım. Arkasından Savaş geliyordu ama ben babama destek olunca

durmuştu adımları, gelmekten vazgeçti. Göğsümde bir yangınla babamı az önce durduğum yere getirdim. Bir sandalye çektim otursun diye.

“Sağ ol,” dedi yumuşak bir sesle; oturdu.

Bu kadar yaşlanmış olduğu gerçeği onu her gördüğümde bir tokat gibi iniyordu yüzüme. Ne yapacağımı, ellerimi nereye koyacağımı bilemediğimden, önümde birleştirdim öylece.

“Bir sandalye de sen çek, konuşalım,” dedi babam aynı yumuşak sesiyle.

Biraz uzağımdaki sandalyeyi uzanıp altıma çektim, karşısına oturdum usulca.

“Sağlığınız iyi mi?” diye sordum elimde olmadan resmi konuşarak. Babamla senli benli konuşamamıştım nedense. Saygısızca ya da fazla samimi gelmişti. Babamla konuşmak için o kadar samimi-yetimiz yoktu sanki.

“İyi çok şükür,” dedi yüzünde buruk bir ifadeyle. “Neden benimle sizli bizli konuşuyorsun Ulaş? Baban değil miyim hâlâ?”

Boğazıma bir yumru oturdu öyle sorunca. Utancımdan yerin dibine girmek istediğim anlardan ikincisiydi. Birincisini Arya’yla yaşamıştım ve o da aslında boşunaydı.

Gözlerimi yere indirdim. Yutkundum boğazımdaki yumruyu yutabilmek için.

“Özür dilerim,” dedim boğazımdaki yanması umursamayarak. “Ben ne diyeyim bilemiyorum... O kadın beni sana düşman etti. Küçüktüm deyip arkasına da sığınamıyorum bu bahanenin. Yirmi bir yaşına geldim, açamadım gözümü o benim gözlerimin içine baka baka hayatımı elimden alana kadar.”

Konuşmak zordu ama ağızımdan çıkan her bir kelime aynı zamanda rahatlatıyordu da. “Senelerce kinini güttüm, anneme ve bize yaptığını düşündüğüm şeyler için. Senden nefret ettim.

Soradımdan, senin oğlun olmaktan, sana benziyor olmaktan... Bir gün bile çıkmadı aklımdan yaptığını düşündüğüm şey. Hiç uyumadı nefretim, her gün büyüdü içimde. Aynı acıyı çek istedim. Senden intikam almak istedim. Gözlerinin içine bakarak acı çektiğini görmek istedim.” Bir an sesim titredi, buna ben bile hazır değildim. Sustum. Sağ yumruğumu sıktım sol elimle. “Senden en çok da Arya’yı tanıdıkça nefret ettim. Onu sevdiğçe nefret ettim. Başka derdim yokmuş gibi bir de onun gözlerine hiçbir şey bilmiyormuşçasına bakmanın yüküyle ezildim ve her gün gözlerinin içine bakabilmek için dua ettim. Artık yalnızca kendim için değil onun için de senin karşına çıkıp hesap soracaktım.”

Boğazıma dizilen kelimeleri yuttum. İçimdeki öfke soğumuş sayılmazdı. O kadına ne olsa içim soğumazdı. Bu kadar boşuna-lığı, yok yere yaşanmamışlıkları hazmedemiyordum. Arya’nın da böyle hissettiğini biliyordum. İkimiz de bununla avunuyorduk. Peki babam? Babam nasıl teselli ediyordu kendini bilmiyordum hiç. Nasıl katlanabilmişti? Nasıl katlanabiliyordu hâlâ aklını kaybetmeden?

“Şimdi buradasın... Ve ben hesap soramıyorum sana. Aksine hesap vermek istiyorum. Bu kadar aptal olduğum için affedemiyorum kendimi. Biraz daha geç kalacak olsaydım. İkinizi de hiç yoktan kaybetmiş olabileceğim gerçeğini silemiyorum kafamdan.”

Bir el omzuma yaslandığında susturdu beni. Kaskatı kesildim.

“Yapma oğlum,” dedi babam usulca. “Yapma Ulaş. Böyle önümde ufalıp kahretme beni.”

İçim titredi o öyle söyleyince. Baba şefkatini Can Ağabey de gösterirdi ama insanın kendi babasının yerini tutmuyordu hiçbir şey. Affedilme hissi yeşerdi içimde. Benzer bir duyguyu Arya beni her şeye rağmen sevdiğinde de hissetmiştim.

Elini saçlarımda hissettim sonra. “Ah be oğlum,” dedi üzüntüyle. “Saçların beyazlamış bu yaşında. Değer mi bu kadar üstüne almaya dünyayı?”

Değmezmiş baba. Bir aileye değer. Bir Arya’ya değer. Diğer her şey boşuna.

“Teşekkür ederim,” dedim gözlerim yanmaya başladığında. Oturup çocuk gibi ağlayasım vardı. “Kafamdaki o adam olmadığın için teşekkür ederim baba. Kayıplarımız, ayrılıklarımız ve düşmanlıklarımızın hepsi boşunaymış. Ama her şeye rağmen benim babam olarak kaldın ya... Eksik olma.”

Gözümden bir damla yaş düştü.

“Ben sizin başınızı eğmem,” dedi üzgün bir sesle. “Kaldır başını.”

Kaldırdım başımı. Hâlâ küçük oğluymuşum gibi yanağıma dokundu. Gözleri kızarmıştı onun da. Gözyaşımı sildi belli etmeden bana.

“Çevirip eğme başını da bir yüzüne bakayım be oğlum,” diye sitem etti bana.

“Affettin mi beni... Baba?” diye sordum duymaya ihtiyacım olduğundan.

Ona baba dediğimde gözlerindeki bakışın aynısının benim de gözlerimde olduğunu adım gibi biliyordum. Arya’yı getirmemek iyi bir fikirdi. Yoksa o bizden çok ağlardı halimize.

“Kabahati olmayandan af beklenir mi oğlum?” dedi hafiften kızarak. “Ben seninle hep gurur duydum. İkinizle de.” Gözlerinin içi parlıyordu. Sol elini omzuma yasladı. “Sizi büyütmek nasip olmadı ama sizle yaşlanmak için bir şansım var hâlâ. Bana bu şans verin, yeter bana.”

Çok isterdim ben de. Ailem olmasını, her zaman sahip olduğum babamın yanımda olmasını çok isterdim. Başımı salladım.

Urandım saygıyla, elini öptüm. Babam beni kendine çektiğinde sarıldım ona. On iki yaşında kaybettiğim adama yirmi bir yaşında sarıldım. O an yine on iki yaşındaydım sanki. On iki yaşında babasına küsen Ulaş, babası bir de onu bırakıp gittikten sonra vıllarca beklemiş, şimdi tüm kurgunlukları geçmiş bir halde babasına sarılınca tüm endişeleri geçmiş gibi hissettim.

Sıkı sıkı sarıldı babam bana. Sırtımı sıvazladı, saçlarımı okşadı. Omuzlarımdaki yüklerden sıyrıldım. Yeniden doğdum sanki bu akşam. Sancılı bir akşama yanarak küllerimden yeniden doğmuşum âdeta.

Babamla ayrıldık. Orada bir süre daha oturduk. Birimiz diğerinin hayatına meraklıydı diğerimiz de hayatında olup biteni anlatmaya. Okulum ve Arya'yla olan biteni merak ediyordu daha çok. Sevmekten utanan biri değildim ama babama sevgilimi anlatabileceğimi düşünmemekle birlikte babama anlatana kadar Arya'yı ona anlatmayı bu kadar istediğimi de bilmiyordum hiç. Babama Arya'yı anlatabilmek o kadar iyi hissettirdi ki şu an bunu yaşıyor olduğuma ve bu kadar iyi hissediyor oluşuma hayret ettim. Arya'yı getirmediğime pişman oldum biraz. Keşke babamla onu sevgilim diye tanıştırabilseydim şu an.

Babamla içeri döndüğümüzde herkesin yüzünde ağlamaklı bir ifade olduğunu gördüm. Dedem bile ağlamış sonra sakinleşmiş gibiydi. Babamla kavuşmamızın haberini yokluğumuzdan almış gibydiler. Savaş ayağa kalkıp babama destek olmak için diğer tarafına geçerken sağ eli babamın arkasından uzanıp kafamın arkasındaki saçlarım dokundu. Çocukluğumu anımsadım o an. Gülümsemeyi geldiğimden beri ilk kez. Annem ve babaannem usulca ağlarken babaannem annemi teselli ediyordu.

"Ağlama anacım artık," dedi babam sandalyesine otururken. "Sen de ağlama artık Derya'm," dedi sonra, muhtemelen ağa alış-

kanlığıydı sebebi. Dedem burada diye öyle seslenmeye utanırdı yoksa normalde, biliyordum. Tüylerimi diken diken etmişti anneme öyle seslenmesi. “Dökmeyin artık gözyaşı. Geçti artık. Bakın iyiyim, iyiyiz hepimiz çok şükür. Geride kaldı her şey, bırakın geride kalsın. Bir aradayız artık.”

Öyleydik. Nihayet öyleydik. Dedem, babamın yanına oturayım diye bana yer vermek istediğinde karşı çıktım ama o da bana karşı çıktı yanağımı okşayarak. Kalktı annemin yanına geçti. Kenan Amca da ağabeyime yer verdi. Babamızın yanına oturduk küçük çocuklar gibi. O an ben on iki ağabeyim de yirmi birdi, biliyordum.

Masadaki herkes tatlısını yerken birbirine teselli ve umut verdi. Geleceğe dair iyi dileklerle bulunuldu. Tatlımı evde bıraktığımdan yemedim. Bunun yerine kalkıp annemi hava alması için dışarı çıkardım. Savaş da peşimizden geldi. Dışarı çıktığımızda annem bana sarılıp dakikalarca ağladı omzumda. Özür diledi ikimizden de. Affedilmesi gereken bir şey yapmış değildi o da. Ona kızıp hayıflanacak olan da ben değildim zira, öyle bile olsam affederdim. Yeterince acı çekmiştik hepimiz. Eminim babam da affetmişti.

Saçlarını öptüm. “Artık mutlu olalım anne,” dedim. Annesinin ve babasının yaşlandığını fark ettiğinde insanın kolu kanadı kırılıyordu sanki. “Çok zaman kaybettik belki ama hâlâ yaşayacaklarımız var bu hayatta.”

Babamın istediği aynı şeyi istiyordum ben de. Annem gözyaşları içinde başını salladı. Savaş da onu saçlarından öperken sarıldım anneme sıkıca. Savaş, babama dönme konusunda soyadıyla ilgili anneme takılarak onu güldürüp utandırırken benim kaşlarım çatıldı şüpheyle. Gerçekten annem babama döner miydi acaba?

Savaş’a şüpheyle baktığımda dudak büktü bilmem der gibi. “Olan bana oldu. Ben Demir kalacağım bir tek bu gidişle.”

Gülümsetti bu söylediği beni. Kara mizah sayılırdı aslında. Anneme baktım. Savaş'ın koluna vurdu hafifçe.

"Aşk olsun," dedi gözlerini silerken. "Ne biçim konuşuyorsun öyle. Ayıp ayıp. Deden burada. Babaannen burada."

"Seviyor musun babamı hâlâ?" diye sordum merak ederek.

Annem utançla bana çevirdi bakışlarını. "Aşk olsun Ulaş," dedi yine sitemle. "Vallahi çok kızıyorum şu an. Dedeniz burada diyorum. Babanız da burada. Ayıp olacak. Yanlış anlayacaklar. Tövbe tövbe. Kaç yaşına geldik. Aşk olsun gerçekten."

Annem hâlâ seviyormuş babamı...

Annem aldatıldığını sandığı zamanlarda o kadar yıkılmıştı ki bunu kabullenip iyileşmeye çalışana kadarki olan süreçte bambaşka bir kadın olmuştu. Sonra babamı unutmaya çalışmıştı muhtemelen. Fakat şimdi aldatılmadığını biliyordu, âşık olduğu adamın hâlâ aynı adam olduğunu, o adamın kendisinden alındığını, babamın çok zor bir hayatı olduğunu biliyordu. Ve öyle görünüyordu ki birini çok sevdiğinde araya giren mesafeler olsa dahi bir araya gelindiğinde anlamını yitiriyordu kaybettiğin zaman. Arya'yı boş yere kaybedecek olsam, seneler sonra öğrensem asıl sebepleri ve bilsem onun da ben de gönlü olduğunu muhtemelen kapısında yatardım içeri alsın beni diye. *Aşkın ızafigetidir bu belki de. Zafiyeti budur belki de.*

O an Savaş'la göz göze geldiğimizde ikimizin de yüzünde benzer bir ifade vardı. Kollarımızı annemin omuzlarına sarıp bir o bir ben öperek içeri götürdük annemi. O da bizi öptü küçükten büyüğe doğru. Savaş'la ayrımcılık olmasın diye ilk hangimizi öperse bir sonrakinde diğerimizi öperdi ve bunu hiç karıştırdığını görmemişim.

Bir hüznü daha dağıtmanın saadetiyle döndük masaya. Babaannem ve dedemle konuştum biraz. Babaannem ilk iş Arya'yı

sordu bana. Arya'nın annesi Derya Teyze'yi elinde büyüttüğü için ve Arya'yı en son üç yaşında gördüğünden çok merak ediyordu onu.

Gülümstedim, "Sözüm olsun getireceğim," dedim yanağından bir makas alırken.

"Kalmaya da getir," diye ısrarcı oldu ninem. "Gelin Artvin'e götürelim sizi. Baban da gelecek bizimle. Bir Artvin havası iyi gelir dedim. Siz de gelin."

İçimde bir hevese sebep oldu ninemin dediği. Zira ben de çok istiyordum Arya'yı Artvin'e götürüp dedem ve ninemle tanıştırmayı. Hem Arya'yı bulut denizini görmeye de götürürdüm, bayılırdı kesin.

"Doğru diyor ninen," dedi dedem. "Getir Arya'yı da gidelim birlikte. Sen de torunumsun, o da torunum. Gözüm gibi bakarım. Hiç endişesi olmasın."

Gülümsetti dedemin söylediği beni. Arya endişe etmezdi zaten, aksine babaannem ve dedemle tanışmayı çok ister diye düşünüyordum. Çünkü artık o da biliyordu annesini dedemle ninemin büyüttüğünü. Benim içli güzel sevgilim, kesin çok isterdi manevi anneannesi ve dedesiyle tanışmayı. O an Arya'nın annesini büyüttükleri için onlara minnettar hissettim.

"Söylerim Arya'ya, haber ederim sonra size. Ne zaman gideceksiniz?"

"Bir iki haftaya gideriz herhalde," dedi dedem.

Kafamı salladım. "Tamam. Haberleşelim mutlaka."

"Neye haberleşiyorsunuz?" diye araya girdi Savaş.

"Babanı Artvin'e götüreceğiz ya, Ulaş'la Arya'yı da davet ettik. Sen de gel," dedi dedem hemen. "Yok mu iznin. Al birkaç gün."

"Geleyim mi?" diye sordu bana Savaş gülümseyerek.

"Gel," dedim omuz silkerek. "Sen bilirsin."

“Annem geliyor mu?”

“Yok,” dedi ninem üzülererek. “İsrar ettim ama yok anne siz gidin rahat rahat dedi. Dedim kızım sanki sırtımda mı taşıyorum seni, uçak götürecek işte bizi. Ama yok dedi. Üstelemedim.”

Sitem ederken şiveli konuşması gülümsetti beni. Annem muhtemelen utandığından gitmek istememişti. Babamla boşanmışlardı neticede ama ninemle dedemi hâlâ öz annesi babası gibi gördüğünden onlar İstanbul’a gelince annemle kalıyorlardı hep. Onlar da anneme destek olmuşlardı her zaman.

“Bakarız duruma göre,” dedim Savaş’a göz kırparak. Annemle biz konuşursak gelirdi belki. Arya’yı ailemin içinde görmeye heves etmişim bir kere ve bir kere de hevesim kursağımda kalmasın istiyordum.

Kenan Amca ve babamın terasa çıktıklarını görünce kalktım, Savaş’la yanlarına gittik. Sigara içiyorlardı. Savaş da ben de sigara kullanıyorduk ve şu an çok da ihtiyacım vardı ama ikimiz de yeltenmedik saygımızdan.

Şirketle ilgili konuştuk biraz. Yapılacak toplantı hakkında konuştuk ama çok detaylandırmadık. Günün anlam ve önemi iş değildi çünkü. Sonra yavaştan toparlandık. Aşağı indik hesabı ödeyip. Herkes kendi aralarına giderken babam merakla yüzüme baktı.

“Senin araban yok mu?”

Bana aldığı on sekizinci doğum günü hediyemden bahsediyordu. On sekizime geldiğimde garajdan çıkarmıştım onu ama satmak içindi. Şimdi de Argun’un garajında yatıyordu araba.

“Var,” dedim yok deyip gönlünü kırmak istemediğimden. Zira yalan da sayılmazdı pek. Argun’dan alınca sayılmayacaktı.

“Ben bırakacağım onu,” dedi Savaş. “Sonra eve geçeceğim.”

Başını salladı babam. Kenan Amca’yla ile yaşıyordu artık o da. “Dikkatli gidin,” dedi babam.

Vedalaşmak üzere sarıldık ve yine tuhaf hissettim kendimi. Öyle bir akşamdı ki başımızdan geçen rüyalar çerçevesi içindeydi sanki.

Herkesin gitmesini bekleyip en son Savaş ve ben çıktık yola. İkimiz de bir sigara yaktık ve en son ne zaman bu kadar rahat bir sigara yakmıştık ikimiz de bilmiyorduk belki de.

ARYA ATEŞ

Yemekten sonra izlemek için film seçerlerken ben ve Esra mutfağa geçip çerez ve çay hazırlıklarına başladık; Kutay da aldığı hazır keki dilimlerken gülümseyerek bana çevirdi gözlerini.

“Buraya ilk geldiğin zamanı hatırladım.”

Kutay’ın yeni taşındığım için bana hazır kek getirdiği an dün gibi kafamda canlandı, gülümsedim. “O zamanlar çok uzakmış gibi geliyor,” dedim iç çekerek. “Sanki yedi ay değil seneler geçmiş gibi.”

Onayladı beni. Gülümsemesi genişledi keki doğramaya devam ederken. “Kahve diye kakao vermiştin Ulaş’a.”

Kıkırdadım, o an gözümde canlanırken. “Bana laf sokmuştu,” dedim gözlerimi kısarak.

Güldü. “Normalde hiç üşenmez bir yere gitmek için. Ama o sırada proje çalışıyordu ve heyheyleti üzerindeydi yine. Acilen kafein alması lazımdı.”

Ulaş’ı proje hazırlarken izleme fikri yapmam gerekenler listeme ilk sıralardan giriş yaptı o an. Ciddiyetle çizim yapıp ardından makete döktüğü anları saniye saniye izlemek istiyordum.

“Kakao olduğunu içene kadar nasıl fark etmedi?” diye sordum merakla. “Kokusundan anlamış olması gerekirdi.”

“Sen onu proje yaparken hiç görmedin tabii,” dedi Esra çerez paketlerinden birini açarken. “Bazen transa geçtiği oluyor.” Sonra yüzünde sinsî bir gülümseme oldu. “Bir keresinde kitaplığından kitap çalmıştım ve ruhu bile duymamıştı.”

O an bunu çok kışkırdım. Ben de Ulaş'ın kitaplığından kitap aşırarak istiyordum. Gözlerim parlayarak baktım ona.

"Sonrasında anladı mı peki aldığını?"

Başını salladı Esra. "Anladı tabii," dedi burnunu kırıştırarak ona çok gıcık oluyormuş gibi. "Kitaplığını çok sık kullanıyor. Fark etmemesi imkânsız."

"O kadar sık okuyor mu?" diye sordum merakla. Onun hakkındaki bilmediğim şeyleri dinlemek kayıp seneleri telafi ediyormuşum gibi hissettiriyordu.

Onayladı beni. "Ben onu tanıdığımdan beri düzenli olarak kitap okur. Lisedeyken iki günde bir kitap bitirirdi ve ne zaman elinde farklı bir kitap görsem şaşırır gerçekten okuyup okumadığını merak ederdim." Geçmişini hatırladığını belli eden hafif bir gülümseme oldu yüzünde gözleri uzağa dalarken. "Okuma alışkanlığımı onun sayesinde kazandım. O zamanlar da kitaplarını paylaşma konusunda çok katıydı. Ne zaman okuduğu kitabı merak edip istesem beni net bir şekilde düz bir ifadeyle reddeder, kütüphaneye gidip biraz karıştırsam bulabileceğimi söylerdi."

Ulaş'ın o halini hayal etmeye çalıştım. O suratsız çocukla arkadaş olmayı çok isterdim.

"Dediğim gibi kitap okuma alışkanlığım yoktu, bu yüzden kütüphaneye ayak dahi basmazdım. Kitaplarını paylaşmamasını abartı buluyor, onu cimri olmakla suçluyordum sinirlendirmek için. Sonra bir gün okuldan çıkıp Can Kırığı'nda oturmaya gittiğimizde çantasından merak ettiğim kitabı çıkarıp bana uzatmış, 'Eğer okumazsan gözüme gözükmeye bir daha,' demişti ters ters. Kendi kitabı sanmıştım başta ama değildi, yenisini almıştı." Yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Ben onu cimrilikle suçlarken meğer bana kendi kitabını vermemek için para biriktiriyormuş."

Ulaş ile böyle anıları olduğu ve Ulaş'ın o hallerini gördüğü için imrendim. Yüzümde bir tebessümle gözlerim parlayarak dinliyordum onu. Esra cips paketine uzanırken devam etti anlatmaya.

“O bana yeni kitap alınca mahcup oldum tabii. Okumak zorundaydım artık. Altta kalamazdım çünkü. Eve gider gitmez okumaya başladım. O kadar sardı ki, elimden bırakamadığım için ertesi gün okula uykusuz gitmek zorunda kaldım. Onu bulduğum gibi teşekkür ettim ve kitap önerisi istedim.” Yüzünü ekşitti sonra tatsız bir şey hatırlamış gibi. “Ben onların arkadaş grubuna Burcu tek kaldığı için girmiştim.”

Kafamı salladım. Ulaş ve Aslı'nın sevgili olduğu zamanlarda yaşıyordu bu yani.

“Ne zaman Ulaş'ı kitaplarla ilgili darsam Aslı kıskançlık eder, sataşır, Ulaş da bundan hoşlanmadığı için tartışırlardı.”

Kutay, Esra'nın cips döktüğü tabaktan bir cips alırken yüzünü buruşturmuştu o da hatırlamış gibi ama yorum yapmadı. Ulaş ve Aslı'nın, Burcu konusunda da çok kavga ettiklerini anlatmıştı Simge daha önce.

“Ulaş'ı uçan kuştan kıskanıp sonra aldatması takdire şayan gerçekten,” dedi Esra kınayarak.

Ben de Ulaş'ı kıskanıyordum zaman zaman ama onunla bunun için tartışmazdım. Ulaş haklıydı, dünyada ne güzel kadın ne de yakışıklı erkek biterdi çünkü. İkimizin gözü birbirimizi gördüğü sürece diğerlerinin bir önemi yoktu. Ama Ulaş'ı görmesinler istediğim de oluyordu, inkâr edemezdim. Sadece benim olsun istiyordum.

“Burada olmayan birinin arkasından konuşmamız doğru değil,” dedi Kutay cips yemeye devam ederek. “Herkes hak ettiği yerde nihayetinde,” deyip bana göz kırptı gülümseyerek.

Gülümsedim içtenlikle. Öyleydi. Herkes gerçekten hakkettiği yerdeydi. Olduğum yere ait hissediyordum, Ulaş'ın da hiç şikâyeti yoktu, biliyordum.

Esra kafasını salladı hafifçe. "Doğru, ama sevmiyorum ne yapayım?" deyip omuz silkti. "Kötü niyetimin olmadığını Arya'm biliyor. Değil mi?"

Kafamı salladım gülümseyerek. "Evet."

Kutay çaydanlığı alırken Esra çerezleri bende ben de içecekleri aldım. Birlikte salona döndüğümüzde Argun ve Bahadır balkonda sigara içiyor o sırada da biriyle konuşuyorlardı. Kalbim hızla çarptı göğsüme. Ulaş mı gelmişti?

Kutay merakla balkona çıkıp Argun ve Bahadır'ın konuştuğu kişiye selam verdi yüzünde bir gülümsemeyle.

"Allaha emanet," deyip vedalaşarak içeri girdiklerinde Esra ile merakla onlara bakıyorduk.

"Savaş Abi," diye bilgilendirdi bizi Argun yüzüne düşen saçlarını geriye doğru iterken.

Ulaş gelmiş.

Onlar koltuklara geçerlerken ben kapıya dönüp hızlı adımlarla kapıyı açtım ve merdivene boylandım heyecanla. Ayak sesleri yaklaşırken sabretmeye çalıştım ama Ulaş sanki yavaş çıkıyor gibiydi, zaman geçmek bilmedi. Onun nasıl olduğunu merak ettiğimden yerimde duramayarak kıpır kıpır bekledim onu. Nihayet görüş açma girdiğinde onu gördüğüm için kalbimdeki kelebekler sevinçle kanat çırpıtlar.

Yorgun ama rahatlamış bir hali olduğunu görmek iyi geldi bana. İyi geçmişti sanırım. İyi görünüyordu. Son basamakları çıkarken kollarımı uzattım ona ulaşmak isteyerek. Gülümsetti bu onu ve iç çekerek kollarım arasına girdiğinde tüm endişelerim son buldu yine. Kalbim endişeyle değil çokça sevgiyle attı tekrar.

Derin bir nefes aldı yüzünü boynuma gömmüş bir halde sıkıca bana sarılırken. "Nihayet," diye fısıldadı. "*Evdeyim.*"

İçim sıcak oldu. Ulaş için ev olmak dünyadaki en güzel hısrı. "Eve hoş geldin Ulaş," diye fısıldadım saçlarını okşarken. "Seni özledim."

Geri çekilirken yüzüne sarılan saçlarımı kulağımın arkasına iterek alnıma bir öpücük bıraktı. "Ben de seni özledim" diye fısıldadı saçlarımın üzerine. "Götürseymişim seni keşke."

O kadar mı iyi geçmişti? Dudak büktüm. "Götür demiştim, dinlemedin beni."

Yüzünde sahici mutlu bir gülümseme oluştu. "Daha başka bir yere götüreceğim seni."

Merakla baktım yüzüne. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Göz kırptı bana. Söylemeyecekti sanırım şimdi. Olsun, beklerdim. Israrıcı olmayacaktım şimdi. Ceketini vestiyere asarken salondakilere selam verdi. Arkasından kapıyı kapatırken ben o saçlarıma dokunup banyoya gitti.

Ben de salona geçtim ne yapacağımı bilemeyerek. Koltuğa iliştim yavaşça. İyi miydi gerçekten acaba? Yoksa rol mü yapıyordu beni üzmemek için? Ulaş yalan söylemektense susmayı tercih eden biriydi. İyi olmadığı halde iyiyim demezdi, susarsa da bilemezdim gerçeği ama çok sahici mutlu bir gülümseme ile bakmıştı bana. İyi geçmişti demek ki gerçekten. Hem beni bir yere götürecekmış.

Banyodan saçları ıslak bir şekilde çıktığında elini yüzünü yıkadığı belli oluyordu. Gömleğinin yakaları da ıslanmıştı biraz, bir iki düğmesini açmıştı. Salona gelip yanıma oturdu yavaşça. Meraklı gözlerimi güzel yüzünde gezdirdim gergince.

"Nasıldı?" diye soran kişi Argun'du.

Herkes Ulaş'tan ufak da olsa bir açıklama bekliyordu ve o da bunun farkındaydı.

“Beklediğimden daha iyiydi,” dedi dürüstçe. Rahatladım böyle düşünüyör olmasına. “Herkes eteğindeki taşları döktüğünde herkesin birbirine borcu vardı ama herkes affetmeye meyilliydi. Beklediğimden... Çok daha iyi geçti.” Başını geriye yatırdı yorgunca. “Rahatladım.”

Söylediği kelime içime su serpmekle kalmadı, serpilen su yeni umutlar yeşertti içimde. O kadar mutlu oldum ki Ulaş’ın artık geçmişin zehirli sarmaşığından kurtulmasına utanmasam kollarımı ona sarar öpücüklere boğardım onu. Artık hep ileri bakacaktık. Hep mutlu olacaktık. Şimdi karnını doyurmak ve dizlerimde uyutmak istiyordum onu. Artık tamamen kendine odaklanabilsin, şimdiye kadar yaşamadığı yaşam sevincinin acısını benimle çıkarsın istiyordum. Bu çok sevdiğim sırtında dert tasa değil artık yalnızca kedi taşısın istiyordum. *Bir de büyük boy bir kedi daha belki.* Kırgınlıklar hemen iyileşecek değil belki ama benimle sarsın kendini, unutsun yarasını istiyordum.

“Kutlayalım bunu,” dedi Kutay keyiflenerek.

“Böyle kuru kuru olmaz,” dedi Bahadır yerinde dikelirken. “Organize edelim.”

“Katılıyorum sevgilim,” diye onayladı onu Esra. “Hemen planlayalım.”

“Muğla’da yapalım,” dedi Argun onlara katılarak. “Anlamalı olur.”

Başımı salladım ben de heyecanlanarak. Bunu kutlamayı ben de isterdim. Ulaş ile en ufak şeyleri bile kutlamaya hevesim ve heyecanım vardı.

Esra heyecanla Argun’a bir şeyler sorup fikir alırken Ulaş olayın içinden çabasız sıyrılmış ve gözlerini bana çevirmişti usulca. Oturduğumdan beri ona bakan gözlerime gözleri yerleştğinde gülüm sedim içim titrerken. Artık bitmişti gerçekten her şey.

“Aç mısın?” diye sordum ben de ortamdan soyutlanırken. “Nohut pilav yaptım sevdiğin için.”

Ulaş'ın güzel kahverengi gözbebekleri büyüdü bana bakarken. Yüzünde buruk hüznü bir gülümseme belirdi. Minnettarlık dolu bakışlarıyla kafasını salladı. “Açım,” dedi kısık bir sesle. “Doyur karnımı.”

Öyle bakınca içimde bir sızı oluştu. Kıyamamak; ona karşı en çok hissettiğim şeydi belki de. Sevmeye bile kıyamıyordum onu. Keşke onu göğüs kemiklerim arasında saklayabilseydim. Ulaş, benim güzel bebeğimdi sanki.

Elimden tutarak ayağa kalktı yavaşça. “Ben yemek yiyeceğim, siz yapın planı,” diyerek sıyrıldı işin içinden hemen ve bizi mutfığa götürdü.

Gülümsetti bu yaptığı beni. Ulaş'ı bir sandalyeye oturtup hızlıca yemekleri ısıtıp önüne bir tabak nohut pilav bıraktım nefesimi tutarak. Çok merak ediyordum ne düşüneceğini. Herkes beğenmişti ama o da beğensin istiyordum. Ben yaptım diye değil sadece, gerçekten beğensin istiyordum. Küskün bir çocuğa sevdiği yemeği yediriyormuşum gibi hissediyordum o an kendimi.

Çatal kaşık bıraktım özenle masaya ve eğilip saçlarına ufak bir öpücük bıraktım. “Afiyet olsun.”

Gülümsemi hafifçe. “Teşekkür ederim, ellerine sağlık,” derken kaşığıyla pilavının üzerindeki nohuta dokundu. “Demek ben sevdiğim için yaptın?” dedi bundan çok hoşlanmış gibi buruk bir tebessümle.

Kafamı salladım hafifçe. “Orada belki stresten yiyemezsin diye düşündüm,” diye mırıldandım yanındaki sandalyeye ilişirken. “Eve döndüğünde sevdiğin bir şey ye istedim. İnsan kendini kötü hissetse de eve gelip güzel bir yemek yiyince daha iyi hissediyor.”

Bana sevgiyle bakarken elini uzatıp kâhküllerime dokundu. Sonra da eğilip kaşımın üstüne bir öpücük bıraktı.

Benden uzaklaşırken başımı kaldırıp gülümsedim ona sevgiyle. "Umarım beğenirsin."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Beni düşünerek yapmışsın," dedi kaşığını doldururken. "İçi taş olsa yine de bugün yediğim en güzel yemek olacak benim için."

Kalbim hüznü bir sevgiyle attı. Kaşığı dudaklarına götürüp ilk lokmasını yedi. Yerken ki yüz ifadesini dikkatle izledim ve beğendiğini hissettim. Az öncekileri ona söyleten sevgisinden ötürü değil, gerçekten beğenmiş gibiydi.

"Nasıl olmuş? Nasıl olmuş?" diye sordum merakla.

Gözlerimin içine baktı bu halime gülümserken. "Yediğim en güzel yemek."

Elimden olmadan dişlerim gözükecek kadar büyük bir gülümseme yayıldı yüzüme. "Abartıyorsun sanki biraz ama çok nazıksın. Teşekkür ederim. Beğenmene sevindim."

Sol eliyle yanağıma dokundu nazıkçe. "Nezaketi elden bırakmamaya çabalarım ama övmek için kullanmam."

Göğsüm gururla kabardı. Ben Arya Ateş, Ulaş Tütüncü'ye şimdiye kadar yediği en güzel yemeği yedirmiştim. O kadar denemem işe yaramış olmalıydı. Derya Teyze'den bile iyi mi yapıyordum acaba? Sonuçta çocuklara annesinin yemeği daha lezzetli gelirdi.

Kalbim kocaman olurken Ulaş yemeğini yemeye devam etti. Ben de o yemek yerken onu izledim ve ona bugün neler yaptığımdan bahsettim. Kenan Amca ile konuştuğumdan, tatil ile ilgili şeylerden, güzel şeylerden bahsettim.

Kendime doldurduğum limonatamı azar azar içerek anca yarılamışken Ulaş yemeğini bitirmişti.

"Biraz daha ister misin?" diye sordum ilgiyle.

Kafasını iki yana salladı. "İstemem... Eline sağlık."

"Afiyet olsun canımın içi," dedim gülümseyerek.

Sağ dirseğini masaya yaslayıp şakağını da yumruğuna yasladı ve yanağını okşarken yüzümü izledi birkaç saniye sessizce. Ben de gülümseyerek onun güzel yüzünü izledim.

"Babamın sandığım adam olmadığına memnun olmuştum," diye mırıldandı tekdüze bir sesle. İçimi acıttı bu söylediği. "Ama bu akşam, bencilce belki ama bir suçlu değil mağdur olduğum için minnettar olduğumu fark ettim."

Bencilce değildi. Sevddiği birinin kötü biri olmasını kim isterdi ki? Kim böyle düşündüğü için onu suçlardı...

"Seni en çok üzen şey çok sevdiğin babanın kötü bir şey yapmış olduğunu sanmanın verdiği acıydı. Onun kötü biri olmamasına sevinmen seni bencil yapmaz Ulaş," diye mırıldandım. Yanağımdaki elini tutup avuç içine bir öpücük bırakarak eli elim arasında kucaklama indirdim. Sıkıca tuttum elini. "Bizden her şeyimizi almışlarken bencillik etsek bile kimse suçlayamaz ki bunun için bizi."

"Her şeyimi alamazlar benden artık," dedi gözlerime bakarken. "İzin vermem bir daha."

Tüylerim diken diken oldu. Kalbim bir kelebeğin kanadındaydı sanki. O kelebek kanatlarını her çırpışında kalbimin ritmi değişti. Ulaş'ın sağ gözümü okşadı nazikçe.

"Sen o kadar içimdesin ki Arya," dedi içi gidiyormuş gibi. "Bendeki seni alamaz kimse benden."

"Ben de seni vermem kimseye," dedim gözlerine aşkla bakarken. "Sadece benim Ulaş'ım ol."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Sadece seninim."

Ulaş sadece benimmiş.

Şakağını eline yaslamayı bırakıp yüzüme yaklaştırdı güzel yüzünü. Yüzümü avuçlarının içine alıp küçük bir kız çocuğunu öper gibi önce alnıma sonra da burnuma bir öpücük bıraktı.

"Her şey kalletim." diye meraklandı. "Artık tamamen verdim."

Anladığına şakağına bir öpücük bastırı. İçinde ona volütüp memnun muradlar çıkarmak biraz utanarak düşünmek istiyordum ama birazcık sabredecektim buna. Şimdi kedi olma zamanı değildi. İçinde arkadaşlarımız vardı hem, utanırdım.

"Artık tatil planlayabilir miyiz yani?" diye sordum hevesle.

"Evet yapabiliriz," dedi gülümsememe bakıp gülümserken hafifçe. "Sana göstermek istediğim bir sürü yer var."

Heyecanlanarak çarpı kalbim. "Artvin'e de götüreceksin misin beni?" diye sordum merak ederek. "Bir kere gidelim demiştin yani," dedim sonra bunu sorduğum için biraz utanarak. "O yüzden."

Kafasını salladı hafifçe. Yüzünde halinde memnun, huzur bulmuş bir ifadesi olduğu için mutlu hissettim kendimi.

"Gidelim," diye onayladı beni. "Yemekte ninemle dedeme anlatırım seni." Söylediğiyle kalbim kasıldı. Heyecandan ellerim titredi. Ne demişti acaba benim hakkımda? Utanmamış mıydı hiç? Çok utanırdım orada olsaydım. Ben de tanışmak istiyordum ama. "Artvin'e gideceklermiş babamla. Arya'yı da al gel dediler."

Söylediklerinin heyecanı ile gözlerimi kırıştırdım birkaç kez. Çok utanırdım başta ama çok da isterdim gitmeyi. Onlarla tanışmayı çok isterdim. Benim de ninem ve dedem sayılırlardı. Annemi onlar büyütmüş ne de olsa... Ulaş'ın ninesi ve dedesi benim de sayılırdı.

Yanaklarım ısındı heyecanla. "Gidecek miyiz?"

"Gidelim mi?" diye sordu Ulaş merak ederek. "İster misin?"

Kafamı salladım heyecanla. "İsterim."

Cevabım yüzünde memnun bir gülümsemeye sebep oldu. "Ninemle konuşurken ben de çok istedim seninle gitmeyi. Uzun zaman sonra ilk kez bir şey için çok heves ettim," dedi dürüstçe. "En çok huzur bulduğum yerde seni ailemle birlikte görmeyi çok istiyordum. Onu da fark ettim bu akşam... Epey aydınlatıcı bir akşamdı."

Gülümsemem genişledi. İçim kıpır kıpırdı. Ulaş'ın ailesiyle sevgilisi olarak tanışacaktım ve gerçekten bu yaşıanıyordu. Gerçekten normal bir hayatımız oluyordu.

"Annemle de konuştun mu?" diye sordum yumuşak anlayışlı bir sesle merak ederek.

Kafasını salladı yavaşça. "Konuştum, halloldu her şey, merak etme."

Ulaş zamana ihtiyaç duyan yaralı bir aile ilişkisine sahipti ve bu kırık kalpler bütünlüğü hep bir yanlış anlaşılmanın tökezlemesinden kaynaklanıyordu. Yanlış anlaşılmalara çıkarıldığında sevgiyle atan o temiz kalpleri kalmıştı geriye. Kırıkları o sevgiyle kaynar mıydı zaman gösterebilirdi ancak. Ama çoktan kaynamaya başlamış gibiydi; herkesin kalbindeki kırıkları.

"Hepimiz ne olursa olsun affederiz annemi ama o kendini ne ölçüde affeder zaman gösterecek."

Elimi kaldırıp sol yanağına dokundum nazikçe. "Sevindim her şeyi halletmene. Her şey geçti artık."

"Geçti değil mi gerçekten?"

Başımı salladım. "Geçti."

"Sen hayatıma girdiğinden beri güzel şeyler peşin sıra geldi."

"Benim için de öyle oldu," diye fısıldadım. Kendimi o kadar huzurlu hissettim ki o an hiç bitmesin istedim. Huzurumuz hiç kaçmasın istedim.

Kısa saçlarımı okşayıp bana uzandı ve omzuma bir öpücük bıraktı. Kolları arasına aldı sonra beni. Sıkıca sarıldı. Bunu bekliyormuş gibi büyük bir istekle omuzlarına sardım ben de kollarımı. Omzunu öptüm çok büyük bir sevgiyle. Ben gerçekten Ulaş'ın aşkıyla baş edemiyordum. Edemeyecektim. İçimin şu tırremesi hiç geçmeyecekti. Çok seviyordum onu. Çokları bile az geliyordu.

Ulaş, derin bir nefes çekti içine. “Şimdi, içeri geçip sende kalarak, anda kalarak arkadaşlarımla sohbet etmek sonra da seni kollarıma alıp derin bir uyku çekmek istiyorum.”

Heyecanla kıpırdandım. Ensesindeki saçlarını okşadım. Arkadaşlarımızla öylece sohbet ettiğimiz, anda kalabildiğimiz, planlar yapıp eğelenebildiğimiz normal hayatlarımıza geri dönebilir, akışına bırakabilirdik. Artık sırtımızda kambur olan dertlerimiz yoktu. Normal, içinde yük taşımayan bir Ulaş hayalimdeki hayatın bir özeti olabilirdi ve o hayata nihayet başlamış gibi hissediyordum kendimi.

“Ben de istiyorum,” diye fısıldadım dudaklarım omzuna yaslıyken.

Kısa saçlarımı okşayıp geri çekildi hafifçe. Güzel yüzüne yakından baktım. Ellerini sandalyede iki yanıma koymuştu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu duymak istiyormuş gibi.

“Seninle bir sürü şey yapmak,” dedim gözlerine bakarken. “Hep sevgilin olmak, hep seninle olmak, hep yanında olmak, hep biz olmak istiyorum.”

“Elimden geleni yapacağım bu hislerini korumak için Arya,” dedi söz verir gibi. “Bir gün bile pişman etmeyeceğim seni, beni sevdiğin için. Bu sözü verebilmeyi çok istiyordum. Verebiliyorum artık ve söz Arya, bu isteklerini keşkeye çevirmeyeceğim.”

İçimdeki sevgiyi taşıyamaz hale gelecekmışim gibi hissederken uzandım, dudaklarımı çenesinin sağına doğru bir yere yasladım içim titreyerek. Öptüm onu usulca.

“Seni çok seviyorum,” diye fısıldadım. Bir öpücük daha bıraktım. “Verdiğin sözün aynısını ben de veriyorum güzel sevgilim.”

Sevmek çok tuhaf. İnsan sevgimi kelimelerle ifade edemem sanıyor ama bir dilek tutar gibi söz vermekten de alamıyor kendini...

Ulaş hep olsun. Ulaşım hep olsun. Ulaşmak ve kavuşmak hep olsun.

#9. BÖLÜM

SEVMEK VE İKİ GÜNEŞ FAZLASI

Kalbi kırık çocuklar,
Eve döner annelerini kucaklar,
Peki bizim gibi kalbi kırıklar...
Kimin kapısını çalar?
Kollarını bize kim açar?
Kırıklarımızı hangi eller toplar;
kesse de avuçlarını....

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Sabahın erken saatleriydi. Arya, jete binerken hem uçacağımız hem de tatile çıktığımız için herkesten daha hevesli ve heyecanlı olsa da kakıştan bir süre sonra başını omzuma yaslamış, birkaç dakika içinde uyuyakalmıştı. Şimdi Muğla'ya yaklaşıırken, alçalma-ya başlamış, bulutların seviyesine inmiştik. Bulutları çok sevdiğini bildiğimden inişe geçmeden önce yumuşak yanağını okşadım uyanması için.

Koluma sardığı kollarını sıkılaştırıp kedi gibi yanağını koluma sürterek rahat bir pozisyon arayışını izledim gülümseyerek. Yanağını ve güzel gözlerini gizleyen gözkapağını okşadıkça uykusu

dağıldı. Uzun kirpikleri titredi, gözkapakları aralandı, ardında sakladığı güzel gözlerini açığa çıkardı. O an güneş batıdan değil, benim sağımdan doğuyordu. Her göz açışı, gözlerini her kırpsışı bir hediye idi bana Tanrı tarafından bahşedilen.

“Ulaş,” diye fısıldadı mahmur bir ses ve ifadeyle. “Geldik mi?”

“Neredeyse,” diye yanıtladım saçlarına dokunurken. “İnmek üzereyiz, bulutlara çok yakınız.”

Gözleri hevesle kendi sağındaki cama çevrilirken heyecanla cam kenarına yapıştığında gülümsedim. Bulutları seviyor, onların çok güzel olduğunu düşünüyordu ama onlardan daha güzel duruyordu. O an belki de dünyanın en güzel manzarasına baktığını düşünüyordu ama benim manzaramla yarışamazdı.

Gülümseyerek bana çevirdi bakışlarını ve parmağıyla bir noktayı gösterdi. “Kalbe benziyor,” dedi sevimli bir ifadeyle sonra da bana sevimli bir göz kırpsışı sergiledi.

Bu hafifçe güldürdü beni. Yeni telefonuyla birkaç fotoğraf çekip sonra bir alışkanlık haliyle bana çevirdi kadrajını. Yeni hobisi olarak sevdiği şeyleri kayıt altına almaya başlamıştı ve bu en çok beni kaydettiği anlamına geliyordu. Ne zaman güzel çıktığını düşünse bir kare çekip ardından uzun süre kendi gözleriyle bakıyordu bana kameradan izlemek hoşuna gitmiyormuş gibi. O anlarda öyle güzel oluyordu ki iç çekmeme sebep oluyordu. Bana gülümsememi bozmamamı söyleyip fotoğraflamaya çalışıyordu ama ben onun sevimliliği yüzünden elimde olmadan bozuyordum hep. Sebebini ona takılmam sandığından söylenerek küsüyordu bana birkaç saniye. Ama barışması bir gülümsemeyle çözülüyordu. Ona gülümsüyordum ve Arya hemen affediyordu beni. Onunla anlaşmak dünya üzerindeki en kolay, sevimli ve rahatlatıcı işti.

Telefonuyla işini bitirip çantasına kaldırırken heyecanla kıpırdandı yerinde. Uykusu açılmıştı iyice. Dün gece kâbus gördükten

sonra uyumadığını, kendine bitki çayı yapıp Elmaşekeri ile güneşin doğuşunu izlerken kitap okuduğunu biliyordum. Her zaman yanında olmayı istesem de hep olamayacaktım, bunu da çok iyi biliyordum. Bu yüzden uyandığım halde yanına gitmemiş, odasına giden ufak holde sırtımı duvara yaslamış bir şekilde otururken onun kendi kendine yetebilmesini izlemiştim. O tekli koltukta içli içli ağlamış sonra kendi kendine sakinleşip tekrar o parlak gülümsemesi ile kedisini severken gülümsemişti hayata tekrar. Gülümsemesi, kedisıyla konuştuğu sıralarda kıkırtılara dönüşürken kalbim bu görüntüyle ısınmakla kalmamış, onunla gurur duymuştum. O tanıdığım en güçlü insandı. En koyu gölgeler en parlak ışıklardan doğardı. Karanlığı ne kadar koyulaşırsa koyulaşsın ışığı güçlenecek ve her birini gülümseyerek yenecekti.

“Ulaaaaaş.”

Son heceyi uzatarak dikkatimi çekmek için burnunu kedi gibi koluma sürerken dalgın gözlerimi ilgiyle sevimli suratına çevirdim. Bana zaman zaman böyle seslendiğinde onunla hatırladığım bir anı canlanıyordu zihnimde. Beş altı yaşlarımdaydım, evimizin bahçesinde Arya’yla oynuyordum ve o nereye gitsem peşimden geliyor, kendi yediği lolipopu ağzından çıkarıp yemek için sürekli ismimi söyleyerek bana uzatıyordu. Ona o şekerin onun olduğunu söyleyip kendisi yemesi için dudaklarından içeri itiyordum ama o ağzından çıkarıp tekrar bana uzatıyordu. Arya’ya bu anımı anlatsam Arya yanımda her elmaşekeri yediğinde bu anımı hatırlayarak utanacaktı muhtemelen. Gülümsetti bu fikir beni. Utanışını izlemek yeni hobilerimden sayılırdı. Bu sevimliliği yalnızca bana karşı kullanıyor olması da iyi bir şeydi pek tabii.

Yanağını koluma yaslamış bana bakarken yüzüne düşen güneş, kahverengi gözlerini can alıcı bir parlaltı verdi. Gözlerini kıstı hafifçe güneşe bakamadığından. Gülümsedim yüz ifadesine. Elim

istemsizce ona uzandı, yanağını okşadım iki parmağımın sırtıyla. Güneşle arasına girdim. Gölgem üzerine düştüğünde açabildi gözlerini.

"Efendim gün ışığı?" diye mırıldandım ilgiyle.

"Nereye daldın gittin?" diye sordu merakla. "Beni de götür."

Gülümsetti bu söylediği beni. Dalıp gittiğimi fark ettiği an bana küçükken seslendiği gibi seslenip beni neşelendirmeye çalışmaları, sürekli benimle meşgul olmaları dizginlenemez sevgimin kontrolden çıkmasına sebebiyet veriyordu zaman zaman. Bu kadar sevimli olması yasal mıydı yani? Bu kadar baş döndürücü olduğu halde?

"Götürürüm tabii," diye onayladım onu. "Sanki aklımdan çıkıyormuşsun gibi."

Yanaklarına hemen pembe bir renk çalınmakla kalmadı, güzel bir gülümseme de yayıldı güzel yüzüne.

"Kahvaltımızı nerede yapacağız?" diye sordu utandığından gözlerini kaçırıp. Bu tatil için çok heyecanlı olduğunu yalnızca gözlerine bakarak bile anlayabiliyordum.

"Otele geçtiğimizde yorgun hissetmezsek dışarı çıkarız," diye cevapladım sorusunu. "Acıktın mı?"

Kafasını salladı hafifçe. "Heyecanlanınca iştahım kaçar normalde ama şu an çok açım."

Kullandığı ilaçlar onu rahatlattığı için muhtemelen stres kaynaklı iştah kaybına da engel oluyordu. İlaçlarına alışma sürecinde sürekli uyukluyor olsa da şu an genel anlamda ona iyi geldikleri için memnundum. Öğünleri ve uykusu düzene girmişti.

"Çok heyecanlıyım," dedi dudaklarını koluma yaslayarak.

Gülümседim bu heyecanına. Dokuz yaşından beri zamanının çoğunu aynı bina içerisinde geçirmişti. Artvin'e gittiğim zamanın dışında uçağa binmemiş, uzun bir yolculuğa çıkmamıştı. Arya için yeni bir durumdu bu ve bunu benimle yapıyor olmasına

memnundum. Bana güvendiği için memnundum. Kafamı eğip saçlarını öptüm sevgiyle.

“Ben de öyleyim.”

Biraz sohbet ettik. Planı hatırlamak onu heyecanlandırdığından planın üzerinden geçtik. Jet kısa bir süre sonra Muğla'ya indi. Kenan Amca'nın ayarladığı VIP araçlarla havalimanından alınıp kalacağımız otele geçtik. Butik otel olduğu için iki katlı yapılardan oluşuyordu, her katında tek bir oda vardı. Yan yana iki villa bize tahsis edilmişti. Arya geceleri uyumakta zorlandığı ve zaman zaman uyanıp panik atak geçirdiği için iki yataklı odalardan birini tercih etmiştik. Arya benimle uyumayı seviyordu ama tek başına uyuyabildiği normal hayatına dönmesi için bu mutluluktan kendimi mahrum bırakmam icap ediyordu. O iyi olduğu sürece ondan uzakta uyur, gözyaşlarını kendi silişini içim ezile ezile onunla gurur duyarak uzaktan izlerdim. Yanında dik durabilecek gücü buluyordum, o isterse onu omuzlarımda taşır sırtımı dayanak olarak kullansın diye dik durmaya mecbur ederdim kendimi ama onun dik durmalarını, yüzünü güneşe dönmelerini ve gülümsemelerini hiçbir şeye değişmezdim.

Giriş katında Arya ve ben, üst katımızda Kutay ve Argun; yan villanın giriş katında da Esra ve Bahadır kalacaktı. Üst katı ise sürpriz bir misafire ayrılmıştı.

Bavullarımızı odaya bıraktığımda Arya, kâhkülleri sıcaktan alınına yapışmış ve yanakları kızarmış bir halde girdi odaya. Bavulları taşıdığım için koluma bir öpücük bırakarak teşekkür etti ve gülümseyip yoluna devam etti.

Odayı gezerken bahçeye açılan cam kapıya ilerleyip perdeleri açtı ve dışarı çıktı. Güneş teninde parlarken gülümsediğinde dünyanın en güzel manzarası o an bana aitti. Esra da onun gibi çıkmış olacak ki ona el salladı. Tam ona göre bir yerdi. Kendi bahçesi, havuzu olan, doğayla iç içe bir yerdi. Villaların dışını gerçek

sarmaşıklar sarmıştı. Bu, estetik açısından iyi göstermekle kalmıyordu muhtemelen betonun çok ısınmasını da engelliyordu. Yapısı, konumu, kullanılan malzemeler, her şeyiyle kaliteli bir oteldi. Taner Ateş, yalnızca iyi bir insanı değil iyi bir mimardı da. Açıkçası yalnızca insaniyet olarak değil vizyon ve ideal olarak da kendime örnek aldığım biriydi.

Lavaboda elimi yüzümü yıkayıp içeri döndüğümde Arya fotoğraf çekiyordu. Kamerası anında bana döndü. O beni fotoğraflarken ona ilerlemeye devam ettim. Buna takılmadan çekmeye devam ettim. Ellerimi yaslandığı korluğun iki yanında yaslayıp üzerine eğildiğimde gülümseyerek telefonu aramızdan çekti.

“Aç değil miydin?” diye sordum ilgiyle.

“Açım,” diye onayladı beni gülümseyerek.

Gözlerimi bizi izleyen Esra’ya çevirdim istifimi bozmayarak. Kadraji bize dönüktü onun da. Fotoğraf çekmeye Arya’yı alıştıran da oydu. Bizi çekiyordu ve şimdiden ona borçlu çıkacağımı hissediyordum. Boş bulunup Arya ile olan fotoğraflarımıza zaafım olduğunu açık etmemiş olsaydım daha kârlı çıkardım.

“Herkül’ün nerede? Bayılmış olmasın?” diye sordum ona satarak.

Fotoğraf makinesini indirip bir an şüpheye düşerek içeri bir bakış attı sonra gururla bana baktı. “Boşuna Herkül demiyoruz canım merak etme sen benim sevgilimi.”

Başımınla onayladım Esra’yı. “Her yaz yüz kiloluk bavul taşıtırsan tabii Herkül olur adam.”

“O kadar yoktur abartma Ulaş,” diye çıkıştı bana. “Aşk tanem iyisin değil mi?” diye sordu kafasını sağına çevirirken.

Arya kıkırdadı bu atışmamıza. O sırada Bahadır çıktı balkona, gayet iyi görünüyordu. Ağırılık kaldırmakta her zaman çok iyiydi. Küçüklükten beri ne zaman spora gitsek ağırılık çalışırdı. Annesi

kendisi gibi tek çocuk olduğundan anne tarafının tek torunuydu ve anneannesine çok düşküdü. Anneannesi zamanla onunla yürüyüşlere çıkamaz olduğunda ne bu alışkanlıklarından vazgeçmek ne de onu tekerlekli sandalyede oturtmak istemişti. Onunla yürüyüşlere çıkar, dönüşlerde de hep sırtında taşırdı. Bu yüzden iyiydi ağır kaldırmakta. Fakat Esra bile bunu bilmiyordu muhtemelen.

“Bu ne ki yavrum,” dedi Bahadır kendini beğenmiş bir sesle. “Bavullarla merdiven bile çıkar inerim.”

Esra sevgilisine gururla bakarken uzanıp yanağını öptü gülerek. “Ay ne bu mükemmellik acaba Bahadır Bey?”

Bahadır ona göz kırptı. Sonra da gülerek bana çevirdi bakışlarını. “Araba mı kiralayacağız?”

Ağırlığımı sağ elime verip onlara doğru döndüm. “Otel kirallıyor araba, ayarladım ben iki tane.”

“Eee kahvaltayı nasıl yapıyoruz?”

Gözlerimi üst kata çevirdim. “Argun’la Kutay sızmadıysa dışarı çıkabiliriz isterseniz.”

“Evet çok güzel olur,” dedi Esra hevesle.

“İki dakika ortada olmayalım dedikodumuz dönüyor,” dediğini işittim Kutay’ın merdivenlerden inerken. “Milletin derdi olmuşuz kardeşim,” dedi Argun’a omzunun üzerinden bakarak.

“Dertsek sıkıntı olur,” diye onayladı onu Argun alayla.

“Çözeriz,” dedim alaylı bir gülümsemeyle Kutay’a bakarken.

“Çözelim canım,” dedi Kutay iki dairenin arasındaki boşlukta dururken. “Gidiyor muyuz kahvaltıya?”

“Gidelim,” diye onayladım onu. Bakışlarımı Arya’ya çevirdim. “Hazır mısın sen?”

Kafasını salladı hevesle. “Hazırım, gidelim.”

Kafamı salladım ve bir daha kapıya yürümektense korkuluğun diğer tarafına atladım kolayca. Giriş kat olduğu için balkonu bah-

çeden bir basamak kadar yüksektydi yalnızca. Bahçesi bu iki villa-ya ait olduğundan zemin kata olmanız özel alan konusunda sıkıntı yaşatmıyordu.

Arya'yı da olduğum tarafa geçirmek için kollarımı ona uzattığımda düşünmeden bana uzanıp kollarını boynuma sardı. Kokusu burnuma çalınırken içimde bir rahatlama hissi oluştu onu kollarım arasına aldığım için. Onu kucaklayıp kolayca olduğum tarafa geçirdim. Zor kısım onu kucakladığım zaman bir daha bırakasının gelmiyor oluşuydu. Saçlarından ve teninden gelen baharı anımsatan kokusunu içime çekip istemeyerek yere bıraktım onu. Kulağıma neşeli kıkırtısı dolarken kollarını gevşetti ve ayrıldı benden. Gülüşünün melodisi büyük bir yaşam enerjine dönüştü içimde. Kışı yaşamaya mecbur kalmış bir çocuğun kuş cıvıltısına olan hasreti gibiydi benim onun gülüşüne olan düşkünlüğüm.

Hep birlikte otelden çıkıp kiraladığımız araçları aldık. Argun, Bahadır ve Esra birlikte giderken Kutay bize katıldı ve yine Arya ile ön koltuk için birbirleriyle yarıştılar. Arya'nın ehliyeti olmadığını anımsattı bu dalaşları bana. Eğer öyle bir düşüncesi varsa İstanbul'a döndüğümüzde onu bir ehliyet kurusuna yazdırsak iyi olurdu. Okullar açılırken ehliyetini almış olurdu böylece. Muhtemelen ilk tercihi çıkacaktı ve okula giderken araba kullanmak için pratik yaptığında onun yanında olup ona yardımcı olabilirdim alışana kadar.

"Taş, kâğıt, makas," dedi Arya yüzünde bir gülümseme ile.

Kutay taş, Arya kâğıt yapıp kazandığında yüzümde memnun bir gülümseme oluştu.

"Hile," dedi Kutay gülerken yan çizmeye hazırlanırken. "Kesin ip var."

"İp falan yok," diye karşı çıktı Arya gülerken. "Erkekler genelde taş ile başlarılarmış çünkü sizin için güç demek," dedi bilmiş bir

sesle.

Yüzümdeki gülümseme genişledi bu açıklamasından ötürü. Güldüm hafifçe.

“Sevgilin beni ötekileştiriyor,” dedi Kutay başını bana çevirerek. “Bir şey demeyecek misin? Bana bana? On senelik arkadaşına?”

Arya kıkırdarken yan koltuğa oturabilmek için ittirdi onu. “Ötekileştirmedim ben seni. Bilim insanları yaptı.”

Kafamı sallayarak Arya’ya katıldım, “Bilim,” deyip omuz silk-tim ve kapımı açtım.

Kutay arka kapıyı açarken, “Komplo,” diye isyan etti. “Çocuk-ların hiç saygısı kalmadı büyüklerine,” diye de ekledi Arya’ya takı-larak.

Arya ona çocuk demesine alınganlık göstermeyerek kıkırdadı yal-nızca. Çok eğlendiği belliydi ve o eğlendikçe ben mutlu oluyordum.

Kemerini bağlarken Kutay’a bir bakış attı. “Yaşlılar saygıyı hak etmeli.”

Bu cevabı ben de beklemediğim için şaşkınlıkla bir gülüş kaçtı ağzımdan.

“Ah,” dedi Kutay göğsünü tutarken. “Acıttı.”

Arya gülerек önüne dönerken keyifle elimi uzatıp saçlarına dokundum ve yanağını işaret ve parmağımın arasında sıkıştırdım hafifçe.

“Bu iyiydi.”

Bana baktı gözleri parlayarak, gülüyordu hâlâ.

“Resmen örselendim,” dedi Kutay kınar gibi. “Laflara doyduk şükür.”

Arya gönlünü almak ister gibi. “Küsme küsme,” dedi.

İkisi atışırken yola çıktım, Argun da peşime takıldı. Onları bil-diğim güzel bir kahvaltı mekânına götürürken Arya güzel bir şar-kı açtı telefonundan. Meraklı gözleri etrafı izledi ama bizimle de

muhabbet etmeyi ihmal etmedi. Yolculuk boyunca tek bir sessiz anımız olmadı. Arya'nın sorularını cevaplamakla kalmadım, ona çocukluğumun geçtiği bu şehirde anısı olan her şeyi yanından geçerken kendimin bile inanmadığı bir hevesle anlattım. *İnsan anlaşıldığı değil yalnızca, aynı hisleri paylaştığı birine kendini anlatmayı gerçekten bu denli isteyebiliyormuş.*

Arabayı valeye verip mekâna girmeden önce elimi Arya'ya uzattım. Elimi tutarken hâlâ heyecanla titrediğini hissettim. Bana karşı olan hisleri tıpkı bendeki gibi her gün tazelendiğinden en ufak temasımızdaki heyecanı ilk günkü gibi devam ediyordu ve bu onu öyle sevimli yapıyordu ki utanmayacağını bilsem yanaklarını severek birkaç öpücük bırakmak isterdim. *Sanki bu kadar sevimli olmaya ihtiyacı varmış gibi.*

Argun da arabayı valeye bıraktığında hep birlikte mekâna geçtik. Masaya geçip serpmeye kahvaltı söylediklerimiz sırada telefonum çaldı. Sürpriz misafirimin aradığını görünce yanıtladım ve birkaç dakikalığına ayrıldım masadan. Geri döndüğümüzde Arya'nın sırtı bize dönük olduğundan biz masaya varana kadar bizi görmedi.

Eren elini masaya koyarak Arya'nın üzerine eğildi. "Gözüm üzerinde dememiş miydim?" diye sorduğunda Arya'nın şaşkın bakışları Eren'e çevrildi. "Tatile gidersen bilmem mi sandın?"

Arya'nın gözleri onu gördüğü gibi dolduğunda kalbimde bir sızı peyda oldu.

"Ya," diye sitemli bir nidayla ayağa kalktı.

Eren'e sarıldı gözyaşları düşmek için anı kollarken. Hüzünlü olduğu kadar mutlu da olduğunu bildiğimden pişman olmadım Eren'i çağırdığıma. Eren'le iletişim halindeydik ve yapmak istediği işten bahsettiğinde onu Muğla'ya davet etmişim. Arya'nın onu görmek istediğini biliyordum. Bunun yanı sıra bahsettiği iş için de başlamamız gereken yer -babalarımızın yaptığı gibi- Muğla'ydı.

“İyi ki geldin,” dedi Arya. Gülümseyerek gözlerini sildi. “Çok sevindim.”

Eren de ona gülümsedi. Saçlarını uzatmaya başlamış gibiydi. Neredeyse bir aydır yoktu hepi topu ama uzamıştı saçları, gözlerini kapatmasın diye taç takıyordu.

“Ben de seni iyi gördüğüme sevindim Arya,” dedi içtenlikle Eren. Elini Arya’nın saçlarının üzerine koyup gülümseyerek üstten baktı.

Arya gözleri dolu dolu kocaman gülümsedi ona. “Ben de.”

Eren ona içten bir gülümseme ile bakıp gözlerini masadakilere çevirdi. “Günaydınlar herkese,” dedi Kutay ile Arya’nın arasına otururken. “Davetsiz bir şekilde plana dahil olduğum için kusura bakmayın.”

Herkes bu düşüncesine nezaketle karşı çıkarken ben de yerime, Arya’nın sağına oturdum. Herkes sohbet ederken Arya gözlerini bana çevirip gülümsedi mutlulukla.

İçtenlikle baktı gözlerimin içine. “Teşekkür ederim.” Bunu benim planladığımın farkındaydı. Ne zaman gözlerimin içine bu ifade ile baksa onun için dünyayı sırtlamak geliyordu içimden. Onun için her şeyi karşıma almak istiyordum.

Sol elimi yüzüne uzattım elimde olmadan. Onu kaybetmekle yüzleştikten beri sanki varlığına inanmak ister gibi sürekli ona dokunma ihtiyacı duyuyordum. Ağladığı için nemlenen kirpiklerini başparmağımla narince silerken yanağını sağ elime yasladı bir kedi gibi.

“Rica ederim canımın içi,” dedim onun bana seslediği gibi.

Gülümsedi bana, ona onun bana seslendiği gibi seslendiğim için.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı sadece benim duymamı istiyormuş gibi.

Kalabalıktan çekinse de dile getirmeye olan cesareti ve tutkusu gülümsetti beni.

“Her şeyim senin,” dedim içerisinde zerre palavra barındırmadan.

Gözlerinde utansa da mutlu olduğu belli olan bir parıltıyla gülümseyerek önüne döndü. Cehennemde hiç bulunmamış, hiç yakılmamış gibi sevgi ve neşeyle olduğu yerde cenneti yaşattı kendini maruz bıraktığı herkese.

ARYA ATEŞ

Zihnim uyandığında kulaklarıma neşeli sesler dolmaya başladı. Hafif bir esinti tenimi okşuyordu. Esra'nın güldüğünü, diğerlerinin konuştuğunu ve su seslerini işitiyordum. Gözlerimi yavaşça araladığımda en sevdiğim insanı dalgalanan perdenin arkasında, balkonda bir sandalyeye oturmuş kitabını okurken gördüm. Üzerinde salaş bir tişört ve eşofman altı vardı. Öyle güzel gözüküyordu ki iç çektim.

Kahvaltıdan sonra otele döndüğümüzde biraz dinlenmek isteyerek yatağa uzanmıştım ama belli ki uyuyakalmıştım. Uyurken bile birini özleyebilir miydi insan? Şimdi Ulaş'a bakarken onu çok özlediğimi hissediyordum. Keşke kalkıp yanıma gelse bana sarılsa ve saçlarımı okşayarak bana güzel şeyler fısıldasaydı.

Balkonun kapısı açıktı. Su ve gülüşme sesleri birbirine karıştığından diğerlerinin ortak bahçemizdeki havuzda yüzdüklerini anlamak zor değildi. Ulaş, onlara katılmak yerine beni görebileceği bir yerde kitap okumayı tercih etmişti. Belli etmiyordu ama gözünün önünden ayrıldığımda endişelendiğini biliyordum. Sarsılmaz bir duruşu vardı hep ama o güzel ruhunun yaralanmadığı anlamına gelmiyordu bu. Yamalı bir ruhu olduğunu bilmekle kalmıyor, görebiliyordum.

İç çektim tekrar. Sol elimi ona doğru uzattım. Perdenin arkasındaki silüetine uzandım ve parmaklarımı görüntüsü üzerinde gezdirdim. Birkaç hafta önce elim ona diye güneşe uzanıyordu ve dünya üzerindeki en çaresiz üç insandan biriydim. Şimdi ise bir rüyayı yaşıyor gibiydim.

Kalbim bu düşünceyle sıkıştı. Rüyada olduğumu sandığım, aklımla oynanan o ilk gün dipdiriymiş kafamın içinde hâlâ. Huzursuzca kıpırdandım yatakta. İçimdeki kasvet bulutu kendini gösterirken Ulaş'ın bakışları bana çevrildi. Uyandığımı gördü ve ayaklandı yavaşça.

Derin bir nefes alarak içimdeki o kötü hissi frenlemeye çalıştım. Artık elimi ona uzattığımda tutabilirdi. Güvendeydim. Bir daha o diye güneşe uzanmayacaktı elim. Ona uzanacaktı. Hep ona uzanacaktı.

Ulaş içeri girerken boştaki sağ eli ona uzattığım elimi tuttu nazikçe. Sol elindeki kitabı komodine bırakırken yatağıma ilişti yavaşça. Sırtüstü dönmek isteyerek hareketlendim. Sol eli birbirine karışan saçlarımı yüzümden çekip kâhküllerimi düzeltti özenle. Yüzünde hoş bir ifade vardı.

“Kötü bir rüya mı gördün?”

Sanırım huzursuz olduğumu anlamıştı. Başımı iki yana salladım. Yatakta yavaşça doğrulup oturur pozisyona geçtim ardından. Sağ elimle uykumu dağıtmak isteyerek yüzüme dokundum. Ulaş dikkatle izliyordu beni.

“İyi akşamlar,” diye mırıldandım mahmur bir sesle.

Yüzünde bir gülümseme oluşurken sol eli yanağıma okşadı. “İyi akşamlar oldu şimdi.”

İçim sevgiyle kabarırken onu onaylayan mırıltılar çıkararak dizlerim üzerinde kalktım ve kollarımı omuzlarına sardım. Göğsüm göğsüne yaslanırken tüm ağırlığımı ona bıraktım. Güçlü kolları beni sararken ait olduğum yerdeymişim gibi hissettim yine.

Uykum yeni açılmış olsa da onun omuzlarına her sarılışında uyuyasım geliyordu. O kadar rahat ve huzurlu hissediyordum ki her şeye bedeldi ona sarılmalarım.

Halimden memnun mırıltılar çıkarırken Ulaş saçlarıma ve enseme dokunuyordu. “Ne bu haller?” diye sordu keyifli bir sesle. “Bal olmuşsun yine.”

“Seni özledim,” diye mırıldandım omzuna bir öpücük bırakmadan hemen önce.

“Uyurken mi?”

“En çok da uyurken,” diye onayladım onu. Sol elimin parmaklarını ensesindeki saçlarında gezdirdim. “Keşke rüyalarım da götürsem seni.” Onsuz geçen her bir saniyeme dargın ve küskündüm.

Derin bir nefes aldı. “Rüyana gelemem belki ama uyandığında nereye istersen oraya götürebilirsin beni.”

Bu öylesine söylenmiş bir şey değildi. Biliyordum, nereye istersem gelirdi. Burada olmamız bile bir kanıtıydı bunun. Beni yaşatmak için yanan bir eve girmişti, mutlu olayım diye nereye götürsem gelirdi, biliyordum.

Kollarımı daha sıkı sardım asla yetinemeyerek. Asla yetmiyordu bana. Ne kadar seversem seveyim, sarılırsam sarılayım, öperse öpeyim yetmeyecekti. Bunu da biliyordum.

“Ulaş.”

“Efendim,” dedi. Sesi yumuşacık ve huzur doluydu.

Gülümsedim yanağımı omzuna yaslarken. “İsmi söylemek güzel.”

Başını bana çevirdiğinde gözlerimi yukarı çevirip güzel gözlerine baktım.

Diliyle dudaklarını ıslatıp iç çekti. “İsmimi söylemen güzel.”

“İsmi güzel,” diye mırıldandım ensesindeki sol elimi sağ yanağına kaydırıp parmak uçlarımla yanağına dokunurken.

Gülümsedi hafifçe. "Söyleyen daha güzel."

Kalbimde dört kelebek aynı anda kanat çırpı sanki. Bana her iltifat edişinde kanatlanmış uçuyor gibi hissediyordum kendimi.

Altta kalmayı istemeyerek bir iltifat düşündüm ama bulamayınca ona kötü kötü baktım dudak bükerek. "Hep sen yeniyorsun."

Yüz ifadem onu bariz bir şekilde keyiflendirirken başparmağı yanağını okşadı. "Bu bir yarış değil kedi." Burnumu kırıttırdım ve ona kötü kötü bakmaya devam ettim ikna olmayarak. "Hem benim seninle alakası olup aşamayacağım çok şey var."

"Ama Ulaş," diye sitem ettim kalbim sevgisinden patlamak üzereyken. "Yenilirken bile yeniyorsun."

Yüzüme eğilip burnuma bir öpücük bıraktı. "Aşk böyle bir şey sevgilim," diye fısıldadı yüzüme nefesi kirpiklerimi sararken. "Şanslıysan eğer en çok yenildiğin zamanlarda kazandığını hissettirir."

Ben çok kaybeden biri idim. Kazandığımı pek az savaş, çok az yarış var ve hiçbir kayıp, altta kalış bu kadar kazanmış hissettirmemişti bana daha önce. Aşk bir düşünüş ama bakış açını değiştirdiğinde yükseldiğini hissedebilirsin. Aşk böyle bir şey. Aşk, ona dair olduğu için böyle bir şey. Şanslı olduğum için yenildikçe kazanıyorum.

"Bir Ulaş'ım olursa hiç yenilmiş hissetmem ben o zaman," diye fısıldadım.

"Ne olursa olsun, her zaman bir Ulaş'ın olacak," dedi net bir sesle. "Sıfatım değişir senin için belki ama her zaman aradığında bulabileceği bir Ulaş'ın olacak Arya."

Bu içimi hem sıcaklık etti hem de üzdü beni. Onun sıfatı değişsin istemezdim. Hep sevgilim olsun benim. Hep sevmek istiyordum onu. Hayatımın geri kalanını onun yanında kalarak ve onun tarafından çok sevilerek geçirmek istiyordum.

Allah'ım lütfen, o mutlu olduğu sürece, ben mutlu olduğum sürece bizi birbirimizden ayırma düşürme ve uzun bir zaman ver bize.

Derin bir iç çektim. Başımı omzundan kaldırıp güzel yüzüne baktım yakından. “Ben de senin için her zaman burada olacağım,” dedim içtenlikle. “Ulaş Tütüncü her zaman kalbimin dört odasından en az birine sahip olacak.”

“Şu an kaç odaya sahibim?” diye sordu gözlerime hafifçe gülümseyerek bakarken.

“Dört oda bir salon,” diye cevapladım onu.

Dişlerini görebileceğin şekilde güldürdü bu onu. “Salon?”

“Göğüs kafesim,” dedim ben de gülümseyerek.

Cevabım göz bebeklerinin büyümesine sebep olurken derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. “Hayalimin ötesinde bir *ev* benim için.”

Ev, iki kalpten ibaret bizim için.

Yüzünü ellerim arasına alıp alnına ufak bir öpücük bıraktım. Hafifçe çekilip ellerim arasındaki güzel yüzüne bakarken gülümsedim ve burnuna da bir öpücük bıraktım onun bana yaptığı gibi. Onu küçük bir çocuk gibi sevmek istiyordum.

Ulaş, ben onu ufak ufak öperken huzurla gözlerini kapatmıştı. Kalbim bu görüntüyle küt küt atarken yanağına da bir öpücük bıraktım.

“Acıktın mı?” diye sordu ilgiyle.

Kafamı sallayıp sır verir gibi fısıldadım. “O kadar açım ki seni yiyebilirim.”

Burnundan güldü bu söylediğime. “Benim bunu yapmam için acıkmama gerek yok halbuki.”

Söylediği şeyle utanarak gözlerimi kaçıtırken yanaklarımın da ısındığını hissettim. *Ben de onu yerdim acıkmadan ne vardı ki? Tatlı yemek benim hobimdi bir kere.*

“Sen neden yüzmedin?” diye sordum dışardaki sesleri bahane ederek konudan kaçarak uzaklaşmak için.

“Güneş yoktu.”

“Güneş batmamış ki,” dedim anlamayarak ona dönerken.

“Batmasın tabii,” dedi gözlerime bakarak ve o an benden bahsettiğini fark ettiğimden kalbimin ritmi hızlandı. Böyle yaparsa kalbim dayanmazdı ama.

“Aşk olsun ama,” diye sitem ettim yanaklarım alev alırken. “Uranmamla eğleniyorsun.”

“Olsun tabii,” dedi bu kez tatlı tatlı.

Gerçekten kalpten gidecektim. Ulaş her zaman nazik ve duygularını söylemekten çekinmeyen biriydi ama buna sürekli şahitlik ediyor olmak ve bunların bana dair olması çok şanslı ve dünya kadar mutlu hissettiriyordu. Ulaş’ın yanımda bu kadar rahat olması, gün geçtikçe onu daha çok tanıyor olmak güzel hissettiriyordu. Gerçekten çok mutlu hissediyordum ve bazen ya mutsuz olursam diye korkmuyor değildim.

“Ulaş,” diye mırıldandım gözlerine bakarken.

“Söyle gün ışığı.”

Yanaklarına yaslıyken avuçlarım, başparmaklarımla yanaklarını okşadım. “Seni çok seviyorum,” dedim hissettiklerimi tarif edebilecek başka kelimeler bulamayarak. Yüzüne eğilip yanağını öptüm. “İyi ki varsın canımın içi.”

Derin bir nefes aldı iç çeker gibi. “Sen de Arya.” Başını başıma yasladı. “İyi ki varsın. Kollarımın arasındasın. Buradasın. Gülümsüyorsun. Beni seviyorsun. Hiçbir şey daha iyi olamazdı.”

Onunla aynı şeyi düşünüyordum. Kokusunu içime çekerek iç çektim. “Yemeğe gidelim mi?”

“Gidelim,” diye onayladı beni. “Sudan çıkaralım önce şu susamuru sürüsünü.”

Kıkırdadım. “Susamurlarına bayılırım.”

Gülümsedi yüzüme bakarken. “Ne zaman canı sıkılsa susamurlarının banyo yaptığı videoyu izleyen bir arkadaşım var.”

Güldürdü bu söylediği beni. “Hangi arkadaşın o?” diye sordum merakla.

Ulaş’ın tüm arkadaşlarıyla tanışmak istiyordum. Onun için önemli olan herkesle tanışmak, onu o insanlardan dinlemek istiyordum.

“Atlas,” diye cevapladı sorumu. “Can Ağabey’in yeğeni. Görmüşsündür mutlaka, uğrar zaman zaman. Uzun boylu, yara bere içinde gezen biri.”

Bahsettiği adam hafızamda canlanırken kafamı salladım. Ne zaman görsem bir yerinde yarabandı, etinde morluklar oluyordu ve bir sürü zarif dövmesi vardı. Şekillerden değil, yazılardan oluşuyorlardı bu dövmeler. Farklı dillerde yazılmışlardı ve çok estetikti. Ama en çok dikkatimi çeken ona kahvesini verirken gördüğüm bileği ile iç dirseğinin arasında bir yerde kalan dövmesiydi. ‘*Sev, Dene, Terk Et*’ yazıyordu. Ne düşünerek yaptırdığını bilmiyor olsam da çok anlamlı gelmişti ilk gördüğümünden beri. Hayatın bir kuralıydı sanki bu...

“Tanışabileceğin en orijinal insanlardan biridir,” diye bahsetti Ulaş ondan. “Bir gün tanıştırırım sizi. O da bizim okuldan.”

“Tüm arkadaşlarını tanımak istiyorum,” diye onayladım onu. “Bir de birlikte İstanbul’a dönünce tanışmanı istediğim bir arkadaşım var.”

Kaşı kalktı merakla. Gülümsedim. “Yetimhanede tek arkadaşımды. Birlikte ziyaret edelim onu.”

Nehir’le tanışmasını çok isterdim. Kafasını salladı gözlerinde hafif bir hüznün bulutu geçerken. Gözlerimin içine baktı şefkatle. “Olur,” diye onayladı kâhküllerime dokunurken. “Tanıştır beni.”

Aklıma diğer arkadaşlarım; Deniz ve Emir gelince hemen Erim de geldi. Deniz’le aramız hâlâ çok iyiydi ama Emir ya da Erim’le bir araya gelme cesaretini gösterememiştım bir türlü. Onlarla

yüzleşmeye henüz hazır hissetmiyordum kendimi. Onların bir suçu olduğundan değildi, yalnızca zaman ihtiyaç duyuyordum biraz daha. Deniz bu süreçte ikisinin de en büyük destekçisi, özellikle Erim'in tek sığınağı olduğunu biliyordum.

Dizlerim üzerine otururken meraklı gözlerimi Ulaş'ın yüzünde gezdirdim. Kaşı kalktı merakla. Ne soracağımı bekledi.

"Erim'le," diye mırıldandım. "Görüştün mü hiç? Ne yapıyor biliyor musun?"

Kafasını salladı usulca. Ona karşı bir parça öfke bir parça da üzüntü hissettiğini gözlerinden anlayabildim. Nedenini sordum. Bu konu hakkında çok fazla bilgiye ihtiyac duymuyordum. Bildiklerim yetiyordu.

"Erim ne olup bittiğinin az çok farkındaymış ama olacıklardan haberi yokmuş," diye açıkladı üstü kapalı bir şekilde detaya girmeden. Detaylardan bahsedip keyfimizi kaçırmak istemiyordu hiç o da benim gibi. "En son gördüğümde Deniz'in dizlerine yatıyordu."

Dudaklarımı birbirine yaslayıp onayladım onu. "Hım," diye mırıldandım. "Birlikte olduklarını söylemişti Deniz."

Kaşı kalktı hayret ederek. "Kırmış inadını."

Şaşırdım öyle deyince. "İnat mı ediyordu?"

Başını salladı. "Deniz'i sevdiği belliydi. Akıntıya karşı yüzmekten başka bir şey yapmıyordu. Seni yormaktan başka işe yaramaz bu. Sonunda akıntıya bırakmış o da kendini işte."

Gülümsetti bu söylediği beni. "Herkes olması gereken yerde o zaman."

Gülümse di o da. Dudaklarını kâhküllerime bastırdı. "Öyle," diye fısıldadı tenime. Kokusu burnuma çalındı. Derin bir nefes aldım huzurla.

"İstanbul'a döndüğümüzde çok meşgul olacağız," dedi yanağını iki parmağının tersiyle okşayarak. "O yüzden tatilde güzelce dinlensen iyi olur gün ışığı."

Gözlerim parladı merakla. "Ne işimiz var ki?"

"Artvin'e gideceğiz. Sonra toplantılara katılacağız... Seni bize götüreceğim," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Anneme sözümüz vardı."

Karnım heyecanla kasıldı, bir ağrı girdi. Çok heyecanlı ve gergindim bu konularda. "Evet," dedim yüzümü ekşitip. "Hatırlıyorum."

Gerildiğimden yüzümü ekşittiğimi bildiği için dişleri gözükecek şekilde gülümsedi bana.

"Harun'un düğününe katılacağız sonra," diye ekledi keyifle. "Ayrıca üniversite yerleştirme sonuçları açıklanacak birkaç gün sonra," diye hatırlattığında midem daha çok kasıldı heyecanla. Ben onu aklımdan çıkarmıştım tamamen. "Gerçekten çok işimiz var."

Heyecanla yerimde kıpırdandım ve ellerimi karnıma bastırdım heyecandan ağrıdığı için. "Ben unutmuştum üniversite yerleştirme sonuçlarını," dedim yanaklarımı şişirerek. "Çok kötüsün."

Halime gülümsedi. "Şşş," diye fısıldadı yanağımdaki eli kısa saçlarıma dokundu, onları okşadı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı sonra. "Yanında olacağım ben de." Bu güzel bir teselliydi, kabul etmem gerekirdi. "İlk tercihin çıkacağına da eminim," dedi emin bir sesle. "Seninle proje yapmak için sabırsızlanıyorum."

Ulaş'la proje yapmak... Bu fikir beni daha çok heyecanlandırdı. Gülümsedim heyecanla. Ayağa kalktı yavaşça ve bana elini uzattı. "Hadi yemeğe gidelim. Karnının ağrısı geçsin."

Önce beni heyecanlandırıyor, karnımı ağrıttıyor sonra da karnımı doyuruyordu. Adil değildi hiç ama dünden razıyım. Uzattığı elini tutarak kalktım yataktan. Birlikte balkona çıktık. Havuzda Argun'un omuzlarına çıkan Kutay'ı görmeyi beklemiyordum. Gördüklerim güldürdü beni. Kutay, Bahadır'ın omuzlarındaki Esra'yla dalaşıyordu. Argun'un boyu uzun olmasa Kutay onu boğabilirdi bence. Esra, Kutay'ın saçlarını çekti.

Esra'nın onun saçlarını çekmesine karşın, "Cinsiyetçi yaklaşıl-mayacaksa ben de saçlarına yapışacağım bu kızın izninizle," demiş-ti Kutay etrafa bakarak onay bekler gibi.

"Ay hele bir dokun saçıma yolarım seni doktor," dedi Esra güle-rek. "Yeni kuaföre gittim."

Kutay kolayca elinden kurtulup onu zorlanmadan havuza atar-ken saçlarını düzeltti alımlı bir edayla. "Benim berberiminki emek değil mi hanım?"

Esra ona sü sıçratırken Bahadır, Kutay'ı kolundan tutup çekin-ce Argun da aynı anda Kutay'ı omuzlarından attı ve Kutay sırt üze-ri suya düştü. Öyle bir ses çıkmıştı ki düşerken elimi dudaklarıma götürdüm.

"Acımıştır," dedi Ulaş keyifli bir sesle.

Suya çarptığı için canı yanmış olmalı ki Kutay sudan çıktığında yüzünü buruşturmuştu. "Biz takımız la seninle," dedi Argun'a su atarken.

Argun gülerek ona atılan sudan sıyrılıp eliyle yüzündeki fazla suyu sildi, ellerini kenara koyarak kendini yukarı çekip çıktı ha-vuzdan.

"Kaç kilo olduğundan haberin var mı senin?" diye sordu ayakta dikilirken. "Omuzlarımda otururken su mu kaldırıyor seni sığır."

Kıkırdadım bu dalaşmalarına. Kutay merdivenleri kullanarak yukarı çıkarken saçlarını geriye doğru tarıyordu elleriyle yüzünde bir gülümsemeyle. "Sen de su gibi adamsın canım," dedi Argun'a. "Hem akıyorsun hem yakıyorsun."

Argun bu söylediğine güldü. Kutay sırtını bize dönünce sırtının kızardığını gördüm ama beni şaşırtan dövmesi oldu. Sol kaburgala-rının kolunun iç kısmına doğru olan yerinde, ay figürünün içinde bir kumsal ve ufak ufak yıldızlar parıltılar vardı. Anlamı ne bilmi-yordum ama çok güzel görünüyordu.

Kutay şezlongdan havluyu alıp bize döndü. “Yemeğe mi gidiyoruz?” diye sordu saçlarının kurularken.

Ulaş başını salladı hafifçe. “Hızlı bir duş alıp hazırlanın ön bahçede buluşalım. Yorgun değilseniz Akyaka’daki mekâna gidelim.”

“Kemal Abi’nin yerine mi?”

Onayladı Ulaş. “Aynen.”

Kutay, “Bana uyar,” deyip Argun’a baktı. “Ben kullanırım arabayı, sen Ulaşlarla gidersin.”

“Olur,” dedi Argun kurulanırken.

“Bize de uygun,” dedi Bahadır.

Herkes odalarına çıktı daha sonra. Ben de üzerimi değiştirdim. Beyaz üzerinde sarı çiçekleri olan bir midi elbise giyip, akşam eserse diye pastel sarı tonlarında bir hırka almıştım yanıma. Yüzüme güneş kremi sürüp, rimel ve şeftali tonlarında rujla varla yok arası makyaj da yapmıştım bir hevesle. Odaya döndüğümde Ulaş koltukta oturmuş telefonu ile ilgileniyordu ve hazırlanmıştı o da. Siyah pantolon kanvas kumaştan bej, yakalı bir tişört giymişti. Tişörtünün kollarının çevresi kollarını sıkıca sarmış, kol kaslarını daha belirgin göstermişti. Oda onun parfümü gibi kokuyordu.

Derin nefesler alarak komodine bıraktığı parfümüne doğru ilerledim merakla. Şişesini incelerken ismini aklıma kazıdım ve kapağını açıp kokladım. Bu koku bana hep onu hatırlatıyordu ve normalde erkek parfümlerinin hep aynı koktuklarını düşünsem de onun parfümü öyle gelmiyordu.

“Kullanabilir miyim?” diye sordum gözlerimi Ulaş’a çevirirken. Hazırlanırken kendi parfümümü kullanmıştım ama onun gibi kokmak istiyordum çocuksu bir hevesle.

O sırada o da dirseğini kolçağa, şakağını da yumruğuna yaslamış beni izliyordu. “Kullanabilirsin,” dedi keyifli bir gülümsemeyle.

Hırkama sıktım gülümseyerek. Ardından hırkayı yatağımın üzerine bırakıp Ulaş'ın oturduğu koltuğun yanındaki ayakkabılarıma geçirdim ayaklarımı. Bağcıklarını bağlamak için eğilmeden önce elbisemin eteğini çekiştirirken Ulaş'ın kolu nazikçe belime dolandı ve beni hafifçe kendisine doğru çekti. Dizine oturmuş bulundum ve kalbim heyecanla çarptı göğsüme. Tenim ısınırken Ulaş tarafından sarmalanmış buldum kendimi bir anda.

Ellerim kucagımda gözlerimi yüzüne gezdirirdim. Sağ kolu kolumun altından geçirerek eğilince ayakkabılarımı bağlamak istediğinden beni kucagina çektiğini anladım. Eteğimden ötürü eğilemediğim için beni dizine oturtup kendisi bağlamaya karar vermişti. Ona engel olmamak adına sol kolumu omzuna sardım ve kalbim küt küt atarken Ulaş'ın bağcıklarını bağlamasını izledim. Kalbim göğüs kafesime dar geldi saniyeler boyu. Güzel yüzünü, alnına dökülen ve ensesindeki saçlarını inceledim dikkatle. Elim istemsizce enfesine uzandı, saçlarına dokundum. Tırnaklarımı saç derisinde gezdirerek okşadım saçlarını; yüzümde bir gülümsemeyle. Bağcıklarını bağladıktan sonra doğruldu. Güzel yüzü bana döndü. Dünyanın en sıcak tonlarına sahip kahverengi gözlerine bakarken içim gidiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim biraz utanarak.

“Rica ederim sevgilim,” dedi gözlerini gülümsememde gezdirirken. “Gidelim mi?”

Başımı salladım hayran hayran yüzüne bakarken. “Gidelim.”

Ama hiç gidesim gelmemiştii ona bu kadar yakın otururken. Yanaklarını severek yüzüne birkaç öpücük bırakmak istiyordum. Yapsa mıydım ki?

Ulaş'ın yüzünde aklımı okuyor gibi bir gülümseme oluştuğunda yanaklarım ısındı daha çok.

“Gitmek istemiyor gibisin.”

Onu öpmeyi sevmeyi düşünürken gidelim dediği halde kucağında oturduğumu idrak edince daha çok utanıp ayağa kalktım hemen. "Yoo," diye mırıldandım gözlerimi kaçırıp. "Gidelim."

Ulaş da ayağa kalktı peşim sıra. Sağ eli onun avcu içinde ufak kalan sol elimi tuttu. Parmaklarımız birbirine tutunurken şifonyerden çantamı alıp omzuma astım. Hırkamı Ulaş aldı ve birlikte odadan çıktık.

Biz havuza girmediğimiz için ilk hazırlanıp çıkanlar bizlerdik haliyle. Gözlerimi Ulaş'a çevirdim. "Eren'i göremedim. Gitti mi yoksa?"

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Uyuyor hâlâ. Uçakta uyumamış."

Japonya ile İstanbul arası on iki saat kadar sürüyordu sanırım hiç aktarma olmadığında ve bu epey uykusuz kaldığı anlamına geliyordu. Üstelik saat farkına alışması da biraz zaman alabilirdi belki. İyi olması ve dönmüş olması da yeterliydi benim için. Konuşacak bir sürü zamanımız vardı.

Ulaş'ın kiraladığı arabaların yanına adımladık sohbet ederek. Diğerlerini beklerken Ulaş bir sigara içmişti ve bugün içtiği ikinci sigaraydı. Gerçekten azaltmaya çalıştığını fark ediyordum. Eli pakete gidiyor sonra bırakıyor, su ya da maden suyu içiyordu sık sık. Bu çabası mutlu etmişti beni, belki zamanla tamamen bırakırdı.

Herkes aşağı indiğinde konuşulduğu gibi arabalara bindik ve yaklaşık yarım saatlik bir yolculuktan sonra Ulaş bizi harika bir yere getirdi. Gerçekten bu şehri çok iyi biliyordu. Sanki on yaşlarında ayrılmamış, gençliğini de hep bu şehirde geçirmişti.

Harika bir manzara ve cırcırböceklerinin sesi eşliğinde çok güzel yemekler yiyip eğlenceli bir sohbetle geçirdik akşamımızı. İstanbul'da bahsedildiği gibi yüklerimizden kurtuluşumuzu ve yeni güzel hayatımızı kutladık arkadaşlarımızla.

Güneş çoktan batmış, tatlılar yenilmişti. Çay içerken sohbet ediyorduk. Oturduğumuz mekân kalabalık olsa da masalar birbirinden yeterince uzak olduğundan rahatsız edici bir gürültüsü yoktu. Geçirdiğimiz her dakikadan keyif aldım.

Esra lavaboya gitmek istedi, ben de peşine takıldım. İhtiyaçlarımızı giderip Esra'nın gözüne kestirdiği bir köşede birkaç fotoğrafını çektim. Çok güzel fotoğraflar çekilebilecek alanları vardı mekânın. Esra bir plan yapmıştı bile. Kimi nerede çekeceğine bile karar vermişti. Bu beni güldürmüştü epey. Birlikte gülerек masaya dönerken yirmili yaşlarının başlarında iki adam çıktı karşımıza, bize doğru yürürlerken geçip gitmediler. Yolumun aniden kesilmesiyle ilgili iyi anılarım olmadığından gerildim istemsizce. Yüzümdeki gülümseme yerini durgunluğa bıraktı.

"Selam," dedi sarışın olan bana gülümseyerek bakarken. "Rahatsız etmiyoruzdur umarım."

Ses tonu oldukça nazik çıktığından gerilmemeye çalışarak, "Selam," diye karşılık verdim ve gözlerimi Esra'ya çevirdim ne yapacağımı bilemeyerek.

Esra da onlara, "Selam?" derken bakışlarında soru işareti vardı.

"Tatil için mi buradasınız? Biz de tatil için geldik... Buradan çıkışta bir kulübe geçeceğiz. Siz de gelmek ister misiniz? Tanışır sohbet ederdik," diye sordu bana selam veren genç adam. Sesi sakin ve laubali bir tavrı yoktu.

"Hayır teşekkürler," diye cevapladım onu kafamı iki yana sallarken. "İkimizin de sevgilisi var."

"İyi eğlenceler size," diye geçiştirdi Esra onları daha fazla muhatap olmak istemeyerek.

"Ah," dedi çocuk şaşırarak ve o sırada Ulaş ve Bahadır'ın bizim olduğumuz hole geldiklerini gördüm.

Gözlerimiz Ulaş ile birbirine değdiğinde kalbimin ritmi hızlandı kolayca. Ayrıca gerginlik çıkmasında da endişe ettim biraz. Çünkü Ulaş'ın kolları çatılmıştı ve adımları hızlanmıştı sanki bir nebze.

"Sevgilim," dedi gözlerime bakarak. Kalbimin ritminde bir aksaklık meydana geldi. "Bir sorun mu var?" Kolları hafif çatık, sesi aşılmaz bir duvar gibiydi.

"Yavrum?" diye sordu Bahadır da Ulaş'ın hemen ardından Esra'ya bakarken.

Karşımızdaki adamların da bakışları onlara doğru çevrilmiş, yan dönmüşlerdi. Ulaş'ın meraklı gözleri benimle konuşan sarışına çevrilirken hemen sağımda ve biraz arkamda dikilerek sol kolunu hafifçe karnıma doladı.

"Kusura bakmayın," dedi sarışın nezaketi elden bırakmadan ama gerilmişti biraz haliyle. "İyi akşamlar," dileyip arkadaşıyla ayrıldılar yanımızdan.

Bahadır arkalarından bakarken Esra'ya dönüp göz kırptı. "Ne oldu yavrum?" diye sordu meraklı bir sesle ve ona elini uzattı.

Esra gülüp omuz silkti. "Tanışmak istediler yalnızca," dedi umarsızca. Bahadır'ın elini tutup, yanağına öpücük bıraktı. "Önemli değildi. Hallediyordu sevgilin."

Ulaş'ın hoşnutsuz bakışları bana dönünce ben de kafamı ona çevirip çenemi kaldırdım gözlerine bakabilmek için.

"Tanışabildi mi bari?" diye sordu meraklı bir ifadeyle.

Bu ifadesi gülümsetirken beni, kafamı iki yana salladım. Başıma en son buna benzer bir olay geldiğinde Ulaş o kişiyle kavga etmişti karşı tarafın terbiyesizliği sebebiyle ama şimdi daha sakin görünüyordu. İç çekerek beni kendine yaklaştırdı iyice. Üzerime eğilip başımın üzerinden öptü beni.

"İki dakika yalnız bıraktım seni," diye söylendi.

Çenemi kaldırıp güzel yüzüne baktım gülümseyerek. “Kıskanıyor musun?”

“Sakınıyorum,” diye düzeltti. O sırada masamıza doğru yürümeye başlamıştık. “Kıskançlık daha çok kendime ve sana karşı bir güvensizliğin yansıması sayılır. Öyle bir güvensizliğim yok... Ama Arya,” dedi iç çekerek. İsmimi öyle güzel söylemişti ki yutkunma ihtiyacı hissettim. Kalbim küt küt attı. “İsmimi birinden sakınmak istemek benim için de yeni bir durum.”

Ulaş, hiçbir zaman hayatım ve kararlarım üzerinde benden daha üstün bir söz hakkına sahip olduğunu düşünmemiş, hiçbir zaman bu konuda bir girişimde de bulunmamıştı. İkimiz de bir birey oluşumuzun ve sınırlarımızın farkındaydık. Elbette yeni biriyle tanışacak, arkadaş olacak, konuşacaktık. İnsandık, iletişim kurmaktan daha normal bir şey yoktu. Birbirimize karşı hissettiklerimize ihanet etmediğimiz sürece sorun yoktu. Kıskançlık güvensizliğe ve tartışmaya sebep olurdu yalnızca, Ulaş da tam olarak bunu ifade etmişti zira. Beni değil karşı tarafı kısıtlıyordu. Tam da bu yüzden sakınma kelimesini kullanmayı tercih etmişti ve bunu varlığıma değil ismime karşı hissediyor olması öyle tatlıydı ki içim ısındı sevgisiyle. İsmimi kendisi koyduğu için ayrı bir sevgi duyduğunun farkındaydım.

Gülümsemem genişledi, “İsmimi sen koyduğun içindir belki,” dedim güzel gözlerine bakarken.

Gülümsememe bakarken gülümsedi hafifçe ve yanağını okşadı. Dudaklarını bu kez alnıma bastırırken, “Bilmem,” diye fısıldadı. “Belki de öyledir.”

Birlikte masaya geri döndük. Biraz daha sohbet ettik. Hesap ödenirken Kutay, herkesin kredi kartını toplayıp tüm hesabı birine yıkmanın eğlenceli olacağını söylemişti ve oyuna hevesle katılmıştım ben de. Onlara yemek ıslayacak olma fırsatını kaçırmamıştım

ama garson onca kart içinden Kutay'ın kartını çektiğinde Kutay'ın yüzündeki gülümseme sönmüştü. Bu hepimizi gülme krizine soktu. Herkes bununla çok eğlenerek desteklercesine sırtına vurdu ve mekândan çıkmaya başladıklarında Kutay dramatik bir şekilde onu arkamızda bırakmamızı söylüyordu. Ulaş'la ben onu yalnız bırakmadık çünkü ev sahibiydik ve ikimiz de ödemeye gönüllü olabiliirdik her an.

"Ben halledeyim mi?" diye sordu Ulaş ciddi bir ifadeyle. "Sıkıntıya sokmasın seni. Hallederim ben."

"Ben de ben de," diye araya sıkıştırdım kendimi hemen Ulaş'ın koluna yaslanırken.

Kutay, Ulaş'ın ciddiyetini görünce gülerek dramatikliğinden çıkmıştı hemen. "Yok be," demişti şifresini girerken. "Olmasa neden girişeyim bu işe? Bahadır'a kilitlemek istemiştım sadece," dedi muzip bir ifadeyle. "Şeytan tüyü var herifte. Neyse gün bitmedi illa bir şey ödetirim ona."

Güldürdü bu beni. Ulaş da alayla kafasını salladı. "Ben bu kadar belayı çağırıp bizzat kendi başına sarana hiç rastlamadım."

Kutay fişini alırken garsonla kırk yıllık arkadaşmış gibi vedalaşıp yanımıza geldi, keyifli bir gülümseme vardı yüzünde. "Bela sensen başımın üstünde yerin var kardeşim," diyerek Ulaş'ın omzuna attı kolunu.

Gülümsedim bu hallerine. Ben de kollarımı Ulaş'ın beline sarıldığımda Kutay bana baktı. "Kıskanıyor musun bir de," dedi alaylı bir sesle uzanıp saçlarımı karıştıırken.

"Kıskanmıyorum," dedim gülerek elini saçlarımdan uzaklaştırıp saçlarımı yüzümden çekerken. "Sakınıyorum."

"Laflara bak," dedi alayla. "Ulaş mı öğretiyor bunları sana?" İkimizde gidip geldi gözleri. "Üzüm üzüme bakarak kararıyor gözlerimin önünde," deyip bana baktı. "Küçük Ulaş."

Güldüm. Ulaş onun kolunu iterek benimle birlikte çıkışa ilerlediğinde Kutay ihanete uğramış gibi eline baktı.

“Sen çok değiştin,” dedi arkamızdan gelirken. “Eskiden hiç hor görmezdin beni. Bu kız aramızı bozuyor, uyan; büyük oyunu gör.”

Gözlerimi ona diktim oyuncu bir ifadeyle nispet eder gibi. Kutay'ı güldürdü bakışlarım. Dışarıda hava o kadar güzeldi ki. Körfezden gelen esinti ve deniz kokusu içimi açmıştı.

“Plaja inelim mi?” diye sordu Esra.

Herkes onu onayladı. Arabadan hırkamı aldım ve arabaları bırakıp yürüyerek plaka indik. Ulaş'la el ele dertsiz tasasız bir akşam vakti denize doğru yürümek çok güzeldi. İçim içime sığmıyordu. Bu kadar mutlu olacağımı, eğleneceğimi, tekrar bu kadar içten gülebileceğimi düşünmezdim hiç. Ama yaşıyordum. Ulaş beni yaşatmakla kalmamıştı, yaşadığımı da hissettiriyordu.

Yol kenarında çerez almak için durduğumuzda yine herkes kartlarını koydu ortaya. Kutay bu akşam yemekleri ödediği için onunkini kabul etmedik zira o da teklif dahi etmeden bir sürü şey doldurmaya başlamıştı büfeden aldığı poşete.

“İnanıyorum Bahadır'ıma kilitlenecek bu sefer,” diyordu keyifle poşete cips atıp dururken.

“Ne derdin var benimle kardeşim acaba?” diye sordu Bahadır gülerek.

“Sırtım sızlıyor hâlâ,” diye açıkladı Kutay ona bakmadan kendisine içecek olarak bir litre soğuk çay alırken.

Herkes sahilde yemek için kendine bir şeyler aldı. Alınanlar kasadan geçirildi ve kartlar karıştırılarak kasadaki amcaya uzatıldı seçmesi için. Kutay, amcaya kaş göz işaretiyle hile yapmaya çalıştı ama amca içinden geleni seçti ve bu Ulaş'ın kartıydı. Kartı bile güzeldi, üzerinde adı yazıyordu çünkü.

“Bırakayım mı bir şeyler?” diye sordu Kutay poşetine gözden çıkarabileceğim bir şeyler var mı diye bakarken.

“Poşeti bırak,” dedi Ulaş gayet ciddi bir ifadeyle şifresini tuşlar-ken ama bu onun esprili tavrıydı.

Kıkırdadım. Ben su ve jelibon almıştım yalnızca. Dondurma yemek istiyordum daha çok. Sahilde dondurmacı bulacağımıza inancım tam olduğundan paket almak istememiştim.

Yolumuza devam edip sahile indiğimizde tahmin ettiğim gibi bir sürü dondurma arabası vardı. Dondurma alırken kartını verecek kişiler olarak Argun, Bahadır, Esra ve ben kalmıştık geriye. Ben çıkmak istiyordum artık. Herkes dondurmasını aldıktan sonra bu kez Bahadır’ın kartı çıkınca Kutay külâhının yanına bir de kutu yaptırmıştı.

Bahadır ona komik, ufak tefek belalar okuyarak öderken Kutay’ın keyfi on kat artıyordu. ‘Heheheheh’ diyerek geziniyordu ve bu beni çok güldürmüştü.

Sahilde kumlara oturup denizin sesi eşliğinde sohbet ettik. Kutay hemen yanımda oturuyordu. Dondurmam bitince benimle kutuyla aldığı dondurmasını paylaştı. Meraklı gözlerimi yüzünde gezdirdim o sırada.

“Dövmen olduğunu bilmiyordum, çok güzelmiş.”

Gülümsetti bu söylediğim onu ve kafasını salladı güzelliğine katılarak. Ulaş’ı işaret etti çenesiyle. “Ulaş çizdi benim için.”

Ulaş’ın istek üzerine çizim yapmadığını biliyordum ama Kutay için dövme tasarlamış olması çok ince bir davranıştı. Acaba bu tarz başka çizimleri de var mıydı? Görmek isterdim.

“Anlamı ne peki?” diye sordum merak ederek. “Özel değilse tabii.”

“Ailemi temsil ediyor,” diye açıklamaya başladı hemen. “Ay benim ismimden geliyor. Annemin adı Yıldız, babamın ismi Aydın. Yıldızlar ve parıltılar da onlar için. Kumsal da kız kardeşim.”

Sol kaburgalarının üzerinde ailesini temsil eden bir dövmesi olması hem çok anlamlı hem de çok güzeldi. Gülümseedim içtenlikle.

“Kendisi gibi anlamı da çok güzelmiş.”

Yüzünde memnun bir ifadeyle baktı bana. “Kumsal, İstanbul’u kazanırsa tanıştıtırırım sizi.”

“Çok isterim,” diye mırıldandım hevesle.

Sohbet ederek aldıklarımızı yiyip içtik ve bir süre sonra herkes bir yere dağıldı. Ulaş’la baş başa kaldığımızda Ulaş yorulmuş gibi dizlerime yattı kuma uzanmaktan gocunmayarak. Gülümseyerek saçlarını ve güzel yüzünü okşadım. Ben onu severken o da gözlerini kapattı huzurla. Hava ve biz çok güzeldik o saniyelerde. Şu an olmak isteyeceğim başka bir yer yoktu. Bu an uzadıkça uzasın isterdim.

Gözlerini tekrar açıp gözlerime derin derin bakarken ben de aynı sevgiyle baktım ona.

“Seni anladım,” diye mırıldandığında ne demek istediğini anlamadım başta. Eli uzandı saç uçlarıma ve yanağıma dokundu dalgın gözlerle bakarken bana. “Sürekli özleme hali, yanındayken bile yetinememek, içinde tutamamak bu yüzden hiçbir şeyi... Ne demek istediğini anladım. Aynı özleme halini yaşıyorum sık sık ve seni ne kadar sevdiğimi yeterince dile getiremem korkusunu.”

Ona söylediklerimin ondaki yerini biliyor, aynı derinliği paylaşıyordum onunla. Parmaklarım saçlarında gezinirken onu teselli edecek oldum ama dudaklarını aralayıp kalbimi sekteye uğratacak bir girişimde bulundu. O güzel sesiyle bir şiir okudu. “...Gizli bahçelerde / Açan çiçekler vardı, / Gecelerde ve yalnız. / Vermeye az buldunuz / Yalnız vakit olmadı.”

Söylediği her kelime içime işlerken bu şiirin onun en sevdiği şiir olduğunun, ona söyleyecek hiçbir şeyim kalmadığında bana ~~anlatmış~~ ^{anlatmış} ~~istediği~~ ^{istediği} o şiir olduğunun farkındaydım. En çok da sebe-

* İsmail Hakkı Konaş, *İsmail Hakkı Konaş, İstanbul: Can Yayınları, 2009*).

bini anlamış olmak yaktı canımı. Ulaş hep, bana geç kalacağını, bana yeterli olmayacağını düşünmüş sanki. Ben en ufak bir kelimesine ihtiyaç duyarak ona sitem ederken o kendini anlatamadığından yanlış anlaşıldığını bilmiş hep. Hiç suçu yokken, boş yere kendini suçlamış ve hislerini içine atıp yanlış anlaşılmış hep. Ama şimdi o şiiri okuyabiliyordu bana. İçinde kalmadan söyleyebiliyordu ve ben içimde kalmadan dinleyebiliyordum onu. Oysa birkaç hafta önce öyle çok korkuyordum ki bunu yapamayacak olmaktan... Gözlerim dolarak ona buruk bir gülümsemeyle baktığımda Ulaş gözlerimin dolmasından hoşlanmamış gibi başparmağıyla sol gözümü okşadı narince. Ardından doğruldu, artık tam karşımda duruyordu.

"Ağlama güzel sevgilim," diye rica etti. Gözyaşımı sildi, yüzümü kaldırıp beni usulca gözyaşından öptü. "Bu şiirde bizi görmeye başladığımdan beri kafamda dönüp duruyordu," diye fısıldadı tenime. "Ben kendimi sevmezdim Arya senden önce. Ama senin yüzünden bana kendimi anımsatıyor diye sevdim o şiiri Arya. Seni susuşlarımdan kaybedeceğimi bildiğim halde sana dair olduğu için sevdim. Bazen seni kaybetmeyi dilediğim bile oldu sevgilim. Ne kadar seversem seveyim seni bir arada olmamız için yetmeyeceğini düşündüğüm, benden gitmeni isterken; gidersen diye okumayı düşündüğüm o şiir oldu. Susuşlarımdan kaybedeceğimi düşünürken senin susuşlarında kendimi teselli ettiğim şiir oldu. Sana bu şiiri okumayı hiç istemedim. Kendimi kendim ifade edeyim, seni gönülümce seveyim ve sana yetebileyim istedim."

Kalbim kırılan yerlerinde acısa da onun sıcaklığı ve tenime yastı dudakları beni iyileştirmek için hazırды.

Sağ elimi kaldırıp çenesine yasladım parmak uçlarımı. "Yetti," diye fısıldadım çokça sevgiyle. "Sen yetersin bana yaşamak için."

Sıcak nefesi okşarken tenimi, “Çok seviyorum seni,” diye fısıldadı derinden gelen sesiyle. “Hiçbir şey kalmayacak içimde. İstesem de tutamıyorum kendimi artık. Sabah birsin Arya, akşama kadar çoğalıyorsun içimde ve sonu yok bunun.”

Gözyaşlarım bir parça hüznün bin bir parça sevgiyle gözlerimden düşerken gülümsemeye gayret ettim. “Teşekkür ederim Ulaş,” diye fısıldadım ona sokulurken. Kucağına alırken beni başımı boynuna gömerek omuzlarına sardım kollarımı sıkıca. Gözyaşlarım tişörtüne düştüler birer birer. “Bu şiiri duymayı çok istemiştin... Duyduğum için teşekkür ederim... Artık ihtiyacın kalmadığı için teşekkür ederim... Bunu söyleyebildiğim için teşekkür ederim... Çok seviyorum seni. İçimde kalmadığı için çok teşekkür ederim.”

Gözyaşlarım boncuk boncuk akarken saçlarımı okşayarak şakağıma öpücükler bıraktı. “Söz,” diye fısıldadı kulağıma. “Hiçbir şeye geç kalmayacağız bir daha.” Yüzüme eğilip sağ gözüme bastırdı dudaklarını. Uzun, içten bir öpücük bıraktı. “İçinde hiçbir ukde kalmayacak bize dair. Senin için içimde yeşerttiğim her bir çiçeği senin ellerinde göreceğim mutlaka.”

Burnumu çektim sessizce ağlamayı durduramayarak. Yüzümü dudaklarına yaslayarak yaslandım ona sıkıca sarıldım sarılabildiğim kadar. “Teşekkür ederim sevgilim. Her şey için.”

“Etme,” diye fısıldadı tenime. “Bana ait ne varsa hepsi senin için.”

İstekler, düşünceler, fikirler ve hayaller. Her şey bizim için.

Yarınlar ve gelecek... Bizim için.

Geç kalmalar geç kaldılar bizi yakalamak için.

Artık her şeyden öteyiz, birbirimiz için

Ve bu yeterli,

Hayatı tekrar sevebilmek için...

Gözlerimi korkuyla gece yarısına açtığımda duyabildiğim tek ses nabzımın atışıydı. Gözlerim Ulaş'ı aradı. Onu birkaç metre uzağımdaki yatakta gördüm, yüzü bana dönüktü, uyuyordu. Onu gördüğümde biraz olsun sakinleşmiş olsam da bedenimi ranıdık bir titreme esir almıştı. Nefes darlığı hissiyle doğruldum, oturdum yatağımda. Derin derin ve sessizce nefes almaya çabaladım. Ulaş'ı uyandırmak, ona sürekli zorluk çıkarmayı istememekle birlikte ya tekrar kalp krizi geçirirsem diye de korkuyordum. Psikiyatrim panik atağın kalp krizine sebep olmayacağını söylemişti fakat bu rahatlamamıştı beni. Sol elimin parmaklarını boynuma, şahdamarım üzerine yasladım endişeyle. Nabzım hızlıydı. Kalp krizlerinde ritim çok hızlanır ardında çok yavaşlardı. Kriz geçirmiyordum, geçirmeyecektim, geçecekti. Ama yine de endişeliydim. Ulaş uyansın, haberi olsun istiyordum. Korkuyordum ölmekten. *Ya ölürsem ve sabah Ulaş beni yatağımda bulursa? Ne yapardım?*

Gözlerim doldu hafiften. Fazla yastığımı kollarım arasında sıkıştırarak göğsüme bastırırken Ulaş'ın yanına gidip gitmemek arasında kaldım. Yüzümü yastığıma gömdüm. Bela mı oluyordum başına bilmiyordum. Benim yüzümden strese giriyordu. Uyurken bile beni düşünsün istemiyordum. Kendi kendime yetebilmem gerekirdi. Uykum vardı, uyumak istiyordum tekrar. Fakat uyumaktan da korkuyordum. *Arada kaldım Ulaş. Yanında kalmak daha iyi olmaz mı sence de?*

Burnumu çekerek kaldırdım başımı yastığımdan, yanağıma yastığa yaslayıp ona baktım. Çok güzel uyuyordu. Uyurken bile çok güzeldi. Onunla uyumak istiyordum. Onun yanında uyursan hem güvende hissederdim hem de daha iyi hissederdim şüphesiz.

Hem o benim sevgilimdi. Onunla uyumamı benim kadar seviyordu bence.

Yastığımı kollarım arasında sıkarak derin bir nefes aldım sessizce. Bacaklarımı yatağımdan sarkıttım, sağlam adımlarla yere bastım. Kalbim biraz olsun sakinleşirken onun yanına adımladım. Dizimi yatağına yasladığım sırada gözleri aralandı. Uykusu hafif değildi ama yanına yaklaşıncı hissediyordu hemen. Uykulu gözlerle yüzüme bakarken odanın karanlık olmasına memnun oldum. Ağlamış gibiydim biraz, anlarsa üzülürdü. Burnumu çektim sessizce.

“Biraz da seninle uyusam olur mu?” diye fısıldarken yastığımı başının yanına koyup cevap vermesini beklemeden yanına kıvrıldım. Sağ kolu yatakla belim arasından geçip beni kendine çekerken ona sokuldum ben de.

Saçlarımdan öptü beni. “Olur tabii. Özlemişti kollarım da seni.”

Beni sorgulamadan anlayış ve teşvikle kollarına kabul edişi içimi ısıtırken göğsüne yasladım başımı. Onun sakin kalp atışı endişelerimi silkti omuzlarımdan.

“İyi uykular Ulaş,” diye fısıldadım kalbim sevgiyle ısırken. Sakinleştim kollarında ve kalp atışı seslerinin eşliğinde uykuya daldım kolayca.

Ne kadar kollarında uyudum bilmesem de alnıma bırakılan bir öpücüktü zihnimi uyandıran. Ardından yanağımla sevgiyle okşandı. Hayat enerjisinin tenimden damarlarıma doğru aktığını hissettim o an. Yüzümde bir gülümseme yeşerdi, yatağa daha çok yerleştim uykum çok tatlı geldiğinden. Ardından sevgi kaynağımla uzaklaştı benden.

Gözlerim aralandı o sırada. Ulaş’ın balkonun kapısını açıp dışarı çıkışını ve korkuluktan atlayışını izledim uykulu gözlerle. Üzerinde

tişörtü yoktu, künyesinin gümüş çeliği teninde ısıldarken gülerek Argun'la konuşuyordu. O kadar doğal ve keyifliydi ki rüyadaydım sanki. Argun da tişörtünü çıkarıp korkuluğa bırakırken Ulaş'la bir şeyler konuşup gülmeye devam ettiler.

Ulaş yüzündeki gülüşle gözlerini bana çevrildiğinde uyandığımı görüp göz kırptı bana. Ona sevgi dolu gülümsedim. Kutay da üst-süz ve saçları ıslak bir şekilde yanlarına gelip kahkahalarla gülerek Ulaş'ın omzuna kafasını koydu. Neye güldüklerini merak ederek yataktan kaldırdım kendimi zorla. Uyumak çok tatlı geliyordu ama yataktan çıktım ve gözlerimi ovalayarak balkona geçtim.

“Günaydın,” dedim onlara.

Kutay bana gülümseyerek, “Günaydın,” dedi. Ardından, “Hadi, uyandı sevgilin,” diyerek Ulaş'ı çekiştirmeye başladı.

Meraklı gözlerimi Ulaş'a çevirdiğimde o da bana çevirdi gözlerini ve Kutay'ın onu çekiştirmesini umursamadan sol elini uzatıp kâhküllerime dokundu. “Günaydın gün ışığı.”

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordum merakla ve o sırada havuza doğru bakışlarımı çevirdiğimde Eren'i gördüm önce. Gözlerinde güneş gözlüğü, elinde bir kupa ile şezlongda otururken diğer elinde telefonu vardı ve üzerinde tişört olmasa da o kadar çok dövmesi vardı ki teninin rengi belli aralıklarla gözüküyordu. Biraz ilerisinde ağaçların altındaki şezlonglarda Bahadır ve Esra vardı. Esra, Bahadır'ın arkasında durmuş kollarını boynuna sarmış gülüyordu ve Bahadır pek memnun değildi. Sanırım Kutay'ın gülme sebebi ile Esra'nın gülme sebebi aynıydı ve Bahadır şakanın öznesiydi.

“Yüzmede yarışıyoruz,” diye cevapladı sorumu Argun.

Gözlerimi ela gözlerine çevirdim. Kutay'ın aksine o ve Ulaş gayet kuru görünüyorlardı. Sanırım Kutay, Bahadır'ı yenmişti ve komik bir olay yaşanmıştı. Gülümseyerek gözlerimi Ulaş'a çevirdim.

“Argun’u yenip geliyorum,” derken bana, hadi der gibi Argun’un koluna vurmuştu.

O sırada güneş kremi sürmediği belli olan teninde gezdirdim gözlerimi. Aklıma gelen düşünce ve bu düşüncenin asıl sebebi yanık izleriyle elini tuttum aniden.

Elini tuttuğum an gözlerini bana çevirdi ilgiyle.

“Güneş kremi sürelim...” dedim tedirgin bir ifadeyle.

Dün gece gördüğüm kâbusun üzerine tişörtünü çıkardığı için bariz bir şekilde görebildiğim yanık izleri tüylerimi diken diken etmişti. Güneş kremi sürmezsek yanardı omuzları yine. *Yansın istemiyordum. O artık yanmasın. Ne olur.*

Gözlerim omuzlarındaki izlerinde gezinirken dişlerimi sıkıttım ağlamamak için ama elimde olmadan suratım düştü. İçimde sakinleştirebildiğim ama henüz söküp atamadığım o endişe harlandığında derin bir nefes aldım; sakin olmaya, her şeyin yolunda olduğuna kendimi ikna etmek ister gibi. Aynı zamanda bu mutlu anı zedelediğimin de farkındalığıyla mahcup oldum. Aşırı tepki verdiğimi düşünürlerdi belki. Ama onlar Ulaş’ı yanarken görmemişti. Omuzlarının ilk zamanlarda ne halde olduklarını görmüşler miydi?

“Affedersin,” diye fısıldadım dolan gözlerimi yere çevirirken sesim titremişti biraz. “Ben sadece...”

Güçlü kolları beni göğsüne çekti, etrafıma sarıldı. Gözlerim daha çok dolarken, “Üzgünüm,” diye fısıldadım mahcubiyetle.

Saçlarımda gezindi güzel uzun parmakları nazikçe ve başımın üzerini öpüp dudaklarını çekmedi bir süre.

“Üzülme,” diye fısıldadı anlayışlı bir sesle. Beni anladığını biliyordum. İyi ki vardı. İyi ki ona sahiptim. İyi ki Ulaş, Ulaş’tı. “Sürelim krem,” dedi nefesi saç diplerimi ısıtırken. “Çünkü güneşim her yerde bulur beni.”

Ona söyledigimi bana hitap şekillerden biriyle birleştirip hem

beni sever hem de isteğimi yerine getirirken öyle tatlıydı ki onu hep göğüs kafesimde saklamak, sakınmak istedim.

“Sürelim,” diye onayladım onu. “Yanma bir daha.”

Dudaklarını şakağımda hissettim. Bana sıkıca sarılırken saçlarımı okşayıp öperek sakinleştirdi, teselli etti beni. Sakinleştiğim de kafamı göğsünden kaldırdım. Gözlerimi kuruladım yavaşça. O da yanaklarımı kurulamamda yardım etti bana.

“İyiyiz,” dedi yüzümü izlerken. “Her şey yolunda.”

Başımı salladım. “Güneş kremi getireyim,” diye mırıldandım.

Onayladı beni. “Getir bakalım.”

İçerden güneş kremi aldım. Geri döndüğümde Ulaş beni küçük bir çocukmuşum gibi koltukaltlarımdan tutup kucakladı. Kollarımı boynuna sardım ihtiyaçla. Beni kolayca olduğu tarafa geçirdi. Yere indiğimde elimi tuttu. Şezlonglardan birine oturduk. Güneşe maruz kalan teninin her santimetre karesini kremlemesinde yardımcı oldum ona. Morali zamanla yerine geldi.

En son güzel yüzünü kremledikten sonra gülümsedim hafifçe. “Bitti.”

Bana gülümseyip yüzümü avuçları içine aldı ve burnuma bir öpücük bıraktı. Yumuşak ilgili bir sesle “Sen de yüzmek ister misin?” diye sordu.

Ona gülümseyip kafamı iki yana salladım. “Seni izleyeceğim.”

Zira ben yüzme bilmiyordum aslında. Küçükken şişme kolluklarla havuzda yüzdüğümü hatırlıyordum ama babamın kollarında ve sırtında zaman geçirirdim genelde. Bu yüzden yüzme öğrenesim hiç gelmemişti. Babam ne zaman yüzme öğretmek istese bir daha onunla yüzemem diye ödüm koptuğundan öğrenmemiştim. Kolları arasında iyi vakit geçirmek çok daha eğlenceli ve güzeldi benim için. *Galiba küçükken babamın kolları arasında az durabileceğimi hissediyordum içten içe.*

Ona gülümseyerek bakmayı sürdürürken bana içten bir gülümseme verip ısrar etmeyerek alınma da bir öpücük bırakıp kalktı. Havuzun başında onu bekleyen Argun'a ilerlerken sırtını izledim.

Esra gelip yanıma otururken kolunu belime sarıp başını omzuma yaslamadan önce yanağıma bir öpücük bıraktı. "İyi misin?"

İçim sıcacık oldu, başımı salladım gülümseyerek. "İyiyim. Sadece... Zaman zaman biraz endişeli hissediyorum," diye açıkladım elimde olmadan mahcup hissederek.

Kolumu sıvazladı sevgiyle. "Anlıyorum, üzme kendini bunun için. Harika ilerliyor, muhteşem başa çıkıyorsun ve biz her zaman neye ihtiyacın varsa yapmaya hazırız. Biliyorsun değil mi?"

İçim samimi bir sevgiyle doldu. "Teşekkür ederim."

O da bana gülümsedi ve ikimiz de gözlerimizi havuza çevirdik. Argun ve Ulaş yan yana dikilirlerken Eren de onlara katıldı. Kutay hakemlik yapıyordu sanırım. Birbirlerine laf söyleyerek Kutay'ın geri sayımı ile suya atladıklarında Ulaş'ın güzelliğinden dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerçekten çok güzel biriydi. İnsanların dikkatini çekmiyor muydu hiç bu güzelliği? Ya da benim kadar çekiyor muydu? İnşallah çekmiyordu.

Sanırım havuz on metre kadar vardı. Atladıkları an Ulaş öne çıktı ama o kadar başa baş gittiler ki nefesimi tuttum heyecanla. Ulaş dönüşte hepsinden öne çıktı ve kazandı. Eren ve Argun neredeyse aynı anda geldiler. Çok hızlı yüzmüşlerdi. Ulaş sudan çıkıp yüzüne düşen saçlarını iki eliyle geriye yatırdı ve ellerini havuzun kenarına koyup kendini yukarı çektiği gibi zorlanmadan çıktı havuzdan çıktı.

Saçlarını karıştırıp fazla sudan kurtulmaya çabalarırken doğru-
dan bana doğru adımladı. Yüzerken akıllı bende kalmıştı sanırım. Teni ıslandığı için güneşte parlıyor, uzun kirpiklerine tutunan bir-

kaç damla yüzüne düşüyor, öyle güzel görünüyordu ki otelin butik olmasına sevinmiştim. Kişisel alanın olmadığı ortak bir havuzda olsalardı kıskançlık edermişim gibi geliyordu. *Gibi gelmiyordu. Edermişim...*

Ona havlu uzattım kurulanması için. Havluyu alıp sırtına atarken nemli elini uzatıp yanağıma dokundu nazikçe. Hava çok sıcaktı ve onun nemli soğuk elleri iyi gelmişti. Yanağıma eline yasladım iyice ferahlamak isteyerek. Havuza ancak bacaklarımı sokabilirdim yüzme bilmediğim için çünkü derinliği boyumu aşacak gibiydi.

Ulaş bana yukardan bakarken, “Kahvaltıya gidelim mi?” diye sordu.

Saçından dökülen bir su damlası sol gözümün altına düşünce refleksle gözümü kapattım. “Olur,” dedim tek gözümle ona bakarken. Başparmağı ile damlayı sildiğinde açabildim gözümü.

Başını salladı gülümserken. “Hazırlanalım o zaman.”

“Nereye gideceğiz?” diye sordum merakla.

“Gidince öğrenirsin,” deyip göz kırptı ve eğilip elimden tutarak kaldırdı beni.

Herkes hazırlanmak için odasına çekilirken Eren’e el salladım. Bana gülümseyerek el salladı o da ve Ulaş’ın hile yaptığını söyledi merdivenleri çıkarken. Ulaş’a sataşması güldürdü beni. Aralarının iyi olması mutlu da etti. Ben yokken aralarındaki buzlar tamamen erimiş gibiydi.

Ulaş duş aldığı için benim hazırlanmam daha kısa sürdü. Hazırlanıp bahçeye çıktım ve çardağın altında su içerek bekledim herkesin hazırlanmasını. İkinci hazırlanan kişi Argun’dı. Aşağı inmişti o da benim gibi odada beklemek yerine. Beni görünce yanıma geldi o da yanıma oturdu. Konuşmaya fırsatımız olmanıştı ama ona karşı da sorumlu hissetmiyor değildim. Nil Soykan, Argun sırf Ulaş’ın arkadaşı olduğu için neredeyse öldürecekmiş onu.

Mahkemede her şeyin açığa çıktığını ve o kadının her bir suçtan ayrı ayrı yargılandığını biliyordum ama Ulaş ona karşı bir vicdan geliştirmiş miydi biliyordum. Ulaş bunun hakkında konuşmamıştı benimle hiç ama Argun her şeyi bildiği halde Ulaş'la hâlâ çok iyi arkadaş olduğunu biliyordum. Sebepleri biliyordu ama Ulaş'la arasını bozmamıştı ya da herhangi bir soğukluk sezmemiştim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu dişleri gözükecek şekilde gülümseyerek. Ne düşündüğümü bildiğini biliyordum. Yüzlerine bakınca anlardı genelde insanların ne düşündüğünü. Analiz ve gözlem yapmakta iyiydi. Makineleri bile anlıyordu, insanları nasıl anlamazdı?

“Üzgünüm,” diye mırıldandım hiçbir suçum olmadığını bilsem de bir şekilde benim ailemden ötürüydü bu başına gelenler.

“Ne için?” diye sordu kaşını kaldırıp.

“Kaza için,” diye mırıldandım.

Yüzündeki gülümseme buruk bir hal alsa da gülümsemeye devam etti. “Kadere inanıyorsun değil mi?”

Kafamı sallayarak onayladım onu.

Kafasını hafifçe salladı o da. “O halde kendi kararlarının dışında gelişen durumlardan mahcubiyet duymak ya çok büyük kibirden ya da kaderi yazana sitemden... Seninki hangisi?”

Kibirli değildim. Sitem etmeyi de tercih etmezdim. Korksam da yaşadıklarımı inkâr etmeden cesurca yaşamayı seçerdim.

“Hiçbiri,” diye mırıldandım. “Sanırım.”

Kafasını salladı yine gülümseyerek. “Hiçbiri,” diye onayladı beni. “Beni yarışlara kimse başlatmadı, o arabaya hiç kimse zorla bindirmedi. Bir yarışın içindeysen eğer kaybetme ihtimali her zaman vardır ve ben o yarışlara giderken her zaman kaza yapabileceğim, hatta ölebileceğim ihtimallerini hep biliyordum. Kasten veya değil, ihtimalin dışında veya sizin kararınıza bağlı bir şey gelişmedi

hayatımda. Zor zamanlar geçirdim ama atlattım. Artık eskisinden çok daha iyiyim, pek çok şey öğrendim hayata ve kendime dair.”

Argun’un hayata bakış açısını ve ‘Her kaybın kazancı vardır,’ mottosunu seviyor, takdir ediyordum. Ulaş’ın hayatında bu fikirleri ile iyi yönde bir gelişime sebep olduğuna da emindim.

“Teşekkür ederim,” dedim ona içtenlikle gülümseyerek.

“Bu ne için?” diye sordu kaşları kalkarken merakla.

“Ulaş’ın omuzlarındaki yük henüz kalkmışken bir daha kon-durmadığın için... Ulaş’ı tanıyorum. Sana karşı mahcup olmuştur. Şimdi, nihayet, içtenlikle gülümseyebiliyorsa senin onunla konuş-man sayesinde.”

“Daha çok senin sayende,” dedi gülümseyerek. “Her kötü güne gülümsüyor oluşun Ulaş’ın bakış açısını değiştirmesindeki en büyük sebeptir. Onu rağmenleriyle sevmen, anlamın, onun için savaş-vermen onu iyileştirdi. Ulaş’ı bu kadar rahatlamış, kendi halinde, sık sık gülümserken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.”

Söyledikleri beni utandırdı ama gülümsemeyi bırakmadım. “Onun beni iyileştirdiği kadar onu iyileştirebiliyorsam bu beni dünyadaki en mutlu insan yapar.” *Çünkü buna artık olarak bir Ulaşım da var.*

“Onu iyileştirmekle kalmadın, iyileşmesi için ikna ettin onu. Sadece bu bile başlı başına zorlu bir işti. Ulaş, yaralı ve yaralarının iyileşmemesi gerektiğine inan biriydi senden önce. Ulaş’a yalnızca kendini değil kendisini de sevdirdin Arya. Bir insan yapılabilecek en iyi şey ona kendini sevdirmektir. Sen bunu yalnızca o kişiyi çok severek yapabilen birisin.”

Argun’dan Ulaş’ı dinlemek her zaman aydınlatıcı olmuştu. Şimdi yine onu dinlerken Ulaş’ın değişimi hakkında payım ol-duğu gerçeğini bilmek ve sebepleri, sonuçları ile anlamak iyi

hissettirmişti bana. Onu sevdiğçe onun da kendisini sevmesi konusunda katılıyordum. Çünkü Ulaş beni sevdiğçe kendimi sevmeye mutlu olmaya değer görüyordum daha çok. O beni seviyorsa bir bildiği vardı demek, değil mi?

“Teşekkür ederim,” dedim tekrar gülümseyerek. “Bana hep, Ulaş hakkında bir sorum ya da sorunun olursa sana gelebilme cesaretini verdin. Ve ne zaman konuşsak anlaşıldığımı hissettirmekte kalmadın, bana hep farklı bakış açıları kazandırdın. Beni dinleyip, görüşlerini paylaştığın için minnettarım.”

Gülümsetti bu söylediğim onu. “Rica ederim,” dedi içtenlikle. “Artık normal bir hayatımız olabildiği için memnunum.”

Başımınla onayladım. “Ben de öyle.”

İkimiz de gülümsedik. Bir kapı kapanma sesinin ardından Ulaş görüş açımıza girdiğinde kalbim onu gördüğüm için tekrar hızla çarptı göğüs kafesine. Telefonunda bir şeyler yazıyordu. Sanırım biriyle mesajlaşıyordu. Bize doğru adımlarken telefonunu cebine kaldırıp doğrudan bize çevirdi bakışlarını. Göz göze geldiğimizde kalbim çiçekli bahçeleri dolaştı.

Yine kanvas kumaş yakalı beyaz bir tişört altına da mavi bir kot giymişti ve bu beni gülümsetti çünkü ben de onunla benzer giyinmiştim. Ben de açık mavi bol kesim bir kot, beyaz kısa bir tişört giymiştim. Sanki bilerek çift gibi giyinmişiz gibi olmuştu. Kesinlikle Esra’dan birkaç fotoğrafımızı çekmesini rica etmeliydim.

Ulaş karşımda dikildi, saçlarıma dokundu alışkanlıkla. Bana göz kırptı. Gülümsetti bu beni, yanaklarım ısındı biraz utandığımdan. Saçlarıma bakmasının sebebinin kâhküllerimi göremeyiş olduğunu biliyordum. Bugün saçlarımı ikiye ayırıp kâhküllerimi minik siyah lastik tokalarla öndeki saçlarıma geriye doğru tutturmuştum. Kısa saçla yapılabilecek fazla bir şey yoktu ama hoşuma gitmişti aynadaki görüntüm.

Bakışlarını Argun'a çevirdi. "Aşağı inmediler mi daha?" diye sordu.

"Yok," dedi Argun sol kolundaki saatine bir bakış atıp. "Çıkarlar birazdan herhalde."

Kafasını salladı Ulaş. O sırada telefonu çaldı Argun'un. Aramayı cevaplayıp yanımızdan uzaklaştığında Ulaş'la baş başa kalmıştık. Güzel gözlerini yüzümde gezdiriyordu. Saçlarımda kalmıştı aklı sanırım. En son saçlarımı topladığımda beğenmiş ama kendisi toplayamadığı için tokalarımı çıkarıp kendisi toplamıştı. Şimdi istese de toplayamazdı pek, bu yüzden yorumunu merak ediyordum.

"Nasıl olmuş saçım?" diye sordum merakla.

Muhtemelen ona baktığım ve onunla konuştuğum için parlayan gözlerimle yüzüne bakarken gülümsedi bana.

"Kâhküllerin olmadığında çok daha farklı bir havan oluyor," dedi gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan. "Onlar olduğunda daha yumuşak, sevimli bir görüntün oluyor. Olmadığındaysa sevimli bir olgunluğun, daha dışa dönük bir havan."

"Dışa dönük?" diye sordum pek anlamayarak.

Gülümsemesi genişledi, "Daha az utangaç," diye açıkladı. "Yüzün tamamen açıldığında daha özgüvenli ve çekici görünüyorsun." O an neden gülümsemesinin genişlediğini anladım, utanacağımı bildiği içindi.

Öyle de oldu. Yanaklarım yandı, gözlerimi kırpıttım birkaç kez. Kâhkül o kadar fark ettiriyor muydu? Sol kaşıma dokundum utanarak ve gözlerimi çimlerde, çiçeklerde gezdirdim.

"Peki," diye mırıldandım. Utanıyor olsam da sormaya, merak ediyordum. "Sen hangi halimden daha çok hoşlanıyorsun?"

"Her halinden," diye cevapladı sorumu düşünmeden. "Kâhküllü ya da kâhkülsüz halini, uzun ya da kısa saçlı halini, makyajlı ya

da yeni uyanmış halini, utandığın ya da dışa dönük halini, kızgın ya da küskün halini... Hepsini ayrı ayrı seviyorum. Hepsi senin bir yanın ve ben, senin her yanını seviyorum Arya. Sevmediğim tek bir yüzün yok güzel sevgilim.”

Güzel sevgilim.

Bir insanın her yönü ile seviliyor olması, kabul görülüyor olmasının hafifliğini yaşıyordum. Hiçbir zaman rol yapan biri olmamıştım bu yüzden her saniye daha rahat hissediyordum onunlayken ve gördüğü her yüzümü seviyor olması beni mutlu etmişti. Ben de onun her yüzünü seviyordum. Yüzü bana dönük olmadığı zamanlar da bile sevmiştim.

“Ben de senin her halini seviyorum,” diye karşılık verdim çekinmeden. “Çok.”

Gülümsedi bana. Eli yüzüme uzandı. Saç uçlarıma dokundu nazikçe. “Bugün de biri tanışmak isterse ne yapacaksın?” diye sor-du merak ediyormuş gibi.

Yanaklarım ısındı yine. “Sevgilim var diyeceğim,” diye mırıldandım utanarak.

Gülümsedi bu cevabıma, kafasını salladı hafifçe. “Bir de kötü bakabilirsin benim için.”

Kafamı salladım. Onun için tabii ki yapardım. “Evet, kötü de bakacağım,” diye onaylarken onu kaşlarımla çatıldı istemsizce.

Çatık yüzüme bakarken dudaklarında eğlenen bir ifade vardı. “Bu mu kötü bakışın?”

Kafamı salladım kötü kötü bakarken ona. “Evet. Kötü değil mi?”

“Sevimli daha çok,” dedi dili dudaklarını ıslatırken sağ eli uzanıp başparmağını dudaklarıma yasladı. “Kaşlarını çatarken dudaklarını da sıkıyorsun.”

O diyene kadar bunu fark etmemiştim hiç. Bu kez dudaklarımı

sıkmadan kaşlarımı çatmaya çalıştım. “Şimdi nasıl? Kötü mü?”

“Kaş çatmakta değil iş, bakmakta,” dedi gülümseyerek.

O an aklıma Erim’in bana Ulaş gibi baktığını söylediği geldi. O anı hatırlamaya çalıştım. Dik dik baktım ona.

“Şimdi nasıl?”

“Bu iyi,” diye onayladı beni.

“Senden öğrenmişim farkında olmadan,” dedim gülümseyerek.

Gülümsetti bu söylediğim onu. “Sana hayatta çok işine yarayacak şeyler öğretmişim o zaman.”

“Neymiş onlar?”

“İyi bir fizik bilgisi ve seni rahatsız eden müsveddelere kötü bakmak.”

Kıkırdadım bu söylediğine. Haklıydı gerçekten. Hayatta çok işe yarardı bu bilgiler.

“Sevmek bir de,” diye ekledim listesine ona sokulurken.

Başparmağı nazikçe yanağımı okşadı. Gözlerindeki ifade değişti. “Onu ben de senden öğrendim,” dedi yumuşak bir sesle.

Kalbim küt küt attı. Derin bir iç çektim. “Bana da senden öğrenmişim gibi geldi.”

“Sevda terbiye ediyor insanı demek ki,” diye mırıldandı.

Öyle yapıyordu bence de. “Hım,” diye mırıldandım ellerim arkamda ona birazcık daha sokulurken. Kendimi tutamayıp göğsüne bir öpücük bıraktım.

O sırada iki farklı kapı açılma sesi işittik. Anlaşmışlar gibi peş peşe belirdiler kapılarında. Onlar merdivenleri inerken derin bir nefes alarak bir adım geri çekildim ve ufak kol çantamı omzuma astım. Ulaş’ın sağ eli sol elimi avcu içine alırken Kutay’la konuşuyordu o sırada. Artık bazı hareketlerimizin alışkanlık kazandığının farkındaydım ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Ulaş’ın elimi otomatik tutuşlarını, saçlarıma dokunuşlarını, bana göz kırpışlarını, masaya oturmadan önce ilk beni oturtuşlarını,

bir şeyi sürekli iki kişilik yapılarını, bir kulağının, bir gözünün ve bir elinin sürekli ben de oluşlarını çok seviyordum ve bu karşılıklıydı. Benim de kendime dair ne varsa yarısı onun için çalışıyordu. *Hatta kalbimin biraz daha fazlası.*

Onlar bir şeyler planlarlarken içimdeki sevgi çok ağırlaşınca kimsenin dikkatini çekmeden dudaklarımı hemen yanımdaki sağ koluna, tişörtünün açıkta bıraktığı tenine bastırıp öpücük bıraktım. Ardından yanağımı yasladım öptüğüm yere.

Tüm tatilin planlamasını Ulaş'ın ellerine memnuniyetle bıraktığım için genel olarak yapılan planlara uyma eğilimindeydim. Çünkü Ulaş'a isteklerimi daha önce söylemiştim ve bunların dışında da bana her şey olurdu. Ulaş yanımda olduğu sürece her şeye ayak uydurabilirdim. Zira aklıma ekstra bir talep veya rica da gelmiyordu.

Esra yaptığım kombini, saçlarımı toplayış şeklimi ve Ulaş ile uyumumuzu överek beni tebrik edercesine alnımdan öptüğünde kıkırdadım.

Hep birlikte otelden çıkıp bir süre arabayla yolculuk yaptık. Ulaş'ın sınırları içerisindeydik. Ulaş zaman zaman anlarını anlatıyordu için her araba yolculuğumuzu iple çekiyordum. Bana bir sürü çocukluk anısını anlatıyordu. Harika bir çocukluk geçirdiği için keşke hiç İstanbul'a gelmemiş olsalarmış demeden edemiyordum. Fakat eğer Ulaş, İstanbul'a gelmemiş olsaydı onunla tanışamayacaktım belki de. Belki de tanışıklığımız babasının arkadaşlarının kızı olarak kalacaktı yalnızca. Sevgilim, canımın içi ve hiç batmayan güneşim olamayacaktı.

"Ulaş," diye mırıldandım merakla.

"Efendim," dedi gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirerek.

"Eğer İstanbul'a hiç gelmemiş olsaydınız yine de hayatının bir döneminde İstanbul'a gelir miydin?"

"Muhtemelen üniversite için gelirdim," diye onayladı beni. "Mimar Sinan'a giderdim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "O zaman tanışık olarak kaldık muhtemelen."

"Ben seni bulurdum yine," dedi kendinden bir sesle. Bu söylediği kalbimin kasılmasına sebep oldu.

"Nasıl bulacaktın ki? Ne okullarımız yan yana olacaktı ne de evlerimiz o zaman."

"Benim yolum çıkardı sana," dedi hiç şüphe etmeyerek bundan. "Can Kırığı'nda rastlaştırdık belki. Belki de Galata'ya çıkan bir sokakta ya da hemen önünde denk düşerdik birbirimize ve ben mutlaka sana bir şekilde çarpardım yine."

Tüylerim diken diken olurken bu ihtimallerle gözümde bir sürü senaryo canlandı. İçim sıcakık oldu ihtimallerin bilinmez gizemiyle.

"Her çarptığında aklın mı kalıyor sanki?" diye sordum ona dudaklarımda bir gülümsemeyle.

Gülümsetti bu söylediğim onu da. "Seni ilk gördüğümde ne düşünmüştüm biliyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. Güzel gözlerine merakla baktım.

"Çok güzel ve hafif olduğunu."

"Hafif olduğumu mu?"

Kafasını salladı. "Düşerken seni tuttum. O kadar hafifsin ki. Melek gibiydin."

Yanaklarım ısındı böyle düşünmesine. Ben melek değildim ama Ulaş farkında değildi belki ama çok tatlıydı.

"Yani sevgilim," dedi gözlerime kısa bir süreliğine bakarak. "Ben yine seni bulur, sana çarpardım ve ever aklım da sende kalırdı."

Kalbim göğüs kafesime büyük bir aşkla çarparken utanarak gözlerimi kaçırdım çünkü arka koltukta Kuray vardı.

Kuray'ın "Aşka bak," diye mırıldandığını işitmiştim.

Ulaş dudaklarında tatlı bir tebessümle önüne dönmüş, saçlarını da okşamayı ihmal etmemişti. “Başka sorun varsa sorabilirsin,” diye teşvik etti beni ona böyle sorular sormam hoşuna gidiyormuş gibi.

Gülümsedim huzurla. “Tamam sorarım,” diye onayladım onu başımı cama yaslarken.

O sırada bir okul gördüm biraz uzakta. Okulun ismini gördüğüm an kafamı kaldırıp yüzümü tamamen o yöne çevirdim. Kalbim hüznle çarptı.

“Bu okul,” diye mırıldandım.

“Evet,” diye onayladı beni Ulaş. “Babanın annen için yaptırdığı okul. Kahvaltıdan sonra getireceğim seni, merak etme.”

Kalbim göğsüme hüznü bir heyecanla çarparken burnum sızladı biraz. Camın üzerinden yansımamı okşadım. Anne ve babamın gittiği her yere gitmek, onlar için önemli olan her yerde durmak ve bir fotoğrafa sahip olmak istiyordum. Onlarla gitmeyi en çok istediğim yerlere Ulaş’la giderek teselli bulmak, bir sürü anı biriktirmek istiyordum ve Ulaş bunları bile planlıyordu benim için. Minnettar ve sevgi dolu hissettim hüznü olduğum kadar.

Ulaş’da çok güzel bir köy kahvaltıcısında kahvaltılarımızı ettik. Bugünkü planımızda babamın annem için yaptırdığı okulu görmek, ardından Marmaris’e geçmek vardı. Otelden eşyalarımızı alacak, Marmaris’teki annem ile babamın tanıştıkları otele gidecektik. Levent Amca’dan öğrendiğime göre babam, anneme âşık olduğunu anladığında tanıştıkları yer olduğu için o oteli satın almış. Bu yüzden oraya gitmeyi çok istiyordum. Özellikle oraya âşık olduğum adamla gidecek olmak düşündükçe karnımda bir ağrıya sebep oluyordu. Hüznü ve keşkelerimi düşünmekle mutluluğuma ket vurmamayı tercih ediyordum elimden geldiğince. Elimde değildi hiçbir şey, yalnızca bir insan olduğumun bilincin-

de, olabildiğince iyi bir hayat yaşamaya odaklanmıştım kendimi. Zevk almaya bakıyordum her saniyemden. Keşkelerimi sırtlarsam ezileceğimin farkındaydım ve yeterince yerde uzandığımı kanaatin deydim.

Kahvaltıdan sonra Ulaş söz verdiği gibi babamın annem için yaptığı okula götürdü beni. Annemin isminin yazdığı tabelaya baktıkten göğüs kafesimde bir ağırlık oluşmuştu. Yavaş adımlarla okulun bahçesine doğru ilerledim. Yaz tatili olduğu için okul bomboştu ama bahçesinde okulun öğrencileri olduğunu tahmin ettiğim bir grup arkadaş top oynuyorlardı.

Gözlerimi okulun tabelasından ayırmadan birkaç adım atıp bahçenin tam ortasında durdum, dolan gözlerimle okula baktım öylece. Ağlamak istemiyordum, kimse istemezdi fakat içinde bulunduğum duruma en uygun olan tepkilerden biri buydu ve duygularıma ket vurmanın psikolojim için iyi olmayacağını da bilincindeydim. Mutluluk ve huzur bir uçurtmaysa dışa vuramadığım her duygu ipine bağladığım bir taştan ibaretti. Yasımı, kaygımı, korkumu ve üzüntümü zamanında yaşamazsam yükselemeyecek, onlar tarafından hep aşağı çekilecektim. Onlardan kurtulmak için yaşamam gerekiyordu. Öyle söylemişti doktorum.

Gözyaşım süzöldü yavaşça yanağımdan. Yüzümde buruk bir gülümseme olsa da içimde hâlâ haksızlığa uğramışlığın izleri vardı. Haksızlığa uğramış hissetmekten, hayıflanmaktan ve nefret duymaktan alıkoyamıyordum kendimi zaman zaman. Keşke annem ve babam hep burada kalmış olsalardı. Keşke o şehre hiç gitmemiş olsaydılar. Keşke bu okulda, Ulaş ile okuyup, bu şehirde onunla büyüye bilseydim. Keşke o kadınla hiç karşılaşmamış olsalardı... Keşke... Keşke...

Keşkelerimin acılı sancısı göğsümü dağlarken bir damla daha yaş düştü gözlerimden. Elimde olmayan şeyler için kendimi yıpr-

ratmayacağıma söz vermiştim kendime ama üzölmüyör değöldim yine de yaşanamayanlara.

Sol elimi kaldırıp okulun tabelasına uzattım. Kafamı geriye yatırıp gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. Parçalı bulutlu berrak havaya diktim gözlerimi. “Bakın ben neredeyim,” diye fısıldadım. “Her şeyin başladığı yerdeyim,” dedim gülümseyerek. Gözyaşlarım gözlerimden düştüler. “Keşke...”

Yapma Arya... Bir kere sürersen keşkeyi diline, kurtulamayız.

Başımı önüme çevirdim üzüntüyle. Bulanık gören gözlerimle tabelasına baktım okulun. Sıcak bir kol sarıldı arkamdan. Sırtım göğsüne yaslanırken gözlerimi kapattım üzüntüyle.

Dudaklarının şakağıma yaslandığını hissederken üzüntüyle ona yasladım başımı. “Seni teselli edebilecek hiçbir kelimem olmadığı için üzgünüm gün ışığı,” diye fısıldadı üzüntüyle.

Ben de çok üzgünüm Ulaş. Ona doğru döndüm hafifçe. Sarıldım buna çok ihtiyaç duyarak. Yüzümü göğsüne yasladım. Saçlarımı ve sırtımı okşayarak teselli etti beni, göğsünde dağıttı tüm hüznümü.

Birkaç dakika sonra sakinleşmiş ve kabullenmiş bir şekilde uzaklaştım ondan. Çantamdan bir mendil çıkarıp yüzümü kuruladım. Derin birkaç nefes alıp gülümseyerek kaldırdım başımı yerden.

Hüzünlü gözlerine gülümseyerek baktım. “Daha iyiyim,” dedim samimiyetle.

Gülümseyişime baktı iç çekerek. Sağ elini yanağıma yerleştirip başparmağıyla nazikçe sol gözümü okşadı.

Burnumu çektim. “Bir fotoğrafımı çeker misin?” diye rica ettim ondan.

Kafasını salladı. Ona minnettar bir gülümsemeyle birkaç adım geri çekildim. Sol elimin tersini bel boşluğuma yaslayıp hafifçe sağa doğru eğdim üst gövdeyi ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle zafer işareti yaptım.

Ulaş yüzünde buruk bir gülümsemeyle telefonunun kamera-sını bana yöneltti. Fotoğrafımı çektiğinden emin olduktan sonra pozumu değiştirdim. Bu kez kollarımı yukarı kaldırıp parmak uç-larımı başımın üzerine yaslayarak kocaman bir kalp yaptım kol-larımla ve sol bacağımla sola doğru açıp gövdeyi yine sağa doğru yatırdım biraz. Gözlerim kapanacak kadar kocaman gülümsedim. Ulaş'ın bunu da çektiğine emin olarak ayağımı yere basarken göz-lerimi de açtım. Ellerimi ona uzattım bu kez.

“Seninle de çekilelim.”

Arkasına dönüp telefonunu Argun'a uzattı. Esra gözük-müyordu ortalarda. Muhtemelen ben ağladığım için o da duygulanmıştı ve Bahadır onu teselli ediyordu bir köşede. Bu düşünce yüzümde buruk bir tebessüme sebep oldu.

Ulaş yanıma geldiği sırada sevgiyle yüzüne baktım. “Sen bura-dan mezunsun değil mi?” diye sordum merakla.

Kafasını salladı. “Evet. Savaş da öyle.”

Burnumu çektim yine. “Annem, buraya mimarlık öğrencisi ola-rak döndüğünü görüyorsa eğer seninle gurur duyuyordur,” dedim gülümseyerek emin bir sesle.

Gözlerinde şefkatli bir bakış belirirken saçlarıma dokundu. “En çok seninle,” dedi gözlerime bakarak. “Onlar bizi görüyorlardır mutlaka ve seninle her saniye gurur duyuyorlardır.”

“Bunu çok isterim,” dedim. Sesim titredi hafiften.

Tekrar ağlamamı istemiyor gibi yüzümü avuçları arasına alıp alınma bir öpücük bıraktı. “Ağlama,” diye fısıldadı buna dayana-mıyormuş gibi. “Senin üzgün bakan fotoğrafına bakma cesareti gösteremem ben Arya.”

Hüzünlü kalbim Ulaş'ın sevgi seliyle kendini sevgisine teslim etti. Ulaş geri çekilirken gözyaşlarımla yerini gülümsemem dev-

raldı yüzümden. Ulaş'ın sağ koluna girip kafamı omzuna yasladım. Kameraya baktım buruk bir mutlulukla. Argun fotoğrafımızı çekti. Ardından gözlerimi Ulaş'a çevirdim. Keşke ona çiçek almayı akıl etseydim. Mezuniyetini kutlamış gibi olurdum. Buradan ayrılmadan önce mutlaka yapmalıydım bunu.

Birbirimize bakarak gülümserken Ulaş benim poz fikirlerime ayak uydurdu, bir sürü fotoğraf çektirdik. Bu sırada neşem de yerine geldi. Ulaş'la okulun içini de gezdikten sonra oradan içimde buruk bir mutlulukla el sallayarak ayrıldım.

Otele dönüp eşyalarımızı alarak tekrar yola koyulduk. Yol boyunca sohbet ettik. Gittiğimiz otel benim için çok özel bir anlam ifade ettiğinden bu konu hakkında düşünmek karnımı ağrıyordu. Bu yüzden başka şeyler düşünmeye çalıştım. Şehir çok sıcaktı ama yine de doğasını ve yerleşim alanlarını çok sevmiştim. Bundan sonra her yaz Ulaş'la buraya gelmek istiyordum. Bir haftalığına bile olsa gelmeyi çok istiyorum. Ulaş gibi hayatımın bir parçası olsun istiyordum burada.

Otele geldiğimizde heyecandan ellerim titriyordu neredeyse. Burasının eski halinde olduğuna inanıyordum canı gönülden. Çünkü biliyordum. Babam asla dokunmamış olmalıydı hiçbir detayına. İyileştirilmeler yapılmışsa bile hatırasına zarar vermeden yapılmış olmalıydı.

Levent Amca'nın anlattığı hikâye kafamın içinde kendini tekrar ederken oldukça yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledim otelin girişine. Eski ahşap kapı iyi bakıldığı için yeni gibi duruyordu ve iki kanadı da sonuna kadar açılmıştı. Önünde iki görevli dikiliyordu valiz taşımak için. Bizi karşılamak için otelin müdürü gelmişti bizzat. Bizimle selamlaşmıştı ilk iş. Ardından arkadaşlarımıza misafirperverlik gösterirken ben pek ilgilenememişim o an konuyla.

Kalbim heyecanla kasılırken göğüs kafesimde kapıya adımlamıştım usulca. Bu kapı anne ve babamın ilk tanışmalarına tanıklık eden o kapı olmalıydı. Ayrı ayrı girip, birlikte çıktıkları ilk kapı eşiğindeydim. Bu yüzden öylece çekip gidememiştim. Müdürün ve görevlilerin bakışları üzerimdeyken kapının koluna dokundum. Sanki o anı yaşıyordum içimde. Sanki anne ve babamın silüetleri etrafımdaydı. Birbirlerine bakıyorlardı. Tüylerim diken dikendi.

“Hikâyesini biliyorsunuz sanırım,” dediğini işittim otel müdürünün.

Gözlerimi anlatacağı bir şey vardır belki umuduyla ona çevirdim. Yüzümde buruk bir tebessüm vardı. “Evet,” diye mırıldandım. Arkadaşlarım ve Ulaş’ın meraklı bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. “Annem ve babam bu otelde tanışmışlar.”

Başını salladı otel müdürü yüzünde bir tebessümle. “Otelimizde o zamandan bu zamana değişmeyen demir başlardandır bu kapı,” dedi gözlerime bakarken. *“Bu kapıyı açmak yeni hayatıma kapı açmakla aynı şeydi benim için, dermiş babanız hep. Bu yüzden bu kapı, bu oteldeki en önemli parça dersek yanlış olmaz.”*

Burnum sızladı ama bu sefer ağlamadım. Çokça sevgi ve özlemle doldu yalnızca içim. Ulaş tam yanımda durduğunda gözlerimi ona çevirdim. Bana hafif bir tebessüm hediye etti. Belime yerleştirdiği eliyle sırtımı sıvazladı yavaşça.

“Hadi içeri girelim,” dedi gözlerimin içine bakarken.

Kafamı salladım hafifçe. Elim tuttu sıkıca. Anne ve babamın ilk anlarına şahit olan bu otele Ulaş’ın elini tutarak girdim. Gözlerimi her bir köşesinde gezdirdim merakla. Otel gezmeyi çok istiyordum. Belki anne ve babamın fotoğrafları vardır düşüncesi heyecanlandırıyordu beni. Birer kopyasını almayı çok isterdim.

Herkes odalarına yerleşmek için kısa bir süreliğine dağılmıştı. Ben odamızı incelemekle meşgulken Ulaş, kıyafetlerini

yerleştirmişti, şimdi ben kıyafetlerimi yerleştirirken yatağımda oturmuş beni izliyordu. Ona aklımdan geçenleri heyecanlı bir şekilde anlatırken yüzünde tatlı bir gülümsemeyle dikkatlice dinliyordu beni.

Otel gezmek istediğimden bahsettiğimde, “Güneş batarken gezelim,” dedi gözlerime bakarken doğrudan.

Nedense bu kalbimi küt küt attırdı. Güneş batarken çok güzel görünürdü eminim her yer, hem romantik olurdu. Yanaklarım ısındı.

“Olur,” diye mırıldandım askıya elbisemi asarken.

Üzerimi değiştirmek için yanıma giyeceklerimi alıp ona döndüm yavaşça. Ellerini arkasına yaslamış hafif geriye doğru yükünü vermiş bir şekilde oturuyordu. Kolları üzerindeki damarları kabarmıştı.

“Yüzmeye gidecek miyiz?” diye sordum ona. Öğle yemeği yiyip denize girmek istediklerini biliyordum, plan buydu bugün.

“Gideceğiz,” diye onayladı beni.

“Üzerini değiştirmeyecek misin?” diye sordum bu kez tam önünde dururken.

Ellerini arkasına yaslamayı bırakıp doğrularak bana yaklaştı. “Değiştireceğim,” diye onayladı beni. “Senden sonra.”

Kafamı salladım anladım der gibi. “Giyineyim hemen o zaman,” diye mırıldandım güzel gözlerine bakarken.

“Acelem yok benim.”

Kafamı salladım minik minik ona yaklaşırken. “Benim de.”

Kafasını salladı o da hafifçe. Ona yaklaştığımın farkında olduğundan bacaklarını aralamıştı bacakları arasına girebileyim diye.

“şey,” diye mırıldandım ona yavaş yavaş sokulurken.

“Hım?” diye mırıldandı o da dudaklarında bir gülümsemeyle.

Tırnaklarımı omzunda gezdirdim mahcup hissederek. “Ben

“Yüzme bilmiyorum.”

Kaşları kalktı hayretle. “Yüzme bilmiyorsun?” diye teyit etti.

Başımı salladım. “Evet... Babamla yüzdüğüm için öğrenmek istememiştim.”

Gözlerime bakıyordu derinden. “Bu kez de benimle yüzersin o zaman,” dedi.

Kalbim küt küt attı. Sağ kolunu belime sarmıştı hafifçe. Ona yaslanmış buldum kendimi. Bir elimde giyeceğim kıyafetleri tutarken kollarım benden habersiz omuzlarına yerleşmişti.

Aslında ona bir denizin içindeki şeylerden de korktuğumu bu yüzden denize girmeyeceğimi söylemek istemiştim ama Ulaş bana öyle deyince bunu itiraf edesim kaçtı. Çünkü onunla yüzmeyi çok istiyordum şu an.

“Tamam o zaman,” diye mırıldandım güzel yüzüne sevgiyle bakarken.

Kendimi tutmayıp eğildim ve yanağına bir öpücük bıraktım. Yeni çıkan sakalları dudaklarımda içimi gıcıklayan bir his bırakırken ayrıldım ondan ve bir iki adım geri atarak çıktım kolları arasından istemeyerek.

“Üzerimi değiştireyim,” diye mırıldanıp banyoya kaçtım seke seke.

Bikini giymeye alışık olmadığımдан ve bana rahatsız hissettirdiğinden içinde daha rahat hissedebileceğimi düşünerek kısa yüzücü kıyafeti almıştım kendime. Önce onu, üzerine güzel beyaz bir elbise giydim. Banyodan çıktığımda Ulaş'ın da üzerini değiştirdiğini gördüm. Üzerinde yalnızca şortu vardı, tişörtünü giymek üzereydi.

“Affedersin,” dedim pat diye çıktığım için.

Bana dönerken göz kırptı hafif bir gülümsemeyle. Tişörtünü geçirdi üzerine. Salaş haliyle bile çok güzel görünüyordu gerçekten. Derin bir nefes aldım bu görüntü karşısında.

Gülümsetti bu yaptığım onu. “Aynısı Arya,” dedi bana adımlar-

ken. Derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. "Aynısı," deyip yanımdan geçerken saçlarıma bir öpücük bıraktı ve banyoya girdi.

Yüzümde mutlu bir gülümsemeyle havada yürüyormuşum gibi bir hisle elimdeki kıyafetlerimi yatağımın üzerine bıraktım. Güneş kremi sürüp parfüm sıktım üzerime. Dudaklarıma yaseminli dudak nemlendiricimi sürdüm.

Ulaş banyodan saçlarına şekil vermiş olarak çıktı. Nemli saçları dağınık ve güzel duruyordu. O da parfümünü sıktı boynuna. Boynu gerçekten çok güzeldi. Ona sarılıp öpücükler bırakmak istiyordum. Bana aldığı oyuncak ayım Bulut'a yaptığım gibi kucağımda sıkıştırmak istiyordum.

Ben yatakta otururken gelip yanıma oturdu ve beklentiyle baktı yüzüme. Ben de ona baktım anlamayarak.

"Güneşim kremimi sürmeyecek mi?" diye sordu.

"Ay," dedim unuttuğum için, "süreceğim tabii ki."

Kremimi çıkarıp göz kararı Ulaş'ın parmak ölçüsüyle yüzünün belli noktalarına krem sürdüm ve özenle yedirdim yüzüne. Sakalları olmadığı için onu kremlemek çok kolay ve güzel bir işti. Boynunu ve kulaklarını da unutmadım. Kollarını kendisi kremledi.

Bez plaj çantama gerekli olabilecek her şeyi aldığımdan emin olduğumuzda çıktık odadan. Lobiye indik birlikte. Çok tatlı bir lobisi vardı ve bahçeye açılıyordu. Bahçede oturan Argun ve Kutay'ı gördük. Doğruca yanlarına gittik. İzledikleri bir videoya kahkahalarla gülüyorlardı. Bana da izlettiklerinde ben de onlara katılmıştım.

Esra ve Bahadır'la birlikte Eren de indi. Üzerinde plaj kıyafetleri değil bir takım elbise vardı. Saçlarını geriye taramış, karizmatik bir görüntü elde etmişti. O kadar dikkat çekici duruyordu ki bir bana bir daha bakıyordu tabiri caizse.

"Nereye böyle?" diye sordum merakla.

Üzerimde daha önce görmediğim huzurlu bir ifade ve ciddi-yet vardı. Ulaş işleri olduğunu söylemişti. Geçen akşam bahçede otururken sormuştum işini. Babasının itibarını geri kazanmak yetmemişti ona, babasının hayalini gerçekleştirmek istiyordu. ArtA'yı tekrar kurmayı hedefliyordu. Bu isim bir zamanlar kâbuslarımın sebebi sanıyordum ama aslında bir hayaldi babalarımız için. Eren'in konuşmasından sonra aynı isteği taşıyordum ben de içimde. ArtA'yı sıfırdan kurmak, babamın ideolojisini canlandırmak ve bunu kendi ellerimle yapmak istiyordum. Arya Ateş ve Eren Arga olarak babalarımızın mirasına sahip çıkacak sıfırdan zirveye taşıyacaktık onu. Bu yüzden tüm desteğimi vermiştim ona. Kenan Amca'nın vasililiğiyle birlikte ortaktım bu projeye artık. Eren'e ihtiyaç duyduğu tüm desteği sağlayacaktım. O da babalarımız gibi işe Muğla'dan başlamıştı.

"Bir iş görüşmem var," dedi yakasını düzeltirken.

"Bensiz mi gidiyorsun?"

Gülümsedi. Saçlarıma dokundu. "Öyle değil. İş bağlayacağım. Ayak işlerini ben yaparım, sen patronluk yap."

Öyle deyince yanaklarım ısındı. Sitemle gözlerimi kaçırdım. "Öyle söyleme lütfen. Ortak olacağız demiştik."

Güldü. Ulaş'la kısaca vedalaşıp saçlarımı karıştırarak yanımdan geçip gitti. "Gözleri kaçırmak yok, aksi halde kimseye sözün geçmez," diye takıldı bana.

"Kötü bakabiliyorum," diye mırıldandım arkasından.

Ulaş'ın burnundan gülüşünü işitince ona baktım. Yanağımlı sıkı hafifçe başını sallayarak. "Toplantılarda kötü bakışlarını kullan."

Başımı salladım. "Öyle yapacağım. Çok iyi olacağım."

"Olacaksın," diye onayladı beni ama sanki sevimli bir çocuğu ikna ediyor gibiydi.

"Takılıyor musun ciddi misin?"

“Ciddiyim,” deyip bana eğildi ve hafifçe kolunu belime sararken başımın üzerinden öptü beni. “İyi olacaksın. Her şeyi çok iyi yapacaksın ve ben seni hep izliyor olacağım kız çocuğu.”

Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. “Sen de olacaksın,” diye mırıldandım.

Gözlerime baktı.

“Olacaksın değil mi?” Gülümsemesi genişlerken elimden tuttu ve diğerlerini takip ederek dışarı yürüdük.

“Ulaş,” dedim yüzüne bakarken. “Olacaksın değil mi?”

“Bakarız,” dedi beni merakta bırakmak hoşuna gidiyormuş gibi.

Dudak büktüm. “Ne demek bakarız? Senin de hisselerin var. Mezun olunca bizimle çalışmayacak mısın?”

Bir şey söylemedi.

“Yıllık yarım milyon teklif edeceğim bize gelmen lazım.”

Gülümsemesi genişlerken bana bakıp başını iki yana salladı. “Patron sevgilisini kayınıyor derler arkandan sonra.”

Öyle söylediğinde kulaklarıma kadar kızardım. Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi kaçırdım ama o an Eren’in söylediği aklıma gelince tekrar ona baktım.

“Sen de yetkili sayılırsın diyemezler,” diye karşı çıktım ama emin değildim pek.

Bakışları derinleşirken yüzünde bana kıyamıyormuş gibi bir ifade vardı. Dili dudaklarını ıslattı. “Olurum,” dedi sonra net bir şekilde. “Nerede istersen orada olurum.”

O an Ulaş’ın bakarız demesinin sebebinin aramızdaki ilişki olduğunu anladım. Olur da ondan ayrılırsam beni rahatsız etmemek için kendi hisselerinin olduğu ve çalışırsa muhtemelen iyi bir pozisyonda başlayacağı bir işi reddetme ihtimalini düşünüyordu. Ben rahat edeyim diye.

İçim sıcak olurken sevgimden ağlayacakmış gibi hissettim. Sol

kolumu elimi tuttuğu sol koluna sardım, yanağımı da koluna yasladım.

“Çok seviyorum seni,” diye fısıldadım sevgiyle. “Gerçekten çok.”

Saçlarımdan öptü beni. “Ben daha çok,” diye fısıldadı nefesi saç diplerimi ısıttı.

Ben daha çok Ulaş... Bir kalp güneş daha fazlası...

Plaja yakın bir yerde karnımızı doyurup direkt plaja indik. Ulaş'ın sırtını kremlemesine yardım ettim. Esra ve ben henüz girmeyi düşünmediğimizden Ulaş tepeme bir öpücük bırakıp yanağımı okşayarak denize girdi arkadaşlarıyla birlikte. Kutay onun sırtına atladığında Ulaş kolayca onu sırtlayınca kıskanarak burnumu kırıştırdım. Ben de sırtına atlamak istiyordum. Beni de taşısın istiyordum, ben daha hafiftim.

“Ne güzel iç çektin öyle,” dedi Esra gülerek.

Gülümsedim ben de içtenlikle. “Çok güzel vakit geçiriyorum.”

Kafasını salladı Esra. “Ben de öyle,” dedi uzanıp elimi tutarak. “Teşekkürler bu an için.”

“Ben teşekkür ederim,” dedim tüm samimiyetimle.

Gülümsedi bana hafifçe. Elimini okşadı. “Sen... Çok güçlü bir kızsın bal surat. Seni tanımak hayatımın en iyi tanışmalarından biri.”

“Ağlatacaksın beni,” diye uyardım onu burnum sızlarken. “Ağlarım bak.”

Kıkırdayarak yanaklarımı sıktı. “Hayır ağlama ne olur ben de ağlıyorum sonra.”

Kıkırdadım ben de.

“Bir sürü fotoğrafınızı çektim,” diye bilgilendirdi beni sonra. “Hafıza kartımı aradım ondan geç indik. Şahane şeyler çekmişim. Bakalım akşam.”

Heyecanla kıkırdandım. “Sen harika birisin,” dedim sonra çok

minnettar hissederek. “Süpersin. Kraliçesin ve de meleksin,” diye de ekledim.

İkimizin de gülüşü doldurdu etrafımızı. Sonra aniden kaşlarını çattı.

“Ay bir dakika sevgilime pas atıyorlar,” diyerek doğruldu şezlongunda. Elini güneşe siper etti ve dikkatle baktı bir noktaya.

Yüzümde bir gülüş ve meraklı bir bakışla baktığı yere baktım. Bir kız gurubu denizde top oynarken topları bizimkilerin yanına gitmişti sanırım. Çünkü oluşturdıkları halkayı bizimkiler dahil değildi ve Bahadır kızlara en yakın kişi olduğundan topu o teslim ediyordu ve konuşuyorlardı. Esra pas atıyorlar derken iki anlamda kastetmiş olması kıkırdamama sebep oldu.

“Ay bu çocuk saf,” diye söylendi Bahadır’ı kastederek. “Yemin ederim saf. Kız göz göre göre çaktı biricik sevgilimin geniş güzel sırtına topu. Yavrum da sanıyor ki yanlışlıkla geldi. Özür falan ayağına yürüyecek sevgilime,” derken ayaklandı.

Bana çevirdi gözlerini. “Gelmek ister misin bal surat?”

İsterdim ama denizin içi nasıldı bilmiyordum hiç. “Ben burada duracağım biraz,” diye mırıldandım.

“Tamam ben bir uğrayıp geliyorum, bronzlaşırız birlikte,” deyip doğruca denize ilerledi.

Gülümsedim arkasından. Çok alımlı bir kadındı Esra ve biraz da kıskançtı ama her şeyi dozundaydı. Kızların gerçekten amacı bu muydu emin değildim ama bakınca o kız gerçekten Bahadır’la konuşmaya çalışıyor gibiydi. Diğer kızlar da olaya dahil olmuş bir muhabbet başlatmışlardı sanırım. Kutay da dahil olmuştu çünkü. Zira o bekardı o istediğini yapabiliirdi. Ulaş ve Argun oralı bile değillerdi kendi aralarında konuşuyorlardı. Gülümsetti bu beni. Ulaş’ın herkesle muharap olmayışı bazen avantaj oluyordu. Esra’nın denize girdiğini fark ettiğinde yüzünde eğlenen bir gülümseme oluşmuştu

ilk önce. Sonra da gözleri beni aramış, bıraktığı yerde bulmuştu. Argun'a bir şey söyleyip kıyıya doğru yüzdü bir anda. Bir süreliğine suda yok olup kıyıya epey yakın bir noktada çıktı sudan. Baştan aşağı su akarken üzerinden yavaş adımlarla çıktı denizden. Güneş güzel vücudunda parlıyordu resmen ve o kadar güzeldi ki iç çektim sessizce. Sonra da bu yaptığımdan utandığımdan yanaklarım ısındı. Güneşten ötürü zaten kızarmış olmalıydım, bu yüzden yüzümü saklamakla uğraşmadım. Onu bir an bile gözlerimi ayırmaksızın izlerken sebepsiz bir kıskançlıkla doldu içim. Karnımda kıpırtılar gezindi. Özel havuza girmeyi, plaja tercih edermişim. En azından Ulaş'ı benden başka kimse görmüyordu bu halde.

Ulaş saçlarındaki fazla suyu saçlarını geriye doğru yatırarak sırtına doğru akıtırken o kadar güzeldi ki telefonum yakınımda olsa anında fotoğraflardım o kareyi. Şezlonga oturması için bacaklarımı kendime çektiğimde oturdu yavaşça. Onun serinliğini esti bana doğru.

Göz kıırttı, "Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye mırıldandım yüzünde asılı kalan su damlalarına bakarken. "Havlu ister misin?"

Başını iki yana salladı. Çok sıcaktı gerçekten ve hiç esmiyordu. Ona bakarken gülümsemekten kendimi alıkoyamıyordum. Islak ve soğuk parmağını uzatıp kızarmış sol yanağına koyduğunda ma-yışıp gözlerimi kapatmamak için direndim. Serinlik iyi gelmişti.

Sağ elini kalçamın yanına yaslayarak hafiften bana eğildi. "Neden gelmiyorsun?" diye sordu ilgiyle yüzüme bakarken.

Esra'yla gitmeyince tek sorunun yüzme bilmemem olmadığı-nı anlamıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ulaş'ın saçlarından damlayan sular elbisemi ıslatırken ıslak kirpiklerine odaklanmışım tamamen. Çok güzel görünüyordu şu an. Ve bu adam benim sevgi-limdi gerçekten. *Ne güzeldi. Çok seviyorum onu.*

"Yüzme bilmiyor oluşun denize girmemen için bir neden olma-

malı?” derken ıslak parmağı sol kaşımı okşadı. Serinlikle tüylerim ürperdi.

Başımla onayladım, gerçekten hiçbir şey kaçıyordu gözünden. “Denizin içindeki canlılardan ürküyorum biraz,” diye itiraf ettim. “Yanağımı bir şey ısıtır ya da bacağıma bir şey dolanır diye korkuyorum.”

Söylediğim şey onu dişlerini gösterecek şekilde gülümsettiğinde bir an fobimi sever gibi oldum.

Başparmağı yanağımı okşadı. “Deniz çok temiz,” dedi beni ikna etmek ister gibi. “Hiçbir şey dokunamaz sana ben varken. Gerekirse kucığımda taşıyım ben seni.”

“Taşır mısın gerçekten?”

“Taşırım,” diye onayladı.

Güldüm kısıkça. “Tatile geldin fitik olarak mı dönmek istiyorsun?”

“Bir bulut kadar hafifsin,” diye karşı çıktı bana.

Kafamı iki yana salladım. “Bulutlar çok ağırdır bir kere,” dedim bilmiş bilmiş.

“Suyun kaldırma kuvvetine anlat sen bunları.”

Gülmeye başladığımda yüzüme eğilip dudaklarını sağ yanağıma bastırdı. İçim sevgiyle doldu. Soğuk ve ıslak teni tüylerimi diken diken etse de hemen alıştım varlığına. Yanağına yaslandı avcum alışkanlık gibi. Hafifçe geri çekilip ayağa kalktı sonra. Bana elini uzatınca direnmedim hiç. Ayağa kalktım.

Saçlarımdaki güneş gözlüğümü saçlarımdan kolayca alıp şezlonga bırakırken ben de üzerimdeki plaj elbisesini çıkardım. Şezlonga bırakırken onu Ulaş su içiyordu o sırada ve bana bakıyordu ilgiyle. Utanarak gözlerimi denize çevirdim, nereye koyacağımı bilemeyerek arkamda birleştirdim ellerimi.

Su şişesini kapatıp şezlonga bıraktı ve arkamda birleştirdiğim

elimi tuttu. Birlikte denize ilerledik. Sıcak kum ayaklarımı ısıtıyordu. Heyecanlıydım denize gireceğim için.

Kıyıda duraksadım; o da durdu ve bana baktığı zamanki o gülümseme belirdi yine yüzünde. *Bana özel. Sadece bana baktığında kendiliğinden oluşan... Engel olamıyormuş gibi doğal. Tıpkı benim yüzümdeki gibi...*

“Korkarsam beni çıkar olur mu?” diye rica ettim.

Başını sallarken arkama geçip kollarını kollarım altından geçirdi, karnımda birleştirdi. “Çıkarırım,” dedi nefesi saç diplerimi ısıtırken. Bir adım attık birlikte.

Sırtımı göğsüne yaslararken minik minik denize doğru yürütmeye başladı beni ve ayaklarıma çarpan serin suyla derin bir nefes aldım.

“Beni bırakmayacağına da söz ver,” dedim suda yalnız bırakmamasını kastederek.

Ama Ulaş öyle bir, “Söz,” dedi ki bunun genel bir söz olduğunu iliklerime kadar hissettim. İçim sıcacık oldu. Kendimi öyle güvende hissettim ki başıma hiçbir kötülük gelemez gibiydi.

“Ben de söz,” diye mırıldandım karnımdaki ellerini sıkı sıkı tutarken.

Dizlerime kadar suya girdiğimizde denizin içerisini izlemekle meşguldüm. O kadar berraktı ki her şeyi görebiliyordum ve zemin kumdan ibaretti. Ayağımı ısırabilecek bir şeyle karşılaşmamıştım henüz.

Ulaş beni su içinde yürüte yürüte belime kadar suya girdiğimde suya alışmış gibiydim. Artık o kadar soğuk gelmiyordu. Bizimkilerin yüzdükleri yer biraz daha ilerideydi ama deniz öyle birdenbire derinleşmiyordu; bir yere kadar aynı derinlikte devam ediyordu. Bu yüzden bizimkilerin yanına gitmemde sakınca olmaz diye düşünüyordum.

Bizimkilerin yanına kadar götürdü beni ve su seviyesi göğsüme kadar geliyordu artık. Fakat ayaklarım yere basıyordu, bu yüzden sorun etmiyordum bu derinliği. Zira Ulaş vardı yanımda. Ulaş kollarını gevşetip beni kendisine çevirdiğinde memnuniyetle ona döndüm yüzümü. Su göğsünün altında kalıyordu biraz.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yüzümü izlerken.

"İyi." diye cevapladım. "Bırakma beni ama, paniklerim yoksa."

"Bırakmam," diye onayladı beni.

Suya alışmaya çalışırken diğerlerinin ne yaptığına baktım. Esra, Bahadır'ın sırtındaydı ve bir şeye gülüyorlardı. Gülümsetti bu beni.

Ulaş omuzlarıma bir avuç su döktüğünde ona baktım. Omuzlarım açıkta olduğundan henüz tam olarak alışmış değildim. Bu yüzden Ulaş beni yavaş yavaş ıslatıyordu. Muzip bir ifadeyle yüzüne doğru su sıçratınca başını başka tarafa çevirip gözlerini kapattı. Kıkırdadım.

Gülerek, "Bundan sen zararlı çıkarsın," diye tehdit etti beni. Umursamadım elbette. Yine su attım ve bu kez başını çevirmediğinde tam yüzüne geldi. Ona gülerken o beni ıslatınca ufak bir çığlık yükseldi benden. Çünkü hâlâ kuru olan yerlerim vardı. Belime sardığı sol koluyla beni kafesleyip yüzümü yıkarken gülüyordum yalnızca. Avuç avuç suyla beni ıslatıyordu resmen ve bu o kadar güldürdü ki beni kaçırmaya bile çalışmadım. Saçlarımı yüzümden çekerken açtım gözlerimi artık ıslatmayacağını düşünerek.

"Her yerin ıslandı," dedi yaptığı işten memnun kalmış gibi.

"Avuç avuç yıkadın beni, teşekkür ederim."

Gülümsemiye eğlenen bir ifadeyle. "Rica ederim."

Gülerek yanağımı göğsüne yasladım, sarıldım ona.

"Tamamen suyun içine girmek ister misin?" diye sordu saçlarıma dokunurken. "Tutuyor olacağım seni, merak etme."

"Gözlerimi açsam çok acır mı?"

“Tuzlu su,” dedi başparmağı sol gözümü okşarken. “Sızlar gözlerin. Alışkın değilsin.”

Başımı salladım anladım der gibi. Gözlerimi doğrudan güneş vuran omuzlarında gezdirdim. Ben derine gitmediğim için onun omuzları açıkta kalıyordu. Yanabilirdi böyle kalırsa.

“Omuzların,” diye mırıldandım yanacağını söylemek istemeyerek. “Açıkta kalmış, suyun içine girsene biraz daha.”

Ulaş ne demek istediğimi anladı. Beni kolları arasına çekerken benimle boyunu eşitlemek için eğildi ve suyun içine girdi biraz daha. Yüzlerimiz karşı karşıya gelirken ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek omuzlarına sardım. Kalbim hızla çarptı göğüs kafesi-me. Yüzü bu kadar yakınımdayken öpücükler bırakmak istiyordum ona. Boyu uzun olduğu için ona öpücükler bırakmak için fırsat yaratmak gerekiyordu. Çünkü eğilmesini rica etmek ya da ona uzanmak için fazla utangaçtım.

Gözlerimi yüzünde gezdirirken alnına dökülen saçlarının bir kalp oluşturduğunu görünce içim giderek dokundum saçlarına. Kalp şeklini destekledim bozulmasın diye.

“Alnında kalp var.”

“Kucağımda da var,” diye mırıldandı gözlerime bakarak.

Yutkundum kalbim heyecanla atarken. Ona sokuldum buna karşı koyamayarak. Ulaş yüzünde huzurlu bir ifadeyle yüzünü yü-züme yasladı, kollarının tutuşu sıkılaştı.

“Hazır mısın?” diye sordu bana.

Kollarımı boynuna daha sıkı sararak kafamı salladım yavaşça. Derin bir nefes aldım, tuttum ve gözlerimi kapattım. Ulaş bizi yavaşça suya soktu. Tamamen suyun içerisine girdiğimde gözlerimi araladım acıyacaklarını umursamadan. Onu gördüm. Beni izliyordu. Ona sadece orman değil, deniz de çok yakışıyordu. Suyun altında dahi öyle güzeldi ki. Hayranlık duydum ona. Omuzlarındaki

ellerimi yüzüne çıkardım kendimi tutamayarak. Su içinde yüzüne dokunmanın farklı bir hissi vardı, avuçlarımın hafızasına kazındı. Geçirdiğim krizler nefes antrenmanı yapmak gibi ciğer kapasitemi zaman içinde geliştirdiğinden nefesimi tutmakta iyiydim, Ulaş da öyleydi.

Sırtımdaki elleri beni kendisine daha çok çektiğinde aramızda birkaç santim kalmıştı sadece. Gülümsedim ona, onu o kadar öpmek istedim ki. Başka hiçbir şey düşünemedim o an. Utansam da bu anı her zaman yaşayamayacağımın farkındalığıyla ilk adımı ben attım. O beni izlerken ona yaklaştım usulca. Gözlerim kapandı, dudaklarına sevgiyle bir öpücük bıraktım. Etrafımı saran kollar, benimle aynı ritmi paylaşan bir kalp ve o ritmi üzerinde taşıyan dudaklar...

Kalbimin ritmi hızlandığı için oksijen yeterli gelmedi. Ayaklarımdan güç alarak suyun içerisinden çıktığımda Ulaş da benimle çıktı. Hâlâ kolları arasında olduğumdan ve onu öptüğüm için yüzümdeki gülümseme yerinde kalırken ellerimle yüzümdeki fazla suyu sildim. Gözlerim yanıyordu gerçekten, çok tuzlu bir suydü. Ulaş gözlerime akmaması için saçlarını geriye doğru çekerken gülümseyerek izliyordu beni. Hem mutlu hem de mahcup hissediyordum. Filmlerde neden suyun altında öpüştüklerini anlayabiliyordum çok heyecanlı ve bulutların üzerindeymiş gibi hissettiriyordu.

Ulaş'ın gözleri arkama çevrilerek hafif kaşlarını çatığında ben de arkama çevirdim başımı. O sırada Ulaş kolunu karnıma sarıp beni kendine çekti ve aynı zamanda Kutay sudan çıkarak, "Hadi be," dedi hayal kırıklığıyla. "Ulaş söyledi geldiğimi değil mi?"

Sanırım beni korkutmaktı amacı ama Ulaş buna izin vermemişti. Kıkırdadım hayal kırıklığına. Pek söylemiş sayılmazdı.

"Kurtardı daha çok," dedim gülümseyerek.

Beni korkutamamış olsa da yüzünde tatlı bir gülümseme ile baktı bana. “Eninde sonunda başaracağım,” deyip tehditkâr bir kararlılıkla iki parmağını gözlerine ardından bana doğrulttu, ‘gözüm üstünde’ der gibi.

Geri geri yüzerek bizden uzaklaşırken gülerek arkasından baktım. Ulaş’ın nefesi nemli ensemini ısıtıyordu o sırada. Serin su, tepemizdeki güneş ve Ulaş’ın kolları... Beni mayıştıracak her şey bir araya gelmişti.

Başımı ona yaslayıp çenemi kaldırdım ve ona baktım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Ne için?” diye sordu gözlerime bakarken.

Alnında ıslanan saçlarına dokunurken bir kalp daha yaptım saçlarından yüzümde sevgi dolu bir gülümsemeyle. “Her şey için,” dedim içtenlikle. “Her saniye için.”

Ona sevgiyle bakarken başını eğip kaşımın üzerine hafif bir öpücük bıraktı. “Seninle geçirdiğim her saniyeye değdi, değer, değer,” diye fısıldadı o da.

Kolları arasında aynı hislere, aynı inanca ve tutkuya sahiptim. Denizde, kolları arasında, salınarak ve sarılarak öyle keyifli zaman geçirdim ki saatler nasıl geçti bilemedim.

Otele döndüğümüzde erkekler yorgundu çünkü çok fazla yüz-müş ve birbirlerine sataşmışlardı ama Esra ve benim hâlâ enerjimiz vardı. Bu yüzden duştan çıktığımda Ulaş’ı yatağımda yüzüstü uyuyakalmış halde bulunca uyandırmaya kıyamadığımdan Esra’yla yemeye inmeye karar vermiştik. Ona bakarken kalbimde bir sevgi seli çağladığından saçlarından, yanağından öptüm ve Esra ile restoranda olacağıma dair bir not bıraktım, sessizce çıktım odadan.

Yüzmek ve gülmek beni acıktırmıştı. Esra ile otelin restoranın-

da hafif bir şeyler yedik. Sohbet ettik ve fotoğraflar çektik. Canımız tatlı çekip hava da güzel olunca tatlıyı dışarda yemeye karar verdik. Otel merkeziydi, çarşı yürüme mesafesiydi. Ulaş'la bir süredir bir yere tek başıma gidebilmem konusunda alıştırma yaptığımızdan Esra ile gezmenin iyi olacağına karar verdim. Kız kıza gezmek harika bir anı olurdu.

Derin bir nefes alıp Ulaş'a Esra ile çarşıya yürüyüşe çıktığımıza dair bir mesaj attım. Esra buralara daha önce de geldiği için bizi gezdirebilecek kadar konum bilgisine sahipti. Zira telefonlarımız ve paramız olunca gezmesi kolaydı. Çarşırı turlayıp, hediyelik eşya dükkanlarını dolaştık birlikte. Tüm sevdiklerime hoşlarına gideceğini düşündüğüm hediyeler aldım.

Esra ile sohbet ederek çarşırı gezerken oldukça rahat hissediyordum kendimi. Hiç endişe duymadım, takip ediliyor muyum düşüncesi aklıma hiç gelmedi. Bir arkadaşınla konuşarak bir alışveriş yapmanın, bir yerde oturup sohbet etmenin hafifleticiliği vardı üzerimde yalnızca. Esra'nın da yardımı çok büyüktü bu konuda ve hakkını hiç ödeyemeyecektim.

Kol kola gezip ardından deniz kenarında çok güzel bir kafeye oturduk. Rüzgâr bile sıcak estiğinden buzlu kahve ve dondurmali ıslak kek sipariş verdik. Ulaş çok sevdiğinden damağımda kahve içme zevki oluşturmaya çalışıyordum kendi kendime. Bu yüzden bir süredir kahve deniyordum çeşitli çeşitli.

"Eee?" diye sordu Esra gülümseyerek. "Heyecanlı mısın? Okulların açıklanmasına çok az kaldı."

Midemde yine heyecan kelekleri kanatlandı. "Heyecanlıyım," dedim kollarımı karnıma hafifçe sararak. "Karnım ağrıyor düşündükçe."

Eğlendi bu heyecanımla. "Ben de bu sene için çok heyecanlı-

yım. Kesin bizim okulu kazanacaksın, içimde öyle bir his var. Tanıdık güzel bir yüz görmek harika olacak.”

Gülümsedim bu söylediğine. Ulaş ve arkadaşlarımla birlikte okumak harika olurdu. Dua ediyordum her gece ilk tercihimin çıkması için.

“Aslı kaydını sildirmiş bu arada,” dedi memnun bir sesle.

Kaşlarım kalktı hayretle. “Gerçekten mi?”

Kafasını salladı. “Evet. Ailesi ikna etmiş onu. Bursa’ya geçiş yapmış. Gitmiş yani temelli.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Aslı’nın Ulaş’la aynı okulda ve bölümde olmasının beni germediğini söylesem yalan olurdu. Bu yüzden sevinmiştim bir parça fakat onun da iyi olmasını isterdim.

“Umarım orada daha iyi olur,” dedim içtenlikle.

Derin bir iç çekti Esra. “Umarım. Allah herkesin gönlüne göre versin.”

“Amin,” diye onayladım.

O an Ulaş bana nasipse gönlüme göreymiş demek ki diye bir düşünce geçince aklımdan gülümsedim hafifçe. O sırada telefonum çaldı. Masanın üzerindeki telefonumun ekrana çevrildi gözlerim. *İyi insandı gerçekten canım sevgilim.*

“Efendim,” diyerek açtım telefonu kalbimde kelebekler uçuşurken.

“Neredesin kedi?” diye sordu gülümseyen sesiyle.

Oturduğumuz kafenin ismini masanın üzerindeki peçeteden okuyarak söyledim ona.

“Marmaris kurabiyesi meşhurdur orasının,” dedi sevecen bir sesle. Yürüyordu sanırım, etrafından sesler geliyordu onun da.

“Sen neredesin?”

“Çarşıya indik biz de. Beş dakikaya yanında olurum.”

Beş dakikaya yanımda olurmuş. Üç yüz saniyecik. Çok sayılmaz.

Bekleyebilirdim beş dakika daha. İki saat onsuz kalmıştım zaten farkında olmadan.

“Tamam,” dedim gülümseyerek.

O sırada bir kadın sesini işittim onun yakınından gelen. İngilizce konuşarak bir adres sormuştu. Ardından Kutay, kadına yanıt vermiş bir de Ulaş’a sormuştu.

Ulaş düzgün bir aksanla kadına tarif etti. Bir süre sonra, “Arya,” dedi Ulaş.

“Hım,” diye mırıldandım.

“Birazdan orada olurum güzelim,” dediğinde kapatacağını anladım. Yol tarifi verecekti sanırım. “Görüşürüz.”

“Tamam görüşürüz,” dedim biraz gönülsüzce kapatarak telefonu. Onu özlemiştim. Keşke buraya gelen kadar benimle konuşsaydı. Ben onun yol tarifi vermesini beklerdim.

“Ne oldu bal surat?” diye sordu Esra meraklı gözlerini yüzümde gezdirirken. “Yüzün düştü.”

“Bir şey olmadı,” diye mırıldandım surat etmeyerek. “Bir turist yol sordu Ulaş’a. Kapatmak zorunda kaldı, geliyorlarmış ama.”

Gülümsedi. “Kıskanıyor musun bakayım sen?”

Kafamı iki yana salladım. “Yok öyle değil... Çok kısa sürdü konuşmamız. O kadına yol tarifi vermek için kapattı sanırım. Zaten yakınlardı o yüzden kapatmıştır ama hoşuma gitmedi.”

“Aman da aman,” deyip yanağımı sıktı gülümseyerek. “Sevgilisini de özlermiş, trip de atarmış.”

“Trip atmadım,” diye karşı çıktım.

Kıkırdadı hafifçe. “At canım ne olacak? Çeksin.” Sonra da samimiyetle gülümsedi. “Çok yakın olduğu için kapatmıştır dediğin gibi, yoksa yol tarifi vermek için kapatmaz senin telefonunu. Sen daha iyi biliyorsun.”

Kafamı salladım. Biliyordum. Gereksiz alınganlık yapıyordum

belki de. Ya da kıskançlık ediyordum farkında olmadan. Henüz çok yabancıydım böyle şeylere.

“Kıskanmakta da bir sorun yok hem. Yani dünyayı birbirinize dar edin demiyorum tabii ki ama doğal şeyler bunlar. Sadece dozu-
nu kaçırmamak lazım.”

Ulaş’ın söyledikleri geldi aklıma; dünyada yakışıklı adam güzel kadın bitmezdi. Birini sevince insan başkalarına kör oluyordu ve biz öyleydik. Biliyordum.

“Başkalarının gözünü kapatamam zaten,” diye mırıldandım. “Sadece bile bile yapılırsa çok sinir ediyor beni.” Birinin ilişkisi olduğunu bile bile bu tür davranışlarda bulunmak hoş değildi. Böyle insanlara gıcık oluyordum

“Katılıyorum,” dedi Esra beni onaylayarak. “Ay bir de dört yakın arkadaşın dördü de dikkat çekici karakterler. Tek başlarına gözden kaçsalar toplu asla kaçamazlar imkânsız.” Yüzünde şeytani bir ifade belirdi. “İlişkilerimizi kurtarmak için arkadaşlıklarını mı bozsak?”

Güldürdü bu söylediği beni.

“Bahadır sevgilim diye demiyorum ama dünyadaki en saf insan olabilir. Yalan falan söylemeyi bile beceremez. Aramız bozulsun, biraz ciddileşelim gözleri falan dolar,” diye anlattı Bahadır’ı sevgi dolu bakışlarla. Acaba ben de Ulaş’tan bahsederken böyle mi gözü-
küyordum? “Ama başka kadınlar bakınca ona tüylerim diken diken oluyor. Hiç hazzetmiyorum. Hele Simge,” dedi iğrenir gibi. “Önce Bahadır’ı denedi şimdi Argun’u deniyor. Gıcık oluyorum. Bak yine aklıma geldi.”

Gıcık olmuş gibi soğuk kahvesinden bir yudum alırken gülüm-
sedim bu haline. Çok tatlıydı gerçekten. Bahsettiği ölçüyü koru-
yor, ilişkilerine her şeyden çok değer veriyordu hep.

O sırada kafenin bahçesinden giriş yapan kalabalık bir grubu

görünce gözlerim oraya kaydı ve onu gördüm. Görmek istediğim adamı gördüm fakat kaşlarım çatıldı gördüğüm manzaradan hoşlanmayarak. Bir kadın grubuyla birlikte gelmişlerdi ve bir kadın Ulaş'la konuşurken koluna dokunuyordu aynı zamanda ve bu karnımda bir ağrıya sebep oldu. Hali ve tavrı da hiç hoşuma gitmemişti. Flört ediyordu Ulaş'la alenen.

Ulaş kolunu rahatsız olduğunu belli eden soğuk bir bakışla indirdiğinde kız bozuldu bir an ama ben daha çok bozulmuş haldeydim. Neden sevgilime dokunuyordu ki?

Ulaş ifadesiz bir suratla konuşmayı bitirdiğinde iki taraf da nezaketen vedalaşarak ayrıldılar. Kadınlar kendi aralarında gülüşerek Ulaşların arkalarından baktılar bir süre dikkatle. Masamıza yaklaştıkça gözleri bize kaydı. Ulaş'a dokunan kadınla göz göze geldik. Nasıl bir yüz ifadem vardı emin değildim ama kadın bundan hiç rahatsız olmamış gibi samimiyetsiz bir gülümseme ile önüne döndü. Sanırım hayatımda ilk kez birine tanımadığım halde çok sinir olmuştum.

Çatalımı sinirle önümdeki keke batırdığımda Esra dudaklarını birbirine bastırdı. "Eyvah. Bal suratın içinden eli bıçaklı civciv çıktı."

Ulaş yanımda dikildiğinde ben hâlâ Ulaş'ı izleyen sarışın kadına bakıyordum. Hâlâ Ulaş'a bakıyordu. Ona baktığım halde, Ulaş benim yanıma geldiği halde, Ulaş yanıma oturup şakağıma bir öpücük bıraktığı halde hâlâ Ulaş'a bakıyordu.

"Neye bakıyorsun öyle kedi?" diye sorduğunu işittim Ulaş'ın.

"Sinirli bir kediye benziyor," dediğini işittim Kutay'ın.

"Eli bıçaklı civciv o şu an," dedi Esra. "Sarışın kadın koşarak konsolosluğa sığınmalı."

Gözlerimi Ulaş'a çevirdiğimde beni izleyen gözleriyle göze göze geldim. Yüzümdeki ifadeden ve Esra'nın yorumundan ötürü neye kızdığımın farkındaydı. Dili dudaklarını ıslatırken esintide dağılan

saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına itti nazikçe.

“Kızdın mı?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Kızmadım,” diye mırıldanıp çatalımdaki lokmayı ağzına uzattım.

Ona dokunmasına izin verdiği için sanırım birazcık ona da kızmıştım. Bilmiyordum. Dudaklarına uzattığım çikolatalı ıslak keki ona bozuk baktığım için olsa gerek geri çevirmedi. Lokmasını yerken dudaklarına bulaşan sosu temizledi diliyle.

“Gözlerin öyle demiyor ama,” deyip elime çevirdi bakışlarını. Hafifçe gülümsedi. “Bıçak tutuşun da.”

Gülümseyince yumuşadım ama burun kıvırdım sitem ederek. “Sana değilim en azından,” deyip gözlerimi yine o kadına çevirdim.

Artık bakmıyordu ama ara ara kaçamak bakışlar atıyordu. *Çok mu beğenmişti Ulaş’ı? Kusura baksındı çünkü Ulaş benim sevgilimdi...*

Ulaş beni yumuşatmak ister gibi saçlarıma dokunurken parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyordu yavaşça. Islak kekimden bir lokma da kendim yedim.

“Başka bir yeri sordular aslında, biz de yolu tarif ettik ama sonra peşimize takıldılar,” dedi Argun, Ulaş’ı aklamak ister gibi.

Kafamı salladım anladım der gibi. Zaten Ulaş’ın böyle bir girişimde bulunmayacağını biliyordum. Neden böyle hissettiğimden emin değildim. Telefonu kapatmasını istiyordum başkası yüzünden.

Argun yüzünde hafif bir gülümseme ile Ulaş’a baktı. İç çekti. “İnce işler,” diye mırıldandı.

O sırada Esra da Bahadır’ı sorguya çekiyordu ve Kutay onu gaza getiriyordu. Kendimi tutamayıp gülümsedim.

Ulaş’ın gözlerini yüzümde hissetsem de ona bakmıyordum ve buna rağmen yüzünde bir gülümseme olduğunu görebiliyordum.

Eğleniyordu benim bu halimle şu an. Yazıklar olsun diyemiyordum çünkü kıyamazdım. Aşk olabilirdi ama.

“Kıskançlık mı ediyorsun yoksa bana mı küstün?” diye sordu keyifli ve meraklı bir sesle.

Kaşlarımı çattım hafifçe. “İkisini de yapmadım,” diye inkâr ettim.

Onu kısıtlayacağımı düşünmesini istemezdim. İnsanlar birbiriyle elbette konuşarak anlaşacaklardı. Ama ben ona dokunmasına ve kadının inatla ona bakmasına gıcık olmuştum. Geçerdi birazdan.

Self servis olduğu için biz hariç herkes sipariş vermek üzere masadan kalktığında Ulaş buzlu kahve ve kurabiye istedi Argun’dan.

Masada ikimiz kaldığımızda Ulaş’ın yüzüme eğildiğini hissettim. Kalbim küt küt attı. Beni öpecek sandım ama o yanağıma ısırıldı. Sol gözümü kapattım ve elimde olmadan gülümsedim buna. Yanağıma bıraktığında elimi yanağıma yaslarken ona çevirdim gözlerimi huysuz bir ifadeyle.

Elim yanıma düşerken sol elinin başparmağı okşadı ısırıldığı yeri. “Çok tatlısın,” dedi gözlerime bakarak. “Tutamadım kendimi.”

İçime ılık ılık bir şeyler akarken güzel yüzüne baktım öylece. Gövdesi bana dönükken kolunu masaya şakağını da yumruğuna yaslamıştı. Gözlerime bakıyordu doğrudan. “Gözüm senden başkasını görmüyor; biliyorsun değil mi gün ışığı?”

Biliyordum. Sorun o değildi zaten.

Kafamı salladım hafifçe. “Biliyorum,” diye mırıldanıp elimi uzattım ve o kadının dokunduğu koluna dokundum. “Ben sana istediği gibi dokunmasından hoşlanmadım. Sen yanıma gelip beni öptüğün halde hâlâ sana bakmasından hoşlanmadım,” diye açıkladım. “Sana kızmadım. Sen çektin kolunu gördüm. Ben o kadına sinirlendim.” Kolunu okşadı parmaklarım sevgiyle. “Ben yapraklar

sana istediği gibi dokunabiliyor diye bile iç çekerdim. Rica ederim herkes yerini bilsin."

Gülümsetti söylediğim her kelime onu. "Yapraklardan?" diye tekrar etti beni bu konuşmadan keyif alıyormuş gibi hafif bir gülümseme ile.

"Ne var yani?" diye mırıldandım hafifçe kaşlarımı çatarak. "Önceden burnundan kıl aldırmiyordun. Ben buralara kolay gelmedim."

Sağ elinin parmakları tişörtümün açıkta bıraktığı tenimi okşadı nazikçe. "O kadar zor olmadı ama zormuş gibi gözükmesini ben sağladım. Haklısın."

"Üzgünüm," diye mırıldandım surat ettiğim için. Şimdi keyfim yerine gelmişti hemen. "Yersiz kıskançlıklar yaparsam bana söyle olur mu? Seni sıkmak, sevgimle boğmak, sevgimi sana yük etmek asla istemem. Öyle hissedersen söyle ki düzeltebileyim. Olur mu?"

Gözlerime bakarak iç çekti. "Bana dair bencil olabilirsin Arya," dedi içtenlikle. "Ben sana dair olan hislerim konusunda çok bencilim. Seni, benim gördüğüm gibi görecekler diye ödüm kopuyor." Parmaklarının tersi yanağımı okşadı, ardından avcu yanağıma yaslanırken gözümü okşadı hafifçe. "Gözlerine bakmasınlar," parmağı dudaklarımı okşadı bu kez. "Gülümsemeni görmesinler istiyorum. Haddimi biliyorum elbette ama kendi kendime bencillik ediyorum ben de."

Sakınmak öyle bir şey sanırım.

"Ben de seni sakınıyorum o zaman," diye mırıldandım bunu dile getirmekten biraz utanarak. "Birazcık." *Kelebekler için biraz ne kadar önemlidir bilemezsin Ulaş.*

Gülümsemesi yüzündeyken "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi gözlerinde birkaç duygu belirirken.

Kaşlarım kalktı merakla. “Neymiş?”

Yanağımı sıktı hafifçe, göz kırptı. “Sürpriz.”

Göz kırpışı karnımdaki kelekleri harekete geçirdi. Ne gösterecekti ki? Çok merak ederdim.

Çatalımı alıp ıslak kekimin arasında erimeye yüz tutan dondurmamdan aşırıdım.

Heyecanla kıpırdanırken ona sokuldum. “İsrar etmem konusunda hassas mısın hâlâ?”

“Öyleyim,” dedi gözlerini bana çevirirken. “Ama bunu kullanmamı tercih ederim.”

Dudak büktüm. “E bu süper gücün olup kullanma izninin olmaması gibi,” diye isyan ettim minikten. “Ulaş Tütüncü’yü her şeye ikna etme gücüm var ama kullanmamalıyım.”

“Ulaş Tütüncü ne kötü biriymiş,” dedi eğlenen bir sesle.

“Hiç de değil,” diye karşı çıktım hemen. Yanağımı koluna yasladım gözlerine bakarken hâlâ. “Muhteşem biri.”

“O görenin,” diyecekti ki parmağımı kaldırıp dudaklarına yasladım. “Hayır,” diye karşı çıktım. “Bu kez ben kazanacağım tek kelime daha etme.” Güldürdü bu onu. Gülüşünü duymak için indirdim elimi hemen. Gülümsedim ben de. Tüm sinirim ve memnuniyetsizliğim uçup gitmişti.

“Acıktın mı?” diye sordu Ulaş bana dondurmamdan aşırıya devam ederken. “Yemek istediğin bir şey var mı?”

“Neyi meşhursa onu yiyelim,” dedim çenemi kaldırıp gözlerine bakarak. Ardından yapacağım espri ile kıkırdadım. “Mesela seni.”

Yüzünde bir gülüş belirdiğinde ben de güldüm söyledime. *Keşke gerçekten Ulaş’ı yiyebilseydim.*

“Sen böyle espri yamay nereden öğrendin?” diye sordu göz kırparken yüzünde bir gülüşle birlikte.

“Sevgilim çok esprili biridir. Ondan,” dedim gülümseyerek.

Gülümseyerek kafasını salladı. "Taş da geldi."

İkimiz de güldük bu söylediğine. Onunla keyifli keyifli sohbet etmeye bayılıyordum. Her anımız keyifliydi onunla ve başka şeylerin aramıza girmesine izin vermemeliydim. Daha özenli olacaktım bundan sonra.

"Üzgünüm surat astığım için."

Kafasını iki yana salladı. "Üzülme," dedi saçlarıma dokunarak. "O kadar şeffafsın ki Arya benim için. Gözlerine baktığımda aklını okuyorum senin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Eyvah o zaman.* Masadaki güneş gözlüklerimi alıp gözlerime taktım oyuncu bir ifadeyle. Ulaş'ın gülümsemesi genişledi ve uzanıp gözlükleri saçlarıma doğru kaldırdı ve saçlarımin yüzüne gelmesine de böylece mani oldu.

"Arya," dedi iç çeker gibi. "Gün ışıdı." Sağ eli yanağıma yerleşirken başını eğip benimle yüz yüze geldi. "Gözlerini bir camın ardında saklayamazsın benden."

İçim ona gidiyormuş gibi hissettim ama gibisi fazlaydı. Güzel gözlerinin içine baktım.

Bir insan her gün bir insana daha fazla bağlanır mıydı?

Bağlanıyordu...

İki kalp bir kafese sığar mıydı?

Sığıyordu...

Otele döndüğümüzde hava hâlâ aydınlıktı. Akşam yemeği yiyip dönmemize rağmen güneş henüz yeni batıyordu ve havada hafif bir esinti vardı. Ulaş ve Kutay arabadan bir şey almak için geride kalınca Esra, Bahadır, Argun ve ben otelin bahçesinde oturmuş sohbet etmeye başlamıştık. Esra haklıydı; yemekte dikkat etmiştim bu sefer ve gerçekten dördü bir araya gelince dikkat çekiyorlardı. Argun ile Kutay'ın bekâr oldukları belli olduğundan mutlaka onlarla ilgilenen birkaç kadın çıkıyordu.

Kutay daha sempatik, Argun daha soğuk biriydi ve bu ikisini de farklı açılardan daha çekici yapıyordu sanırım. Tatil yaptığımız sürece oyunca ayaküstü kaç kızla tanışmışlardı sayamamıştım bile. Lavaboya gittiklerinde, kasaya gittiklerinde, sahilde yürürken büfeye uğradıklarında mutlaka biriyle tanışıyorlardı. Fakat Argun'u bir kez bile tanıştığı bir kadın hakkında yorum yaparken duymamıştım. Kutay, nezaket çerçevesinde neden olmayacağını yorumluyordu ama Argun buna gerek bile duymuyordu. Biri hakkında bile yorum yapmamış, ileriye yönelik ihtimal dahi vermemişti. Yaşamamış sayıyordu sanki direkt.

"Ne yürüdüler sana da maşallah bu akşam," dedi Esra. "Adım sayacı olsa İstanbul'a varmışlardı."

Argun'u gülümsetti Esra'nın söyledikleri ama umursamazca omuz silkti. "Alıştım galiba. Farkında olmuyorum artık."

Bunu kibirli söylememişti. Durum tespitiydi daha çok. İçinde olduğu duruma artık şaşırıyordu.

"Alıştırırlar sağ olsun," dedi Esra gülerek. Ardından merakla oturduğu koltukta doğruldu ve benim de merak ettiğim bir soruyu yöneltti ona. "Ya hiç mi dikkatini çeken yok gerçekten?"

"Yani...Elbette beğendiğim kadınlar oluyor," dedi dürüstçe. "Ama yalnızca görünüş olarak yanıma yakışan biriyle olmak istemiyorum. Vitrin değilim ben neticede. Bir ilişki ne ihtiyaç ne de yanımda birini taşıma isteği benim için. Çok kesin hükümlüyüm ya da ilk sohbetten etkilenmeyi bekliyorum sanırım ama ona da rastlamadım. Beni bir şey çeksin istiyorum. Ulaş ve Bahadır'ın sizden bahsederken o ses tonu ve gözlerindeki bakışın değişimini merak ediyorum ben."

Gülümsetti bu söylediği beni. Umarım çok sever ve sevdiği kadar sevilirdi.

"O da olur," dedi Esra motive edici biri olarak. "Sen biraz konuşsan belki muhabbeti saracak kızın."

Omuz silkti Argun gülümseyerek. “Sevgilim olsun istesem İstanbul’dan bulurum en azından Esra. Yakınımdan falan.”

“Evet, doğru,” dedi Esra, Muğla’da olduğumuzu hatırlayarak. “Tercihen yakın mesafe ilişki tabii ki. Sevgilimi öpüp ona sarılamazsam ağlarım.”

Gülümsetti bu beni. Bahadır ile uzak ilişki yaşadıklarını düşünemiyordum. Kesin çok üzülürdü Esra bu duruma ve alışamazmış gibi geliyordu.

Esra aniden kalktığı anda gözlerimi ona çevirdim. “Arya,” dedi heyecanla.

Meraklı gözlerimi yüzünde gezdirdim. “Efendim?”

“Ay güneş çok güzel acilen fotoğraf çekilmeliyiz. Çok acil,” diyerek beni koltuktan kaldırdığında bu acelesi güldürdü beni.

Argun’a el sallayıp Esra’nın peşinden gittim. Beni lobiye kadar götürüp ardından restoranların olduğu koridora soktuğunda acelesi hakkında şaka yapıp gülüyordum. O sırada koridorun sonunda elinde bir buket karanfil, üzerinde şık bir takım ile beni bekleyen Ulaş’ı görünce duraksadım. Yüzümdeki gülümseme şaşkınlıkla donarken artık yürümüyordum.

Güneş batıyordu ve güneş ışıkları koridorun büyük camlarından üzerimize düşüyor, onun güzel yüzünü çok daha güzel gösteriyordu.

“Ulaş,” diye fısıldadım ne diyeceğimi bilemeyerek.

Ulaş, benim Ulaş’ım, ellerinde kırmızı karanfillerle beni bekliyordu. Benim için aldığı bir demet karanfil ile bekliyordu beni. Rüyamda alamadığım o çiçekleri tutuyordu benim için ve artık alabilirdim. Artık bir kelebeğin peşinden değil onun kollarına koşabilirdim. Gözlerim doldu. Ulaş sol elini bana uzattığında kalbim hevesle çarptı göğsüme. Elini tutmak istedim. Elini tutmayı çok istedim.

Bir adım attım, iki adım attım. Yürümek istemedim. Koşmak istedim. Bu kez kelebeğin peşinden değil, Ulaş'ın peşinden koşuyor olmak istedim. Dolu gözlerimle gülümseyerek adımlarımı hızlandırdım ve koştum ona. Bana eğildiğinde kollarımı boynuna sardım. Bedenlerimiz iki çarkın birbirine oturması gibi birbirine yerleşirken güçlü kollarıyla kaldırdı beni. Sıkıca sarıldım ona. Kalbim hızla atarken derin bir nefes aldım boynunda. Oraya bir öpücük bıraktım. Güneş yalnız bana doğuyormuş gibi hissettiğim anlardan biriydi o an.

Beni yere bıraktı yavaşça. Kâhküllerim üzerinden öptü beni. Karanfillerimi uzattı bana. Gözlerimi hızlıca kurulayıp karanfillerimi kucakladım. Kucağım dolusu bir demetti. Ulaş'ın çiçekleri toprağında sevdiğini biliyordum ve benim için böyle büyük bir buket yaptırmasının aramızdaki özel anlamı kalbimi sıcacık etti.

Buketime sarılırken kocaman gülümseyerek ona baktım. “Teşekkür ederim sevgilim.”

Bana gülümsedi o da. Saçlarıma dokundu. “Henüz hediyemi görmedin,” deyip çenesiyle karanfillerin içindeki zarfı işaret etti.

Kalbim heyecanla tekrar ritmini kaybetti. Burnumu çekip merak ederek zarfa uzandım. Buketi kollarım arasında sıkıştırıp zarfı açtım. İçerisinde bir fotoğraf vardı. Başta bizim fotoğrafımız sandım ama zarftan çıkarınca gördüğüm fotoğraf ellerimi titretti. Dudaklarımdan kesik bir nefes aldım şaşırarak.

Bu fotoğrafı daha önce gördüğümü sanmıyordum hiç. Aksine tam da burada bulmayı umduğum şeylerden biriydi. Dolan gözlerimle fotoğrafa baktım uzun uzun. Ne kadar uzun bakarsam fotoğraf o kadar anlam kazandı içimde. Ulaş'ın hediyesinin ne olduğunu anladıkça kalbim hem sevgi hem de hüznle yoğuruldu. Bakışlarımı fotoğraftan kaldırıp Ulaş'ın arkasındaki duvara baktım. Gözyaşı düştü gözlerimden.

Aynı yerdı. Anne ve babamın fotoğraf çektiirdiği aynı yerde duruyorduk Ulaşla. Annem ve babam şu an olduğumuz koridorda bundan seneler önce yan yana ve el ele gülümsemişlerdi kameraya. Annem elinde bir demek çiçek tutuyor, babam gülümseyerek ona bakıyordu annemse biraz utanmış olacak ki utangaç bir gülümseme ile çiçeklerine bakıyordu. O kadar güzeldi ki dakikalarca ağlamak istiyordum bu gerçikle. Güzeli şeyler hep eksikliğiyle acıtıyordu insanın canını.

“Burası,” dedim bir damla daha düşerken gözlerimden. “Aynı yerdeyiz,” diyebildim üzüntüyle.

Kafasını salladı Ulaş, “Burası anne ve babanın ilk tanıştığı otel,” dedi gözyaşını silerken. “İlk kez bu koridorda tanışmışlar, ilk kez burada konuşmuşlar ve baban annene âşık olduğunu ilk kez burada, yılın bu zamanları ve akşamın bu saatlerinde söylemiş.”

Gözyaşlarım bir bir düşerken, “Ulaş,” diyebildim yalnızca, ne diyeceğimi bilemeyerek. Ulaş demek benim için mutluluğun tarifi gibiydi. İsmi söylemek bir sürü şey ifade ediyordu benim için ve Ulaş bunu biliyordu. Elini yanağıma yaslayıp gözümü severek kuruladı yanağıma.

“Onları gibi fotoğrafımız olursa hoşuna gider diye düşündüm,” dedi. “Albümümüze koyarsın, bu fotoğrafın yanına.”

Söylediği her kelime kalbime bir nakış gibi işlerken kendimi daha fazla tutamadım. Karanfillerimle birlikte ona sarıldım, yüzümü göğsüne yasladım ve hümgür hümgür ağladım bir süre kollarında. Hem çok mutlu hem de çok üzgün hissettiğim anlarda onun kollarına gidebiliyor olmakla teselli etmem gerekti kendimi. Onun kollarında ağlayabildiğim için de şanslı saydım kendimi.

Ulaş bana güzel şeyler söyleyerek sakinleşmemi bekledi; küçük bir çocukmuşum gibi yüzümü mendili ile kurulayıp. Burnuma ve alınma birer öpücük bıraktı. Öpücükleri yüzümdeki hüznü dağıttı, bir mutluluk filizlendirmeye uğraştı.

Aynı yerdı. Anne ve babamın fotoğraf çektiğiği aynı yerde duruyorduk Ulaş'la. Annem ve babam şu an olduğumuz koridorda bundan seneler önce yan yana ve el ele gülümsemişlerdi kameraya. Annem elinde bir demek çiçek tutuyor, babam gülümseyerek ona bakıyordu annemse biraz utanmış olacak ki utangaç bir gülümseme ile çiçeklerine bakıyordu. O kadar güzeldi ki dakikalarca ağlamak istiyordum bu gerçekte. Güzel şeyler hep eksikliğiyle acıtıyordu insanın canını.

"Burası," dedim bir damla daha düşerken gözlerimden. "Aynı yerdeyiz," diyebildim üzüntüyle.

Kafasını salladı Ulaş, "Burası anne ve babanın ilk tanıştığı otel," dedi gözyaşını silerken. "İlk kez bu koridorda tanışmışlar, ilk kez burada konuşmuşlar ve baban annene âşık olduğunu ilk kez burada, yılın bu zamanları ve akşamın bu saatlerinde söylemiş."

Gözyaşlarım bir bir düşerken, "Ulaş," diyebildim yalnızca, ne diyeceğimi bilemeyerek. Ulaş demek benim için mutluluğun tarifi gibiydi. İsmi söylemek bir sürü şey ifade ediyordu benim için ve Ulaş bunu biliyordu. Elini yanağıma yaslayıp gözümü severek kuruladı yanağımı.

"Onları gibi fotoğrafımız olursa hoşuna gider diye düşünüm," dedi. "Albümümüze koyarsın, bu fotoğrafın yanına."

Söylediği her kelime kalbime bir nakış gibi işlerken kendimi daha fazla tutamadım. Karanfillerimle birlikte ona sarıldım, yüzümü göğsüne yasladım ve hüngür hüngür ağladım bir süre kollarında. Hem çok mutlu hem de çok üzgün hissettiğim anlarda onun kollarına gidebiliyor olmakla teselli etmem gerekti kendimi. Onun kollarında ağlayabildiğim için de şanslı saydım kendimi.

Ulaş bana güzel şeyler söyleyerek sakinleşmemi bekledi; küçük bir çocukmuşum gibi yüzümü mendili ile kurulayıp. Burnuma ve alnıma birer öpücük bıraktı. Öpücükleri yüzümdeki hüznü dağıttı, bir mutluluk filizlendirmeye uğraştı.

#10. BÖLÜM

SOLMAYAN ÇİÇEKLERİN BATMAYAN GÜNEŞLERİ

Her şey gelir insanın başına.
Çünkü insandır.
Güneşse doğar her gün,
Bahane sunamaz kimseye.
Ekosistem oyalanır kendi halinde.
İnsan da kalkıp yoluna gitmeli
o halde...

Hayat rayına oturduğunda insan yüzüne vuran rüzgârdan korkmuyor, zevk alıyor. Bir düşüş değil yoluna giriş bu çünkü. Tehlikesiz, her şey yolunda. Ancak o zaman zevkine varabiliyor manzaranın. Farkındalık böyle bir şey. Fon değiştiğinde bakış açısı da değişir. Her şey eninde sonunda sakinleşir, yoluna girer. Girmek zorunda, hayat beklemez ki seni. Kork istediğin kadar; eninde sonunda karşına çıkar, onu da geçersin elbet.

Bir haftalık tatilimiz göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti. İstanbul'a döndüğümüzde daha az endişeli, daha hayat dolu ve tazelenmiş hissediyordum kendimi. Tatil yapmak gerçekten iyi gelmişti. Ulaş ile yeni kararlar almıştık. Terapistimle birlikte hayatımı eskisi gibi tek başıma idame ettirebilmem için çalışıyorduk ve bu artık benimle yaşamadığı anlamına geliyordu. Ulaş'a bağımlı bir şema çizmemem için günbegün geçirdiğimiz zamanı azaltmaya başlamıştık. Eskisi gibi olabilmek adına elimden geleni yapıyordum. Ulaş benden daha çok buna gayret ediyordu ama aslında onun da ben olmadığımda endişelendiğini biliyordum. O markete gittiğinde ve ben de yemek yaparken telefonumu şarj etmeyi unuttuğumda önce Esra beni kontrole gelmiş, ardından Ulaş bana kızmamıştı elbette ama doğruca telefonumu şarja takıp kontrol etmemi rica etmişti birkaç kez ve bu beni üzmüştü epeyce. Sık sık endişe içinde olan benim sanıyordum ama aslında Ulaş'ın da endişeleri vardı. Yalnızca her zamanki gibi belli etmiyordu.

Terapistimden Ulaş konusunda da yardım istemiştim. Bu yüzden ikimizle de ilgileniyordu. Bir nevi çift terapisine gidiyor sayılırdık ve bunun için memnundum. Yalnızca birbirimiz için değil kendimiz için yine birlikte mücadele vermek güzeldi.

İkimizin de görevleri vardı. Birbirimiz olmadan dışarı çıkmaya gayret etmek, ayrı zamanlar geçirmeye, ayrı alanlarda yaşamaya çalışmak gibi. Bunu birden yapmıyorduk elbette. Yavaş yavaş yapıyorduk. Bir gün tek başıma sokağın sonundaki markete gidiyordum mesela, bir diğer gün Eren'le dışarı çıkıyordum. Bir başka gün Deniz ile buluşuyordum. Ulaş, ağabeyini ve annesini ziyaret ediyordu. Bazen üniversiteden arkadaşlarıyla buluşuyordu. Eski normal hayatımıza dönmeye çalışıyorduk kısaca. Ama gün yüzünü geceye döndüğünde aynı evin içinde oluyorduk yine. Geceleri birbirimizi tek bırakamıyorduk. İkimizin de geceleri kaygılı anları-

mızı dindirmek için birbirimizin kollarına gidiyorduk. Bu yüzden bir süre daha birlikte kalmaya devam etmenin faydalı olacağını düşünmüştük, terapistimiz de aynı fikirdeydi.

Ulaş ilk başlarda benimle uyuyor olsa da tatilde ayrı yataklarda uyumaya alışmışken bunu bozmak istememişti. Bu yüzden çoğunlukla koltukta uyuyordu. Eskisi gibi kendi kendine yetebilen o kız olmam için terapistimden daha çok çaba sarf ediyordu ve bu kalbimi sarıp sarmalıyor bana kendimi iyi hissettirmekle kalmıyor iyileşmek için daha da motive ediyordu beni. Victor Hugo, haklıydı; *Hayattaki en güzel mutluluk sevildiğinden emin olmaktır.**

Ulaş'ın benden ayrı uyuma konusundaki tutumunun tek eksi yanı korktuğumdan değil, yalnızca onunla uyumayı istediğimde bunu dile getirmek zor geldiğinden bahane bulmam gerekiyordu. Neyse ki en cılız bahanelerimin bile geçerliliği vardı onun nezdinde. Onunla uyurken kâbuslarım hafifliyor, şekil değiştiriyordu. Kan ter içinde uyanıp onu yanımda yüzüstü uzanırken gördüğümde burnumu çeke çeke sırtına yüzüstü yatıp, yanık izlerine öpücük bırakıyor, kalp ritmini dinleyerek gözyaşlarımı dindiriyor uyuyakalıyordum. Ben ağlarken uyandığını biliyordum ama ona yük gibi hissetmeyeyim diye ses etmiyordu hiç. Yine de o uyurken tuttuğum eli hafifçe tutuyordu elimi dayanamıyormuş gibi. Ulaş, varlığıyla ve yokluğuyla hep içimdeydi. Ulaş varlığıyla ve yokluğuyla hep benimleydi ve bu his paha biçilmezdi.

Dalıp gittiğim düşüncelerimden birkaç dakikadır aynı sayfaya baktığımı fark ettiğimde yanağımı koluna sürttüm. Bacaklarımı daha çok kendime çektim. Bakışlarımı yukarı kaldırıp ona baktım. Kahverengi güzel gözleri okuduğu kitabın sayfalarında geziyordu. Gözlük kullanıyordu. Onu gözlükle görmeye bayılıyor-

* Victor Hugo, *Sefiller*, çev: Volkan Yalçıntoklu (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2021).

dum. O kadar yakışıyordu ki ona bakmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Bu yüzden dikkatini dağıttığımı söyleyip ya çıkarıyordu gözlüklerini ya da benim yüzüme takıp iç çeke çeke uzaklaşıyordu benden. Bu düşünceyle gülümsedim iç çekerek. Yanağımı yine koluna sürtüp ona sokuldum biraz daha. İlgi istiyordum. Gözleri kitap üzerinde değil benim üzerimde olsun, bana gülümsesin, sesini duyayım istiyordum. Bir anda özlemle dolmuştu içim. Bu gece gördüğüm rüyayı hiç sevmemiştim. Hatırlayınca karnım kıskançlıkla sancıdı hafiften. Hiç sevmemiştim gördüğüm o rüyayı ve sabah uyanır uyanmaz evin içinde Ulaş'ı aramış, onu koltukta uzanırken bulmuş yanına gidip hiç çekinmeden üzerine uzanmıştım. Ulaş da şaşırmıştı bu girişimime ve sormuştu sebebini. Sadece kötü bir rüya gördüğümü söylemiş ona biraz sitem etmiştim uykulu bir ifadeyle. Sonra da yine uyuyakalmıştım. Tatildeki kadın rüyalarım musallat olmuştu sanırım. Çünkü Ulaş'ta gözü kalmıştı basbayağı. *Benim Ulaş'ımda.*

Ondan istediğim ilgiyi alamayınca kitabımı kapatıp dizlerime yasladım, dikkatimi onun kitabına verdim ben de. Bu hareketliliğim Ulaş'ın dikkatini bana vermesine neden oldu. Eğilip saçlarımdan öptü beni. Bir alışkanlıktı artık beni saçlarımdan öpmeleri ve gözlerimi sevmeleri...

"Sıkıldın mı?" diye sordu bana. "Kıpır kıpırsın."

Dikkatinin dağılmasından faydalanarak ona baktım. "Dikkatimi veremedim," diye açıkladım güzel gözlerine bakarken.

Yüzünde bana bakarken yüzüne yerleşen o güzel gülümseme oluştu. "Ne düşünüyordun?" diye sordu ilgiyle. Sağ eli uzanıp parmaklarının sırtıyla yanağımı okşadı narince.

"Öyle daldım gittim," diye mırıldandım.

"Rüyada ne gördüğünü anlatacak mısın bana?" diye sordu bu kez yüzündeki gülümseme yeşerirken. "Ne yaptım da kızdırdım seni?"

Sanırım tekrar uyumadan önce ona biraz kızmıştım. Çok hatırlamıyordum ne söylediğimi ama rüyamda ne gördüğümü çok net bir şekilde hatırlıyordum.

“Bir kadın vardı yanında,” diye cevapladım.

Yüzündeki gülümseme söylediğim şeye değil yüz ifademe karşın genişlerken kitabını kucağında öylece bırakıp bana doğru döndü ilgiyle.

“Böyle bir yüze karşın o kadar asık bir suratla uyanmanın sebebi buydu demek.”

Evet buydu. Sabah sabah tadım kaçmıştı o rüya yüzünden ama onu görünce geçmişti aslında. Ama sinir olmamak da elimde değildi. Rüyamdaki Ulaş sinir etmişti beni biraz.

“Nasıl bir rüyaydı?” diye sordu merak ederek.

“Böyle kırmızı ışıklı bir yerde oturuyorduk, filmlerdeki gece kulüpleri gibiydi. Yuvarlak bir masa vardı. Bir kadın oturuyordu aramızda, sen onun sağ tarafında oturuyordun ve bir şeyler konuşuyordunuz. Sana kırgındım, bu yüzden sana bakmaktan kaçınıyordum. Benim de sol tarafımda oturan bir kız arkadaşım vardı. Esra’ydı sanırım. Ben onunla konuşurken sen oturduğumuz koltuğun sırtına uzattığın sol elinle benim omzuma dokunuyordun. Ben de sana dönüyordum. O kadın seninle konuşmaya devam ederken sen bana hakkında birçok fikrinin olduğu bir kitap hakkında düşüncelerimi soruyordun. Benimle konuşmak için bahane üretmiştin, o kadını umursamadığını göstermek için.”

Ulaş beni dikkatle dinlerken başparmağı alışkanlıkla yanağımla okşuyordu ben konuşurken. Yüzündeki gülümseme içime işliyordu.

Başparmağı alt dudacağımı okşadı. “Kadının yüzünü hatırlıyor musun?”

“Hayır. Yüzüne bakmadım sanırım. Seninle aramızda olması canımı sıkıyordu. Siyah giyinmişti bir tek onu hatırlıyorum. Kara kedi gibi aramıza giriyordu.” Benzetmem burnundan güldürdü

onu. Yanağımı sıktı hafifçe.

“Böyle bir şey ancak rüyanda mümkün olabilir zaten,” diye tesselli etti beni.

Kafamı salladım asla şüphe etmeyerek. “Ama çok sıkıldı canım. O kadar gerçekti ki sana olan kırgınlığım uyandığımda seni görene kadar, sen beni öpene kadar gerçek gibi hissettirdi.”

Sol kolu kollarım arasından çıkıp belime sarılırken yüzünde içi gidiyormuş gibi kalbimin ritmiyle oynayan bir bakışla, çenemi yukarı kaldırdı ve yüzüme eğilip burnuma bir öpücük bıraktı. Ardından sağ gözümden öptü beni. Memnuniyetle iç çektim.

Doğruldu sonra, saçlarımı kulağımın arkasına itti. “Neden kıırıldın bana?” diye sordu. “Aramıza kim girmeye çalışırsa çalışsın ben seninle konuşmaya çalışmışım?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım duraksayarak. Evet. Ulaş, o kadının tüm çabalarına rağmen benimle ilgilenmişti gerekten. Böyle bakacak olursak iyiye yorulabilirdi sanırım.

“Evet,” diye onayladım onu. “Böyle bakarsak iyiye yorabiliriz.”

Kafasını salladı. “İyiye yoralım,” diye onaylarken beni kendi kitabını yanına bırakıp benim kitabımı da aldı dizlerimden.

“Nerde kaldığıma bakmamıştım,” diye uyaracak oldum onu ama istifini bozmadan, “Ben baktım,” deyip kendisini dizlerime bırakarak koltuğa uzandı öylece. “Mola.”

Ulaş geceleri pek uyuyamıyordu. Erken kalkıyordu hep. Sonra gün içinde fırsat buldukça dizlerime uzanıyor, zaman zaman uyu-yakalıyordu. Dizlerimde verdiği molaları seviyordum. Çünkü bu ben de dinlendiği anlamına geliyordu ve onu dizlerimde uyutmak en güzel şeylerden biriydi. Parmaklarım alışkanlıkla saçlarında gezinirken arkama yaslandım.

“Bir şey söyleyeceğim ama rüyamla hiç alakası yok,” diye mırı-

dandım biraz çekinerek.

Ulaş, gülümsedi gözleri kapalı. “Söyle bakalım rüyanla hiç alakası olmayarak.”

Dudak büktüm. Alay mı ediyordu benimle? Soru soramaz mıydım sevgilime? Ne vardı yani? Merak edemez miydim öylesine? Bence hakkım vardı birazcık.

Sağ elimi yanağına yaslayıp onu gönlünce sevmeye başladı parmak uçlarım. “Aslı gelmeyecekmiş okula. Gitmiş.”

Gözlerini açıp gözlerime baktı. Haberi varmış gibi duruyordu, şaşırmamıştı hiç.

“Evet,” diye onayladı. “Duydum.” Sağ elini kaldırıp çeneme dokundu parmaklarının sırtıyla. “Aksi olsaydı bile aramıza kim-senin girmesine ya da canımızı sıkmasına izin vermezdim. Sen de verme.”

Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle başımı salladım. “Olur,” diye onayladım onu yanağını okşarken. “İzin vermem.”

Kafasını salladı o da hafifçe. Beni öylece izlerken parmak uçları tenimi okşuyordu dalgın dalgın. Ve Ulaş ne zaman bana böyle bak-sa yalnızca kalbime değil karnıma da ağrılar giriyordu. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım kalp spazmlarım çoğaldığında.

“Ne oldu?” diye sordu dudaklarında hafif bir gülümseme yeşerirken. Utanmalarım artık onun yeni eğlencesiydi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım camdan dışarı bakarken. “Çok sevimlisin,” diye sitem ettim. Kalbim patlayacaktı.

Kaşları çatıldı hafiften böyle bir cevap beklemediğinden. “Ben mi?” diye sordu hayretle.

Gözlerimi yüzüne çevirip kafamı salladım ciddiyetle. “Evet. Sen.”

Bir süre yüzüme baktı bu ilginçmiş gibi. “Şu yüzle benimki aynı kefede mi yani?” diye sordu yanağımı okşarken. Kalbimin sesi kulaklarıma ulaşıyordu artık. Ne diyeceğimi bilemeyerek dudakları-

mı ıslattım. “Bana böyle bakarken gördün mü hiç yüzünü?”

“Nasıl bakarken?” diye sordu benimle uğraşmak hoşuna gidiyormuş gibi.

“Böyle,” derken parmak uçlarımı göz çevrisinde gezdirdim kıyamayarak. “Bana böyle bakınca sanki dünyadaki en güzel kızmışım gibi hissediyorum ve bu seni acayip sevimli yapıyor benim için.”

Sol elinin parmak uçları saçımı kulağımın arkasına iterken kulağımı okşadı ve bu beni huylandırduğu için gülümsedim. Tüylerim diken diken oldular.

“Öyle güzelsin ki,” dedi hayran hayran yüzüme bakarken. “Seninle bunun savaşına girmem. Öyle diyorsan öyleyimdir.”

Yutkundum yavaşça. Bana böyle şeyleri öyle içten öyle samimiyetle söylüyordu ki bildiğim tüm kelimeler siliniyordu aklımdan. Verecek bir karşılık bulamıyordum âdeta.

“Savaşmayalım hiç,” diye onayladım onu. “Sevelim hep birbirimizi.”

Gülümsemesi genişledi. “Sevelim tabii,” diye onayladı.

İçim kıpır kıpırken gözlerim saate takıldığında karnımdaki kelebeklerin kanat çırpma hızları arttı.

“Hih,” diye bir ses çıktı ağzımdan.

Kaşları çatıldı hafifçe. “Ne oldu?”

“Saat beş olmuş.”

Burnundan güldü bu tepkime. “Eyvah mı?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım karnımda bir ağrı peyda olurken. “Çok gerginim,” diye fısıldadım son heceyi uzatarak.

Ulaş yüzündeki gülümsemeyi bozmadı. Saçlarıma dokundu.

“Geriliyor musun o kadar?”

Kafamı salladım. Her gün sevgilimin ailesiyle yemek yemi-yordum neticede. Sevdığım, saydığım herkes orada olacaktı. Ba-

baannesi ve dedesi bile... Annemi büyüten insanlardı ve onlarla tanışmak için heyecanlı olduğum kadar üzgün de hissediyordum kendimi. Tüm bunların yanı sıra orada yalnızca Arya Ateş ve Ulaş Tütüncü olmayacaktık. Sevgili olarak bulunacaktık. En çok da bu yüzden geriliyordum zaten istemsizce.

"İyi hissetmiyorsan erteleriz," dedi sakın, yumuşak bir sesle. Elimi tuttu, avcuma bir öpücük bıraktı usulca. "Başka bir zaman ninemlerle tanışman için seni Artvin'e götürürüm."

Kafamı iki yana salladım. "Gidelim." Planı bozmayı istemiyordum, herkes en çok bizim için bir araya geliyordu bu akşam. Biz gitmezsek eksik olurdu her şey. Ben artık istediğim hiçbir şey hayatımda eksik kalsın istemiyordum. "Gitmek istiyorum. Aile yemeği yemek istiyorum."

Bu aileyle bir arada olmak istiyordum çünkü hepsini bir daha bir arada görür müydüm emin değildim. Derya Teyze'yi, Levent Amca'yı, Savaş Ağabey'i, Kenan Amca'yı, Cennet ve Bülent Tütüncü'yü, Eren'i ve Can Ağabey'i bir daha ne zaman bir arada görürdüm emin değildim. Bu anı bozmak ya da bu fırsatı kaçırmak istemiyordum. Bir kaynağı olsa da artık aslı olmayan endişelerimin sevdiklerimle arama bir set çekmesini istemiyordum.

"Çok güzel olacak," diye mırıldandım buna kendim de inanarak.

"İnanılmaz olacak," diye onayladı beni buna inanamıyormuş gibi. "Bir arada olmasını en çok isteyeceğim insanlarla, yanımda olacaksın. Çok değil dokuz ay önce deseler bunu bana, ihtimal dahilinde bile tutmayacağım bir gerçek bu yaşadığım Arya."

İçim hüznün ve sevgiyle doldu. Parmak uçlarım yanağını okşadı. "Hum," diye mırıldandım başımı yavaşça sallayarak. "Bu bizim gerçeğimiz... Tek gerçeğimiz..."

Başını salladı o da huzurlu bir ifadeyle yüzümü izlerken. "Bayılacaklar sana."

Yanaklarım ısındı tekrar sıfatımı hatırladığım için.

“Utaniyorum,” diye fısıldadım cılız bir sesle. “Yalnızca Arya Ateş olmayacağım.”

“Sana o masada yer açan sıfat Arya Ateş olman,” dedi dudaklarında ufak bir gülümsemeyle. “Sevgilim olman değil tek sıfatın. Hangisiyle rahat edeceksen onunla otur o masada. Hangisine sahip olursan ol hep bir yerin olacak o masada.”

Burnumun direği sızladı o öyle söyleyince. “Ulaş ya,” diye mırıldandım çok sevgiden. Gözlerim buğulandığında kalktı dizlerimden. Yanımda oturur bir pozisyona geçip elini yüzüme yerleştirdi ve gözümü okşadı şefkatle. Ona bakayım diye yüzümü kaldırdı.

“Arya, Arya, Arya... Güzel olan her yere aitsin güzel sevgilim. Gözyaşlarına neden bu kadar yer veriyorsun o güzel gözlerinde?”

Bir damla süzüldü yanağımdan. “Çok seviyorum seni,” diyebilirdim yalnızca. “Üzgünüm ağlayıp üzdüğüm için seni.”

Başını iki yana salladı usulca. “Üzülme bunun için. Ağlamak istiyorsan ağla, dök bana içini. Yeter ki yer etmesin sende. Her kışın bir sonu var çiçeğim, bahar geldi, günbegün açma vakti. Dön yüzünü güneşe, güneşin doğmaya bahanesi olsun.”

O kadar duygulandım ki kendime mâni olamadım. “Ulaş,” diye sızlanarak kollarımı boynuna sardım. Ulaş beni kolları arasına çekti, ufak bir kız çocuğuymuşum gibi kucağına aldı beni. Ben yüzümü boynuna gömmüş bir halde ona sarılırken saçlarımı ve sırtımı okşadı. Bir bebeği sakinleştirir gibi kucağında sakinleştirdi beni. Sırtını koltuğa yasladı, sakinlik ve sevgiyle teselli etti beni yine her şey için. Derdimi paylaştı, engel olamadığım endişelerimi kovaladı.

“Benim güneşimin doğmasının sebebi sensin Ulaş,” diye fısıldadım ona sevgiyle.

Burnundan verdiği nefesten gülümsediğini anladım. Uzun ince parmakları saçlarımda dolaştı.

“Dön yüzünü güzel çiçek,” diye fısıldadı. “Dön güneşe.”

Burnumu çekip hafifçe uzaklaştım ondan. Yüzüne baktım. Sağ elinin parmakları kirpiklerimi ve yanağımı kuruladı özenle. Avcumu yanağına yaslamış öylece güzel yüzünü izledim. Onu hak edecek ne yapmıştım acaba? *Sen çok değerlisin Ulaş, belki de yaratıcı seni bana hediye diye vermiştir.*

Yüzüne yaklaştım, yanağına bir öpücük bıraktım içim giderek. Çok seviyordum onu gerçekten. Yanağına üç öpücük daha bırakıp teşekkür ettim.

Başını geriye yatırırken iç çekti. Gülümsetti bu beni.

“Ne oldu?”

“Bayıldım,” diye mırıldandı gözleri kapalı.

Kıkırdadım hafifçe. “Ben sana maruz kalıp bayılmıyorsam sen bununla bayılamazsın.”

“Öpücüklerinin etkisini bilmiyorsun sen tabii,” dedi gözlerini açıp bana gülümserken.

Yanaklarım ısındı ama gözlerimi kaçırmadım. “Elmaşekeri de bayılmıyor.”

“O kedi ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor.”

Sıcak basarken parmaklarımı dudakları üzerine yasladım daha fazla konuşmaması için. Parmak uçlarıma ve bileğime öpücük bıraktı sonra elimi omzuna yerleştirdi.

“Gidiyor muyuz şimdi?”

Başımı salladım. Elbette gidiyorduk.

“Artvin’e de gidiyor muyuz?”

Başımı salladım yine. Oraya da gidiyorduk. Harun’un düğününden sonra gidecektik sanırım. Düğününe iki gün kalmıştı yalnızca. Onun için de çok heyecanlıydım. Nesli’nin gelinlik provalarının sonuna da olsa yetişmiş, Esra ile elimizde geldiğince nedimelik görevlerimizi yerine getirmeye özen göstermiştik. Ulaş-

ların da damatla zeybek oynama gibi bir planı olduğunu o zaman öğrenmiştim. Nesli'nin gelinlik provasından sonra dans provası yapılıyordu. Harun'un arkasında Egemen ve Hasan'ın da içinde bulunduğu birkaç polis arkadaşı, Ulaş, Argun, Kutay ve Bahadır zeybek oynuyor inanılmaz havalı bir görsel şölen sunuyorlardı. Bu provaları birkaç kez izleme şansı elde ettiğim ve hepsini kaydettiğim için de ayrı mutluydum.

İç çekti huzurla. Saçlarıma dokundu parmakları. "Hazırlanacak mısın?"

"Hım," diye mırıldandım öylece güzel yüzünü izlerken.

Gözlerinde içimi gıcıklayan güzel bir bakışla gülümsedi bana. "Daha vakit var."

Evet. Biraz daha böyle kalabilirdik. Birazcık daha vaktimiz vardı.

"Evet biraz daha var."

Başını salladı beni onaylayarak. "Biraz daha."

Gülümsedim. Kolları arasında biraz daha sohbet etti benimle. Ne giyeceğini sordum ona. Kopya çekmeyi düşündüğümünden de değildi asla. Merak etmiştim tamamen. Her sorumu ilgiyle yanıtladı, en ufak cümlemi bile dünyanın en önemli şeyi gibi dinledi. Sonra da beni kollarından yolcu etti. Kalkmazsam geç kalacaktık çünkü. Hiçbir 'biraz daha' bize yetmeyecekti.

Odama girip Ulaş'ın giyeceklerini de düşünmeden edemeyerek dolabımdan zaten giymeyi planladığım birkaç kombinden Ulaş'la en çok uyanını seçtim. Beyaz bir tişörtün üzerine lila rengi çiçekli bir elbise, altına da beyaz dantelli tatlı bir çorap ve siyah hafif topuklu ayakkabılarımı giydim. Makyaj yapmak üzere makyaj masama geçerken aralık olan kapım tıklatıldı. Bu nezaketi gülümsetti beni.

"Girebilirsin," diye seslendim.

Kapıyı aralayıp odamda doğrudan beni buldu gözleri. O da giyinmişti. Krem rengi kumaş bir pantolon, beyaz bir gömlek vardı üzerinde anlattığı gibi. Öyle güzeldi ki kalbim kıpırdandı göğsüm-

de. Onun da beni izlerken yüzünde hayran bir bakış vardı. Sağ omzu kapı çerçevesine yaslanırken başı da ona eşlik etmişti. Öylece dikildi kapı eşiğinde.

“Daha ne kadar güzelleşmeyi planlıyorsun gün ışığı?” diye sordu dudaklarında bir gülümsemeyle.

Yanaklarım ısınırken kalbim sevgiyle ısıdı. Pır pır etti göğüs kafesim içinde.

“Sana yaklaşabilmek amacındayım,” diye iltifatına karşılık vermeye çalıştım elimden geldiğince.

Gülümsemesi genişledi. “Daha önce bu kadar güzel olduğumu söyleyen olmamıştı. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedim kıkırdarak. “Güzel olduğun kadar yakışıklısın da.”

Kafasını salladı tabii der gibi. Kapımla temasını kesti yavaşça. İçeri girip çalışma masamın sandalyesine oturdu. Ben makyaj yaparken beni izleyeceğini anladım böylelikle. Normalde de çok bir tecrübem olmamasının yanı sıra hava da çok sıcak olduğundan oldukça hafif bir makyaj yaptım. Güneş kremi, şeftali tonlarında far, rimel, allık ve pembe tonlarında parlaticıdan ibaretti makyajım.

Parfüm sıkıp makyaj masasından kalktım. Kol çantamın içerisine ihtiyacım olan her şeyi atıp koluma taktım ve karşısında dikildim.

“Nasılım?”

Ulaş derin bir nefes alarak kalktı ayağa. Elini bana uzattığında düşünmeden tuttum elini. Beni etrafıma bir tur çevirip sağ kolunu karnıma sararak sırtımı göğsüne yasladığında dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. Boy aynamdan yansımaımıza baktım mutlulukla.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. “Harika görünüyorsun güzelim.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Sen de öylesin.”

Gülümseyerek yansımaımıza bakarken telefonumu çıkarıp bir fotoğrafımızı çektim. Telefonum yüzümü kapatırken Ulaş'ın dudak-

ları saçlarıma yaslıydı ve kolları bana sarılıydı. Öyle güzel çıkmıştı ki bu akşam eve dönünce ekranıma koyacaktım bu fotoğrafımızı mutlaka.

Bir elimde Ulaş, bir elimde eli boş gelmek istemediğimden yol üzerinde aldığım tatlı paketi ile Derya Teyze'nin evine ilerlerken karnımdaki kramp şiddetini artırmıştı. Kapının önüne geldiğimizde Ulaş'ın elini bıraktım istemeyerek. Heyecanla titreyen elimi saklamak için tatlı poşetini iki elimle tuttum. Ulaş zili çalıp sağ elini belime yasladı zarif bir şekilde. Onun varlığı gerginliğimi dizginleyen en büyük etkendi. Kapıyı bir süre sonra bizzat Derya Teyze açtı.

Bizi gördüğünde yüzündeki gülümseme öyle çok büyüdü ve gözlerini parlattı ki gerilen omuzlarımı tamamen gevşetmese bile sevgiyle yumuşattı.

"Ah canlarım," dedi kollarını açarken bana.

Derya Teyze'ye içtenlikle gülümsedim ve sarılma isteğini karşılıksız bırakmadım. Birbirimize sarıldık. Ardından Ulaş'a sarıldık sıkıca. Yüzümde huzurlu bir gülümsemeyle izledim onları. İçerden hoş bir sohbetin sesleri çalınıyordu kulağıma. Heyecanım katbekat arttı.

Derya Teyze bizi içeri buyur ederken elimdeki poşeti ona uzattım. Teşekkür ederek aldı elimden bir elini de belime sardı sevecenlikle. Heyecanımı anlaşılmış gibi bana destek olması içimi rahatlatmıştı bir nebze.

Birlikte büyük salona girdiğimizde gördüğüm kalabalık heyecanımı zirvelere taşıırken kendimi en sevdiğim insanların içinde buldum. Herkes buradaydı. En son biz gelmiştik. İçeri girdiğimizde dikkati üzerimize çekti. Bu heyecanlandırdı beni. Yanaklarımın ısındığını hissettim. İnsanı kıymetli hissettiren türden gülümsemeler yeşerdi yüzlerinde. Ayağa kalktılar bizi karşılamak için. Ulaş'ın

ninesiyle dedesi yüzlerinde kıyamayan bir tebessümle beni izlerken o burukluğun sebebini kalbimde taşıdığımdan aynı buruk tebessümle baktım onlara biraz utansam da.

Ulaş ilk dedesinin ardından ninesinin elini öptükten sonra yüzünde mutlu bir ifadeyle bana çevirdi gözlerini.

“Arya’yı getirdim size,” dedi saklamaya çalıştığı tatlı bir heyecanla.

Daha çok utandım elimde olmadan. Başımla selam verdim önce. Ardından dedesinin eline uzandım. Elini öptükten sonra dedesi yüzümü avuçları içine alıp saçlarımdan öptü beni şefkatle.

“Hoş geldin güzel yavrum,” dedi.

Kalbim, yabancı bir hisle çevrelendi. Dede ve nine sevgisi görmüş değildim, bu yüzden bu hisle aniden sarmalanmak tuhaf, buruk hissettirdi. Afalladım bu hisle. Ulaş’ın ninesinin de elini öptüm. Beni yanaklarımdan öptü çekinmeden, ardından sıkıca sarıldı bana. Saçlarımı okşarken ağladığını hissettim ve bu gözlerimi doldurdu benim de. Anneme çok benziyordum ve annemi ilk kaybettiği yaşıyordum...

“Babaanne,” dedi yumuşak bir sesle Ulaş. Bir eli babaannesinin sırtına dokunuyordu.

Cennet Nine benden ayrılıp, nemli gözleriyle yüzüme baktı bir kez daha. Yüzümü avuçları içine alıp yanaklarımı okşadı. “Kuzum benim,” dedi sevgiyle. “Güzel yavrum benim.” Saçlarımdan öptü beni. “Ah kuzum benim. Güzel yavrum.”

Gülümseyebildim yalnızca ona. “Çok memnun oldum efendim,” dedim içtenlikle.

“Ninenim ben senin,” diye itiraz etti. “Annen, Cennet anne derdi bana bazen. Sen de nine de bana. He mi yavrum?”

Kafamı salladım gülümseyerek. “Teşekkür ederim ninecim,” dedim hemen kabullenerek.

Eşyle birlikte gülümsediler bana. Gözlerinde geçmişten anıla-

rın sahnelendiğini görebiliyordum.

Levent Amca bana seslediğinde dikkatimi ona verdim. Can Ağabey'le yan yanaydılar, gülümseyerek bana bakıyorlardı. Levent Amca, kollarını açtı bana. Ona gülümseyerek kolları arasına girdim. Sıkıca sarıldık birbirimize. Bir zafer kazandığımız gibi tekrar hayata tutunduğumuz gibi sarıldık birbirimize. Benden sonra, Ulaş baba-sıyla sarıldı ve bu kalbimi hafifledi. Levent Amca'nın yüzünde güller açıyordu, Ulaş'ın saçlarına dokundu şefkatle. Can Ağabey saçlarımı okşayarak kolunu omzuma koydu yavaşça. İkimiz de yüzümüzde bir mutlulukla birkaç saniye bu mutlu aile tablosuna baktık.

"Bu oluyor," diye fısıldayıp bana baktığında parlayan mavi gözlerine baktım. Gülümsedi bana. "Canan'a anlatacağım. Hani Arya vardı ya anlattığım, el kadar bir yürek parçası. Bizim Ulaş'ımızı güldürdü, yetiştirdi, olgunlaştırdı, budadı, törpüledi, eksikliğini tamamladı, hayata geri getirdi, yaşattı onu diyeceğim."

Burnum sızladığında gözlerim buğulandı. Gülümsedi gözlerimin dolmasına beni kolları arasına aldı babacan bir şefkatle. Saçlarımı okşadı. "Teşekkürler Arya Ateş. Seni bize hediye ettikleri için Taner ve Derya'ya da teşekkürler."

Ağlamamak için tuttum kendimi. Gözlerimden akan birer damlayı çaktırmadan sildim. Kenan Amca sarıldı bana teselli eder gibi. Gülümsedim. Mutluydum. Burada olduğum için çok mutluydum. Eren'in eli saçlarımda dolaştı ama bozmadı saçlarımı bu kez. Göz kırptı bana. Önce ona ardından yanında dikilen Savaş Ağabey'e sarıldım. Beni aralarına alıp ayaküstü laflarken Eren benim küçüklüğümle ilgili ikisinin hatırladığı bir anıdan bahis açıp bana sataşırken Savaş Ağabey gülmeye başladı.

Arkamda duran kişiyle Ulaş olduğunu anladım. Eren ve Savaş Ağabey'le görüştü o da. Herkes koltuklara yerleşirken elini belime koyup nazikçe beni bir koltuğa yönlendirdi. Savaş Ağabey, Ulaş'a

kısa bir bakış atıp bana baktı tekrardan. "Eğer, herferatik olursa, böyle bana ben kulağını çekerim onun," dedi sadece benimsi bir sesle.

Utansam da gülümsetti bu beni. Ulaş da güldü bana. Çalışıyor, gülüyordu sık sık, mutluydu ve Ulaş'ı bu kadar mutlu gördüğüm anlardan en anlamlısıydı. Ulaş, ailesiydi. Ulaş'ın artık annesi, ağabeyi, dedesi ve babaannesi değil yalnızca, bir babası, bir amcası, bir dostu ve bir Arya'sı vardı. Hepsi bir aradaydı şimdi. Yalansız, dolansız, gerçek bir ailesi vardı. Vicdan azabından, korkuluklardan, korkulardan uzak huzurla dolu bir ailesi vardı artık. O aile benimdi de artık. Ben bu ailenin parçasıydım. Yalnızca Ulaş'ın Arya'sı olduğumdan değildi bu üstelik. Arya Ateş'in artık ikinci bir ailesi vardı. *Hep olacakmış, Ulaş öyle söyledi...*

Bir süre sohbet ettik. Ortam kendini tamamen samimiyete ve rahatlığa bıraktı. Gerilen omuzlarım gevşedi, sohbetlere katılmaya ve sohbet açmaya çalıştım.

Derya Teyzem ve ninem kalkınca sofra için ayaklandıklarını anlayarak ben de peşlerine takıldım. Benim de geldiğimi görünce gülümsediler bana, beni beklediler. Adımlarımı hızlandırıp yetiştim onlara.

Mutfak da evi gibi büyük ve ferah olduğundan çok hoşuma girmişti. Kocaman bir yemek masası hazırlanmıştı içeride. Birkaç eksik tamamlanacaktı ve bunları tamamlamasında yardım ettim Derya Teyze'ye. Benim de katılabileceğim sohbetler açtı ve çok minnettar kaldım ona. Yaklaşık on dakika sonra artık daha rahattım. Cennet Ninemi çok sevmiştim ve çok komik biriydi. Şiveli konuşuyordu ve öyle tatlıydı ki yanaklarını sıkmak geliyordu içimden.

İçeri Ulaş ve Savaş Ağabey geldiklerinde onlara baktık. Savaş Ağabey doğrudan ninesine laf atarak girmişti içeri. Ulaş da bana bakmış iyi olduğumu anlayıp göz kırpmıştı memnun bir gülüm-

semeyle.

Bize yardıma gelmişlerdi. Derya Teyze iyi yetiştirmişti onları gerçekten. Cennet Nineme iş bırakmayarak sofranın eksiklerini giderdiğimizde sofraya geçtik hepimiz. Sohbet ederek, gülerек uzun bir akşam yemeği yedik. Sohbet ederek yemeğinin zevkine en çok vardığım akşamlardan en iyisi olabilirdi belki de bu yemek.

Yemekler yeni bahçedeki soframız toplandıktan sonra sohbet devam etti. Yarın yapılacak toplantıdan söz açıldı. Bu konuda da epey meraklı ve heyecanlı hissediyordum esasen. Levent Amca yüksek bir ihtimalle işine geri dönecekti ve döndüğü gibi de Eren'in yeni projesini resmiyete döneceklerdi.

Su almak için mutfağa uğradım. Salondan geçerken tanıdık ayak sesleri takip etti beni. Omzum üzerinden ona baktığımda Ulaş gülümsedi bana. Benim adımlarım yavaşlarken onunkiler hızlandı ve bana yetişti. Birlikte mutfağa girdik. İkimizden başka kimse yoktu içerde.

“Nasılsın?” diye sordu ilgiyle izlerken yüzümü.

Kendime bir bardak sulu alıp ona döndüm gülümseyerek. Güzel yüzüne baktım. “Çok iyiyim,” dedim içtenlikle. “Harika vakit geçiriyorum. İyi ki gelmişiz.”

Başını salladı. “Harika olacak demiştım,” dedi saçlarımın ucuna dokunurken yüzünde tatlı bir gülümsemeyle.

Başımı salladım ben de. Suyumu içtim güzel yüzünü izlerken.

“Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Kalbim heyecanla çarptı. Ulaş böyle şeyler söylediğinde çok güzel şeyler oluyordu genelde. Şimdi ne gösterecekti kimi bilir? Bardağı tezgâha bıraktığımda elimi tuttu çekinmeden. Elimi çekemedim ben de.

Herkes arka bahçede otururken Ulaş bizi salona yönlendirdi. Beni bir koltuğa oturturken o konsollardan birine ilerledi. Önle-

rinde diz çöküp kapaklarını açtı ve bir şeyler aradı. Ardından bir albüm çıkardığında yüzümde heyecanlı bir gülümseme yerşedi. Yerinde kıpırdandım heyecanla.

“Albüm mü bakacağız?”

Kafasını salladı yanıma gelirken. “Annem eski albümlere bakarken görürsen seveceğin şeyler olduğunu söylemişti.” Yanıma oturduğunda heyecanla ona sokuldum. Sağ kolum onun kucığında albüme yaslanırken birlikte albümün kapağını açtık.

O an duraksadım. Gözlerimi Ulaş’a çevirdim. “Sorun olmaz değil mi bakmam?”

Dudaklarında hafif bir tebessümle. “Olmaz sevgilim.”

İçim kıpır kıpır albüme döndüm hemen. Albümü çevirmeye başladık. Tüm fotoğraflara ilgiyle bakıyor, Ulaş’tan kim olduklarına dair ufak bilgiler alıyordum. Derya Teyze bu albümü üniversite yıllarına ayırdığı belli oluyordu. Üniversiteden arkadaşlarıyla hep. Sonra tanıdık bir adam çarptı gözüme. Nefesimi tuttum.

“Can Ağabey mi?” diye sordum başımı kaldırıp güzel yüzüne bakarak kocaman gözlerle.

Kafasını salladı. “Evet,” dedi buruk bir tebessümle. “Yanındaki de Canan Abla.”

Gözlerimi hemen fotoğrafa indirdim ve güzel parmağıyla işaret ettiği güzel kadına baktım. Derya Teyze, Canan Abla ve Can Ağabey yan yana durmuş gülümseyerek kameraya bakıyorlardı bir deniz kenarında. Parmağım hüznünle şeffaf kaplama üzerinden Canan Abla’nın resmini okşadı.

“Çok güzelmış,” diye mırıldandım hüznünle.

“Öyledir,” diye onayladı beni.

Hüzünlenmemi istemiyormuş gibi çevirdi sayfayı ama bu kez gördüğüm fotoğraf daha büyük bir nefes tutuşuydu.

Annemdi bu. Derya Teyze, annem ve Levent Amca’yla birlikte

çekildikleri bir fotoğrafı. Annem utangaç bir gülümsemeyle bakıyordu kameraya.

Annemi okşadım sevgiyle. “Çok güzel çıkmışlar.”

“Annene çok benziyorsun,” dedi Ulaş yumuşak bir sesle. Saçlarından öptü beni varla yok arası. “Çoğaltırız istediklerini. Kendi albümüne koyarsın.”

Kafamı salladım. “Hım,” diye mırıldandım bunu çok isteyerek. “Anne ve babam için de bir albüm yapmak istiyorum. Bulabildiğim ne varsa almak isterim Derya Teyze de izin verirse.”

Levent Amca’nın albümü, yanmış olmalıydı o evde. *Düşünme Arya. Yanmak değil kanatlanıp uçuşma vakti şimdi.*

Ulaş bir sayfa daha çevirdi. Annem daha çok yer almaya başladı albümde. Levent Amca’nın dediği gibi üniversite zamanlarından beri Derya Teyze’nin hayatına dahillerdi ve bu çok belliydi. Derya Teyze’nin annemle bir sürü fotoğrafı vardı. Belki de bu yüzden o kadının söyledikleri onu çok kırmıştı. En yakın arkadaşının ona ihanet ettiği düşüncesine dayanamamıştı belki de. Derya Teyze’yi hiç suçlamıyordum bu yüzden. Deniz’in de hiç hatam yokken bana kırgınlık duyduğu olmuştu ve bunun onun da elinde olmadığını biliyordum.

Derya Teyze ve Levent Amca’nın düğün fotoğraflarında annem vardı, sonrasında bir bebek katıldı. Savaş Ağabey’di bu. Gülümsetti beni. Çok yakışıklı bir bebek ve çocuktuk. Daha sonra babam dahil oldu fotoğraflara. Bir akşam yemeğinde Tütüncü ailesiyle çekilen fotoğrafları. Babamı okşadım sevgiyle. Çok yakışıklıydı ve onu bu kadar genç görmek kalbimi kırmıştı yine.

“Babam çok yakışıklı,” diye mırıldandım dudaklarımda bir gülümsemeyle. “Annemle çok yaklaşıyorlar değil mi?”

Kafasını salladı Ulaş. “Öyle.”

Burnumu hafifçe çekip sayfayı değiştirdim. Birkaç sayfa sonrasında bir bebek daha katılmıştı aramıza. Bir hastane koridorunda

Levent Amca'nın kucağında yeni doğmuş bir bebek, gülümseyerek bir elini Levent Amca'nın bir elini de Savaş Ağabey'in omzuna koyan babam ve Kenan Amca vardı.

"Bu," dedim gülümseyerek ona çevirdim bakışlarımı. "Sen misin?"

Kafasını salladı. Heyecanla fotoğrafa baktım yine. "Babam doğumuna mı gelmiş?" dedim karnımda kıpırtılar gezerken. Ulaş doğduğunda ilk gördüğü adamlardan birinin benim babam olması içimde garip bir hisle doldurdu.

"Bu çok tatlı," dedim iç çekerek. "İlk doğduğunda babam görmüş seni," diye mırıldandım. "Sen de onu görmüştün. Harika bir şey bu."

Ulaş, sol kolunu belime sarıp sarıldı bana hafifçe destek olmak ister gibi. Ağlayasım yoktu hiç halbuki. Sadece buruk bir mutluluk yaşıyordum. Yine de Ulaş'ın beni saçlarımdan öpmesi iyi geldi.

Birkaç sayfa ilerlediğimizde Ulaş bu kez annemin kucagındaydı. Annem onu kollarında uyuturken habersiz çekilmişti. İçim sıcacık oldu. Ne garip. Annemin ve babamın o zaman birbirlerinden haberleri yok ve Ulaş da hiçbir şeyin farkında değil ama aslında birbirimiz için çok önemliyiz.

"Bunları da istiyorum," dedim hevesle. "Annem seni uyutuyor," dedim kısık sesli bir heyecanla. "İnanılmaz bir şey bu. Çok güzelsiniz. Şu halinize bir bak," derken fotoğrafta yanağını okşuyordum. "Anneme benziyorum ya, sanki bebekliğini kucaklamışım gibi hissettirdim," dedim gülümseyerek. Gözlerimi ona çevirdim ve sevgiyle baktım. "O anki halinden fark yok sanki."

Gülümsedi bu söylediğime. "Beni o halimden farksız gören bir annem bir de sensin Arya."

Kıkırdadım. "Hâlâ çok tatlısın," dedim kafamı sol omzuma yatırken. "Uyurken de yüzün aynı böyle. Değişmemiş hiç."

Dili dudakları üzerinde gezindi. Sağ eli kalktı yanağıma dokundu gözleri bir süreliğine bahçeye kolaçan ederken.

“Bu kadar sevimli olursan tutamam kendimi,” dedi sonra.

Yanaklarım ısındı. Gözlerimi kaçırdım. Eğlendi bu utançımı yanağımdan bir makas aldı. Sayfalar ilerledi, Ulaş gittikçe büyüdü ve o kadar tatlı bir çocuğu ki içim gitti hepsine. Yanaklarını sıma istediğiyle doldum. Ulaş dört yaşlarına geldiğinde ufak bir kız çocuğuyla fotoğrafları olmaya başladı. O kız çocuğu çok tanıdık.

“Ulaş,” dedim kalbim küt küt atarken. “Bu gerçek mi?” diye sordum gerçekliğinden şüphe ederek.

Ben Ulaş’ın dizinde uyurken Ulaş sol eli yanağımda çenesini kaldırıp otuz iki diş gülümsemişti kameraya.

“Gerçek sevgilim,” dedi Ulaş gülümseyerek. “Hatırlamıyordum bu fotoğrafları hiç. Annem atınca peşine düştüm ben de. Çoğaltacağım ikimiz için.”

Heyecanla içim kıpır kıpırken daha çok bizi bulma hevesiyle hızlı hızlı taradım fotoğrafları. Ulaş’ı yanağından öptüğüm, Ulaş’la uyuduğum, Ulaş’ın bacağına yapışıp otuz iki diş güldüğüm bir sürü fotoğrafımız vardı. Gerçekten bir yaşa kadar onunla büyümüşüm ve bunun farkındalığı şimdi dalga dalga kalbime vuruyordu.

Ben Ulaş’ı öptüğüm bir fotoğrafıma bakarken Ulaş burnundan gülerek bir fotoğraf çıkardığında dikkatim elindeki fotoğrafa kaydı.

“O ne?” diye sordum merakla.

Elimde lolipop, ağzım yüzüm şeker ve sümük içinde güldüğüm bir fotoğrafı görünce utançla yanaklarım ısındı.

Fotoğrafa uzandığımda elini uzanamayacağım bir noktaya kaldırdı. “Ya Ulaş,” diye sitem ederek dizlerim üzerinde kalkıp uzandım. Ulaş belime sarılırken gülüyordu eğlenerek.

“Çok tatlısın,” diyordu bir de. “Bundan da alalım bir tane.”

“Hayır almayalım,” diye karşı çıktım elinden alırken nihayet

“İmha edelim bunu.”

Ulaş elimden aldı tekrar nazikçe. “Hayır. Bu tatlılığı ziyan edemeyiz,” diye karşı çıktı ve o an gerçekten çok severek baktığını gördüm. Başparmağı fotoğrafı okşarken sanki gözyaşımı silmek istiyordu.

“Bu anı hatırlıyor gibiyim,” dedi yüzünde tebessümle. “Küçükken de ağlar, sonra hemen gülerdin.” Bana çevirdi gözlerini. Sol eli belimden yanağıma çıktı. Yanağıma okşadı sevgiyle. “Şu fotoğrafla arandaki tek fark yaşadığın senelerden ibaret sevgilim.”

Kalbim sevgiyle sıcacık olurken omuzlarım düştü. “Ulaş ya,” diye sitem ettim hafifçe. Hatta tehdit ettim. “Öyle söylersen ağlamaya başlarım.”

Gülümsedi. “Ağlama,” dedi buna dayanamıyormuş gibi. Buruma bir öpücük bıraktı. “Işığın hiç solmayacak senin.”

“Sen varsan sönmez hiç,” dedim yüzümü eline yaslariken. “Teşekkür ederim her şey için canımın içi. Bana anılarımı ve kocaman bir aile verdiğin için de teşekkür ederim.”

Güzel bir akşam yemeği ve sohbeti geride bırakıp hissiyatını yanımda getirerek eve geldik. Derya Teyze istediğimiz tüm fotoğrafları çoğaltabilmemiz için ödünç vermişti bize. Müthiş heyecanlı, mutlu ve de huzurluydum. İçim içime sığmıyor aynı zamanda hiç çalkalanmayan bir su kadar dinmiş hissediyordum kendimi.

Eve girdiğimizde yüzümdeki gülümseme hâlâ yerli yerindeydi. Albümümü düzenlemek için çok heyecanlıydım. Kategorize etmek için bir planım vardı, Derya Teyze’den ilham almıştım birazcık. Yolda gelirken Esra’nın Ulaş’ı bateri çalarken çektiğini anımsamış, Esra’dan alabileceğim tonla fotoğraf olduğunun farkındalığını yaşamıştım. En kısa zamanda bunu da istişare etmeli Esra’yı çok güzel bir yere yemeğe çıkarmalıydım teşekkür maiyetinde.

Eşofmanlarımı giymiş ve makyajımı silmiş bir halde salona

döndüğümde Ulaş da üzerini değiştirmişti. Elmaşekeri'ni seviyordu yüzünde bir gülümsemeyle. Ben de gülümseyerek yanlarına gittim Ulaş'a sokuldum kedim gibi.

İç çektim kokusunu da içime çekerek. "Harika bir gündü," diye mırıldandım yanağımı koluna yaslarken. "Artvin için çok heyecanlıyım."

Gülümsedi Ulaş. Kolunu aramızdan çekip belime sararken ben de daha çok ona sokuldum. "Utangaçlığını yenmişsin bakıyorum," dedi memnun bir sesle.

Kafamı salladım. "Senin sevgilin olarak değil torunları olarak gitmişim gibi hissettirdikleri için hemen alıştım," dedim gülümseyerek. "Dedem ve ninem çok tatlılar," diye kıkırdadım. "Yanaklarını sıkmak istiyor insan."

Gülümsedi Ulaş bu fikrime. "Yapsan bir şey demezler."

"Utanırım," diye mırıldandım. "Belki biraz daha alışırsam yaparım ama. Sen yapıyor musun?"

Kafasını salladı. "Ninemın yanaklarını çok sıkıyorum. Bana kızıyor ama sana kızmaz."

Kıkırdadım. "Kesin onu gıcık ettikten sonra yapıyorsundur."

Gülümsemesi genişledi. "Belki," deyip omuz silktilti.

Güldüm. "Biliyordum işte."

Bir şey demedi. Alnımı öptü sadece gülümseyerek. Gözlerimi kapattım huzurla. Yarınki toplantıdan sonra hafta sonu düğüne katılacak ve hafta içi Artvin'de olacaktık. Levent Amca işler başlamadan bir haftalığına memleketine gitmek istemişti ve biz de ona eşlik edecektik. İple çekiyordum bunu. Ulaş'ın en sevdiği yerlerden birinde onun istediği gibi dedesi ve ninesi oradayken kalacaktık. Tıpkı Artvin dönüşü Ulaş'ın istediği gibi olacaktı.

Sağ elimin parmak uçları yanağını okşarken uzayan sakalları parmak uçlarımda tatlı bir sızı bırakıyordu.

“Tıraş olmam lazım,” diye mırıldandı ben onun yanağını okşarken.

Yarın toplantıya katılacağımız içindi sanırım bu isteği.

“Gergin misin?” diye sordum merakla.

“Değilim,” dedi düşünmeden. “Atlattığımız onca şeyden sonra beni gelecek çok az şey var artık.”

Haklıydı. Ben de aynısını düşünüyordum. “Haklısın.”

“Sen gergin misin?” diye sordu ilgiyle.

“Gergin değilim ama biraz tedirginim sanırım,” dedim dürüstçe.

“Babama karşı olacak tutumdan ötürü mü?”

Kafamı iki yana salladım. “Şirketteki yöneticiler iyi, mantıklı insanlar. Babanın hisselerinin kendisinde kalacağından şüphem yok. Tedirgin olduğum konu sahip olabileceği pozisyon hakkındaki düşünceleri daha çok. Ben babanın sevdiği işe geri dönmesini isterim.”

“Senelerdir şirketten uzak kalan bir adamı eski pozisyonuna getirme konusunda yaşayacakları haklı tereddütten bahsediyorsun,” diye mırıldandı. “Hemen olmasa da babamın kısa bir sürede uyum sağlayacağına ve işinde hâlâ ne kadar iyi olduğuna ikna olacaklardır.”

“Hım,” diye mırıldandım kafamı sallayarak. “Şirket işlerinden anladığımı iddia edemem ama bence de Levent Amca kısa sürede eskisi gibi hâkim olacaktır her şeye ve çalışmak ona iyi gelecektir.”

Saçlarımı okşarken kafasını salladı. “Henüz tek başına karar verebilecek kadar yetki sahibi değilsin söz sahibi olsan da. Bu yüzden bu konularda sıkma canını. Her şey olması gerektiği gibi ilerleyecektir. Her şey olacağına varır.”

“Evet,” diye mırıldandım kollarında uykum gelirken. “Tıraş olacak mısın?”

“Olacağım,” diye onayladı beni.

O an aklıma gelen fikirle heyecanlanarak başımı kaldırdım ve

güzel yüzüne diktim gözlerimi. “Ben yapabilir miyim?”

Ulaş'ın sorumla birlikte kaşları kalktı. “Beni tıraş etmek mi istiyorsun?”

Başımı salladım. Küçükken de merak ederdim ama babama zarar veririm diye isteyemezdim. Ama şimdi yapabiliyordum bence.

Gülümsedi bana. “Olur,” diye onayladı beni. “Nasıl istiyorsan öyle yapalım.”

Heyecanla kalkıp elinden tutarak onu da kaldırdım. Bana ağırlığını vermeden kalkıp beni takip etti. Banyoma ilerledik.

Bir süredir Ulaş'la birlikte yaşadığımızdan, banyomda Ulaş için gerekli olabilecek birtakım eşyalar mevcuttu artık. Benim evimdeyken evinde gibi hissetsin istemiştım. Onun içim yeni havlu, diş fırçası, lif, lazım olursa diye birkaç şampuan, jilet, tıraş köpüğü ve losyonu hatta deodorant bile vardı. Alışveriş yaparken onun için de bir şeyler almayı çok seviyordum.

Banyoya girdiğimizde heyecanla kıpırdandım. Aynanın karşısında dikilirken Ulaş gerekli malzemeleri çıkardı. Ben her şeyi heyecanla izlerken Ulaş, heyecanıma gülümseyerek bana teker teker neler yapmam gerektiğini anlattı. Tıraş köpüğünü hafif nemlendirdiğim yüzüne yaymaya başladım önce. En sevdiğim kısım buydu çünkü yüzüne dokunmayı seviyordum ve tıraş köpüğü yumuşak bir his verdiği halde sakalları ellerimde tuhaf bir his bırakarak gıdıklıyordu.

Yüzünün yarısını köpükleyip ellerimi durularken yüzüne bakıyordum hâlâ.

“Bu nasıl olabilir?” diye sordum meraklı bir sesle. “Yüzünün yarısı köpük ama sen bu halinle bile çok yakışıklısın?”

“Marifet bende değil,” diye karşı çıktı sol elini banyo dolabına yaslayıp hafifçe üstüme doğru eğilirken. “Gören de gibi daha çok.”

“Değil,” diye karşı çıktım. “Ben hiç böyle güzel görebilir mi-

yim?”

Gözlerimin içine baktı. “Sen böyle baktığın her şeyi güzelleştirebilirsin kanımca.”

Nasıl bakıyordum ki? Onun bana baktığı gibi mi? Çünkü bana ne zaman baksa güzel hissediyordum kendimi. Olduğumdan daha güzel, daha özel.

Ellerimi yıkamayı bitirip ona doğru dönerken “Hatta arttırıyorum,” dedi ve sağ elini yanağıma yaslayıp gözümü okşadı yine sever gibi. “Sen sevdiğin her şeyi sevdirersin de adama.”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Konu nasıl bana gelmişti? Onun güzelliğinden bahsediyorum en son. Utanarak dikkatimi jilete verdim.

Ambalajını açarken “Sana sevdirdiğim bir şey oldu mu?” diye sormadan da edemedim merakla. Mesela önceden sevmeyip ben seviyorum diye sevdiği bir şey var mıydı? Benim o seviyor diye sevdiğim bir sürü şey vardı. Hatta o sevdiği için mi sevmiştim onu bile bilmiyordum.

“Oldu,” diye onayladı beni. “Sen seviyorsun diye şekerli içeceklerle haşır neşrim bir süredir.”

Şaşırarak ona baktım. Can Kırığı’nda denediği içecekler benim için miydi yoksa? Sevgili değilken biz? Benim için içecek mi düşünüyordu? Aklımdan geçenleri görüyormuş gibi gülümsedi.

“Gül reçeli,” diyerek listesine devam ettiğinde kulaklarıma kadar kızardığıma emindim.

“Ulaş ya,” diye söylendim ağzımın içinde.

“Efendim,” dedi keyifli bir sesle.

Gülümsemeden edemesem de hiç hoş değildi beni utandırması. *Benim hassas bir kalbim vardı. Yazık değil miydi kalbime? Yazıktı bence.*

“Kediler, bulutlar, Galata,” diye sıraladı sonra.

Dudaklarımdan bir kıkırdama döküldü. “Kedileri daha önce-

sinde sevmiyor muydun?” diye sordum. Ona inanmıyormuş gibi sağ gözümü kapatıp başımı da sağ omzuma yatırdım yüzümde bir gülümsemeyle.

“Pek düşünmemiştim bu konu üzerine,” dedi gülümseyerek. “Sonra sen geldin ve kedileri sevdiğimi fark ettim. Özellikle güneşe bakan kedileri.”

Kıkırdadım yine. Ben gülerken gülümsememe baktı ve iç çekti gözlerime bakarak. “Bir de kendim,” dedi sonra. “Ben, sen beni seviyorsun diye kendimi bile sevdim Arya.”

Kalbim acıdı bunu duyunca. Halbuki çok sevilesi biriydi. Yazık etmişti bunca sene kendini sevmeyerek.

“Çok seviyorum,” diye onayladım onu. “En çok sevdiğim şey sensin bu dünyada.”

“Biliyorum,” dedi yutkunarak. “Ve bunu bilmek Arya, dünya-daki en iyi his.”

Uzanıp yüzümün hizasındaki sol göğsüne tişörtü üzerinden bir öpücük bıraktım. Kalbini öpebilmeyi de isterdim.

“Seni sevmemek o kadar imkânsız ki Ulaş... Senin bir zamanlar kendini sevmediğini düşünmek kalbimi nasıl acıtıyor bilemezsin. Bu cennette olup yüzünü hep cehenneme dönmüş olmakla aynı şey.”

Elini kısa saçlarımda ve saçlarımin zar zor örttüğü enseme hissettirdim. Ensemi okşamayı seviyordu sanırım, bunu çok sık yapıyordu. Çenemi kaldırıp güzel yüzüne baktım üzgün bir ifadeyle.

“Döndüm yüzümü,” dedi gözlerime bakarak güzel bir gülümsemeyle. “Cennetime.”

Her saniye sevgisiyle çarpan kalbim ritmini kaybetti çok sevgiden yine. Onu ne kadar seversem seveyim yetmeyecek gibiydi. *Her gün daha çok severdim ben de. Canla başla severdim. Kalbimde aşkla severdim.*

“Bugün hiç seni seviyorum demiş miydim?” diye sordum ne diyeceğimi bilemeyerek. Çünkü sevdiğimi söylemekten başka güzel bir şey gelmiyordu aklıma.

Gülümsetti bu söylediğim onu. “Demiştin,” diye mırıldandı, “ama sen göster yine de sevgini, et tesellini. Fazlasının ziyarı yok; şifası çok.”

“Şifası çok,” diye mırıldandım dalgın dalgın yüzüne bakarken. “Seni çok seviyorum Ulaş.”

“Ben de seni çok seviyorum gün ışığı,” dedi gülümseyerek. “Ama artık beni tıraş mı etsen Arya? Köpük olmasın diye saçlarını bile öpemiyorum.”

Evet bu büyük bir problem olurdu. Saçlarımı öpmesi çok önemli bir husustu ve bunun gecikmesi çok yazık olurdu. Acele etmek lazımdı.

Kafamı salladım, “Evet,” diye onayladım onu. “Kurtaralım güzel dudaklarını.”

“Güzel?” dedi gülümseyerek.

Yanaklarım ısındı. “Yani, senin olduğu için,” diye açıkladım ve ellerimi yüzüne uzatıp tıraş bıçağını yanağına yasladım. Kalbim heyecanla kasıldı. “Kesmem değil mi seni?” diye sordum tedirgin olarak.

“Kesmezsin,” diye onayladı beni. “Ters yöne yapmaman yeterli.”

Kafamı sallayarak onayladım onu. Hiç tedirgin durmuyordu. Sağ elini lavaboya yaslamış bana eğilmişti daha rahat yapabileyim diye.

Nazıkçe ve dikkatle onu tıraş etmeye başladım. Ulaş bana yardımcı oldu ama hiç müdahale etmedi. Beni kendi halime bırakmıştı öylece. Ciddiyetle onu tıraş edişimi izliyordu. O sırada aniden gözlerimi ona çevirdim.

“Fotoğraf,” dedim heyecanla. “Bu anı mutlaka kaydetmeliyiz.

Albümümüze koymak istiyorum.”

Benim telefonum yanımda değildi ama onunki yanındaydı. Eşofmanının cebinden çıkardı telefonunu. Benim ellerim meşgul olduğundan o birkaç fotoğrafımızı çekti. Ardından ricam üzerine video başlatıp iyi bir açıyla banyo dolabına bıraktı telefonunu.

“Albümümüz harika olacak,” dedim hevesle onu tıraş ederken. Az kalmıştı zaten. Bitirmek üzereydim.

“Annemden aldıklarımızı kendimize alıp çıkardıklarımızı ona mı versek?” diye sordu saçlarıma dokunurken.

Kıkırdadım. “Annene ayıp olur.”

“Fotoğraftakiler biziz, yasal olarak bize aitler,” dedi ciddi bir ifadeyle.

Güldürdü bu beni. “Yasal olarak,” diye onayladım onu.

“Eğer sen istersen annem sana istediğin her şeyi verir muhtemelen,” dedi bu kez beni suça teşvik eder gibi.

Yüzümde muzip bir ifadeyle gülümsedim. “Oğlunu istesem de verir mi o zaman?”

Burnundan güldü bu söylediğime. “Vermemiş mi?”

“Vermiş galiba,” dedim utansam da gülümseyerek.

Parmak uçlarımda kalkıp sağ gözünün altına bir öpücük bıraktım ve tıraşını bitirerek lavabo ile arasından çekildim. Yüzünü yıkadı ardından aynaya yaklaştı ve yüzüne dokunarak yansımasını inceledi. O kadar güzel bir görüntüyü ki kamera bu anları kaydettiği için memnun oldum.

“Olmuş mu?” diye sordum kafamı sol omzuma yatırıp yüzüne dikerken gözlerimi. Ellerimi de arkamda birleştirmiş merakla ona bakıyordum.

Yüzünde memnun bir ifadeyle bana döndü ve ellerinin ıslaklığını yüzüme sıçrattığında gözlerimi kapatıp kıkırdadım. O sırada dudaklarını yanağımda hissettiğimde kalbim kanatlanıp uçacaktı gibi geldi.

“Sen söyle,” dedikten sonra yanağını yanağıma sürttüğünde pürüzsüzlüğü hissettim.

“Olmuş bence,” dedim ben de yanağıma ona sürerken.

“Olmuş,” diye onayladı beni.

Şakağıma da bir öpücük bırakıp losyon sürmek üzere tekrar ayna karşısına geçerken hayran hayran onu izlemeye kaldığım yerden devam ettim.

Sabahın erken saatlerindeydik. Toplantıya katılacağımız için gergindim biraz. Midem bu yüzden boştu. Pek bir şey yiyişim yoktu. Bu sebepten toplantı sonrası birlikte kahvaltı planlamanın hayali içindeydim. Güzel bir sonuç elde ettikten sonra hep birlikte güzel bir yere kahvaltıya gidebilirdik.

“Bugün güzel bir gün,” diye mırıldan Elmaşekeri’nin çenesinin altını okşarken. “Hissediyorum. Güzel geçecek bence.”

Mırladı bana, yüzünde memnun bir ifadeyle çenesini daha çok kaldırdı onu kaşımam için. Yüzümde onun sevimliliğine dayanamayan bir gülümseme ile eğilip onu öpücüklere boğdum.

Kedimi yemek istiyordum. Ekmek arası yapmak istiyordum. Kafasını ağzıma sokmak istiyordum hatta. Onun da pek şikâyeti yok gibiydi sanki.

Kıkırdarak öperken dağıttığım tüylerini yatıştırmaya çalıştım. O sırada karnında daha önce fark etmediğim bir şişkinlik fark ettim. Kaşlarım çatıldı. Oturduğum yerde doğrulup Elmaşekeri’ni dizlerime yatırdım yavaşça. Dikkatle ve özenle onu ürkütmeden ve canını yakmak istemeyerek karnını yokladım. Gerçekten bir şişlik var gibiydi. Aklıma düşen ihtimallerle gerildim. Elmaşekeri’ni henüz kısırlaştırmaya vakit bulamamıştım fakat evden çıkan bir kedi değildi. Hamile olma olasılığı çok düşüktü. Kedilerin hamileliği

ne kadar sürüyordu emin değildim ama onu evime alalı beş ay kadar oluyordu. Ben onu sahiplenmeden önce hamile kalmış olabilir miydi? Yoksa... Hasta mıydı?

Tüylerim ürperdi. Ya hastaysa? Kedilerin kötü hastalıkları olduğunu duymuştum fakat nasıl belirtileri olduğundan emin değildim. Korkuyla baktım güzel yüzüne.

“Canın yanıyor mu Elmaşekeri? İyi misin bir tanem?” diye sorarken ona dikkat ederek kucağıma aldım ve koltuktan endişeyle kalktım.

Ulaş kendi evine hazırlanmak üzere gittiğinden evde değildi. Bu yüzden kapımı açıp ardından kapatmadan karşı daireye ilerledim doğruca. Kutay doktor sayılırdı neredeyse. Anlar mıydı acaba?

Endişeyle çaldım kapılarını. Kapıyı tam da beklediğim kişi açtı. Kutay gülümsedi bana uyuklu bir yüzle.

“Günaydın kedi ailesi,” dedi bize ama o sırada yüz ifademi fark edince kaşları çatıldı hafiften. “Arya? Bir şey mi oldu?”

Kafamı salladığım sırada Kutay’ı duymuş gibi Ulaş’ın odasından çıktığını gördüm. Gözleri bana çevrildi doğrudan.

“Arya?” dedi o da ne olduğunu merak ederek.

“Elmaşekeri’nin karnından bir şey var galiba,” dedim tedirgin bir sesle. “Hamile mi ki? Daha önce fark etmemiştim hiç. Ya hastaysa?”

Ulaş yanıma kadar gelip saçlarımı kulağımın arkasına iterken yanağımı da okşadı sakince. Onun sakinliği bulaşıcıydı.

“Sakin ol güzelim,” dedi yumuşak bir sesle. “Gel içeri bir bakalım. Halledemeyeceğimiz bir şey değildir. Korkma.”

Kutay uzanıp yavaşça Elmaşekeri’ni aldı kucağımdan. İçeri girdim ben de. Kutay onu koluna yatırmış karnına dokunurken Ulaş kapıyı kapattı.

“Hiç dışarı çıkmıyor, hamile olamaz ki,” diye mırıldandım.

"Eğer o evreye gelmişse de fark etmedim hiç." Vicdan azabıyla doldum o an. Kızgınlığa girmiş olsa fark etmez miydin? Çok mu ilgisiz bırakmıştım kedimi.

Kutay yüzünde mahcup bir ifadeyle baktı bana. "Aslında," diye mırıldandı. "Elmaşekeri bir ara birkaç saatliğine ortadan kaybolmuştu."

Kaşlarım çatıldı hafiften, anlamamıştım.

"Sen yokken bizdeydi," diye açıkladı üstü kapalı. "Kapıyı açmış çıkmış. Her yerde aradık kapının önünde diğer kedilerle bulduk sonra."

"O zaman hamile olabilir mi?" diye sordum biraz rahatlayarak. "Hasta olmasından iyidir."

Başını salladı Ulaş. "Hamiledir muhtemelen. Hasta olsaydı anlardın."

Başımı kaldırıp Ulaş'a baktım. "Anlardım değil mi?" diye sordum vicdanımı rahatlatmak isteyerek.

"Anlardın," diye onayladı beni. Yanağımı okşadı eli nazikçe. "Sıkma canını. Veterinere gider öğreniriz hemen."

"Toplantıya geç kalırsak?"

Başını iki yana salladı. "Kalmayız merak etme. Çıkalım hemen. Sen hazır mısın?"

Onayladım onu. "Kutusunu alayım o zaman ben," deyip kapıyı açtım. Elmaşekeri'ni Kutay'da bırakıp koşarak eve döndüm. Kendi çantamı ve Elmaşekeri'nin çantasını alıp çektim kapımı. Ulaş kucağında Elmaşekeri'yle çıktı evden. Onu kutusuna koyarken ben de ayakkabılarımı giydim.

Doğrulduğumda ilgiyle beni izleyen yüzüne baktım. "Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla.

Yanağımı sıktı hafifçe. "Rica ederim canımın içi."

Gülümsedim ona. Elimi tuttu ve birlikte indik merdivenleri. Toplantıya gittiğimiz için kısa blazer ceketli, kalem etekten oluşan

bir takım giymiştim. Ulaş'ın da güzel bir takım giyiyordu. Tamamen siyah bir takımdı, beyaz gömlek ona çok yakışıyordu. Fakat şu an bu güzelliğine aklımı tam olarak veremiyordum.

Apartmandan çıkıp otoparka el ele yürüdük. Otoparka girdiğimizde ilerlediğimiz araba şaşkınlıkla kesik bir nefes almama sebep oldu. Şaşkın gözlerimi Ulaş'a çevirdim.

“Ulaş?” dedim heyecanla.

Güzel yüzünü bana çevirip dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle göz kırptı. Mat siyah renkli spor arabanın kilidini kaldırıp binmem için kapımı açtığında içimde bin türlü his vardı. Hem geçmişe gitmişim hem de Ulaş'ın arabasını kabullenişinin ilanıyla heyecanlıydım şimdi.

Ulaş da bindiğinde, “Araban güzelmiş,” dedim içtenlikle ve onun kendi arabası olduğunu kabul edeceği herhangi bir cümle bekledim ondan.

Bana gülümseyip yanağıma dokundu varla yok arası. “Öyledir.”

Öyledir, bir kabullenme cümlesiydi. Ulaş, bu arabanın kendisinin olduğunu kabul etmişti. Ulaş bu araba ile holdinge gidecekti. Ulaş babasına dair her şeyi kabul ediyordu artık. Ulaş babasını ve kendini kabul ediyordu. Kalbim sevgiyle çarptı. Sanki dokuz senedir Ulaş'la bu anı bekliyormuşum gibi hissettim.

Yirmi dakika kadar sonra artık endişeli değil aksine heyecanlıydım. Korkulacak bir şey yoktu. Aksine harika bir şey oluyordu. Bir sürü torunum olacaktı. Elmaşekeri'nin tam dört tane yavrusu vardı. Birkaç ay sonra kocaman bir ailemiz olacaktı.

Elmaşekeri'ni canından bezdirerek severken yüzümde mutlu bir gülüş vardı. Ulaş, arabayı valeden almıştı, yola koyulmuştuk bile. İçim içime sığmıyordu heyecandan.

“İsim vermek ister misin bir bebeğe?” diye sordum Ulaş'a. “Ba-

başlı olarak senin de hakkın.”

Gülümsetti bu söylediğim onu. “Kahverengi olursa eğer içlerinden biri, espresso olsun ismi,” dedi hiç düşünmeden.

Kıkırdadım bu önerisine. Tam Ulaş’tan beklenir bir öneriydi. “Tamam olsun,” diye kabul ettim hemen. “Düşünsene beyaz ve kahverengi olursa sanki sütle şekil verilmiş gibi olur. Çok tatlımı.”

Ulaş fikrime gülümserken sağ elini uzatıp yanağımı sıktı hafifçe. “Sen daha tatlısın.”

Kalbim sıcacık olurken dirseğimi orta yükseltiye yaslayıp ona baktım gülümseyerek. “Beyaz olursa adını Pamuk şeker koyacağım bu sefer. Annesi gibi aynı.”

Onayladı bu fikrimi. Sabahki tüm gerginliğim uçup gitmişti. Elmaşekeri’ne ödül maması yedirdiğimden halinden memnun kucağında yatıyordu. Dünyanın en huzurlu anlarından birini yaşıyorduk. Günümüzün de huzurla bitmesini diledim ve yaratıcı beni çok sevdiğinden duamı kabul etti. Levent Amca’nın pozisyonuna geri gelmesi hususunda üç aylık bir deneme sürecinden geçecek buna daha sonra karar verilecekti. Bunu planladığım gibi bir kahvaltıyla kutladık.

Akşam saatlerinde Nesli’nin son gelinlik ve dans provasındaydık. Ulaş, Harun’un bense Esra’yla birlikte Nesli’nin yanındaydım. Nesli tıpkı peri kızı gibiydi. Öyle duru bir güzelliği vardı ki gelinliğin içinde bir prenses edası taşıyordu üzerinde. Esra, katıldığını her provada anı olarak saklaması için bir video çektiği için özenle yaptığı işe devam ediyordu. Kamerasını güzel bir köşeye sabitleyip yanıma geldi.

Nesli’nin birkaç akrabası ve arkadaşı da vardı ama Esra’nın varlığından ötürü rahat hissediyordum kendimi. Gelin çiçeğini tutarken Esra, Nesli’nin ayakkabılarını buldu ve gülerek yanına geldi. Elinde mavi bir tükenmez kalem vardı.

"Kendimi üç kez yazabilir miyim?" diye sordu gülerek. "Bahadır en az üç kez ret yer gibi."

"Yaz, yaz," dedi Nesli gülerek.

Kıkırdadım Esra'nın bu söylediğine. "Neden öyle söyledin?"

"Çünkü babam bana çok düşkündür ilk seferinde evet demez bizim işe."

Gülümседim hayalimde canlanırken. "Bahadır'ın yüz ifadesini hayal ettim."

Esra da içi gitmiş gibi kalbini tuttu. "Kıyamam ya minik kuzum benim. Çok üzülür canım sevgilim. Babamı ikna etmeye başlayayım ben şimdiden."

Yüzümde bir gülümseme ile onaylarken onu Esra üç kez kendi ismini yazdıktan sonra altına benim ismimi yazdığında yanaklarım ısındı. Ulaş'la evlenme fikri aklıma hiç gelmemişti o ana kadar. Bana evlenme teklifini ettiğini ya da evlendiğimizi düşünemiyordum. Şimdilik uzak bir hayal gibiydi. Ulaş bu konuda ne düşünüyordu hiç de bilmiyordum. Öyle bir konu geçmemişti. Erkendi henüz bunun için.

"Daha okuyacaksın sen," dedi ismimi yazarken. Omuz silkti sonra. "Ama bilinçaltına işlemek serbest."

Kıkırdadım. Evet. Bilinçaltına işleyebilirdim beni hiç bırakmamasını. *Hiç bırakmasın.*

Esra işini bitirince bana verdi ilgisini ve gelin çiçeğini tuttuğumu fark etti.

"Ay biz de mi gelinlik denesek?" diye sordu aniden.

Gözlerimi kırptırdım birkaç kez. Heyecanla Nesli'ye baktı. Nesli gülerek onayladı onu. "Dene tabii. Gözümüz gönlümüz açıl-sın."

"Arya?" dedi Esra hevesle.

"Bilmem. İzin verirler mi?"

Esra kıkırdadı. "Sen koskoca Arya Ateş'in şeker torbam. Kendine gel."

Utançla gülümsedim. "Öyle deme."

O sıra da Nesli ile gülerek ne kadar sevimli olduğumu söylerken stüdyo sahibi dilersek deneyebileceğimizi söyledi. İçimde garip bir heyecanla Esra'ya katıldım. Gelinlik baktık birlikte. Zarif, kabarık olmayan çok güzel bir gelinlik beğendim. Nesli, gelinliğini seçtiğinde burada değildik ama provasını izlerken de dikkatimi çekmişti baktığım gelinlik. Gelinlik gibi değil güzel beyaz bir elbise gibiydi daha çok. Esra da balık model bir gelinlik beğenmişti. Yardımcılarla birlikte büyük kabinlerden birine geçtik. Ardından, yapısı nedeniyle zorlanmadan giydim gelinliği. Aynadaki yansımama baktığımda kendimi o kadar garip hissettim ki karnım heyecanla kıpırdadı. İnsan kendini peri kızı gibi hissetmeden edemiyordu.

Kabinden çıktım, yanaklarım al aldı. Esra da çıkmış aynada kendine bakıyordu. Nesli'yle ikisi beğeniyle baktılar bana. Birbirimizi nezaket ve hakikatle övdük. Uzun eteğimi hafifçe kaldırıp yardımcıların desteğiyle yükseltiye çıktım, aynadaki yansımama baktım.

"Arya," dedi Esra erir gibi. "Çok güzel oldun. Su gibisin. Maşallah sana," deyip dişlerine vurdu iki parmağının kemiğini.

"Sen de öylesin," dedim beni bu kadar övdüğü için utanarak. "Çok yakışmış gelinlik. Fıstık gibisin."

Kıkırdadı iltifatıma. Kamerasının bizi çektiğinin farkındalığıyla üçümüz de gelinliklerimizle poz verdik. Tam o sırada bir görevli geldi içeri. Damat ve arkadaşlarının geldiğini söyledi ve görevli müsait olduğumuzu bildirdiğinden biz üzerimizdeki gelinlikleri çıkaramadan içeri girdiler.

Harun'un peşi sıra içeri Ulaş girdi. Göz göze geldik ve bir an

için durduğunda yanaklarım ısındı. Ardından Bahadır da olduğu yerde kalakaldı. İkisi de böyle bir şey beklemediği için şaşkıncıydı. Esra, gülererek eteğinin izin verdiği kadarıyla minik ama hızlı adımlarla Bahadır'ına yanına gidip etrafında döndü ona kendini göstermek isteyerek. Bense kaskatı kesilmiştim yerimde. Bu yüzden Ulaş yüzünde tatlı bir gülümsemeyle gelmişti yanıma.

"Esra deneyelim deyince eğlenmek için şey yaptım," diye mırıldandım gözlerimi gömleğinde gezdirirken. Toplantıda ötürü halihazırda takım giymişti bugün ve ben şimdi gelinlik giydiğim için karşılıklı durunca aynaya yansıyan görüntümüzün güzelliğini düşünmek karnıma kramplar girmesine neden oluyordu.

"Peri kızı gibi olmuşsun," dedi saçlarıma dokunurken.

"Teşekkür ederim," dedim ama yüzüne bakamadım utancım-dan.

Parmakları çeneme dokunduğunda ona bakmamı istediğini anlayıp başımı kaldırdım ve ona baktım. Gülümsüyordu ve gözlerinde öyle hayran bir bakış vardı ki kalbim hızlandıkça hızlandı.

"Senin bana bu kadar erkenden bunu düşündürmeye ne hakkın vardı gün ışığı?"

Gözlerimi kırıştırdım. Bakışlarımı kaçırdım ve dayanamayarak utancımın ellerimle yüzümü kapattım. "Lütfen öyle şeyler söyleme," diye mırıldandım. "Utaniyorum."

"Bu da mı benim suçum?" diye bana sataşp kolları arasına aldı beni. Dudaklarını yakağımda hissettim. İç çekti ve kulağıma "Bu yaptığın rol çalmaya da girer," diye fısıldadı.

Kalbim küt küt atarken yüzümü göğsüne yasladım. "Ulaş ya," diye sitem ettim ona.

"Utandırmasana bal suratımı," diye kızdı ona Esra gülen bir sesle. "Ben dedim giyelim diye. Şeker torbam şoka girdi sizi birden görünce. Kıyamam. Özür dilerim Arya'm, hesap edemedim hemen

döneceklerini.”

Biraz daha utancım geçmiş bir halde yüzümü Ulaş'ın göğsüne saklamayı bırakıp Esra'ya çevirdim başımı. O gülümsediği için ben de gülümsedim utancımı yenerek. Bahadır Esra'nın beline sarılmış hayran hayran ona bakarken Kutay'a bakmadan cüzdanını uzatıyor, ona yüzük getirmesini söylüyordu. Kıkırdadım bu hallerine kendimi tutamayarak.

Kutay, “Öğrenci adamsın koy cebine,” diyerek cüzdanını itiyordu Esra'yla evlenmesini istemiyormuş gibi. Esra da gülerek ona söyleniyordu.

Utancım geçtikçe Ulaş'tan uzaklaştım. Aynadaki yansımamıza gönlümce bakabildim. Ortamda eğlenceli bir sohbet dönerken Ulaş ve ben o an sıyrıldık sanki her şeyden. İkimiz de aynadaki yansımamıza bakarken al al yanaklarımla gülümsemeden edemedim.

“Fotoğraf çekilelim mi?” diye sordum bir daha bu anıyı yaşayamayacağımızı bilerek. Bu an bir kereydi. Her an bir kere yalnızca. Utanarak, çekinerek, kaçırmak istemiyordum hiçbir şeyi. “Anı olarak kalsın.”

Beni şakağımdan öptü. Telefonunu çıkardı ve bana uzattı. Gözlerimi güzel gözlerine çevirip ona minnettarlıkla gülümsedim ve telefonunu alıp birkaç fotoğrafımızı çektim. Uzun boyundan örtürü birkaç tane de o çekti fotoğrafımızı. Bana iltifatlar etti, sevdi gönlünce ve dünyadaki en güzel insanmışım gibi hissettirdi hep yaptığı gibi. Son hazırlıklara yardım ederken zaman zaman ben olsam neleri tercih edeceğimi sorup fikrimi aldı ve bu çok tatlıydı. Bu anlar onunla uzak geleceğe dair planlar yapmaya başladığım ilk andı ve o zamanların seneler sonrasına ait olduğunu bildiğim halde bunu onunla yapabildiğim için içim içime sığmadı.

“Arya!”

“Efendim!”

“Bu çantanı kullanabilir miyim?”

“Tabii!”

“Hangisi olduğunu bile görmedin,” dedi Esra gülerek.

Kıkırdadım. “Hangisini istersen alabilirsin görmeme gerek yok.”

“Ya seni veren Allah’a kurbanla olayım, yiyeyim seni,” diye met-hiyeler dizdi bana odamdan.

Sabahın erken saatlerindeydik ve Ulaş’ın kol düğmelerini tak-masında ona yardım ediyordum. Gelin almak için yola çıkacaktık ve herkes hazırlanma telaşı içindeydi.

Ulaş, “Seni bir yemediği kalmıştı,” diye söylendi beni izlerken.

Kıkırdadım yüz ifadesine. Ona aldığım kol düğmesini taktığım-da bir adım geri çekilip beğeniyle ona baktım. Yanağımdan bir ma-kas alıp teşekkür etti. Siyah takımının içine siyah bir gömlek giy-mişti. Ben de Esra ile alışverişe çıktığımızda aldığım midi boy hafif yırtmaçlı, üzerime oturan siyah klasik kesim bir elbiseyi gidiyordum.

Evin içi ünlü bir giyim markasının lansmanı yapılıyor gibiydi. Herkes ışıldıyordu âdeta. Esra beğendiği çantamı omzuma asmış olarak salona girdi ve etrafında döndü.

“Nasılım?” diye sordu.

“Harikasin,” dedim gülümseyerek.

“Hazır mıyız?” dedi Kutay heyecanla. “Hadi gidelim de kurtla-rımızı dökelim.”

Esra onu onaylarken herkes ayaklanmıştı. Ben de masa üzerin-den çantamı astım omzuma. Elmaşekeri’ni öptüm ve mamasını, suyunu kontrol ettim. Birlikte çıktık evden. Çok araba gitmek ye-

rimse iki araba gitmeye karar verdik. Bahadır ve Esra bizim arabamıza binmişlerdi. Argun ve Kutay ise birlikte gideceklerdi.

Yarım saat kadar sonra Harun'un evindeydik. Ulaş, Harun'un sağdacı olduğundan ilk buraya gelmiştik. Ulaş, Harun'un ailesinde tanınıyordu ve beni herkese sevgilisi olarak tanıttı yüzünde bir gülümsemeyle. Herkes beni gülümseyerek sevgiyle karşıladı. Hayatımda ilk kez bir düğüne bu sıfatla katıldığım için içim kıpır kıpırdı. Aynı zamanda harika bir olaya şahitlik ettiğimin bilinci içindeydim.

Ardından gelini almak için yola çıktık. Ulaş'ın bir an olsun damadı yalnız bırakmaması gerekiyordu ve henüz düğün başlamadığı halde o kadar eğleniyordum ki şimdiden yanaklarım ağrımişti gülmekten.

Esra'nın dün içtiği vitaminler işe yaramış olacak ki her zamankinden enerjiktri ve formundaydı. Bir sürü fotoğraf çekiyor aynı zamanda sohbetten de geri kalmıyordu. Kutay ve Bahadır müthiş bir dedikodu arkadaşlarıydı. Birlikte yorum yapıyor, kendi aramızda eğleniyorduk.

Nesli'yi de aldığımızda asıl eğlence başlamış sayılırdı. Hayatımda ilk kez konvoyla katılan bir araba içinde bulundum ve bu arabayı Argun sürdüğünden çok eğlendim. Bir yarışçıyı konvoyun sonuna koymaları herkesi gülme krizine sokmuştu bir müddet. Özellikle Argun'un sondan gelmesini istemişlerdi. Konvoy onu takip ederse sonunun iyi bitmeyeceğini söylemişti Harun.

Düğünün yapılacağı yere geldiğimiz de herkes çok heyecanlı ve mutluydu. Arabaları valeyeye verdiler. Ulaş, damat arabasını kutladığı için onunla yollarımız ayrılmıştı kısa bir süre fakat o beni beklemişti. En son biz geldiğimiz için damadı tek bırakmak zorunda kalmıştı benim için. Gülümsetti bu beni. Hızla yanına adımlayıp bana uzattığı elini tutarak içeri girdim.

Salona değil doğrudan gelin odasına gittik. Ulaş'ın üzerinde tatlı bir telaş vardı ve gülümsetmişti beni. Harun'a el kol olmak için her şeyini ortaya koyuyordu. Canımın içiydi bu adam resmen. Gelin odasında Nesli ve nedimleri değil yalnızca Harun da vardı. Özenle ihtiyaçlarıyla ilgilendik ve bu özel günde tüm destek ve neşemizi verdik onlara.

Gelin ve damat davet edilene kadar o odada kaldık. Daha sonra klasik bir müzik eşliğinde davet edildiler ve ilk danslarını ettiler. Peşleri sıra çıkmıştık odadan ve ayakta bir köşede onları izliyorduk gülümseyerek. Dikkatimi kocaman adamlar çektiğinde gözlerimi o yöne çevirdim. Egemen ve Hasan'dı ayakta dikilenler. Gözleri bizi arıyormuş gibi benimle göz göze geldi Egemen. Gülümseyip başıyla selam verdi. Ulaş'ın elini sıktım hafifçe dikkatini çekmek için. Bana baktığında yüksek sestten ötürü konuşmayıp ona çenemle Egemen'i gösterdim. Bakışlarını o yöne çevirip Egemen'i gördüğünde gülümsedi.

Bir süre sonra herkes onları fark etti. Yanımıza vardıklarında kısa bir görüşme faslı gerçekleşti. Hasan ve Kutay gülecek bir şey bularak kahkaha atırlar ve yüksek sese rağmen duyuldu gülüşleri. Neye güldüklerini bilmiyor olsam da bu beni güldürdü.

Ulaş bizi, bize ayrılan masaya götürdü. Yerleştik sandalyelerimizde. Masamız salonun en güzel noktalarından birindeydi. İlk dans sonrasında bir başka müzik başladı. Çok güzel bir kadın canlı canlı söylüyordu bu yabancı şarkıyı. Bilindik bir şarkıydı ve öyle güzel bir ortam yaratmıştı ki sesi büyülemişti beni. Çiftler dans etmek üzere birer birer kalkarken Esra ve Bahadır da kalktılar. O sırada Ulaş da nezaketle kalktı yerinden. Tek eliyle kruvaze ceketini iliklerken diğer elini bana uzattı beni dansa kaldırmak isteyerek. Bunu beklemiyordum hiç. Kalbim küt küt attı bu teklif karşısında. Bana uzattığı elini tuttum. Tam bir beyefendi gibi dansa kaldırdı beni ve

bu görüntü bile iç çekmeme sebebiyet verdi.

Onunla dans alanına ilerledim. Kendimize bir yer bulup birbirimize döndük. Beni kolları arasına aldı, elleri belime yerleşirken benim ellerim de omuzlarında aldılar yerlerini. Hafifçe kendine çekti beni. Aramızda gereksiz mesafeler yoktu. Gözlerimin içine sevgiyle bakan âşık olduğum adamla ilk kez dans ediyordum o an. Kalbim kanatlanıp uçacaktı sanki.

“Bu bizim ilk dansımız,” diye mırıldandım dudaklarımda mutlu bir gülümsemeyle.

“Ve son olmayacak,” dedi hafifçe bana eğilerek.

Kafamı salladım. “Bir sürü dans edelim.”

Gülümsedi bana. “Ayakların ağrıyana kadar edelim gün ışığım.”

“Ben seninleyken yere basmıyor gibiyim,” diye mırıldandım. “Ağrımaz ki ayaklarım.”

Derin bir iç çekti. Alnını alnıma yasladı, yutkundu. “O benim güneşim, beni elmas gibi parlatıyor. *Artık tok ve güzel olmadığında bile beni sevecek misin?*” diye mırıldandı İngilizce şarkıya eşlik ederken. “*Yaralı ruhumdan başka bir şeyim kalmadığında da beni sevecek misin?*”

Kalbim küt küt etti.

“*Biliyorum, seveceksin,*” diye fısıldadı kulağıma. “*Seveceksin biliyorum.*”

Benimle dans etmesi, o şarkıyı bana söylemesi ve o şarkıda bizi bulması kalbimi titretti. İçimi sıcacık etti. Aşkımın kalbim eriyormuş gibi hissettim.

“Çok seveceğim,” diye fısıldadım yanağına sır verir gibi. “Hep seveceğim.”

Gülümsedi bana. Gözlerimin içine bakarak şarkıyı söylerken dans etti benimle. Bir şey söylemedik ama o an ikimizde bu şarkı-

nun bizim arkımız olacağını biliyorduk.

İlk dansımız sonrası yerlerimize geçtik. Uzun eğlenceli sohbetler ettik. Ulaşlar sık sık Harun'u kontrol ettikçe Esra ve ben de Nesli'yi kontrol ettik; bir şeye ihtivacı olup olmadığıyla meşgul olduk. Salonun bir kesinde kullanılmayan bir piyano vardı. Piyanonun yanından her geçişimde istemsizce tuşlarına dokunuşum Ulaş'ın grnden kaçmamış olacak ki beni boş bulduğu an elimden tutup piyanonun yanına görürdü; gözlerimi güzel yüzünde gezdirdim.

"almak ister misin?" diye sordu bana yüzünde yumuşak, destekleyici ve sevgi dolu bir ifadeyle.

Karnım ağrımaya başlamıştı bu soru karşısında. Hem istiyor hem de istemiyordum. Kararsızlık içinde dokundum fildişi tuşlarına.

Kısa saçlarıma dokunarak kulağımın arkasına itti onları. Parmak uçları yanağımı okşadı nazikçe. "Eşlik ederim dilersem," dedi kararsızlığımı kırmak ister gibi.

Argun onun piyano dahil birçok enstrüman alabildiğini söylenmişti daha önce. Ama onunla piyano alacağımı hiç hayal etmemiştim. Piyano ile ilgili anılarım hep hüzün doluydu. Fakat bu an bunu değiştirmek için bir şanstı. Bir hüznü daha arkamda bırakmam ve sevdiğim bir şeye geri dnebilmem için bir şanstı.

"ok isterim," dedim minnettarlıkla gülümseyerek. "Ama uzun zamandır almadım."

Başını sallarken "Ben de öyle," deyip oturmam için yönlendirdi beni.

Piyanonun karşısına oturduğumda kendimi öyle garip hissettim ki içimde tanıdık hüzünlü bir his peyda oldu fakat Ulaş yanıma oturduğunda o hüzün dağıldı bir toz bulutu gibi.

"Ne alacağız?" diye sordum karnım heyecandan kasılırken.

Dudaklarında güzel bir gülümseme ve gözlerinde güzel bir ba-

kışla beni izlerken, “Ne istersen,” dedi.

“İkimizin de bildiği bir şey olmalı,” dedim güzel yüzünü izlerken.

Onayladı beni. “*Gymnopédie No. 1*” nasıl?”

Karnım kasıldı. Yutkundum yavaşça. Olurdu. Ulaş’la o müziği çalmayı çok isterdim.

“Olur,” dedim buruk bir tebessümle. “Piyano çalmaya onunla başlamıştım.”

Gözlerime sevgiyle baktı. Kâhküllerimi düzeltti ve bana beni sevdiğini söylemeden hissettirdi. Ona gülümsedim içtenlikle. Tek kelime bile etmedim ama anladı beni. İkimiz de gözlerimizi tuşlara çevirdik. Ellerimiz yan yana yerleşti tuşların üzerine. Derin bir nefes aldım. İlk tuşa ben bastım. Kulaklarımıza bir melodi dolduğunda tüm uğultu kesildi, ardından Ulaş takip etti beni. Ellerimiz yıllardır bunu yapıyormuşuz gibi birbiriyle uyum içinde tuşlar üzerinde gezinmeye başladı. Çaldıkça pasımı attım, parmaklarımın hafızası tazelendi. Ulaş ile kusursuza yakın bir performans sergilerken heyecan ve huzurla doldu içim. Annem ve babam izliyor muydu acaba beni tam şu an? Görüyorlar mıydı ne kadar büyüdüğümü? Korkularımı aştığımı, güzelce yaşadığımı ve mutlu olduğumu görüyorlar mıydı? Parmaklarıma güvenerek gözlerimi Ulaş’a çevirdiğimde o da bana bakıp göz kırptı. Karnımdaki kelebekler bayıldı. Sırtım karıncalandı, sanki kanatlarım çıktı.

Parmaklarımız yavaşça durduğunda bir alkış ve tanıdık seslerden tezahürat koptu. Ulaş elimi tutarak nezaketle kaldırdı beni tabureden. Utandığımdan yanaklarım ısındı. Onun arkasına saklandım. Yüzünde eğlenen bir gülümseme ile beni kolunun altına saklayarak arkadaşlarımızın yanına götürürken saçlarımdan öptü. Kuray ve Esra’nın tezahüratları utancımı unutturdu, güldürdü beni.

* Fransız besteci ve piyanist Erik Satie'ye ait bir eser.

Sıra damat ve arkadaşlarının zeybek oynamasına geldiğinde Esra ve ben kaydetmek için yerlerimizi aldık. Birkaç kez izleme şansı elde ettiğim o gösteriyi son ve en güzel haliyle bir kez daha gördüm. Ulaş oynarken bana göz kırptığında midemdeki kelebek sayısı dört katına çıktı. Daha ne kadar karizmatik olacaktı acaba?

Ulaş, Argun, Kutay, Bahadır, Egemen, Hasan ve polis arkadaşların her hareketleri asil her adımları eş zamanlıydı. Öyle göz kamaştırıcı oynuyorlardı ki herkes nefesini tutmuş bir şekilde izliyordu onları. Bitirdiklerinde büyük bir alkış yükseldi. Ayakta alkışladı herkes onları. Kayıt işini Esra'ya bırakıp ben de alkış tufanına katıldım heyecanla. Onları büyük bir destekle alkışlarken Ulaş gülümsedi bu tutkuma.

Damadı gelinle bırakıp yerlerine dağılırlarken masamıza geri döndüler.

“Harikaydı,” diye cıvıldadım mest olmuş bir şekilde.

Ulaş yanıma otururken “Eyvallah,” dedi gülümseyerek.

Kıkırdadım bu cevabına. Zaman geçip gitti. Sohbetler edildi, takılar takıldı ve Kutay'ın tabiriyle kurtlar döküldü. Sıra gelinin çiçeğini atmasına geldi. Kız erkek fark etmeksizin gençlerin birçoğu gelinin arkasında yerini alırken Esra beni de kaldırmak istedi ama Ulaş'a gelinlikle yakalanmam sonraki utancımı hala atlatamadığımdan kalkmadım. Sanki bir şey ima ediyormuşum gibi olsun istemezdim, utanırdım. Hem tutsam bile bir şey olacağına inanmıyordum.

Esra yanağımı sıkıp Bahadır'la birlikte kalabalığın arasına girerken Bahadır'a taktik vermeyi de ihmal etmemişti. Gülmüştüm arkalarında. O sırada Ulaş'ın güzel parmakları yanağımı okşamış, dikkatimi kendisine çekmişti.

“Neden gitmedin?” diye sordu ilgiyle yüzümü izlerken. Muhte-

melen kızarmış olan yanaklarıma baktı. “Utaniyor musun?”

Kafamı iki yana salladım, “İnanmıyorum sadece,” diye mırıldandım pek de yalan sayılmazdı bu.

Gülümsetti bu söylediğim onu. “Galata’ya sevdiğin adamla çıkarsan sonsuza kadar onunla olacağına inanıyorsun,” diye mırıldandı yargısız bir sesle. “Fakat seni bu geleneğe inandıramamışlar.”

“Hım,” diye mırıldandım. “Eğer bu efsaneyi de babamdan dinlemiş olsaydım belki inanırdım.”

Hafif bir gülümsemeyle baktı bana. Ardından sol elini masayı süsleyen çiçeğe uzattı. İnce gövdesi olan mavi renk bir çiçek seçti. Unutma beni çiçeğiymiş sanırım. Çiçeği topluluğundan ayırdı. Ne yaptığını dikkatle izledim. Elim tuttu nazıkçe, ardından yüzük-parmağım etrafına sardı çiçeği, taç yaprakları parmağımın üzerine gelecek şekilde gövdesini parmağıma bağladı. Fazla kısmını kopardığında parmağıma çiçekten bir yüzük yapmıştı. Kalbim sevgiyle ısıdı o an. Eğer bana gerçek bir yüzük verseydi bu kadar mutlu olmazdım ve kalbim bu kadar mutlulukla çarpmazdı belki de. Bu çiçeği bu haliyle muhafaza edebilmenin telaşı sardı içimi. Bir kalıp almalı, reçineyle şeklini koruyarak yüzük yapmalıydım onu kendime.

“Çiçeği tut veya tutma, Galata’ya ilk benimle çık ya da çıkma,” dedi gözlerime bakarak. “Yanımda olmasını istediğim tek kadın sensin Arya. Hep öyle olacaksın gün ışığı.”

Bu ani itiraf ve söylediklerinin güzelliği duygulandırdı beni. Gözlerim doldu. Ulaş’a hiç benimle Galata’ya çıkıp çıkmak istemeyeceğini sormamıştım. Çünkü o bu konuda ne hissettiğini biliyordu ve onu rahatsız etmekten çekinmişim. Fakat şimdi o böyle söyleyince aslında onun da aynı şeyi benim için düşündüğünü, bu yüzden bu teklifi benden beklediğini anladım. Beni mecbur bırakmak istemiyordu hiçbir şeye. Çünkü biliyordu, o teklif ederse kabul ederdim ama o ben isteyeyim istiyordu. Ben istediğim için

olsun istiyordu, benim onu kırmamak için kabul etme ihtimalimi ortadan kaldırmak istiyordu. Kalbim genişledi, nefes almak zorlaştıkça yaşamak kolaylaşıyordu sanki. Aşk ne garip...

“Ben senin sevginle ne yapacağım Ulaş?” diye sordum ona eline tutunurken. “Tıka basa doldum seninle. Ne yapacağım?” Sesim titriyordu sevgimden. Sevgimden ağlayacak gibi oluyordum. Normal miydi bu? Aşk böyle bir şey mi Ulaş? “Senelerce sevsem bile yetmez bana. Yanında kaldıkça alışmak bir kenara, asırlara ihtiyaç duyuyorum.”

Yoğun gözleriyle baktı bana. Yine sevgiyle dolan gözlerinde kendi yansımasına bakıyordum. Eli yanağıma yerleşti, yanağımla okşadı içi gidiyormuş gibi bana. Sonra iç çekti gözlerime bakarak. “Şimdi seni öpsem bir dert, öpmesem bin dert.”

Tüylerim ayağa kalktı. Kalbim dudaklarıma taşındı. Ben de onu öpmeyi çok seviyordum ama her zaman yapacak cesareti gösteremiyordum. Öpsem bin derdimden bini çözülür gibi geliyordu. Çoğu da çözülüyordu gerçekten.

Utansam da utancımı bastırmaya çalıştım. “Bir dert,” diye mırıldandım yüzüne bakarak. “Bin dertten iyidir sanki.”

Böyle bir cevap beklemiyor olsa da gülümsetti verdiğim cevap onu. Yüzüme eğildiği sırada gelin çiçeğini atacağı için ışıklar bir anlığına kapandı. O an Ulaş'ın dudaklarını dudaklarım üzerinde hissettim. Dudakları yavaşça dudaklarımın arasında yerleşti, kafasını sol omzuna yatırıp elini başımın arkasına koydu ve dudaklarıma bana güzel hissettiren, kalbimi titreten bir öpücük bıraktı. Ben de onu öptüm sevgiyle. Benden ayrıldığında ışıklar tekrar açıldı ama tamamen uzaklaşmamıştı benden. Nefesi yüzüme esiyordu.

“Seni çok seviyorum,” diye fısıldadı yüzüme. “Çok bana yetmiyor ama yeni bir kelime keşfedilene kadar idare et gün ışığım.”

O andan itibaren hiçbir şeyi duymadı kulaklarım. Ondan başka hiçbir şeyi görmedi gözlerim. Her şey o an yalnızca Ulaş'tan ibaretti ve hep öyle olacaktı, biliyordum.

Eve dönüş yolunu adımlarken saat gece yarısına geliyordu ve Galata'nın sokakları kendisi gibi daha sakindi. Herkes doğrudan apartmana yönelirken benim adımlarım durdular. Ulaş gözlerini bana çevirdi ilgiyle.

"Biraz yürüyelim mi?" diye sordum ona gülümseyerek. "Ayaklarım hâlâ ağrımadı."

Gülümsedi bana. "Olur," dedi iç çekerek. "Yürüyelim."

Argun'a yürüyeceğimizi haber verdi ve birlikte Galata'ya doğru adımladık. İçim kıpır kıpırdı yaptığım şeyden ötürü. Elimi tuttuğu sağ koluna sarıldım hafifçe. Yanağımı koluna yasladım yavaşça yürürken. Elimde düğündeki çiçeklerin içinde bulup bana verdiği iki karanfili tutuyordum hâlâ.

"Ben bir şey yaptım," diye mırıldandım heyecanla.

"Ne yaptın bakalım?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Telefonla konuşman bunla mı ilgiliydi?"

Gözünden kaçmamıştı demek ki. Kafamı salladım yavaşça. "Hım," diye mırıldandım. Tüm cesaretimi toplayarak Kenan Arıca ile konuşmuş yanaklarım kızarsa da bunu rica etmeyi başarmıştım.

"Galata'ya çıkmak istediğimi söyledim," diye mırıldandım. "Bizim için açtırabilir mi diye sordum."

Adımları duraksadı bir anlığına. Yüzüme baktığını hissettiğimden yanağımı kolundan ayırıp karşısına geçtim ve yüzüne baktım kaçmayarak. Elimde iki karanfilimle gülümsedim içtenlikle.

"Ben seninle bu gece Galata'ya çıkmak istiyorum canımın içi," dedim gözlerine bakarak. "Benimle çıkmak ister misin sen de?"

Sanki bana içi gidiyormuş gibi bakıp iç çekti. "Çıkarım canımın içi," dedi yanağımı okşarken. "Sen nereye istiyorsan gelirim

seninle.”

Kalbim küt küt attı. Elini sıktım heyecanla. “Hadi çıkalım o zaman,” diye mırıldandım sesim titrerken heyecandan.

Ne hızlı ne de yavaş adımlarla ilerledik Galata’ya. Görevli adam bizim için olduğunu anladı hemen. İzin verdi bize. Her bir basmakta kalbim çok daha hızlı attı sanki mümkünmüş gibi. En üst kata çıkıp, balkona benzer yapıya adımımı attığımda nefesimi tuttum. Rüzgâr saçlarımı savururken İstanbul ayaklarımızın altında pırıl pırıldı. *Buradaydım işte. Ulaş’la, Galata’nın tepesindeydim.*

“Çok güzel,” diye fısıldadım hayranlıkla. “Rüya gibi.”

Sağ eli elimi bırakırken eli cebine gitti. Merakla onu izledim. Cebinden bir kutu çıkardı. “Birkaç gündür sana bunu vermek için en iyi anı kolluyorum,” dediğinde kalbim küt küt attı. Merakla ve heyecanla baktım yüzüne. Kutuyu açtığında kutuda gördüğüm kelebek şeklindeki kolye nedense burnumu sızlattı.

“Ulaş,” diye mırıldandım sevgiyle.

“Arya,” dedi o da gözlerime bakarak. Kolyeyi kutusundan çıkartıp bana bir adım attı ve kapattı aramızdaki mesafeyi. “Gün ışığım, güzel kız çocuğum, sevgilim, canımın içi.”

Gözlerim buğulandı her seslenişinde. “Yanında durmak bir hayalden ötesi değildi benim için ama tek gerçeğimsin şimdi.” Yutkunamadım. Kolyeyi üzerime eğilerek bağladı ve eğilip boynuma ufak bir öpücük bıraktı. Tüylerim ürperdi. Geri çekilip gözlerime baktı yakından. “Güzel kelebeğim,” dedi yanağını okşayıp göz yaşımı silerken. “Düşüşler ve sendelemeler bizler için. Kanatlarını kırmasına izin vermem kimsenin artık. Uç uçabildiğin kadar. En yükseğe. Korkma güneşten. Bir bulut gibi takip edeceğim seni hep. Kimsenin düşürmesine izin vermem seni. Rüzgârsa ihtiyacın rüzgâr olacağım, bulutsa bulut, yağmursa bir yağmur ve bir karanfil her zaman üzerine konabileceğin. Ne istersen. Ne istesen benden.

Her şeyim senin.”

“Ulaş,” diyebildim sadece. Tüm kelimeler silinip bitti kafamın içinden.

“Şşş,” diye fısıldadı. “Dinle gün ışığı. Galata bir efsane yazıyor bizim için.”

Gözyaşımın optü beni. Kollarımı, boynuna sarıldı. Ulaş beni kolları arasına aldı, kucağına kaldırdı beni. Sıkı sıkı sarıldım ona. Gözyaşlarım mutluluktan terk ettiler gözlerimi. Kalbim büyüdü, büyüdü, İstanbul kadar oldu, tek bir insana adadı kendini.

“Çok seviyorum seni,” diye fısıldadım. Kalbimde sevgiden başka hiçbir şey yoktu. “Uçsuz bucaksız... Gökyüzü kadar ve bir yıldız fazlası.”

“Güneş kadar,” dedi o da bana.

“Galaksi,” diye üste çıktım.

“Evren,” diye yükselttiğinde gülümsedim.

Bu bana babamı hatırlatmıştı. Hüzünle kıkırdadım omzunda. Bir kelebek gibi omzuna konmuşum gibi hissetmeden edemedim. Hafifçe geri çekilip güzel yüzüne baktım gülümseyerek. Gözyaşımı silerken beni güldürmeye çalıştı ve ben o akşam her zamankinden daha fazla güldüm onunla. Elmaşekeri’ni öptüğüm gibi yüzünün her bir noktasına öpücükler bırakıp yüzümü yüzüne yasladım ve bir elimi huzurla bulutlara uzattım.

Bir gün gelecek, özlediğimiz herkese kavuşacağız. Onlara giden yollarda yürüyecek, o yolun sonunda onları bulacağız. Ne olmuş ne yaşanmış olursa olsun, eğer affedilebildiğimiz şeylerse bunlar, geri dönebildiğimizde hatalarımızdan, bizi bıraktığımız yerde bekliyor olacaklar. O yolu tek başımıza da yürüsek, meşakkatli yollar da aşsak hatta bazen düşüp dizlerimizi de kanatsak o sevginin sahibi değerse tüm bunlara, sevginin iyileştirici gücüyle tekrar ayağa kalkacağız ve o yolun sonunda yine birlikte olacağız...

Annecim... Babacım... Ben çok iyiyim, daha da iyi olacağım. Lütfen beni sevip gözetmeye devam edin. Elimden geldiğince güzel yaşayacak, çok sevip çok sevmeye gayret edeceğim. Bana öğrettiklerinizle kalmayacak daha da gelişecek, geliştireceğim kendimi. Bekleteceğim sizi biraz belki ama çok iyi olacağım. Bir gün elbet sizi tekrar göreceğim ve size anlatacak bir sürü güzel anı biriktireceğim. Sizi seviyorum. Dünyalar kadar... Ve bir evren fazlası...

Heyecanlı adımlarım, arkamda kalan Ulaş'ı kontrol etmek için durduğunda ona çevirdim gözlerimi ve aramızın açıldığını fark edip heyecanımın verdiği bir enerjiyle seke seke aşağı indim. Ulaş'ı elinden tutup onu çekiştirmeye başladım gülerек.

“Çabuk Ulaş çabuk,” diye acele ettirdim onu da. “Ya uzaklaşırlarsa biz çıkana kadar? Mümkünse dokunmak istiyorum. İçine girebilir miyiz sahiden? Dokunabilecek miyiz? Gerçekten deniz gibi mi? Buradan bakınca hâlâ uzak gibi duruyorlar.”

Ulaş gülümseyen yüzüne baktı yüzünde bir gülümsemeyle. Sigarasını bitirip izmaritini yere atmamak için söndürüp cebine kaldırdıktan sonra eli avcum içinde hareket etti, parmaklarımızı birbirine doladı ve aceleme ayak uydurdu. Nihayet dağın zirvesine yaklaşırken heyecandan kalbim kulaklarımda atıyordu. Ulaş'ın elini sıktım karnım kasılırken. Dağın öteki tarafını görmek üzere attığımız birkaç adım sonrası gördüğüm manzarayla tam anlamıyla nefesim kesildi. Gördüğüm şey tam anlamıyla bulut deniziydi.

“Ulaş şuna bak,” diye cıvıdayarak ona döndüm. Gülümseyerek bana bakarken kocaman gülümsedim gülüşlerimi tutamayarak. “Harika bir şey bu.”

Artvin’de, öyle bir noktadaydık ki o an bir adım ötemizde bulutlar vardı. Ulaş beni bulut denizine götüreceğini söylediğinde gerçekten buluttan bir deniz olacağını düşünmemiştim fakat gördüğüm şey gerçekten buluttan bir denizdi. O an ikimizin de en çok sevdiği şeylerin birleştiğini düşünmeden edemedim. O üzül-duğünde gözlerini denize çeviriyordu bense bulutlara bakıyordum. Ve şimdi her şey yolundayken, birbirimiz varken ve çok mutluyken önümüzde uzanan buluttan bir denizdi.

“Dokunabilir miyiz? Bulutların içinde olmak istiyorum,” dedim neşeyle ama tek başıma inmek konusunda tedirgindim.

Resmen bulutlar ayaklarımızın altında kalıyordu. Muhteşem bir şeydi bu. Bir buluta dokunabilmek muhteşem bir his olsa gerekti.

Yüzünde sevgi dolu bir gülümseme vardı. “İsteyip yaptıramayacağı şey yok bana,” diye mırıldandı gözlerime bakarken. Kalbim küt küt attı, içim ısındı. Giydiğimiz yağmurlukların sebebini onun elini tutarak aşağı inerken anladım. O kadar nemliydi ki yüzlerimiz ve saçlarımız ıslanmıştı. Kameraya kaydediyor, çok eğleniyordum; yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Çok mutlu olduğumda her şeye gülebildiğimi keşfetmiştim Ulaş’la.

“Bulut bizi öpüyor sanki,” diye kıkırdadım. “Islak bir öpücük.”

Ulaş, yüzüme yapışan saçlarımı yüzümden nazikçe iterken yanağıma da bir öpücük bıraktı bu söylediğimi kıskanmış gibi. İçim sevgiyle ısıdı, heyecanıma bir de onun sevgisi eklendi. Midemdeki kelebekler dörtle çarpıldı, hareketlendi, kanatlarım büyüdü, ayaklarım yerden kesildi sanki.

Bulut seviyesine indiğimizde bir elim Ulaş’ı tutarken bir elimi ileri uzattım hep yaptığım gibi ve bu kes dokundum ona. Fiziken havaya dokunmaktı belki de yaptığım ama verdiği his öyle farklıydı ki nabzım kulaklarımdaydı. Sanki anne ve babamla bir araya gelebilmişim gibi bir hüznün ve heyecanla atıyordu kalbim.

“Bulutların arasındayız,” diye fısıldadım buna inanamayarak. Buğulanan gözlerim ve gülümseyen yüzümle Ulaş’a baktım. “Bulut Krallığı’na hoş geldin Güneş Kralı.”

Gülümsedi, sol eli yüzüme yaslandı, başparmağı gözkapağımı okşadı gözyaşımı görmek istemiyormuş gibi.

“Buz Kral’dım, Güneş’e mi terfi ettim?”

Gülümsedim. “Sen hep güneşsin.” Elimi göğsüne yasladım. Kalbi avcumun altında atıyordu, kalbimle aynı ritme sahipti. “Sıcacık bir kalbin var. Ona haksızlık ettiğim için özür dilerim canımın içi.”

Bana eğildi, "Sebebi sensin," diye fısıldadı, kâhküllerim üzerinden öptü beni. Sonra da gözlerimin içinde baktı. "Birkaç adım arkanda olacağım. Ne geliyorsa içinden anlat onlara."

O an kalbim çok sevgiyle sarmalandı. Bana özel bir an veriyor olması kalbimi yumuşattı. Buruk bir gülümseme ile baktım ona. Birkaç adım geri çekildi ve buraya çıkarken en çok da onlarla konuşmak isteyeceğimi biliyormuş gibi özel bir alan verdi bana. Kalbim bulutların altında ezildi sanki o an. Burnumun direği sızlarken gözlerimi hemen önümdeki buluttan denize çevirdim, dudaklarımı araladım.

"Annecim, babacım," diye fısıldadım. Yutkundum. Gözyaşlarımı geri göndermeye çabaladım. "Ben çok iyiyim. Üniversiteyi kazandım, okulumuzda okuyup babam gibi iyi bir mimar olacağım. Bir ay sonra açılıyor okullar, Ulaş'la birlikte gideceğim. Esra'yla ne giyeceğimi bile düşündük." Burnumu çektim ağlamamak için uğraş vererek. "O kadın cezasını çekiyor, çıkamayacak çok uzun bir süre. Erim ve Emir'le küs değilim artık. Bence sen de istemezdin annecim onlarla küsmemi. Emir gözyaşlarını tutamadı beni gördüğünde, ona çok üzülüyorum. İkisi de psikolojik destek alıyorlar benim gibi. Bir ailenin hayatımızda ne kadar önemli olduğunu bir kere daha anladım. Erim'i de sustukları için affettim çünkü zor olduğunu anlıyorum. İkisi de iyi olsun istiyorum. Hepimiz iyi olalım istiyorum." Boğazıma oturan yumruyu yuttum. "Annecim, babacım, ben artık ateşten ve yaşamaktan korkmuyorum. Öğünlerimi atlamıyorum, uykumu alıyorum ve kâbuslarımdan eskisi gibi korkmuyorum. Annecim, babacım... Ben iyileşiyorum. Ulaş'ın sevgisi iyileştiriyor beni. Sevdığım insanlarla bir arada vakit geçirdikçe günbegün daha iyi oluyorum. Levent Amca için de endişe etmeyin. O da günden güne daha iyi oluyor. Daha da iyi olacaklar, Derya Teyze ona iyi geliyor. Tekrar bir araya gelecekler ve telafi

edecekler her şeyi.” Gülümsedim buruk bir ifadeyle. “Eminim çok üzölmüşsünüzdür bizim için. Ama artık üzölmeyin. Tetafi ediyoruz kaybettüğimiz zamanı. Sevgi en büyük ilacı insanın ve iyileştiriyor hepimizi günden güne. İyileşiyoruz. Herkes olması gereken yerde artık. Bir tek siz eksiksiniz ama size kavuşmak için acele etmiyorum. Hayat bir kelebeğin kanadında, biliyorum. Bana verdiğiniz bu hayat için teşekkür ederim. Dokuz sene bile olsa benim annem ve babam olduğunuz için teşekkür ederim. Bana verdiğiniz bu ikinci hayatı güzelce yaşayacağım. Yalnızca kendim için değil sizin de için yaşayacağım.” Gözyaşları düştü gözlerimden. “Annecim, babacım, ben bulutlardayım. Gözyaşlarım yağmur olacak yere inecek ve ben sizin için dünyayı gezeceğim. Yanımda siz diye hep bir fidan götüreceğim. Gittiğim her yere siz diye ekeceğim. Annem gibi dünyayı güzelleştirecek, babam gibi hayat verecekler. Sizi çok özliyorum, hep özleyeceğim ama bana hediye ettiğiniz bu hayatı sevmeye devam edeceğim. Sizi en çok ben seviyordum ve en çok da ben seveceğim... Her zaman bir ömür daha fazlası...”

Gözyaşlarım bulutlara düştüğünde gülümsedim. Bulutlara düştü, yağmur olup Artvin'e yağdı. Annem ve babam için ağladı bir an. Elimi kaldırıp buluta dokundum son kez onların yüzüne dokunur gibi. Derin bir nefes alarak bir adım geri çıktım. Bu bulutlardan son umut edişim ve beni yanına almaları dileklerime veda edişimdi. Bir adım daha geri attım ve çıktım bulutun içinden. Gülümsedim sanki anne ve babam beni görüyormuş gibi. Sonra arkamı bulutlara, yüzümü güneşe döndüm. Ulaş, birkaç metre ötemde ıslanan saçları yüzüne dökölmüş halde yüzünde hafif bir gülümsemeyle beni izliyordu. Ona döndüğümde kollarını açtı bana. Açılan kollar kalbimi titretti. Burnumu çekip gülümseyerek kollarına koştum. Kollarım boynuna sarılırken kucakladı beni. Etrafında döndü ve yukarı kaldırdı. Kıkırdayarak kollarımı açtım, Ulaş'ı çok sevdiğimi

haykırdım ve dünya üzerinde en çok sevdiğim insanın kollarında,
bulutların üzerinde huzurla tüm dünyaya açtım kollarımı, kucak-
ladım tüm dünyayı korkmadan...

Bir dünya bekliyor bizi.

Hayatı dilediğince yaşadığın

bir kelebek kanadında.

Ve keşkelerin olmadan...

Dolu dizgin...

TEŞEKKÜR

Ateş serisine başlamak yazarlık hayatımın dönüm noktalarından belki de ilkiydi. Yazarlığa devam edeceğime ve yalnızca kalbimi değil tabiri caizse ruhumu adayacağımı anladığım, fark ettiğim ve hissettiğim ilk anlardan biriydi; onu yazmaya karar vermek. Aklima ilk düştüğünde henüz on yedi yaşına yeni girmiştım. Şimdi bu satıları yazarken de yirmi dört yaşındayım. Yedi senedir sadece zihnimde değil sizler sayesinde birçok anımda yaşattım onları. Onlarla yaşadım, hissettim, düşündüm ve uyudum. Yedi sene birçok şey getirdi bana. Zihinde oluşturulan bir karakter olduğu zihni nasıl bu kadar etkiler demeyin, etkiler. Bir insanı olduğu kişi yapan fikirleri değil midir zaten? O halde Arya ve Ulaş'ı yazmak bugün beni ben olduğum kişi yaptılar dersem abartmış sayılmam kendi nezdimde. Çok uzun zamandır bu kalbi onlarla kullanıyorum, bu yüzden ayrılması çok zor olsa da hak ettikleri gibi bir sonu yazabildiğim, elimden ve kalbimden gelenin en iyisiyle bu seriyi tamamlayabildiğim için çok mutluyum. Şu an ağlıyor olsam bile mutluyum, Arya'yı en çok anladığım anlardır hüznü bir mutlulukla ağlamak...

Ateş 3 öyle büyük bir tabu haline gelmişti ki hayatımda, onu yazmak ulaşılmaz bir ideaydı benim için. Öyle ki bu satıları yazarken dahi ikna olamıyorum bitmiş olduğuna. Fakat inkârlar boşa,

buradayız işte. Birkaç dakika önce siz de son cümlesini okudunuz ve bunu kabul edemeyerek buruk bir hisle buraya geldiniz. Benim gibi... Ben de birkaç dakika önce aynı cümleleri okudum ve buradayım. Tesellimi size yazmakta arıyorum. Aynı hisler içindeyiz sizinle. Yedi senedir aynı göğüs kafesinin içindeyiz. Atılan her bir nabız için teşekkür ederim.

Okularım olan sizleredir en büyük teşekkürüm. Yazma hevesi kalbimin topraklarına ben küçükken ekilmiş bir tohumdu fakat onu severek besleyen sizler olmasa belki de hiç filizlenmeyecek veya filizlense bile böylesine kök salarak yeşermeyecekti içimde. Kalemimi bulmama değil yalnızca, kendimi bulmamı da sağlayan desteğiniz getirdi beni buraya. En büyük teşekkür size bu yüzden. Yazmaya çaba gösterdiğim süre boyunca ne Ulaş'tan ne de Arya'dan bir an olsun uzaklaşmadığınız, her zaman Ateş'in adını geçirdiğiniz, benimle onlar hakkında konuştuğunuz, yazdığınız, çizdiğiniz ve bir an olsun vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim. İyi ki varsınız, eksik olmayın.

Anne ve babama teşekkür ederim. Engel olmamak bir yana dursun her zaman desteklediğiniz ve seçimlerime her zaman anlayış gösterdiğiniz için.

On yedi yaşındaki kendime teşekkür ederim; kaygılanacak onca şey varken hayatında –herkes gibi– yazmaya vakit ayırdığın ve buna kendini adadığın için.

Bloğunda yazdıklarını gördüğüm an zihnimde bir ateş yakan, aklıma Ulaş'ı düşüren B kişisine teşekkür ederim. Hiçbir zaman pişmanlık duymadım onu tanıdığım ve karakterimi üzerine bir hırka gibi işlediğim için. Ulaş, sen değil ama sen hep bir parça Ulaş'ın. Hep de öyle kalacaksın.

Biricik arkadaşlarım, en büyük destekçilerim Eylül Arslan, Rabia Kıyak, Hayriye Gül Tugyan, Beyzanur Mangal ve Ebru

Dobur'a teşekkür ederim. Beni dinleyen, destekleyen, kitaplarımı okuyan, ihtiyacım olan objektif ve güvenilir geri dönüşler yapan, akıl ve motivasyon veren canım dostlarım, iyi ki varsınız.

Ebru Dobur... Canımın en içi. Şu satırları yazabiliyor olmamda senin emeğin öyle büyük ki belki sen bile bunun büyüklüğünün farkında değildir. Eğer sen olmasaydın şu an bu satırları çıkar-dığım işten bu kadar memnun bir şekilde yazabilir miydim inan bilmiyorum. Gerek özel hayatımda gerekse kariyerim için kafamda kurduğum bataklığın kıyısında durup bana bir dal uzatan, cesaret veren ve zihnimin içindeki o bataklığı kurutmama yardım eden o kişisin. Şimdi zihnim bir bahçeyse eğer en güzel yerin sahibisin. Seni dünya kadar seviyorum. Ve her zaman bir yıldız fazlası...

Neslişah Sarıfakioğlu... Hem harika bir arkadaş hem bir psiko-log hem de bir hemşire olarak sahip olduğun bilgilerden faydalan-mama izin verdiğin için teşekkür ederim. Sorduğum her soruya sabırla ve en doğru şekilde cevap verdiğin, beni hep desteklediğin ve motive ettiğin için minnettarım. Seninle geçirdiğim her vakit çok kıymetliydi, böyle de devam etmesi en büyük dileğim.

Cemal Latifoğlu... Kariyerimi yönlendirmeye çalışırken ver-diğin destek ve motivasyon için teşekkür ederim. Her gün görüntülü konuşup birbirimizi yüreklendirmesek halimiz ne olurdu düşün-e-miyorum. Özellikle bu kitabı yazarken harika bir yazma arkada-şıydın. Birlikte çalışmak motivasyonumu ve dikkatimi arttırmakla kalmadı, kafamdaki duvarları yıkıp bu kitabı yazabileceğime dair olan inancı tekrar kazandırdı bana. Senin arkadaşlığın her anlamda çok iyi geldi ve aynısını senin de hissetmiş olmanı dilerim. Teşek-kür ederim canımın içi.

Sevgili İndigo Ailesi ve canım editörüm Oya Özaltın. Yazdıkla-rıma verdiğiniz kıymeti her daim hissettirdiğiniz ve en iyisi olması için en az benim kadar çaba gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Kavuşmak ismi gibi bir kitap benim için. Uzun zamandır kavuşabilmek için çaba sarf ediyorum ve nihayetinde en güzel şekilde elime alabildiğimiz için okurlarım ve kendi adıma minnettarım. Teşekkürler her şey için.

Bir son yazmak istemedim hiçbir zaman. Bu yüzden bir son yazısı olmayacak.

Yıllardır sır gibi sakladığım hikâyemin ismini de özellikle bu kitabımın içerisine sakladım.

Tesadüflere de hiç inanmadım.

Kafamda kurdum, hepsini birbirine bağladım.

Bazen kendime yer bulamadım ama içerisine onlarca dünya sığdırdım.

Yazarlığımı hep başka hayatların günlüğünü tutmak olarak tanımladım.

Şimdi ikisinin defterini kapadım ama kıyamadığımdan arasına kalemimi bıraktım.

Başka kitaplarda görüşene dek kendinize iyi bakın.

Sizi seviyorum.

Ve bir yıldız fazlası...

Sizi seven Filiz, buradaydı...